

முத்தொகுதி

1

வெண்மேவல் சென்னி

சி.வெற்றிவேல்

வானதபதிப்பகம்

வென் வேல் சென்னி

முத்தொகுதி - 1 : வேண்மானின்
வீரம்

சி.வெற்றிவேல்
சாளையக்குறிச்சி

Copyright © 2017 Author

All rights reserved

The characters and events portrayed in this book are fictitious. Any similarity to real persons, living or dead, is coincidental and not intended by the author.

No part of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without express written permission of the author.

வென்வேல் சென்னி

முத்தொகுதி : 1 — வேண்மானின் வீரம்

சி.வெற்றிவேல்
சாளையக்குறிச்சி

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அசோகர்: இந்தியாவின் பௌத்தப் பேரரசர் – வின்சென்ட் கி. ஸ்மித். தமிழில் சிவ. முருகேசன்.
2. அசோகர்: பேரரசரின் காலமும் பெருமையும் – எம். எஸ். கோவிந்தசாமி.
3. துளு நாட்டு வரலாறு – மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி.
4. தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள் – பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரையார்.
5. சோழர் வரலாறு – டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார்.
6. அர்த்த சாஸ்திரம் எனும் சாணக்கியர் நீதிநூல்: மூலமும் உரையும் (முழுவதும்) – ஸ்ரீ ஆனந்த நாச்சியாரம்மா.
7. .சங்க காலத் தமிழக வரலாறு பகுதி 1 மற்றும் 2 – மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி.
8. சோழர்கள் – கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு திரு.ராமன்.
9. பண்டைக்கால இந்தியா – ஆர்.எஸ்.சர்மா (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு மாஜினி)
10. குறுந்தொகை – 11, 73, 75, 292
11. அகநானூறு – 15, 31, 69, 90, 113, 107, 175, 196, 205, 211, 216, 251, 253, 265, 281, 295, 331, 336, 375, 378, 381
12. புறநானூறு – 10, 168, 169, 170, 171,172, 175, 203, 283, 331 , 370, 396
13. நற்றிணை – 10, 212,
14. The Ashoka rock edicts – 13
15. The Hathigumpha Inscription Of Kharavela Of Kalinga.

பொருளடக்கம்

உசாத்துணை நூல்கள்

பொருளடக்கம்

01 கணிகையின் மைந்தன்

02 காமக்கணியாள்

03 மழுவாள் நெடியோன்

04 அரசியல் சூழ்ச்சி

05 ஒற்றனுக்கு ஒற்றன்

06 கணிகையின் கற்பு

07 கன்னியின் காதல்

08 துரோகத்தின் தண்டனை

09 பேராண்மையின் வெற்றி

10 அகவுநர் முதிர்கன்னியின் வாக்கு

11 நீதி வழுவாத செங்கோல்

12 இளங்கோசனின் சூளுரை

13 காதலின் துயரம்

14 அன்னி மிஞிலியனின் பயணம்

15 பிடர்த்தலையனின் கடற்பயணம்

- 16 மிஞிலியனின் குழப்பம்
- 17 ருத்ரதாமனின் கடற் போர்
- 18 அவன் நானே தான்
- 19 விருந்தோம்பல்
- 20 பேரரசன் சாருமித்திரன்
- 21 இளவரசனின் திட்டம்
- 22 ஓராயிரம் கேள்விகள்
- 23 இரவாள்: இரவின் நிலவு
- 24 மரக்கலப் படை
- 25 பகையின் வலி
- 26 கௌடில்ய தந்திரம்
- 27 சூழ்ச்சியின் தண்டனை
- 28 போருக்கான காரணம்
- 29 அகப்பட்ட ஒற்றன்
- 30 இருமுனைத் தாக்குதல்
- 31 பிறவிப் பகை
- 32 பிரிந்த நண்பர்கள்
- 33 பேரரசனின் கட்டளை
- 34 க, உ, ந, ச..... ய
- 35 விதிக்கப்பட்ட கட்டளை
- 36 பேரரசன்

37 புலோக நரகம்

38 ஒற்றனின் காதலி

39 பேரதசன்

40 மிஞிலியனின் செய்தி

41 தண்டிக்கப்பட்ட துரோகி

42 புறப்பட்ட படைகள்

43 நன்னன் வேண்மானின் தாக்குதல்

44 வேண்மானின் வீரம்

45 சிவந்த எரித்திரையன் கடல்

46 வீழ்ந்த பாழி

வென்வேல் சென்னி

முத்தொகுதி -1

வேண்மானின் வீரம்

01 கணிகையின் மைந்தன்

இருள் மறுபடியும் சூழத் தொடங்கியிருந்தது. தலைவனின் கரம் தீண்டியதும் கன்னியின் உடல் நாணத்தில் சிவப்பதைப் போன்று பரிதியின் செங்கரங்கள் தீண்டியதில் திங்களும் சிவந்து கிழக்கு வானில் நின்றிருந்தாள். நாண மிகுதியால் முகில் கூட்டத்திற்குள் மறைந்து கொள்ளவும் செய்தாள். தலைவனின் தீண்டலினால் உடலில் ஏற்படும் பரவசத்தைப் போன்று நிலவைச் சுற்றி ஆங்காங்கே விண்மீன்கள் ஒன்றிரண்டு தோன்றி மின்னிக்கொண்டிருந்தன. கன்னியின் பெருத்த முன்னழகுகளைப் போன்று கடம்ப நாட்டில் மலைகள் உயர்ந்திருந்தன. அவளது உடலில் காணப்படும் ஏற்ற இறக்கங்களைப் போன்றே அக்கடம்ப நாடும் ஆங்காங்கே மலை முகடுகளாக உயர்ந்தும், பள்ளத்தாக்குகளாக தாழ்ந்தும் கிடந்தன.

¹ சஃயாத்ரி மலைத் தொடருக்கும் மேலைக் கடலுக்கும் இடைப்பட்ட அந்த நீளமான கடம்பர்களின் நிலமானது பருவம் அடைந்த கன்னியின் செளந்தர்ய வனப்பைப் போன்று பசுமை படர்ந்து பேரழகுடன் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. கன்னியின் அடர்ந்த கூந்தலைப் போன்று அருவிகள் பல சஃயாத்ரி மலையிலிருந்து விழுந்து வழிந்துகொண்டிருந்தன. மலையிலிருந்து விழுந்த அருவிகள் கன்னியின் மார்புப் பிளவிலிருந்து தோன்றி கீழ் நோக்கி இறங்கும் உரோமத் தண்டுகளைப் போன்று கடலை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

தலைவனுக்கு முன் தன் பேரழகினைக் காட்டிக்கொண்டு நாணத்துடன் நிற்கும் கன்னியைப் போன்றே கடம்ப நாடும் பரிதிக்கு முன் பேரெழிலுடன் காணப்பட்டது. பரிதியின் தீண்டலில் கடம்பர்களின் மேலைக் கடல் முழுவதும் தலைவன் சுவைத்த கன்னியின் இதழ்களைப் போல் சிவந்து போய் காணப்பட்டது. தலைவனின் தழுவலில் உடலில் தோன்றும் மோகத் தீச் சுடர்களைப் போன்று கடற்பரப்பில் எழுந்துகொண்டிருந்த அலைகளும் செந்நிறத்தில் சிவந்து போய் காணப்பட்டன.

ஆதலால் தமிழகத்தை மூன்று புறமும் சூழ்ந்த குணக் கடல், குமரிக் கடல் மற்றும் மேலைக் கடல் ஆகியவற்றில் மேலைக் கடலை மட்டும் ² எரித்திரையன் கடல் எனச் சிறப்புப் பெயரிட்டு அழைத்தனர்.

எரிந்துகொண்டிருக்கும் தீச் சுடரைப் போன்று எழுந்துகொண்டிருந்த அலைகளுக்கு மத்தியில் நூற்றுக்கணக்கான மரக்கலங்கள் நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்றிகொண்டிருந்தன. பரிதி மேலைக் கடலில் விழுந்துகொண்டு வெளிச்சம் சூழ்ந்த அந்த மாலைப் பொழுதிலும் மரக்கலங்கள் பலவற்றில் தீப்பந்தங்கள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. உயரமாக எழுந்த அலைகள் மரக்கலங்களின் மீது மோதியதில் மரக்கலங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதி பெருஞ்சத்தம் எழுந்துகொண்டிருந்தது.

எரித்திரையன் கடல் பரப்பில் விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரையவனம், காந்தாரம் மற்றும் பாரசீகர்களின் மரக்கலங்கள் மட்டுமல்லாது தமிழர்கள், கடம்பர்கள், மகதத்தவர்கள், கலிங்கர்கள் மற்றும் வங்கர்களின் மரக்கலங்கள் அனைத்தும் கடற்கரையோரம் நங்கூரமிடப்பட்டு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அம்மரக்கலங்களின் யாளித் தூணின் உச்சியில் புலி, கயல், கணையம்பு, அன்னம், கழுகு, பனை எனப் பல நாட்டுக் கொடிகள் கடற்காற்றில் வேகமாகப் பறந்துகொண்டிருந்தன. கடலில் எழுந்த அலைகள் தாக்கியதில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த மரக்கலங்கள் அனைத்தும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி பெருஞ்சத்தத்தை உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தது.

நெருக்கமாக நின்றிகொண்டிருந்த மரக்கலங்களில் சரக்குகளை இறக்கிக்கொண்டும், ஏற்றிக்கொண்டும் இருந்த வினையாளர்களின் பெருங்கூச்சல்களும், அவர்களைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த

வினைவலைஞர்களின் அதிகாரக் குரலும் அந்த ³ துவ்வா நறவுத் துறைமுகம் முழுவதும் விரவியிருந்தது. கடற்கரைக்கு அருகில் காணப்பட்ட அடர்ந்த வனத்தில் எழுந்த பறவைகளின் கீச்சுக்குரலை விடவும் துறைமுகத்தில் எழுந்த வினையாளர்களின் சத்தம் அவ்விடத்தில் அதிகமாக எழுந்து கொண்டிருந்தது. தீப்பந்தங்கள் ஏற்றப்பட்ட பலநாட்டு மரக்கலங்கள் துறைமுகத்தை நோக்கி வந்துகொண்டும், சென்றுகொண்டும் இருந்தன.

வினையாளர்கள் எழுப்பிய கூச்சல் சத்தத்தை விடவும் அதிகமான சத்தத்தை எழுப்பிக்கொண்டு கையில் சாட்டையுடன் நின்றன்கொண்டிருந்த வினைவலைஞர்களின் அதிகாரக் குரல் திடீரென்று அடங்கிவிட்டதை சற்று நேரம் கழித்தே புரிந்துகொண்ட வினையாளர்களும் அமைதியானார்கள். பெருங்கூச்சலுடன் காணப்பட்ட அந்த நறவுத் துறைமுகம் திடீரென்று அமைதியாகியது. கடலலைகள் மரக்கலங்களுடன் மோதியதில் ஏற்பட்ட சத்தம் மட்டுமே எழுந்துகொண்டிருந்தது.

மரக்கலங்களில் பணி செய்துகொண்டிருந்த வினையாளர்களில் பெரும்பாலோனோர் யவன மற்றும் பாரசீக அடிமைகளாக இருந்ததனால் எவருக்குமே கூச்சல் அடங்கியதற்கான காரணத்தை அறிந்துகொள்ள தலையை உயர்த்திப் பார்க்கும் துணிச்சல் இருக்கவில்லை. அனைவரும் பணிகளை செய்துகொண்டே தங்களுக்குள் கருத்துகளை பரிமாறிக்கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது மரக்கலத்தின் கீழ்த்தளத்தில் துடுப்புகளைத் துழாவும் முரட்டு அடிமை ஒருவன், “இந்தப் பேரமைதி எனக்குச் சுத்தமாகப் பிடிக்கவில்லை. எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்க வைத்துவிடும் போலிருக்கிறது” என உரக்கக் குரல் எழுப்பியபடியே தனது உடலை மரக்கலத்தோடு பிணைத்திருந்த சங்கிலித் தளைகளை இழுத்துப் பிய்த்து தோளில் போட்டுச் சுமந்தபடி படியேறி மேல் தளத்திற்கு வந்தான். அவனது உடலில் அவனை அடக்குவதற்காக சுற்றப்பட்டிருந்த இரும்புச் சங்கிலித் தளைகளே அவன் எவருக்கும் அடங்காத முரடன் என்பதை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

பல திங்கள்களாக இருளுக்குள் அடைக்கப்பட்டுக் கிடந்ததால் திடீரென்று வெளிச்சத்தைப் பார்த்த அவனது இமைகள் விழிகளைத் தானாக

மூடிக்கொண்டன. துடுப்புகளைப் பிடித்ததில் ரணமாகியிருந்த அவனது கைகளால் இரண்டு விழிகளையும் மூடிக்கொண்டான். சிறிது சிறிதாக வெளிச்சத்திற்கு விழிகளைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டவன் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். எண்திசைகளிலும் பல நாட்டு பிரம்மாண்ட வடிவ மரக்கலங்கள் மட்டுமே குருதி பாய்ந்ததைப் போன்று சிவந்து கிடந்த கடலில் நின்றனுகொண்டிருந்தன. அம்மரக்கலங்களில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த வினையாளர்களும், அவர்களிடம் வேலைகளை வாங்கிக்கொண்டிருந்த வினைவலைஞர்களும், அம்மரக்கலங்களின் மாலுமிகளும் ஒருகாலை மடித்து மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். தன்னைச் சுற்றி நின்றவர்கள் அனைவரும் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்ததைப் பார்த்ததும் அவ்வடிமையும் அனிச்சை செயலாக உடனே அமர்ந்து மண்டியிட்டான். பிறகு, மண்டியிட்டபடியே அனைவரும் மரியாதை செலுத்திக் கொண்டிருந்த திசையை நோக்கினான். அங்கே நறவுத் துறைமுகத்தின் கரையில் கடற்கடம்பன், துளுநாட்டு மோகனாரான், கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான் அவனது முதன்மைப் படைத் தலைவர் ⁴ பிட்டங்கொற்றனுடன் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

மேற்கு வானில் சிவந்து போய் விழுந்துகொண்டிருந்த பரிதியை விடப் பேராண்மை மிக்கவனாகவும், சஃயாத்ரி மலையுச்சிக்கு மேலே காணப்பட்ட திங்களை விடப் பேரெழிலுடன் கார்முகில் நிறத்தில் நின்றனுகொண்டிருந்த கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானை நோக்கினான் அவ்வடிமை. பல திங்கள் காலம் மரக்கலத்தின் இருண்ட அறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்ததால் அவன் நின்றனுகொண்டிருந்த துறைமுகத்தின் பெயர், நின்றனுகொண்டிருப்பது யார் என்று எதுவுமே புலப்படாமல் செங்கதிர்கள் முகத்தில் பட்டு எதிரொளிக்க பேரொளியுடன் நின்றனுகொண்டிருந்த நன்னன் வேண்மானையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

நன்னன் வேண்மான் தன் வாழ்நாளில் பாதியைக் கடந்திருந்தாலும் அவனது முகம் வெகு இளமையாகவே காணப்பட்டது. நன்னன் வேண்மானுக்கு முன் நின்றனுகொண்டிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் அவனது மார்பளவு உயரம் கூட இருக்கவில்லை. அங்கு நின்றனுகொண்டிருந்தவர்களுள் அவன் மட்டுமே

உயரமாக, கதைகளில் கூறப்படும் பூதத்தைப் போன்று பெருத்த உடலுடன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

செல்வம் கொழிக்கும் நறவுத் துறைமுகத்திற்கும், இயற்கை வளங்களை உள்ளடக்கிய கடம்பக் கடலுக்கும் அதிபதியாக விளங்கினாலும் விலையுயர்ந்த கற்கள் எதையும் அவன் தனது உடலில் அணிந்திருக்கவில்லை. எரித்திரையன் கடலில் கண்டெடுத்த இரண்டு பெரும் முத்துக்களைக் காதுகளில் அணிந்திருந்தான். அலைகள் ஒதுக்கிய கிளிஞ்சல்களைக் கோர்த்து மார்பில் தரித்திருந்தான். சங்குகள் இரண்டை இரண்டு கைகளிலும் கங்கணமாக அணிந்திருந்தான். வெட்டப்படாத அவனது கருத்த குழல்கள் கழுத்தைக் கடந்து மார்பில் தஞ்சமடைந்து சுருள் சுருளாக சுருண்டிருந்தன. சில கிழமைகள் மழிக்கப்படாத அவனது பிடரி மயிர் அடர்ந்து வளர்ந்து பெருத்த கம்பீரத்தை அவனது முகத்திற்கு வழங்கியிருந்தது. அவன் பெரும் வீரன் என்பதை உணர்த்த அவன் இடையில் வாளுறையோ அல்லது கையில் வேலையோ தரித்திருக்கவில்லை. ஆனாலும் அவன் பெரும் வீரன் என்பதை எதிரில் நிற்குகொண்டிருந்தவர்கள் உணரும்படியாக நன்னன் வேண்மான் கம்பீரத்துடன் நிற்குகொண்டிருந்தான். தொலைவிலிருந்து பார்ப்பதற்குக் கருத்த மதங்கொண்ட வேழம் ஒன்று கம்பீரமாக நிற்பதைப் போன்றே தோற்றமளித்தான் நன்னன் வேண்மான்.

கடற்கரையில் தனக்கு முன் நின்றவர்களிடம் கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருந்த நன்னன் வேண்மானைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அம்மரக்கல அடிமையின் முதுகில் கசையடி ஒன்றை அளித்த வினைவலைஞன் ஒருவன், “கணிகையின் மகனே, உனக்கு மேல் தளத்தில் என்ன பணி வேண்டிக் கிடக்கிறது? நீ மரணத்தைத் தழுவும் வரை அந்த இருண்ட அறைதான் உனது உலகம். புரிகிறதா?” என உரக்கத் தெரிவித்தபடியே கையில் வைத்திருந்த கசையை மீண்டும் ஒங்கினான்.

தன்னை அறைய கசையை ஒங்குவதைக் கண்ட அவ்வடிமை எழுந்து நின்று, “இன்னொரு முறை உனது கையில் இருக்கும் கசை என்னைத் தீண்டினால் உன்னை என் தாய் இருக்கும் இடத்திற்கு அனுப்பி வைத்து விடுவேன்” எனப் பற்களைக் கடித்தபடி கோபத்துடன் தெரிவித்தான்.

வினைவலைஞன் சிரித்தபடியே, “பல திங்கள்களாக இந்த மரக்கலத்தில் உன்னைப் போன்ற அடிமைகளுடன் சுற்றிக்கொண்டு இருக்கிறேன். கணிகையிடம் செல்வதற்கு எனக்குக் கசக்குமா என்ன? கணிகையைத் தழுவ என் உடல் ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இன்றிரவே கூட அங்கு செல்லலாம் என்று உத்தேசித்துள்ளேன்” எனக் கூறியபடியே கையில் வைத்திருந்த கசையை ஓங்கினான்.

அதே நேரம் உடலில் பிணைக்கப்பட்டு தொங்கிக்கொண்டிருந்த இரும்புச் சங்கிலியின் தளையை அவ்வடிமை இறுகப் பற்றினான். அதைக் கண்ட அவ்வினைவலைஞன், “என்ன தைரியம் இருந்தால் உன் கைகள் இரும்புச் சங்கிலியை இறுகப் பற்றும்?” எனக் குரல் எழுப்பியவன், “உன் தாய் சில வெள்ளி நாணயங்களுக்கு உன்னை ஈன்றெடுத்தாள். சில பொன் நாணயங்களுக்கு உன்னை விற்றாள். ஒருவன் எப்படிப் பிறக்கக் கூடாதோ, அப்படிப் பிறந்த இழி பிறவி நீ. நீ என்னைத் தாக்குவதற்கு சங்கிலியை இறுகப் பற்றுகிறாயா?” எனக் கூறியபடியே கையில் வைத்திருந்த கசையை பலம் கொண்ட மட்டும் ஓங்கி அவனைத் தாக்கினான்.

அதே நேரம் கையில் சங்கிலியை இறுகப் பற்றி உயர்த்தி அவனைத் தாக்க எத்தனித்தான் அவ்வடிமை. ஆனால், அவ்வினைவலைஞனுக்குப் பின்புறத்தில் அவன் கண்ட காட்சியினால் ஆத்திரத்தினால் எழுந்த தனது கைகளைக் கீழிறக்கினான். விழிகளை சுருக்கி எதிரில் நின்றன்கொண்டிருந்த வினைவலைஞனை நோக்கிக் கொண்டிருந்தவனின் விழிகள் அகலமாக விரிந்தன. இத்தனை நாட்களாக அவன் வாழ்வில் சந்தித்த மரக்கல மாலுமிகள் அனைவரும் தங்களது கனவென தெரிவித்த கருத்துகள் அனைத்துமே கற்பனை நிறைந்த புளுகு மூட்டை என நினைத்துக்கொண்டிருந்தவன், “அவர்கள் தெரிவித்த அம்மரக்கலம் முற்றிலும் உண்மையே” எனப் பிதற்றினான்.

வினைவலைஞன் கையில் வைத்திருந்த சாட்டையை ஓங்கி அவனை இரண்டு மூன்று முறைத் தாக்கினான். கசையின் முனையில் கட்டப்பட்டிருந்த இரும்பு முள் தாக்கி அவ்வடிமையின் உடலைக் கிழித்து குருதியைத் தெறிக்கவைத்தது. உடல் முழுவதும் கசையடி வாங்கி பழகிப் போயிருந்ததால்

அந்தக் கசையடியை அவன் கண்டுகொள்ளாமல் தனக்கு முன் நெடுந்தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்த அந்தப் பிரமாண்ட ஒற்றைப் பெரும் மரக்கலத்தைப் பார்த்தபடியே உறைந்துபோய் நின்றான்.

மேலும் சில அடிகளை அடித்துவிட்டு வினைவலைஞன் திரும்பினான். மற்ற வினையாளர்களும் மேற்குத் திசையை நோக்கியபடியே அசையாமல் நின்றുകொண்டிருந்தார்கள். அனைவரின் விழிகளிலுமே பிரமாண்டம் மிஞ்சிக் கிடந்தது.

வினைவலைஞன், கையில் வைத்திருந்த சாட்டையுடன் அனைவரின் விழி சென்ற திசையை நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்பினான். அவனது விழிகளும் அதிசயத்தைக் கண்டதைப் போன்று அகலமாக விரிந்தன.

வினைவலைஞன் வாய்விட்டே, “மயூரன்” எனத் தெரிவித்து, “இதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட செய்திகள் அனைத்தும் உண்மைதானா?” எனத் தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டே அவர்களை நோக்கித் தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்த பெரும் மரக்கலத்தையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தான். அப்பெரும் மரக்கலம் வந்துகொண்டிருந்த பாதையில் நின்றുകொண்டிருந்த மரக்கலங்களின் நங்கூரங்கள் அனைத்தும் அவசர அவசரமாக விடுவிக்கப்பட்டு நகர்ந்தன.

மரக்கலத்தின் மேல் தளத்தில் நின்றുകொண்டிருந்த அடிமை கரையில் நின்றുകொண்டிருந்த துளு மன்னன் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானையும், கடலில் வந்துகொண்டிருந்த மயூரனையும் மாறி மாறி நோக்கினான். மரக்கலத்தில் நின்றவர்கள் அனைவரின் பார்வையுமே மயூரனைத் தஞ்சமடைந்திருந்தது. பரிதியும் தொலைவில் எரித்திரையன் கடலுக்குள் விழுந்துகொண்டிருந்ததையும் கவனித்தவன், ‘பொழுதும் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் மேலைக் கடலுக்குள் விழுந்து இருளைப் பரப்பிவிடும்’ என்பதை உணர்ந்தான்.

அடிமையும் மயூரனை நோக்கினான். மயூரன் தனது ஒன்பது யாளித் தூண்களுடன் அவர்களை நோக்கி நெடுந்தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்தான். நான்கு அடுக்குகளைக் கொண்ட அந்தப் பெரும் மரக்கலத்திற்கு இணையாக அந்த நறவுத் துறைமுகத்தில் ஒரு மரக்கலங்கள் கூட நிற்கவில்லை.

தங்களது மரக்கலங்களுக்கு ஈடு இணை எதுவும் இல்லை என நினைத்துக்கொண்டிருந்த யவனர்கள் கூட மயூரனுக்கு அருகில் தங்களது மரக்கலங்கள் அனைத்தும் படகுகளே என நினைத்து வாயடைத்து நின்றன்கொண்டிருந்தார்கள்.

கருத்த பெரும்பூதமென வந்துகொண்டிருந்த மயூரனைத் தொலைவிலிருந்து கண்ட போது திகைப்படைந்த மாலுமிகள் மற்றும் வினைவலைஞர்கள் அனைவரும் மயூரன் நெருங்கியதும் அதன் மீது பறந்துகொண்டிருந்த கருத்தக் கொடியைக் கண்டதுமே நடுங்கலானார்கள்.

மயூரனின் மைய யாளித் தூணின் உச்சியில் கருமை வடிவ ஒற்றைக் கொடி மட்டுமே பறந்துகொண்டிருந்தது. அந்த ஒற்றைக் கொடி அந்தத் துறைமுகத்தில் நின்றிருந்த வணிகர்கள் அனைவருக்கும் கொலைநடுக்கத்தை உருவாக்கியிருந்தது. துறைமுகத்தில் நின்றன்கொண்டிருந்த மாலுமிகள், வினைவலைஞர்கள் மற்றும் அடிமைகளான வினையாளர்கள் என அனைவருக்குள்ளும் மரண பயம் உருவாகியிருந்தது.

வினையாளர்கள் அனைவரும், “கடற் கொள்ளையனான குறும்பனின் மரக்கலம்” என முணுமுணுத்தார்கள்.

மயூரன் வந்துகொண்டிருந்த தொலைவு மற்றும் அதன் வேகத்தைக் கண்ட அவ்விடிமை, ‘மயூரன் கரையை அடைய எப்படியும் இன்னும் ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேல் ஆகும். கரையில் நிற்பவர் இந்நாட்டின் அரசராகத் தான் இருப்பார். அனைவரின் கவனமும் அவர் மீதும், மயூரனின் மீதுமே இருக்கின்றன. இருளும் இன்னும் ஒருசாமப் பொழுதில் சூழப் போகிறது. இந்தச் சூழலைத் தவறவிட்டால் இந்த மரக்கலத்திலேயே அடிமையாகக் கிடந்து மரணத்தைத் தழுவ வேண்டியது தான்’ எனத் தனக்குள் நினைத்தவன் கடலுக்குள் குதித்துவிடலாமா என எண்ணி பார்வையைச் சுழற்றினான். மரக்கலங்கள் அனைத்தும் நெருக்கமாக நின்றன்கொண்டிருந்தன. கடல் நீரும் நுரை படிந்து காணப்பட்டது. நீருக்குள் குதித்தால் தன்னை எவராலும் கண்டறிய இயலாது. எளிதில் தப்பிவிடலாம் எனவும் தீர்மானித்தான்.

நீரை நோக்கி இரண்டடி வைத்தான் அவ்வடிமை. அப்பொழுது அவ்வடிமைக்குப் பின்னால் நிற்குகொண்டிருந்த வினைவலைஞன், “நீருக்குள் குதித்தால் நீ எங்களிடமிருந்து தப்பி விடலாம். ஆனால், நீ உயிர் பிழைக்க வாய்ப்பில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

அவனது குரலைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான் அவ்வடிமை.

வினைவலைஞன் சிரித்தபடியே, “நீ நீருக்குள் குதித்தால் நீ அணிந்திருக்கும் சங்கலித் தலைகளே உன்னை மூழ்கடித்துவிடும்” எனத் தெரிவித்தபிறகே தான் சுமந்துகொண்டிருக்கும் சங்கிலித் தளைகளை உணர்ந்தான் அவ்வடிமை.

வினைவலைஞன் அருகில் நின்ற வினையாளர்களிடம், “இந்தப் பரத்தையின் மைந்தனைக் கொண்டு சென்று கீழ் தளத்தில் அடைத்துப் பிணையுங்கள். இனி இவன் தன் வாழ்நாளில் வெளிச்சத்தையே காணக் கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்த அடுத்த கணம் வினையாளர்கள் சிலர் அவ்வடிமையை நெருங்கினார்கள். கண நேரம் சிந்தித்த அவ்வடிமை, “என்னைப் பரத்தையின் மைந்தன் என அழைத்ததற்கு நீ மன்னிப்புக் கேட்டே ஆக வேண்டும். இல்லையேல், உனது தாடையை உடைத்து விடுவேன்” என சத்தமெழுப்பினான்.

அடிமை எதிர்த்துப் பேசி முதல் முறையாகக் கேட்ட அவ்வினைவலைஞன், “யாரையடா எதிர்த்துப் பேசுகிறாய்?” என உரக்க வினவினான்.

“இப்பொழுது மன்னிப்பு கேட்கப் போகிறாயா? இல்லையா?” எனப் வினவினான் அடிமை.

பெரும் கோபம் கொண்ட வினைவலைஞன், “இந்த அடிமையை அடித்து இழுத்துச் செல்லுங்...” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுதே தனது உடலில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த நீண்ட சங்கிலியைச் சுழற்றி எதிரில் நின்ற வினைவலைஞனைத் தாக்கினான் அம்முரட்டு அடிமை.

அதிவேகமாக சங்கிலி தாக்கியதில் வினைவலைஞனின் கீழ் தாடை உடைந்தது. பற்கள் சில தெறித்து மரக்கலத்தின் தளத்தில் விழுந்தன. குருதி பெருக்கெடுத்து அவனது உடலில் வழிந்தது. உடைந்த தாடையைத் தனது ஒரு கையால் இறுகப் பற்றிய வினைவலைஞன் மற்றொரு கையால் வினையாளர்களைப் பார்த்து அடிமையை சுட்டிக் காட்டினான். உடனே வினையாளர்கள் அனைவரும் மரக்கலத் தளத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த வாள், வேல் மற்றும் ஈட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு அவ்வடிமையைத் தாக்க நெருங்கினார்கள்.

உடலில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த நீண்ட சங்கிலிகளை இரு கைகளிலும் நீளமாகத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு தன்னை எவரும் நெருங்க இயலாதபடி சுழற்றினான் அவ்வடிமை. அந்தச் சங்கிலியின் சுழற்சி வட்டத்திற்குள் சிக்கி உயிரை இழக்க விரும்பாத வினையாளர்களில் பலர் பின்வாங்கினார்கள். நெருங்கியவர்களின் முகம், பல், எலும்பு முதலியவை உடைந்து கடலிலும், மரக்கலத்தின் மேல் தளத்திலும் விழுந்தன.

அம்மரக்கலத்தில் பெரும் சலசலப்பு உருவாகியிருந்தது. அந்தச் சலசலப்பு மற்ற மரக்கலங்களுக்கும் பரவியது. அனைத்து வினையாளர்களும், வினைவலைஞர்களும் கூக்குரல் எழுப்பினார்கள்.

அடிமை வினையாளர்களின் சலசலப்பு கரையில் நின்றுகொண்டிருந்த துளு மன்னர் நன்னன் வேண்மான் மற்றும் மோகர்களின் தலைவனும், முதிர்மலைக் கோமானுமாகிய பிட்டங்கொற்றனுக்கும் நன்கு கேட்கவே செய்தது.

சலசப்பைக் கேட்டதும் பிட்டங்கொற்றன் தனது நரைக்கத்தொடங்கிய பிடரி முடியை நீவியபடியே, “அங்கு என்ன இரைச்சல்?” என வினவினார்.

அவருக்கு அருகில் நின்ற நறவுத் துறைமுக காவல்தலைவன், “அடிமைகளில் ஒருவன் வம்பு செய்துகொண்டிருக்கிறான் என்று கருதுகிறோம்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே துணைக்காவல் தலைவன் ஒருவன் சில வீரர்களுடன் கட்டுமரத்தில் ஏறி அச்சிறு கலகத்தை அடக்கப் புறப்பட்டுச் செல்லலானான்.

உடலில் தொங்கிகொண்டிருந்த சங்கிலியைச் சுழற்றி தன்னை எவரும் நெருங்க இயலாதபடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அவ்வடிமை. நெருங்கியவர்களின் முகத்தை உடைத்து தனது கழுத்தில் அணிவிக்கப்பட்டிருந்த சங்கிலித் தளையை கழற்றி எறிய முயன்று தோற்றுக்கொண்டிருந்தான். துணிச்சலுடன் நெருங்கிய வினையாளர்கள் அடிபட்டு பெருங்காயத்துடன் துடித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த மற்ற அடிமை வினையாளர்கள் எச்சரிக்கையுடன் விலகி நின்றன்கொண்டிருந்தார்கள். அம்முரட்டு அடிமையிடம் நெருங்குவதற்கே அனைவரும் அச்சப்பட்டார்கள்.

படகில் வந்த வீரர்கள் மரக்கலத்திற்குத் தாவி கையில் ஆயுதங்களுடன் அவ்வடிமையை சுற்றி வளைத்தார்கள். அதே நேரம் கழுத்தில் அணிவிக்கப்பட்டிருந்த சங்கிலித் தளையை உடைத்திருந்தான் அவ்வடிமை. நீளமாக தொங்கிக்கொண்டிருந்த சங்கிலியை இரண்டு கைகளிலும் பற்றியபடி பதற்றத்துடன் நின்றன்கொண்டிருந்தான். பதற்றத்தில் அவனது உடலில் வழிந்த வியர்வைத் துளிகளின் மீது விழுந்த பரிதியின் செங்கதிர்கள் குருதித் துளிகளாக மாற்றின.

கையில் வைத்திருந்த வாளினை அடிமையை நோக்கி உயர்த்தி தன் அதிகாரக் குரலுடன் துணைக்காவல் தலைவன், “துறைமுகத்திற்கு மன்னர் மற்றும் முதிரைமலைக் கோமான் வந்திருக்கும் நேரத்தில் கலகம் செய்ததற்காக உன்னை நாங்கள் கைது செய்கிறோம்” எனத் தெரிவித்து நெருங்கினான்.

துணைக்காவல் தலைவனை நோக்கிய அம்முரட்டு அடிமை, “தலைவரே, பத்து வயதில் அடிமையாக விற்கப்பட்டேன். இத்தனை வருடங்களாக நான் இருளுக்குள்ளே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். சிறு வாய்ப்பளித்தால் நான் தப்பி விடுவேன்” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான்.

ஆனால், துணைக்காவல் தலைவன் அவ்வடிமை கூறியதைக் கேட்காமல், “இவனைக் கைது செய்து இழுத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“சிறு வாய்ப்பளியுங்கள்” என்ற அவ்வடிமை தரையில் விழுந்து மண்டியிட்டு மன்றாடினான். அவனது உடலில் வழிந்துகொண்டிருந்த குருதி

மற்றும் நிணநீரைப் போன்று அவனது விழிகளில் கண்ணீர்த் துளியும் வழிந்தது.

அவனைப் பார்த்து பரிதாபத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்த வீரர்களை நோக்கிய துணைக்காவல் தலைவன், “என்ன வேடிக்கை. உடனே அவனை சங்கிலியால் பிணைத்து இழுத்து வாருங்கள்” என மீண்டும் கட்டளையிட்டான்.

துளு வீரர்கள் அவ்வடிமையை நெருங்கினார்கள். மரக்கலச் சிறையிலிருந்து தப்பி கொங்கணத்தின் பாதாளச் சிறையில் அடைபட விரும்பாத அவ்வடிமை, “போராடி சுதந்திர மனிதனாக மடிவதே உயர்ந்த செயல்” என உரக்கத் தெரிவித்தவன் சங்கிலியை இறுகப் பற்றித் தனக்கு முன் நின்றனுகொண்டிருந்த துணைப்படைத் தலைவனை நோக்கி அதிவேகமாக வீசினான்.

அடிமையை நோக்கி வாளை உயர்த்திப் பிடித்திருந்த படைத்தலைவனின் கரத்தைத் தாக்க, விடுபட்ட வாள் கடலுக்குள் வீழ்ந்தது. ஆயுதத்தை இழந்த படைத் தலைவன், “இவனைக் கொன்று வீசங்கள்” என வலி தாங்க முடியாமல் அலறியபடி தனது வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

துளு வீரர்கள் அவ்வடிமையை சுற்றி வளைத்து நெருங்க முயற்சித்தார்கள். கையில் வைத்திருந்த சங்கிலியைச் சுழற்றி தன்னை எவரும் நெருங்க இயலாதபடி தற்காத்துக்கொண்டான்.

அம்மரக்கலத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த நிகழ்வுகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன் அருகில் நின்றனுகொண்டிருந்த வில்லாளனிடம் வில் மற்றும் கணையை வாங்கினார்.

துளு மன்னன் நன்னன் வேண்மான் துறைமுகத்தில் நிற்கும்போது அந்தக் கலகத்தை விரும்பாத பிட்டங்கொற்றன் வில்லின் நாணில் கணையைத் தொடுத்து அவ்வடிமையை வீழ்த்த செலுத்தினார்.

மோகர் தலைவர் பிட்டங்கொற்றன் கையில் வில்லேந்தியதை அவ்வடிமையும் கவனித்திருந்தான். கையில் வைத்திருந்த சங்கிலியை மேலும் வேகமாக சுழற்றினான். சிறு வாய்ப்பு கிடைத்தாலும் துளு வீரர்களைக் கடந்து கடலுக்குள் குதித்துவிட சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு விரீரென்ற சத்தத்துடன் புறப்பட்ட அக்கணையானது சங்கிலியை சுழற்றிக்கொண்டிருந்த அடிமையின் கழுத்தை நோக்கி சென்றது. ஆனால், அக்கணையானது அவனது கழுத்தை அடைவதற்குள் சங்கிலியால் தடுக்கப்பட்டு மரக்கலத்தில் குத்திட்டு நின்றது.

நெருங்கிய சில துளு வீரர்களையும் வீழ்த்தி ஆயுதங்களை இழக்கவைத்த அடிமை கரையில் நின்ற பிட்டங்கொற்றனை நோக்கி தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கினான்.

அடிமையின் செயலைக் கண்டு வியந்த முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன் மேலும் அவனை நோக்கி சில கணைகளை செலுத்தினார். தன்னை நோக்கி அடுத்தடுத்து வந்த கணைகளையும் எளிதாக தட்டி விட்டான் அவ்வடிமை.

அவனது தைரியத்தால் கவரப்பட்ட முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன், “அவனை உயிருடன் அழைத்து வாருங்கள்” எனக் கரையில் நின்ற காவல் தலைவனிடம் கட்டளையிட்டார்.

காவல் தலைவன் வில்லாளிகளுடன் புறப்பட்டான். தன்னைக் கைது செய்ய படகில் மேலும் காவலர்கள் புறப்பட்ட போதே கவனித்துவிட்ட அவ்வடிமை நீருக்குள் குதித்துவிடலாமா என சிந்தித்தான். ஆனால், நீருக்குள் குதித்தால் படகில் வந்துகொண்டிருக்கும் வீரர்களின் கணைகளுக்கு நிச்சயம் இரையாகவேண்டியிருக்கும் என எண்ணியவன் தனது விதியை நொந்துகொண்டு நகராமல் நின்றான்.

படகில் அதிவேகத்தில் வந்த வில்லாளிகள் வில்லின் நாணில் கணை பொருத்தி அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். தப்பிக்க வேறு மார்க்கம் எதுவும் இல்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்டவன் கையில் இறுக்கமாக பற்றியிருந்த சங்கிலியின் பிடியை தளர்த்தினான். சங்கிலி அவனை விட்டு மரக்கலத்தில் விழுந்தது.

தலையைத் தாழ்த்தி தனது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு சரணடைந்தான். உடனே வினையாளர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து மீண்டும் மரக்கலத்தின் கீழ் தளத்தில் அடைக்க ஆயத்தமானார்கள்.

அப்பொழுது அவர்களைத் தடுத்த துளு வீரர்களில் ஒருவன், “இவனை உயிரோடு கொண்டு வர முதிரைமலைக் கோமான் கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு வினையாளர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் அவ்வடிமையைப் படகில் ஏற்றி அழைத்துச் சென்றார்கள்.

பல திங்கள் காலங்கள் மரக்கலத்தின் இருண்ட அறைக்குள் அடைக்கப்பட்டிருந்ததால் எழுந்த நாற்றத்தைப் பொறுக்க முடியாத காவல் வீரர்கள் கரையை நெருங்கியதுமே அவ்வடிமையைப் பிடித்து நீருக்குள் தள்ளிவிட்டார்கள்.

அவ்வடிமையின் உடல் முழுவதும் கசையடியால் ஏற்பட்ட காயங்கள் நிறைந்திருந்ததால் உப்பு நீர் பட்டதுமே நெருப்புக்குள் விழுந்ததைப் போன்று அலறலானான். படகுகள் இரண்டு புறமும் செல்ல நீந்தியே கரையை அடைந்த அவ்வடிமை மணல் பரப்பைத் தீண்டியதும் அவனது இரண்டு விழிகளிலும் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து வழிந்தது.

அந்தக் கடற்கரையை முத்தமிட்டு மணலில் புரண்டு ஈர உடலில் மணலைப் பூசிக்கொண்டான்.

மணல் ஒட்டிக்கொண்டதால் அவனது உடல் காயங்கள் சற்று எரிச்சல் குறைந்து குளிர்ச்சியாக உணர்ந்தான்.

அவ்வடிமையின் செயலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த முதிரைமலைக் கோமான் அவனை நெருங்கி, “எத்தனைக் காலம் கழித்துத் தரையைத் தீண்டுகிறாய்?” என வினவினார்.

“தெரியவில்லை ஐயா. சிறுவனாக இருந்தபொழுது தரையில் விளையாடியதும், எனது தாய் என்னை விற்றபொழுது தரையில் அழுது புரண்டதுமே எனக்கு நினைவில் இருக்கிறது. மற்ற காலங்கள் அனைத்தையும் நான் மரக்கலங்களின் இருண்ட அறைக்குள்ளே கழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

“நீ பாவப்பட்டவன்.”

“இல்லை ஐயா, நான் வாழ்த்தப்பட்டவன். பல முறை மரக்கலங்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்ட வேளையிலும் நான் இந்தக் கடலைன்னையால்

காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறேன். இவளுக்கு என் மீது கருணை அதிகம். இவளது முழு அருள் எனக்கு இருக்கிறது.”

“ஆதலால் தான் அவள் உன்னைக் கரையைத் தீண்டக்கூடாது என்று தனக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டாளா?”

“இருக்கலாம்.”

இடையில் கட்டியிருந்த வாளுறையிலிருந்து வாளினை உருவிய பிட்டங்கொற்றன் அவ்வடிமையின் கழுத்தில் வைத்து, “உண்மையைத் தெரிவித்தால் நீ உயிருடன் இங்கிருந்து கிளம்பலாம். நீ யார்?” என வினவினார்.

திடீரென்று தனது கழுத்தில் வைக்கப்பட்ட வாளினைக் கண்டு பதறாமல், “எனது பெயரே எனக்கு மறந்து விட்டது. எனது தாயின் தொழிலைக் கொண்டு என்னைக் கணிகையின் மைந்தன் என்றே அனைவரும் அழைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். பல தலைவர்களைக் கண்டுவிட்டேன். ஆனால், என் பெயர் மாறவில்லை. எனக்கு நினைவு தெரிந்து என்னைப் பற்றிய தகவல் இதுதான். வேறு எதுவும் எனக்கு நினைவில் இல்லை. இன்று சுதந்திர மனிதனாக உடலில் சங்கிலித்தளை இல்லாமல் விடுதலை பெற்றவனாக மடிய நான் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்” எனக் கூறியவன் தனது இரண்டு கரத்தையும் விரித்து மேலே எழுப்பியபடி மரணத்தை எதிர்நோக்க ஆயத்தமானான்.

கணநேரமும் தாமதிக்காமல் அருகில் நிற்குகொண்டிருந்த காவல் தலைவனிடம், “இந்தக் கணிகையின் மைந்தனை அழைத்துச் சென்று சிறையில் அடைத்து வை” என உரக்கக் கட்டளையிட்டுவிட்டு தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்த மயூரனை நோக்கித் தன் பார்வையை செலுத்தினார் பிட்டங்கொற்றன்.

அடிக்குறிப்பு:

1. சஃயாத்ரி – மேற்கு தொடர்ச்சி மலை.
2. எரித்திரையன் கடல் – தற்போதைய அரபிக் கடல். (எரி – தீ / நெருப்பு; திரை – கடல் / அலை) எரிந்துகொண்டிருக்கும் சிவந்த

அலைகளைக் கொண்ட கடல் எனப் பெயர். இப்பொழுதும் மாலை நேரத்தில் அரபிக் கடல் சிவந்து போய் காணப்படும். இதையே யவனர்கள் Eritrean sea என்று அழைத்தார்கள்.

3. **துவ்வா நறவு :** (துவ்வா — உண்ணப்படாத/ பருக இயலாத; நறவு — தேறல்) சங்க காலத்தில் துளு நாட்டில் இருந்த பெரும் துறைமுகம். இத்துறைமுகம் தற்போது கேரளாவின் கண்ணூருக்கு அருகில் இருந்திருக்கலாம். நறவுத் துறைமுகத்தை The periplus of eritrean Sea ல் நவ்ரா (Naura) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆதாரம் : துவ்வா நறவின் சாய் இனத்தானே — பதிற்றுப்பத்து 60: வரி — 12

4. **பிட்டங்கொற்றன் :** ஊராக் குதிரைக் கிழவன் — புறநானூறு : 168

02 காமக்கணியாள்

துறைமுகத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவிலேயே ஆழமான கடல் பகுதியில் மயூரன் நங்கூரமிட்டு நிற்குகொண்டான். மயூரனின் பின்புறத்தில் பரிதி எரித்திரையன் கடலுக்குள் விழுந்துகொண்டிருக்க நறவுத் துறைமுகத்தில் நிற்குகொண்டிருந்த அனைவரது விழிகளும் மயூரனையே தஞ்சமடைந்திருந்தன. கடற்பரப்பெங்கும் குருதி படிந்து செந்நிறத்தில் காணப்பட மயூரன் கருமை நிற 1நீராளியைப் போன்று தனது ஒன்பது யாளித் தூண்களையும் உயர்த்திக் கொண்டு நிற்குகொண்டிருந்தான்.

மயூரன் சற்றுத் தொலைவிலேயே நங்கூரமிட்டுக் கொண்டதால் ஒரேயொரு படகு ஒன்று துறைமுகத்திலிருந்து கிளம்பிச் சென்றது. அப்படகு திரும்பி வருகையில் நன்னன் வேண்மானின் பெருத்த உடலுக்கு இணையாக ஒப்பிடத்தக்க வகையில் ராட்சசன் எனக் கூறும் வகையில் ஒருவன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

இடையில் ஒரு கையை வைத்து மறு கையை தொங்கபோட்டபடி ஏளனப் பார்வையுடன் வந்துகொண்டிருந்தவனைப் பார்த்ததுமே அந்த நறவுத் துறைமுகத்தில் நிற்குகொண்டிருந்த வணிகர்கள், கடலோடி மாலுமிகள், வினைவலைஞர்கள் மற்றும் வினையாளர்களின் உடல்கள் அனிச்சை செயலாக நடுங்கத் தொடங்கின. அனைவரும் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கினார்கள்.

நன்னன் வேண்மான் மற்றும் பிட்டங்கொற்றனுக்குப் பின்புறத்தில் நிற்குகொண்டிருந்த துறைமுகக் காவல் தலைவனிடம் துணைக்காவல் தலைவர்களில் ஒருவன், “வந்துகொண்டிருப்பது குறும்பர் தலைவர் தானே?” என வினைவினான்.

“ஆமாம்” என ஒற்றைச் சொல்லில் பதில் அளித்த துறைமுகக் காவல் தலைவன், “கடந்துருத்தி குறும்பத் தலைவன் தூங்கலோரியான் இவர்

தான்” என சற்றே அச்சத்துடன் அவனது பெயரைத் தெரிவித்தான்.

கடந்துருத்திக் குறும்பத் தலைவனைப் பற்றி அறிந்திருந்த மாலுமிகள் அச்சத்தில் உறைந்துபோயிருந்தார்கள். கடலிலிருந்து குளிர்ந்த காற்று வீசிக்கொண்டிருந்த அந்த மாலைப் பொழுதிலும் அவர்களின் உடல் வியர்வையில் நனையத் தொடங்கியிருந்தது. மரக்கலங்களின் தலைவர்கள் தங்களது மாலுமிகளிடம், “வந்துகொண்டிருப்பவன் தான் எரித்திரையன் கடலின் வீழ்த்தமுடியாத கடற்கொள்ளையனான கடந்துருத்திக் குறும்பன்” என அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.

குறும்பன் தூங்கலோரியானின் படகு நெருங்க நெருங்க மாலுமிகள், வினையாளர்கள், வினைவலைஞர்கள் ஆகியோர் மரக்கலத்திற்குள் மறைந்து நீர் பாம்பு தலையை மட்டும் நீட்டி பார்ப்பதைப் போன்று அவனை நோக்கினார்கள். எந்தச் சூழலிலும் அவனது பார்வையில் அகப்பட்டுவிடக் கூடாது எனும் நினைப்பில் அனைத்து கடலோடிகளும் காணப்பட்டார்கள்.

தன்னைக் கண்டதுமே அனைத்து கடலோடிகளும் நடுநடுங்கி மறைந்து கொண்டதைப் பார்த்த கடந்துருத்திக் குறும்பன் கர்வத்துடன் புன்னகைத்தான்.

அதே நேரம் கடற்கரையில் நின்றுகொண்டிருந்த காவல் தலைவனிடம் துணைத்தலைவன், “கடந்துருத்திக் குறும்பன் மட்டும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்?” என வினவினான்.

“நீ வேறு யாரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?”

“நான்...” என மட்டும் தெரிவித்த துணைத்தலைவன் வாயை மூடிக்கொண்டான்.

காவல் தலைவன் விழிகளை உயர்த்தி துணைத்தலைவனை நோக்கினான்.

“மயூரனைக் கண்டதுமே நான் இருவரை எதிர்பார்த்தேன் தலைவரே?”

“ம்ம்ம்...” என மட்டும் தெரிவித்தான் காவல் தலைவன்.

சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்ற துணைத்தலைவன், “தலைவரே, நான் கேள்விப்பட்டவை அனைத்தும் உண்மைதானா?” எனப் பேரார்வத்துடன் வினவினான்.

அவன் எதைப்பற்றி வினவிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதைப் பற்றி கேள்வி எழுப்பாத காவல் தலைவன், “ஆமாம், நீ கேள்விப்பட்ட அனைத்தும் உண்மைதான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நீங்கள் அவளைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா தலைவரே?”

“இல்லை.”

“மூவுலகிலும் அவளுக்கிணையான அழகி யாரும் இல்லை எனக் கூத்தர்களும், பாணர்களும் பாடுகிறார்களே, அது உண்மையா?”

முகத்தில் விழுந்த தனது வெண்கூந்தலை வலது கையால் புறந்தள்ளிவிட்டபடியே, “அடேய்... சற்று நேரம் வாயை மூடிக் கொண்டிரு. மயூர கலத்தைப் பார்த்த எனது விழிகளால் காமக்கணியாளைத் தரிசிக்க முடியாமல் போய் விடுமோ என எண்ணித் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீ வேறு எரிச்சலை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்காதே” என அதட்டினான்.

அதற்கு மேல் துணைத்தலைவன் எந்தக் கேள்வியையும் எழுப்பவில்லை. மற்றவர்களைப் போன்றே அவனும் மயூரக் கலத்தையும், அதிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த கடந்துருத்திக் குறும்பனையுமே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

குறும்பனின் பெயரைக் கேட்டாலே கடலோடிகள் அனைவரும் நடுங்கும் நிலையில், ‘பரபரப்பான நறவுத் துறைமுகத்திற்கு கடற்குறும்பனை அழைக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அதுவும், மயூரனுடன் குறும்பன் எதற்காக வந்திருக்கிறான்?’ என்ற கேள்விகள் எழ காவல் தலைவனை நோக்கி வாயைத் திறந்தான்.

துணைத்தலைவன் என்ன கேள்வி எழுப்பப் போகிறான் என்பதை ஊகித்திருந்த காவல் தலைவன், “சற்று நேரம் வாயை மூடிக்கொண்டிரு” எனச் சற்றே உரக்கத் தெரிவித்தான்.

மயூரனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த முதிரை மலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன் தனக்குப் பின்னால் உரத்தக் குரல் கேட்டதுமே திரும்பிப் பார்த்தார். பிட்டங்கொற்றன் திரும்பிய பிறகே தான் செய்த பெரும் பிழையை உணர்ந்த காவல் தலைவன் அச்சத்துடன் துணைக்காவல் தலைவனை நோக்கினான்.

பிட்டங்கொற்றன் துணைக்காவல் தலைவனை அழைத்தான்.

பதற்றத்துடனும், அச்சத்துடனும் சென்ற துணைக்காவல் தலைவன் அவருக்கு மரியாதை செலுத்தினான்.

அவனது உடையையும், அவன் தரித்திருந்த இலச்சினைக் கங்கணத்தைப் பார்த்ததுமே அவன் யார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட பிட்டங்கொற்றன், “உனது பெயர் என்ன?” என வினவினார்.

“² மோகனார் ஞாழலார் மகன் தேரதரன்.”

“தேரதரா...”

துணைக்காவல் தலைவன் தேரதரன் அமைதியாக நின்றான்.

“அங்கே என்ன சத்தம்?” என வினவினார் பிட்டங்கொற்றன்.

“கோமானே, மயூரனையும் கடற்குறும்பன் தூங்கலோரியாரையும் பார்த்ததும் சிறு ஐயம் எழுந்துள்ளது?”

“என்ன ஐயம்?”

“யவன, அரேபிய, பாரசீக, கலிங்க மற்றும் வங்கர்களின் வணிக மரக்கலங்கள் இங்கே நறவுத் துறைமுகத்தில் சூழ்ந்திருக்கையில் எரித்திரையன் கடலின் பெரும் கொள்ளைக் கலமான மயூரனையும், அதன் தலைவன் தூங்கலோரியாரையும் இங்கு அழைத்திருக்கும் காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்ற சிந்தனை எழுந்து ஐயமாக மாறியிருக்கிறது.”

அவனது ஐயத்தைக் கேட்டதும் புன்னகைத்த பிட்டங்கொற்றன் தனது மருமகன் நன்னனை நோக்கி, “நன்னா... இவனுக்குள் எழுந்திருக்கும் ஐயத்தைக் கேட்டாயா?” என வனவினார்.

“கேட்டேன் மாமா... இந்தச் சிறு வயதில் இவனது நுண்ணறிவு எனக்கு வியப்பை அளிக்கிறது” எனத் தெரிவித்தபடியே சற்றுத் தொலைவில் நின்ற துறைமுகக் காவல் தலைவனை அழைத்தான் நன்னன் வேண்மான்.

மயூரனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த துறைமுகக் காவல் தலைவன் நன்னன் அழைத்ததும் ஓடிவந்து பணிந்தான்.

“அங்கே என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?”

“மயூரனின் கம்பீரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் அரசே.”

“மயூரனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயா அல்லது ஏந்திழையாள் காமக்கணியாளின் வருகையை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறாயா?”

“அப்படியெல்லாம் இல்லை அரசே. நீண்ட நாள் கழித்து கரைக்கு வரும் கடந்துருத்தி குறும்பர் தலைவரை எப்படி வரவேற்கலாம் என்ற சிந்தனையில் இருக்கிறேன்” எனத் தடுமாறியபடி தெரிவித்தான் துறைமுகக் காவல் தலைவன்.

“குறும்பனை வரவேற்க சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாயா?”

“ஆமாம் அரசே” உடனே பதில் வந்தது காவல் தலைவனிடமிருந்து.

“குறும்பன் என்பவன் யார்?”

“கடந்துருத்தியின் தலைவன்.”

“கடந்துருத்தித் தீவில் வசிப்பவர்கள் யார்?”

“அங்கு கடற்கொள்ளையர் வசிக்கிறார்கள்.”

“அவர்களின் தலைவன் குறும்பன் தூங்கலோரியான்?”

“அவரும் கடற்கொள்ளையரே.”

“அப்படியெனில் குறும்பர் தலைவர்?”

“அவர் கடற்கொள்ளையரின் தலைவர்.”

“நீ யார்?”

“நான் இந்த துறைமுகத்திற்குத் தலைவன் அரசே.”

“உனது பணி?”

“இந்த நறவுத் துறைமுகம், இங்கு வந்து செல்லும் வணிகக் கலங்கள் மற்றும் அதன் மாலுமிகள், இங்கு ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி செய்யப்படும் அனைத்து பொருள்களின் கணக்கு, அவற்றிற்கு வசூலிக்கும் வரி மற்றும் இந்த ஒட்டுமொத்த துறைமுகக் காவலுக்கும் நானே பொறுப்பாளி” எனப் பெரும் கம்பீரத்துடன் தெரிவித்தான்.

“அனைத்துக் காவலுக்கும் பொறுப்பாளியான நீ கடற்கொள்ளையரின் தலைவன் தனது பெரும் மரக்கலத்தைக் கொண்டு வந்து அனைத்து நாடுகளின் கடற்வணிகர்களையும் மிரட்டும் படி நங்கூரமிட்டு நிறுத்திவிட்டு இங்கே வந்துகொண்டிருக்கிறான். ஏன் வந்துகொண்டிருக்கிறான்? எதற்காக வந்துகொண்டிருக்கிறான்? என்ற கேள்வி உனக்குள் எழவில்லையா?”

“எழுந்தது அரசே, தாங்கள் இங்கு இருப்பதால் தங்களது உத்தரவு இல்லாமல் கடற்குறும்பன் இங்கு வந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல்...” எனக் கூறியபடியே தயங்கினான்.

“தொடர்ந்து உம் விளக்கத்தை அளிக்கலாம்.”

“அதுமட்டுமல்லாமல், தாங்கள் எந்த முடிவினை எடுத்தாலும் அது பலமுறை சிந்தித்து எடுக்கப்பட்டதாகவே இருக்கும் என்று நம்புகிறவன் நான்” எனத் தெரிவித்தான் காவல் தலைவன்.

அவன் கூறிய பதிலைக் கேட்டுச் சிரித்த நன்னன் வேண்மான், “உன் பதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. ஆனால், என்னைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை. இந்தப் பணிக்கு நீ தகுதி இல்லாதவன்” எனக் கூறியவன் காவல் தலைவனின் கையில் கட்டியிருந்த கங்கண முத்திரையைப் பறித்து, “உன்னை இந்தப் பணியில் நியமித்தது யார்?” என வினவினான்.

“முதன்மை அமைச்சரான கோசர் பெருமகனார்” எனத் தலையைத் தொங்கபோட்டபடி நடுக்கத்துடன் பதிலளித்தான் காவல் தலைவன்.

“உன்னை இந்தப் பதவியிலிருந்து விடுவிக்கிறேன். புது பணிக்கான நியமனம் விரைவில் உன்னை வந்து சேரும்” என எழுந்த நன்னனின்

கட்டளையைத் தொடர்ந்து திரும்பிப் பார்க்காமல் அங்கிருந்து சென்று சற்றுத் தொலைவில் நின்றனுகொண்டான் காவல் தலைவன்.

பிட்டங்கொற்றனுக்கு அருகில் நின்ற தேரதரனை நோக்கி அந்தக் கங்கணத்தை நீட்டிய நன்னன் வேண்மான், “இனி நீதான் இந்தத் துறைமுகத்தின் தலைவன். உன்னைப் போன்ற நுண்ணறிவு மிக்கவர்களே இந்தப் பணிக்கு தகுதியானவர்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட பிட்டங்கொற்றன், “நன்னா... இவனது அறிவு என்னை வியப்பில் ஆழ்த்திவிட்டது. இவனுக்கு வேறொரு பணியை வழங்கலாம் என்று இருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

“என்ன பணி மாமா?”

தேரதரனை நோக்கிய பிட்டங்கொற்றன், “கடைசி வரை கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானுக்கு உண்மையாக இருப்பேன் என்று உறுதி மொழி எடு” எனக் கட்டளையிட்டார்.

உடனே மண்டியிட்ட தேரதரன் இடையில் கட்டியிருந்த வாளினை உருவி இடது கையின் கட்டை விரலைக் கிழித்து குருதி நிலத்தில் வழிய, “கோமானே... நான் மோகனாரைச் சேர்ந்தவன். கடம்ப மன்னன் நன்னன் வேண்மானின் குடிமகன். என் உயிரும், உடலும் உள்ளவரை கடம்ப நாட்டிற்காகவே செயல்படும். அதில் தங்களுக்கு எந்தவித ஐயமும் இருக்க வேண்டியதில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

புன்னகைத்த பிட்டங்கொற்றன், “நாளை முதல் நம் முதன்மை அமைச்சரான கோசரின் காவல் தலைவனாக உன்னை நியமிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடியே நன்னனின் கையில் வைத்திருந்த முத்திரைக் கங்கணத்தை வாங்கி தேரதரனிடம் வழங்கினார்.

மண்டியிட்டபடியே அதை வாங்கிய தேரதரன் விழிகளில் ஒற்றிக்கொண்டு கையில் அணிந்துகொண்டான்.

அதே நேரம் கடந்துருத்தி குறும்பன் தூங்கலோரியானின் படகு கரையை அடைந்திருந்தது. நீண்ட நாட்கள் கழித்து தரையில் அடியை வைத்ததால் தனது பெருத்த உடலுடன் மண்ணில் விழுந்து வணங்கியவன்

நேராக நடந்து சென்று நன்னன் வேண்மான் மற்றும் பிட்டங்கொற்றன் ஆகிய இருவருக்கும் முன் மண்டியிட்டு இடையில் கட்டியிருந்த உறையிலிருந்து வாளினை உருவித் தரையில் ஊன்றி தலையைத் தாழ்த்தி மரியாதை செலுத்தினான்.

அவனது மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்ட நன்னன், “குறும்பா, எங்கே நீ மட்டும்தான் வந்திருக்கிறாய். உன் காதலி எங்கே? அவளையும் அழைத்து வந்திருக்க வேண்டியதுதானே? இங்கு இந்த நறவுத் துறைமுகத்தில் நிற்குகொண்டிருக்கும் அனைவரின் விழிகளும் அவளை எதிர்பார்த்தே காத்திருக்கின்றன. அதிலும் நம் மாமா முதிரை மலைக் கோமானின் விழிகள் அவளையே எதிர்பார்த்து நிற்கின்றன” எனச் சிரிப்புடன் தெரிவித்தான்.

தலையைத் தாழ்த்தி, “தங்களது உத்தரவு தமையனே” எனத் தெரிவித்த குறும்பன் தூங்கலோரியான், “இரண்டு மரக்கலங்கள் உடனே மயூரனை நோக்கி விரையட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

குறும்பன் தூங்கலோரியான் நன்னன் வேண்மானை நோக்கி, ‘தமையனே’ என அழைத்ததை அங்கு நிற்குகொண்டிருந்தவர்கள் எவரும் கவனிக்கவில்லை. ஆனால், தேரதரன் கவனித்திருந்தான்.

தூங்கலோரியானின் கட்டளை எழுந்த அடுத்த கணம் இரண்டு மரக்கலங்கள் மயூரனை நோக்கி விரைந்து சென்றன.

அதிவேகமாகச் சென்ற இரண்டு மரக்கலங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த நன்னன் வேண்மான் கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியனை நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்பி, “தம்பி, உன்னை இங்கே எதற்காக அழைத்தேன் என்ற காரணத்தை நீ அறிவாயா?” என வினவினான்.

“அரசர் தெரிவித்தால் அறிந்துகொள்ள சித்தமாக இருக்கிறேன்” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான்.

நன்னன் வேண்மான் ஒருமுறை பிட்டங்கொற்றனை நோக்கினான். பிறகு அந்த நறவுத் துறைமுகத்தை நோக்கிப் பார்வையை சுழற்றினான். மரக்கலங்களிலும், கரையிலும் நிற்குகொண்டிருந்தவர்கள் அனைவருமே நன்னன் தங்களைத் தான் பார்க்கிறான் என்று நினைத்துக் கொண்டனர்.

அந்தக் கடற்கரையில் சிறிது நேரம் அப்படியும், இப்படியுமாக நடந்தான் நன்னன் வேண்மான். அந்நேரத்தில் பரிதி எரித்திரையன் கடலுக்குள் முற்றிலுமாக மூழ்கி மறைந்திருந்தான். பரிதி மறைந்திருந்தாலும் வெளிச்சம் மறைந்திருக்கவில்லை.

தேரதரனை நோக்கிய நன்னன் வேண்மான், “நீ எழுப்பிய கேள்விக்கான பதிலைக் கூறுகிறேன் கேட்டுக்கொள்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு கடந்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியனைப் பார்த்தபடி, “மேலைக் கடலும், அதைச் சார்ந்த வாணிகமும் நம் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டவை என்பதை அனைவருக்கும் தெரிவிக்கவே மயூரனையும், உன்னையும் இங்கு அழைத்தேன் குறும்பா. எரித்திரையன் கடல் வழியாக நடைபெறும் வாணிகம் நமது நாட்டு நறவுத் துறைமுகம் வழியாகவே நடைபெற வேண்டும். அதைவிடுத்து தொண்டி, முசிறி, கொற்கை, குமரி, புகார் வழியாக வாணிபம் செய்துவிட்டுச் செல்லும் அனைத்து மரக்கலங்களும் கடம்ப மரக்கலத்தால் தாக்கி அழிக்கப்பட்டு கொள்ளையடிக்கப்படும் என்பதை இங்குக் குழுமியிருக்கும் கடலோடிகள் தெரிந்துகொள்ளவே மயூரனை அழைத்தேன்” என உரக்கத் தெரிவித்தான். ஏற்கனவே அமைதியாக இருந்த நறவுத் துறைமுகத்தில் மரக்கலத்துடன் மோதிய அலைகளின் சத்தத்தை விடவும் உரக்க எழுந்த நன்னனின் வேழக் குரல் அனைத்து திசைகளிலும் எதிரொலித்தது.

“அரசே, கடம்பக் கடலும் அதன் வழியாகச் செல்லும் அனைத்து மரக்கலங்களும் நமது உரிமை. நம் உரிமையை தற்பொழுது உரக்கக் கூற வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“அவசியம் இருக்கிறது தூங்கலோரியா...” எனத் தெரிவித்தான் நன்னன் வேண்மான். பிறகு, “இந்தக் கடம்பக் கடலிலும், கொங்கண நிலப்பரப்பிலும் நமது ஆளுமையையும், உரிமையையும் நிலை நாட்ட வேண்டிய கட்டாயம் எழுந்துவிட்டது” என்றான்.

“எவரால்?”

“மோரியரால்...”

“மோரியரா?”

“ஆம் குறும்பா. மோரியரால் நமக்கு ஆபத்து ஏற்படவிருக்கிறது. ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய பிறகு இத்தனை ஆண்டுகளாக அமைதியாக இருந்த அசோகவர்த்தன் தனது ஆட்சிப்பரப்பை விரிவுபடுத்த முடிவு செய்துவிட்டான். அவனது படைகள் விரைவில் கலிங்கத்தை நோக்கிப் புறப்படப் போகின்றன.”

“இந்தத் தகவல் தங்களுக்கு எப்பொழுது கிடைத்தது?”

“கடந்த கிழமை.”

“யார் மூலம்.”

“சென்னி, அன்னி மிஞிலியனின் மூலம் தகவல் அனுப்பியிருக்கிறான்.”

“கலிங்கம் வீழ்ந்தால் அடுத்த நம் தமிழ்ப் பரப்பு தானே அவனது இலக்காகும்.”

“ஆமாம். தமிழ் நிலத்தில் மேற்கில் வடவெல்லையான நம் துளு நாடு முதலில் தாக்கப்படலாம் என்று எச்சரிக்கை செய்கிறார்கள். மோரியரின் தாக்குதலைக் கொண்டு சேரர், பாண்டியர் மற்றும் சோழர்கள் நம் மீது ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்தலாம் என்று திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களின் திட்டத்திற்கு நாம் ஒருநாளும் அடிபணிந்துவிடக் கூடாது.”

“மொழிபெயர் தேயத்தில் வடநாட்டுப் படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காகத் தானே முவேந்தர் படையை நிறுத்தி வைத்திருக்கிறோம். அதை நிர்வகிக்கக் தானே நாம் நமது வீரர்களையும், பெரும் செல்வத்தையும் அளித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்?”

“முவேந்தர் படை எப்பொழுதோ சோழ இளவரசன் வெற்றிவேல் சென்னியின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் சென்றுவிட்டது. அவன் முவேந்தரின் ஆணைக்குக் கூட பணிவான் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை. ஆதலால் நமது மேலாண்மையை வெளிப்படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம்.”

“முவேந்தர் படையைக் கடந்தும் மோரியர் நம்மைத் தாக்கிவிடுவார்களா என்ன?”

“என்ன வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம் குறும்பா. ஆனால், நம்மையும், நம் கொங்கண நாட்டையும் காக்க நாம் எப்பொழுதும் ஆயத்தமாக

இருக்கவேண்டும். நம் ³ காவல் மரமான மா மரத்தை வீழ்த்தி நம் நாட்டைக் கைப்பற்ற எவர் முயற்சித்தாலும் அவர்களின் முயற்சி நிர்மூலமாக்கப்பட வேண்டும். மோரியரின் பெயரைக் கூறிக்கொண்டு உதவிக்கு வருகிறேன் என்று தனது மேலாண்மையை நம் மீது திணிக்க விழையும் சோழன், சேரன் மற்றும் பாண்டியன் என எவனது உதவியும் நமக்குத் தேவையில்லை. கடம்ப நிலத்தை நன்னனே பாதுகாத்துக் கொள்வான் என்பதைக் கூறவே அனைத்து நாடுகளின் வணிகர்கள் நிறைந்த இந்த நறவுத் துறைமுகத்திற்கு உன்னையும், கடற் கூற்றுவனான மயூரனையும் வரவழைத்திருக்கிறேன்” என நன்னன் கூறிக்கொண்டிருந்த போது காமக்கணியாளை அழைக்கச் சென்ற இரண்டு மரக்கலங்கள் கரையை நெருங்கியிருந்தன.

கரையை நெருங்கியதும் காமக்கணியாள் மரக்கலத்திலிருந்து இடுப்பளவு கடல் நீரில் குதித்து நடந்து வந்தாள். நறவுத் துறைமுகத்தில் காணப்பட்ட அனைத்து விழிகளும் அவளையே தஞ்சமடைந்திருந்தன.

கார்முகிலின் மீது பரிதியின் செங்கதிர்கள் விழுந்து எதிரொளிக்கும் போது தோன்றும் கருமையும், சிவப்பும் சேர்ந்த கருஞ்சிவப்பு நிறத்தில் காணப்பட்டாள் காமக்கணியாள். அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த கூந்தலை சுருட்டி ஒய்யாரக் கொண்டை போட்டு அதில் காய்ந்துபோயிருந்த கடற்குதிரையைக் குத்தியிருந்தாள். மெல்லிய ஆடை ஒன்றை மட்டுமே இடையில் சுற்றியிருந்தவள் மேலாடை எதையும் அணிந்திருக்கவில்லை. ஆனால், கடற் கிளிஞ்சல்களையும், பாசிமணிகளையும் கோர்த்து அணிந்து தனது முன்னழகை மறைக்க முயன்று தோற்றிருந்தாள். பெயரளவிற்கு மட்டுமே மறைத்துக்கொண்டிருந்த அவளது மலர்ந்த தாமரைப் பூக் கொங்கைகள் எதிரில் நிற்பவர்களை நிலை தடுமாற வைத்துக்கொண்டிருந்தன. மறைக்கப்படாத அவளது முழு முதுகு, குறுகிய இடை, செழிப்பாக வளர்ந்திருந்த அவளது பின்புறம் ஆகியவை அவளைப் பின்புறத்திலிருந்து நோக்குபவர்களையும் மோகம் கொள்ளச் செய்யும்படி பேரழகுடன் விளங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

சுருட்டி கொண்டை போட்டிருந்தாலும் தலையிலிருந்து நீங்கி முகத்தில் படிந்திருந்த மயிர்க் கற்றைகளில் நரைக்கத்தொடங்கிய சில

கற்றைகள் அவளது அகவைகள் நாற்பதைக் கடந்திருக்கலாம் என்று ஊகிக்க வைத்தன. அகலமான நெற்றி, அடர் புருவங்களுக்குக் கீழே கருநீல நிறத்தில் காணப்படும் அவளது மோக விழிகள், அளவான நாசி, சிவந்த அவளது இதழ்கள் என மொத்தத்தில் அவளது வதனம் பேரழகாகக் காணப்பட்டது.

அந்த நறவுத் துறைமுகத்தில் அவளைக் கண்ட சில வயதான வீரர்கள் பத்து வருடங்களுக்கு முன் அவள் எப்படி பேரழகுடன் காணப்பட்டாளோ அதை விடவும் இப்பொழுது பல மடங்கு பேரழகாக காட்சியளிக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டனர். காலம் ஒருவரின் அழகினை சிதைக்கும் என்ற கூற்றை மறந்து காலம் ஒருவருக்கு அழகையும் வழங்கும் என்று அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டனர்.

இடையளவு கடலலையில் காமக்கணியாள் குதித்து ஈரமான துணியுடன் நடந்து வந்ததை அங்கு நின்ற ஆடவர்கள் அனைவரும் மோகம் கொண்டவராக பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், கற்பு நெறி என்பது மற்றவர் தன்னைப் பார்க்கும் பார்வையில் இல்லை, தனது சுய ஒழுக்க நெறியில் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்த காமக்கணியாள் மற்றவரின் பார்வையைப் பற்றியோ அல்லது அவர்களின் எண்ணங்களைப் பற்றியோ கவலை கொள்ளாமல் முன்னழகுகள் குலுங்க ஈரமான இடையுடையுடன் கடல் கன்னியைப் போன்று நடந்து வந்தவள் நேராக பிட்டங்கொற்றனை நோக்கிச் சென்றாள்.

சிறிது நேரம் முதிரை மலைக் கோமானையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், “தந்தையே, முன்பை விடவும் உங்களது தலை மயிர் தற்பொழுது அதிகமாக நரைத்துவிட்டது” எனக் கவலையுடன் தெரிவித்தவள் தனது தந்தையை அணைத்துக்கொண்டாள்.

“மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வாய் மகளே...” என வாழ்த்தி அவளது நெற்றியில் முத்தம் ஒன்றைப் பதித்தார் பிட்டங்கொற்றன்.

பிறகு நன்னன் வேண்மானை நோக்கியவள், “அத்தான், நலம் தானே?” என புன்சிரிப்புடன் வினவினாள்.

“என் நாட்டைக் காக்க என் படைத்தலைவராக வீற்றிருக்கும் உன் தந்தை மற்றும் எனக்குத் துணையாக உன் அக்கை இருக்கும் வரை எனக்கு என்ன குறை வந்துவிடப் போகிறது?” என வினவியவன் அவளிடம், “உன் தந்தைக்கு வயதாகிறது எனக் கவலை கொண்டாய். இந்த அத்தானைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“தங்களுக்கு என்ன அத்தான். தங்களுக்கு வயது ஏற ஏற இளமை கூடிக்கொண்டே செல்கிறது” எனப் பதிலளித்தாள்.

“நீயும் அப்படித்தான் இருக்கிறாய் காமக்கணி. உன் அக்கையைப் பார்ப்பதற்கு முன் உன்னைப் பார்த்திருந்தால் நான் உன்னைக் கவர்ந்து வந்திருப்பேன்.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டுச் சிரித்த காமக்கணி, “என்னை வாழ்த்துங்கள் அத்தான்” எனத் தெரிவித்து அவனது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி எழுந்தவள் பிட்டங்கொற்றன் தன் இடையில் தரித்திருந்த வாளுறையிலிருந்து வாளினை உருவினாள்.

தான் வந்த இரு மரக்கலங்களையும் நோக்கியவள், “அந்த நான்கு ஒற்றர்களையும் தூக்கி வீசுங்கள்” எனத் தன் வீரர்களிடம் கட்டளையிட்டாள்.

உடனே மரக்கலத்தில் நின்றனுகொண்டிருந்த அவளது முரட்டு வீரர்கள் கை மற்றும் கால்கள் பிணைக்கப்பட்டிருந்த நால்வரைத் தூக்கி கடலலையில் வீசி எறிந்தார்கள். கைகள் கட்டப்பட்டிருந்ததால் கடல் நீருக்குள் விழுந்த நான்கு ஒற்றர்களும் நீந்த முடியலாம் தண்ணீரைக் குடித்தபடி தத்தளித்தார்கள். பிறகு அவர்களைக் கரையில் நின்ற வீரர்கள் இழுத்துக்கொண்டு வந்து காமக்கணியாளுக்கு முன் போட்டார்கள்.

கடந்த சில நாட்களாக பட்டினியோடு பிணைக்கப்பட்டே கிடந்ததால் அவர்கள் உயிர்பிச்சைக் கேட்கக் கூட வலிமை இல்லாதவராய் மணலில் கிடந்தார்கள்.

“இவர்களின் பிணைகளை அவிழ்த்து விடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டாள் காமக்கணியாள்.

வீரர்கள் அந்நால்வரின் பிணைகளை அவிழ்த்துவிட்டார்கள். நால்வரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு பெரும் முயற்சி செய்து மிரட்சியுடன் மண்டியிட்டு அமர்ந்தார்கள்.

தன் மகளை நோக்கிய பிட்டங்கொற்றன், “இவர்கள் யார் மகளே?” என வினவினார்.

“ஒற்றர்கள்” என ஒரே சொல்லில் பதில் அளித்தாள்.

“எந்த நாட்டு ஒற்றர்கள்?”

“அது பற்றி இவர்கள் வாய் திறக்க மாட்டேன் என்று அடம் பிடிக்கிறார்கள்.”

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட நன்னன் வேண்மான், “அடம் பிடிப்பவர்களை எதற்காக காமக்கணி இழுத்து வந்திருக்கிறாய். எரித்திரையன் கடலின் மீன்களுக்கு இரையாக்கிவிட்டுருக்க வேண்டியதுதானே?” என வினவினான்.

“முதலில் நான் அப்படித்தான் அத்தான் நினைத்தேன். ஆனால், இவர்களை நான் கொன்றால் இவர்களை அனுப்பியவர்களுக்கு இவர்களின் மரணம் தெரியாமலே போய்விடும் அல்லவா? அதற்காகத் தான் இவர்களை நம் ⁴ கானமர் செல்விக்குப் பலியிடலாம் என்று இழுத்து வந்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது பிட்டங்கொற்றன், “இவர்களை எங்கு சந்தித்தாய்? எப்படி கைது செய்தாய்?” என வினவினான்.

“நடுகடலில் பாரசீகக் கடற்கொள்ளையர் மயூரனை இடைமறித்து தாக்கி மூழ்கடிக்க முயற்சித்தார்கள். போரின் முடிவில் அவர்களின் நான்கு கலங்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்டன. கடைசியாக ஒரு மரக்கலம் மட்டும் சரணடைந்தது. உள்ளே சென்று பார்த்தால் அங்கு ஒரு பாரசீகர்கள் கூட இருக்கவில்லை. மகதத்தவரும், வங்கத்தவரும் காணப்பட்டார்கள். அவர்களிடம் விசாரணை செய்ததில் இவர்கள் நால்வரும் மயூரனை மூழ்கடிக்க விலை பேசி நான்கு மரக்கலங்களை அழைத்து வந்திருந்தார்கள்

என்பது தெரிந்தது” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே அவளது வீரர்களின் ஒருவன் துணிப்பை ஒன்றை அவளிடம் கொடுத்தான்.

அந்தத் துணிப்பையை நன்னன் வேண்மானின் காலடியில் வீசினாள் காமக்கணியாள். அவனது காலில் பட்டு சிதறிய அந்தப் பையிலிருந்து தெறித்த தங்கக் காசுகள் மணலில் பாதி புதைந்தன.

தன் காலடியில் புதைந்த அந்த நாணயத்தை எடுத்துப் பார்த்தான் நன்னன் வேண்மான்.

“மோரியரின் தங்கக் காசுகள்” என முணுமுணுத்தான்.

கையில் வைத்திருந்த வாளினை ஓங்கி மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த ஒற்றர்களின் தலைகளை ஒவ்வொன்றாக ஒரே வீச்சில் வெட்டி எறிந்தாள். வெட்டப்பட்ட தலைகள் மணலில் விழுந்து உருண்டன. குருதி பீறிட்டபடி உடல்கள் தரையில் சரிந்தன.

கண நேரத்தில் மூவரின் தலையை வெட்டி வீழ்த்தியவள் கடைசியாக அமர்ந்திருந்தவனை நோக்கி வாளினை ஓங்கினாள். அவன், “கயலுஃயகே முபிவேஃவருஃஈல் ஃபுலேபகுக் மகதஃகே ரானே” என்று கத்தினான்.

அங்கு நின்றவர்கள் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது குறும்பன் தூங்கலோரியான், “இவன் என்ன பேசுகிறான்?” என வினவினான்.

அனைவரும் அமைதியாக நின்றார்கள். காமக்கணியாள் மீண்டும் வாளினை ஓங்கினாள். அப்பொழுது தேரதரன், “சற்றுப் பொறுங்கள் தேவி” எனக் கூறிக்கொண்டு முன்னே வந்து, “ஃபுலேபநிஃருகேக் லேஃபேசநே இஃரா” எனப் பதிலுக்கு வினவினான்.

மண்டியிட்டிருந்த ஒற்றனும் பதிலுக்கு எதையோ தெரிவித்தான்.

இருவரின் உரையாடலும் சில நேரம் அங்கு நீடித்தது. இருவரும் என்ன பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அங்கு குழுமியிருந்த எவருக்குமே

புரியவில்லை. ஆனால் உரையாடலின் போது மாறிக்கொண்டிருந்த தேரதரனின் முகப் பாவனையை காமக்கணியாள் கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கடைசியாகத் திரும்பியவன், “மகதத்திற்கும் வச்சிரநாட்டிற்கும் இடைப்பட்ட சிறு மலைப் பகுதியில் வசிக்கும் வழிப்பறி செய்யும் வீரன் இவன். பணம் சேர்க்க ஆசைப்பட்டு வாணிபம் செய்ய இவன் சில மரக்கலங்களுடன் நம் தமிழ் நிலத்திற்கு வந்தபொழுது சிலர் தங்க நாணயங்களை அளித்து மயூரனை நோக்கி ஏவியிருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஏவியது யார் என்று வினவினாயா?”

“வினவினேன். ஆனால், அதை வெளியிடமாட்டேன் என்று வாக்கு அளித்திருக்கிறானாம்.”

“ஆதலால் தான் மற்ற மூவரும் வாயைத் திறக்க மறுத்து மரணத்தைத் தழுவி விட்டார்களா?”

“ஆம் தேவி” எனப் பதிலளித்தான் தேரதரன்.

அப்பொழுது பிட்டங்கொற்றன், “இவர்களின் நேர்மை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது மகளே. இவன் ஒருவனை விடுவித்து விடலாமே?” எனத் தெரிவித்தவன் நன்னன் வேண்மானை நோக்கினார்.

அப்பொழுது கையில் வைத்திருந்த வாளினை ஓங்கி ஒரே வீச்சில் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த கடைசி ஒற்றனின் தலையையும் கொய்தவள், “இவனது நேர்மை எனும் தூண்டிலில் நாம் சிக்கக் கூடாது தந்தையே. இவனிடம் நேர்மை காணப்பட்டாலும் நாணயம் இல்லை. பணத்திற்கு என்ன செய்கிறோம் என்று சிந்திக்காமல் செய்யும் முட்டாள் இவன். இவனை உயிரோடு விட்டால் நமக்கு ஆபத்து தான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

காமக்கணியாளிடம் சென்ற பிட்டங்கொற்றன், “அவசரப்பட்டுவிட்டாய் மகளே. இவனைப் பின்தொடர்ந்திருந்தால் நம் மயூரனை வீழ்த்த முயன்றவர்கள் யார் என்பதை கண்டறிந்திருக்கலாம்.”

“நான் அதைப்பற்றியும் சிந்தித்தேன் தந்தையே. இவன் ஒரு வழிப்பறி கொள்ளையன். கொடுத்த வாக்கைக் காக்க முயல்பவன். ஆதலால் வாங்கிய

தங்க நாணயங்களுக்கு இவன் மயூரனைத் தாக்கியிருக்கிறான். இனி இவன் அவர்களைத் தொடர்பு கொள்வான் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை. ஆதலால் தான் இவனைக் கொன்றேன். இவனால் இனி நமக்கு பயன் இல்லை. என் வாக்கை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் குருதி வழிந்துகொண்டிருந்த வாளினை தன் தந்தையிடம் கொடுத்துவிட்டு தேரதரனை நோக்கி, “இவன் பேசிய மொழியை நீ எப்படி அறிந்து வைத்திருக்கிறாய்?” என வினவினாள்.

தேரதரன், “எனக்கு என்மொழிகள் பேசத் தெரியும் தேவி” எனத் தெரிவித்தான்.

காமக்கணியாள் விழிகளை உயர்த்தினாள்.

“எனக்கு வாளினைப் போலவே மனிதர்கள் பேசும் மொழிகளும் மிகவும் பிடிக்கும். ஆசிவகப் பெரியோர், பௌத்த தேரர், ஆருகத திகம்பரர், வைதீகர்கள் மற்றும் தூரநாட்டு வணிகர்களிடம் பழகி என்மொழிகளைக் கற்றிருக்கிறேன்” எனப் பெருமையுடன் தெரிவித்தான் தேரதரன்.

அவனது தற்பெருமைமிகு சொல்லை கேட்டுப் புன்னகைத்த காமக்கணியாள் தன்னைச் சுற்றிலும் பார்வையை செலுத்தினாள்.

சற்று முன் காமக்கணியாளின் குளிர்ந்த பார்வை தன் மீது விழாதா என்று ஏங்கியவர்கள் தற்பொழுது அவளது பார்வை தீண்டியதும் நடுநடுங்கலானார்கள். தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது இரண்டு புரவித் தேர்கள் அவ்விடத்தில் வந்து நின்றன. ஒரு தேரில் நன்னன் வேண்மானும், பிட்டங்கொற்றனும் ஏறிக்கொள்ள மற்றொன்றில் குறும்பன் தூங்கலோரியானும், காமக்கணியாலும் ஏறிக்கொண்டார்கள். இரண்டு புரவிகளும் உடனே தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டன.

அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்றதும் காவல் தலைவனான தேரதரன் அனைத்து துணைக்காவல் தலைவர்களுக்கும், காவல் வீரர்களுக்கும் உரிய கட்டளையை பிறப்பித்துவிட்டு கடம்ப நாட்டின் முதன்மை அமைச்சரைத் தேடிப் புறப்பட்டான்.

தேரதரன் புறப்பட்ட அதே நேரத்தில் இறந்து கிடந்த நால்வரையும் ஏவியவன் மரக்கலம் ஒன்றில் புறப்பட்டு நவறா துறைமுகத்தை நோக்கிச் செல்லலானான்.

அடிக்குறிப்பு:

1. நீராளி – ஆக்டோபஸ்.
2. மோகனூர் – தற்போதைய மங்கனூர் தான் அக்காலத்தில் மோகனூர் என அழைக்கப்பட்டது. மோகனூரையே தாலமி (Ptolemy) எனும் யவனர் மகனூர் என்று குறிப்பிடுகிறார். இப்பொழுதும் வடக்கு கர்நாடகா மற்றும் தென் மகாராஷ்டிரா பகுதிகளில் மோகர்கள் குழுக்களாக வசிக்கிறார்கள். தற்பொழுது Mahar என்று சாதிக் குழுவாக அடையாளம் காணப்படுகிறார்கள். கள ஆய்வு செய்ய மங்கனூர் சென்ற நேரத்தில் பல மகர்களின் இல்லத்தில் நீண்ட ஆயுதங்களைக் கண்டு பிரமித்திருக்கிறேன். நீண்ட வாட்களைத் தற்பொழுதும் வணங்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.. அக்காலத்தில் மங்கனூர் பகுதியில் வசித்த வீரக் குடியினர் மோகர்கள். அவர்களின் மன்னன் நன்னன் வேண்மானை மோகர்களின் தலைவன் என்று கூறியிருக்கிறேன்.
3. காவல் மரம் – துளு நாட்டு / கொங்கண மன்னன் நன்னன் வேண்மானின் காவல் மரம் மாமரம்.

ஆதாரம்:

அழியல் வாழி தோழி நன்னன்

நறுமா கொன்று நாட்டிற் போக்கிய – குறுந்தொகை 73 : வரி 2—3

4. கானமர் செல்வி: கானம் – வனம். வனக் கடவுள் கொற்றவை.

ஆதாரம் :

கான்அமர் செல்வி அருளலின் வெண் கால் – அகநானூறு 345 :

03 மஹுவாஸ் நெடியோன்

வைகறைப் பொழுதில் 1கொற்றவைப் புழை சலனமில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கொற்றவைப் புழையின் இருபுறங்களிலும் உயர்ந்த மேட்டு நிலத்தில் உயரமான மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. சஃயாத்ரி மலையில் உருவாகி ஒரே நதியாக ஓடி வந்த கொற்றவைப் புழையானது சிறு சிறு நதிகளாகப் பிரிந்து பாழியையும், ஏழில் குன்றத்தையும் சுற்றிக்கொண்டு பாய்ந்து சென்று எரித்திரையன் கடலில் கலந்துகொண்டிருந்தது. நதியின் கரையில் ஏழில் குன்றின் எதிர்க்கரையில் காணப்பட்ட கானமர் செல்வியின் கோட்டத்தில் அணையா விளக்கு சுடர் விட்டு எரிந்து அவ்வடர்ந்த வனத்திற்கு அருளைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

கடலிலிருந்து சீரான வேகத்தில் வீசிய உப்புக் காற்றானது கொற்றவையின் சுடர் விளக்கைத் தாலாட்டி விட்டபடி கடந்து சென்றுகொண்டிருந்தது. கொற்றவைப் புழையைச் சுற்றிலும் கொற்றவை வனமானது அடர்ந்து காணப்பட்டது. அந்த வனத்திற்கு அப்பால் செல்லுர் கிராமம் காணப்பட்டது.

அக்கிராமத்தின் மேற்குப் புறத்தில் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பு ² மஹுவாஸ் நெடியோன் முயன்று செய்த வேள்வியின் வெற்றித் தூண் நிமிர்ந்து நிற்குகொண்டிருந்தது. அதன் அடியில் வடக்கயிறு ஒன்றும் சுற்றி பிணைக்கப்பட்டிருந்தது. நிமிர்ந்து நின்ற நெடுந்தூணையும், அதன் அடியில் கட்டப்பட்டிருந்த வடக்கயிற்றையும் பார்த்தபடியே பத்தடி தொலைவில் நிற்குகொண்டிருந்தார் கோசர் பெருமகனான ³ அஃதை.

வைகறை வழிபாட்டினை முடித்ததும் உடன் வந்த வைதீகர்கள் மற்றும் காவல் வீரர்களை அனுப்பி வைத்துவிட்டு தனியொருவராக நின்று விழிகளைக் கூட அசைக்காமல் மழுவாள் நெடியோனின் வேள்வித் தூணையும், அதற்கு அப்பால் மேற்குக் கடலில் நின்ற திங்களையுமே நெடுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதிகாலைப் பொழுதில் மேற்கு வானில் திங்கள் வீற்றிருந்ததால் திங்களின் ஒளி அவரது மீது விழுந்து அவரது நிழலை நீண்டு விழச் செய்துகொண்டிருந்தது. வெட்டப்படாத அவரது கூந்தல் பின்னப்பட்டு அவரது முதுகில் விழுந்து கிடந்தது. நிலவின் ஒளியில் நரைத்திருந்த அவரது அடர் கூந்தல் மேலும் வெண்ணிறம் பெற்று துளு நாட்டில் விழுந்துகொண்டிருந்த அருவிகளைப் போன்றே காணப்பட்டன. முகத்தில் கருமை படர்ந்திருந்த சிவப்பு விழிகள், சுருக்கம் விழுந்த நெற்றி, மழுங்கிய மூக்கு ஆகியவற்றைத் தவிர மற்ற அனைத்து இடங்களிலும் வளர்ந்திருந்த பிடரி மயிர் மார்பு வரை வளர்ந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. கூந்தலுக்குள் மறைந்திருந்து காதுகளில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த இரத்தினக் குண்டலங்கள் அந்த வெண்ணிற நிலவொளியில் மின்னிக்கொண்டிருந்தன.

கையில் ஒரு நீண்ட தடி ஒன்றைத் தாங்கியிருந்தார்.

குட்டையான அவரது உயரம், குறுகிய தோள்கள், சற்றே பெருத்திருந்த அவரது வயிறு ஆகியவை அவருக்கும் வீரத்திற்கும் தொடர்பே இல்லை என்பதை வலிந்து வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தாலும் இடையில் சுற்றிருந்த இடையாடையில் மறைத்திருந்த ஒரேயொரு குறுவாள், இரண்டு காதுகளிலும் மறைத்துவைக்கப்பட்டிருந்த குத்தாசிகள் ஆகியவை அவரது திறமையை குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தன.

அவர் நின்ற இடத்திலிருந்து நேர் மேற்கே ஏழில் குன்றம் உயர்ந்து நீண்டிருந்தது. அவருக்குத் தெற்கே காணப்பட்ட குன்றின் மீது அமைந்திருந்த கொங்கணக் கிழான் நன்னனின் பெரும் கோட்டையான பாழியிலிருந்து யாரோ தன்னைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் எனும் உணர்வு ஏற்பட அந்தக் கோட்டையை நோக்கித் திரும்பி விழிகளைச் செலுத்தினார்.

அந்தப் பகுதியிலேயே உயர்ந்த மலையின் மீது பாழி அமர்ந்திருந்ததால் முழு நிலவு வெளிச்சத்திலும் பாழிக் கோட்டை விழிகளுக்குத் தெரியாமல் அதன் உயர்ந்த மதில்களில் எரிந்த விளக்குகள் மட்டுமே விண்மீன்களைப் போன்று மின்னிக்கொண்டிருந்தன. வானில் தெரிந்த விண்மீன்களுக்கு இணையாக ஏழில் மலையின் பாழிக் கோட்டையிலும் விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன.

பார்வையைத் திரும்பி மீண்டும் நெடுந்தூணை நோக்கினார்.

இருகைகளையும் கூப்பி வணங்கியவர், “மழுவாள் நெடியோனே, எனது அனைத்துப் பணிகளிலும் நீ எனக்குத் துணையாயிருப்பாய் எனும் நம்பிக்கையில் பெரும் முயற்சி ஒன்றை மேற்கொள்ளப் போகிறேன். இதில் நான் வெற்றி பெற்றால் இந்தக் கடம்ப நாடே உயர்ந்து விடும். நீ துணையிருப்பாய் எனும் நம்பிக்கையில் கற்பனையிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத செயலை நான் செய்யத் துணிந்திருக்கிறேன். இதன் விளைவு எப்படிப்பட்டதாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். எனது செயல் நல்ல முறையில் நிறைவேற நீ தான் துணைபுரிய வேண்டும்” என உரக்கத் தெரிவித்துவிட்டு கீழே விழுந்து வணங்கியவர் கொற்றவை வனத்தை நோக்கிச் சென்ற ஒற்றையடிப் பாதையில் தனியொருவராக நடந்து செல்லலானார்.

சற்றுத் தொலைவு நடந்து சென்றதும் தன்னை யாரோ கண்காணித்தபடி தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதைப் போன்ற உணர்வு எழ மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்தார். அவ்விடத்தில் திங்களொளியாலும் நுழைய இயலாததால் கருமை நிறத்தில் இருளே பரவியிருந்தது. திரும்பி மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கியவர் சந்தேகம் மேலிடவே பெருத்து வளர்ந்திருந்த ⁴ ஏழிலைப் பாலை மரத்தின் பின் மறைந்துகொண்டு கண்காணித்தார். கிட்டத்தட்ட, அரை நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேல் மறைந்திருந்து கண்காணித்தவர் தன்னை எவரும் பின்தொடரவில்லை என்பதை உறுதிசெய்துகொண்டு மீண்டும் நடையைத் தொடர்ந்தவர் கொற்றவைப் புழையின் கரையை அடைந்தார்.

ஆளரவமற்ற அந்த கொற்றவைப் புழையின் கரையில் காணப்பட்ட கானமர் செல்வியின் சிறு கோட்டத்திற்கு முன் அமைக்கப்பட்டிருந்த சுமை தாங்கிக் கல்லின் மீது ஏறி அமர்ந்துகொண்டார். மேற்கு வானில் கிடந்த

திங்களையும், உச்சி வானையும் நோக்கினார். கடைசி சாமம் தற்பொழுது தான் தொடங்கியிருக்கிறது. இப்பகுதியில் மக்கள் அரவம் எழு எப்படியும் இன்னும் அரை சாமம் பொழுதாவது ஆகும் என்பதை ஊகித்து நிம்மதி கொண்டவர் அந்த சுமை தாங்கிக் கல்லின் மீது அமர்ந்தபடியே விழிகளை மூடி தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

மேலும் ஒரு ஓரைப் பொழுது கடந்திருக்கும் அவர் அமர்ந்திருந்த இடத்தை நோக்கி காய்ந்த சருகுகள் மீது வைக்கப்பட்ட காலடிச் சத்தம் நெருங்குவதைக் கேட்டவர் கண் விழித்து நோக்கினார். அங்கே அவரை நோக்கி ஒருவன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

அவன் அருகில் நெருங்கியதும், “எங்கே, நீ மட்டும் தனியாக வந்துகொண்டிருக்கிறாய்? விருந்தினன் எங்கே?” என்று வினவினார்.

“தலைவரே, தாங்கள் தனிமையில் இருக்கிறீரா? அல்லது தங்களுடன் எவராவது இருக்கிறாரா என்பதை அறிந்து அவரை அழைத்து வரலாம் என்று அவரைத் தனிமையில் விட்டு வந்திருக்கிறேன்.”

“அச்சம் கொள்ள அவசியம் இல்லை. அவரை அழைத்து வா” என எழுந்த கட்டளையைத் தொடர்ந்து திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்றான் அஃதையின் பணியாளன். சற்று நேரம் கழித்துத் திரும்பி வந்தவன் உயரமாக, பருத்து காணப்பட்ட மற்றொருவனையும் அழைத்து வந்தான்.

“சரி, நீ விடைபெறலாம்” என எழுந்த கோசர் பெருமகனார் அஃதையின் கட்டளையைக் கேட்டு பணியாளன் செல்லலானான்.

வந்தவன் கோசர் பெருமகனார் அஃதையை வணங்கினான். அஃதை பதிலுக்கு வணங்கி கானமர் செல்வியின் கோட்டத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கின் ஒளி விழாத இருண்ட இடத்தில் கிடந்த பெரும்பாறையின் மீது அவனை அமரச் செய்தார்.

அங்கே இருவருக்குள்ளும் நீடித்த அமைதி நிலவியது. திடீரென்று கையில் வைத்திருந்த நீண்ட தடியின் முனையை எதிரில் அமர்ந்திருந்தவனின் கழுத்தில் வைத்து அழுத்தி, “உனக்கு எப்படி மோரியப் பேரரசின் இலச்சினைப் பதக்கம் கிடைத்தது? அதை நீ எங்கிருந்து திருடினாய்? நீ

யார்? என்னை நீ தனிமையில் சந்திக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?” என அடுத்தடுத்து கேள்விகளை எழுப்பினார் அஃதை.

திடீரென்று தனது தொண்டைக் குழியில் வைக்கப்பட்ட கம்பினைக் கண்டு பதறியவன், “அவசரப்பட்டு என்னைக் கொன்றுவிடாதீர்கள் கோசர் பெருமானே. என் பெயர் ருத்ரதாமன். மோரிய ஒற்றர் படையின் துணைத் தலைவன்” எனத் தெரிவிக்க அவனது கழுத்தில் வைக்கப்பட்ட தடியை நீக்கினார்.

நீண்ட ஆசுவாசப் பெருமூச்சு ஒன்றை வெளிப்படுத்தியவன், “தாங்கள் பலமொழி பயின்ற பண்டிதர். அதிசிறந்த அரசியல் மதியூகி என்பதை நான் அறிவேன் கோசரே. தங்களது திறமையையும், மதி நுட்பத்தையும் அறிந்தே மேற்கே பாரதீகத்தின் எல்லையிலிருந்து கிழக்கே காமரூபம் வரையிலும் வடக்கே இமயத்திலிருந்து தெற்கே ⁵ கரும்பெண்ணை நதி வரையிலும் பரவியிருக்கும் மோரியப் பெரரசின் முதன்மை அமைச்சரும், கௌடில்யனின் பெயரனுமான இராதா குப்தர் தங்களைச் சந்திக்க என்னை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்” என வடமொழியில் தெரிவித்தான்.

“மோரியப் பேரமைச்சர் இராதாகுப்தரே என்னைச் சந்திக்க தங்களை அனுப்பி வைத்தாரா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினார் அஃதை.

“ஆமாம் கோசர் பெருமானே. எதிரியே ஆனாலும், நட்புடன் பழகும் தங்களது உயர்ந்த பண்பு மற்றும் விருந்தினனை வரவேற்று உபசரிக்கும் தங்களது உயர்ந்த பண்பாடு பாடலி வரை பரவியிருக்கிறது. தங்களது உயர்ந்த மதியூகத்தையும், தங்களது வீரத்தையும் குறிப்பிட்டே முதன்மை அமைச்சர் என்னை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்.”

“பாரதவர்சத்தின் பெரும் நிலப்பரப்பை ஆளும் முதன்மை அமைச்சர் சிறு பகுதிக்கு முதன்மை அமைச்சனான என்னை அறிந்து வைத்திருப்பது எனது பாக்கியமாகத் தான் இருக்கும்” என நெகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தார் அஃதை.

கோசர் பெருமகனார் அஃதையின் முகத்தில் எழுந்த மகிழ்ச்சியை அந்த இருளிலும் ருத்ரதாமனால் காண முடிந்தது.

“சரி ருத்ரதாமரே, என்னை எந்தப் பணியின் பொருட்டு காண வந்திருக்கிறீர்கள்? அதுவும் எவருக்கும் தெரியாமல் கழுக்கமாக என்னைச் சந்திக்க வேண்டும் எனத் தாங்கள் கேட்டுக்கொண்டதன் அவசியம் என்ன?” என வினவினார் அஃதை.

“பெரும் அரசியல் மதியூகியான தாங்கள் நான் எதற்காகத் தங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறேன் என்பதை அறிந்தும் இந்தக் கேள்வியை என்னிடம் வினவலாமா?”

“நான் யுகித்தது இருக்கட்டும் ருத்ரதாமரே. தங்களிடம் மோரிய முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தர் கூறியனுப்பிய தகவல் என்ன? அதை முதலில் தாங்கள் கூறுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார் அஃதை.

“சரி, நான் நேரடியாக செய்திக்கு வருகிறேன். மோரியப் பேரரசான ஆர்யவர்த்தத்தை அசோகவர்த்தர் கைப்பற்றியபிறகு தன்னைச் சுற்றிலும் மறைந்திருந்த துரோகிகளை அழித்துத் தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்ள இத்தனை ஆண்டுகளை எடுத்துக்கொண்டார். தனது அரியணையை நிலைப்படுத்திக்கொண்ட அவரது பார்வை தற்பொழுது மற்ற நாடுகளிலும் விழுந்துள்ளது. குறிப்பாக அவரது தந்தையால் வெல்ல முடியாத கலிங்கம் மற்றும் தமிழகத்தின் மீது விழுந்துள்ளது. மோரியப் பேரரசர் பிந்துசாரரின் காலத்தில் அவந்தி அரசராக பொறுப்பேற்றிருந்த அசோகரே நேரடியாக போரில் பங்கெடுத்தும் அவரால் தென்னகத்தை வெற்றிபெற முடியவில்லை. தனது தந்தையின் காலத்தில் வெல்ல முடியாத தமிழகத்தை வெற்றி பெற்றே ஆக வேண்டும் என முழு உத்வேகத்துடன் பேரரசர் உள்ளார். பேரரசர் ஒற்றை வரியில் கட்டளையை எழுப்பிவிட்டார். அதற்குண்டான பணியை தேவி இந்திரசேனை தொடங்கிவிட்டார். தேவியின் ஆலோசனை மற்றும் முதன்மை அமைச்சரின் கட்டளைப் படியே நான் தங்களை சந்திக்க வந்திருக்கிறேன்.”

“தேவி இந்திரசேனை என்பது யார்?”

“முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தரின் மகள். விரைவில் மோரிய பட்டத்து இளவரசர் குணாளரை மணந்து மோரியப் பேரரசியாக நாடாள்ப் போகிறவர். மோரியப் பேரரசின் முக்கிய அதிகார மையமாகத் திகழ்பவர்.”

“சரி, என்னை சந்திக்க வந்திருக்கும் காரணம்?”

“கூறுகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு பல நாட்கள் மழிக்கப்படாத தனது நரைத்திருந்த பிடரியை சொரிந்துகொண்டவன், “மோரியப் பேரரசின் படை தென்னகத்திற்குள் நுழையப் போகிறது. அது முதலில் கிழக்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் வடுக நாட்டின் வழி நுழையலாம் அல்லது மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதி வழியாக துளு நாட்டின் வழியாகக் கூட நுழையலாம் அல்லது ஒரே நேரத்தில் இரண்டு இடத்திலும் நுழைந்தும் தாக்குதல் தொடுக்கலாம். கரும்பெண்ணை நதிக்குத் தெற்கே நிலை கொண்டிருக்கும் மூவேந்தர் படையினர் நிச்சயம் மோரியரை எதிர்க்கத் துணிவர். ஆனால், தங்களது நிலைப்பாடு என்னவாக இருக்கும் என்பதை அறிந்துவரச் சொல்லி முதன்மை அமைச்சர் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்.”

“தங்களது கேள்வி எனக்குப் புரியவில்லை. துளு நாட்டின் நிலைப்பாடு என்ன என்று கேட்கிறீர்களா அல்லது தனிப்பட்ட முறையில் எனது கருத்தைக் கேட்கிறீர்களா?

“துளு நாட்டின் கருத்து?”

“அது மன்னர் நன்னன் வேண்மானிடம் ஆலோசனை பெற்றே கூற வேண்டும் ருத்ரதாமரே.”

“மன்னருக்கு ஆலோசனை கூறுபவர் தாங்கள் தானே கோசரே. தங்களது ஆலோசனையின் பேரில் தானே மன்னர் முடிவுகளை எடுக்கிறார்.”

“ஆமாம்.”

“தங்களது கருத்து தானே மன்னரின் முடிவாக இருக்கும்?”

“மன்னரிடம் விவாதிக்காமல் என்னால் கருத்து கூற முடியும் என்று கூறுவதற்கில்லை ருத்ரதாமரே. கமுகமாக தாங்கள் என்னைச் சந்திப்பதற்குப் பதிலாக அவையில் தூதுவனாக வந்து சந்தித்தால் மன்னர் தனது முடிவைக் கூறிவிடுவாரே.”

“அத்தகைய ஒரு நாளும் விரைவில் வரும் கோசரே. இந்த முறை மோரியப் படையை எவராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. தடுக்க

நினைப்பவரின் நாடுகள் அனைத்தும் தீக்கிரையாக்கப்படும். மோரியரின் படை நுழைந்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை தாங்கள் அறிவீர்கள். இந்த முறை மூவேந்தரின் உதவி உங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாற வேண்டாம். மோரியரை எதிர்த்து அழிவதை விட அவர்களின் மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொண்டு நடந்துகொள்வதே அறிவீனமான செயலாக இருக்கும். இதையே சாணக்கியரும் தனது அர்த்த சாத்திரத்தில் கூறுகிறார். தாங்கள் பல மொழிகளையும், அவற்றின் இலக்கியங்களையும் அறிந்த பெரும் பண்டிதர். மோரியப் படைக்குத் தங்களது துளு நாட்டினர் சில சாமப் பொழுதுகள் கூட தாக்குப்பிடிக்க மாட்டீர்கள் என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். ஆக, சிந்தித்து முடிவெடுங்கள்.”

“என்னை மிரட்டிப் பார்க்கிறீர்களா ருத்ரதாமரே?”

“தங்களது வீரம் மகதம் வரைப் பரவியிருக்கிறது. தங்களை என்னால் மிரட்ட முடியுமா? உண்மை நிலையை தங்களுக்கு எடுத்துக் கூறுகிறேன். பெரும் பண்டிதரான தாங்கள் ஆட்சி செய்யும் இந்தக் கடம்ப நிலத்திற்குத் தீங்கு நேரக்கூடாது என்று முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தர் கருதுகிறார். ஆதலால் தான் நான் வெகு தூரம் பயணப்பட்டு இங்கே வந்திருக்கிறேன்.”

“தூதுவனாக தாங்கள் வருமுன் ஒற்றனாக என்னை சந்திக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“அதையும் கூறுகிறேன் முதன்மை அமைச்சரே. மோரியர் படை ஒரு வேளை மேற்குக் கடற்கரை வழியே முன்னேற முடிவு செய்தால் அவர்களுக்கு உங்களது உதவி வேண்டும். அடர்ந்த இந்த மலைப் பகுதியில் உங்களால் மட்டுமே வழி காட்ட முடியும். மாபெரும் பேரரசின் முதன்மை அமைச்சர் உதவி கேட்டு உங்களிடம் என்னை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்.”

“ஒருவேளை மோரியருக்குப் பணிந்து துளு நாடு உதவினால் என்ன பலன் கிடைக்கும்?”

“மோரியரின் நட்பு நாடு எனும் உயரிய நிலை துளு நாட்டிற்குக் கிடைக்கும்.”

“நட்பு நாடு எனும் நிலை மட்டும்தானா?”

அஃதை கூறியதைக் கேட்டுச் சிரித்த ருத்ரதாமன், “மோரியரின் பெரும் படையினர் தெற்கு நோக்கி முன்னேறிச் சென்றாலும் துளு நாடு தாக்கப்படாது. தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக்கலாம். நட்பு நாடு எனில் மூவேந்தர் அளிக்கும் பாதுகாவலை விடவும் உயர்ந்த பாதுகாப்பு அளிக்கப்படும். கடம்பர்களின் துளு நாட்டின் எல்லைப் பரப்பு குடகு, கொங்கு, குட்டுவ நாடு, சேர நாடு எனப் பரந்து விரிந்தாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை. மேற்குக் கடற்கரையில், எரித்திரையன் கடல் வாணிபம் அனைத்தும் நறவுத் துறைமுகத்தின் வழியே நிகழ்த்தப்படும். கொங்கணம் செல்வ வளமாகிவிடும். இதை விட வேறு என்ன தங்களுக்கு வேண்டும்?”

“துளு மன்னர் மோரியரை எதிர்க்கத் துணிந்தால்?”

“துளு நாடு மோரியரை எதிர்க்கத் துணிந்தால் மோரியப் படையால் துளு நாட்டுப் படையினர் அழிக்கப்படுவார்கள்.”

அஃதை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். பிறகு,” மோரியப் படைகள் முன்னேற நான் வழி காட்டினால் கடம்ப நிலத்திற்கும், துளு நாட்டு மக்களுக்கும் எந்த வித தீங்கும் ஏற்படாது என்று வாக்களிக்க முடியுமா? கொங்கணக் கிழார் மோரியரை எதிர்க்க முடிவு செய்த பிறகு, நான் தங்களுக்கு உதவினால் பதிலுக்கு என்ன செய்வீர்கள்?” என வினவினார்.

அப்பொழுது ருத்ரதாமன், “துளு நாட்டுப் படைகள் அழிக்கப்பட்டாலும் அதன் முடிவில் தாங்கள் துளு நாட்டின் மன்னராக முடிசூட்டப் படுவீர் என்ற வாக்கினை முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தர் அளித்திருக்கிறார்” எனக் கூறியதும் கோசர் பெருமகனார் அஃதை அமர்ந்திருந்த சமை தாங்கிக் கல்லிலிருந்து எழுந்து நின்று, “நான் துளுவின் அரசனாகவா?” என வியப்புடன் வினவினார்.

அவரது விழிகளில் எழுந்த கனவை அந்த இருளிலும் கவனித்த ருத்ரதாமன் மேலும் பெருகச் செய்தான். “கோசரே, கடம்பர்களின் வசம் இருக்கும் கொங்கண பூமி தங்களுக்கு உரியதாகிவிடும். எத்தனைக் காலம் தான் தங்களது இனம் தென்னகம் முழுக்க அமைச்சர்களாகவும், வேளிகளின் ஏவலர்களாகவும் இருப்பீர்கள்? முதுகோசரான தாங்கள் துளு நாட்டின் அரியணையில் அமர்ந்துவிட்டால் மற்ற அனைத்து நாடுகளிலும்

விரவிக் கிடக்கும் கோசர்களின் துணை உங்களுக்கு நிச்சயம் கிடைக்கும். அவர்கள் மூலம் நிச்சயம் தாங்கள் தங்களது செல்வாக்கினையும், அதிகாரத்தையும் உயர்த்திக் கொள்ளலாம்” என ருத்ரதாமன் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுதே இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளினை உருவி அவனது கழுத்தில் வைத்த அஃதை, “நீ எனது ஆசையைக் கிளறி காரியத்தை சாதித்துக்கொள்ள முயற்சிக்கிறாய். இன்னொரு முறை நீ என்னை என் நாட்டிற்கு துரோகமிழைக்கத் தூண்டினால் உன் கழுத்தை அறுத்துக் கொன்று வீசவேன் என்பதை நினைவில் கொள்” என ஆத்திரத்துடன் தெரிவித்தார்.

கழுத்தில் வைக்கப்பட்ட வாளினைக் கண்டு எந்த வித உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல், “எது உங்களது நாடு கோசரே?” என வினவினான்.

அஃதை தயங்காமல் உடனே, “இந்தத் துளு நாடுதான் எனது நாடு” எனத் தெரிவித்தார்.

அவர் கூறியதைக் கேட்டு உரக்கச் சிரித்தான் தேரதரன். பிறகு, “துளு நாடு உங்களது நாடு என்றால் கோசலம் எவருடையது?” என வினவினான்.

அஃதை தயங்கினார்.

“தங்களது முன்னோர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள் என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள் கோசரே. தாங்கள் இங்கு பிழைக்க வந்தவர்கள்.”

“நானா?”

“நான் தங்களைக் குறிப்பிடவில்லை. தங்களது முன்னோர்களைக் குறிப்பிடுகிறேன்.”

“வாயை மூடு.”

“தாங்கள் இந்தத் துளு நாட்டை தங்களது நாடாகக் கொண்டாலும், இம்மக்களுக்கு நீங்கள் வந்தேறிதான் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். இன்று இல்லாவிட்டாலும் என்றாவது ஒரு நாள் விரட்டப்படுவீர்கள்.”

“இன்னொரு முறை எனது மனதில் நஞ்சினைக் கலக்கும்படி பேசினால் உனது நாவினைத் துண்டித்துவிடுவேன்.”

“உண்மை சில வேளைகளில் கசக்கத்தான் செய்யும் கோசர் பெருமகனாரே. **6** கோசர்கள் இன்று தமிழகத்தோடு இரண்டறக் கலந்திருக்கலாம். ஆனால், தாங்கள் வடக்கே கோசல நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்பதை மறக்கலாகாது. பொன் நிறைந்த செல்வ பூமியைச் சேர்ந்தவர்கள் இன்று கருவூலத்தைக் காக்கிறீர்கள். அவர்களது செல்வத்தைக் காக்கும் அறிவார்ந்த அடிமையாகத் தான் தாங்கள் இருக்கிறீர்கள். கோசர்களுக்கென்று இதுவரை எந்தத் தமிழக நாடும் உரிமையுடையதாக இல்லை. அனைவருமே மற்ற நாட்டவருக்கு ஊதியம் பெற்றுக்கொண்டு அடிமை வாழ்க்கையையே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். நிமிர்ந்து வாழ வழி கூறினாலும் ஆத்திரம் கொள்கிறீர்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

ருத்ரதாமன் கூறியதைக் கேட்டு அவனது கழுத்தை வெட்டி வீச வேண்டும் என்ற எண்ணம் உருவானாலும் அதை அடக்கிக்கொண்டு குறுவாளினை விலக்கிக்கொண்டார்.

கோசர் பெருமகனார் குழப்பத்துடன் காணப்பட்டார். “என்ன கூறுகிறீர் கோசரே. இந்த மக்களுக்கு அடிமையாகத் தான் இருக்கப் போகிறீர்களா? அல்லது தங்களது முன்னோர்கள் பிறந்த மண்ணிற்கு உண்மையாக இருந்து மோரியரின் மேலாண்மையை ஏற்கப் போகிறீர்களா? தாங்கள் ஏற்கத் தயங்கினாலும் இதே துளு நாட்டில் எங்களுக்கு உதவப் பலர் இருக்கிறார்கள். எதிர்த்து அழியப் போகிறீர்களா அல்லது அறிவுடைமையுடன் நடந்துகொண்டு உயர்ந்த இடத்தைப் பெறப் போகிறீர்களா? முடிவு செய்துகொள்ளுங்கள்” எனக் கூறிய ருத்ரதாமன் எழுந்து நின்றான்.

“நான் சிந்திக்க வேண்டி உள்ளது.”

“தேவையான நேரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் கோசரே.”

“சரி...” எனத் தெரிவித்தவர், “இனி இங்கு ஆட்கள் நடமாட்டம் தொடங்கிவிடும். தாங்கள் சென்றுவிடுவதுதான் நல்லது” எனத் தெரிவித்தார்.

“இது துறைமுகப் பகுதி என்பதைத் தாங்கள் மறக்க வேண்டாம் கோசரே. நான் மோரிய ஒற்றர் பிரிவின் உபதலைவர்களுள் ஒருவன் என்பதைத் தாங்கள் மட்டுமே அறிவீர்கள். மாறுவேடத்தில் வழிப்போக்கனாக இருக்கும் என்னை எவராலும் அடையாளம் காண இயலாது. ஆதலால் தாங்கள் என்னைப் பற்றி கவலை கொள்ள வேண்டாம்.”

“எப்பொழுது புறப்படப் போகிறீர்கள்?”

“இன்னும் சற்று நேரத்தில் இவ்விடத்தில் என்னைச் சந்திக்க மரக்கலம் ஒன்று நறவுத் துறைமுகத்திலிருந்து வந்து சேரும். அதில் ஏறிச் சென்றுவிடுவேன்”

“நறவுத் துறைமுகத்திலிருந்தா?”

“ஆம்!”

“என்ன பணி?”

“நான் துளுவின் அரசியலில் மூக்கை நுழைத்து இரண்டு கிழமைகளுக்கும் மேலாக ஆகிறது கோசரே.”

“என்ன உளறுகிறாய்?”

“துளுவர்கள் தங்களின் பெரும் பலம் என நினைக்கும் மயூரனின் கதி என்ன ஆனது என்ற தகவலுடன் மரக்கலம் இந்நேரம் வந்துகொண்டிருக்கும்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் சற்றுத் தொலைவில் மரக்கலம் ஒன்று கொற்றவை நதியில் அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது.

புழை நீரில் சலனமில்லாமல் அமைதியாக வந்து கரையை அடைந்த அந்த மரக்கலத்திலிருந்து ஒருவன் கீழிறங்கி அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். கோசர் பெருமகனார் மிரட்சியுடன் அந்த மரக்கலத்தையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அவன் நெருங்கியபிறகே வந்துகொண்டிருப்பது தனது மகன் இளங்கோசன் என்பதை அறிந்த கோசர் பெருமகனார் அஃதை அதிர்ச்சியில் உறைந்தார்.

அடிக்குறிப்பு:

1. **கொற்றவைப் புழை** – நமது கதையில் கொற்றவைப் புழை என வழங்கப்படும் நதியானது தற்பொழுது **பெரும்பா நதி** என அழைக்கப்படுகிறது. பெரும்பா நதியின் சிறு பகுதி கொற்றிப்புழா எனத் தற்பொழுது அழைக்கப்படுகிறது. கொற்றவைப் புழை என்ற தமிழ் பெயர் தற்பொழுது கொற்றிப்புழா எனத் திரிந்திருக்கிறது. இவ்விடம் தற்பொழுது கேரளாவில் கொற்றியூர் என அழைக்கப்படுகிறது. கொற்றவை ஊர் என்பதன் திரிபே கொற்றியூர் ஆகும். குப்பம் நதி பாழியைச் சுற்றிப் பாய்ந்து ஏழில் மலையைச் சுற்றும் பெரும்பா நதியுடன் கலந்து பாய்ந்துகொண்டிருக்கிறது.
2. மழுவாள் நெடியோன் – பரசுராமன்.
3. அஃதை – கோசர் இனத்தின் தலைவன்

இன் கடும் கள்ளின் அஃதை களிறொடு — அகம் 76: வரி 3

அம் கலுழ் மாமை அஃதை தந்தை — அகம் 96: வரி 12

மா வீச வண் மகிழ் அஃதை போற்றி

காப்புக் கைந்நிறுத்த பல் வேல் கோசர் — அகம் 113 : வரி — 4, 5

4. ஏழிலைப் பாலை – ஏழிலைப் பாலை எனும் மரம் முகுமரம் (*Alstonia scholaris*) என்றும் அழைக்கப் படுகிறது. இன்றும் ஏழில் மலையில் இத்தாவரம் மிகுந்து காணப்படுகிறது. ஏழிலை பாலை மரத்தின் பெயரால் தான் ஏழில் மலை எனப் பெயரே வழங்கப் பட்டிருக்கலாம்.
5. கரும்பெண்ணை — கிருஷ்ணை நதி
6. கோசர்கள் – கோசர் என்ற சொல்லின் மூலச் சொல்லான கோசம் என்ற சொல்லிற்கு கருவூலம் என்று பெயர். கருவூலத்தைக் காப்பவர்கள் என்று கூட பொருள் கொள்ளலாம். கோசர்கள் கோசல நாட்டிலிருந்து வந்து குடியேறிவர்கள் என்ற கருதுகோளும் வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கிடையில் இருக்கிறது. கோசர்கள் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் விரவிக் கிடந்ததற்கான குறிப்புகள் கிடைக்கிறது. அவர்கள் யானையைப் பழக்கத் தெரிந்தவர்களாக;

போர் வீரர்களாக; விருந்தோம்பலில் சிறந்தவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

கோசர் பற்றி சங்க நூல்களில் காணப்படும் குறிப்புகள் பின்வருமாறு:

நான் மொழி கோசர் — மது 509; இளம் பல் கோசர் — மது 773—774; ஊர் கோசர் — குறு 15/3; ஒன்றுமொழி கோசர் — குறு 73/4; பெரும் பூண் செம்மல் கோசர் — அகம் 15/2—3; பல் வேல் கோசர் — அகம் 113/5—6; ஒன்றுமொழி கோசர் — அகம் 196/10; வளம் கெழு கோசர் — அகம் 205/9; பல் இளம் கோசர் — அகம் 216/11; புனை தேர் கோசர் — அகம் 251/7—8; முது கோசர் — அகம் 262/6 ; இளம் பல் கோசர் — புறம் 169/9 ; வலம்புரி கோசர் — புறம் 283/6.

04 அரசியல் சூழ்ச்சி

ருத்ரதாமனுடன் தனது தந்தையும் சேர்ந்து நிற்பதைக் கண்டதுமே தனது உடலில் மெல்லிய நடுக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டதை உணர்ந்தான் கோசர் பெருமகனார் அஃதையின் மைந்தன் இளங்கோசன். அவனது மனதைக் கவலையும், அச்சமும் கண நேரத்தில் கவ்விக்கொண்டன. பெரும் அச்சத்துடன் நடந்து சென்ற இளங்கோசன் கோசர் பெருமகனார் அஃதைக்கு முன் மண்டியிட்டுப் பணிந்து, “வணங்குகிறேன் தந்தையே” எனத் தெரிவித்தேன்.

மண்டியிட்டு வணங்கும் தனது மகனையே சிறிது நேரம் கோபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அஃதை. ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் தந்தையின் காலடியில் பணிந்து அவரது வாழ்த்துக் குரலைக் கேட்ட பிறகே ஒவ்வொரு நாளையும் தொடங்கி பழக்கப்பட்டிருந்த இளங்கோசன் தந்தையின் இன்சொற்களை எதிர்பார்த்து எழமால் அவரது பாதத்தையே தொழுதுக்கொண்டிருந்தான்.

இளங்கோசனைப் பார்க்கப் பார்க்கக் கோபம் தலைக்கேறி, “எனது நம்பிக்கையைப் பாழ் படுத்திவிட்டாயடா பாவி” எனக் கூறிக்கொண்டே மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்தவனின் மார்பில் உதைத்தார் அஃதை. கோசர் பெருமகனார் அஃதையின் உதையினால் நிலை தடுமாறிய இளங்கோசன் அருகில் கிடந்த பாறையில் விழுந்தான்.

கோசர் பெருமகனார் அஃதையின் கோபத்தைக் கண்டு ருத்ரதாமன் அரண்டு போய் நின்றனாண்டிருந்தான். கீழே விழுந்தவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அஃதை. மெல்ல தன்னை அமைதிப்படுத்திக்கொண்ட இளங்கோசன் எழுந்து நின்று கோசர் தலைவருக்கு முன் வந்து பணிந்தான், “தந்தையே, தாங்கள் என்னை உதைத்ததில் எனக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை. தங்களுக்கு அனைத்து உரிமையும் உண்டு. நான் செய்தது தவறு

என்று தாங்கள் நினைத்தால் தங்களது காதுகளை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் நஞ்சு குத்தாசிகளைக் கொண்டு என்னைக் கொன்று போடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

இளங்கோசனைப் பார்த்தவர், “நீ செய்திருப்பது துரோகமடா மகனே. அதுவும் நீ ஒருவருக்கு துரோகத்தை இழைக்கவில்லை. இருவருக்கு செய்திருக்கிறாய்” எனத் தெரிவித்தார்.

“இருவருக்கா?”

“ஆம்!”

“எனக்குப் புரியவில்லை தந்தையே.”

“என்னிடம் கலந்து ஆலோசிக்காமல் எந்தப் பணியையும் செய்யமாட்டாய் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேனே, முதலில் நீ எனக்கு துரோகத்தை இழைத்திருக்கிறாய். இரண்டாவதாக நம்மீது நம்பிக்கை கொண்டு நம்மை உயர்ந்த பணிகளில் அமர்த்தியிருக்கும் துளு மன்னருக்கு நீ துரோகத்தை இழைத்திருக்கிறாய்.”

“தந்தையே, காலமறிந்து தகுந்த முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று கற்றுக்கொடுத்தது தாங்கள் தானே. என்னிடம் இருக்கும் அறிவானது தாங்கள் எனக்கு அளித்திருக்கும் கொடை. அதன் துணைக்கொண்டே நான் சுயமாக முடிவெடுத்தேன்” எனத் தீர்க்கமாகத் தெரிவித்தான் இளங்கோசன்.

“நம்மை ஆதரிக்கும் நன்னன் வேண்மானுக்கு துரோகத்தை இழைத்து மோரியருடன் கூட்டு வைக்க வேண்டும் என்று எந்த அடிப்படையில் முடிவெடுத்தாய்?”

“தந்தையே, நாம் யார்? நமது முன்னோர்கள் என்பவர்கள் யார்? நாம் கோசத்தைக் காவல் காக்கும் காவலர்கள். அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டிய வரிகளை எந்தவித தயவு தாட்சண்யம் இல்லாமல் வசூல் செய்பவர்கள். நம் குலத் தொழிலே கோசத்தைக் காவல் காப்பதும், வரிகளை வசூல் செய்து அதைப் பெருக்குவது மட்டுமே. நன்னன் வேண்மான் தங்களை அமைச்சராக்கியதற்கு முக்கியக் காரணம் தங்களது அறிவும், தங்களது அரசு விசுவாசமே. அரசை நல்வழிப்படுத்தி நாட்டையும், நாட்டு மக்களையும்

காப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையிலே நன்னன் வேண்மான் தங்களை அமைச்சராக்கியிருக்கிறார். அந்தப் பணியில் தாங்கள் திறமையுடன் செயல்புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். தங்களது கடமையே எனது பணியும் கூட.”

“எனக்கு உன் விளக்கம் தேவையில்லை.”

“நான் தங்களிடம் ஆலோசனை செய்யாமல் தன்னிச்சையாக முடிவு செய்தது தவறென்றால் அதற்குரிய தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்ள நான் சித்தமாக இருக்கிறேன் தந்தையே” எனப் பதில் அளித்தவன், “ஒரு தலைமை அமைச்சரின் பணி என்ன தந்தையே?” என வினவினான் இளங்கோசன்.

“அரசையும், மக்களையும் காப்பது.”

“நானும் அதைத் தான் செய்ய முயற்சித்திருக்கிறேன் தந்தையே.”

“என்ன பிதற்றுகிறாய்?”

“நான் பிதற்றவில்லை தந்தையே. நமது மக்களின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி சிந்தித்தேன். மோரிய துணைத்தலைவருடன் கைகோர்த்தேன்.”

“மக்களின் எதிர்காலமா?”

“ஆம்!”

“நீ என்ன கூற நினைக்கிறாய்?”

“தந்தையே, நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்பதைத் தாங்களும் அறிவீர்கள். ஆனாலும் அதைத் தாங்கள் எனது வாயாலேயே கேட்க நினைக்கிறீர்கள். கூறுகிறேன்...” எனக் கூறியவன் அருகில் கிடந்த பாறையில் அமர்ந்தான். மார்பில் உதைபட்டதால் வலி எடுக்க மேல் மூச்சு, கீழ் மூச்சு வாங்கினான்.

பிறகு, “தந்தையே, மோரியப் பேரரசு பாரதவரசத்தின் பெரும்பான்மையான இடத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு மாபெரும் பேரரசாக விளங்குகிறது. அவர்களை எதிர்த்துப் போரிடும் பலம் நம்மிடம் இருக்கிறதா அல்லது எதிர்க்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் தகுதிதான் நமது படைக்கு இருக்கிறதா? அவர்களை எதிர்க்க நினைக்கும் செயலானது நாமே நம்மை

புதைகுழியில் தள்ளிக்கொள்ளும் செயலுக்கு ஒப்பானது. மோரியரை எதிர்க்கத் துணிந்தால் நமது சிறு நாடு ஒரு ஓரைப் பொழுதில் அழிக்கப்பட்டுவிடும். சேர, சோழர், பாண்டியரால் கூட மோரியர்களை இந்த முறை எதிர்த்துத் தடுத்து நிறுத்த முடியுமா என்ற கேள்வி எனக்குள் நீண்ட நாட்களாக எழுந்துகொண்டிருக்கிறது. சேர, சோழ, பாண்டியரை நம்புவதை விடவும் நாம் மோரியரின் மீது நம்பிக்கை கொள்ளலாம். நமது நாட்டிற்கு நன்மை பயக்கும் செயல் தானே நமக்கு முக்கியம். அதை முன்னிட்டே நான் மோரியர் ஒற்றர் துணைத்தலைவர் ருதர்தாமருடன் இணைந்து செயல்பட ஒப்புக்கொண்டேன்.”

“மக்களைக் காப்பதற்காக நீ மோரியருடன் சேர்ந்துகொள்ள நினைத்திருக்கிறாய். இது நமது அரசர் நன்னன் வேண்மானுக்கு செய்யும் துரோகமில்லையா?”

“நிச்சயம் இல்லை தந்தையே. ஒரு அரசரின் கடமை மக்களைக் காப்பதுதான். அதைத்தான் நான் செய்யத் தொடங்கியிருக்கிறேன். வீண் போரைத் தவிர்க்க எண்ணுகிறேன் தந்தையே.”

“வீண் போரைத் தவிர்க்க மோரியருடன் நீ கூட்டு சேர்கிறாய் என்று கூறுவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது மகனே. நமது துளு நாட்டிற்கு ஒரு இறையாண்மை இருக்கிறது. அதை நீ மீறியிருக்கிறாய். நீ செய்திருப்பது துரோகம். அரசருக்கு எதிராக சதி செய்திருக்கிறாய். தேசத் துரோகத் தண்டனை கொடுக்கப்பட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.”

“அந்தக் குற்றத்தை நான் எதிர்கொள்ள ஆயத்தமாக இருக்கிறேன் தந்தையே.”

கோசர் பெருமகனார் அஃதை அமைதியாக அவ்விடத்தில் அப்புறமும் இப்புறமுமாக சிறிது நேரம் நடந்துகொண்டிருந்தார். நீண்ட சிந்தனைக்குப் பிறகு, “மகனே, இவ்வளவு பேசும் நீ மன்னரை சந்தித்து ஒரு முறை ஆலோசனை நடத்தியிருக்கலாமே? அமைச்சர்களின் நன்கருத்துக்களை அவர் என்று ஏற்காமல் செயல்பட்டிருக்கிறார்? அரசரிடம் விவாதிக்க தயக்கம் இருந்தால், என்னிடமாவது நீ ஆலோசனை செய்திருக்கலாமே?”

“அரசரிடம் ஆலோசனை கேட்டிருக்கலாம் தந்தையே. அப்படி நடந்திருந்தால் அவர் என்ன தெரிவித்திருப்பார்? வீரம் என்றிருப்பார். மண்டியிடாத தன்மானம் என்றிருப்பார். கடம்பன் எவனுக்கும் பணிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றிருப்பார். மோரியர்களை எதிர்க்க துளுப் படை தயாராக இருக்கிறது என்று முட்டாள் தனமாக சூளுரைத்திருப்பார். அரண்மனையில் இன்பத்துடன் வாழ்வதை விடவும் போர்க்களத்தில் கோரமாக மரணமடைவதை விரும்பும் பழமைவாதி அவர். துளுவும், கடம்பக் கடலும் தன் உரிமை என்பார். அவருடன் பேசுவதில் எந்தப் பயனும் இருக்காது தந்தையே. ஆதலால் தான் நானே சுயமாக முடிவெடுத்துவிட்டேன்.”

இளங்கோசன் கூறியதைக் கேட்டதும் தலைக்கேறிய கோபத்தை மிகுந்த சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்ட கோசர் பெருமகனார் அஃதை மீண்டும் சிறிது நேரம் நடந்தார். பிறகு சுமை தாங்கிக் கல்லின் மீது சாய்ந்துகொண்டு நின்றவர், “மகனே, தெரிந்தோ தெரியாமலோ இந்த அரசியல் சுழலில் நீ சிக்கிக்கொண்டாய். இப்பொழுது துளு நாடு தனி இறையாண்மை கொண்ட சுதந்திர நாடு. ஆனால், மோரியர் நுழைந்துவிட்டால் நாம் அடிமையாகவே காலத்தைக் கழிக்கவேண்டி வரும் என்பதை நீ மறந்துவிட்டாய் மகனே. என்றாவது நீ எவருக்காவது அடிமையாகவோ அல்லது ஊதியத்திற்கோ பணி செய்திருந்தால் அடிமை நிலையின் அவலத்தை நீ அறிந்திருப்பாய். அனைத்தையும் உனக்குக் கற்றுக்கொடுத்த நான் அடிமையாக அடங்கி வாழும் அவலத்தையும், தன்னிச்சையான மனிதனாக வாழும் உயர்ந்த நெறியையும் தெரியப்படுத்த தவறி விட்டேன். இதுவரை துளு எவருக்கும் கப்பம் செலுத்தியதில்லை. நமது ஆதிக்கம் தற்பொழுது வடகொங்கு நாட்டிற்கும், குடகு நாட்டிற்கும் கூட விரிவடையும் தருவாயில் இருக்கிறது. ஆனால் மோரியர் உள்நுழைந்துவிட்டால் அனைத்து நிலையும் மாறிவிடும்” என அதுவரை மோரிய ஒற்றர் துணைத்தலைவன் ருத்ரதாமனுக்கும் புரிந்த மொழியில் பேசிக்கொண்டிருந்த கோசர் பெருமகனார் மொழியை மாற்றிக்கொண்டு, “நீ மட்டும் இந்த காரியத்தில் தொடர்புகொள்ளாமல் இருந்திருந்தால் இந்நேரம் இந்த வராக புத்திரனை சிறை செய்து கழுவில் ஏற்றிக் கொன்றிருப்பேன். ஆனால், நீ சம்மந்தப்பட்டு விட்டாயே. இனி நான் என்ன செய்வேன்? இனி நான் மோரியனைத் தண்டிக்க

நினைத்தால் உன்னையும் தண்டிக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டுவிடும். என்னை நீ தர்ம சங்கடத்தில் ஆழ்த்திவிட்டாய் மகனே” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தார் கோசர் பெருமகனார் அஃதை.

“தந்தையே சற்றுத் தாங்கள் அமைதியாக சிந்தித்துப் பாருங்கள். எனது செயல் சரி என்று தாங்களே உணர்வீர்கள். தங்களது தந்தை, அவரது தந்தை, அவரது பாட்டன் என அனைவருமே கோசத்தைக் காக்கும் கோசர்களாக வாழ்ந்தே காலத்தைக் கழித்துவிட்டார்கள். தாங்கள் அமைச்சராக உயர்ந்திருக்கிறீர்கள். எத்தனைக் காலம் தான் நாம் இப்படியே கைகட்டி அடிமையாக வாழ்வது? நன்னன் வேண்மானுக்கு அமைச்சனாக அடிமை வாழ்வு வாழ்வதை விடவும் அரியணையில் அமர்ந்து மோரியருக்கு நாம் அடிமை வாழ்வை வாழலாம் தந்தையே. துளு நாட்டின் அரியணையைக் கைப்பற்ற நமக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. அதை நாம் எதற்காக இழக்க வேண்டும்? அரசியல் சூழல் நமக்கு ஏற்றதைப் போன்று கணிந்துகொண்டிருக்கிறது தந்தையே. அதை நாம் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வோம். மோரியரின் மேலாண்மையை நாம் ஏற்றுகொண்டால் நாம் அடிமை தான். இன்று நாம் நன்னனுக்கு அடிமைப்பட்டு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். நாளை மோரியருக்கு அடிமைப்பட்டு வாழ்வோம். வேறுபாடு இவ்வளவு தான். மோரியருக்குப் பணிந்தாலும் நாம் அரசர் நிலையில் வாழ்வோம். ஆனால், விரைவில் நம்மால் தனியுரிமை பெற்றுவிட முடியும். நம்மால் முடியாவிட்டால் நமக்குப் பின்னால் அரியணை ஏறுபவர்கள் உயர்ந்த நிலையை அடைவார்கள். இன்னும் கடல் கொள்ளையை அங்கீகரித்துக் கொண்டிருக்கிறான் காட்டு மிராண்டி நன்னன் வேண்மான். இது நமக்கான நேரம் தந்தையே. இதை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்வோம்” என இளங்கோசன் தெரிவிக்க முழு சம்மதம் இல்லாமல் கோசர் பெருமகனார் அஃதை தலையாட்டினார்.

அதுவரை அவர்கள் இருவரும் ருத்ரதாமனுக்குப் புரியாது என்று நினைத்து எந்த மொழியில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்களோ அதே மொழியில், “கோசரே... தங்களது முடிவு எனக்கு மிகுந்த நம்பிக்கையை அளித்திருக்கிறது. தென்னகப் போரில் பெரும் அறிவுச் சுடரான அஃதையின் உதவி கிடைத்துவிட்டது என்பதை அறிந்தால் முதன்மை அமைச்சர்

இராதாகுப்தர் நிச்சயம் மகிழ்வார்” எனத் தெரிவிக்க அஃதையும், இளங்கோசனும் அதிர்ச்சியுடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

தந்தை மற்றும் மகனின் முகத்தில் ஏற்பட்டிருந்த பெரும் அதிர்ச்சியை கானமர் செல்விக் கோட்டத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த சிறு விளக்கின் ஒளியின் உதவியினால் கண்டுகொண்ட ருத்ரதாமன், “மோரிய முதன்மை அமைச்சர் மற்றும் இந்திரசேனை தேவியார் அவர்கள் தகுதியில்லாதவர்கள் எவரையும் தேர்ந்தெடுக்க மாட்டார்கள். தங்களைப் போன்று பல மொழிகளில் புலமை இல்லாவிட்டாலும் பல மொழிகளை அறிந்தவன் நான். சாணக்கியரின் அரசியல் நீதியைப் பிழையில்லாமல் கற்றுக்கொண்டவன்” எனத் தெரிவித்தபடியே சிரிக்கலானான்.

அவனது சிரிப்பு அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் பெரும் பயங்கரத்தை ஏற்படுத்தி மரங்களில் அமர்ந்திருந்த பறவைகளை மொத்தமாகப் பறந்தோடச் செய்தது.

ருத்ரதாமனின் பெருஞ்சிரிப்பு அடங்கிய பிறகு அவ்விடத்தில் சற்று நேரம் அமைதி நிலவியது. பிறகு அந்த அமைதியை குலைக்கும் விதத்தில் ருத்ரதாமன் இளங்கோசனிடம், “ஏற்பாடு செய்த காரியம் என்ன ஆனது?” என வினவினான்.

ருத்ரதாமனை நோக்கிப் பார்வையை செலுத்திக்கொண்டிருந்த அஃதை பார்வையைத் திருப்பி இளங்கோசனை நோக்கினார்.

“அனைத்தும் தோல்வி.”

“என்ன கூறுகிறாய்?” எனப் பெரும் வருத்தத்துடன் வினவினான் ருத்ரதாமன்.

“இதில் வருத்தப்பட என்ன இருக்கிறது ருத்ரதாமரே. நமது முதல் முயற்சி தோல்வியடைந்துவிட்டது. இந்தத் தோல்வி எதிர்பார்த்ததுதான்.”

“தோல்வியை எதிர்பார்த்துமா நான் திட்டத்தைக் கூறியதும் நீ ஒப்புக்கொண்டாய்?”

“ஆமாம்!”

“எதற்காக ஒப்புக்கொண்டாய்?”

“நீங்கள் என்னை விட முதிர்ந்தவர். பட்டறிவு மிக்கவர். ஆதலால், நீங்கள் என்னிடம் எந்தவித ஆலோசனைகளையும் கேட்காமல் எனக்குக் கட்டளையிட்டீர்கள். நான் மறுப்புத் தெரிவித்தாலும் தாங்கள் அப்பொழுது ஏற்கும் மனநிலையில் இல்லை. தங்களுக்கு உண்மை நிலையைப் புரியவைக்கவே நான் தங்களது முதல் கட்டளைக்கு எந்தவித எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்காமல் ஒப்புக்கொண்டேன்.”

“உண்மை நிலையைப் புரியவைக்கவா?”

“ஆம்.”

“எந்த உண்மை நிலையை?”

“இது கடம்பர் நிலம். துளுவர்கள் ஆளும் பூமி. இந்த நிலத்தின் அனைத்து செயல்களும் எனக்கு அத்துப்படி. தாங்கள் போரில் எவ்வளவு பெரிய அனுபவசாலியாக இருந்தாலும் கோசர்களின் துணை இல்லாமல் இங்குத் தங்களால் எதுவும் செய்ய இயலாது என்பதைத் தங்களுக்கு நேரடியாக சுட்டிக்காட்டவே தங்களது உத்தரவுப்படி மயூரனைத் தாக்கத் திட்டமிட்டேன்.”

“இதிலிருந்து நீ கூற விரும்புவது?”

அவர்களின் உரையாடலில் குறுக்கிட்ட கோசர் பெருமகனார் அஃதை சிரித்தபடியே, “மோரியர் படை எவ்வளவு வலிமையானதாக, எவ்வளவு பெரியதாக, எவன் வழி நடத்தினாலும் இங்கே கொங்கணத்தில் வெல்வது அவ்வளவு எளிது அல்ல. கோசனின் துணை இல்லாமல் இங்கே தமிழர் நிலத்தில் உங்களால் எதுவும் செய்ய இயலாது. கொங்கணத்தின் சூழ்நிலை ஆர்யவர்த்தைப் போன்றது அல்ல. இங்கே காலையில் கடுமையான பனிப் பொழிவும், பகலில் சுட்டெரிக்கும் வெயிலும், மாலையில் பெரும் மழை பொழிந்து இரவு பெரும் வெக்கை ஏற்படும். இந்த மாறும் கால சூழலைக் கணித்து செயல்படாமல் படைபலம் எவ்வளவு பலமுள்ளதாக இருந்தாலும் வெற்றி பெற இயலாது.”

ருத்ரதாமன் அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனது சிந்தனை பல நிகழுவுகளையும் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தன. அவன் தன் வாழ்வில் சந்தித்த அனைத்து போர்களையும், அது சார்ந்த சூழல்களையும் கடம்ப நாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். பிறகு, “நீங்கள் இருவரும் கூறுவது அனைத்தும் உண்மை. இருவரும் இந்தப் பூமியின் நிலவியல் அமைப்பைத் துல்லியமாக அறிந்தவர்கள். இனி தாங்கள் இருவருக்கும் நான் கட்டுப்பட்டவன். கொங்கணத்தைப் பொறுத்தவரையில் இனி நடைபெறவிருக்கும் அனைத்து செயல்களின் முடிவுகளையும் நான் தங்களிடம் ஆலோசித்தே எடுப்பேன்” என வாக்களித்தான்.

அஃதை இளங்கோசனை நோக்கினார்.

அப்பொழுது ருத்ரதாமனும் இளங்கோசனை நோக்கி, “என்ன நடந்தது தெளிவாகக் கூறு. நாம் அனுப்பிய மகதத்து வீரர்கள் எப்படி தோல்வியைத் தழுவினார்கள்? அவர்களின் மரக்கலங்கள் என்ன ஆனது? அவர்கள் தோல்வியைத் தழுவினார்கள் என்பதை நீ எப்படி அறிவாய்?” எனக் கேள்விகளை அடுத்ததுடுத்து வினவினான்.

நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்றைப் பெரும் கோபத்துடன் வெளியிட்ட இளங்கோசன், “நாம் அனுப்பிய மரக்கலங்கள் அனைத்தும் வீழ்த்தப்பட்டு விட்டன. மூழ்கடிக்கப்படாமல் எஞ்சியிருந்த ஒற்றை மரக்கலத்தில் தங்கியிருந்த நாம் அனுப்பிய நான்கு மகதத்தவர்களும் சிறைப்பட்டு விட்டார்கள்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுதே குறுக்கிட்ட கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “என்ன மகனே கூறுகிறாய். நீ அனுப்பியவர்கள் சிறைப்பட்டு விட்டார்களா? அவர்கள் உன்னைப் பற்றி தெரிவித்துவிட்டால் உன் நிலை என்ன ஆவது?” எனப் பதறினார்.

அப்பொழுது இளங்கோசன், “தாங்கள் கவலை கொள்ள வேண்டாம் தந்தையே. நான் அனுப்பும் கைக்கூலிகள் என்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ளும் அளவிற்கு நான் ஒன்றும் முட்டாள் அல்ல” எனத் தெரிவித்தான்.

“தெரியும் மகனே. நீ அதிபுத்திசாலி என்பதை அறிவேன் நான். இருந்தாலும் இங்கே சென்னி மற்றும் நன்னனின் ஒற்றர்கள் உலாவிக்கொண்டு

இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் நீ பெரும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்பதை மறந்துவிடாதே” எனத் தெரிவித்த போது அஃதை நன்னன் வேண்மான் மற்றும் சென்னியை மரியாதையின்றி வெறும் பெயருடன் அழைத்ததை ருத்ரதாமன் கவனித்துக் கொண்டான்.

“எவருடைய ஒற்றர்களைப் பற்றியும் கவலைப் படாதே இளங்கோசா. ஒற்றர்களினால் ஆபத்து என்றால் நீ தயங்காமல் மோரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தரின் பெயரைப் பயன்படுத்தலாம். அதன்பிறகு உன்னை எவனும் சீண்டக் கூட நினைக்க மாட்டான்” எனக் கூறியதுமே ஏளனச் சிரிப்பு ஒன்றை வெளியிட்ட இளங்கோசன், “நீ இதற்கு முன் சோழ இளவல் சென்னியையோ அல்லது கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானையோ நேரில் சந்தித்திருக்கிறாயா?” என வினவினான்.

“இல்லை.”

“நேற்று மாலை நன்னன் வேண்மான் என்ன செய்தார் என்ற தகவலையாவது நீ அறிந்துகொண்டாயா?”

“என்ன செய்தான்?”

“உனது செயலை எண்ணி வியப்பதா அல்லது பெரும் அரசியல் பிரச்சனைக்காக உன்னை அனுப்பி வைத்த மோரிய முதன்மை அமைச்சரின் திறனை எண்ணி வியப்பதா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை” என ஏளனத்துடன் தெரிவித்தான் இளங்கோசன்.

சந்தித்த தினத்திலிருந்து முதல் முறையாக தன்னை மரியாதையின்றி ஒருமையில் அழைத்ததைக் கவனித்த ருத்ரதாமன் இளங்கோசன் மீது கோபம் கொள்ளாமல் அவனது கேள்வியில் இருந்த உண்மையை எண்ணி அக்கோபத்தை தன் மீது திருப்பிக்கொண்டான். பிறகு, “இருவரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பு இன்னும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நேற்றிரவு ஒரு முக்கியமான பணி இருந்தது. அதன் பொருட்டு எவரையும் நான் சந்திக்கவில்லை. தற்பொழுதுதான் உங்கள் இருவரையும் சந்திக்கிறேன். கூறு இளங்கோசா, நேற்று மாலை என்ன நடந்தது?”

“நேற்று மாலை மயூரன் கரை திரும்பினான்.”

இளங்கோசன் கூறியதைக் கேட்டதுமே பெரும் அதிர்ச்சி அடைந்த கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “என்ன மகனே கூறுகிறாய். மயூரன் கரை திரும்பினானா?” என வினவினார்.

“ஆமாம் தந்தையே.”

“எங்கே?”

“நறவுத் துறைமுகத்திற்கு.”

கோசர் தலைவருக்கு எதுவும் புரியவில்லை. குழப்பத்துடன், “பல நாட்டு வணிகர்கள் நறவுத் துறைமுகத்தில் கூடி வாணிகம் செய்யும் இந்தக் கிழமையிலா மயூரன் கரை வந்தான். கடந்துருத்திக் குறும்பனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா என்ன?” என வினவினார்.

“இல்லை தந்தையே. அவர்கள் தெளிவாக சிந்தித்துதான் செயல்படுகிறார்கள்.”

“என்ன நடந்தது என்று தெளிவாகக் கூறு.”

“மகதத்தவர்களை மயூரனை நோக்கி அனுப்பி வைத்த பிறகு என்ன தகவல் வருகிறது என்று தெரிந்துகொள்ள நறவுத் துறைமுகத்தில் வினைவலைஞர்களில் நானும் ஒருவனாக நின்றிருந்தேன். அப்பொழுது அங்கு அரசர் நன்னன் வேண்மானும், படைத் தலைவர் பிட்டங்கொற்றனும் வந்து சேர்ந்தார்கள். பொழுது இருளும் நேரத்தில் இவர்களுக்கு இங்கு என்ன வேலை என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் தொடுவானில் மயூரன் வெளிப்படத் தொடங்கினான். மயூரனைக் கண்டு கடலோடிகளும், வினைவலைஞர்களும் நடுங்கியதை அருகில் நின்று கவனித்தேன் தந்தையே. அவர்களின் நடுக்கத்தை நானும் உணரத் தொடங்கிவிட்டேன். பிறகு, நாம் அனுப்பியிருந்த நான்கு மகதத்தவர்களையும் காமக்கணியாள் கரைக்கு இழுத்து வந்து அனைவரின் முன்பும் தலையைச் சீவி வெட்டி வீழ்த்தி விட்டாள்.”

“அனைவரின் முன்பும் மகதத்தவரை வெட்டி வீழ்த்தி விட்டார்களா?” என ருத்ரதாமன் வினவ இளங்கோசன், “நால்வரின் தலை மட்டும் வெட்டப்படவில்லை. கொங்கணத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த எவர்

நினைத்தாலும் அவர்களின் நிலையம் இப்படித்தான் என்று சேரர், சோழர், பாண்டியர் மற்றும் மோரியர்களை எச்சரித்திருக்கிறார் நன்னன் வேண்மான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“மோரியப் பேரரசையுமா எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறான்?”

“ஆமாம்” என இளங்கோசன் தெரிவிக்க கோசர் பெருமகனார், “எந்த நம்பிக்கையில் நன்னன் வேண்மான் அனைவரையும் மிரட்டும் தொணியில் கடலோடிகளுக்கு மத்தியில் நால்வரின் தலையை வெட்டி அறைகூவல் விடுத்திருப்பார்?” எனக் குழப்பத்துடன் வினவினார்.

“எந்த நம்பிக்கை என்று தெரியவில்லை தந்தையே. ஆனால், அவர் எவரது மேலாண்மையையும் ஏற்றுக்கொள்ள தயாராக இல்லை. கொங்கணத்தின் மீது எவர் தனது ஆதிக்கத்தை செலுத்த நினைத்தாலும் அவர்களை நிச்சயம் நன்னன் வேண்மான் எதிர்ப்பார். போர் நடந்தால் எதிர்த்து மரணமடைந்தாலும் அடைவாரே தவிர அடங்கிப் போவார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“மோரியரை எதிர்க்கிறார் என்றால் அவர்கள் அன்னியர்கள். படையெடுத்து வரப்போகிறவர்கள். ஆனால் சேரர், சோழர், மற்றும் பாண்டியரை அவர் ஏன் எதிர்க்க வேண்டும்?”

“அனைவரும் உதவுபவர்களைப் போன்று கொங்கணத்தை அடிமைப்படுத்த முயல்கிறார்கள் என்று கருதுகிறார் நன்னன் வேண்மான்.”

“இருக்கலாம் மகனே” எனக் கோசர் பெருமகனார் தெரிவிக்க அமைதியாக நின்ற ருத்ரதாமன், “நான் நன்னன் வேண்மாளை சந்தித்தாலும் எந்தப் பயனும் இருக்கப் போவதில்லை. அப்படித்தானே?” என வினவினான்.

கோசர் பெருமகனார் சிரித்தபடியே, “இந்த நிலையில் நீ அவரைச் சந்தித்து மோரியரின் மேலாண்மையை ஏற்கும்படி வேண்டினால் உன்னைக் கழுவில் ஏற்றிக் கொன்றுவிடுவார்” எனத் தெரிவித்தார்.

“அப்படியெனில், நான் தங்களது தகவலுடன் பாடலி கிளம்புகிறேன்.”

“பாடலிக்கு எப்பொழுது கிளம்புகிறாய்?”

“இன்றிலிருந்து ஐந்தாவது இரவு நான் நறவுத் துறைமுகத்திலிருந்து கிளம்புகிறேன்.”

“சரி.”

“நான் பாடலிக்கு என்ன தகவல் அளிப்பது?”

“மோரியருக்கு உதவ கோசர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவி. நான் தெரிவிக்கும்போது படை புறப்பட்டால் போதுமானது.”

“சரி கோசரே... தங்களது உத்தரவுப் படியே செய்துவிடுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன், “தங்களது கையாலேயே நான் கூறுவதைப் போன்று முத்திரை ஓலை ஒன்றை எழுதி கொடுத்துவிடுங்கள்” என வேண்டினான்.

“என்ன எழுதித் தர வேண்டும்?”

“இந்த முத்திரை ஓலை மற்றும் மோதிர இலச்சினைப் பதக்கத்துடன் வருபவன் அனைத்தையும் தெரிவிப்பான் என்று.”

“ஏன் ருத்ரதாமரே?”

“நான் ஒற்றர் தலைவர் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள் கோசரே. பாடலியை நோக்கி செல்லும் போது தேவைப்படின் அவந்திக்கோ அல்லது பாரசீகத்திற்கே செல்ல வேண்டியதிருக்கலாம். அந்த வேளையில் தகவலைக் கூறி எனது இலச்சினைப் பதக்கம், தங்களது முத்திரை மோதிரம் மற்றும் ஓலை ஆகியவற்றை எனது துணைத் தளபதி அல்லது வீரர்களின் கரங்களில் ஒப்படைத்து செய்தியை பாடலிக்கு தெரியப்படுத்தி விடுவேன்.”

“முன்னெச்சரிக்கையுடன் இருக்கிறீர்கள்.”

“நன்றி... நீங்கள் ஓலையைத் தயார் செய்யுங்கள்” எனக் கூறிவிட்டு கொண்டு வந்திருந்த ஓலை மற்றும் எழுத்தாணியைக் கொடுத்துவிட்டு அங்கிருந்து விலகிச் சென்றான் ருத்ரதாமன்.

அவன் அங்கிருந்து விலகிச் சென்ற பிறகு கானமர் செல்வி கோட்டத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கிற்கு அருகில் சென்ற கோசர் பெருமகனார் ஓலையில் எழுத்தாணியைக் கொண்டு எழுதத் தொடங்கினார்.

அவர் எழுதி முடிக்கும் வரை அருகில் அமைதியாக நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் இளங்கோசன்.

கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “காமக்கணியாள் கரை வந்தாளா?” என வியப்புடன் வினவினாள்.

“ஆமாம் தந்தையே. காமக்கணியாளைப் பற்றி பலர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். அனால், நேற்றுதான் நேரில் பார்த்தேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எப்படி இருக்கிறாள் அவள்?”

“பல வருடங்களுக்கு முன் பார்த்ததை விடவும் இப்பொழுது அவள் பேரழகாக இருக்கிறாள் என்று பார்த்தவர்கள் கூறக் கேட்டேன்.”

“சரி...” என மட்டும் தெரிவித்த கோசர் பெருமகனார் அஃதை நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டார். அந்தப் பெருமூச்சுக்குள் அடங்கியிருந்த வலியை இளங்கோசனால் அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

அதே நேரம் அங்கு ஒரு துணிப் பை முடிச்சுடன் ருத்ரதாமன் வந்து சேர்ந்தான். வீசிக்கொண்டிருந்த காற்றின் வேகம் அப்பொழுது சற்று குறைந்து காணப்பட ருத்ரதாமனின் உடலிலிருந்து நறுமணம் ஒன்று வெளிப்பட்டது. இளங்கோசனும், கோசர் பெருமகனார் அஃதையும் அந்த சுகந்த நறுமணத்தை முகர்ந்த படியே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

உடனே கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “இரவு முக்கியமான பணி என்று தெரிவித்தீர்களே என்ன பணி அது?” என வினவினார்.

“கொங்கணம் வந்து சேர்ந்த தினத்திலிருந்து அனைவருமே கீழ் மாலிகை வீட்டு நித்திலவல்லி என்பவளின் அழகைப் பற்றியும், அவளது நடனத்தைப் பற்றியுமே பெருமையுடன் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி அவளிடம் என்ன சிறப்பு இருக்கிறது என்று அறியவே நேற்றைய இரவை பயன்படுத்திக்கொண்டேன்.”

“நேற்று இரவு நித்திலவல்லியுடனா கழித்தீர்கள்?”

“ஆமாம். நூறு பொன் கழஞ்சுகள் சற்று அதிகம் என்று தோன்றினாலும் பிறகு இந்த நாடே அவளது அழகுக்கு இணையாகாது என்று தெரிந்துகொண்டேன். நேற்றைய இரவை வாழ்நாளில் என்னால் மறக்கவே இயலாது. மதுவைப் பருகி எனக்கு ஊட்டினாளே அப்பொழுது மயங்கியவன் தான் நான். அதிகாலையில் எழுந்த பிறகே எனக்கு நினைவு திரும்பியது. இரவு முழுவதும் நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தும் கனவைப் போன்றே இருக்கிறது. ஆனால், இன்பமும், பரவசமும் உடலில் இன்னும் எஞ்சி இருக்கிறது” என நித்திலவல்லியின் புகழ் பாடிக்கொண்டிருந்தான் ருத்ரதாமன்.

ருத்ரதாமன் கூறியதைக் கேட்டதும் கடும் கோபம் கொண்ட இளங்கோசன் அவனைக் கீழே தள்ளி இடையில் கட்டியிருந்த வாளுறையிலிருந்து வாளினை உருவி அவனது கழுத்தில் வைத்து, “தென்னகம் வந்தபிறகும் நீ இன்னும் பெரும் வீரரான சென்னியைக் காணவில்லை. கொங்கணத்தின் அரசரை நீ நேரில் சந்திக்கவில்லை. ஆனால், நித்திலவல்லியை மட்டும் சந்தித்து வந்துவிட்டாய்?” எனப் பெரும் கோபத்துடன் வினவினான்.

“கணிகையை சந்தித்தது பெரும் தவறா? பாடலியிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து சில திங்கள் காலம் ஆகிவிட்டது. அலைந்து கொண்டே இருக்கிறேன். நான் என் செய்வேன்?” என நடுக்கத்துடன் வினவினான்.

“மகனே, கோபத்தில் அவனை வெட்டி விடாதே” என எச்சரிக்கை செய்ய இளங்கோசன் வாளினை நீக்கி மீண்டும் தனது உறைக்குள் செலுத்தினான். ருத்ரதாமன் எழுந்து நின்றான். அதிர்ச்சி நீங்காமல் மலங்க மலங்க விழித்தபடி நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

“கணிகையை நாடிச் செல்வது தவறா கோசரே?” என வினவினான் ருத்ரதாமன்.

“இல்லை ருத்ரதாமரே. ஆனால், நித்திலவல்லி பெரும் ஆபத்தானவள். அவள் சோழ இளவரசன் சென்னியின் ஒற்றச்சி என்ற ஐயமும் இருக்கிறது. அவளை நாடிச் சென்றவர்கள் அவள் அளிக்கும் மதுவைப் பருகும் வரை தான் நினைவோடு இருக்கிறார்கள். பிறகு நடக்கும் அனைத்தையும் கனவாகத் தான் கூறுகிறார்கள்.”

“அப்படியெனில் அவள் அனைவரையும் மயக்கும் பானத்தைப் புகட்டி ஏமாற்றுகிறாளா?”

“ஆமாம்.”

“நான் ஏதாவது உளறியிருப்பேனா?”

“எவன் கண்டான்??” எனக் கடும் கோபத்துடன் சொற்களை உதிர்த்தான் இளங்கோசன். பிறகு திடீரென்று ஏதோ ஒரு சிந்தனை படர இடையுறையிலிருந்து வாளினை உருவிக்கொண்டு கீற்று மட்டைகளால் ஆன கானமர் செல்வியின் கோட்டத்திற்குள் நுழைந்தான். கோட்டத்தைச் சுற்றிலும் சிலமுறை வலம் வந்தான். அவனது விழிகளுக்கு கானமர் செல்வியைத் தவிர வேறு எதையும் காண இயலவில்லை. கோட்டத்திற்கு சற்று வடக்கே புரவியின் மீது காவல் வீரன் அமர்ந்திருக்கும் புரவிச் சிலை மட்டுமே காணப்பட்டது.

வாளினை உறைக்குள் செலுத்திவிட்டு அமைதியாக வெளியே வந்தவனை நோக்கிய கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “என்ன நித்திலவல்லியின் ஒற்றர்கள் எவராவது இவனைப் பின்தொடர்ந்து வந்திருப்பார்கள் என்று சந்தேகம் கொள்கிறாயா?” என வினவினார்.

“ஆமாம் தந்தையே. அப்படித்தான் சந்தேகம் கொண்டேன். நல்லவேளை, அப்படி எவரும் பின்தொடரவில்லை.”

அப்பொழுது ருத்ரதாமன், “என்னை மன்னிக்கவும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“உன்னை அனுப்பி வைத்த மடையன் மட்டும் என் கையில் கிடைத்தால் அவனை வெட்டி வீழ்த்தி இந்தக் கொற்றவைப் புழைக்குள் வீசி எறிந்துவிடுவேன்” எனப் பெரும் கோபத்துடன் தெரிவித்தான் இளங்கோசன்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட கோசர் பெருமகனார், “மகனே, பெரியவர்களை மரியாதை இன்றி இனியொரு சொல்லை நீ உதிர்த்தால் உன் நாளை அறுத்து எறிந்துவிடுவேன். நாவடக்கம் முக்கியம்” என எச்சரித்தார்.

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் தந்தையே...”

ருத்ரதாமன், “இளங்கோசரின் மீது எந்தத் தவறும் இல்லை கோசரே. நான் தான் பெரும் தவறு இழைத்திருக்கிறேன். என்னை மன்னிக்கவும்” எனக் கூறிப் பணிந்தவன் கீழே விழுந்து கிடந்த துணிப் பையை கோசர் பெருமகனார் அஃதையை நோக்கி நீட்டினான்.

“என்ன இது?” என வேண்டினார் கோசர் பெருமகனார்.

“தங்கக் காசுகள் மற்றும் விலை மதிப்பற்ற கற்கள் இருக்கின்றன. இவை உங்களுக்கும் நீங்கள் இனி தீட்டும் திட்டத்திற்கும் உதவும்.”

கோசர் பெருமகனார் முதலில் தயங்கினாலும் பிறகு வாங்கிக்கொண்டார்.

அப்பொழுது இளங்கோசன், “கணிகைக்கு நூறு பொன் கழஞ்சுகள் கொடுத்தீர்களே, எந்த நாட்டுப் பொன்னை வாரி வழங்கினீர்கள்?”

முதலில் பதில் கூறத் தயங்கிய ருத்ரதாமன் பிறகு, “மோரியப் பொன் காசுகளையே அளித்தேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

எழுந்த பெரும் சினத்தை அடக்கிக்கொண்ட இளங்கோசன், “உங்களை நான் கொன்று போடுவதற்குள் நீங்களே இங்கிருந்து ஓடிவிடுங்கள் ருத்ரதாமரே. கோபம் பெருகிக்கொண்டிருக்கிறது. இன்னொரு நாள் சந்திப்போம்” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து ஓலை மற்றும் கோசரின் இலச்சினை மோதிரத்துடன் திரும்பிச் சென்ற ருத்ரதாமன், இளங்கோசன் கொண்டு வந்த மரக்கலத்தில் ஏறி செல்லலானான்.

துணிப் பையை தனது உதவியாளனை அழைத்துக் கொடுத்து அனுப்பினார் அஃதை.

மேற்கு வானில் கிடந்த திங்கள் கடலுக்குள் மூழ்கியிருந்ததால் இருள் நிறைந்த கொற்றவை வனத்தின் ஒற்றையடிப் பாதையில் இருவரும் நடந்து செல்லலானார்கள்.

இருவரும் அங்கிருந்து சென்ற பிறகு கானமர் செல்வியின் புரவியின் மீது அமர்ந்திருந்த காவல் வீரன் புரவியிலிருந்து கீழிறங்கி விளக்கு ஒளியில்

பளபளத்துக் கொண்டிருந்த சில மோரிய தங்கக் காசுகளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு இருளில் மறைந்தான்.

பின்னால் நடந்து வந்துகொண்டிருந்த இளங்கோசன், “தந்தையே, கானமர் செல்வியின் புரவியின் மீது யார் காவல் வீரனின் சிலையை நிர்மாணித்தது? கச்சிதமாகப் பொருந்தியிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

இளங்கோசன் கூறியதைக் கேட்டதும் அஃதை, “என்ன மகனே உளறுகிறாய்? புரவிச் சிலை மட்டும்தானே செய்யப்பட்டிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தார்.

“இருளில் நின்ற புரவியின் மீது காவல் வீரனின் சிலையும் காணப்பட்டது தந்தையே. நான் உறுதியாகக் கூறுவேன்” எனக் கூற பதறி அடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்த கோசர் பெருமகனார் புரவிச் சிலையை நோக்கினார்.

அங்கே புரவிச் சிலை மட்டுமே காணப்பட்டது. அதன் மீது அமர்ந்திருந்த காவல் வீரனைக் காணவில்லை.

“நேற்றிரவு நீ சற்று அதிகமாக ¹ நறவினைப் பருகியிருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன். இல்லத்திற்கு சென்றதும் நன்றாக ஓய்வெடு” எனக் கூறிவிட்டு செல்லலானார்.

ருத்ரதாமன் இளங்கோசனால் தள்ளிவிடப்பட்டு கீழே விழுகையில் மோரிய தங்கக்காசுகள் தரையில் சிந்திய அதே இடத்தில் இளங்கோசன் பெரும் சிந்தனையுடனும், குழப்பத்துடனும், அதிர்ச்சியுடனும் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

அடிக்குறிப்பு:

1. நறவு – ஒரு வகை மது.

05 ஒற்றனுக்கு ஒற்றன்

பொழுது புலர்ந்த முதல் சாமப் பொழுதின் கடைசி நாழிகையில் பரிதியின் கதிர் தீண்டலில் 1செம்புக் கோட்டையான பாழி மஞ்சள் நிறத்தில் தங்கத்தைப் போன்று ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்தது. அப்பெரும் கோட்டைக்கு மேற்குப் புறத்தில் காணப்பட்ட 2பாழி அங்காடி பெரும் பரபரப்புடன் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. பாழிப் பெருங்கோட்டைக்கு அருகில் தொடங்கிய அப்பெரும் அங்காடி கடற்கரை வரை நீண்டிருந்தது. அகலமாகக் காணப்பட்ட சாலையின் இரண்டு புறத்திலும் விரிக்கப்பட்டிருந்த கடைகளில் முத்து, பவளம், கைவினைப் பொருள்கள், கடற் கிளிஞ்சல்கள், மலைப் பகுதிகளில் விளைந்த மிளகு, சந்தனம், மூலிகைப் பட்டைகள், இலவங்கம், வாசனைப் பொருட்கள், பருத்தி மற்றும் பட்டு ஆடைகள் மற்றும் யவனத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டிருந்த அலங்காரப் பொருட்கள் முதலியவை மொத்தமாகவும், சில்லறையாகவும் விற்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அகன்று விரிந்திருந்த பெரும் அங்காடியில் வணிகர்களும், வியாபாரிகளும் தங்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களைப் பேரம் பேசி பொன் கழஞ்சுகளைக் கொண்டும், பொருட்களைக் கொடுத்து பண்டமாற்று முறையிலும் பெற்றுக் கொண்டிருந்தனர். எப்பொழுதும் போல பாழி அங்காடி பரபரப்புடன் காணப்பட்டாலும் அவ்வங்காடித் தெருவில் ஒருவித இறுக்கம் சூழ்ந்திருந்தது.

வணிகர்கள், கடலோடிகள் அனைவரும் நேற்று மாலையில் நறவுத் துறைமுகத்தில் நங்கூரமிட்ட மயூரனைப் பற்றியும், காமக்கணியாளினால் தலை வெட்டிக் கொலை செய்யப்பட்ட நான்கு மகதத்தவர்களைப் பற்றியும், கொங்கணக் கிழான் சேரர், சோழர், பாண்டியர் மற்றும் மோரியர்களுக்கு பகிரங்கமாக விடுத்த எச்சரிக்கையைப் பற்றியுமே பரபரப்புடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்குள் இறுக்கமும், அச்சமும் விரவிக் கிடந்தது. அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல் பொருட்களை வாங்கவும், விற்கவும் பேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பெரும் பரபரப்பாக வியாபாரத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் சில வியாபாரிகளின் பார்வைகள் அனைத்தும் ஒரே திசையை நோக்கித் திரும்பின.

அங்கு ஒரு பெண் தன் உதவியாளன் ஒருவனுடன் ஓய்யாரமாக நடந்து வந்துகொண்டிருந்தாள். இளமை தவழ, வனப்பு மிகுந்த உடலுடன் பேரழகுடன் காணப்பட்டாள் அவள். தலை முழுக்க மல்லிகை, நெற்றியில் சந்தனம், உடலில் தேவையான அளவு விலை உயந்த நகைகளை அணிந்து, காஞ்சி பட்டு ஒன்றை உடலில் சுற்றி பெரும் எழிலுடன் காணப்பட்டாள். அவளது காலில் கட்டியிருந்த தங்கச் சலங்கை, அவளது ஒவ்வொரு நடையிலும் குலுங்கி அனைவரையும் அவளை நோக்கச் செய்தது. அவளின் மீது விழுந்த விழிகள் அனைத்தும் மீண்டும் திரும்ப மறுத்து அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

அவள் அங்காடித் தெருவுக்குள் நுழைந்ததும் அதுவரை அவ்வங்காடியில் வீசிக்கொண்டிருந்த பழைய கருவாட்டு வாடை, வணிகர்களின் வியர்வை நாற்றம், கூட்டத்தினால் ஏற்பட்டிருந்த கசகசப்பு முதலியவை மறைந்து அவ்விடத்தில் அவளது உடலில் பூசப்பட்டிருந்த நறுமணத் தைலத்தின் சுகந்தம் பரவியது.

அவள் நடந்த இடத்தில் ஒருவித உற்சாகம் தொற்றிக்கொள்ளத் தொடங்கியது. அதுவரை அனைவரின் உள்ளங்களிலும் காணப்பட்ட இறுக்கம் கண நேரத்தில் மறைந்து போயிருந்தது. கூட்டத்தினர் அவளைக் கவர முயற்சித்தனர். அவளது பார்வை தன் மீது விழுந்தால் போதும் என நினைத்து குரல் எழுப்பத் தொடங்கினர் அனைவரும்.

அங்காடியில் கடை விரித்திருந்த வணிகர்கள் தம் அங்காடியை நோக்கி அழைத்தனர்.

அப்பொழுது நீண்ட நேரமாக தன்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த தன்னைப் பொருட்படுத்தாமல் சாலையில் செல்லும் பெண்ணை வியாபாரத்திற்கு அழைத்ததைக் கண்டதும் கோபம் கொண்ட கடலோடி ஒருவர், “அப்பெண் யார்? விலை பேசிக்கொண்டிருக்கும் என்னை விடுத்து அப்பெண்ணை அழைப்பது முறையா?” என்று வினவினார்.

“சற்று நேரம் அமைதியாக இரும்” எனக் கூறிய வணிகன் சாலையில் சென்ற அப்பெண்ணை அழைக்க முயற்சித்தான்.

ஆனால், அவள் இவனது குரலைப் பொருட்படுத்தியவளாய் தெரியவில்லை. அவளது வழியில் அவள் சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

பல கடைகளைக் கடந்து சென்றதும் இனி அவள் திரும்பமாட்டாள் என்பதை உணர்ந்து தனக்கு முன் நின்ற கடலோடியிடம், “என்ன வினவினீர்?” எனக் கேட்டான் அந்த அங்காடி வணிகன்.

“உன்னிடம் விலை பேசிவிட்டு நான் வேறு ஒருவரிடம் சென்று பொருட்களை வாங்கிச் சென்றால் நீ எப்படி வருந்துவாய்? அதே போன்று தானே எனக்கும் வருத்தமாக இருக்கும்? பேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே நீ வேறு ஒரு பெண்ணை வியாபாரத்திற்கு அழைக்கிறாய்? இது முறையா?” என வினவினார் அக்கடலோடி.

“நீ எந்த நாடு?” என வினவினார் வணிகர்.

“நான் உறைந்ததையைச் சேர்ந்தவன்.”

“உன்னுடன் என் தொண்டைத் தண்ணீர் வற்ற வற்ற மணிக்கணக்கில் பேசி வியாபாரம் செய்வதை விடவும் அப்பெண் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டே வியாபாரம் செய்தால் ஒரு கிழமை வருமானம் முழுவதையும் ஒரே வியாபாரத்தில் பெற்று விடுவேன் நான்.”

“செல்வம் செழித்த இடமோ?”

“ஆம்.”

“எந்த அளவிற்கு?”

“அவளது அழகின் அளவிற்கு.”

“யார் அவள்?”

“நித்திலவில்லி.”

“ஓ... பாழியே புகழும் அந்தப் பேரழகிப் பெண் அவளா இவள்.”

“ஆம்” என வணிகர் கூற கடலோடி அவள் சென்ற திசையையே நோக்கினார். அவள் சென்றுவிட்டிருந்தாலும் அவளது உடலில் பூசியிருந்த நறுமணத் தைலங்களின் மணம் அப்பொழுதும் எழுந்து அவரது நாசிகளில் புகுந்து அவரைக் கிறங்கடிக்கச் செய்தது. நெடுநேரம் அவள் சென்ற திசையையும், அவ்விடத்தில் வியர்வை நாற்றத்திற்கு மத்தியில் எழுந்த அவளது நறுமணத்தையும் முகர்ந்துகொண்டே முகத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த நரைத்த பிடரி மயிறைத் தடவடியபடியே நின்றுகொண்டிருந்தார்.

அவரது நிலையைக் கண்ட வணிகன், “³ கோழியூர்க் காரரே... இறுதி விலையைக் கூறுகிறீர்களா அல்லது இவ்விடத்தை விட்டு அகலுகிறீர்களா?” என வினவினான்.

“மாலையில் உங்களை சந்திக்கிறேன்” எனக் கூறியவர் அப்பெண்ணை நோக்கி நடக்கலானார்.

“கொண்டு செல்லும் செல்வத்துடன் அப்படியே திரும்பி வந்தால் பிறகு சந்திப்போம்...” என ஏளனத்துடன் கூறியவர் அருகில் நின்ற மற்றொரு கடலோடியிடம் முத்துக்கள் மற்றும் பவளங்களின் மதிப்பைக் கூறலானார்.

அந்தப் பாழி அங்காடியில் நிறைந்திருந்த பலரது விழிகளும் ஒரே நேரத்தில் தன்னை மட்டுமே மொய்த்திருந்தாலும் அதைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் பெருமையுடன் ஓய்யார நடையுடன் சென்றுகொண்டிருந்தாள் நித்திலவல்லி.

அப்பொழுது அவளது உதவியாளன், “தேவி, ஒருவன் தங்களையே பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிறான்?” எனத் தெரிவித்தான்.

“கடல் கடந்து வியாபாரம் செய்து பொருள் சேர்த்திருப்பான். அதை என்னிடம் பறிகொடுக்க பின்தொடர்த்து வருவான். அவனைப் பற்றிக் கவலைப்

படாதே. இன்னும் சற்று நேரத்தில் அவனை சுய அறிவு கொண்டு திரும்பிச் சென்று விடுவான்” எனத் தெரிவித்தவள் கோட்டையை நோக்கி சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

மேலும் அரை நாழிகை நேரம் சென்றிருப்பார்கள். அப்பொழுதும் நித்திலவல்லியின் பணியாளன், “தேவி, அவன் இன்னும் நம்மைப் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறான்” என்றான்.

“பார்ப்பதற்கு ஆள் எப்படி இருக்கிறான்?”

“நரைத்த பிடரி, செம்பட்டைத் தலையன். பருத்த உடல். ஆனால், நடந்து வரும் தோரணையைப் பார்த்தால் வாட்டசாட்டமான மனிதராக இருப்பார் என்று கருதுகிறேன்.”

“வாட்டசாட்டமான கிழவன் என்று கூறு.”

“அப்படியும் கூறலாம்” எனக் கூறியபடியே சிரித்தான் அவன். பதிலுக்கு அந்த அங்காடியில் நிறைந்திருந்த முத்துக்களை விடவும் வெண்மையான பற்கள் தெரிய நித்திலவல்லியும் சிரிக்கலானாள்.

மேலும் சற்றுத் தொலைவு கடந்து சென்றபிறகு இடப்புறமாகக் காணப்பட்ட மலர் அங்காடியில் மலர்ச்சரக் கூடையை மொத்தமாக விலை பேசினாள். அப்பொழுது தனது பணியாளனிடம், “இப்பொழுதும் அந்தக் கிழவன் என்னைத் தான் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிறானா?” என வினவினாள்.

பணியாளன் திரும்பிப் பார்த்தான். அப்பொழுது அந்தக் கடலோடி மூலிகைப் பட்டைகள் விற்கும் கூடத்தில் நின்று விலை பேசிக்கொண்டிருந்ததைத் தெரிவித்தான்.

மலர்ச்சரத்திற்கு உரிய வெள்ளிக் கழஞ்சுகளைக் கொடுத்து, “அம்மா, இன்று மாலை இந்த சரத்தை கானமர் செல்விக்கு சாற்றி விடுங்கள்” எனக் கூறிவிட்டு வெறும் கையுடன் நடக்கலானாள்.

“இப்பொழுது அவன் என்ன செய்கிறான்?”

உடனே கையில் வைத்திருந்த துணிப் பையைக் கீழே போட்டப் பணியாளன் அதை எடுப்பதைப் போன்று குனிந்து பின்புறமாக நோக்கினான். அந்தக் கடலோடி அவர்களை நோக்கி முன்னேறிக்கொண்டிருந்தார்.

“தேவி, அவன் தங்களைத் தான் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிறான்.”

“நிச்சயமாக அவன் என்னைத் தானே பின்தொடர்கிறான்.”

“உறுதியாக தேவி” என அவன் தெரிவித்ததும் வேகமாக நடந்து சென்று எதிரில் வந்துகொண்டிருந்த கூட்டத்திற்குள் கலந்து மறைந்துபோனான்.

அதுவரைப் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தவர் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போன நித்திலவல்லியைத் தேடியபடி நிற்கலானார். அவருக்கு முன் அங்காடித்தெரு மூன்றாகப் பிரிந்து சென்றுகொண்டிருந்தது. அந்தத் தெருக்கூடலில் நின்ற மக்களை வசை பாடினார்.

நித்திலவல்லி எந்தத் திசையில் சென்றிருப்பாள் என்று அருகில் நிற்பவர்களையும் கேட்க அஞ்சியவர் வலப்புறமாகத் திரும்பி சிறிது நேரம் நடந்தார். அப்பொழுது தெருவின் ஓரமாக காணப்பட்ட பனை கள் அங்காடியின் பனையோலை சுவருக்கப்பாலிலிருந்து வெளிப்பட்ட கரம் ஒன்று அவரது கரத்தைப் பற்றி உள்ளே இழுத்தது. அந்தப் பனையோலைக் குடிலுக்குள் இழுக்கப்பட்டவரின் அதிர்ச்சி அடங்குவதற்குள் அவரது கழுத்தில் குறுவாள் ஒன்றை வைத்த நித்திலவல்லியின் பணியாளன், “யாரடா நீ? நெடுநேரமாக எங்களை எதற்காகப் பின்தொடர்கிறாய்?” என வினவினான்.

“உன்னை நான் பின்தொடர்ந்தேனா?” என வியப்புடன் வினவினார் கடலோடி.

“அப்படியெனில் நீ என்னைப் பின்தொடரவில்லை?”

“இல்லை. வேறு ஒரு பெண்ணைத் தேடி வந்தேன். யாரப்பா நீ? எதற்காக எனது கழுத்தில் குறுவாளை வைத்து மிரட்டுகிறாய்?” என வினவினார்.

அப்பொழுது தென்னங்கீற்றுப் படல் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்ட நித்திலவல்லி, “என்னை எதற்காகப் பின்தொடர்ந்தீர்?” என வினவினாள்.

படல் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்ட நித்திலவல்லியின் அழகிய வதனத்தைப் பார்த்தபடியே மெய் மறந்து நிற்கலானார் அக்கடலோடி.

கடலோடியின் கனவு களையும்படி மீண்டும், “என்னை எதற்காகப் பின்தொடர்ந்தீர்?” என உரக்க வினவினாள்.

கனவு கலைந்த கடலோடி, “உன்னைக் கண்டதும் எனது காதலியின் நினைவு வந்துவிட்டது” எனப் பெரும் முச்சு வாங்கியபடி தெரிவித்தார்.

“காதலியின் நினைவா?” என ஆச்சர்யத்துடன் வினவினாள் நித்திலவல்லி.

“ஆமாம், என் இளமையில் நான் விட்டு வந்த எனது காதலியை நீ நினைவூட்டிவிட்டாய். புறப்படும் முன் என் காதலியிடம் சில திங்கள் காலத்தில் திரும்பி வருகிறேன் என்று கூறி வந்தேன். ஆனால், காலம் என்னை இங்கயே சிறைவைத்துவிட்டது. என்னால் இன்னமும் திரும்பிச் செல்ல முடியவில்லை.”

“உனது கதை பரிதாபமாக இருக்கிறது.”

“எனக்கு இப்பொழுது உன் பரிதாபம் தேவையில்லை” எனக் கூறியபடியே தோளில் மாட்டியிருந்த துணிப் பை முழுக்க ஈட்டியிருந்த வெள்ளிக் கழுஞ்சுகளையும், சில விலை உயர்ந்த வெள்ளை மற்றும் மரகதக் கற்களையும் அவளது காலடியில் வீசி, “எனது இளமையைத் தொலைத்து நான் ஈட்டிய செல்வம் அனைத்தும் உன் காலடியில் இப்பொழுது கிடக்கிறது. அந்தச் செல்வத்திற்கு ஈடாக இளமையில் நான் தொலைத்த மகிழ்ச்சியை எனக்கு ஒரு இரவாவது கொடு. இந்த நினைவுடன் நான் மறித்து விடுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தார் கடலோடி.

நித்திலவல்லி புன்னகைத்தபடியே தனது காலடியில் கிடந்த செல்வங்களைக் காலால் இடறிவிட்டு, “எனது ஒரு இரவை விலை பேச நீ கொண்டுவந்திருக்கும் செல்வங்கள் போதாது. எனது இரவு அதை விடவும் மதிப்பு வாய்ந்தது” எனக் கூறியபடியே கடலோடிக்கு முன் வந்தவள் அவரைத் தழுவியபடி, “உங்களது மனம் அமைதியடையட்டும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவளது அணைப்பின் கதகதப்பிலும், அவளது உடலிலிருந்து எழுந்த சுகந்த நறுமணத்திலும் கிறங்கிய கடலோடி விழிகளை மூடி அமைதியடைய முயற்சித்தார். அப்பொழுது கிழவரை அருகில் நிற்குகொண்டிருந்த படலின் மீது தள்ளிய நித்திலவல்லி இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளினை எடுத்து கணநேரத்தில் கடலோடியின் கழுத்தில் வைத்து, “யாரடா நீ?” என வினவினாள்.

கழுத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த வாளினைக் கண்ட கடலோடி பதறினார். படலில் நீட்டிக்கொண்டிருந்த மூங்கில் முள் முதுகில் குத்திக் கிழித்து குருதி வழியத் தொடங்கியது.

“நீ சுகத்திற்காக என்னைப் பின்தொடர்ந்தவன் என்றால் உனது கழுத்தில் வைக்க எனது வாளினை எடுத்த கணமே நீ பதறியிருக்க வேண்டும். ஆனால், நீ கழுத்தில் வைக்கப்பட்ட வாளினைக் கண்ட பிறகு சிந்தித்து பதறவேண்டும் என்பதற்காகப் பதறுபவனைப் போன்று நடிக்கிறாய்?”

“நான் எதற்கு நடிக்க வேண்டும், என்ன அவசியம்? எனது செல்வத்தைக் கொடுத்து விடுங்கள். நான் ஓடி விடுகிறேன்” எனக் கூறியபடி கடலோடி கைகூப்பி வேண்டினார்.

“உனது செல்வம் எவளுக்கு வேண்டும். நீயே எடுத்துக்கொண்டு ஓடி விடு. பரத்தைக் குடிகளுக்குச் சென்றால் ஒவ்வொரு இரவையும் ஒவ்வொரு பெண்ணுடன் கழிக்கலாம்.”

“ஆயிரம் பெண்களுடன் சேர்ந்தாலும் எனது காதலியின் சாயலில் இருக்கும் தங்களைப் போன்று இருக்குமா?” எனத் தெரிவித்தபடியே கீழே விழுந்த பையிலிருந்து இறைந்து கிடந்த வெள்ளிக் கழஞ்சுகளையும், மரகதக் கற்களையும் பொறுக்கி மீண்டும் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது அவரை நோக்கிக் குனிந்த நித்திலவல்லி கடலோடியின் முகத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த பிடரி மயிரைக் கொத்தாகப் பற்றி வேகமாக இழுத்தாள்.

கடலோடி “ஆஆஆ...” என்று அலறினார்.

அடுத்தகணம் நீண்டு தொங்கிக்கொண்டிருந்த அவரது பிடரி மயிர்த் தோகை அவளது கையோடு சென்றது.

அதுவரை அமைதியாக நின்றனாண்டிருந்த நித்திலவல்லியின் உதவியாளன் கையில் வைத்திருந்த குறுவாளினை ஓங்கினான். உயர்ந்த நித்திலவல்லியின் கரம் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

தனது வேடம் களைந்துவிட்டதால் மிரட்சியுடன் நித்திலவல்லியை நோக்கினான் கடலோடி.

ஒரு கையில் குறுவாளுடனும், மறு கையில் அவரது பிடரி மயிர்த் தோகையுடனும் நின்றனாண்டிருந்த நித்திலவல்லி புன்சிரிப்பை வெளிப்படுத்தினாள்.

“பெரும் சிரமப்பட்டு இதை முகத்தில் ஒட்டினேன். ஒரே இழுப்பில் இப்படி இழுத்திவிட்டாயே, பாவி” எனத் தெரிவித்தான் கடலோடி.

“அடிதாங்கி, நீ மாறுவேடத்தில் என்னை நெருங்கினால் உன்னை அடையாளம் காண இயலாது என்று நினைத்தாயா?”

‘அடிதாங்கி’ என்ற பெயரைக் கேட்டதும் கோபம் கொண்டவன், “எத்தனை முறைத் தெரிவித்திருக்கிறேன். அந்தப் பெயரைக் கொண்டு என்னை அழைத்தால் எனக்கு கோபம் வரும் என்று” எனத் தெரிவித்தபடியே முகத்தில் ஏற்பட்டிருந்த அதீத எரிச்சலினால் துடிதுடித்தான்.

அவனை நெருங்கிய நித்திலவல்லி தனது முந்தானைத் துணியால் அவனது முகத்தைத் தொட்டுத் துடைத்தாள்.

“சரி... சரி.. இனி அப்படி அழைக்க மாட்டேன், அன்னி மிளிலி. இப்பொழுது எரிச்சல் எப்படி இருக்கிறது?”

“அப்படியேதான் இருக்கிறது.”

அவனிடம் மேலும் நெருங்கி அவனுக்கருகில் அமர்ந்து அவனது முகத்தை மார்போடு அனைத்துக் கொண்டு, “இப்பொழுது?” என வினவினாள்.

“இப்பொழுது எரிச்சல் சென்ற இடமே தெரியவில்லை” என அன்னி மிளிலியன் சிரித்தபடி கூற நித்திலவல்லியும் புன்னகைத்தாள்.

நித்திலவல்லியின் பணியாளன் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று செல்லலானான்.

“என்னை எப்படி கண்டுபிடித்தாய்?” என வினவினான் அன்னி மிஞிலியன்.

கிழவனின் வியர்வை மனத்தை முகர்ந்ததுமே நீதான் என்பதை கண்டறிந்துவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தவள் அவனது கன்னத்தில் தனது கைகளை வைத்துத் தேய்த்தாள். தனது நிறத்தை மறைக்க பூசியிருந்த செஞ்சாந்து அவளது வலது கைகளில் ஒட்டிக்கொண்டு வந்தது.

“சரி, எங்களை எதற்கு வரவழைத்தாய்?” என வினவினான்.

“காரணம் இருக்கிறது.”

“என்ன காரணம்?”

“சற்றுப் பொறு” எனத் தெரிவித்தவள் அவனது முகத்தை மார்பை விட்டு விலகிவிட்டு, “அழுந்தூர் இளவரசர் எங்கே?” என வினவினாள்.

“அவரை நீ கவனிக்கவில்லையா?”

“இல்லையே.”

“அங்காடியில் என்னுடன் ஒருவர் பேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தாரே, நீ கவனிக்கவில்லையா?”

“இல்லையே, அன்னி. உன்னையே சற்று முன்தான் கண்டறிந்தேன்.”

“நான் சென்று அழைத்து வருகிறேன்.”

“விரைந்து அழைத்துவா.”

“அவசரமா?”

“ஆம்!”

“எங்கே சந்திக்கலாம்?”

“இங்கேயே காத்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்த நித்திலவல்லிக்கு எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்காமல் அன்னி மிஞிலியன் அங்கிருந்து விரைந்து

சென்று அடுத்த அரை நாழிகைப் பொழுதிற்கெல்லாம் அழுந்தூர் இளவரசனுடன் திரும்பி வந்தான்.

உள்ளே நுழைந்த அழுந்தூர் இளவலைக் கண்டதுமே எழுந்து நின்று வணங்கிய நித்திலவல்லி அவனுக்காக ஏற்பாடு செய்திருந்த இருக்கையில் அவனை அமரச் செய்தாள்.

பதில் வணக்கம் செலுத்தியபடியே அழுந்தூர் இளவரசனும் அமர்ந்தான். அருகில் அன்னி மிஞிலியன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

“அழுந்தூர் இளவரசர் பிடர்த்தலையாரே, உறைந்தை இளவரசர் நலம் தானே?” என வினவினாள்.

“நலமாக இருக்கிறார் நித்திலவல்லி.”

“தாங்கள்?”

“நானும் நலம்.”

“மகிழ்ச்சி இளவரசே.”

“இளவரசே என்று அழைக்க வேண்டாம் நித்திலவல்லி. நற்கிள்ளி என்ற பெயர் கூட அனைவரும் அறிந்த பெயர். ஆதலால் எனது பெயரைக் கொண்டே நீ அழைக்கலாம்.”

“தங்களது உத்தரவு நற்கிள்ளி.”

“என்ன செய்தி, எதற்காக உடனே சந்திக்க வேண்டும் என்று தூது அனுப்பியிருக்கிறாய்?”

“அவசரம் இருக்கிறது.”

“என்ன அவசரம்?”

இருமுறை கைதட்டினாள் நித்திலவல்லி. அந்தப் பனை ஓலைக் குடிலுக்கு வெளியே நிற்குகொண்டிருந்த பணியாளன் உள்ளே வந்து துணிப்பை ஒன்றை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் வெளியே செல்லலானான்.

அந்த துணிப்பையிலிருந்து தங்கக் காசுகளை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

அதை வாங்கிப் பார்த்த பிடர்த்தலையன், “இது மோரியரின் நாணயம் அல்லவா?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“அந்தச் சுருக்குப் பை முழுக்க பொன் கழஞ்சுகள் தான் நிரப்பப்பட்டிருக்கிறதா?”

நித்திலவல்லி தலையாட்டினாள்.

“எத்தனைக் கழஞ்சுகள்?”

“நூறு.”

“இத்தனைப் பொன் கழஞ்சுகள் உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?”

“மோரிய தேசத்தின் ஒற்றர் தலைவன் நேற்றைய எனது இரவு நேர நடனத்திற்காக என்னிடம் கொடுத்தான்.”

பிடர்த்தலையன் குழப்பத்துடன் அன்னி மிஞிலியயனை நோக்கினான்.

அப்பொழுது நித்திலவல்லி, இடையில் சுருட்டி வைத்திருந்த மேலும் இரு நாணயங்களை எடுத்து பிடர்த்தலையனிடம் கொடுத்து, “இது இன்றைய அதிகாலை எனது பணியாளன் கானமர் செல்வி கோட்டத்திலிருந்து கொண்டு வந்தது” எனத் தெரிவித்தாள்.

மோரியரின் பொன் கழஞ்சுகளை சிந்தனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிடர்த்தலையனிடம், “நற்கிள்ளி, கலிங்கம் மற்றும் தென்னகத்தை நோக்கி மோரியர் படையெடுக்கப் போவதை மட்டுமே நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆனால், அவர்கள் அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்துவிட்டதை தாங்கள் அறியமாட்டீர்கள்?” எனத் தெரிவிக்க அதிர்ச்சியில் கையில் வைத்திருந்த நாணயங்களைக் கீழே போட்டபடி பெரும் அதிர்ச்சியுடன் நோக்கி, “என்ன பிதற்றுகிறாய்?” என வினவினான்.

“உண்மையைத் தான் கூறுகிறேன் நற்கிள்ளி. தென்னகத்திற்கு பெரும் ஆபத்து நெருங்கப் போகிறது. மோரியர்கள் எஞ்சியிருக்கும் கலிங்கம் மற்றும் தமிழகத்தைக் கைப்பற்ற முடிவு செய்துவிட்டார்கள்.”

பிடர்த்தலையன் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“அதன் முன்னோட்டமாகத் தான் மோரிய ஒற்றர் தலைவன் இங்கே கொங்கணத்திற்கு வந்திருக்கிறான். இங்கு மட்டும் அல்ல மற்ற நாடுகளுக்கும் ஒற்றர்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள்.”

“கவலைப் படாதே நித்திலவல்லி. கோழியூர் இளவரசர் வெற்றிவேல் சென்னி கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் காவல் இருக்கும் வரை ஒருவனால் கூட நதியைக் கடக்க இயலாது.”

“இளவரசர் வெற்றிவேல் சென்னி கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் காவல் இருக்கும் வரை மோரியரால் தமிழகத்திற்குள் ஊடுருவ இயலாது. ஆனால், அவர்கள் சஃயாத்ரி மலைத் தொடரின் கணவாய் வழியாக ஊடுருவி தாக்கினால்?”

அழுந்தூர் இளவரசர் நற்கிள்ளி பதில் சொல் இல்லாமல் அதிர்ச்சியுடன் அவளையே நோக்கினான்.

“மோரியர் தாக்குவது இருக்கட்டும். அதை விடவும் பெரும் அபாயம் ஒன்று இப்பொழுது கொங்கணத்தை சூழ்ந்திருக்கிறது. அதை நான் தெரிவித்தால் இருவரின் சந்தேகப் பார்வையும் என் மீதே திரும்பிவிடும்.”

“என்ன அது?”

“கோசர் பெருமகனார் அஃதை மற்றும் இளங்கோசன் ஆகிய இருவரும் விலைபோய்விட்டார்கள்.”

“என்ன பிதற்றுகிறாய்?” என இருக்கையிலிருந்து எழுந்து நின்று கோபத்துடன் வினவினான் பிடர்த்தலையன்.

நித்திலவல்லி மீண்டும் கை தட்டினாள்.

உள்ளே நுழைந்தவனிடம், “அதிகாலையில் நீ கானமர் செல்வி கோட்டத்தில் என்ன கண்டு, கேட்டாயா அப்படியே இருவரிடமும் கூறு” எனக்

கட்டளையிட்டாள்.

பணியாளனும் நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் பிடர்த்தலையனிடம் தெரிவித்தான். அவன் கூறியதனைத்தையும் கேட்ட பிடர்த்தலையன் குழப்பத்துடன் மீண்டும் இருக்கையில் அமர்ந்தான்.

நித்திலவல்லியை நோக்கி, “நேற்றிரவு என்ன நடந்தது? சோம பானத்தைப் பருகி எவன் எதை உளறினான்?” என வினவினான் பிடர்த்தலையன்.

“நேற்று மோரியன் ஒருவன் என்னைத் தேடி எனது மாளிகைக்கு வந்தான். வந்தவன் பை நிறைய பொன் கழஞ்சுகளைக் கொண்டு வந்திருந்தான். நடனமாடி அவனைக் களிப்பூட்டி உண்மை விளம்பியான சோம பானத்தைப் பருகச் செய்தேன். அதன் பிறகு அவன் அனைத்தையும் உளறிவிட்டான்” என நேற்றிரவு நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் தெரிவித்தாள்.

“மம்ம்...” என மட்டும் தெரிவித்த பிடர்த்தலையன் சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்தான்.

“மோரிய ஒற்றனிடம் நான் தெரிவிக்கும் பொழுது படைகள் புறப்பட்டு வந்து தாக்கட்டும் என்று கோசர் பெருமகனார் அஃதை தெரிவித்திருக்கிறார். இன்றிலிருந்து ஐந்தாவது இரவு நறவுத் துறைமுகத்திலிருந்து அவன் அஃதையின் ஓலையுடன் பாடலி நோக்கிப் புறப்படுகிறான். என்ன செய்யவேண்டுமோ செய்துகொள்ளுங்கள்.”

கையில் வைத்திருந்த நாணயத்தை உருட்டியபடியே விழிகளை மூடி சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான் பிடர்த்தலையன். அவனிடம், “மயூரனை வீழ்த்த மரக்கலங்களை ஏவியது இளங்கோசன். அஃதையிடம் கூட ஆலோசனை கேட்காமல் தன்னிச்சையாக மோரிய ஒற்றனுடன் சேர்ந்து இளங்கோசன் செயல்பட்டிருக்கிறான்” என்றாள் நித்திலவல்லி.

“பதவி வெறி அவனைத் துரோகம் செய்யத் தூண்டியிருக்கிறது.”

“ஆமாம், அவசரப்பட்டு செயல்பட்ட இளங்கோசனால் தான் கோசர் பெருமகனார் அஃதையாலும் மோரியரின் பொறியிலிருந்து மீற முடியவில்லை.”

“மகனின் பாசம் அவரையும் துரோகமிழைக்கச் செய்துவிட்டது.”

“என்ன செய்யப் போவதாய் உத்தேசம்?”

அருகில் அமைதியாக நின்றன்கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியனை நோக்கிய பிடர்த்தலையன், “நண்பா...” என அழைத்தான்.

“கட்டளையிடு நண்பா...”

“மோரிய ஒற்றர் தலைவனைப் பின்தொடர்ந்து நான் செல்கிறேன்.”

“நான் நில மார்க்கமாக சென்று கோழியூர் இளவரசரை சந்தித்து அவரது கட்டளையைப் பெற்றுக்கொண்டு உன்னைப் பாடலியில் சந்திக்கவேண்டும். இதைத்தானே கூறப் போகிறாய்?”

எழுந்து சென்று தனது நண்பனைக் கட்டியனைத்த பிடர்த்தலையன், “துளு நாட்டின் ஒற்றர் தலைவன் என்பதை நீ நிரூபித்துவிட்டாய்?” எனப் பாராட்டினான்.

அன்னி மிஞிலியன் புன்னகைத்தான்.

“எப்பொழுது மொழி பெயர் தேயத்தை நோக்கிப் புறப்படுகிறாய்?”

“இன்று இரவு.”

“அதுவரை என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“நான் தனிமையில் நித்திலவல்லியுடன் அதிமுக்கியமான காரியங்களைப் பற்றி பேச வேண்டி இருக்கிறது.”

“சரி, உனது தங்கை எங்கு இருப்பாள்?”

“இரண்டாவது சாமம் பாதி கடந்து விட்டது. நீ புரவியை விரட்டிச் சென்று அவளைச் சென்று சந்திப்பதற்குள் அவள் ஆநிரைகளை மேய்க்க சென்றிருப்பாள்.”

“நல்லது.”

“அவளைத் தனிமையில் சந்திக்கச் செல்லும் உனது எண்ணம் ஈடேறாது நண்பா. அங்கு அவளுடன் தந்தையும் உடன் இருப்பார்.”

“கெட்டது குடி.”

“உனக்கு ஒரு யோசனை கூறவா?”

“என்ன?”

“தந்தைக்கு மதிய உணவு எடுக்க அவள் வீட்டிற்கு வருவாள்.”

“நன்றி நண்பா. கவனமாக பயணத்தை மேற்கொள். பாடலியில் சந்திப்போம்.”

“கடற்பயணத்தை மேற்கொள்ளப் போகிறவன் நீதான். ஆதலால், நீதான் கவனமாகச் செல்ல வேண்டும்” எனக் கூறியபடியே பிடர்த்தலையனைத் தழுவி அன்னி மிஞிலியன் நித்திலவல்லியை அழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட ஆயத்தமானான்.

அப்பொழுது பிடர்த்தலையனிடம் நித்திலவல்லி, “நேற்று சோம பானத்தை அருந்தியபிறகு மோரிய ஒற்றர் தலைவன் ‘ஏற்றுக்கொண்ட உண்மைக் கட்டளைக்கு எந்நாளும் பணிந்தவன் நான்’ என்று இரவு முழுவதும் உளறிக்கொண்டிருந்தான்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அங்கிருந்து அன்னி மிஞிலியனுடன் செல்லலானாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும், “ஏற்றுக்கொண்ட உண்மைக் கட்டளைக்கு எந்நாளும் பணிந்தவன் நான்” எனக் கூறிப் பார்த்தபடி பிடர்த்தலையனும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லலானான்.

சற்று தூரம் சென்ற பிறகு பிடர்த்தலையனின் கையிலிருந்து விழுந்த பொன் கழஞ்சுகளின் நினைவு வர நித்திலவல்லியின் பணியாளன் கழஞ்சுகளைத் தேடி திரும்பி நடக்கலானான்.

அந்தச் சிறு அங்காடிப் பனை ஓலைக் குடிலிலிருந்து அனைவரும் சென்ற பிறகு பனை ஓலைக்கு மறுபுறத்தில் அடுக்கப்பட்டிருந்த தென்னங்கீற்றுப் போரின் அடியிலிருந்து வெளிப்பட்ட விசித்திரக் குள்ளன் ஒருவன் பிடர்த்தலையனின் கையிலிருந்து சிதறி கீழே விழுந்து கிடந்த மோரிய பொன் கழஞ்சுகளை எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து சத்தமில்லாமல் சென்று

அங்காடியில் நின்றுகொண்டிருந்த கூட்டத்தோடு கூட்டமாகச் சேர்ந்து கலந்துகொண்டான்.

திரும்பி வந்து பார்த்ததும் நாணயங்களைக் காணாத அதிர்ச்சியில் உறைந்து நிற்கலானான் நித்திலவல்லியின் பணியாளன். நாணயங்களின் திருட்டு எவரோ ஒட்டுமொத்த உரையாடலையும் ஒட்டுக் கேட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அவனுக்கு உணர்த்தின.

என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அங்கிருந்து அதிர்ச்சியுடன் செல்லலானான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. **செம்புக் கோட்டை பாழி :** செம்பொற் பாழி என்றும் இதற்கும் பெயர் உண்டு. செம்பை உருக்கி வார்த்த கோட்டை என்றும் கூறுவார்.

செம்பு உறழ் புரிசை பாழி நூறி — அகம் 375 : வரி — 13.

2. **பாழி அங்காடி** — இன்றும் கேரளாவின் கன்னூர் மாவட்டத்தில் ஏழில் மலைக்கு (Ezhimala - மூவிக மலை) அருகில் **பழையங்காடி** என்ற பெயரில் பெயர் மருவி பாழியங்காடி என்று காணப்படுகிறது.
3. **கோழியூர்** — உறைந்தை. தற்பொழுது திருச்சி மாவட்டத்தில் உறையூர் என அழைக்கப்படுகிறது.

06 கணிகையின் கற்பு

இளங்கோசன் திரும்பிச் சென்று பார்த்தபொழுது வைகறை இருளில் புரவிச் சிலையின் மீது அமர்ந்திருந்த காவல் வீரன் காணாமற் போனதைக் கண்ட இளங்கோசன் பெரும் குழப்பத்துடன் கொற்றவை வனம் முழுவதும் ஏதாவது தடயம் கிடைக்குமா என்று தேடி அலைந்தான்.

ஆனால், அவனால் சிறு காலடித் தடயத்தைக் கூட காண இயலவில்லை.

நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் தொகுத்துப் பார்த்து மீண்டும் கானமர் செல்வியின் சிறு கோட்டத்திற்கு வந்து அந்தப் புரவியையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் புரவியின் மீது அமர்ந்துகொண்டு மோரிய ஒற்றன் ருத்ரதாமனுடன் பேசிய செய்திகள் அனைத்தையும் கேட்டிருக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்தவன் பெரும் ஆத்திரமடைந்தான். கொங்கணம் முழுக்க ஒற்றர்களை அனுப்பி வேவு பார்க்கும் தம்மையே எவனோ வேவு பார்த்துவிட்டு சென்றிருப்பதை அவனது மனம் ஏற்க மறுத்தது. அதே ஆத்திரத்துடனும், எந்தத் தடயமும் கிடைக்காத ஏமாற்றத்துடனும் திரும்பிச் செல்லலானான்.

திரும்பி வரும் வழியில் அவனது ஒற்றர்கள் சிலர் அவனைச் சந்தித்து சில செய்திகளைப் பரிமாறினார்கள். அனைத்தையும் கேட்டுவிட்டு குழப்பத்துடன் ¹ ஏழில் மலைச் சரிவில் காணப்பட்ட தனது பெரும் மாளிகையை நோக்கித் திரும்பினான்.

அங்கே மாளிகை முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த மரக்கட்டிலின் மீது அமர்ந்தபடியே கொங்கணத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து வந்திருந்த ஓலைகளையும், கணக்கு வழக்குகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் முதன்மை அமைச்சர் அஃதை. கருவூலத்தில் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் செல்வங்களின் கணக்கு வழக்கு, வரி வசூல் செய்யப்பட்ட கணக்கு, வரி

வசூல் செய்யப்படவேண்டியது என அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு முன் அதிகாரிகள் பலர் சற்றுத் தொலைவில் கைகட்டி அவரது கட்டளைக்காகக் காத்திருந்தபடி நின்றன்கொண்டிருந்தார்கள். ஓலைகள் ஒவ்வொன்றையும் படித்து அதற்குண்டான உரிய கட்டளைகளைப் பிறப்பித்து ஒவ்வொருவராக அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்.

சற்று நேரத்திற்கு முன்பே அங்கே வந்து அவருக்காகக் காத்திருந்த இளங்கோசன், “தந்தையே” என அழைத்தான்.

கையில் வைத்திருந்த ஓலைகளையும், எழுத்தாணியையும் தூர வைத்துவிட்டு இளங்கோசனை நோக்கினார் அஃதை.

“முதிரை மலைக் கோமான் தங்களுக்கு மெய்க்காவல் தலைவனாக ஒருவனை நியமித்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான் இளங்கோசன்.

“என் வீரத்தின் மீது ² முதிரை மலைக் கோமானுக்கு ஐயம் தோன்றிவிட்டதா என்ன? எனக்கு மெய்க்காவல் தலைவன் நியமிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“காரணம் தெரியவில்லை.”

“யார் அவன்?”

“அவனது பெயர் தேரதரன். மோகனூரைச் சேர்ந்தவன். நறவுத் துறைமுகத்திற்கு துணைக்காவல் தலைவனாக இருந்தவன். நேற்று மாலை கடற்கரைக்கு வருகை தந்த கொங்கணக் கிழார் நன்னன் வேண்மான் மற்றும் முதிரை மலைக் கோமான் ஆகியோரின் கவனத்தைப் பெற்று தங்களது மெய்க்காவல் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறான். நான் கூட நேற்று அவனைத் தொலைவிலிருந்து பார்த்தேன்.”

“வேறு தகவல் ஏதேனும்?”

“அவனுக்குப் பல மொழிகள் தெரியுமாம்?”

விழிகளை உயர்த்தி இளங்கோசனை நோக்கினார் அஃதை.

“ஆமாம் தந்தையே. சற்று முன் என்னைச் சந்தித்த நமது ஒற்றன் அப்படித்தான் தெரிவித்தான்.”

“சரி” எனத் தெரிவித்துவிட்டு சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்த அஃதை, “கானமர் செல்வி கோட்டப் புரவியின் மீது எவனோ அமர்ந்து ஒற்றறிந்துவிட்டான் என்று ஐயத்துடன் கிளம்பிச் சென்றாயே? என்ன செய்தி.”

“அங்கே புரவி மட்டும்தான் தந்தையே நிற்குகொண்டிருக்கிறது.”

“புரவிச் சிலையையும், புரவி வீரனையும் நான் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கவில்லை. உறுதியாகத் தானே கூறுகிறாய்? நீ பார்த்தாயா அல்லது யுகத்தின் அடிப்படையில் கூறுகிறாயா?”

“நிச்சயமாக உண்மை தந்தையே. புரவியின் மீது அசையாச் சிலை அமர்ந்திருந்ததை நான் எனது இரு விழிகளாலும் கண்டேன். அது காவல் வீரனின் சிலை என்று தவறாக நினைத்துவிட்டேன். மோரியன், ‘கணிகையைத் தேடிச் சென்று இரவைக் கழித்தேன்’ என்று ருத்ரதாமன் கூறியதைக் கேட்டதுமே எனது சிந்தனை பிறழத் தொடங்கிவிட்டது. கண நேரம் தவறிய சிந்தனையால் பெரும் தவறினை இழைத்துவிட்டேன்.”

“எத்தனை முறை நான் கூறியிருக்கிறேன். எத்தனைக் கவலை தரும் காரியங்கள் நிகழ்ந்தாலும் நிதானம் தவறக்கூடாது என்று. அரசியலில் இருப்பவனின் முதல் ஆயுதமே அவனது நிதானம் தான் மகனே. நிதானம் இருக்கும் வரை தான் அறிவு, வீரம் என அனைத்தும் செயல்படும். நிதானத்தை இழந்தால் அனைத்தும் நம்மை விட்டுப் போய்விடும்.”

“இனி நிதானத்தை இழக்காமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன் தந்தையே. ஆனால், எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது.”

“என்ன கவலை?”

“இன்று காலை நாம் மோரியனுடன் பேசிய தகவல்கள் அனைத்தும் ஒட்டுக்கேட்கப் பட்டிருக்கின்றன என்ற நினைப்பே எனக்கு பீதியை ஏற்படுத்துகிறது.”

“அதைப் பற்றி வீணாக நினைத்துக் கவலைப்படாதே!”

“எப்படி தந்தையே, கவலை கொள்ளாமல் இருப்பது? கொங்கணம் முழுவதும் ஒற்றர்களை அனுப்பி வேவு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் நாம். ஆனால், இன்று ஒருவன் நம்மையே வேவு பார்த்திருக்கிறான். நாம் ஒட்டுக்கேட்கப்பட்டதை என்னால் அவ்வளவு எளிதாக எடுத்துக்கொள்ள இயலவில்லை தந்தையே” என இளங்கோசன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையிலே மூச்சு வாங்க அஃதெக்கு அருகில் அமர்ந்தான்.

“யார் அங்கே... உடனே நீர்மோர் கொண்டு வாருங்கள்” என உரக்கக் கட்டளை எழுந்தது அஃதெயிடமிருந்து.

அவரது கட்டளை எழுந்த அடுத்த சில கணங்களுக்குள் கோசரின் மகள் செல்வி செம்புப் பாத்திரத்தில் குளிர்ந்த மோரைக் கொண்டு வந்தாள்.

இளங்கோசன் மூச்சு வாங்கியபடி மார்பைப் பிடித்துக்கொண்டு அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தவள், “யாரிடம் வீண் வம்பு அண்ணா? வசமாக வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாய்? எனக் கலகலவென்று சிரித்தபடியே வினவினாள்.

தன் தங்கை தன்னைக் கேலி செய்வதைப் பார்த்தபடியே அவனும் சிரித்து அஃதெயை நோக்கினான்.

அப்பொழுது உள்ளே சென்றவள் சிறிது நேரம் கழித்து மூலிகைத் தைலத்தைக் கொண்டுவந்து மயிலிறகினால் இளங்கோசனின் மார்பில் தடவி விட்டாள். அவனது மார்பில் தைலத்தைப் பூசியபடியே, “உன் மீது கை வைக்கும் துணிச்சல் கொங்கணத்தில் எவனுக்கு அண்ணா இருக்கிறது? அவனது கரத்தைத் துண்டித்து விட்டுத் தானே திரும்பி வந்தாய்?” என ஆத்திரத்துடன் வினவினாள்.

தன் மீது பெரும் பாசம் கொண்ட தனது தங்கையின் தலை முடியைக் கோதியவன், “செய்த தவறுக்காக தந்தை எனக்கு அளித்த தண்டனை இது செல்வி” எனத் தெரிவித்தான்.

“தந்தை காரணமில்லாமல் தண்டிக்கமாட்டார்” எனத் தெரிவித்தபடியே அகன்று சென்று சற்றுத் தொலைவில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஊஞ்சலில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

அவர்களுக்கிடையில் சிறிது நேரம் அமைதி தொடர்ந்தது. மீண்டும் அவர்களின் உரையாடல் ஒற்றனை நோக்கிச் சென்றது.

அப்பொழுது அஃதை, “மழுவாள் நெடியோனை நான் வணங்கிக்கொண்டிருந்த வேளையிலே என்னை எவரோ குறுகுறுவென்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற உணர்வு எனக்குள் தோன்றிக்கொண்டிருந்தது. கொற்றவை வனத்தின் வழி செல்லும் வேளையிலும் என்னை எவரோ பின்தொடர்வதைப் போன்றே உணர்ந்தேன் நான், மறைந்திருந்தும் கண்காணித்தேன். பிறகு அப்படி எதுவும் இல்லை உறுதி செய்த பிறகே நான் கானமர் செல்வியின் கோட்டத்திற்குச் சென்றேன்..”

“தங்களைப் பின்தொடரும் துணிச்சல் இந்தக் கொங்கணத்தில் எவனுக்குத் தந்தையே இருக்கிறது?”

“புரவிச் சிலையின் மீது ஒருவன் அமர்ந்திருந்தான் என்று கூறுவதைப் பார்த்தால் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தவன் எனக்கு முன்னால் சென்று நான் வருவேன் என்று எதிர்பார்த்து கானமர் செல்வியின் கோட்டத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான்.”

“நமது செயல்பாடுகள் அனைத்தையும் அறிந்தவன் எவனோ செய்த வேலை தான் இது.”

“நம்மையே வேவு பார்த்த அந்தக் கணிகையின் மைந்தன் எவனாக இருப்பான்?”

“நேற்றிலிருந்து நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் சிந்தித்துப் பார்த்த பிறகு என்னால் ஒரேயொரு முடிவிற்குத் தான் வர முடிகிறது.”

“என்ன முடிவு?”

“நடைபெற்ற குழப்பங்கள் அனைத்தும் மோரியன் ருத்ரதாமன் எப்பொழுது கணிகை நித்திலவல்லியை சந்தித்துவிட்டு திரும்பினானோ அப்பொழுதிலிருந்து தான் இது நடந்திருக்கிறது.”

“நீ கூறுவதும் ஒரு வகையில் சரிதான். நம்மை வேவு பார்த்தவன் அந்தக் கணிகையாக இருக்க வாய்ப்புகள் அதிகமாக இருக்கின்றன.”

“அவளை என்ன செய்யலாம் தந்தையே?”

“அவள் இனி உயிர் வாழத் தகுதியற்றவள்.”

“புரிகிறது தந்தையே. நடக்கவேண்டியதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். ஆனால்?”

“என்ன தயக்கம்?”

“இந்த உலகம் ஒரு பேரழகியை இழக்கப்போவதை எண்ணினால் தான் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது.”

“ஊர் நடுவே அமைந்திருக்கும் பொய்கையைப் போன்றவள் அவள். தன் அழகை தான் மட்டும் வைத்துக்கொள்ளாமல் அனைவருக்கும் பகிர்ந்து அளிக்கும் நன்மகள் அவள். அவளது மரணம் எனக்கு நிச்சயம் வருத்தத்தை ஏற்படுத்தும்.”

செல்வி கொண்டு வந்து வைத்திருந்த குளிர்ந்த மோரைப் பருகிய இளங்கோசன் இறுக்கமான முகத்துடன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த செல்வி, “அவள் நன்மகள் மட்டும் அல்ல அண்ணா; கற்புக்கரசியும் கூட” எனத் தெரிவித்தாள்.

இருவரும் விழிகளை உயர்த்தி செல்வியை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினார்கள்.

இருவரின் பார்வையிலிருந்தே அவர்களின் வியப்பினைக் கவனித்தவள், “நான் மிகைப்படுத்திக் கூறவில்லை” எனத் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது இளங்கோசன், “செல்வி, கணிகை நித்திலவல்லியையா கற்புடையவள் என்கிறாய்?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“அவள் பலரைத் தழுவும் விலைமகள். அவள் எப்படி கற்புடையவள் ஆவாள்?”

செல்வி தனது தந்தை அஃதையை நோக்கி, “தந்தையே... நான் கூறுவது தங்களுக்காவது புரிகிறதா?” என வினவினாள்.

“என் மகளிடம் நான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய காலம் தொடங்கிவிட்டது என நினைக்கிறேன் மகளே” என அவர் தெரிவிக்க புன்சிரிப்பு ஒன்றை வெளிப்படுத்திய செல்வி, “கற்பு என்றால் என்ன அர்த்தம் தந்தையே?” என வினவினாள்.

உடனே அஃதை, “கற்றுக்கொள்ளுதல்” எனத் தெரிவித்தார்.

“யாரிடமிருந்து?”

அப்பொழுது கண நேரம் சிந்தித்தவர், “அவர்களின் மூத்தோர்களிடமிருந்து” எனப் பதில் அளித்தார்.

“மூத்தோர் என்றால்?”

“பெற்றவர்கள், வளர்த்தவர்கள் என்று கூட கூறலாம்.”

“அதாவது ஒரு பெண் தனது குலமூத்தோர்களிடமிருந்து எதைக் கற்றுக்கொள்கிறாளோ அதைப் பின்பற்றுவதே அவளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கற்பு நெறி.”

இருவரும் அமைதியாக அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“எனக்கு என் தாய் என்ன கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறாள்?”

“உனக்கு உன் தாய் என்ன கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறாள்?” என அதே கேள்வியையே திரும்பிக் கேட்டார் அஃதை.

“வீட்டிற்கு யார் வந்தாலும் அவர்களை வெறும் வயிறுடன் அனுப்பக் கூடாது. விருந்தோம்பலை அளித்து பசியாற்றியே அனுப்பிவைக்கவேண்டும். பிறகு, தன் கணவன் ஒருவனைத் தவிர வேறு எவரையும் மனத்தால் கூட நினைக்கக் கூடாது.”

“அப்புறம்?”

தனது அண்ணனை நோக்கி, “அண்ணா, தாங்கள் தந்தையிடமிருந்து எதையெதைக் கற்றிருக்கிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

“புறமுதுகிடாத வீரம், மண்டியிடாத மானம், விருந்தோம்பும் மாண்பு, கடமை தவறாத பண்பு, நேர்மையாக தனது குடிமக்களின் நன்மையை முன்னிட்டு செயல்படுவது, விதிக்கப்பட்ட வரியை கருணை இல்லாமல் வசூல் செய்வது. குடும்பத்தின் மீது அன்போடு இருத்தல்.”

“இதை மட்டும் தான் நீ கற்றுக்கொண்டிருக்கிறாயா?”

“ஆமாம், வேறு எவற்றை நான் இன்னும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்?”

“அவர் தனது அரசவை மாளிகையில் காமக் கிழத்திகள் என்று பணிமகள்களையும், அடிக்கடி கணிகையைத் தேடிச் செல்லும் பழக்கத்தையும் கற்றுக்கொள்ளவில்லையா?”

இளங்கோசன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். என்ன பதில் அளிப்பது என்று தெரியாததாலும், தனது செயல் தனக்கு நாணத்தை அளிக்க அஃதையும் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டார்.

அப்பொழுது செல்வி, “நமது குல முன்னோர்கள் நமக்கு எதைக் கற்றுக்கொடுக்கிறார்களோ, நாம் எதைக் கற்றுக்கொள்கிறோமோ அதன் படி வாழ்வதே நமது கற்பு நெறி. இதே போன்ற நியதிதான் கணிகை நித்திலவல்லிக்கும். நித்திலவல்லியின் தாய் ஒரு கணிகை. அவளது பாட்டியும் ஒரு கணிகை. தனது தந்தை யார் என்று அறியாதவர்கள். அவளுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் நெறி என்னவென்றால் அவளைத் தேடி யார் வந்தாலும் இல்லை, உடல் நோவு என்று எந்தக் காரணத்தையும் தெரிவிக்காமல் அரவணைத்து மகிழ்ச்சிப்படுத்தி அனுப்புவதே. அவள் அதை இதுவரை பின்பற்றிக்கொண்டுதான் இருக்கிறாள். ஆதலால் தான் அவளைக் கற்புக்கரசி என்று தெரிவித்தேன். அவளே சமூகத்தின் சமநிலையைப் பாதுகாக்கிறாள். இதுவே அவளது குல ஒழுக்கமும் ஆகும்.”

“சமூகத்தின் சமநிலையையா? என வியப்புடன் வினவினான் இளங்கோசன்.

“ஆம்!”

“எப்படி?”

“வாணிகத்திற்கு வரும் ஆண்மக்கள் அனைவரும் பல கிழகைக் காலம் தனிமையில் வருகிறார்கள். இங்கே விலைமகங்கள் இருப்பதால் அவர்களை நாடி தமது வேட்கையையும், பசியையும் தீர்த்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால், இங்கே கணிகைகள் இல்லை என்றால் என்ன செய்வார்கள்?”

“கணிகை எங்கு கிடைப்பார்களோ அங்கு தேடிச் செல்வார்கள்.”

“இந்த எண்ணம் தவறு அண்ணா. கணிகையைத் தேடி வேறு நாட்டிற்கு அவர்கள் செல்லமாட்டார்கள். அவர்களின் பார்வை குலமகளிரின் மீது விழும். நாடோடிகளின் செல்வத்திற்கு சிலர் விலை போகவும் வாய்ப்புண்டு. உடன்படாதோர் பலவந்தப்படுத்தப்படுவார்கள். குடும்பத் தலைவர்கள் கூட விலை போக வாய்ப்புண்டு. இது பெரும் சமூக சிக்கலுக்கு வழிவகுத்துவிடும்.”

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட அஃதை, “உனது கருத்தை நான் முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் செல்வி. இதுவரை எவரும் சிந்திக்காத ஒரு கோணத்தில் சிந்தித்திருக்கிறாய். கணிகைகளே நம் சமூகத்தின் காவலர்கள். அவர்கள் தங்களது உடலை விற்று சமூகத்தைக் காத்து சமநிலைப்படுத்துகிறார்கள்” எனத் தெரிவிக்க குறுக்கிட்ட இளங்கோசன், “தந்தையே... நம்மை வேவுபார்த்தவன் கொங்கணக் கிழானிடம் தகவல்களைத் தெரிவித்துவிட்டால், என்ன செய்வது? என அவர்களின் உரையாடலை வெட்டிவிட்டு அச்சத்துடன் வினவினான்.

“கவலை வேண்டாம். அந்த வேவுக்காரன் என்னையும், என்னால் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகளையும் கடந்தால்தான் மன்னரை அடைய இயலும். ஆதலால், அதைப் பற்றி இனி நீ கவலைப் படாதே. நித்திலவல்லியின் கதையையும் நானே பார்த்துக்கொள்கிறேன். நீ நடக்க வேண்டியதைக் கவனி” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் தலையை உயர்த்தினார்.

அப்பொழுது ஒருவன் அவருக்கு முன்னால் சற்றுத் தொலைவில் நிற்குகொண்டிருந்தான். நிற்குகொண்டிருந்தவனைப் பார்த்ததுமே அவன் யார் என்பதை இளங்கோசன் கண்டறிந்துவிட்டான்.

“எப்பொழுதிலிருந்து இங்கு நிற்கிறாய்?” என அதிகாரத்துடன் வினவினார்.

“சற்று முன்பிலிருந்து.”

“யார் நீ?”

“நான் தேரதரன். தங்களுக்கு மெய்க்காவல் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். தாங்கள் ஏதோ முக்கிய காரியத்தைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என எண்ணி தங்களது பேச்சுக் குரல் விழாத தொலைவில் நின்றனாகொண்டேன்” என உரக்கத் தெரிவித்தபடியே முதிரை மலைக் கோமான் அளித்த முத்திரைக் கங்கணத்தை எடுத்துக்கொண்டு அஃதெக்கு அருகில் சென்றவன் அவரிடம் அளித்து அவருக்குப் பணிந்து மரியாதை செலுத்தினான்.

“சரி” எனத் தெரிவித்த அஃதெ அவர் வைத்திருந்த ஓலைகள் மற்றும் ருத்ரதாமன் அளித்த தங்கக் காசுகள் அனைத்தையும் தேரதரனிடம் அளித்து, “என் மகள் வழிகாட்டுவாள். இதை உள்ளே வைத்துவிட்டுப் பசியாறிய பிறகு என்னை வந்து பார்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவர் அளித்த ஓலைகள் மற்றும் நாணயப் பை ஆகியவற்றை வாங்கிக்கொண்டு முன்னே சென்ற செல்விக்குப் பின்னால் சென்றான்.

செல்வி ஓர் அறையை சுட்டிக்காட்ட அதற்குள் சென்று அனைத்தையும் வைத்துவிட்டு திரும்பினான். அவனிடம், “பகு பாஷாக்ய, கார்யே யுக்த்வா ப்ரதம தினே எவ க்ருஹே ப்ரவிஷ்டவான் காலு” எனத் தெரிவித்தாள்.

தேரதரன் விழித்தான்.

அவனது முக பாவனையைக் கண்டவள், “தாங்கள் தான் பலமொழி அறிந்தவராயிற்றே, நான் பேசும் வேதமொழி தங்களுக்குப் புரியவில்லையா?” எனச் சற்றே ஏளனத்துடன் வினவினாள்.

தேரதரனின் உடல் நடுங்கியது. ஆனாலும் அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல், “தேவி... எனது தந்தைக்கு பெரிய கனவு உண்டு. அதாவது உயர்ந்த பதவிகளை வசிக்க வேண்டும் என்பது. அவர் கோட்டைக் காவலனாக இருந்தே உயிரை விட்டுவிட்டார். நான் முன்னேற, கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டேன். எனக்குப் பல மொழிகளெல்லாம் தெரியாது” எனத் தெரிவித்தான்.

“அப்புறம் எப்படி நேற்று மாலை மகதக் கைதிகளிடம் உரையாடினாய்?”

“தேவி, அவர்கள் அனைத்து எழுத்திற்குப் பிறகும் ஃ சேர்த்து பேசினார்கள். அவர்களைப் பின்பற்றி நானும் உயிர், மற்றும் உயிர்மெய் எழுத்துகளைத் தொடர்ந்து ஃ சேர்த்து பேசி அனைவரையும் ஏமாற்றிவிட்டேன்.”

“அவர்கள் மகதத்துக் காரர்கள் என்று சரியாக நீ கூறியது?”

செல்வி, ‘அவர்கள் மகதத்துக் காரர்கள் என்பதை சரியாக நீ எப்படி அறிவாய்?’ எனத் தவறுதலாக தன்னை அறியாமல் எழுப்பிய வினாவை நன்கு கவனித்த தேரதரன், “அவர்கள் தெரிவித்த வாக்கியத்தில் எனக்குப் புரிந்த ஒரே சொல் அந்த ‘மகத’ எனும் சொல் தான். கிடைத்த அந்த ஒற்றைச் சொல்லை எனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டேன்” எனத் தெரிவித்தவன் அவளது விழிகளில் தனது பார்வையை ஊடுருவும்படி செலுத்திக்கொண்டு, “தேவியார் ‘சரியாக எப்படி தெரிவித்தாய்’ எனக் கூறுவதைக் கேட்டால் அவர்கள் மகதத்துக்காரர்கள் என்பதைத் தாங்கள் எனக்கு முன்பே அறிவீர்கள் போலிருக்கிறதே?” என வினவினான்.

அவன் வினா எழுப்பிய அடுத்த கணம் செல்வி தான் செய்த பிழையை உணர்ந்தாள். உடனே சுதாரித்துக்கொண்டு, “நீ உனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்தவில்லை. அனைவரையும் ஏமாற்றியிருக்கிறாய். கொங்கணத்தில் மோசடிக்கு என்ன தண்டனை என்பதை அறிவாய் தானே?” எனக் கோபத்துடன் வினவினாள்.

செல்வியின் விழிகளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேரதரன் அவளது விழிகளில் கணநேரத்தில் தோன்றி மறைந்த அச்ச உணர்வைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அவளது பாசாங்குக் கோபத்தைக் கண்ட தேரதரன், அவளது மிரட்டலுக்குப் பயந்தவனைப் போன்று முகத்தை மாற்றிக்கொண்டு “தேவி... காட்டிக்கொடுத்துவிடாதீர்கள். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்” என இறைஞ்சினான்.

“நான் காட்டிக்கொடுக்காவிட்டாலும் நீயே அகப்பட்டு விடுவாய்.”

“தமிழ் தவிர்த்து சில மொழிகள் பேசுவேன். ஆனால், எண்மொழிகளில் தேர்ந்தவன் என்பது பொய்.”

அப்பொழுதும் புன்னகைத்த செல்வி, “நான் காட்டிக்கொடுக்க மாட்டேன். நீயே அகப்பட்டுக்கொண்டால் அதற்கு நான் பொறுப்பு அல்ல” எனத் தெரிவித்தாள்.

செல்வியின் வதனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே, “உங்களது முகத்தைப் போன்றே உங்களது அகமும் தூய்மையானதாக இருக்கிறது” எனத் தேரதரன் கூறியதுதான் தாமதம். அனிச்சை செயலாக மூடியிருந்த மாராப்பை மீண்டும் சரிசெய்தாள் செல்வி.

“மாளிகையின் பின்பக்கம் கிணறு இருக்கிறது. நீர் முகர்ந்து உடலைக் கழுவிக்கொண்டு வாருங்கள். உணவு அருந்தலாம்” என்று கூறிவிட்டு தேரதரனைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் அங்கிருந்து சென்றாள்.

கிணற்றுப்பக்கம் சென்றவன் உடலைக் கழுவிவிட்டுத் திரும்பினான். உணவு மற்றும் பழங்கள் வாழை இலையில் பரிமாறப்பட்டு தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அமர்ந்து பசியாறியவன் மீண்டும் கோசர் பெருமகனார் அஃதையிடம் சென்றான்.

“உனக்கு ஒரு முக்கியப் பணி கொடுக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தார் அஃதை.

“தங்களது கட்டளை எதுவாக இருந்தாலும் அதை சிரமேற்கொண்டு முடிப்பதே எனது கடமை.”

“கணிகை நித்திலவல்லியை அறிவாயா?”

“அறிவேன் முதன்மை அமைச்சரே.”

“அவள் இறக்க வேண்டும்.”

“தங்களது உத்தரவு”

“இது கழுக்கமாக நிறைவேற்றப்படவேண்டிய பணி. எந்த விதத்திலும் நாம் இருவரும் இதில் தொடர்புடையவர்கள் என்பது தெரிந்துவிடக் கூடாது.”

“நிச்சயமாக கோசரே.”

“இது பற்றி முதிரை மலைக் கோமான் மற்றும் கொங்கணக் கிழானுக்குக் கூட அறிவிக்கக் கூடாது.”

“தாங்கள் எப்பொழுது கழுக்கமாக காரியம் நிறைவேற வேண்டும் என்று தெரிவித்தீரோ அப்பொழுதே நான் யூகித்துவிட்டேன் முதன்மை அமைச்சரே. என்னைத் தவிர வேறு எவரும் அவளது மரணத்தைப்பற்றி அறியமாட்டார்கள்.”

“நல்லது, உனது திறமையை நான் உனது செயலில் எதிர்பார்க்கிறேன்.”

“நிச்சயம் எனது திறமையை நிரூபிப்பேன். மாளிகைக்குள் நுழைந்து நித்திலவல்லியைச் சந்திக்கத் தேவையான பொன் கழஞ்சுகளும், அவசியமான நேரத்தில் பயன்படுத்த தங்களது முத்திரை மோதிரமும் தேவை” என்றான்.

இளங்கோசன், “முத்திரை மோதிரம் எதற்கு?” என வினவினான்.

“முதன்மை அமைச்சரின் மெய்க்காவல் தலைவன் எனும் முறையில் என்னிடம் முத்திரை மோதிரம் இருப்பதுதானே எனக்கு நல்லது. அவசியம் இல்லாமல் அவற்றை நான் பயன்படுத்த மாட்டேன் இளங்கோசரே.”

குறுக்கிட்ட கோசர் அதை, “நீ கேட்டவை ஏற்பாடு செய்யப்படும்” எனத் தெரிவித்தார்.

அடுத்த சில கணங்களில் மாளிகையிலிருந்து வெளியே வந்த செல்வி தேரதரனுக்கு அளிக்க வேண்டிய பொன் கழஞ்சுகள் மற்றும் இலச்சினை முத்திரை பதித்த மோதிரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

மோதிரத்தை வாங்கி விழிகளில் ஒற்றிக்கொண்டு இடைச் சுருளில் ஏற்கனவே அறைக்குச் சென்றபோது கழுக்கமாக எடுத்துவைத்த முத்திரை மோதிரத்துடன் இதையும் சேர்த்து வைத்துப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான். பொன் கழஞ்சுகளையும் எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

புறப்பட ஆயத்தமானவனிடம், “இன்னொரு முக்கியமான கட்டளை” எனத் தெரிவித்தான்.

உடனே திரும்பிய தேரதரன், “கட்டளையிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவளது மாளிகையுடன் சேர்ந்து அவளும் தீக்கிரையாக வேண்டும். எவருக்கும் எந்த ஐயமும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது.”

“தங்களது உத்தரவை அப்படியே நிறைவேற்றுகிறேன்.”

இளங்கோசன் தேரதரனிடம், “அவளது மாளிகைக்குச் சென்றால் அவளையோ அல்லது அவளது நடனத்தையோ பார்த்துவிடாதே. தப்பித் தவறிக்கூட அவளது விழிகளை நேருக்கு நேர் சந்தித்துவிடாதே. எதிரில் நிற்பவர்களை அடிமைப்படுத்திவிடும் மாய மோகினி அவள்” என உணர்ச்சிவசப்பட்டுத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்ட தேரதரன் சிரித்தபடியே, “இளங்கோசர் கூறுவதைக் கேட்டால் ஏற்கனவே அவளது விழிகளில் சிக்கியிருப்பீர்கள் என்று தோன்றுகிறது. நான் அப்படி நடந்துகொள்ளமாட்டேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவர்களின் மறுமொழியை எதிர்பாராமல் அங்கிருந்து செல்லலானான்.

தேரதரன் புறப்பட்டுச் சென்றபிறகு தனது மகளை நோக்கி அஃதை, “நான் கொடுத்தனுப்பிய ஓலைகளை அறையில் வைக்கும்போது எதையாவது புரட்டிப் பார்த்தானா?” என வினவினார்.

“இல்லை தந்தையே. வைத்துவிட்டு திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை.”

“இவனைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“பலமொழிகளில் தேர்ந்தவனா என்பதில் எனக்கு ஐயம் இருக்கிறது. ஆனாலும் இவனைக் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடாது.”

“முதல் பணியை அளித்திருக்கிறோம். என்ன செய்துவிட்டு வருகிறான் என்று பார்ப்போம். இவனது நேர்மை, விசுவாசம் ஆகியவற்றை இந்த ஒரு பணி நமக்குத் தெரியப்படுத்தி விடும்.”

“ஆமாம். பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.”

“இளங்கோசா...”

“கூறுங்கள் தந்தையே.”

“நம் வீரர்கள் அனைவரும் வழக்கம்போல போர்ப் பயிற்சியைத் தொடரட்டும். ஆனால், தீவிரப்படுத்த வேண்டாம்.”

“தங்களது உத்தரவு. எவருக்கும் சந்தேகம் வராமல் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.”

“கொங்கணத்தில் நமக்குத் தெரியாமல் எதுவும் நடக்கக் கூடாது.”

“நமது ஒற்றர்களை அனைத்து இடங்களுக்கும் அனுப்பிவைத்து விடுகிறேன்.”

“மகளே... செல்வி.”

“கூறுங்கள் தந்தையே.”

“காமக்கணியாள் பாழிக்கு வந்திருக்கிறாள்.”

“கேள்விப்பட்டேன்.”

“அவள் எதற்காக மயூரனிடமிருந்து பாழிக்கு வந்திருக்கிறாள் என்பதை நான் அறிய வேண்டும்.”

“தங்களது உத்தரவு தந்தையே. இன்றே நான் பாழிக்குப் புறப்படுகிறேன்.”

“சரி. இருந்தாலும், நீ சற்று எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்.”

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்தவள் மாளிகைக்குள் நுழைந்தாள்.

அடிக்குறிப்பு :

1. ஏழில் மலை : ஏழில் மலை தற்பொழுது மூஷிக மலை என்று கூறுகிறார்கள். மூஷிகம் என்பதன் பொருள் எலி. மூஷிக மலை என்றால் எலி மலை என்று பொருள். அதாவது ஏழில் மலை என்பது தமிழில் எலி மலையாகி அதுவே வடமொழியில் மூஷிக மலை என்றாகிவிட்டது.
2. **முதிரைமலை** – இதனை முதிரைமலை என்றும் கூறுவார்கள். முதிரைமலை என்பதற்கு முதுமலை என்றும் விளக்கம் கூறுவார்கள். இதற்குக் குதிரை மலை என்ற பெயரும் உண்டு. முதிரைமலையின் சரியான இருப்பிடம் பற்றித் தெரியவில்லை. சிலர் பழனி அருகில் இருக்கும் மலை என்று கூறுகிறார்கள். சிலர் பாழிக்கு அருகில் துளு நாட்டு மலைகளுள் ஒன்று எனத் தெரிவிக்கிறார்கள். ஆதலால் முதிரைமலையின் கோமான் கொங்கண அரசன் நன்னன் வேண்மானின் படைத்தலைவராகக் கொண்டுள்ளேன்.

முதுமை> முது> முதிர்ச்சி> முதிர்> முதிர்ம்.

குமண வள்ளல் தனது தம்பி இளங்குமணனிடமிருந்து தப்பி தலைமறைவாக வாழ்ந்த மலை இந்த முதிரைமலை தான். இங்குதான் புலவர் பெருஞ்சித்திரனார் குமணனை சந்தித்து அவனது புகழை உலகறியச் செய்தவர். இது நமது கதை நடப்பதற்குப் பிற்காலத்தில் நடந்த நிகழ்வு (புறநானூறு 158).

07 கன்னியின் காதல்

பொழுது உச்சிக்கு வந்து முதல் சாமம் கடந்து இரண்டாவது சாமம் தொடங்கியிருந்தது. பரிதி உச்சி வானில் உக்கிரத்துடன் காணப்பட்டாலும் சூழ்ந்திருந்த அடர்ந்த வனம், வீசிக்கொண்டிருந்த குளிர்ந்த காற்று ஆகியவை அனலியின் சூட்டை ஓரளவு தணிக்கவே செய்தன. இளம் வெயில், வீசிய காற்று, தொலை தூரத்திலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த பாடலிசை ஆகியவற்றை அனுபவித்துக்கொண்டே நடையை சற்று அகலமாக வைத்தபடி வீடு நோக்கி வேகவேகமாக சென்றுகொண்டிருந்தாள் 1அன்னி மிளிலி. மேய்க்கச் சென்றிருந்த ஆநிறைகள் அனைத்தையும் மேய்ச்சல் நிலத்தில் தந்தையின் கட்டுப்பாட்டில் விட்டுவிட்டு வந்திருந்ததால் தந்தைக்கு மதிய உணவு எடுத்துக்கொண்டு விரைந்து திரும்பிச் செல்ல வேண்டும் எனும் நினைப்பில் வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தாள்.

அவள் தனது ஆநிறைகளை மேய்க்கும் மேய்ச்சல் நிலத்திற்கு அருகில் கோசர்கள் வரிவசூல் செய்யும் நியமங்கள் இருந்ததால் அச்சத்துடனே வீடு நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தாள். ஏனெனில் கோசர்கள் வரி வசூல் செய்வதில் கொடூரமானவர்கள். அதிலும் அவர்கள் வரி வசூல் செய்யும் நிலத்திலோ அல்லது அவர்களின் நியமங்களிலோ ஆநிறைகள் மேய்த்துவிட்டால் கடுமையான தண்டனைகள் உண்டு. விழிகளைத் தோண்டி குருடாக்கிவிடுவார்கள். சமயத்தில் மரண தண்டனை கூட அளிக்கப்படும் என்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள்.

ஆதலால் விரைந்து தந்தைக்கு உதவியாகச் சென்றுவிடவேண்டும் என்று வீட்டை நெருங்கியவள் தனது வீட்டுத் திண்ணையில் பெரியவர் எவரோ படுத்திருப்பதைப் பார்த்ததும், “இன்று உடனே காட்டிற்குத் திரும்பிய மாதிரிதான்” என மனதிற்குள் நினைத்தபடியே தனது குடிலுக்குள் நுழைந்து நேராக அடுப்பறைக்குச் சென்று மண் சட்டியைப் பார்த்தாள்.

அவளும் அவளது தந்தையும் உண்ணும் அளவிற்கு மட்டுமே உணவு சரியாக இருந்தது. நேராக பின்வாசல் வழியாக தோட்டத்திற்குச் சென்றவள் மாங்கனி, வாழை, கொய்யாக் கனி ஆகியவற்றைப் பறித்து எடுத்துவந்து வீட்டு முற்றத்தில் வைத்தாள்.

மண் பானையில் இருந்த வரகரிசி சோறில் குளிர்ந்த மோரினை ஊற்றி நன்கு கலக்கி அத்துடன் மிளகு சேர்த்த பிரண்டைத் துவையலையும் எடுத்து வந்து முற்றத்தில் வைத்தாள். இன்னும் சில மண் பானைகளை ஆராய்ந்தவள் கடைசி அடுக்கில் வைக்கப்பட்டிருந்த புளித்த தென்னங் கள்ளையும் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு திண்ணையில் படுத்திருந்த வழிப்போக்கரை, “ஐயா...” எனப் பணிவுடன் எழுப்பினாள்.

அன்னி மிஞிலியின் குரல் கேட்டும் எழாமல் படுத்திருந்த வழிப்போக்கரைக் கண்டு, “ஐயா... உணவு தயாராக இருக்கிறது” எனச் சற்றே உரக்கக் குரல் எழுப்பினாள்.

அவளது குரல் கேட்டு கண்களைக் கசக்கியபடி எழுந்து அமர்ந்தார் அவ்வழிப்போக்கர். வழிப்போக்கரின் முகத்தில் வளர்ந்திருந்த தாடை மயிரில் நரை தட்ட தொடங்கியிருந்தது. அவரது கூந்தலில் சரி பாதி நரை தட்டியிருந்தது. சிவந்திருந்தன விழிகள். அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அவர் ஓரிடத்தில் வாழப் பழகாத நாடோடி என்பதை அன்னி மிஞிலி அறிந்துகொண்டாள்.

துயில் கலைந்து எழுந்ததும் விழிகளைக் கசக்கிக்கொண்டு கண் விழிக்க அழகே எழிலாக அன்னி மிஞிலியின் வதனத்தைப் பார்த்துப் புன்னகைத்த வழிப்போக்கர், “பூட்டிய வீட்டின் திண்ணையில் படுத்துவிட்ட என்னை மன்னித்துவிடம்மா. ஊரின் எல்லையில் காணப்படும் சத்திரத்தை அடைந்துவிடலாம் என்றுதான் வேகவேகமாக சென்றுகொண்டிருந்தேன். ஆனால், நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுதே பசியில் கண்கள் இருட்டத் தொடங்க இவ்வீட்டின் திண்ணையில் படுத்துவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

“பெரியவரே, இந்தத் தெருவில் பல இல்லங்கள் காணப்பட்டாலும் இந்த ஏழையின் வீட்டுத் திண்ணையில் படுத்து தாங்கள் இளைப்பாறி இருக்கிறீர்கள். தங்களை வரவேற்று விருந்தோம்பலை நிறைவேற்றுவது

எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் நற்பேறு. அந்த வாய்ப்பை அளித்த தங்களுக்கு நான் கடமைப்பட்டவள். அகத்திற்குப் பின்னால் கிணறு இருக்கிறது. நீராடிவிட்டு வாருங்கள். அமுதுண்ணலாம்” எனத் தெரிவித்தபடியே நடந்தாள்.

அவளைப் பின்தொடர்ந்தார் வழிப்போக்கர்.

அவளது அகத்திற்கு சற்றுத் தொலைவில் காட்டாற்றின் சிறு சிறு ஓடைகள் சென்றுகொண்டிருந்ததால் எளிதில் இறைக்கும் அளவிற்கே கிணறு முழுவதும் நீர் நிறைந்திருந்தது. வழிப்போக்கர் நீர் இறைத்து நீராடத் தொடங்கினார்.

வழிப்போக்கர் நீராடத் தொடங்க அன்னி மிஞிலி தனக்கும், தனது தந்தைக்கும் சமைக்கத் தொடங்கினாள். உணவு தயாராகிக்கொண்டிருந்த வேளையில் வழிப்போக்கர் நீராடலை முடித்துவிட்டு அகத்தின் முற்றத்தில் அமர்ந்தார்.

உடனே வந்த அன்னி மிஞிலியும் மண் பானை ஒன்றை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு உணவைப் பரிமாறினாள். அன்னி மிஞிலியும், அவளது தந்தையும் சேர்ந்து உண்பதற்கு வைத்திருந்த வரகரிசி சோறு மற்றும் மோர் ஆகியவற்றை முதலில் உண்டு முடித்தார் வழிப்போக்கர். பிறகு வீட்டில் இருந்த கனிகள் அனைத்தையும் தின்று தீர்த்தார். கடைசியாக அன்னி மிஞிலியின் தந்தை வைத்திருந்த தென்னங் கள்ளையும் ஒரே மூச்சில் பருகி அன்னி மிஞிலியை மலைக்க வைத்தவர், ‘வீட்டில் ஏதேனும் இருந்தால் கொண்டு வாம்மா’ எனும் தொனியில் அன்னி மிஞிலியை நோக்கினார்.

அன்னி மிஞிலியும் அவரை மிரட்சியுடன் நோக்கினாள்.

அப்பொழுது வழிப்போக்கர், “உனது கை பட்டதாலோ என்னவோ தெரியவில்லை. வரகரிசியும், புளித்த மோரும் பெரும் சுவையை எட்டிவிட்டன. அமுது என்று கூறுவார்களே, அது இப்படித்தான் இருக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அதிலும் நீ கொடுத்த பிரண்டைத் துவையலின் சுவையைப் போன்று சமீபகாலத்தில் நான் எங்குமே சுவைத்ததில்லை. உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க எனது பசி குன்றாமல் பெருகிக்கொண்டே இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தார்.

“இன்னும் ஒரு நாழிகைப் பொழுது பொறுத்திருங்கள் பெரியவரே. கம்பு தௌவியிருக்கிறேன். வெந்ததும் பரிமாறுகிறேன். அதுவரை வெற்றிலை அளிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“வெற்றிலை போட்டபிறகு எனக்கு உணவு அருந்தும் பழக்கம் இல்லையே.”

“சற்றுப் பொறுங்கள். கம்பு வெந்ததும் உண்டுவிட்டு வெற்றிலையைப் போடலாம்.”

“அதுவரை என்னால் பொறுக்க இயலுமா என்று தெரியவில்லையே.”

“இன்னும் பசிக்கிறதா?”

“ஆம், நீ பரிமாறிய உணவு எனது பசியைப் போக்கிவிட்டது. ஆனால், உனது அழகிய வதனம் இத்தனை நாட்களாக என்னுள் கிடந்த பெரும்பசியை தாண்டிவிட்டது. எப்படி என் பெரும்பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளப் போகிறேன்?” எனப் பெருமூச்சு விட்டபடியே வினவினார் வழிப்போக்கர்.

அன்னி மிஞிலி புன்னகைத்தபடியே, “பெரியவரே... இந்த ஊரின் ஒதுக்குப்புறமாக பெரும் சத்திரம் இருக்கிறது. அச்சத்திரத்திற்கு அருகில் கணிகையர் வாழும் குடில்கள் பல நிறைந்திருக்கின்றன. அங்கு சென்றால் உங்களுக்கு விருந்தே கிடைத்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை” எனத் தெரிவித்தாள்.

“வழிப்போக்கனை உபசரிக்காமல் வேறொரு இடத்தை நோக்கிக் கைகாட்டுவது குடும்பப் பெண்ணிற்கு அழகில்லை பெண்ணே.”

“என்னால் எந்த வகையான விருந்தோம்பலை அளிக்க இயலுமோ அதை நிறைவாகச் செய்துவிட்டேன். ஆண்மகன் இல்லாத வீட்டில் என்னிடம் வம்பு செய்வது அழகல்ல பெரியவரே. அது தங்களுக்கு வீரமும் அல்ல.”

“என் வீரத்தை நீ காண வேண்டாமா?”

“துணிவும், திறமையும் இருந்தால் தங்களது வீரத்தை என்னிடம் நிரூபியுங்கள்” எனக் கூறியபடியே அடுப்பறையை நோக்கி நகர்ந்தாள்.

அடுப்பறையை நோக்கி நகர்ந்தவளை நோக்கித் தாவிய வழிப்போக்கர் அவளது கரத்தைப் பற்றினார். தனது கரத்தைப் பற்றிய நாடோடியை நோக்கித் திரும்பிய அன்னி மிஞ்லி அவனை நோக்கிப் புன்னகைத்தாள்.

“உங்களது துணிச்சலை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனாலும் உங்களுக்கு திறமை போதாது” எனக் கூறியபடியே அவனை நோக்கி நகர்ந்தவள் வழிப்போக்கரின் முகத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த நீண்ட தாடை மயிரைப் பற்றி வேகமாக இழுத்தாள்.

“சர்ரர்” என்ற சத்தம் எழ அந்த நீண்ட தாடை மயிர்த் தோகை அவளது கையுடன் வந்தது. வலியில் கண நேரம் துடித்த பிடர்த்தலையன், “மிஞ்லி, உன்னை ஏமாற்றலாம் என நினைத்தேன். இன்றும் நான் தோற்றுப்போய்விட்டேன்” எனக் கூறியவன் அன்னி மிஞ்லியை இழுத்து அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

“அத்தான்... விடுங்கள். யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்?”

“என்ன நினைப்பார்கள்?”

“ஏதேதோ நினைப்பார்கள்.”

“நினைத்துவிட்டுப் போகட்டுமே” எனக் கூறியபடியே அவள் மீது படர்ந்திருந்த தனது கரத்தின் பிடியை இறுக்கினான்.

“அத்தான்... விடுங்கள்” என மீண்டும் கூறியபடியே இடையில் இறுகியிருந்த அவனது கரத்தை விடுவிக்க முயற்சித்துத் தோற்றாள்.

“கதவு வேறு திறந்திருக்கிறது.”

“ஆமாம், திறந்திருக்கிறது.”

“யாராவது பார்த்துவிட்டால்...”

“காதலர்கள் இருவர் மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்வார்கள்.”

“நீங்கள் இன்று தங்கி கொஞ்சிவிட்டுச் சென்றுவிடுவீர்கள். ஆனால், நான் இங்கேயே வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவள். ஊரார் அலர் தூற்றத்

தொடங்கிவிட்டால் காது கொடுத்துக் கேட்க இயலாது. ஆளை விடுங்கள்“ எனக் கூறிக்கொண்டே திமிறினாள்.

ஆனால், அவள் மீது படர்ந்திருந்த தனது கரத்தை விளக்காத பிடர்த்தலையன், “மிஞ்லி, உன் உடலிலிருந்து வெளிப்படும் வியர்வை மனம் என்னை அத்துமீறத் தூண்டுகிறது” எனக் கூறியவன் அவளது கழுத்தை முகர்ந்து முத்தமிட்டான்.

“அத்தான்... விடுங்கள்”

“விடமாட்டேன்.”

“கதவு திறந்திருக்கிறது.”

“திறந்திருந்தால் திறந்திருக்கட்டும்.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் கடும் கோபம் கொண்ட அன்னி மிஞ்லி, “உங்களுக்கு உங்களது சிற்றின்பம் மட்டுமே முக்கியம். என்னை ஊரார் எப்படிப் பேசினால் எனக்கென்ன என்று ஏன் இருக்கிறீர்கள்?” எனக் கோபத்துடன் வினவினாள்.

அவளது சுடு சொற்களைக் கேட்ட இரும்பிடர்த்தலையன் சட்டென்று அவளை அணைத்திருந்த கைகளை விடுவித்தான்.

“இரும்பிடர்த்தலையன் எனும் பெயருக்கு ஏற்றாற்போன்று தான் இருக்கிறீர்கள். இரும்புப் பிடி. விடுவிக்க எத்தனை முயற்சி வேண்டியிருக்கிறது?” எனக் கூறியபடி சென்றவள் திறந்திருந்த கதவை அடைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தாள்.

பிடர்த்தலையன் அமைதியாக கயிற்றுக் கட்டிலின் மீது அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்கு முன் வந்து நின்றாள் அன்னி மிஞ்லி. அவளைக் கண்டும் காணாததைப் போன்று கீழே பார்த்துகொண்டு அமர்ந்திருந்தான் பிடர்த்தலையன்.

“அத்தான்...” என அழைத்தாள் அன்னி மிஞ்லி.

“.....”

“என் மீது கோபமா?”

“.....”

“என்னைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள். நான் முழுவதும் தங்களுக்காகத்தான். தங்களுக்கு மட்டுமே உரியவள்” எனக் கூறியபடி கொஞ்சினாள்.

“.....”

மேலும் பிடர்த்தலையனை நோக்கி இரண்டடி வைத்து நெருங்கி வந்தவள் அவனது தலையைக் கோதிவிட்டு அவனது கண்ணத்தில் தனது உள்ளங்கையை வைத்தாள்.

அவளது உடலின் குளிர்ச்சியை தன் கண்ணத்தில் உணர்ந்தான் பிடர்த்தலையன்.

அவனது கண்ணத்தை வருடியவள் மேலும் நகர்ந்து அவனது முகத்தைத் தனது மார்பின் மீது அணைத்துக்கொண்டாள். அவனது தலையை வருடியபடியே, “நான் என்ன தங்களை அணைக்க வேண்டாம் என்றா தெரிவித்தேன்? கதவை அடைத்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன் என்றுதானே தெரிவித்தேன். என் அத்தானுக்கு அதற்குள் என்ன கோபமாம்?” எனத் தெரிவித்தபடியே அவனது முகத்தைத் தனது மார்போடு இறுக்கமாக அணைத்துக்கொண்டு அவனது பின்புற தலையை வருடினாள்.

அவளது மார்பில் துளிர்ந்திருந்த வியர்வையின் நறுமணத்தை முகர்ந்த பிடர்த்தலையனும் அவளை அணைத்து அவளது முதுகை வருடத்தொடங்கினான். பிறகு அவனும் இறுகத் தழுவிக்கொண்டான்.

இருவருக்கும் பொழுது யுகங்களாக நீண்டுகொண்டிருந்தது.

“வழிப்போக்கனைப் போன்று வந்திருப்பது நான்தான் என்று எப்படிக் கண்டுபிடித்தாய்?”

அன்னி மிஞ்லி சிரித்தபடியே, “உங்களது விழிகளைப் பார்த்த அக்கணமே வந்திருப்பது நீங்கள்தான் என்று கண்டுபிடித்துவிட்டேன்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்தவள் ஏதோ நினைப்பு வந்தவளாய், “சற்றுப் பொறுங்கள்.

அடுப்பை அணைத்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு அவனது மறுமொழியை எதிர்பார்க்காமல் அவனது அணைப்பிலிருந்து தானாக விடுபட்டு விடுவிடுவென்று அடுப்பறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

சிறிது நேரம் கழித்து அடுப்படிப் பணிகளை முடித்துவிட்டு திரும்பியவள் பிடர்த்தலையனின் அருகில் கட்டிலில் அமர்ந்தாள். பிறகு அவனது முகத்தைப் பார்த்து, “உங்களை நான் காலையிலேயே எதிர்பார்த்தேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“காலையிலேவா?”

“ஆம்.”

“நான் கொங்கணம் வருவதைப் பற்றி எவருக்கும் முறி அனுப்பவில்லையே?”

“ஏதோ ஒரு உள்ளுணர்வு எனக்குள் தோன்றியது. உங்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.”

“நான் வருவேன் என்று தெரிந்தும் நீ இந்த பழைய வரகரிசி சோறு மற்றும் புளித்த கள்ளைக் கொண்டு வரவேற்க காத்திருந்தாயா?”

“இல்லை. உங்களுக்காக விதவிதமான உணவு வகைகளைத் தயார் செய்து வைத்திருந்தேன். ஆனால், எதிர்பாராத விதமாக இரு வழிப்போக்கர்கள் வந்து திண்ணையில் அமர்ந்துவிட்டார்கள். வீட்டில் சுடுசோற்றை வைத்துவிட்டு அவர்களுக்குப் பழையதை அளிக்க மனம் ஒப்பவில்லை. உங்களுக்கு சமைத்ததை அவர்களுக்குப் படைத்துவிட்டேன்.”

“பழையதை எனக்கு அளித்துவிட்டாய்.”

அன்னி மிஞ்லி புன்னகையுடன், “ஆமாம்” என்றாள்.

“பழையதாக இருந்தாலும் அமிர்தம் போலிருந்தது.”

“அப்படியா?”

“ஆம், உன் கரம் பட்டதால் பழைய சோறு அமிர்தமாக மாறியிருக்கலாம்” எனக் கூறியபடியே அவளது கரத்தைப் பற்றியவன் தனது

முகத்திற்கு அருகே கொண்டு வந்து இதழ்களால் தீண்டி முத்தமிட்டான்.

பிடர்த்தலையனையை நோக்கி மேலும் நகர்ந்து நெருக்கமாக அமர்ந்த அன்னி மிளிலி, “அந்த வழிப்போக்கர்களுக்கு அளிக்காததை இந்த வழிப்போக்கனுக்கு அளிக்கப் போகிறேன்” எனத் தெரிவித்து எழுந்து நின்றவள் அமர்ந்திருந்த பிடர்த்தலையனின் இதழ்களில் முத்தமிட்டாள்.

எதிர்பாராத நேரத்தில் திடீரென்று கிடைத்த முத்தத்தால் திக்குமுக்காடிப்போனான் பிடர்த்தலையன்.

நீண்ட முத்தத்திற்குப் பிறகு அவனது இதழ்களை விடுவித்த அன்னி மிளிலி, “ஏதோ அடங்கா பசி என்று கூறினீர்களே. இப்பொழுது அடங்கிவிட்டதா?” என வினவினாள்.

அவளது முகத்தையே சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பிடர்த்தலையன், “உனது அழகிய வதனத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்குள் குன்றாப் பசி பெருகிக்கொண்டே இருக்கிறது. உனது முத்தம் நான் நெடு நாட்களாக அடக்கிவைத்திருந்த கட்டுப்பாட்டை, பெரும் பசியைக் கிளறிவிட்டது” எனத் தெரிவித்தவன் அன்னி மிளிலியின் மார்பை மூடியிருந்த மாராப்பை விலக்கிவிட்டு அவளது மார்பில் தனது முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டவன் இதழ்களால் தீண்டினான்.

அன்னி மிளிலி உணர்ச்சி வேகத்தில் விழிகளை மூடிக்கொண்டாள்.

அவளை இழுத்துக் கட்டிலில் கிடத்தியவன் அவள் மீது படர்ந்து தனது இடையாடையைத் தளர்த்தி அவளது ஆடையையும் அவசர அவசரமாக அவிழ்க்க முயன்றான்.

அவனது வேகத்தைக் கண்டதுமே அன்னி மிளிலி தனது ஆடையை ஒரு கையால் இறுக்கமாக பற்றி மறுகையால் அவனை அணைத்துக்கொண்டு, “அத்தான்... இன்று வேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“இன்று வேண்டாம் என்றால் என்ன அர்த்தம்?” எனக் குழப்பத்துடன் வினவினான்.

“புரிந்துகொள்ளுங்கள்.”

அவளது முகத்தைப் பார்த்தவன், “நெற்றியில் கானமர் செல்விக் கோட்டத்தின் திருநீற்றைச் சூடியிருக்கிறாய். ஆனால், இன்று வேண்டாம் என்கிறாய்?” எனக் குழப்பத்துடன் வினவினான்.

அவனது காதில், “அத்தான் நாம் இன்று இணைந்தால் நான் சூல் கொண்டு விடுவேன். பிறகு, நான் கீழத்தெரு மருத்துவச்சியின் உதவியை நாட வேண்டி வரும். அவளுக்குத் தெரிந்தால் ஊருக்கே தெரிந்தமாதிரி. பிறகு அனைவரும் அலர் தூற்ற ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். என் பாடு பெரும் பாடாகிவிடும்.”

“ஊரார் அலர் தூற்றினால் என்ன தூற்றிவிட்டுப் போகட்டுமே...”

“எனக்கு ஊரார் பற்றியோ அல்லது அவர்கள் தூற்றும் அலர் பற்றியோ நான் கவலைப்படவில்லை. தாங்கள் நெடுந்தாரப் பயணம் மேற்கொள்கிறவர். நாம் இணைந்து எனக்கு ஏதாவது ஒன்று என்றால் தங்களுக்கு நான் எப்படி தகவல் கூறுவேன்? தங்களால் எப்படி வந்து சேர இயலும். என்பொருட்டு தங்களது பயணத்திற்கோ அல்லது தாங்கள் மேற்கொள்ளவிருக்கும் காரியத்திற்கோ எந்தவித இடையூறும் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது அத்தான். தங்களது வெற்றியே எனது வெற்றியும்.”

பிடர்த்தலையன் அவளை இறுக்கமாக அணைத்துக்கொண்டான்.

அன்னி மிஞிலியின் விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் துளித் துளியாய் வழிந்துகொண்டிருந்தது.

அதைத்துடைத்து விட்ட இரும்பிடர்த்தலையன், “கவலை வேண்டாம். நாம் விரைவில் மனம் செய்துகொள்வோம். பெரும் போர் ஒன்று நிகழப் போகிறது. அதற்குப் பிறகு தென்னகமே அமைதியாகிவிடும். அதற்குப் பிறகு எனக்கு உன்னைக் கவனிப்பதை விட வேறு பணி என்ன இருந்துவிடப் போகிறது? நீ உன் ஆநிரைகள் பின் சுற்று. நான் உன் கொசுவத்தின் பின் சுற்றிவருகிறேன்” எனக் கூற அவள் கவலையை மறந்து சிரிக்கலானாள்.

பிடர்த்தலையனும் சிரித்தபடியே அவளுக்கு முத்தமிட்டான்.

பிடர்த்தலையனின் மார்பில் தன் தலை வைத்துப் படுத்துக்கொண்ட அன்னி மிஞிலி, “அத்தான்” என அழைத்தாள்.

“ம்ம்ம்”

“இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இங்கு இருக்கப் போகிறீர்கள்?”

“இன்னும் நான்கு இரவுகள் நான் கடம்ப நாட்டில்தான் இருப்பேன். ஐந்தாவது இரவு புறப்பட்டுவிடுவேன். ஆனால், உன்னை மீண்டும் சந்திக்க முடியுமா என்று தெரியவில்லை.”

“ம்ம்ம்...” என அன்னி மிஞ்லி கூற அவளது விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி அவனது மார்பின் மீது சுடச் சுட விழுந்து வழிந்தது.

“பாடலி புறப்படுகிறேன்.”

“நீண்ட தொலைவாயிற்றே.”

“ஆமாம்.”

“அடுத்து உங்களை சந்திக்க நான் திங்கள் கணக்கில் காத்திருக்க வேண்டுமா?”

“ஆமாம். திங்கள் நீண்டு வருடமாக மாறினாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.”

“தமையனும் துணைக்கு வருகிறார் தானே.”

“ஆமாம். ஆனால், அவன் மொழிபெயர் தேயம் சென்று கோழியூர் இளவரசரை சந்தித்துவிட்டு கலிங்கம் வழியாக பாடலி வருகிறான்.”

“நீங்கள் எப்படி செல்கிறீர்கள்?”

“நான் கடல் மார்க்கமாக பரிகச்சம் சென்று, பிறகு அங்கிருந்து அவந்தி வழியாக பாடலி செல்கிறேன்.”

“மிக நீண்ட பயணத்தை இருவரும் மேற்கொள்ளப் போகிறீர்கள்.”

“ஆமாம்.”

“கவனமாக சென்று வெற்றியுடன் திரும்புங்கள்.”

“நிச்சயமாக மிஞ்லி.”

அங்கு நீண்ட அமைதி நிலவியது. பிறகு அன்னி மிஞிலி, “அத்தான்” என அழைத்தாள்.

பிடர்த்தலையன் அவளது முதுகைத் தடவினான்.

“நான் ஒரு கனவு கண்டேன்.”

“என்ன கனவு?”

“அச்சமாக இருக்கிறது.”

“எதற்கு அச்சப்படுகிறாய்?”

“ஏதேனும் பொல்லாத கனவா?”

“ஆம்.”

“என்ன கனவு?”

“நீங்கள் வடக்கிலிருந்து திரும்பி வரும்பொழுது ஒருத்தியை உங்களுடன் அழைத்து வருவதைப் போன்று இன்று அதிகாலையில் சொர்ப்பனம் கண்டேன். அப்பொழுது அது எனக்கு வருத்தத்தை அளிக்கவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது தாங்கள் பாடலிக்கு செல்கிறீர்கள் எனத் தெரிவித்ததுமே எனது கனவு பலித்துவிடுமோ என்ற அச்சம் எழுகிறது.”

“நேற்றிரவு எதையாவது நினைத்துக்கொண்டு படுத்திருப்பாய். ஆதலினால் உனக்கு இப்படிப்பட்ட கனவு தோன்றியிருக்கும். நான் உன்னைத்தான் கரம்பிடிக்கப் போகிறேன். நான் உனக்கு மட்டும் தான். நீ கலங்கவேண்டாம்” என ஆறுதல் கூறினான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“அத்தான்... நீங்கள் சாதாரணமாக என் கிராமத்தில் ஒருவராக வசித்தால் நீங்கள் எனக்கு மட்டும் தான் என்று உரிமையுடன் இருப்பேன். ஆனால், நீங்கள் ஒரு நாட்டின் இளவரசர். சோழ இளவல் கோழியூர் வேந்தருக்கு படைத்தலைவர். பல நாடுகளுக்குப் பயணப்படுகிறவர். பலரை, பல பெண்களை சந்திக்கவேண்டி வரும். அப்பெண்களில் சிலருடன் நெருக்கமாக இருக்கவேண்டிய சூழலும் வரும். ஒற்றர் தலைவருக்கு உயிர் வாழ்தலும், எடுத்த காரியத்தை முடிப்பதிலுமே கவனமாக இருக்கவேண்டும். அதற்கு சில வேளைகளில் சிலருடன் இரவைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் சூழலும்

வரலாம். தாங்கள் எனக்கு மட்டும்தான் எனக்கூறி தங்களை நான் கட்டுப்படுத்த விரும்பவில்லை. எங்கு, எவளுடன் வேண்டுமானாலும் தாங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருங்கள். யாரை வேண்டுமானாலும் திருமணம் செய்துகொள்ளுங்கள். ஆனால், எப்பொழுதும் உங்களுக்காக ஒருத்தி காத்துக் கொண்டிருப்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். உங்களது அரண்மனையில் ஆயிரம் பெண்கள் இருந்தாலும் இரும்பிடர்த்தலையனின் பாசத்திற்கும், ஆசைக்கும் உரியவளாக அன்னி மிஞ்லி இருக்க வேண்டும் என்பதே எனது ஆசை. அந்த கொடுப்பினை மட்டும் எனக்கு கிடைத்தால் போதும்” எனக் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு தேம்பியபடி தெரிவித்தாள்.

இரும்பிடர்த்தலையன் எந்த மறுமொழியையும் அளிக்கவில்லை. அவளை இறுக்கமாக அணைத்துக்கொண்டு மூச்சு முட்ட முட்ட அவளுக்கு முத்தமிட்டான்.

பிறகு, “நான் எங்கு சென்றாலும் என் நினைப்பு உன்மீதுதான் இருக்கும் மிஞ்லி. நீ கவலை கொள்ளாதே” எனத் தெரிவித்தவன் தன் அணைப்பிலிருந்து அவளை விடுவித்து, “இதற்கு மேல் நான் இங்கிருந்தால் நீ நடக்கக்கூடாது என நினைக்கும் காரியம் நடந்துவிடும். நானும் என் கட்டுப்பாட்டை இழந்துவிட்டேன். நீயும் இழந்துவிட்டாய். தந்தை உனக்காகக் காத்திருப்பார். நீ விரைந்து செல். நானும் புறப்படுகிறேன்” எனக் கூறிக்கொண்டே பிடர்த்தலையன் புறப்பட ஆயத்தமானான்.

இரும்பிடர்த்தலையனுக்கு நெற்றியில் முத்தத் திலகத்தையும் வெற்றி வாழ்த்துக்களையும் கூறி அனுப்பி வைத்த அன்னி மிஞ்லியும் தனது தந்தைக்கு உணவினை எடுத்துக்கொண்டு காட்டை நோக்கிக் கணத்த மனதுடன் புறப்பட்டாள்.

உணவுடன் சென்று தந்தையை நோக்கிய அன்னி மிஞ்லி பெரும் அதிர்ச்சி அடைந்தாள். அங்கே மரத்தடியில் மிஞ்லியின் தந்தை உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை அவளது ஆநிரைகளை அவளால் காண இயலவில்லை.

அதுவரை அவளது மனதில் நிறைந்திருந்த பிடர்த்தலையன் மறைந்து கோசர்கள் தோன்றினார்கள்.

மாலை நேரத்தில் பரவும் இருளைப் போன்றே அவளது அடிவயிற்றிலிருந்து தோன்றிய அச்சம் அவளது உடல் முழுவதும் பரவத் தொடங்கியது.

அடிக்குறிப்பு :

1. **அன்னி மிஞ்லி** – அன்னி மிஞ்லி/ அன்னி மிஞ்லியன் என இரு பாலருக்கும் இப்பெயர் பொதுப் பெயராக சங்க காலத்தில் பல்வேறு காலத்தில் பலதரப்பட்டவர்களுக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கிறது.

அதன் விவரம் : கோசரது விளை நிலத்தில் மாடு மேய்ந்ததால் கோசர்கள் அன்னி மிஞ்லியின் தந்தையுடைய விழிகளைத் தோண்டி எடுத்துவிட்டார்கள் (அகநானூறு 196, 262 – பரணர்.) மிஞ்லி என்பவன் துளு நாட்டு நன்னனின் படைத் தலைவன். மிஞ்லி எனவும் அழைக்கப் படுபவன். இவன் பாரம் எனும் நகரைக் காவல் காத்தவன். மிஞ்லி ‘வாய்மொழி மிஞ்லி’ எனவும் அழைக்கப்படுபவன். தன்னைப் பெரும்படையுடன் தாக்கிய பாண்டிய அதிகனைப் பாழியில் கொன்றவன். மிஞ்லி என்பவன் சேர படைத் தலைவன் ஆய் எயினன் என்பவனையும் போரில் கொன்றிருக்கிறான். சேர மன்னன் களங்காய் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் துளு நாட்டின் மீது போரிட்ட போது அவனை மிஞ்லி தடுத்து நிறுத்தி விரட்டியடித்து வெற்றி பெற்றிருக்கிறான். ஆனால் அவன் பிறகு அவனது தம்பி செங்குட்டுவன் பெரும் படையைத் திரட்டி வந்து மிஞ்லியைத் தோற்கடித்து கொன்றான். (நற்றிணை – 256, அகநானூறு 142, 148, 181, 208, 396)

08 துரோகத்தின் தண்டனை

காலையில் இளவெயில் சூழ வெக்கையுடனும், நண்பகல் வேளையில் குளிர்ந்த காற்றுடனும் காணப்பட்ட கொங்கண நிலமானது பொழுது மேற்கில் விழும் மாலைப் பொழுதில் எரித்திரையன் கடலின் தொடுவானில் கார்முகில் கூட்டங்கள் சூழ்ந்து மின்னல் கீற்றுகளைக் கக்கியபடியும், முதிர்ந்த வேழம் ஒன்றின் பிளிறலைப் போன்று இடியோசையையும் எழுப்பிக்கொண்டிருந்தன. கொங்கண நிலத்தின் சஃயாத்ரி மலைத் தொடரில் விழும் அருவிகளைப் போன்றே அடர்ந்திருந்த கார்முகில் கூட்டத்திலிருந்து உருவான மின்னல் கீற்றுகள் எரித்திரையன் கடலில் விழுந்து அதைக் குடித்துக்கொண்டிருந்தன.

கொங்கண நிலத்தின் மேற்கு வானம் முழுவதும் முகில்கள் நிறைந்துக் காணப்பட்டாலும் அதன் உச்சி வானம் முகிலின்றி வெறுமையாகக் காணப்பட்டது. அந்த வெறுமையைப் போக்கும் விதமாக ஆயிரக்கணக்கான நாரைகளும், குருகுகளும், அன்றில்களும் கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்து கடந்துகொண்டிருந்தன.

கிழக்கு வானில் திங்கள் எப்பொழுதோ எழுச்சி பெற்றிருந்தான். கடற்கரையிலிருந்து வீசும் குளிர்ந்த காற்று நின்று நிலத்திலிருந்து வெம்மையான காற்று கடலை நோக்கி வீசிக்கொண்டிருந்தது. அந்தப் பகுதி முழுவதுமே புழுக்கம் நிறைந்து வெம்மையாகக் காணப்பட்டது.

புழுக்கம் நிறைந்து, வியர்வை உடலை நனைத்து எப்பொழுதுவேண்டுமானாலும் மழைப் பொழியலாம் எனும் அந்த அந்திப் பொழுதிலும் பாழித் துறைமுகத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட கூத்துப் பந்தல் திடல் பலரால் நிறைந்திருந்தது.

இன்று கூத்துத் திடலில் முன்னிரவு இரண்டாவது ஓரைப் பொழுதில் ‘நித்திலவல்லி’யின் ¹ சதிர்க் கூத்து என்பதால் பாழித் துறைமுகத்திற்கு வந்திருந்த கடலோடிகள், வினையாளர்கள், வினைவலைஞர்கள், துறைமுக அதிகாரிகள், காவலர்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் எனப் பலரும் கூத்துத் திடலில் தான் கூடியிருந்தார்கள். ஆடவர்கள் மட்டுமல்லாது நித்திலவல்லியின் அழகைக் காண கன்னிகள் தொடங்கி பேரிளம்பெண்கள் வரை வரத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

பாட்டு, குழல், யாழ், தண்ணுமை, கைத்தாள் முதலியவற்றை இசைக்கும் கலைஞர்கள் கூத்து மேடையில் அமர்ந்து தத்தம் கருவிகளைப் பரிசோதிக்கத் தொடங்கினார்கள். நித்திலவல்லியின் நடனம் தொடங்க இன்னும் கிட்டத்தட்ட ஒரு சாமப் பொழுதுக் காலம் இருந்தாலும் அவளை எதிர்பார்த்து அனைவரின் பார்வையும் கூத்து மேடையையே தஞ்சமடைந்திருந்தன.

நித்திலவல்லியின் அழகிய வதனத்தையும், அவளது எழில் மிகுந்த அழகிய நடனத்தையும் காண பலர் அவளுக்காக சுடு மணல் பொசுக்கும் கடற்கரையில் காத்திருந்தாலும் அவள் கடற்கரையோரம் காணப்பட்ட புன்னை மரத்தின் குளிர்ந்த நிழலில் அன்னி மிஞிலியனின் மார்பில் தலைவைத்து அசதியோடு படுத்திருந்தாள். ஒருவரே மற்றவருக்கு ஆடையாக ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொண்டு பொழுதை மறந்து, காலத்தைக் கடந்து இன்னதென்று அறியாத இன்ப வெளியில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது அந்தப் புன்னை மரத்தின் மேல் அமர்ந்திருந்த குருகு ஒன்றின் சத்தம் வேறு வெளியில் பயணித்துக்கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியனை முதன் முதலில் நிகழ்பொழுதிற்கு இழுத்துவந்து விட்டது. விழிகளை மெல்ல திறந்து பார்த்தான் அன்னி மிஞிலியன். அவனை இறுக்கமாகக் கட்டிக்கொண்டு கால்களால் அவனது கால்களைப் பின்னிக்கொண்டு அவன் மீது படுத்திருந்தாள் நித்திலவல்லி. பார்வையை சுற்றிலும் ஒட்டியவன் இன்னும் சற்று நேரத்தில் பொழுது இருட்டத்தொடங்கிவிடும் என்பதைப் புரிந்துகொண்டான்.

அன்னி மிஞ்லியன் கண் விழித்தாலும் தன் மீது கிடக்கும் நித்திலவல்லியை எழுப்ப மனம் இல்லாமல் அவளது முதுகை வருடத் தொடங்கினான். அவனது கரம் தீண்டியதும் இன்னும் சற்று இறுக்கமாக அன்னி மிஞ்லியனை அணைத்துக்கொண்டு அவனது கழுத்தில் தனது முகத்தைப் புதைத்தாள் நித்திலவல்லி.

அன்னி மிஞ்லியன் அவளது கூந்தலை வருடினான். நித்திலவல்லி அவனது திடமான, கருத்த தோளில் படுத்துக்கொண்டு மார்பை மெல்ல வருடினாள். இவளது கரம் தீண்டியதும் அவனது உடல் சிலிர்த்து மார்பில் அடர்ந்திருந்த மயிர்க்கால்கள் உயிர் பெற்று எழுந்து நிற்கத் தொடங்கின.

சிலிர்த்து நின்ற மயிர்க்கால்களின் வழியாகத் தொடர்ந்து வருடிய நித்திலவல்லி, “புறப்பட வேண்டிய நேரம் நெருங்கிவிட்டதா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம்” என ஒற்றைச் சொல்லில் பதில் அளித்தான் அன்னி மிஞ்லியன்.

“நீண்ட தூர நெடும் பயணம்.”

“ஆமாம் நித்திலா.”

“தங்களது நீண்ட பயணம் எனக்குக் கவலையை அளிக்கிறது.”

“வாளேந்திய வீரர்களாகிய நாம் நெடும் பயணத்தையும், அதன் ஆபத்துகளையும் எண்ணினால் நாட்டைக் காக்க இயலுமா?”

நித்திலவல்லி அமைதியாகப் படுத்திருந்தாள்.

“சஃயாத்ரி மலையைக் கடந்து பிறகு கொங்கு வழியாக மொழிபெயர் தேயத்தை அடைந்து இளவலை சந்தித்து பிறகு கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து வேங்கை நாடு வழியாக கலிங்கம் சென்று அங்கிருந்து பாடலி செல்ல வேண்டும். எத்தனை நதிகள்? எத்தனை நாடுகள்? எத்தனை மலைகள்?” தங்களது நீண்ட பயணத்தை எண்ணித்தான் எனது மனம் கவலை அடைகிறது.”

“என் நெடும் பயணத்தில் நான் கடக்கவிருக்கும் தொலைவோ அல்லது ஆபத்துகளோ எனக்கு கவலையை அளிக்கப் போவதில்லை

நித்திலா. ஆனால், உனது பிரிவு எனக்கு நிச்சயம் கவலை அளிக்கும்.”

“ஆண்மகன்களுக்கென்ன, செல்லும் திக்குகள் எங்கும் என்னைப் போன்ற கணிகைகளைத் தேடிக் கொள்வீர்கள். வேறொரு பெண்ணின் அருகாமை கிடைக்கும் வரை தான் நித்திலவல்லியின் நினைப்பு இருக்கும்.”

“எந்தப் பெண்களைத் தீண்டினாலும் நான் உணர்வது உனது தீண்டலாகத் தான் இருக்கும் நித்திலா. இது நீ எனக்கு அளித்திருக்கும் வரமா அல்லது சாபமா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. உடனே உனது நினைப்பு தோன்றி உனது பிரிவை உணர்த்தி கவலையை அளித்துவிட்டுச் சென்றுவிடுகிறது.”

அப்பொழுது சிரித்த நித்திலவல்லி, “எனக்காகவும் கவலைப் பட ஒருவர் இருக்கிறீர்கள் என நினைக்கும்போதுதான் எனது வாழ்வே நிறைவடைவதைப் போன்று உணர்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அன்னி மிஞ்லியன் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியாகப் படுத்திருந்தான்.

நித்திலவல்லி, “என்னுடன் இரவைக் கழிக்கும் ஆடவர்கள் அனைவரும் தவறாமல் என்னிடம் ஒரு கேள்வியை வினவுவார்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“என்ன கேள்வி?”

“மணமுடித்துக் கொள்ளலாமா என்றுதான்.”

அன்னி மிஞ்லியன் புன்னகைத்தான்.

“கூடல் மயக்கத்தில் உதிர்க்கும் சொற்கள் என்பதை நானும் அறிவேன். ஆனால், தாங்கள் இதுவரை அப்படிப்பட்ட கேள்வியை என்னிடம் வினவியதே இல்லையே, ஏன்?”

“நீ சமுத்திரம் போன்றவள் என்பதை நான் அறிவேன். உன்னை ஒரு மண் பாணைக்குள் அடைக்க இயலாது. சமுத்திரமும் நீயும் ஒன்று. சமுத்திரத்தின் பசியை எப்படி சங்கமிக்கும் ஒரு நதியால் போக்க இயலாதோ

அப்படியே தான் நீயும். எந்தவொரு தனி மனிதனாலும் உனது வாழ்வில் வசந்தத்தை ஏற்படுத்த இயலாது.”

நித்திலவல்லி சிரித்தபடியே, “நீங்கள் கூறுவதும் ஒருவழியில் சரிதான். தனி மனிதர்களால் என்னுடைய வாழ்வில் ஒருநாளும் வசந்தத்தை ஏற்படுத்த இயலாது. எனக்கொரு கேள்வி நீண்ட நாட்களாக எழுந்துகொண்டிருக்கிறது.”

“என்ன கேள்வி?”

“ஒரு பெண்ணைக் கவரும் வகையில் தங்களிடம் எதுவும் சிறப்பானதாக இல்லை. உயரமில்லாத பருத்த உருவம், உடல் முழுவதும் ஒற்றறியச் சென்ற இடங்களில் பெற்றுக்கொண்ட விழுப்புண்கள். செல்லும் இடமெங்கும் பெண்கள். ஆனாலும், என்னைத் தேடி வரும் மற்ற ஆடவர்களை விடவும் தங்களிடத்தே என் மனம் அதிகமாக ஒன்றிவிடுகிறது.”

அன்னி மிஞிலியன் சிரித்தபடியே, “ஊழ் யாரை விட்டது” எனத் தெரிவித்தான்.

“புதுப்புது நாடுகள், பலவகையான மனிதர்களைச் சந்திக்கலாம். பேசாமல் நானும் தங்களுடன் வந்துவிட்டுமா?” என வினவினாள் நித்திலவல்லி.

“இல்லை வேண்டாம்.”

“ஏன்?”

“கொங்கணத்தின் அரசியல் சூழல் சரி இல்லை. முக்கியத் தகவல்களைத் தெரியப்படுத்த வேண்டுமெனில், நீ இங்கு இருப்பதே நல்லது.”

“ம்ம்ம்” என மட்டும் தெரிவித்தவள் அவனது மார்பிலிருந்து எழுந்து தனது ஆடைகளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அருகில் கடலுடன் கலந்துகொண்டிருந்த நன்னீர் ஓடையை நோக்கிச் சென்றாள்.

அவள் திரும்பி வரும்பொழுது அப்பொழுதுதான் மலர்ந்த மலரைப் போன்று பேரெழிலுடன் திரும்பி வந்தாள். புன்னகையுடன் வந்துகொண்டிருந்த நித்திலவல்லியைப் பார்த்து மோகத்துடன் புன்னகைத்த அன்னி மிஞிலியன் அவளை நெருங்கினான்.

உயர்ந்த நித்திலவல்லியின் கரம் அவனது நகர்வைத் தடுத்து நிறுத்தியது. “இந்தக் குளிர்ந்த நீரில் என்னால் மீண்டும் நீராட இயலாது. எனக்காக கூத்துத் திடலில் பலர் காத்திருக்கிறார்கள். நான் புறப்படவேண்டும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“உனது சதிர்க் கூத்தினைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்குள் எழுகிறது.”

“கடமை முக்கியம்.”

“அக்கடமையை முன்னிட்டு எனது ஆசையை தவிர்த்து நானும் புறப்படப் போகிறேன்.”

அப்பொழுது அவனை நெருங்கிய நித்திலவல்லி அவனது இதழ்களில் தன் இதழ் பதித்து, “இந்தக் கடமை உணர்வுதான் என்னைத் தங்களித்தே பிணைத்திருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நான் புறப்படுகிறேன்” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலியனும் ஆங்காங்கே கிடந்த தனது ஆடைகளைத் தேடி எடுத்தது அணிந்துகொண்டான்.

“எச்சரிக்கையுடன் பயணித்து வெற்றியுடன் திரும்பி வாருங்கள். உங்களுக்காக நான் காத்திருப்பேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவளது முத்தத்தைப் பெற்ற அன்னி மிஞிலியன் அவளிடம் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லலானான். புறப்பட்டுச் செல்லும் அன்னி மிஞிலியன் திரும்பிப் பார்ப்பான் என்று அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் திரும்பிப் பார்க்காமலே பார்வையிலிருந்து மறைந்தான்.

சற்று நேரம் கழித்து புரவி ஒன்றின் கனைப்புச் சத்தம் எழுந்தது. அதைத்தொடர்ந்து எழுந்த புரவியின் குளம்படிச் சத்தம் சிறிது சிறிதாக விலகி காதிலிருந்து மறைந்தது. அன்னி மிஞிலியனின் நினைப்பை அந்தப் புன்னை மரத்தின் அடியிலேயே விட்டுவிட்டு கூத்துத் திடலை நோக்கிப் பயணித்தாள் நித்திலவல்லி. அவள் திடலை நெருங்கியபோதெல்லாம் பொழுது இருட்டு முதல் நாழிகை கடந்து இரண்டாவது நாழிகை தொடங்கியிருந்தது.

அரங்கத்தில் ஏற்கனேவே விறலி ஒருத்தி குடக்கூத்தினை நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளது கூத்து முடிவதற்குள் ஒப்பனை அறைக்குள் சென்றவள் சேடிப் பெண்களின் உதவியுடன் காஞ்சிப் பட்டினால் சதிர்க் கூத்திற்கென்றே செய்யப்பட்ட தனித்துவமான உடையை அணிந்துகொண்டாள். பிறகு ஆகர்ய அபிநயம் எனப்படும் முக ஒப்பனையை செய்தாள். பொன்னால் ஆன சர மாலை, முத்துமாலை, மணிமேகலை, காறை, கச்சோலம், கலாவம், பஞ்ச சாரி எனப்படும் பதக்கம் முதலியவற்றை இடையிலும், விரல்களில் இரத்தினம் பதித்த முத்து மோதிரம், முத்து மாத்திரை, கடகம், கொப்பு, மகுடம் ஆகியவற்றையும் குதும்பை எனப்படும் காதணி, சப்த சரி எனப்படும் ஏழு சங்கிலிகளைக் கழுத்திலும் சிடுக்கு, சூடகம் எனப்படும் வளையல், சிவப்பு மரகதக் கல் பதித்த சூரிசட்டி எனப்படும் நெற்றிச் சுட்டி, வீரப்பட்டம் எனப்படும் தலையணி, நயணம் எனப்படும் கண் மூடி, கால் வடம், கால் மோதிரம், சன்ன வடம், திருகு, கால் காறை, கைக்காறை மாலை, திழல் வளி மடம், வளையம், பாத சாயலம் எனப்படும் கால் அணி, தண்டை சிலம்பு ஆகிய அணிகலன்களை அணிந்துகொண்டு தயாராக காத்திருந்தாள்.

குடக்கூத்தினை முடித்துக்கொண்டு வந்த பெண் தயாராய் அமர்ந்திருந்த நித்திலவல்லியைப் பார்த்து, “உனது அழகு எனக்கே ஆசையைத் தூண்டுகிறது நித்திலவல்லி. ஆணாகப் பிறக்காமல் பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டேன் என்ற வருத்தம் உன்னைக் காணும்போதெல்லாம் எனக்கு மேலிடுகிறது” எனத் தெரிவித்தவள் நித்திலவல்லியிடம் நெருங்கி அவளது கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, “அனைவரும் உனது சதிர்க் கூத்திற்காகத் தான் காத்திருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு தனது ஒப்பனையைக் கலைக்கத் தொடங்கினாள்.

கூத்து மேடையில் பாட்டிசை, குழல் இசை, யாழ் இசை, தண்ணுமை எனும் மத்தள இசை, கைத்தாள் இசை ஆகிய ஐந்து வகை இசையை கூத்தர்கள் திறமையுடன் இசைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மேடையேறி அனைவரையும் நோக்கி இருகை கூப்பி வணங்கிய நிலையில் நின்றாள் நித்திலவல்லி.

நித்திலவல்லியைக் கண்டதுமே கூத்துத் திடலுக்கு முன் நின்ற பெருங்கூட்டம் ஆர்ப்பரித்தது. கடலைகள் எழுப்பிய ஓசையை விடவும் அக்கூட்டம் பெரும் ஆரவார சத்தத்தை எழுப்பியது.

வணங்கிய நிலையில் காணப்பட்ட அவளது அசைவற்ற உடல் அனைவரையும் அசைவற்றவர்களாக மாற்றியது. அந்தத் திடலில் காணப்பட்ட அனைவரும் விளக்கொளியில் தெரிந்த தீஞ்சுடரென நிற்குகொண்டிருந்த நித்திலவல்லியின் அழகிய வதனத்தையும், அவளது உடல் அழகையுமே பார்த்துத் தன்னிலை மறந்தார்கள்.

கால்களை முன்வைத்து, உடலை அசைத்து, விழிகளை நான்கு திசைகளிலும் சுழற்றி தனது சதிர்க் கூத்தினைத் தொடங்கினாள் நித்திலவல்லி. அப்பொழுது நித்திலவல்லியின் நடனத்தைக் கண்டுகொண்டிருந்த பணியாளன் அவ்விடத்தை விட்டு வேறிடம் நோக்கிச் சென்றான். அவன் சென்றபோது அவன் இடையாடை மாட்டி எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கு கூத்துப் பந்தலின் தென்னையோலையில் விழ ஒலை தீப்பிடித்தது. நித்திலவல்லியின் மீதே கவனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்த கூட்டத்தினர் யாரும் நெருப்பைக் கவனிக்க வில்லை. தீ கட்டுப்படுத்த இயலாத அளவிற்கு வேகமாக பரவத் தொடங்கியது.

தீ பரவி சுடர்விட்டு எரியத்தொடங்கிய பிறகு அனைவரும் அலறியடித்துக்கொண்டு ஓடலானார்கள்.

தீ பரவுவதைப் பார்த்த நித்திலவல்லி தனது சதிர்க் கூத்தினை முறைப்படி நிறுத்தினாள். அவள் நிறுத்தியபிறகு அவளை நோக்கி ஓடிவந்த அவளது பணியாளன், “தேவி, ஆபத்து. நாம் உடனே இங்கிருந்து புறப்பட வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவனுடன் நடந்தபடியே நித்திலவல்லி, “நமது புரவி வண்டி தயாராகத் தானே இருக்கிறது?” என வினவினாள்.

“வண்டியில் சிறு கோளாறு. ஆதலால், அதை இங்கு கொண்டு வரவில்லை தேவி.”

“என் புரவி?”

“கூட்டத்தினரைக் கண்டு மிரண்டதால், சற்றுத் தொலைவில் அமைதியான இடத்தில் அதைக் கட்டி வைத்திருக்கிறேன்.”

“என் புரவி எந்தச் சூழலிலும் மிரளாதே?”

“சிலர் அதனிடம் வம்பிழுத்தார்கள். ஆதலால் தான் அழைத்துச் சென்று விட்டேன்.”

“எவ்வளவு தூரம்?” என வினவியபடி அவள் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்த பொழுது மொத்தத் திடலும் வேகமாக பற்றி எரியத்தொடங்கியது. கூட்டத்தினர் பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடலானார்கள்.

பதற்றத்தில் ஓடி வந்தவர்கள் நித்திலவல்லியின் மீது இடிக்காமல் பாதுகாப்புக் கவசமாக இருந்து அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்த அவளது பணியாளன், “நடந்து சென்று அடைந்துவிடும் தொலைவுதான் தேவி. இன்னும் அரை நாழிகைப் பொழுதில் நாம் சேர்ந்துவிடலாம்” எனப் பதில் அளித்தவன் “என்னைப் பின்தொடருங்கள்” எனக் கூறிவிட்டு கூட்டத்திலிருந்து விலகி அந்தக் கடற்கரையிலிருந்து பிரிந்து சென்ற ஒற்றையடிப் பாதையில் நடக்கத் தொடங்கினான்.

கடற்கரையை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற ஒற்றையடிப் பாதையில் நித்திலவல்லி சென்ற வேளையில் அவளைப் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்த தேரதரனும் அதே ஒற்றையடிப் பாதையில் சத்தமில்லாமல் நுழைந்தான்.

அடர்ந்த புதர்கள், புன்னை மற்றும் தென்னை மரங்கள் நிறைந்த ஆளரவம் மற்றும் வெளிச்சமில்லாத அந்த ஒற்றையடிப் பாதையின் வழியாக இருவரும் கிட்டத்தட்ட அரைநாழிகை நேரம் நடந்து சென்றிருப்பார்கள். திங்களும் கீழை வானத்தில் கிடந்ததால் அவ்விடத்தில் இருளும், பேரமைதியும் மட்டுமே நிரம்பிக் கிடந்தன. அந்த அதீத அமைதியை எச்சரிக்கையுடன் கவனித்தபடி நடந்தவள், “இன்னும் எவ்வளவு தொலைவு நடக்கவேண்டும்?” என வினவினாள்.

“இதோ வந்துவிட்டோம் தேவி” எனத் தெரிவித்துவிட்டு நேராகச் சென்ற ஒற்றையடிப் பாதையிலிருந்து பிரிந்து சென்ற மற்றொரு பாதையில்

நடக்கலானான் நித்திலவல்லியின் பணியாளன்.

நித்திலவல்லி பின்தொடர்ந்தாள்.

சற்றுத் தொலைவில் சிறு சிறு சுடுமண் செங்கல் வீடுகள் சில தென்படத் தொடங்கின. அங்கு சிறு சிறு தீப்பந்தங்கள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அந்தத் தீப்பந்த வெளிச்சத்தைப் பார்த்த பணியாளன், “தேவி, வந்துவிட்டோம்” என உற்சாகத்துடன் தெரிவித்தான்.

அங்கு தனது புரவி காணப்படாததைக் கண்ட நித்திலவல்லி, “புரவி எங்கே?” என வினவினாள்.

சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட தூணைச் சுட்டிக்காட்டி, “இங்கு தான் தேவி கட்டி விட்டு வந்தேன்” என அலட்சியத்துடன் பதில் அளித்தான்.

நித்திலவல்லி அந்த தூணை நோக்கினாள். அதே நேரத்தில் அந்த சுடுமண் வீடுகளின் பின்புறத்திலிருந்து மேலும் சில தீப்பந்தங்கள் தோன்றின.

பின்னால் திரும்பி நோக்கினாள். அவளுக்குப் பின்னால் சற்றுத் தொலைவில் இருவர் தீப்பந்தங்களுடன் நின்றார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் ஒருவன் புதர் மறைவில் மறைந்துகொண்டிருந்ததை அந்தப் புதரின் அசைவிலிருந்து யூகித்தாள்.

அருகில் நிற்குகொண்டிருந்த தனது பணியாளனை நோக்கி, “என்னை இங்கு எதற்காக அழைத்து வந்திருக்கிறாய்? இவர்கள் அனைவரும் யார்?” என வினவினாள்.

அவன், “தெரியவில்லை தேவி. இன்று கையில் ஆயுதத்தைக் கூட கொண்டுவரவில்லையே?” எனப் பதற்றமில்லாமல் நிதானமாகத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுதே தனது இடையில் அணிந்திருந்த மணிமேகலையில் மறைத்து வைத்திருந்த குத்தாசி ஒன்றை எடுத்தவள் வேகமாக சற்றுத் தொலைவில் தனக்கு முன் நிற்குகொண்டிருந்த பணியாளனை நோக்கி வீசினாள்.

அதுவரைக் குறி தவறி பழக்கமில்லாத அவள் எறிந்த அந்த ஒற்றைக் குத்தாசி அவனது குரல்வளையைத் துளைத்திருந்தது. அவன் தனது

கழுத்தைப் பிடித்துக் கொண்டான். மூச்சு விட்டான். மூச்சும், குருதியும் சேர்ந்து அவனது கழுத்தில் ஏற்பட்டிருந்த துளை வழியே வெளியேறியது.

பேசுவதற்கு முயற்சித்தான். ஒரு சொல் கூட அவனால் பேச இயலவில்லை.

தான் காட்டிய பொற்காசுகளுக்கு விலைபோன நித்திலவல்லியின் பணியாளனின் நிலையை புதரின் மறைவிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேரதரனின் உடல் ஒரு கணம் அடங்கி நடுங்கியது.

தனது பணியாளனை நோக்கிய நித்திலவல்லி, “பேச முயற்சித்தால் உனது உயிர் உடனே பிரிந்துவிடும். நீ எதைக் கேட்டிருந்தாலும் நான் உனக்குக் கொடுத்திருப்பேன். ஆனால், நீ எனக்கு நம்பிக்கை துரோகம் செய்துவிட்டாய். ஆதலால் தான் நீ கனவிலும் எண்ணிப் பார்த்திராத இந்தக் கொடூர மரணத்தை உனக்குப் பரிசாக அளித்திருக்கிறேன். நஞ்சு கலந்த குத்தாசி உனது உயிரை சிறிது சிறிதாகப் பருகப் போகிறது. துடிதுடித்து இறக்கப் போகிறாய்” எனத் தெரிவித்தவள் மூச்சு வாங்கியபடி தனக்கு முன் மண்டியிட்டு கழுத்தைப் பற்றியபடி அமர்ந்திருந்தவனின் மார்பில் எட்டி உதைத்தாள். அவன் வாளைப் பார்த்தபடி விழுந்தான்.

அப்பொழுது ஒரு கையில் தீப்பந்ததுடனும், மறு கையில் நீண்ட ஈட்டி, வாள் முதலியவற்றைத் தாங்கிக்கொண்டும் பலர் அவளைச் சூழ்ந்தார்கள். அனைவரையும் விரக்தியுடன் நோக்கினாள் நித்திலவல்லி.

தன்னைச் சூழ்ந்தவர்களிடம், “என்னை எதற்காகச் சூழ்ந்திருக்கிறீர்கள்?” என சொல் நடுநடுங்க வினவினாள்.

“உன்னைக் கொன்று புதைக்கப் போகிறோம்” என மிதமிஞ்சிய கள் மயக்கத்துடன் ஒருவன் வாய் குழற தெரிவித்தான்.

“என்னைக் கொல்லப் போகிறீர்களா?”

“ஆம்.”

“எதற்கு?”

“அது உனக்குத் தேவையில்லை.”

“ஆயுதமில்லாத ஒரு பெண்ணைத் தனிமையில் கொல்வதுதான் வீரமா?” என வினவினாள்.

“எனக்கு வீரத்தைப் பற்றியெல்லாம் கவலையில்லை பெண்ணே. நாளை நீ பரிதியின் எழுச்சியைக் காண உயிரோடு இருக்கப் போவதில்லை. உனக்கு வேண்டிய விருப்ப தெய்வத்தை வேண்டிக்கொள்” என அதிகாரத்துடன் எழுந்த ஒரு முரட்டுக் குரல், “வலியில்லாமல் இவளைக் கொல்வோம். இவளை இழுத்துவந்து தூணில் கட்டுங்கள்” என கட்டளையிட்டது.

அனைவரையும் ஒருமுறை நோக்கிய நித்திலவல்லி, “என்னைக் கொல்வதற்காக என்ன சன்மானத்தை வாங்கியிருக்கிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

“அது உனக்குத் தேவையில்லாதது” என மீண்டும் அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து எழுந்தது அதே முரட்டுக் குரல்.

“உங்களுக்கு என்ன தேவை? பொன், பொருள், செல்வம் என எது வேண்டுமோ கேளுங்கள். என்னைக் கொலை செய்ய என்ன கொடுத்தார்களோ அதைவிடவும் மும்மடங்கு தருகிறேன். என்னை விட்டுவிடுங்கள்” என மன்றாடினாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் அவளை நோக்கி நெருங்கிய சிலர் தயக்கத்துடன் நின்றார்கள். அவர்களில் ஒருவன் தீப்பந்த ஒளியில் தேவதையென நின்ற நித்திலவல்லியை நோக்கிய, “பொன், பொருள் யாருக்குத் தேவை?” என வினவினான்.

“வேறு என்ன வேண்டும்?”

“நான் கேட்பதை உன்னால் அளிக்க முடியுமா?”

அவனது எதிர்பார்ப்பை புரிந்துகொண்ட நித்திலவல்லி அவனை மோகத்துடன் நோக்கி, “எவருக்கும் எளிதில் கிடைக்காததையும் நான் அளிக்கச் சித்தமாக இருக்கிறேன். என் உடலை விடவும் எனது உயிரே எனக்கு முக்கியம்” எனச் சொற்கள் குழைய அவனைக் கிறங்கடிக்கும்படி தெரிவித்தாள்.

அவளைப் பிணைப்பதற்கு வந்த மூவரும் அவளுக்கு முன் அப்படியே நிற்கலானார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்குப் பின்னாலிலிருந்து, “இவள் இவளது மோக வலையில் நம்மை விழச் செய்ய சதி செய்கிறாள். எவரும் சிக்கிக்கொள்ள வேண்டாம்” என அனைவரையும் எச்சரிக்கை செய்தான்.

அவளை நோக்கி வந்தவர்கள் தயக்கத்துடன் நின்றார்கள்.

அவர்களின் தயக்கத்தை நித்திலவல்லி பயன்படுத்திக்கொண்டாள். அதற்கு மேல் நித்திலவல்லி தாமதிக்கவில்லை. இடையில் வைத்திருந்த மணிமேகலையை அவிழ்த்து வேகமாக எண்திசைகளிலும் சுழற்றினாள். அதில் பொருத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த குத்தாசிகள் அனைத்து திசைகளிலும் பறந்து எதிரில் நின்றவர்களைத் தாக்கின. எதிரில் நின்றவர்கள் நஞ்சு தோய்க்கப்பட்ட குத்தாசி தாக்கப்பட்டதால் வலியில் அலற அந்தச் சிறு இடைவெளியைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட நித்திலவல்லி எதிரில் நின்றவன் தவறவிட்ட வாளினைப் பற்றி வேகமாக வீசினாள்.

அவளது வாளினால் தாக்கப்பட்டவர்கள் கைகளை இழந்தும், கழுத்தறுபட்டும் கீழே விழுந்து அலறினார்கள். கண நேரத்தில் சுதாரித்துக்கொண்டவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து நித்திலவல்லியை தாக்கத் தொடங்கினார்கள். அவள் கையில் சுழன்ற வாளுடன் வாள், வேல், ஈட்டி ஆகியவை வேகமாக மோதிக்கொண்ட சத்தம் எதிரொலித்தது. நித்திலவல்லி தன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை வேகமாக சுழற்றினாலும் எதிரில் நின்று சண்டையிடுபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்ததால் அவள் பின்வாங்கியபடி வாளினை சுழற்றி தன்னையும் தற்காத்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவராக வீழ்த்திக்கொண்டிருந்தாள்.

நிதானமாக வாள் வீசிக்கொண்டிருந்த நித்திலவல்லியையும், கள் மயக்கத்தில் தாறுமாறாக ஆயுதத்தை வீசிக்கொண்டிருந்தவர்களையும் நோக்கிய தேரதரன் இதே நிலை நீடித்தால் நித்திலவல்லி எளிதில் அனைவரையும் வீழ்த்திவிடுவாள் என்று புரிந்துகொண்டவன் கையில் தனது வாளுடன் அவர்களுக்கிடையில் நுழைந்து நித்திலவல்லிக்கு துணையாகத் தனது வாளினை சுழற்றினான். நித்திலவல்லியைத் தாக்கியவர்கள்

பின்னடைவை சந்திக்கலானார்கள். அவர்களில் ஒரு சிலர் வாளினால் தாக்கப்பட்டு மண்ணில் விழ மற்றவர்கள் புறமுதுகிட்டு ஓடத் தொடங்கினார்கள்.

குத்தாசி தாக்கப்பட்டு வலியால் துடித்துக்கொண்டிருந்த ஒருவனின் கழுத்தில் தனது வாளினை வைத்த நித்திலவல்லி, “நீங்கள் யார்? உங்களை அனுப்பியவன் எந்தப் பரத்தையின் மைந்தன்?” எனக் கோபத்துடன் வினவினாள்.

“எங்களுக்குத் தெரியாது. முகமூடி அணிந்த ஒருவன் பொற்காசுகளைக் கொடுத்தான். காரியத்தை முடித்தால் அரசு வேலை வாங்கித் தருவதாக வாக்குறுதி அளித்தான்.”

‘அரசு வாக்குறுதியா?’ என வியந்த நித்திலவல்லி, “அப்பேற்பட்ட செல்வாக்குடையவ அந்தப் அதிதிப் புத்திரன் யார் என்று கூறப் போகிறாயா அல்லது உனது உயிரை இழக்கிறாயா?” என வினவினாள்.

“அவன் யார் என்று எனக்கு மெய்யாலுமே தெரியாது” என அலறினான் அவன்.

“தெரியாது எனில் நீ உயிருடன் இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை” எனத் தெரிவித்துக்கொண்டே அவனது கழுத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்த வாளினை ஓங்கி வேகமாக வீசினாள். அவனது கழுத்து துண்டாகி தரையில் உருண்டது.

அவனுக்கு அருகில் கிடந்தவர்களின் கழுத்திலும் வாளினைப் பாய்ச்சி எஞ்சியவர்கள் அனைவரையும் கொன்றவள், வாளினை வேகமாக வீசி தேரதரனின் கழுத்தில் வைத்து, “நீ யார்?” என வினவினாள்.

அவளது வாள் தனது கழுத்தில் வைக்கப்பட்டதும் பதற்றத்துடன், “மோகனூர் ஞாழலார் மகன் தேரதரன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“இங்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தாய்?”

“உங்களது நடனத்தைக் காண கூத்துத் திடலுக்கு வந்திருந்த ஆயிரக்கணக்கானவர்களில் நானும் ஒருவன். திடல் தீப்பற்றியதும் உங்களுக்கு வந்திருந்த ஆபத்தை உணர்ந்து நீங்கள் உங்களது

பணியாளனுடன் தனியாகச் செல்வதைக் கவனித்தேன். உங்களைப் பின்தொடர்ந்தேன்” எனத் தெரிவித்தபடியே கீழே விழுந்தும் எரிந்துகொண்டிருந்த ஒன்றிரண்டு தீப்பந்த வெளிச்சத்தில் நித்திலவல்லியைக் கண்டான். அவ்வளவு அருகாமையில் அவளை அவன் அப்பொழுதான் கண்டதால் அவளது பேரழகில் திக்குமுக்காடி நின்றുകொண்டிருந்தான்.

அவளைக் கால்வதற்காக வந்தவன் தனது கடமையை மறந்து அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஒருகணம், ‘இப்பேர்பட்ட பேரழகியையா நான் கொலை செய்ய வந்தேன்?’ எனத் தனக்குத்தானே கூறி கடிந்துக்கொண்டான்.

உயர்த்திப் பிடித்திருந்த வாளினைக் கீழிறக்கிய நித்திலவல்லி, “நன்றி” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவள் வாளினைக் கீழிறக்கிய அக்கணத்தில் தன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை வீசிக் கொன்று விடலாமா என்ற எண்ணம் அவளது மனதில் ஒருகணம் வந்துவிட்டு மறைந்தது. சற்று முன் அவளது வாள் வீச்சினைப் பார்த்தவன், ‘இவளை நேருக்கு நேர் நின்று வாள் வீசி கொலை செய்ய இயலாது’ என மனதிற்குள் கூறிக்கொண்டவன், வேறு ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்கும் வரை பொறுத்திருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என எண்ணி அவளையே பார்த்தபடி நின்றുകொண்டிருந்தான்.

அந்த இடத்திலிருந்து சிறிது தூரம் நடந்து சென்று தனது புரவியைத் தேடினாள் நித்திலவல்லி. அது அங்கு காணப்படவில்லை.

“உங்களது புரவியைத் தேடுகிறீர்களா?” என வினவினான் தேரதரன்.

நித்திலவல்லி பதில் அளிக்காமல் நின்றുകொண்டிருந்தாள்.

தேரதரன் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பினான். இருளில் நின்றുകொண்டிருந்த அவனது புரவி ஓடிவந்து அவனுக்கு முன் நின்றது. நித்திலவல்லியை நோக்கி, “எனது புரவியைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். நாளை நான் நேரில் வந்து வாங்கிக்கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவனது புரவியை நெருங்கி அதன் முகம் மற்றும் கழுத்தில் தடவிக்கொடுத்தாள் நித்திலவல்லி. தேரதரனை நோக்கிப் புன்னகைத்தாள்.

அவனை நோக்கிப் புன்னகைத்தவள், “இளவயதுடையவனாக இருந்தாலும் நீ வீரமும், அழகும் நிறைந்தவனாக இருக்கிறாய்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“விவேகமில்லாத வீரம் பயனற்றதாயிற்றே” எனப் பேச்சை நீட்டினான் தேரதரன்.

நித்திலவல்லி அவனைக் கேள்வியுடன் நோக்கினாள்.

“உங்களது பணியாளன் உங்களுக்கு துரோகம் இழைத்துவிட்டதை கணப் பொழுதில் கண்டறிந்து அவனைக் கொன்று விட்டீர்கள். அவன் தான் துரோகி என்று எப்படி அறிந்தீர்கள்?” என அருகில் மண்ணில் கிடந்து புரண்டு கொண்டிருந்த அவளது பணியாளனைச் சுட்டிக்காட்டியபடி வினவினான்.

“இதற்கான பதிலை அவனும் அறிந்துகொள்ளட்டும்” எனத் தெரிவித்தவள், “புரவி வண்டி எங்கே என்று வினவியதற்கு முன்னுக்குப் பின் முரணான பதிலை அளித்தான். புரவி வண்டி பழுது என்றான்; பிறகு புரவி மிரண்டு விட்டது என்றான். கடைசியாக சிலர் இடையூறு செய்தார்கள் என்று முடித்தான். இங்கு வந்து புரவி கட்டப்பட்டதாக இந்தத் தூணை சுட்டிக்காட்டினான். இங்கு புரவிக் காலடித் தடமும் இல்லை. புரவி கட்டப்பட்டதற்கான அறிகுறியும் இல்லை. ஆதலால் தான் இவன் விலைபோய்விட்டான் என்று தீர்க்கமாக முடிவு செய்து இவன் மீது குத்தாசியைப் பாய்ச்சினேன். இவன் மீது பெரும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தேன். இவனது துரோகத்திற்கான தண்டனை இது” எனத் தெரிவித்தவள் புரவியின் மீது தாவினாள்.

தேரதரனை நோக்கி, “நீ எப்படி செல்லப் போகிறாய்?” என வினவினாள்.

“நான் நடந்து வந்துவிடுகிறேன்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த போதே கையை நீட்டினாள். அவளது கரத்தைப் பற்றிய தேரதரனும் புரவியின் மீது தாவினான்.

புரவியைத் தட்டிவிட்டாள் நித்திலவல்லி. இருவரையும் சுமந்தபடி புரவி தாவியது. அப்பொழுது அதன் காலடியில் சிக்கிய நித்திலவல்லியின்

பணியாளனின் தலை நசுக்கிவிட்டு அவளது மாளிகையை நோக்கி விரைந்து சென்றது.

அடிக்குறிப்பு :

1. **சதிர்க் கூத்து** – பரதத்திற்கு முன்னோடியான கூத்து. இதுபற்றிய முழுமையான விளக்கத்தை வானவல்லி புதினம் முதல் பாகத்தில் கொடுத்திருக்கிறேன்.

09 பேராண்மையின் வெற்றி

பாதுகாப்பு நிறைந்த தனது மாளிகையின் அறையில் நித்திலவல்லி அப்படியும் இப்படியுமாக நடந்துகொண்டிருந்தாள். ‘பலர் தன்னைத் தந்திரமாகச் சூழ்ந்து கொலை செய்ய முயற்சிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்னைக் கால்வதனால் யாருக்கு நன்மை இருக்கப் போகிறது? அவர்கள் யாராக இருப்பார்கள்?’ என்ற குழப்பம் அவளுக்குள் நீடித்திருந்தாலும், பல வருடங்களாக தனக்குத் துணையாக இருந்து வந்த தனது காவலனே தனக்கு எதிராக விலைபோய் விட்டதை எண்ணிப் பெரும் கவலையில் ஆழ்ந்திருந்தாள் நித்திலவல்லி.

சிறிது நேரம் நடந்துகொண்டே சிந்தித்தவள் பிறகு தனது ஊழியர்கள் சிலரை அழைத்து சில உத்தரவுகளை அளித்து அனுப்பி வைத்தாள். சிலர் மாளிகையை விட்டு வெளிக்கிளம்பிச் சென்றார்கள். மாளிகை முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்த தேரதரனையும் நித்திலவல்லியின் அறையை நோக்கி ஒரு பணிப்பெண் அழைத்துச் சென்றாள்.

நித்திலவல்லியின் தனி மாளிகையையும், மாளிகையின் அழகையும் கண்டு பிரமித்தபடியே அவளது அறைக்குள் நுழைந்தான் தேரதரன். அறை அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது, யவன விளக்குகளால் ஒளியூட்டப்பட்டு அதன் நடுவில் தேவதையென நித்திலவல்லி நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

யவனக் கடவுள்களின் கதைகளில் வரும் மேடுசா தேவதையைப் பற்றி கற்பனை செய்ய முயன்று தோற்றிருந்தான் தேரதரன். ஆனால், யவன விளக்குகளுக்கு மத்தியில் நின்ற நித்திலவல்லியைப் பார்த்தபிறகு யவனர்களின் கடல் தெய்வம் பொசுப்டனையே அழகினால் வீழ்த்திய மேடுசா

என்பவள் இவளைப் போன்று தான் இருந்திருப்பாள் என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டான்.

சதிர்க் கூத்திற்கென அணிந்திருந்த ஆடையை அவிழ்த்துவிட்டு மெல்லிய வெண்ணிறப் பருத்தித் துணி ஒன்றை உடலில் சுற்றிக்கொண்டு கையில் ஒரு மதுக் கோப்பையுடன் உடலில் எந்தவொரு ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொள்ளாமல் எளிமையாக நின்றன்கொண்டிருந்தாள் நித்திலவல்லி. ஆபரணங்கள் அணிந்த நித்திலவல்லியை விடவும், ஆபரணங்களின்றி நின்றன்கொண்டிருக்கும் நித்திலவல்லி அழகிகளுக்கெல்லாம் அழகி, பேரழகிகளுக்கெல்லாம் பேரழகி என்பதை உணர்ந்தான்.

சாளரம் வழியாக வீசிய குளிர்ந்த காற்றில் அலைந்துகொண்டிருந்த முடியப்படாத அவளது நீண்ட கருங்கூந்தல், கடர் விட்டு எரியும் தீயின் நிறத்தில் காணப்படும் அவளது அழகிய வதனம், மெல்லிய ஆடைகள் மூட முயற்சித்தும் விம்மிக்கொண்டிருந்த அவளது ஆம்பல் வடிவ மார்பு, துணி சுற்றி மறைத்திருந்தாலும் அவளது மெல்லிய இடை ஆகியவை அவனது சிந்தனையைக் கவர்ந்திருந்தது. அவன் வந்திருந்த பணியை மறக்கத் தொடங்கியிருந்தான்.

அவள் நின்ற தோரணை, அவளது அழகு, அவளது அதிகாரப் பார்வை ஆகியவற்றைக் கொண்டே அவளது ஆளுமையை உணர்ந்த தேரதரன் அவளது அழகினால் கவரப்பட்டு மற்ற ஆடவர்களைப் போன்று தானும் அடிமையாகிவிடக்கூடாது எனப் பெரும் முயற்சி செய்து தோற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

தன் எண்ண ஓட்டத்தை மறைக்கப் பெரும் முயற்சி செய்து தோற்றுக்கொண்டிருந்த தேரதரனின் நிலையைக் கண்டு புன்னகைத்த நித்திலவல்லி மற்றொரு மதுக் கோப்பையில் மதுவை நிரப்பி அவனிடம் நீட்டினாள்.

அவள் அளித்த மதுக் கோப்பையை முகர்ந்து பார்த்தான் தேரதரன். இதுவரை அவன் முகர்ந்து பார்த்திராத இன்னதென்று தெரியாத ஒருவித மணம் அதிலிருந்து வெளியேறி அவனது நாசி வழியாக மூளைக்குள் ஊடுருவியது.

மதுவை முகர்ந்து பார்த்ததற்கே அவனது மனம் கிறக்கமடையத் தொடங்கியது. அதுவரை அவனது மனதின் ஆழ்மனத்தில் அமிழ்ந்து கிடந்த நினைவுகள் அனைத்தும் கிளர்ந்தெழுவதை உணர்ந்தான். நித்திலவல்லியை சந்தித்த பலர் கூறிய தகவல்கள் அவனது காதுகளில் மீண்டும் ஒலிக்கத் தொடங்கின.

“நித்திலவல்லியை சந்திக்கும் வரைதான் எனக்கு நினைவு இருந்தது. நான் எனது கட்டுப்பாட்டில் இருந்தேன். அவள் அளித்த மதுவைப் பருகிய பிறகு நான் என் நினைவை இழந்துவிட்டேன். ஆனால், கண் விழித்தபிறகு கனவைப் போன்று நினைவுகள் மட்டுமே எஞ்சி இருந்தன.”

மதுவை முகர்ந்து பார்த்ததற்கே தனது நினைவுகள் தறிகெட்டு திரியத் தொடங்கிவிட்டதையும், இன்னதென்று புரியாத ஒருவித உணர்வில் தான் அடித்துச் செல்லப்படுவதையும் உணர்ந்த தேரதரன், ‘தன் கையில் இருக்கும் மதுவைப் பருகலாமா அல்லது வேண்டாமா’ எனச் சிந்தித்தபடியே நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

தேரதரன் கையில் மதுக் கோப்பையுடன் சிந்தித்தபடி நின்றனுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தவள், “தேரதரா, அது பருகக்கூடிய மதுதான். எளிதில் கிடைத்தற்கரியது” எனச் சொற்களை ஒவ்வொன்றாக விடுவித்தாள் நித்திலவல்லி.

கையில் வைத்திருந்த மதுக் கோப்பையை சற்றுத் தூர வைத்த தேரதரன், “எனக்கு இந்த மதுவின் மணம் பிடித்திருக்கிறது. ஆனாலும், இந்த மதுவை விடவும் தங்களது எழில் மிகுந்த முகமே எனக்கு அதித கிறக்கத்தை உருவாக்குகிறது. இன்னும் எத்தனைக் கண நேரங்கள் இங்கு நின்று தங்களது முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன் என்று எனக்குத் தெரியாது. பல முறை தூரத்திலிருந்தே தங்களது அழகினைக் கண்டு பெருமூச்சு விட்டிருக்கிறேன். ஆனால், இன்று தங்களது அறையில் நின்று தங்களை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆதலால், கிடைக்கும் இந்த அரிய நேரத்தை மதுவின் மயக்கத்தில் திளைக்க நான் விரும்பவில்லை. என் எதிரில் நிற்கும் மாதுவை விடவும் என் கையில் இருக்கும் இந்த மது எனக்குப் போதையை

ஊட்டி என்னை மகிழ்ச்சிப்படுத்தும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டுப் புன்னகைத்த நித்திலவல்லி, “இதற்கு முன் இதே கூற்றை பல ஆடவர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவளது பஞ்சணையில் வைத்திருந்த சுருக்குப் பையொன்றை எடுத்து தேரதரனை நோக்கி வீசினாள்.

அவள் வீசிய சுருக்குப் பையைப் பற்றிய தேரதரன், “என்ன இது?” என வினவினான்.

“உனது வீரச் செயலுக்கு நான் அளிக்கும் சிறு பரிசு.”

“தங்களது வாள் வீச்சைக் கண்ட பிறகு நான் வீரன் என நினைத்துக்கொண்டிருந்த எனது இறுமாப்பு என்னை விட்டு அகன்று விட்டது.” எனத் தெரிவித்தவன் கையில் வைத்திருந்த சுருக்குப் பையைப் பார்த்தபடியே, “எனது வீரச் செயலுக்கா அல்லது தக்க தருணத்தில் நான் உங்களுக்கு உதவியமைக்கா?” என வினவினான்.

“எப்படி வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்.”

“தங்களது உயிரின் மதிப்பு என் கையில் இருக்கும் எதற்கும் உதவாத இந்தக் கற்களுக்கு ஈடானதா?” என வினவியவன் கையில் வைத்திருந்த சுருக்குப் பையைத் தவறவிட்டுவிட்டு அதே கையால் இடையில் முடித்து வைத்திருந்த மற்றொரு சுருக்குப் பையை எடுத்து அவளிடம் பணிவுடன் நீட்டினான்.

அதை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்தாள் நித்திலவல்லி. தங்கக் காசுகள் நிறைந்திருந்தன. அவள் தங்கக் காசுகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அதே நேரம் இடையில் மறைத்து வைத்திருக்கும் குறு வாளினை எடுத்து வீசி அவளைக் கொன்று விடலாமா என எண்ணி இடது கையை தன் இடையை நோக்கிக் கொண்டு சென்றான்.

தங்கக் காசுகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நித்திலவல்லி பார்வையை தேரதரனை நோக்கி வீசினாள்.

அவளது பார்வை தன் மீது விழுந்ததும் குறுவாளை வீசம் யுக்தியைக் கைவிட்ட தேரதரன் கையை இடையிலிருந்து நகர்த்தினான்.

அவள் ஏதோ பேச வாயெடுத்தாள். ஆனால், அதற்குள் முந்திக்கொண்ட தேரதரன், “எனக்குத் தெரியும் நான் அளித்த தங்கக் காசுகள் தங்களது பாதத்தின் அழகினைக் காணக் கூட ஈடாகாது என்று. உங்களைக் காண்பதற்காக சில திங்கள் காலமாக நான் உழைத்து ஈட்டிய செல்வம் அது” எனக் கூறியபடியே அவளுக்கு முன் மண்டியிட்டான்.

தனக்குமுன் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருக்கும் தேரதரனை வியப்புடன் நோக்கினாள் நித்திலவல்லி. ஆனால், தேரதரன் நன்கு அறிந்திருந்தான். இந்த இரவினைத் தவறவிட்டால் நித்திலவல்லியை நெருங்கும் வாய்ப்பு பிறகு கிடைக்கவே கிடைக்காது என்று. ஆதலால், அவளுடனே இரவைக் கழிக்க வேண்டும் என அவனது மனம் எண்ணிய உடனே அவனது அறிவு வேகமாக செயல்படத் தொடங்கியது.

அவளிடம், “என் வாழ்வில் நான் பார்த்த பெண்களில் எனக்குத் தீராத வேட்கையை அளித்து என்னை வியக்க வைத்தவள் தாங்கள் ஒருத்தி மட்டுமே. பெண் என்ற புதிருக்கான விடையை நான் நீண்ட காலமாகத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அந்த விடையை நான் பார்த்து வியந்த பேரழகியான தங்களின் மூலம் அறிந்துகொள்ள விருப்பப்படுகிறேன். பெண் மூலம் ஒரு ஆண் அடையும் இன்பத்தை நான் தங்களின் மூலம் அடைய விழைகிறேன். பேரழகியான தங்களை நெருங்கும் தகுதி எனக்கு இருக்கிறதா எனத் தெரியவில்லை. இருந்தாலும் என்னை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என வேண்டுகிறேன்” எனக் கூறியவன் எழுந்து நின்று அவளது அழகிய வதனத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவளும் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவள் சிந்திக்கத் தொடங்குவதைக் கண்ட தேரதரன் அவளைச் சிந்திக்கவிடாமல், “தங்களது அழகுக்கு நிகரானதாக நான் கருதுவது எனது ஆண்மை ஒன்று மட்டுமே. வாழ்வில் பல கடினமான தருணங்களில் அதை நான் இழக்காமல் காத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதற்கு ஈடாக என்னை

ஏற்றுக்கொள்வீர்களாக” எனக் கூறிக்கொண்டு கைகளை இருபக்கமும் விரித்தான்.

அதற்கு மேல் நித்திலவல்லி தாமதிக்கவில்லை. வேகமாக அவனிடம் நெருங்கியவள் அவனை அணைத்து அவனது இதழ்களைக் கவ்வினாள்.

கோடைப் புயலில் அகப்பட்ட சிறு படகு தத்தளிப்பதைப் போன்றே தேரதரனும் அவளிடம் சிக்கிக்கொள்ளத் தொடங்கினான். அடுத்த கணம் அவனைப் பஞ்சணைக்கு இழுத்த நித்திலவல்லி தான் அணிந்திருந்த பருத்தி ஆடையை அவிழ்த்து வேகமாக விசிறினாள். அந்த அறையில் எரிந்துகொண்டிருந்த யவன விளக்குகள் அணைந்துவிட அவ்விடத்தை இருள் சூழ்ந்தது.

அவ்வறையை ஆக்கிரமித்திருந்த இருளை விடவும் நித்திலவல்லி தேரதரனை முழுவதும் ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கினாள். அவளது ஆக்கிரமிப்பை விரும்பிய தேரதரனும் அவளுடன் சேர்ந்து ஐக்கியமாகத் தொடங்கினான்.

இருவரின் அணைப்பிலும், தீண்டலிலும் கண நேரங்கள் ஐக்கியமாகி நாழிகைகளாயின. நாழிகைகள் முத்தச் சத்தங்களால் சூழப்பட்டு ஓரையாகியது. ஓரைப் பொழுது இருவரின் சங்கமத்தில் திளைத்து முகூர்த்தப் பொழுதாகியது. முகூர்த்தப் பொழுது கடந்து சாமமாக நீளத் தொடங்குகையில் பஞ்சணையில் கிடந்த தேரதரனின் மீது நித்திலவல்லி முதலில் சரிந்தாள். அடுத்து சில கண நேரங்களில் தேரதரனும் இன்பத்தின் எல்லையை அடைந்து அவளை அணைத்துக்கொண்டான்.

கூடல் மயக்கத்தில் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக் காலத்தைக் கடந்துகொண்டிருந்த சமயத்தில் கிழக்கு வானில் கிடந்த திங்களும் சற்றே மேலேறி அவர்களின் அறைக்குள் தன் குளிர்ந்த கரங்களை செலுத்தத் தொடங்கியிருந்தான். அதே வேளையில் உச்சி வானில் சூழ்ந்திருந்த கார் மேகக் கூட்டத்தினால் சாரல் விழத் தொடங்கியிருந்தது. காற்றின் வேகமும் கூடியிருந்தது.

வீசிக்கொண்டிருந்த குளிர்ந்த காற்று, சாளரத்தின் வழி ஊடுருவிக்கொண்டிருந்த திங்களின் குளிர்ந்த ஒளி, விழுந்துகொண்டிருந்த

சாரல் மழை ஆகியவற்றை அனுபவித்துக் கொண்டே இருவரும் விலக மனமில்லாமல் ஒருவரை ஒருவர் தழுவிப்படி இறுக்கமாகப் பிணைந்துக் காணப்பட்டார்கள்.

நெடு நேரம் கடந்த பிறகு முதலில் தேரதரன் தான் தன்னிலை அடைந்து கண் விழித்தான். அவளது மார்பில் தலை வைத்துப் படுத்திருந்தான். நித்திலவல்லி அவளை அணைத்தபடி விழி மூடிக் கிடந்தாள். அந்தக் குளிர்ந்த வேளையிலும் அவளது முகத்தில் ஓரிரு வியர்வைத் துளிகள் அரும்பியிருப்பதை அவன் கண்டான்.

இந்த வாய்ப்பினைத் தவறவிட்டால் வேறு வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்பதில் நம்பிக்கை இல்லாத தேரதரன் அவளை அணைத்தபடியே அந்த அறையை நோட்டமிட்டான். நித்திலவல்லிக்குப் பின்னால் பழங்கள் அரியும் கத்தி ஒன்று காணப்பட்டது. சுவரில் சில போர் வாட்கள் மாட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தன. கட்டிலுக்குக் கீழே அவன் அணிந்திருந்த ஆடையுடன் அவனது குறுவாளும் கிடந்தது. கடைசியாக தீர்க்கமான முடிவுடன் நித்திலவல்லியின் தலைக்குப் பின்னால் கிடத்தப்பட்டிருந்த மரப் பலகையில் பழங்களை அறிவதற்கு வைக்கப்பட்டிருந்த கத்தியை நோக்கி வலது கையைக் கொண்டு சென்றான்.

அப்பொழுது, “தேரதரா...” என எழுந்த நித்திலவல்லியின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டவன் கையை இழுத்துக் கொண்டான்.

அவளை அணைத்தபடியே, “ம்ம்ம்” என மட்டும் தெரிவித்தான்.

“உனது நோக்கத்தை எந்த வகையில் நிறைவேற்றிக்கொள்ளப் போவதாய் உத்தேசம்?” என நித்திலவல்லி கேட்டதுதான் தாமதம். அடுத்த கணம் தேரதரனின் உடல் ஒருகணம் நடுங்கி அடங்கியது. வேறொரு சமயமாக இருந்திருந்தால் தேரதரன் தன் நடுக்கத்தை அவள் அறியாமல் தடுத்திருப்பான்.

ஆனால், இப்பொழுது அவனது உடல்நடுக்கத்தை நித்திலவல்லியும் நேரடியாக உணரவே செய்தாள்.

தனது அச்சத்தையும், உடல் நடுக்கத்தை மறைக்க முயன்ற தேரதரன் அவளது கூந்தலை வருடியபடியே அவளுக்கு முத்தமிட்டான். “நான்

வந்த நோக்கம் மட்டும் அல்ல, எனது பிறவிப் பயனையும் நான் அடைந்துவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் நித்திலவல்லி அமைதியானாள்.

சிறிது நேரம் கழித்து, “என்னை அடைவது மட்டும் உனது நோக்கமாக இருக்காது என்பதை அறிவேன் நான். என்னைக் கொலை செய்வதற்குத்தானே தானே இங்கு வந்திருக்கிறாய். அதன் பொருட்டுத் தானே நீ இத்தனைக் காலமாக கட்டிக் காத்த கன்னித்தன்மையை இழந்திருக்கிறாய்?” என வினவியவள் சிறிது இடைவெளி விட்டு, “ஆதலால் தான் நான் வினவுகிறேன். என்னை நீ எப்படிக் கொலை செய்யப் போவதாய் உத்தேசம்?” என வினவினாள்.

தேரதரனின் உடல் அப்பொழுது மீண்டும் ஒரு முறை குலுங்கி அடங்கியது. இதயம் வேகமாக படபடவென்று அடித்துக்கொள்ளத் தொடங்கியது. உடல் கண நேரத்தில் வியர்த்து வழியத் தொடங்கியது. விழி மூடிப் படுத்திருந்த நித்திலவல்லி அந்தச் சூழலிலும் தேரதரனின் முதுகை ஒரு கரத்தாலும், அவனது தலை மயிரை மற்றொரு கரத்தாலும் வருடிக்கொண்டிருந்தாள்.

தேரதரன் பேச்சு மூச்சின்றி அமைதியாகக் காணப்பட்டான்.

அங்கு பெரும் அமைதி நீடித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த அமைதியை விரட்டிவிட்டு, “சொல் தேரதரா... எனது தலைக்குப் பின்னால் பழங்களை அரியும் கத்தி ஒன்று இருக்கிறது, அதன் துணை கொண்டா? சுவரில் சில போர் வாட்கள் மாட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் துணை கொண்டா? உனது இடை உடையில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த குறுவாள் ஒன்று ஆடையுடன் சேர்ந்து தளத்தில் கிடக்கிறதே, அதன் துணை கொண்டா? அல்லது இரு கரங்களால் எனது கழுத்தைத் திருகி என்னைக் கொலை செய்யப் போகிறாயா?” என வினவினாள்.

அவள் வினவிய கேள்விகளால் தனது மன பலம், நம்பிக்கை ஆகியவற்றை இழந்த தேரதரன் அவளது மார்பின் மீதே சரிந்தான். சிறிது நேரம் கழித்து, “எனது எண்ண ஓட்டங்கள் மற்றும் தங்களைக் கொலை

செய்ய வந்தவன் நான்தான் என்பதைத் தாங்கள் எப்படித் கண்டு கொண்டீர்கள்?” என வினவினான்.

நித்திலவல்லி எந்தப் பதிலும் பேசாமல் அவனைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தாள்.

“உங்களைக் கொலை செய்ய வந்தவன் நான் தான் என்பதை அறிந்தும் என்னை எதற்காக உயிருடன் விட்டு வைத்திருக்கிறீர்கள்?” எனக் கேள்வியை மீண்டும் வினவினான்.

அப்பொழுது புன்னகைத்த நித்திலவல்லி, “என்னைக் கொலை செய்ய அனுப்பி வைத்தது கோசர் பெருமகனார் அஃதை தானே?” என வினவினாள்.

“ஆமாம்...” எனப் பதில் அளித்தான் தேரதரன். பிறகு, “காரணத்தை வினவாதீர்கள், நான் அறியேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நீ எய்யப்பட்ட கணை தேரதரா. நீ காரணத்தை அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.”

“ம்ம்ம்” என்றவன், “நான் கேட்ட கேள்விகளுக்கு இதுவரைத் தாங்கள் எந்த பதிலையும் தெரிவிக்கவில்லையே” என்றான்.

நித்திலவல்லி சிரித்தபடியே, “தேரதரா... நீ கொலை செய்ய வந்த முதல் பெண் நான் தான். ஆனால், என் இரவு உன்னைப் போன்ற பலரைப் பார்த்திருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

தேரதரன் தலையைத் தூக்கி அவளது முகத்தைப் பார்த்தான்.

திங்களின் கதிர் தீண்டி பேரெழிலுடன் விளங்கிய அவளது முகத்தைப் பார்த்ததும் அவனுள் மீண்டும் மோகம் துளிர் விடத் தொடங்கியது.

நித்திலவல்லி புன்னகைத்தபடியே, “நான் கேட்ட கேள்விக்கு இன்னும் பதில் கூறவில்லையே தேரதரா. என்னை எப்படித் கொலை செய்யப் போவதாய் உத்தேசம்?” என அவனது விழிகளைப் பார்த்தபடியே அவனுக்குள் பார்வையால் ஊடுருவியபடி வினவினாள்.

அப்பொழுது தேரதரன், “இப்படித்தான்...” எனக் கூறியபடியே அவளது இதழ்களைக் கவ்வினான். அவள் அவனை மீண்டும் இறுக்கமாகத்

தழுவிக்கொண்டாள்.

சாரல் மழையாக மாறி கடுமையான காற்றுடன் கொட்டத் தொடங்கியது. நள்ளிரவு கடந்த வேளையில் திங்களும் முகிலுக்குள் மறைந்துவிட்டதால் சூழ்ந்திருந்த இருளில் அந்த மாளிகையிலிருந்து தேரதரன் ஒருவன் மட்டும் மழையில் நனைந்தபடி தனது புரவியின் மீது ஏறி வேகமாகப் புறப்பட்டான்.

சற்று தூரம் சென்ற பிறகு திரும்பிப் பார்த்தான்.

நித்திலவல்லியின் பெரும் மாளிகை தீப்பிடித்து எரிந்துகொண்டிருந்தது. பெய்துகொண்டிருந்த மழையைப் பருகி தாகம் தீர்த்தும் அடங்காத தீ அந்த மாளிகையை உண்டுகொண்டிருந்தது.

வந்தப் பணியை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்ட பெருமிதத்துடன் அந்தப் பெருமழையில் நனைந்தபடியே செல்லுரை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான் தேரதரன்.

10 அகவுநர் முதிர்கன்னியின் வாக்கு

பாழிக் கோட்டை மதிலின் மீது காணப்பட்ட கண்காணிப்புக் கோபுரத்தில் நிற்குகொண்டு விழிகளுக்கு முன் பரந்து விரிந்த பாழிக் கோட்டை, ஏழில் மலை, ஏழில் மலைக்கு இடப்புறமாக வீழ்ந்திருந்த பள்ளத்தாக்கு, அதற்கப்பால் விளங்கிய எரித்திரையன் கடல் ஆகியவற்றையே வெகு நேரம் நோக்கிக்கொண்டிருந்தான் கொங்கணக் கிழான் நன்னன். பிறகு கோட்டைக்கு மேற்கே அடர்ந்திருந்த வனத்தை நோக்கிப் பார்வையை செலுத்தினான்.

கிழக்கிலிருந்து பாய்ந்து வந்த கொற்றவைப் புழையானது இரண்டாகப் பிரிந்து பாழியை சுற்றிக்கொண்டு எரித்திரையன் கடலில் கலந்துகொண்டிருந்தது. கொற்றவைப் புழையின் இரு புறங்களிலும் உயர்ந்திருந்த மேட்டு நிலத்தில் வனம் அடர்த்தியாக காணப்பட புழையில் மரக்கலங்கள் பல நிற்குகொண்டிருந்தன. வணிக மரக்கலங்களான அவை எந்நேரத்திலும் போர்க் கலங்கலாக மாறி பாழியைக் காக்கும் வல்லமை கொண்டவை என்பதை அறிந்திருந்த நன்னன் புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தான். பாழிக்கு தெற்கேயும், கிழக்கேயும் செங்குத்தாகக் கீழிறங்கிய பெரும் பள்ளத்தாக்கு அடர்த்தியான வனத்தினால் சூழ்ந்து காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தது. வடக்கே உயர்ந்த மதில் நிற்க அதற்கு அப்பால் அடர்ந்த வனம் காணப்பட்டது. அந்த வனத்திற்கு அப்பால் கொற்றவைப் புழையானது அகல விரிந்து பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. அதைத் தாண்டி ஏழில் மலையும், எரித்திரையன் கடலும் பரந்து விரிந்திருந்தன. எரித்திரையன் கடலில் விழிகளுக்கு அகப்படாமல் எங்கோ நெடுந்தொலைவில் மயூரன் காவல்

காத்துக் கொண்டிருப்பதை நினைத்த கொங்கணக் கிழான் நன்னன் தனது மீசையைக் கம்பீரமாக நீவிவிட்டான்.

ஆர்ப்பரிக்கும் எரித்திரையன் கடல், இயற்கை அரணாக ஏழில் மலை, முன்னேற்றத்தைக் கேள்விக்குறியாக்கும் அடர்ந்த வனம், பெரும் தடையாக கொற்றவைப் புழை என இவை மட்டும் இல்லாமல் கோட்டைக்குக் கீழே கொற்றவைப் புழைக்கு அருகில் கானமர் செல்வியும் நின்று அருள் செய்து காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பாழிக் கோட்டையின் மதில் சுவர் செந்நிறப் பாறைகளால் அமைக்கப்பட்டிருந்ததால் மாலை இளவெயிலில் பாழியானது செம்புக் கோட்டையைப் போன்றே காணப்பட்டது. மதில் சுவருக்கு அருகில் கோட்டையின் உட்புறத்தில் பனை மரங்கள் வரிசையாக சீரான இடைவெளியில் வளர்ந்து வானுயர நின்றுகொண்டிருந்தன. கோட்டையின் அகழி பாழியில் பெருமதிலுக்கு உட்புறத்தில் அமைந்து காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தது. முதலைகள் வாயைத் திறந்தபடி அகழி நீரில் மிதந்து கொண்டிருக்க அதன் மீது அமர்ந்திருந்த காகங்கள் முதலைகளின் உடலில் காணப்பட்ட ஒட்டுண்ணிகளை கொத்தித் தின்றுகொண்டிருந்ததைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடியே கொங்கணக் கிழான் நன்னன் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

நன்னனைப் பார்த்ததுமே காவல் பணியில் வீற்றிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் மரியாதை செலுத்தி பின்பு தங்களின் பணியில் கவனத்தைச் செலுத்தினார்கள். பிறகு பாழியின் கிழக்கு நுழைவாயிலுக்குச் சென்ற நன்னன் கோட்டை மதிலின் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த காவல் பூதத்தை வணங்கினான். பிறகு காவல் பூதத்தின் முதுகில் காணப்பட்ட விசையைத் திருப்பினான். அவன் விசையைத் தொட்ட மறுகணம் அவன் நின்றிருந்த இடத்திலிருந்து இரண்டு பக்கங்களிலும் மதிலின் மீது கிடந்த பாறைகள் நகரத் தொடங்கின. அதைக் கண்டு மனநிறைவு கொண்டவன் இழுத்துக் கொண்டிருந்த விசையை விட்டு, “சர்வதோப்ரதம் நன் நிலையில் தான் இருக்கிறது” எனத் தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டு மீண்டும் காவல் பூதத்தை வணங்கி மதிலின் மீதிலிருந்து கீழிறங்கினான்.

பிறகு கோட்டை மதிலின் மீதும், அகழியிலும் மறைத்தும், மற்றவர்களை மிரட்டும்படியும் வைக்கப்பட்டிருந்த பொறிகளான வளைவிற்பொறி, இடங்கணி, வலங்கணி, கல்லுமிழ் கவண், கருவிரலாகம், கல்லிடுகூடை, எரிசிரல், களிற்றுப் பொறி, சுழல்படை, புலிப்பொறி, பன்றிப்பொறி, சர்வதோப்ரதம், சாமதக்நீயம், பகீமுகம், விசுவாசகாதி, சங்காடி, பசுயந்திரம் முதலிய பொறிகளின் செயல் திறன் பற்றிக் காவல் தலைவர்களிடம் வினவி கோட்டைக் காவலை உறுதி செய்துகொண்டவன் கோட்டையின் கழுக்கமான சுரங்கம் வழியாக தனது முதன்மை அமைச்சர் அஃதையுடன் கொற்றவை நதிக்கரையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

நன்னனின் மெய்க்காவல் தலைவர்கள் இருவர் தீப்பந்தத்தைப் பிடித்தபடி முன்னால் செல்ல நன்னன் பெரும் சிந்தனையுடன் நடந்துகொண்டிருந்தான். நன்னனின் சிந்தனையைக் கலைக்க விரும்பாமல் அஃதை அமைதியுடன் நடந்து வந்துகொண்டிருக்க அவரிடம் நன்னன், “நூறாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் முற்றுகையிட்டால் நம் பாழிக் கோட்டை எத்தனைத் திங்கள் தாக்குப்பிடிக்கும்?” என வினவினான்.

“கைவசம் உணவு இருக்கும் வரை நம்மை எவராலும் வீழ்த்த இயலாது அரசே.”

“நாம் சேமித்து வைத்திருக்கும் உணவு எத்தனைத் திங்கள் தாக்குப்பிடிக்கும்.”

“நாம் சேமித்து வைத்திருக்கும் தானியங்கள் மற்றும் உணவுப் பொருட்கள் மூலம் இக்கோட்டையில் வசிக்கும் அனைத்து மக்களுக்கும் நம்மால் இரு திங்கள் உணவளிக்க இயலும். மக்களை அனுப்பி வைத்துவிட்டு கோட்டைக் காவல் வீரர்களுடனும் நம்மால் ஆறு திங்களுக்கும் மேல் தாக்குப்பிடிக்க இயலும் அரசே.”

அவர் கூறியதைக் கேட்டதும் கோபம் கொண்டான் கொங்கணக் கிழான் நன்னன். சிவந்த தனது விழிகளுடன், “கோசரே... இந்தத் துளுக் கொங்கண வேந்தன் மக்களுக்காவே வாழ்கிறவன். மக்களின் மேன்மையில் தான் இந்த கடம்ப அரசும் உயர்ந்து நிற்கிறது. அவர்களைக் கோட்டையை விட்டு வெளியேற்றி எதிரிகளுக்கு இரையாக்கிவிட்டு நான் மட்டும்

கோட்டைக்குள் பதுங்கி இருக்க நான் ஒன்றும் கொடுங்கோலன் அல்லன். நான் வாழ்ந்தாலும் மக்களுக்காகவே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பேன். இறந்தாலும் என் மக்களுக்காகவே இறப்பேன் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். இனியொரு முறை தங்களது வாயிலிருந்து இப்படியொரு சொல் வெளிப்பட்டால் உங்களது நாக்கு துண்டிக்கப்படும்” எனப் பெரும் அதிகாரத்துடன் எச்சரித்தான்.

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் அரசே” எனத் தெரிவித்தவர் பிறகு தலையைத் தாழ்த்தி, “மக்களைக் காக்க விரும்புவவர் என்றால் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு எல்லைக்கே சென்று எதிரிகளைத் தாக்கித் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். இப்படி கோட்டைக்குள் இருந்துகொண்டு வீண் பேச்சு பேசக் கூடாது. கோழை” என்று முணுமுணுத்தார்.

அவரது முணுமுணுப்பு சத்தம் நன்னனின் காதில் விழுந்திருக்கவில்லை. அப்படி விழுந்திருந்தால் அவரது தலை சுரங்கத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த வெளவால்களைப் போன்று தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். ஆனால், அவரது முனகல்சத்தம் காதில் விழாததால் சுரங்கப் பாதையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த வெளவால்களின் மீது தனது முழு கவனத்தையும் செலுத்திக்கொண்டிருந்த நன்னன், “சரி” எனத் தெரிவித்தபடியே தொடர்ந்து நடந்தான்.

அப்பொழுது தீப்பந்தத்துடன் சென்றுகொண்டிருந்த நன்னனின் மெய்க்காவல் தலைவர்களில் ஒருவன், “அரசே... தங்களது உரையாடலில் குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிக்கவும்” எனத் தெரிவித்தவன் பிறகு, “குன்றின் மீது நமது கோட்டை அமைக்கப்பட்டிருப்பதால் நமது கோட்டையை எவராலும் கற்பனையில் கூட கைப்பற்ற இயலாது. நமது கோட்டையைச் சுற்றிலும் அடர்ந்த வனங்கள் நிரம்பி இருக்கின்றன. நம் கோட்டை முற்றுகையிடப்பட்டால் கிழக்கு அல்லது வடக்கு புறத்திலிருந்தே முற்றுகை இடப்படும். கிழக்கேயும், தெற்கேயும் மரண பயத்தைத் தோற்றுவிக்கும் பள்ளத்தாக்கு இருப்பதால் அதன் வழி நம்மை நெருங்க எவரும் நினைக்கமாட்டார்கள். முற்றுகை பல திங்கள் காலம் நீடித்தாலும் நம் கோட்டையைச் சுற்றி இருக்கும் வனத்தின் மூலம் நாம் பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். முற்றுகை எத்தனைக் காலம்

வேண்டுமானாலும் நீடிக்கட்டும். நம் கோட்டையின் ஒரு கல்லைக் கூட நகர்த்த இயலாது” எனப் பெருமிதத்துடன் தெரிவித்தான்.

“மெய்க்காவல் தலைவரின் கூற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியது தான் அரசே. கோட்டை முற்றுகை கிழக்கு மற்றும் வடக்கில் மட்டும் நடந்தால் நம்மால் தாக்குப்பிடிக்க இயலும். ஆனால், எதிரிகள் எப்படி முற்றுகையிடுவார்கள் என்பதை நாம் எப்படி அறிவோம்? பாழியின் பலம், பலவீனம் ஆகியவற்றை நம் எதிரிகளும் நிச்சயம் அறிந்திருப்பார்கள். வெளியிலிருந்து நமக்கு உதவி கிடைக்காவிட்டால் நிலைமை எப்படி இருக்கும் என சிந்தித்து எனது முடிவைத் தெரிவித்தேன்” என அஃதை கூற பதிலுக்கு மெய்க்காவல் தலைவன், “அப்பெரும் பள்ளத்தாக்கு வழியாக ஊடுருவி நமது கோட்டையைக் கைப்பற்ற முயல்வது என்பது இயலாத காரியம்” என சத்தமெழுப்பினான்.

அஃதை மெய்க்காவல் தலைவனுக்கு மறுமொழி அளிக்க உடனே அவனும் மறுமொழி அளித்தான். அங்கு கூச்சல் திடீரென்று எழுந்தது.

அவர்கள் இருவரின் கூச்சலைக் கேட்ட கொங்கணக் கிழான் நன்னன், “இருவரும் சற்று நேரம் அமைதியாக வாருங்கள்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான்.

இருவரும் சற்று நேரம் அமைதியாக நடந்து சென்றார்கள். பிறகு கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “அரசே திடீரென்று கோட்டைக் காவல் பற்றியும், முற்றுகைப் பற்றியும் வினவுகிறீர்கள். போர் சூழப் போகிறதா?” என வினவினார்.

“இன்னும் உறுதியாகவில்லை. உறுதியானால் தெரிவிக்கிறேன்” எனக் கூறியபடியே சுரங்கத்தின் மேல் பகுதியிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த கயிற்றைப் பற்றி மேலேறி சென்று நிலத்தை அடைந்தான் நன்னன். மேலே சென்றதுமே கொற்றவை நதியின் குளிர்ந்த காற்று முகத்தில் அறைந்து குளிர்ச்சியுடன் அவனை முதலில் வரவேற்றது. சற்றுத் தோலைவில் பிட்டங்கொற்றன் மற்றும் அஃதையின் மகள் செல்வி ஆகியோர் நின்று அவர்களை வரவேற்றார்கள்.

செல்வியிடம், “இருள் சூழ்ந்த வேளையில் அங்கு நீ வரக்கூடாது மகளே. ஆதலால் நீ தந்தையுடன் இங்கேயே துணையாக அமர்ந்திரு” எனக் கூறிவிட்டு பிட்டங்கொற்றனை மட்டும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு நதிக்கரையிலேயே சென்ற ஒற்றையடிப் பாதையில் செல்லலானான். இருவரையும் தொடர்ந்து மெய்க்காவல் தலைவர்களில் ஒருவனும் சென்றான். மற்றவன் புழைக் கரையிலேயே தங்கிக் கொண்டான்.

அவர்கள் இருவரும் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அஃதை நதிக்கரையில் கிடந்த பெரும் பாறையின் மீது அமர்ந்தார். அவருக்கு அருகில் செல்வி அமர்ந்தான். சற்றுத் தொலைவில் மெய்க்காவல் வீரன் கையில் தனது நீண்ட வேலுடன் இருவருக்கும் காவலாக நிற்குகொண்டிருந்தான்.

நன்னனும், பிட்டங்கொற்றனும் பார்வையிலிருந்து மறைந்த பிறகும் அவர்கள் சென்ற திசையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அஃதையிடம் செல்வி, “தந்தையே, அவர்களுடன் தாங்களும் செல்ல வேண்டியது தானே?” என வினவினான்.

“அவர்களுடன் செல்லலாம் என நினைத்துதான் வந்தேன். உன்னைப் பார்த்த உடன் அவர்களுடன் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் மாறிவிட்டது.”

“என் வரவு தங்களுக்கு இடையூறாக இருந்துவிட்டதா?”

“இல்லை மகளே. கூரிய முனைகளைக் கொண்ட பாறைக் கற்கள், முட் புதர்கள், உயர்ந்த செங்குத்து மலைப் பாதை ஆகியவற்றைக் கடந்து அவர்களுடன் செல்வதைக் காட்டிலும் இந்தக் கொற்றவை நதியின் கரையில் அமர்ந்திருப்பது எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது.”

புன்னகைத்த செல்வி, “அவர்களுடன் சென்றிருந்தால் ¹ அகவுநர் கன்னி என்ன தெரிவிக்கிறாள் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா?” என வினவினான்.

“அகவுநர் கன்னி கூறுபவை அனைத்தும் நடந்துவிடப் போகிறதா என்ன?”

“அகவுநர் கன்னி கூறுபவை அனைத்தும் நடந்துவிடாது. ஆனால், அவள் கூறுவதைக் கேட்கும் அரசர் என்ன முடிவெடுப்பார், அவரது செயல் மற்றும் அவரது எதிர்வினை எப்படி இருக்கும் என்பதைப் பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ளலாம் அல்லவா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம், தவறு செய்துவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தவர் பிறகு, “எப்படியும் திரும்பி வந்ததும் அரசர் நம்மிடம் விவாதிக்காமல் இருக்கமாட்டார்” எனத் தனக்குத் தானே ஆறுதல் கூறிக்கொண்டார்.

அங்கு நீண்ட அமைதி நிலவியது. பிறகு செல்வி, “தந்தையே, தேரதரன் தனது காரியத்தை சிறப்பாக முடித்துவிட்டான் போலிருக்கிறதே?” என வினவினாள்.

“ஆமாம். அவனது திறமையை நான் குறைத்து மதிப்பிட்டு விட்டேன். ஆனால், அவன் எனது எதிர்பார்ப்பையையும் மீறி நித்திலவல்லியைக் கச்சிதமாகக் கொண்டு திரும்பிவிட்டான்.”

செல்வி வியப்புடன், “நித்திலவல்லி கொலைசெய்யப்பட்டதைக் கூட எவராலும் கண்டறிய இயல்லாதபடி மாளிகையையே தீக்கிரையாக்கிவிட்டு வந்துவிட்டான்” என்றாள்.

“எவ்வளவு துணிச்சல் இருந்தால் அவள் என்னையே வேவு பார்த்திருப்பாள்?” எனக் கோபத்துடன் உதட்டினைக் கடித்துக்கொண்டு வினவினாள்.

“நித்திலவல்லி இறந்துவிட்டாள் என்பதை பிட்டங்கொற்றனரால் ஏற்றுகொள்ள இயலவில்லை.”

“அந்தக் கிழவன் எப்படி நம்பிக்கை கொள்வான்? அவனுக்கும், கோழியூர் இளவரசர் சென்னிக்கும் இடையில் இணைப்புப் பாலமாக இருந்த ஒரே வேவுகாரி அவள் ஒருத்தி மட்டும் தான். அவளது இறப்பு நிச்சயம் கிழவனுக்கு அதிர்ச்சிகரமாக இருந்திருக்கும்.”

“தந்தையே, தங்களது புது மெய்க் காவல் தலைவன் தேரதரன் எங்கே சென்றிருக்கிறான் என்பதை அறிவீர்களா?” என வினவினாள்.

“தெரியவில்லை. திரும்பி வந்ததும் காரணத்தைத் தெரிவிப்பான்.”

“அவன் எங்கே சென்றிருப்பான் என்பதை நான் அறிவேன்.”

“எங்கே?”

“நித்திலவல்லியின் இறப்பை உறுதிப்படுத்த பிட்டங்கொற்றனார் தேரதரனை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்.”

“கொன்றவனையே உறுதிப்படுத்த அனுப்பி வைத்திருக்கிறான் அந்த மூடன்” எனக் கூறிக்கொண்டு சிரிக்கலானார் அஃதை. பிறகு, “முதன்மை அமைச்சனாக இருந்தும் சரியான காரணத்தை என்னால் அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை. காமக்கணியாள் எதற்காக கரைக்கு நெடுநாட்கள் கழித்து வருகை தந்திருக்கிறாள் என்பதை அறிந்துகொண்டாயா?” என வினவினார்.

“பாழியின் வணிக மரக்கலங்கள் அனைத்தையும் போர்க் கலங்கலாக மாற்றுவதற்காக வருகை தந்திருக்கிறாள். அதற்கான பணிகளையும் அவள் தொடங்கிவிட்டாள் தந்தையே.”

அஃதை அதிர்ச்சியடைந்து அமர்ந்திருந்தார். அவரது முகத்தில் அதிர்ச்சியின் சாயல் கண நேரத்தில் படர்ந்துவிட்டிருந்தது. “நான் எதிர்பார்க்கவில்லை” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தார்.

“கொங்கணக் கிழான் அனைத்திற்கும் தயாராகிவிட்டார்.”

“ஆமாம், இந்த நாடே சுடுகாடாக மாறினாலும் பரவாயில்லை. மோரியர், சோழர், பாண்டியர், சேரர் என எவர் தன்னை ஆக்கிரமிக்க நினைத்தாலும் அவர்களை எதிர்க்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துவிட்டான். அதற்கான ஆயத்தப் பணிகளையும் தொடங்கிவிட்டான்.”

“இன்னொரு செய்தியைப் பற்றியும் கேள்விப் பட்டீர்களா?”

“என்ன?”

“சற்று முன் போர் ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்யவும் கட்டளை பிறப்பித்துவிட்டே அகவுநர் கன்னியைத் தேடி வந்திருக்கிறார்.”

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் வெற்றுச் சிரிப்பு சிரித்த அஃதை, “முதன்மை அமைச்சனான என்னிடம் எதுவுமே விவாதிக்கப்படுவதில்லை” என விரக்தியுடன் தெரிவித்தார்.

“அவர் இப்பொழுதெல்லாம் எவருடனும் கலந்து ஆலோசிப்பதில்லை தந்தையே. கட்டளையை மட்டுமே பிறப்பிக்கிறார்.”

“ஆமாம், வரி வசூல் செய்யவும், கருவூலத்தைப் பெருக்கவுமே நான் தேவைப்படுகிறேன்.”

“கவலை வேண்டாம் தந்தையே. காலம் மாறும். அப்பொழுது அதிகாரமும் மாறும்.”

“அந்த நாளுக்காகத் தான் நான் காத்திருக்கிறேன் மகளே” என அவர் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுதே சற்றுத் தொலைவில் தேரதரன் அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான்.

அவனைப் பார்த்ததும், “நாம் இங்கு இருப்பதை அவன் எப்படி அறிவான்?” என வினவினார் அஃதை.

“நான் தான் தந்தையே இருப்பிடத்தைத் தெரிவித்து சந்திக்கும்படி கட்டளையிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தவள், “தந்தையே, கொங்கணக் கிழான் நன்னன் பெரும் வீரர். சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தவாறு சுயமாக முடிவெடுப்பவர். பிறகு எதற்காக அவர் அகவுநர் கன்னியைச் சந்திப்பதற்காக சென்றுகொண்டிருக்கிறார்?. அகவுநர் கன்னிகள் எதிர்காலத்தைக் கூறும் அளவிற்கு வல்லமை கொண்டவர்கள் என்பது மெய்யா? எனக்குள் இந்த ஐயம் நெடுங்காலமாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நானும் அகவுநர்கள் பற்றிப் பல கட்டுக்கதைகளைக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் முக்காலமும் அறிந்தவர்கள், ஒருவனின் முகத்தைப் பார்த்தே அவனது எதிர்காலத்தை தீர்மானிப்பவர்கள் என்று. கொங்கணத்தின் அரியணையில் இருப்பவர்கள் அகவுநர்களிடம் குறி கேட்காமல் எதையும் செய்வதில்லை. அவர்களின் பெரும் நம்பிக்கை இது” என அஃதை கூறிக் கொண்டிருந்த பொழுதில் அவர்களிடம் நெருங்கிய தேரதரன், “நேற்று காலையில் பாழியங்காடியில் பிடர்த்தலையனும், அன்னி

மிஞ்லியனும் மாறுவேடத்தில் சுற்றியிருக்கிறார்கள். பிறகு மாலைப் பொழுதில் அன்னி மிஞ்லியன் மட்டும் கிழக்கு நோக்கிச் சென்றிருக்கிறான்” என அவசர அவசரமாகத் தெரிவித்தான்.

“அன்னி மிஞ்லியன் தனியாகவா சென்றான்?”

“ஆமாம்.”

“பிடர்த்தலையன் அன்னி மிஞ்லியனுடன் செல்லவில்லையா?”

“இல்லை.”

“எனக்கு இது மிகவும் கெட்ட செய்தி.”

“ஆபத்தானதும் கூட” எனத் தேரதரன் தெரிவித்தான்.

தேரதரனை நோக்கிய செல்வி, “அன்னி மிஞ்லியனின் பயணம் ஆபத்து நிறைந்தது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறாயா?” என வினவினான்.

“இல்லை தேவி. நான் அவனது பயணத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. அன்னி மிஞ்லியன் தனிமையில் புறப்பட்டிருக்கிறான் என்றால் அவனது ஆருயிர் நண்பன் பிடர்த்தலையரை இங்கு எதற்கோ விட்டுச் சென்றிருக்கிறான் என்பதை நாம் யூகிக்கலாம். ஒருவேளை ஏதாவது அதிமுக்கிய செய்தியுடன் பிடர்த்தலையரே அன்னி மிஞ்லியனை அனுப்பி வைத்திருக்கலாம்.”

அப்பொழுது அஃதை, “பிடர்த்தலையன் இருக்கிறான் எனில் காரணம் இல்லாமல் இருக்க மாட்டான். அதே வேளை அன்னி மிஞ்லியனும் அவசியம் இல்லாமல் சென்றிருக்கமாட்டான்” எனக் குறுக்கிட்டுத் தெரிவித்தார்.

தேரதரன், “இரும்பிடர்த்தலையர் இங்கு இருக்கிறார் எனில் நித்திலவல்லியின் மரணத்தைப் பற்றியும் நிச்சயம் விசாரணை செய்வார். என்கதி இனி அதோகதிதான் போலிருக்கிறது” என அஞ்சினான்.

தேரதரனின் தோள் மீது தனது கையை வைத்த அஃதை, “கவலை கொள்ளாதே. நமது ஒற்றர்களை மீறி பிடர்த்தலையனால் எதுவும் செய்ய இயலாது. அவன் வேறு ஏதோ முக்கிய பணிக்காக இங்கு மறைந்திருக்கிறான். அதன் காரணத்தை நாம் கண்டறிய வேண்டும். அதைக் கண்டறிந்தால் தான்

நம்மால் அன்னி மிஞிலியனின் அவசர பயணத்திற்கான காரணத்தையும் கண்டறிய இயலும்” எனத் தெரிவித்தார்.

“எனக்கொரு யோசனை?”

“என்ன?”

“நான் வேண்டுமானால் அன்னி மிஞிலியனைப் பின்தொடரட்டுமா?”

அப்பொழுது புன்னகைத்த அஃதை, “நேற்று மாலையே இந்த முடிவை எடுத்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். இந்நேரம் அவன் சஃயாத்ரி மலையையே கடந்து சென்றிருப்பான். எங்கு சென்றான் என்பதை எப்படி அறிவாய்?” என வினவினார்.

“இனி அவனைப் பின் தொடர்வதில் எந்தப் பயனும் இல்லை.”

“முடிந்தால் பிடர்த்தலையனைக் கண்டறிந்து அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லலாம்”

“இது நல்ல யோசனை” என தேரதரன் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுதே அவர்களை நெருங்கிய நன்னனின் மெய்க்காவல் தலைவன், “இனி இங்கு இருப்பது பெரும் ஆபத்து. பொழுது மேற்கில் விழுந்த பிறகு இரவு இரண்டாம் சாமப் பொழுதின் முதல் நாழிகையில் நம் அனைவரையும் காவல் மரத்திற்கு அருகில் சந்திப்பதாக அரசர் தெரிவித்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அரசர் என்னிடம் எதுவும் தெரிவிக்கவில்லையே.”

“தங்களை சந்திக்கும் முன்னரே திட்டங்களை என்னிடம் தெரிவித்துவிட்டார் கோசர் பெருமகனாரே” எனத் தெரிவித்தான் மெய்க்காவல் தலைவன்.

அடுத்த சில கணங்களில் அனைவரும் அந்த ஆபத்தான இடத்திலிருந்து புறப்பட்டு காவல் மாமரத்தை நோக்கிச் செல்லலானார்கள். நால்வரும் பாதுகாப்பான இடத்தை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருந்த வேளையில் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் கரடுமுரடான பறம்பு நிலத்தின் அடர்ந்த இருளில் தீப்பந்த உதவியுடன் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தான். அவனுக்குத் துணையாக பிட்டங்கொற்றன் மற்றும் மெய்க்காவல் தலைவன் என இருவரும்

சற்றுப் பின்னால் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தார்கள். கரடுமுரடான பாறை நிலம், அபாயகரமான பறம்பு மலை, உயர்ந்த செங்குத்தான பாறை ஆகியவற்றைக் கடந்து நன்னன் அகவுநர் கன்னியின் இருப்பிடத்தை அடைந்தான். அவன் நின்ற இடத்திலிருந்து சற்று உயரத்தில் காணப்பட்ட உயர்ந்த பாறைக் குன்றின் மீது ஒற்றைத் தீப்பந்தம் ஒன்று எரிந்துகொண்டிருந்தது.

அந்தத் தீப்பந்தத்தைக் கண்டதும் நன்னன் திரும்பிப் பார்த்தான். பிட்டங்கொற்றன் நன்னனிடம், “நாங்கள் இருவரும் காத்திருக்கிறோம்” என மட்டும் தெரிவிக்க அடுத்த கணம் அந்தச் செங்குத்தான பாறைக் குன்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த விழுதுகளையும், பாறை முகட்டு முனைகளையும் பற்றி மேல் நோக்கி ஏறத் தொடங்கினான் நன்னன்.

பெரும் சிரமப்பட்டு ஒரு நாழிகை காலம் கழித்து அந்தக் குன்றின் உச்சியை அடைந்தான் நன்னன். பாறையின் கூரிய முனைகளும், முட்களும் கிழித்து உடலில் குருதி ஆங்காங்கே வழிந்துகொண்டிருந்தது.

அகவுநர் கன்னியைக் கண்டதுமே வணங்கிய நன்னன் சத்தமெழுப்பாமல் அவளுக்கு முன் மண்டியிட்டு அமர்ந்தான். தீப்பந்தத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் அமர்ந்திருந்ததால் அகவுநர் முதிர்கன்னியின் மீது மெல்லிய வெளிச்சம் மட்டுமே விழுந்துகொண்டிருந்தது. காற்று வீசும்பொழுது அசைந்த தீப்பந்த அனலின் வெளிச்சத்தில் தெரிந்த அகவுநர் முதிர்கன்னி விழிகளை மூடி தியான நிலையில் அமர்ந்திருந்தாள். அவளது தலையிலிருந்து கொங்கண நிலத்தில் விழுந்துகொண்டிருந்த அருவிகளைப் போன்றே வெண்ணிற மயிர் விழுந்து ஆடை அணிந்திருக்காத மார்பின் மீது விழுந்து அவளது உடலை மறைத்திருந்தது.

அலட்சியத்துடன் அவளை நோக்கிக்கொண்டிருந்தான் நன்னன்.

விழிகளை மூடியபடி அமர்ந்திருந்தவள் விழிகளைத் திறக்காமலே, “வா... நன்னா... நீ இன்றுதான் என்னைச் சந்திப்பதற்கு வருகை தருவாய் என்பதை அறிந்தும் நான் நெடுநாட்களாகவே உனக்காகக் காத்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“எனது தாமதத்திற்கு என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் தேவி” எனப் பதிலளித்தான் நன்னன்.

அவன் கூறிய பதிலைக் கேட்ட அகவுநர் முதிர்கன்னி சிரித்தாள். பிறகு, “நன்னா... நீ, நான், உனக்காக இந்தப் பாறையின் கீழ் காத்திருக்கும் இரு மூடர்கள் என நாம் அனைவருமே காலத்தின் அகதிகள்” என அவள் பாட்டிற்கு அவனது பதிலுக்குத் தொடர்பே இல்லாத மறுமொழியை அளித்தாள்.

நன்னன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

அகவுநர் முதிர்கன்னி, “இந்தக் கிழவிக்கு விழிகள் இல்லாவிட்டாலும் எனக்கு எதிரில் இருப்பவற்றையும், எதிர் காலத்தில் நடக்கவிருப்பதையும் என்னால் நன்கு பார்க்க முடிகிறது. உனக்கு இந்தக் கிழவியின் மீது எந்நாளும் நம்பிக்கை இருந்ததில்லை. ஆதலால் வாழ்வில் முதல் முறையாக என்னை நீ தேடி வந்திருக்கிறாய். உன் உடலில் வழியும் குருதியின் வாதையை எனது நாசியால் நன்கு உணர முடிகிறது. என் மீது நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும் கருதிய காரியத்தை கச்சிதமாக நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற வேட்கை கொண்டவன் என்பதை உன் உடலில் வழியும் வியர்வையின் வாடை எனக்கு நன்கு உணர்த்துகிறது. என் முதுமையைத் தின்று நான் உனக்காகவே இந்த இடத்தில் நெடுங்காலமாகக் காத்திருக்கிறேன்” என்றாள் அவள்.

“விழிகள் இல்லாத தங்களால் வந்திருப்பது நான்தான் என்பதை எப்படி அறிந்து கொள்ள முடிந்தது?”

“அதை நீ அறிந்துகொள்வதால் ஏற்படும் நன்மை என்னவாக இருக்கும் நன்னா?”

“இதுவரை எனக்கு எதிர்காலத்தைக் கணிக்கும் கணியன்கள் மீதோ அல்லது நிமித்திகர்கள் மீதோ அல்லது அகவுநர் மீதோ நம்பிக்கைப் பிறந்ததில்லை. தாங்கள் கூறியதைப் போன்றே நாம் அனைவரும் காலத்தின் அகதிகள். இன்னும் சரியாகக் கூற வேண்டுமென்றால் நாம் அனைவரும் அவற்றின் அடிமைகள். இந்த நிலையில் அகதிகளான நம்மில் சிலரால் காலத்தின் வரையறைகளைப் பற்றிக் கணித்துக் கூற முடியும் என்பதில்

எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஒருவேளை எனக்கான பதில் கிடைத்தால் தங்கள் மீது எனக்கு நம்பிக்கை தோன்றலாம்.”

“நன்னா... இந்தக் கிழவியை கடைசியாக உனது தந்தை வந்து சந்தித்துவிட்டுச் சென்றான். அதன் பிறகு நான் உனக்காகத் தான் காத்திருக்கிறேன். இந்த இரவில் இங்கு எவரும் வரத் துணியமாட்டார்கள். நன்னன் ஒருவனால் மட்டுமே இந்தப் பாதையில் சூழ்ந்திருக்கும் பேராபத்துகளைக் கடந்து என்னைச் சந்திக்க இயலும். மற்ற எளிய மானிடர்களால் இயலாத காரியம்.”

நன்னன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“என்னைத் தேடி எதற்காக வந்திருக்கிறாய்?”

“அனைத்தையும் அறிந்த தாங்களே எனது வருகைக்கான காரணத்தை வினவலாமா? அக்காரணத்தை நான்வேறு உரைக்க வேண்டுமா?”

உரக்கச் சிரித்த அகவுநர் முதிர்கன்னி, “நீ காரணத்தைத் தேடி என்னை நாடி வந்திருந்திருந்தால் உனக்கு வேண்டியவற்றை நான் அறிந்திருப்பேன். ஆனால், நீ மரபின் பெயரில் பெரும் போருக்கு முன் என்னைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறாய். நான் என்ன மறுமொழி வழங்குவது நன்னா?”

“நடப்பதைக் கூறுங்கள். நடக்க வேண்டியவற்றைக் கூறுங்கள். நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைக் கூறுங்கள்.”

“நடந்துகொண்டிருப்பதை நீயே அறிவாய். அதை நான் மீண்டும் உனக்குக் கூற வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நடக்கவேண்டியதை நான் உரைக்க வேண்டுமா அல்லது நீ செய்ய வேண்டியதை உரைக்கவா?”

“நடக்கவிருப்பத்தைப் பற்றிக் கூறுங்கள். நான் முடிவெடுத்துக் கொள்கிறேன்.”

“எதிர்காலத்தை எவராலும் மாற்ற இயலாது நன்னா. ஆனால், உன்னால் செய்ய முடிகிற காரியம் என ஒன்று இருக்கிறது.”

“என்ன அது?”

“எளிய மனிதர்கள் கற்பனையால் நினைத்துப் பார்க்க இயலாத காலம் வரையிலும் உனது புகழ் நிலைத்து இருக்கலாம். உனது வீரம் பாடுபொருளாகலாம். ஆயிரம், ஈராயிரம் ஆண்டுகளைக் கடந்த பிறகும் உனது வீரம் மீண்டும் எழுதப்படலாம் நன்னா.”

“போதும். தங்களது பேச்சு என்னைக் குழப்புகிறது.”

“நான் குழப்பவில்லை கொங்கணக் கிழா. உள்ளதைக் கூறுகிறேன்.”

“எனக்குப் புரியவில்லை.”

“உனக்கு முன் இனி காலம் இரண்டாகப் பிரியப் போகிறது.”

“காலம் பிரியப் போகிறதா?”

“ஆம்!”

“எப்படி?”

“அதிகாரத்தின் உச்சியில் இருக்கப் போகிறாய். தென்னகத்தில் உனது அதிகாரம் பெருகும். உன்னைப் புகழ்பவர்களும், உனது செல்வத்திற்காக பலர் எப்பொழுதும் உன்னைச் சூழ்ந்திருப்பர். சேரர், சோழர் பாண்டியர் கூட உன்னைத் தேடி வந்தாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை. தீண்டப்படாத உலகின் இணையற்ற அழகினைக் கொண்ட கன்னிகள் உன் அந்தப்புரத்தில் எப்பொழுதுமே நிறைந்திருப்பர்.”

“தற்பொழுதும் நான் இப்படித்தானே இருக்கிறேனே.”

“ஆனால், உனக்கு அனைவரும் அடிபணிந்து கிடந்தாலும் நீ மற்றொருவனுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பாய்.”

“அதாவது அதிகாரமுள்ள அடிமை.”

“ஆமாம்.”

“மற்றொன்று?”

“உனக்கு முன் காலம் குருதியும், வாளும், போராக நீண்டு கிடக்கிறது கொங்கணக் கிழா. உனது வாளிலிருந்து வழிந்த குருதி ஆறாகப் பாய்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. உனது வாளுக்கும், உனது வேலுக்கும்

இறையானவர்களை கானமர் செல்வியின் பேய்ப் படைகளும், பூதப் படைகளும் தின்று பசியாறி உன்னை வாழ்த்துகின்றன. உன்னால் கொல்லப்பட்டவர்களின் ஆன்மாக்கள் உன்னைச் சபித்துக்கொண்டு சஃயாத்ரி மலையெங்கும் திரிந்து கொண்டிருப்பதை நான் காண்கிறேன். உனது வீரம் காலம் கடந்தும் பலரால் பாடப் படுவதை என்னால் கேட்க முடிகிறது. இக்கடம்ப நிலத்தின் தலை மகனான உன்னை இக்கடம்ப நிலம் தாங்கிக் கொண்டு பூரித்து நிற்பதை என்னால் காண முடிகிறது. அவள் மகிழ்ச்சியில் மழையை உன் மீது தூவுகிறாள். அவள் உன்னைச் சுமந்து சென்று மகிழ்ந்து கொள்கிறாள்”

நன்னன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் அவனது முகம் வெளிறிப் போய் விட்டிருந்தது.

“உனது தகப்பனுக்குத் தெரிவித்ததைப் போன்று இதைச் செய் என்று உனக்கு நான் கட்டளையிடவில்லை. உனக்கு முன் விரிந்து கிடக்கும் காலத்தை தெரிவித்துவிட்டேன் கொங்கணக் கிழா. எதன் வழி செல்லவேண்டும் என்பதை நீயே முடிவெடுத்துக் கொள்” எனத் தெரிவித்தவள் பாடத் தொடங்கினாள்.

“கடந்தகாலமும் நானே...

எதிர்காலமும் நானே...

இறந்த காலமும் நீயும் ஒன்றா...”

என அம்முதிர் அகவுநர் கன்னி பாடிக் கொண்டிருந்த வேளையிலே நன்னன் என்ன செய்யவேண்டும் என்று முடிவெடுத்திருந்தான். அதன் பிறகு நன்னன் எதுவும் பேசவில்லை. எரிந்துகொண்டிருந்த தீப்பந்தத்தை எடுத்த நன்னன் அகவுநர் முதிர் கன்னிக்கு முன் அதை நட்டு தீப்பந்த ஒளியில் அவளை நோக்கினான்.

அவளது முகத்தில் இமைகள் மட்டுமே காணப்பட்டன. விழிகள் காணப்படவில்லை. தோல் சுருங்கி சுருக்கம் விழுந்திருந்தது. வீசிய காற்றில் விலகிய நரை முடிகளுக்கிடையில் அவளது சுருக்கம் விழுந்த மார்பு தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவளையே சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த

நன்னன் வேண்மான் எதுவும் பேசாமல் திரும்பி அந்தப் பெரும் பாறை முகட்டிலிருந்து கீழிறங்கினான்.

கீழிறங்கியவன் அவனுக்காகக் காத்திருந்த பிட்டங்கொற்றன் மற்றும் மெய்க்காவல் தலைவனிடம் ஒரு சொல் கூட பேசவில்லை. அமைதியாக நடந்துசென்றுகொண்டிருந்தான்.

நன்னன் வேண்மானை இருவரும் அமைதியாகப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

நன்னன் வெகு தொலைவு சென்றபிறகு அமர்ந்திருந்த அகவுநர் முதிர் கன்னி அவளுக்கு முன் எரிந்துகொண்டிருந்த தீப்பந்தத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு நடக்கத்தொடங்கினான். அவள் அமர்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து சென்றுகொண்டிருந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் சிறிது தொலைவு நடந்து சென்றவள் பறம்பு மலை அடர்வனத்தில் தனித்துக் காணப்பட்ட குடில் ஒன்றுக்குள் சென்றாள். கையில் வைத்திருந்த தீப்பந்தத்தால் மேலும் சில தீப்பந்தங்களை ஏற்ற அக்குடில் முழுவதும் வெளிச்சமானது.

கீழே குனிந்தவள் தொங்கிக்கொண்டிருந்த நரைத்த முடியை பின்கழுத்திற்கு அருகில் பற்றி இழுத்தாள். அவளது நரைமயிர் முழுதும் அவளது கையோடு வந்துவிட்டிருந்தது. மூலிகையின் உதவியால் சுருங்கச் செய்திருந்த உடல் தோலினைப் பற்றி பாம்பு உடல் தோலை உரிப்பதைப் போன்று உரித்து எறிந்தாள். அந்த அறைக்குள் நுழைந்த முதிர்கன்னி கண நேரத்தில் இளங்கன்னியாக மாறியிருந்தாள்.

அந்தக் கூடாரத்தில் வைத்திருந்த மெல்லிய வெண்ணிறத் துணி ஒன்றை உடலில் சுற்றி தீப்பந்தத்தை எடுத்து பார்வையை சற்றுத் தூரக் கிடந்த நார்க் கட்டிலை நோக்கி செலுத்தினாள். அங்கே அகவுநர் முதிர்கன்னி ஒருத்தி விழிகளை மூடித் துயில் கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் நெருங்கியவள், “உங்களது மறுவாழ்க்கை பேரொளியுடன் திகழட்டும். இந்தப் பாவியையும் மன்னித்துவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் கையில் வைத்திருந்த தீப்பந்தத்தை அவள் மீது கிடத்திவிட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்றாள்.

சிலகண நேரங்களில் எல்லாம் அந்தக் குடில் சுடர்விட்டு எரியத் தொடங்கியது. காலம் காலமாக நன்னன் அரச மரபிற்கு குறி கூறி

எதிர்காலத்தைக் கணித்துக் கூறிய அகவுநர் முதிர்கன்னியும் அந்தக் குடிவோடு தீயில் எரிந்துகொண்டிருந்தாள். வாழ்க்கையை இருளிலேயே கழித்த அம்முதிர் கன்னியின் இறுதி நேரம் ஒளிப் பிழம்புடன் கழிந்துகொண்டிருந்தது.

அகவுநர் இளங்கன்னி திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் வன விலங்குகளையோ அல்லது அடர் இருளைப் பற்றியோ கவலைப் படாமல் வனத்திற்குள் சென்ற காட்டு விலங்குகளின் பாதையில் தனியொருத்தியாய் நடந்து சென்றவள் வெளிச்சத்திலிருந்து மறைந்தாள்.

அடிக்குறிப்பு :

1. அகவுநர் கன்னி – நன்னன் வேண்மான் பற்றிய ஆதாரம்:

அகவுநர்ப் புரந்த அன்பின், கழல் தொடி,
நறவு மகிழ் இருக்கை, நன்னன் வேண்மான் (அகநானூறு – 97)

குறிகூறும் அகவுநர்களைப் பற்றிய பின்வரும் சங்கப் பாடல்கள் கூறுகின்றன.

பகர் குழல் பாண்டில் இயம்ப அகவுநர் நா நவில் பாடல் முழவு எதிர்ந்த
அன்ன – பரி 15/42–43

அகவுநர் புரந்த அன்பின் கழல் தொடி – அகம் 97/11

புன் தலை மட பிடி அகவுநர் பெருமகன் – அகம் 113/3

நுண் கோல் அகவுநர் புரந்த பேர் இசை – அகம் 152/4

நுண் கோல் அகவுநர் வேண்டின் வெண் கோட்டு – அகம் 208/3

இன் குரல் அகவுநர் இரப்பின் நாள்—தொறும் – அகம் 249/4

11 நீதி வழுவாத செங்கோல்

அஃதை, செல்வி, தேரதரன் ஆகியோர் ஒரு படகிலும், மெய்க் காவல் தலைவன் ஆகியோர் மற்றொரு படகிலும் புறப்பட்டு கொற்றவைப் புழையிலேயே கிழக்கு நோக்கிப் பயணிக்கலானார்கள். ஒரு ஓரைப் பொழுது காலம் சென்றவர்கள் கொற்றவை நதி இரண்டாகப் பிரிந்த இடத்தில் அவர்களும் படகைத் திருப்பி ஏழில் மலையை நோக்கிப் பாய்ந்த கொற்றவைப் புழையில் படகினைச் செலுத்தினார்கள்.

படகு இருளைக் கிழித்து நதியின் மீது அமைதியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. அப்பொழுது அங்கு தோன்றியிருந்த அதீத அமைதியைப் போக்கும் விதமாக செல்வி, “தந்தையே, கொங்கணக் கிழான் ஏதோ விபரீத முடிவெடுத்துவிட்டார் என்றே கருதுகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவர் ஏதோ அதிமுக்கிய முடிவினை எடுத்துவிட்டார் என்பதை அறிவேன் நான். ஆனால், அவரது முடிவு விபரீதமானது என்று எப்படிக் கூறுகிறாய்?” என வினவினார் அஃதை.

“இதுவரை கொங்கணக் கிழான் தங்களை விவாதிக்காமல் எந்த முடிவையாவது எடுத்திருக்கிறாரா?”

“இல்லை மகளே.”

“ஆனால், இப்பொழுது எந்த முன்னறிவிப்பும் இன்றி அகவுநர் கன்னியை காணச் சென்றிருக்கிறார். அதுவும் தங்களைத் துணைக்கொள்ளாமல் முதிரை மலைக் கோமானுடன் சென்றிருக்கிறார். ஆதலால் தான் ஏதோ ஒரு விபரீத முடிவில் அவர் இருக்கிறார் என்று

கருதுகிறேன் நான்” என அவள் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் குறுக்கிட்ட தேரதரன், “கொங்கணக் கிழான் கோசர் பெருமகனாரை தவிர்க்கிறார் என்றால் தங்களை எதற்காக தேவி அழைத்து வந்திருக்க வேண்டும்?” என வினவினான்.

அவன் எழுப்பிய கேள்வியைத் தொடர்ந்து அங்கு சற்று நேரம் அமைதி நிலவியது. படகின் துடுப்பு விழுந்த சலசலப்புச் சத்தம் மட்டுமே எழுந்துகொண்டிருந்தது.

“கொங்கணக் கிழாருக்கு தங்கள் மீதும், கோசர் பெருமகனாரின் மீதும் பெருமதிப்பு இருக்கிறது. ஆதலால் தான் அகவுநர் கன்னியை சந்திக்கும் முன் அவர் கோசர் பெருமகனாரை உடன் அழைத்து வந்திருக்கிறார்” எனத் தேரதரன் தெரிவிக்க குறுக்கிட்ட கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “ஆமாம் மகளே. தேரதரன் கூறுவதிலும் பொருள் இருக்கிறது. அகவுநர் கன்னியை சந்திக்கச் செல்லும் முன் அழகிய கன்னிகளின் முகத்தை தரிசித்துவிட்டுச் செல்வதே கொங்கண மன்னர்களின் வழக்கம். அதிலும் அவர்களின் அன்புக்கு உரியவர்கள் முகத்தைக் கண்டபிறகே அகவுநர் கன்னியை சந்திக்கச் செல்வார்கள். இன்றைய நிகழ்வைக் கண்டபிறகுதான் மன்னர் நம் மீது எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

“தந்தையே, தங்களுக்கு குற்ற உணர்வு தோன்றவில்லையா?” என வினவினாள் செல்வி.

அவளது அக்கேள்வியை எதிர்பார்த்திராத அஃதை அதிர்ச்சியுடன் செல்வியை நோக்கினார். படகில் எரிந்துகொண்டிருந்த ஒற்றை விளக்கொளியில் அதைக் கவனித்த செல்வி, “தந்தையே, கொங்கணக் கிழான் நன்னன் தங்கள் மீது பெரும் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார். என் மீதும் அவர் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையையும், அன்பையும் பார்க்கையில் தவறு செய்துவிட்டமோ என்று கருதுகிறேன் நான். அத்தனையையும் அறிந்த பிறகும் தாங்கள் அவருக்கு எதிராக களமிறங்க முடிவு செய்துவிட்டீர்கள். இதுதான் தாங்கள் கற்ற தர்ம நியதியா தந்தையே?” என செல்வி அஃதையை நோக்கி வினவ தேரதரனும் இன்னதென்று அறியாத குழப்பத்துடன் இருவரையும்

நோக்கினான். படகை செலுத்திக்கொண்டிருந்த துடுப்புக் காரனுக்கு செவியும், வாயும் இல்லாத காரணத்தால் அவனைப் பற்றி மூவரும் கவலைப் படவில்லை.

செல்வி தொடுத்த கேள்வியைவிடவும், அவள் தேரதரனின் முன் அக்கேள்வியை எழுப்பியது அவருக்கு பெரும் ஆத்திரத்தை வரவழைத்தது. செல்வியையும், தேரதரனையும் நோக்கினார்.

செல்வியும் தேரதரனையும், அஃதையையும் மாறி மாறி நோக்கியவள், பிறகு அஃதையின் முகத்தில் தனது பார்வையை நிலைக்க வைத்தபடி, “தந்தையே, இவர் மீது நான் பரிபூரண நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன். இவர் மீது கொள்ளும் ஐயம் என் மீது கொள்வதைப் போன்றது” என அவனது கையைப் பற்றிக்கொண்டு அஃதையிடம் தெரிவித்தாள்.

அவளது செயலையும், அவள் கூறும் சொல்லின் முழுப் பொருளையும் உணர்ந்த அஃதை அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினார்.

அஃதையின் அதிர்ச்சியை உணர்ந்த செல்வி, “அதிர்ச்சிக்கு அவசியம் இல்லை தந்தையே. நாம் இதைப் பற்றி பிறகு விவாதிப்போம். தற்பொழுது கொங்கணக் கிழாரின் செயலைப் பற்றி விவாதிப்போம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

செல்வியின் செயல் அஃதைக்கு மட்டும் அல்லாமல் தேரதரனுக்கும் பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. செல்வி அளித்திருந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள்வதற்குள் படகு நன்னன் வேண்மானின் காவல் மரத்தை நெருங்கியிருந்தது.

ஏழில் மலைக்கும், பாழிக் கோட்டைக்கும் இடையில் பாய்ந்துகொண்டிருந்த கொற்றவைப் புழையின் தென் கரையில் பாழிக் கோட்டைக்கு வடமேற்கே கடம்பர்களின் காவல் மரம் காணப்பட்டது. நதியில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தபொழுதே மாமரத்தில் பழுத்துத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த பழுத்திலிருந்து மணம் எழுந்து அப்பகுதி முழுவதும் பரவியிருந்தது. மூக்கில் ஏறிய மாங்கனியின் வாடையை மூச்சை இழுத்து அனுபவித்த செல்வி, “தந்தையே, காற்றில் பரவும் இந்த மாங்கனியின் நறுமணமே இப்படி இருக்கிறதே, இப்பழுத்தின் சுவை எப்படி இருக்கும்?” என வினவினாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் தூக்கி வாரிப் போட்டது அஃதைக்கு. “மகளே உனது எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள். நன்னனின் காவல் மரத்தின் கனியைத் தின்றால் என்ன தண்டனை என்பதை அறிவாய் தானே? காவல் மரத்தின் கனியைத் தின்பது என்பது தெய்வக் குற்றத்திற்கு இணையானது. எந்தவித விசாரணையும் கிடையாது. தெய்வ நிந்தனை என்பது தேசத் துரோகத்திற்கு ஈடானது. சிரச்சேதம் தான்” என அவர் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுதே செல்வி குனிந்து நீருக்குள் தாவி எதையோ கையில் எடுத்தாள்.

“தந்தையே, நான் இப்பொழுதுதான் எனக்கு காவல் மரத்தின் மாங்கனியை ருசிக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்தேன். கொற்றவையே எனக்கு வரமளித்துவிட்டாள்” எனக் கூறியபடியே நதியிலிருந்து எடுத்த கனியை அவர்களுக்கு காட்டினாள்.

அவள் கையில் வைத்திருந்த மாங்கனியைப் பார்த்த அஃதை பதறியடித்துக்கொண்டு எழுந்தார். படகு வேகமாக ஆடியது. உடனே படகோட்டி திரும்பிப் பார்த்தான். அவனைப் பற்றிக் கவலைப் படாத அஃதை மீண்டும் படகில் அமர்ந்துகொண்டு, “மகளே, வேண்டாம். உன் மீது கொங்கணக் கிழான் பெரும் அன்பு வைத்திருக்கிறார் என்பது பெரும் உண்மை. அதற்காக இச்செயலை அவர் மன்னிப்பார் என்று கனவிலும் கருதாதே. நீதி என வந்துவிட்டால் அனைவருக்கும் அவரது செங்கோல் ஒரே மாதிரி தான் இருக்கும். மகளே கையில் வைத்திருக்கும் கனியை நதிக்குள் வீசிவிடு. உன் கையில் இருக்கும் கனி கொற்றவைக்கு உரியது” எனக் கட்டளையிட்டார்.

ஆனால், அவர் கூறுவதைக் கேட்டுப் பின்வாங்காமல், “தந்தையே, இக்கனியை உண்டால் முதுமை என்பது நெருங்காது. எதிர்பாராத பயன்கள் வந்துசேரும். கானமர் செல்வியின் பரிபூரண அருள் கிடைக்கும் என்றும் கூறுகிறார்களே, எனக்கு அதிலெல்லாம் நம்பிக்கை இல்லை. இதுவரை எவராலும் தீண்டப்பாத இம்மாம்பழத்தின் சுவையை நான் அறியவேண்டும் என்ற ஆவல் மட்டுமே எனக்குள் பெருக்கெடுக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“மகளே, நதியில் மிதந்தாலும் எவரும் இப்பழத்தை சுவைக்க வேண்டும் என்று கனவிலும் நினைப்பதில்லை. இது கொற்றவைக்கு உரியது.

இப்பழத்தை கொங்கண மன்னர்கள் கூட சுவைப்பதில்லை. தெய்வத்திற்கு மட்டுமே உரியது என்று கருதுபவர்கள். பல ஆண்டுகளாக நீடித்துவரும் அம்மரத்தின் புனிதத்தைக் கெடுத்துவிடாதே” என அவர் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுதே அப்பழத்தைக் கடித்துச் சுவைத்தாள் செல்வி.

அஃதை செயலற்று, “மகளே... என்ன காரியம் செய்கிறாய்?” எனப் பதறினார்.

பதிலுக்கு செல்வி, “தந்தையே, பல மாங்கனிகளை நான் சுவைத்திருக்கிறேன். ஆனால், அனைத்தையும் விடவும் இக்கனியே சுவையானதாக இருக்கிறது” எனக் கூறியவள் பழத்தை வேகமாக உண்டு முடித்து நதியில் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டாள்.

“குற்றம் சாட்டப்பட்டால் மட்டுமே நாம் செய்யும் தவறுகள் குற்றமாகிறது. நம்மைத் தவிர எவரும் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆதலால் இத்தவறை இங்கேயே மறந்துவிடுவீர்களாக...” எனத் தெரிவித்ததுக் கொண்டிருந்த பொழுது படகு கரையோரம் நெருங்கியது. அஃதையின் மறுமொழியை எதிர்பாராமல் வேகமாகக் கீழிறங்கி இருவரையும் கடந்து சென்று காவல் மரத்தை நோக்கிச் சென்றாள்.

செல்வியின் செயலைக் கண்டதும் அஃதைக்குக் கோபம் தலைக்கேறியது. அவளை அங்கேயே வெட்டிப் போட்டுவிடவேண்டும் எனத் தோன்றினாலும் அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டு அமைதியாகச் சென்றார்.

தேரதரன் முகத்தில் எந்த உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்திக்கொள்ளாமல் அமைதியாக அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தான்.

காவல் மரக் கனி உண்ணப்பப்பட்டதையோ அல்லது அதன் புனிதம் அழிக்கப்பட்டதையோ அறியாமல் பக்தியுடன் மூவரையும் பின்தொடர்ந்து சென்றான் நன்னனின் மெய்க்காவல் தலைவன்.

நால்வரும் காவல் மரத்தை அடைந்ததும் அவர்களுக்குப் பெருத்த ஆச்சர்யம் காத்திருந்தது. அங்கு கொங்கணத்தின் துணைப் படைத் தலைவர்கள், அமைச்சர்கள், நாடாளுவார்கள் என அனைவரும் வருகை தந்திருந்தார்கள். கொங்கணக் கிழான் அனைத்து பெருமக்களையும்

அரசவைக்குப் பதில் காவல் மரத்திற்கு அழைத்திருப்பதைக் கண்டதும் கொங்கணத்தின் அரசியல் நிலைமையை அஃதையால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

முதன்மை அமைச்சர் அஃதை வருவதைப் பார்த்ததுமே அனைவரும் எழுந்து நின்று அவருக்கு மரியாதை செலுத்தினார்கள். அனைவரது மரியாதையையும் ஏற்றுக்கொண்ட அஃதை பதில் மரியாதை செலுத்தினார்.

அனைவரும் கோசர் பெருமகனார் அஃதையைச் சூழ்ந்து அழைக்கப்பட்டதற்கான காரணத்தை வினவலானார்கள். அவர், “நானும் தங்களைப் போன்று தான் காரணம் கூறப்படாமல் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

அங்கு சிறு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. பிறகு, “கொங்கணக் கிழான் எப்படியும் இன்னும் சற்று நேரத்தில் திரும்பி வந்துவிடுவார். நாம் அழைக்கப்பட்டதற்கான காரணத்தை அவர் வந்த பிறகு அறிந்துகொள்ளப் போகிறோம்” என்ற குரல் கூட்டத்திலிருந்து எழுந்தது. பிறகு அமைச்சர்கள், துணைப் படைத் தலைவர்கள் என அனைவரும் மயூரனின் வருகை, கொங்கணத்தின் மாறிவிட்ட அரசியல் சூழல் பற்றி பரபரப்பாக விவாதிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களின் உரையாடலைக் கேட்டபடி அஃதை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். செல்வி தேரதரனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தாள். மாங்கனியை சுவைத்த பிறகு அவளுக்கு புதுவலிமை கிடைத்ததைப் போன்றே உணர்ந்தாள் அவள்.

அமைச்சர்கள் மற்றும் படைத் தலைவர்கள் அனைவரும் பரபரப்பாக தங்களுக்குள் விவாதித்துக் கொண்டிருக்க தொலை தூரத்திலிருந்து, “கொங்கணக் கிழான், துளு நாட்டு மன்னர், கடற்கடம்பர், மோகர்களின் தலைவன், அரசர் நன்னன் வேண்மான் வருகிறார் ” என்று கட்டியங்காரன் நன்னனின் வருகையைப் பற்றித் தெரிவிக்க அனைவரும் எழுந்து நிற்கலானார்கள்.

நன்னன் வேண்மான் நடுவில் வர அவனுக்கு இரண்டு புறத்திலும் முதிரை மலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றனும், அவனது மெய்க் காவல் தலைவர்களுள் ஒருவனும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். நன்னன் வேண்மானின் முகம் முற்றிலும் வெளிர்ந்து போயிருந்தது. அவனது முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியும் தென்படவில்லை.

நன்னன் நெருங்கியதும் திடீரென்று அங்குத் தோன்றிய காமக் கணியாள் அவனை வரவேற்றாள்.

அங்கு வந்து சேர்ந்ததுமே நன்னன் வேண்மான், “மிஞிலியன் எங்கே?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான்.

அங்கு நின்ற அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது அஃதை முதிரை மலைக் கொமானிடம் சென்று, “கோமானே, என்ன நடந்தது? கொங்கணக் கிழாரின் முகம் இப்படி வெளிர்ந்து போய் நாங்கள் பார்த்து இல்லையே?” எனக் கவலையுடன் வினவினார்.

“அகவுநர் கன்னியை சந்தித்த பிறகு அரசர் எங்களிடம் ஒரு சொல் கூட பேசவில்லை. மிஞிலியனின் பெயரைத் தான் உச்சரிக்கிறார் கோசரே” எனத் தெரிவித்தார்.

“அகவுநர் கன்னி வாக்குரைத்த வேளையில் தாங்கள் அருகில் இல்லையா?”

“இல்லை. நாங்கள் இருவரும் பெரும் பாறைக் குன்றின் அடிவாரத்திலேயே நிற்குகொண்டோம்.”

“அரசரின் மனம் சமநிலையில் இல்லை என்பது மட்டும் புரிகிறது.”

“ஆமாம்...” என முதிரை மலைக் கோமான் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான், “மிஞிலியன் எங்கே என்று வினவினேன் நான்” என வினவினான்.

அங்கு நின்ற அனைவரும் மிஞிலியனைத் தேடினார்கள். “மிஞிலியன் எங்கே?” என்று ஒருவருக்கு ஒருவர் வினவிக்கொண்டார்கள்.

அங்கு ஒரு அசாதாரண சூழல் நிலவிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது செல்வி தேரதரனிடம் எதையோ தெரிவித்தான்.

உடனே நன்னன் வேண்மானுக்கு முன் சென்று மண்டியிட்ட தேரதரன், “அரசே, மிஞிலி இங்கு இல்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“எங்கே அவன்?” உடனே கேள்வி எழுப்பினான் நன்னன் வேண்மான்.

“அவர் தற்பொழுது இங்கு இல்லை. எனக்குக் கிடைத்த தகவலின் படி அவர் நம் நாட்டின் கிழக்கு எல்லையைக் கடந்து சென்றுவிட்டார்.”

“எங்கே சென்றிருக்கிறான் என்பதை நீ அறிவாயா?”

“மிஞிலி கடைசியாக ஏந்திழை நித்திலவல்லியை சந்தித்துவிட்டே புறப்பட்டிருக்கிறான். ஆதலால், அவளைச் சந்தித்தால் பதில் கிடைக்கலாம் என்று அவளைத் தேடிச் சென்றேன்...” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுதே, “அவள் தான் மாளிகை விபத்தில் இறந்துவிட்டாளே” எனத் தெரிவித்தார்.

“எனது பொல்லாத நேரம். நித்திலவல்லி தேவியை என்னால் சந்திக்க இயலவில்லை.”

“நீ அவளை சந்திக்காமல் இருந்ததே நல்லது” எனத் தெரிவித்தவர் பார்வையை துணைப்படைத் தலைவர்களை நோக்கிச் செலுத்தினார்.

அப்பொழுது தேரதரன், “அரசே...” எனக் குறுக்கிட்டு அழைத்தான்.

நன்னன் வேண்மான் தேரதரனை நோக்கினார்.

“பாழிக்கு மிஞிலி மற்றும் அழுந்தூர் இளவரசர் பிடர்த்தலையர் என இருவருமே வருகை தந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், மிஞிலி மட்டும் உடனே புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார்.”

“பிடர்த்தலையன் எங்கே என்பதை அறிவாயா?”

“அவரைப் பற்றிய தகவல் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

“பாழியில் அவன் இருப்பது உறுதிதானே?”

“ஆமாம் அரசே. நான் சேகரித்த தகவல்களின் அடிப்படையில் அவர் இன்னும் பாழியை விட்டு அகலவில்லை.”

உடனே தனக்குப் பின்னால் நின்ற பிட்டங்கொற்றனை நோக்கிய நன்னன் வேண்மான், “மாமா... தங்களுக்கு ஏதாவது அவர்களிடமிருந்து செய்தி வந்ததா?” என வினவினான்.

“இல்லை நன்னா...” என ஒற்றைச் சொல்லில் பதில் அளித்தார் பிட்டங்கொற்றன்.

பெரும் சினம் கொண்ட வேழம் பிளிர்வதைப் போன்றே நன்னன் வேண்மானும், “மிஞிலியன் நமக்குப் படைத் தலைவன் என்றுதான் பெயர். ஆனால், அவன் சென்னி ஒருவனுக்கே ஊழியம் செய்துகொண்டு இருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்தான்.

நன்னன் வேண்மானின் சினத்தைக் கண்டதுமே அங்கிருந்த அனைவரும் நடுநடுங்கிப் போய் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். தேரதரன் அச்சமின்றி துணிச்சலுடன் பேசியதைக் கண்டு அனைவரும் வியக்கச் செய்தார்கள்.

“எவ்வளவு துணிச்சல் இருந்தால் மிஞிலியன் கொங்கணம் வந்தும் என்னைச் சந்திக்காமல் சென்றிருப்பான்? அவனைக் கண்டால் கைது செய்து என் முன் இழுத்து வாருங்கள்” என எழுந்தது நன்னனின் கட்டளை.

அப்பொழுது தேரதரனை நோக்கிய நன்னன் வேண்மான், “தேரதரா... பிடர்த்தலையன் இங்குதானே இருக்கிறான் என்று தெரிவித்தாய்” என வினவினார்.

“ஆமாம், பாழியை விட்டு அகலவில்லை” என அவன் கூற உடனே நன்னன் வேண்மான் தனது முரட்டுக் குரலில், “பிடர்த்தலையா நீ இங்குதான் மாறுவேடத்தில் இருப்பாய் என்பதை நான் அறிவேன். எனக்கு முன்னால் இப்பொழுதே நீ தோன்றியாக வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்ததும் அங்கு நின்ற அனைவருமே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். நேரம் கடந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது

அங்குக் காவலுக்கு நின்ற வீரர்களில் ஒருவன் நன்னன் வேண்மானை நோக்கி சென்று அவருக்கு முன் பணிந்து மரியாதையை செலுத்தினான்.

“அழுந்தூர் இளவரசே... நீங்கள் மரியாதைக்குரியவர். உங்களைப் பெரும் மரியாதையுடன் வரவேற்பது எனது கடமை. ஆனால், இப்படி உரக்கக் குரல் எழுப்பி சந்திக்கும்படி ஆகிவிட்டதே” எனத் தெரிவித்தான் நன்னன்.

“அரசரை அரண்மனையில் சந்திப்பதை விடவும் வீரர்களுடன் சந்திப்பதிலேயே எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது” என்றான் பிடர்த்தலையன்.

நன்னன் வேண்மான் காலத்தைக் கடத்தவில்லை. உடனே அவர், “மிஞ்லியை எங்கே அனுப்பி வைத்திருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“அவன் சோழ இளவல் சென்னியை நோக்கிச் சென்றிருக்கிறான் வேந்தே.”

“எதற்காக?”

“மிஞ்லி சென்றிருக்கும் காரணம் கூறுவதற்கில்லை. சோழ இளவலிடமிருந்து உங்களுக்குத் தகுந்த நேரத்தில் செய்தி வந்து சேரும் கொங்கணக் கிழாரே” எனத் தெரிவித்தான் பிடர்த்தலையன்.

அங்கு நீண்ட அமைதி நிலவியது. அதன்பிறகு, “சென்னியை நானும் சந்திக்க ஆவலாக இருக்கிறேன் பிடர்த்தலையா. ஆனால், அவனை நான் போர்க்களத்தில் சந்திப்பதா அல்லது எனது அரண்மனையில் சந்திப்பதா என்பதை காலம் முடிவு செய்யட்டும்” எனத் தெரிவிக்க அங்கு ஒரு பதற்ற சூழல் நிலவியது.

பிடர்த்தலையன் எதையோ பேச வாயெடுத்தான். ஆனால், அதற்குள் குறுக்கிட்ட நன்னன் வேண்மான் துளு நாட்டின் படைத் தலைவர்களையும், அமைச்சர்களையும் நோக்கி, “பெரும் போர் சூழப் போகிறது. அனைவரும் ஆயத்தமாக இருங்கள். போர் எப்பொழுது எந்தச் சூழலில் வேண்டுமானாலும் ஏற்படலாம். அனைவரும் வேண்டிய ஆயுதங்கள், உணவுப் பொருட்கள் ஆகிவற்றை சேகரித்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள். என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றிய கட்டளை விரைவில் உங்களை வந்து சேரும்” எனத் தெரிவித்தார்.

அங்கு நின்ற எல்லைக்காவல் தலைவன், “யாருடன் அரசே நாம் போர் புரியப் போகிறோம்” என வினவினான்.

“இன்னும் அது முடிவாகவில்லை. நாம் யாருடன் போர் புரியவேண்டும் என்பதை மூவேந்தர் படைகளின் தலைவன் சென்னி தீர்மானிப்பான்” எனப் பதிலளித்தான்.

அங்கு கூடியிருந்த அனைவரின் மனதிற்குள்ளும் பலவித கேள்விகள் சூழ்ந்திருந்தாலும் ஒருவர் கூட துணிந்து எந்த கேள்வியையும் எழுப்பவில்லை.

நன்னன் வேண்மானே தொடர்ந்து, “சோழர், சேரர், பாண்டியர் மற்றும் மோரியர்கள் தங்களது ஆதிக்கத்தை நம்மீது செலுத்த தகுந்த சமயத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கிறார்கள். நால்வரில் சோழன் சென்னியின் போக்கு எனக்குக் கோபமூட்டுகிறது. நாம் அவனுடன் போர் புரிய வேண்டுமா அல்லது மற்றவர்களுடன் போர் புரிய வேண்டுமா என்பதை அவன் தீர்மானிப்பான்” என உரக்கத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது அஃதை, “கொங்கணம் தற்பொழுது அமைதியாகத் தானே இருக்கிறது அரசே. மற்றவர்களுடனும் நாம் அமைதியையே பேணிக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்தச் சூழலில் போர் ஏற்பட என்ன அவசியம் இருக்கிறது?” என வினவினார்.

அஃதையை நோக்கிய நன்னன் வேண்மான், “இந்தக் கேள்வி இங்குக் கூடியிருப்பவர்களின் மனதில் எழுந்திருக்கும் கேள்வி என்பதை அறிவேன் நான்” எனத் தெரிவித்தவன், “எரித்திரையன் கடலில் பெருகிக் கொண்டிருக்கும் கொங்கணத்தின் ஆதிக்கத்தை பலர் விரும்பவில்லை. மோரியர்கள் கலிங்கத்தின் மீது போர் தொடுக்கப் போகிறார்கள் என்ற செய்தி வந்துகொண்டிருக்கிறது. மோரியர்கள் தமிழகத்தின் மீது போர் தொடுக்கலாம் என்ற வதந்தியைப் பரப்பி நம்மை ஆக்கிரமிக்கப் பலர் நினைக்கிறார்கள். தற்பொழுது இருக்கும் அரசியல் சூழலில் போர் நிகழப் போவது உறுதி. அப்போர் எவருடன் என்பதைக் காலம் தான் தீர்மானிக்கும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது துணைப் படைத் தலைவர்களில் ஒருவன் நன்னன் முன் வந்து பணிந்து, “அரசே, நான் இங்கு புறப்பட்டு வருமுன் பாணன் ஒருவனைச் சந்தித்தேன். அவன் கூறிய தகவலை நான் இங்கு தெரிவிக்கலாமா?” என அனுமதி வேண்டினான்.

கையை உயர்த்தி அனுமதி அளித்தான் நன்னன் வேண்மான்.

“அரசே, தனந்தர்கள் சோனை நதிக்கடியில் சேர்த்து வைத்த செல்வத்தைப் போன்றே கொங்கணத்தில் நன்னன் வேண்மானும் பெரும் செல்வத்தை சேர்த்து வைத்திருக்கிறார். அப்புதையலின் பொருட்டே பெரும் போர் நிகழும் என்று அப்பாணன் பாடிக்கொண்டு சென்றான் நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்துங்கள் வேந்தே” என வினவினான் அவன்.

அவன் வெளிப்படையாக வினவியதைக் கேட்டு அங்கு நின்றவர்கள் அனைவரும் அக்கணத்தில் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனார்கள். ஆனால் நன்னன் வேண்மான் எந்தவித உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல், “பெரும் செல்வக் குவியல் இருப்பது உண்மை. அந்தச் செல்வத்தின் துணைக் கொண்டுதான் நமது துளு நாடு எந்தக் குறைவுமில்லாமல் இருக்கிறது. ஆனால், ஒன்றை மட்டும் நினைவில் வைத்துக் கொள். அச்செல்வம் பேராசையின் காரணமாக சேர்த்து வைக்கப்பட்ட செல்வம் அல்ல. அனைத்தும் ஆபத்து காலத்தில் கைகொடுக்கும் என நம் முன்னோர்களால் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் செல்வம். ஆபத்து நேர்ந்தால் அதன் துணைகொண்டு இந்தத் தென்னகத்தையே விலைக்கு வாங்கிவிடலாம். போர் நிகழ்ந்தால் அதன் பொருட்டு ஒருநாளும் நடக்காது, நீ கவலைப்பட வேண்டாம்” என உறுதியாகத் தெரிவித்தான் நன்னன்.

அதுவரை அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்த நன்னனின் படைத் தலைவரான முதிரை மலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன், “அரசரிடம் அகவுநர் கன்னி என்ன தெரிவித்தாள் என்பதை நான் அறியேன். ஆனால், அவள் பெரும் அபாயகரமான செய்தியைத் தான் தெரிவித்திருக்கிறாள் என்பதை திரும்பி வந்த அரசரின் வெளிறிய முகத்திலிருந்து அறிந்துகொண்டேன். எல்லைப் புறக் காவல் படைகள் அனைத்தும் தயாராக இருக்கட்டும். கோட்டைகளின் காவல் பலப்படுத்தப்பட்டும். ஒற்றர்களை அனைத்து திசைக்கும் இன்றே செல்லட்டும்.

வேண்டிய ஆயுதங்கள், பொறிகள், முற்றுகை நடந்தால் தாக்குப்பிடிக்க வேண்டிய அளவிற்கு உணவினை இப்போதிலிருந்து சேகரிக்கத் தொடங்குங்கள். நடக்கவிருக்கும் போர் கோராமாக இருக்கப் போகிறது. நம்மைத் தாக்க வரும் எதிரிகளின் குருதி சஃயாத்ரி மலையை நனைக்கப் போகிறது. கொற்றவையின் தாகத்தை நம் எதிரிகளின் குருதியைக் கொண்டு தணிப்போம். போர்ப் பயிற்சிகள் உடனே தொடங்கப்படட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

துணைப் படைத் தலைவர்கள் மற்றும் படைத் தலைவர்கள் அனைவரும் இடையிலிருந்து வாளினை உருவி வாளை நோக்கி உயர்த்தினார்கள்.

நன்னன் வேண்மான், “எதிர்காலத்தில் நடக்கவிருப்பதை அகவுநர் கன்னி என்னிடம் தெரிவித்துவிட்டாள். நம் வீரத்தை உலகம் காணும் நாள் வெகு தொலைவில் இல்லை என்பது அவளது வாக்கு. அதற்கு நாம் அனைவரும் இன்றிலிருந்தே ஆயத்தமாகுவோம்” எனத் தெரிவிக்க படைத் தலைவர்கள் அனைவரும், “வெற்றிவேல்... வீரவேல்....” என்று முழங்கினார்கள்.

“அனைவரும் புறப்படுங்கள். உரிய தகவல் உரிய நேரத்தில் வந்து சேரும்” எனத் தெரிவித்தவன் பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “என் மாளிகையில் என்னை வந்து சந்தியுங்கள் இளவரசே” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்தான் பிடர்த்தலையன்.

அனைவரும் விலகிச் சென்றுகொண்டிருக்க அஃதையுடன் வந்த நன்னனின் மெய்க்காவல் தலைவன் நன்னனிடம் ஏதோ கழுக்கமாகத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் நன்னனின் விழிகள் இரண்டும் சிவந்தன. கோபம் தலைக்கேறியது.

“செல்வி” என உரக்க அந்த இடமே அதிரும்படி கத்தினான் நன்னன் வேண்மான்.

நன்னன் வேண்மான் எழுப்பிய குரலைக் கேட்டு விலகிச் சென்றுகொண்டிருந்தவர்கள் கூட அனைவரும் திரும்பினார்கள்.

செல்வி அச்சத்துடன் நன்னனுக்கு முன் வந்து நின்றான்.

“கோசர் பெருமகனாரே...” என உரக்க அழைத்தான்.

அடுத்த கணம் அஃதையும் அவருக்கு முன் வந்து நின்றான்.

நன்னன் வேண்மான் செல்வியை நோக்கி, “உன்மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தேன்? நீ செய்த காரியம் எனக்குப் பெருத்த வருத்தத்தை அளித்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்தவன் அஃதையை நோக்கி, “இவள் தவறினை இழைத்த வேளையில் நீங்கள் தண்டித்திருக்க வேண்டும். ஆனால், வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்?” எனப் பெரும் கோபத்துடன் வினவினான்.

“அரசே... அவள் குழந்தை. அவள் செய்த தவறை மன்னிக்க வேண்டுமாய் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

“அவள் செய்திருக்கும் குற்றம் என்ன என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள்.”

“அறிவேன் அரசே” தலையை தொங்க போட்டுக்கொண்டு பதில் அளித்தார் அஃதை.

“தெய்வ நிந்தனை புரிந்திருக்கிறாள் அவள். நம் ¹ காவல் மரத்தின் புனிதத்தைக் கெடுத்துவிட்டாள்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தவன் செல்வியை நோக்கி, “மகளே... நீ மன்னிக்க முடியாத குற்றத்தைப் புரிந்துவிட்டாய்...” என்றவன் அஃதையை நோக்கி, “கோசரே... தண்டிப்பதில் கோசருக்கு நிகர் எவரும் இல்லை என்பது வரலாறு. இவள் செய்த குற்றத்திற்கான தண்டனையை நீங்கள் வழங்குகிறீர்களா அல்லது நான் வழங்கட்டுமா?” என வினவினான்.

“அரசே இவள் செய்த பிழைக்குத் தண்டனையாக எண்பத்து ஒரு ஆண் யானைகளோடு, இவளது எடைக்குத் தகுந்த பொன்னையும் அளிக்கிறேன். இவள் எனது மகள் மட்டுமல்ல. இவள் எனது குலதெய்வம். இவளை மன்னித்தருள வேண்டும்” என வேண்டினார் கோசர் பெருமகனார் அஃதை.

அப்பொழுது நன்னன் வேண்மான், “செல்வி தங்களுக்கு மட்டும் மகள் அல்ல, எனக்கு அவள் மகள் போன்றவள் தான். வாய்மொழிக் கோசர் என்று பெயர் எடுத்தவர் தாங்கள். நீதியும், வாய்மையும் தவறாதவர். பல நூல்களைக் கற்ற பேரறிஞர். தாங்கள் எந்த முடிவெடுத்தாலும் அது எனது முடிவாகவே கருதப்படும். மன்னிப்பதாக இருந்தாலும் தண்டிப்பதாக இருந்தாலும் முடிவைத் தாங்களே அறிவியுங்கள்.”

சிறிது நேரம் சிந்தித்த கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “முதன்மை அமைச்சன் என்ற முறையில் இதுவரை எனது செங்கோல் தவறியதில்லை. அதன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். இவளுக்கு மரண தண்டனை இன்றே விதிக்கப்பட வேண்டும்” என ஆணையிட்டார். அவரது விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோடியது.

அந்தக் கண்ணீரைத் துடைக்காமல், “எனக்கு மகள் பாசமா அல்லது இத்தனை நாள் கட்டிக்காத்த எனது நீதி முக்கியமா என்றால் எனக்கு நான் வழங்கும் நீதிதான் முக்கியம் மகளே” என உரக்கத் தெரிவித்தார்.

அந்தத் தீர்ப்பைக் கேட்டதும், “குற்றத்தின் தண்டனையை மக்கள் அறியட்டும். கோசர் மகள் செய்த குற்றமும், அதற்கான தண்டனையும் பறை அறைந்து அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான் நன்னன் வேண்மான்.

அஃதை தேரதரனை நோக்கி, “இவளை இழுத்துச் சென்று பாழிக்கு வடக்கே இருக்கும் அடர்ந்த வனத்தில் விட்டு வந்துவிடு. விலங்குகளுக்கு இவள் உணவாகட்டும். தந்தையின் சொல்லை மதிக்காமல் செய்த தெய்வ நிந்தனைக் குற்றத்திக்கு உரிய தண்டனை இதுதான்” எனக் கட்டளையிட செல்வியை அழைத்துக்கொண்டு தேரதரன் அங்கிருந்து அப்பொழுதே புறப்பட்டான்.

அவன் பார்வையிலிருந்து மறைந்ததும் இரண்டு காவலர்களை அழைத்த அஃதை, “தேரதரன் அவளை வனத்திற்கு அழைத்துச் செல்லாமல் வேறு எங்காவது அழைத்துச் சென்றால் இருவரையும் கொன்று விடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

இரண்டு காவலர்களும் மேலும் சில காவலர்களை அழைத்துக்கொண்டு தேரதரன் அறியாதவாறு அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லலானார்கள்.

அஃதை வருத்தத்துடன் நிற்க அவரிடம் வந்த நன்னின் மெய்க்காவல் தலைவன், “கோசர் பெருமகனாரே... படகோட்டிக்கு காது செவிடு என்பதை அறிந்த நீங்கள் அவனுக்குப் பார்வை நன்கு தெரியும் என்பதைக் கவனிக்க மறந்துவிட்டீரே?” என வினவினான்.

அஃதை மெய்க்காவல் தலைவனை நோக்கினார்.

“என்னிடம் தனியாகத் தெரிவித்திருந்தால் படகோட்டியைக் கொன்று வீசியிருப்பேன். ஆனால், அவன் பலரது முன்னிலையில் என்னிடம் சைகை செய்து செல்வியின் குற்றத்தைக் கூறி முறையிட்டான். எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. மன்னரிடம் தெரிவித்துவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “எனக்குத் தங்கள் மீது வருத்தம் இல்லை. தங்களது கடமையை தாங்கள் நிறைவேற்றியிருக்கிறீர்கள்” எனத் தெரிவித்தவர் பலருக்கு மரண தண்டனை விதித்த தான் தனது மகளுக்கும் அதே தண்டனையை விதிக்க நேர்ந்துவிட்டதை எண்ணி மனக் கலக்கத்தில் நின்றனாருருந்தார்.

நன்னன் வேண்மான் அறிவித்தபடி பறை அறிவித்து கோசர் மகள் செய்த குற்றத்தையும், அதற்கான தண்டனையையும் மன்னனது பெயரில் ஊராருக்கு அறிவித்தார்கள். அந்த அறிவிப்பைக் கேட்டு மக்கள் அனைவரும் ‘பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்’ என்று பேசிக்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

ஆர்வத்தில் தான் செய்த பிழையையும், அதன் விளைவையும் நினைத்து குலுங்கி குலுங்கி அழுதுகொண்டே சென்ற செல்வி, “தேரதரா...” என அழைத்தான்.

“எனக்கு விதிக்கப்பட்ட கட்டளையை நிறைவேற்ற அனுமதியுங்கள் தேவி” எனத் தெரிவித்தான் தேரதரன்.

“கடமையிலிருந்து வழுவாத உனது நேர்மைதான் எனக்கு உன்னிடம் மிகவும் பிடித்தது. இன்றுதான் தந்தையிடம் மறைமுகமாக உன்னை

நேசிக்கிறேன் என்று தெரிவித்தேன். ஆனால், விதி உன் கையாலேயே எனக்கு மரணத்தை வழங்க வைத்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்தாள்.

தேரதரனுக்குக் கதறி அழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றினாலும் தன் கடமையின் பொருட்டு அதைத் தவிர்த்து கணத்த மனத்துடன் செல்வியைக் கொடிய விலங்குகள் சூழ்ந்த வனத்தில் விட்டுவிட்டு தனியாகத் திரும்பினான்.

அமைதியாகக் காணப்பட்ட வனத்தில் பாறை ஒன்றின் மீது நிற்குகொண்டிருந்தாள் செல்வி. சூழ்ந்திருந்த இருள் அவளுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது. எங்கோ தொலைவில் சிங்கம் ஒன்றின் முழக்கச் சத்தம் எழுந்து அடங்கியது. நேரம் கடக்கக் கடக்க அந்த முழக்கச் சத்தம் அவளை நோக்கி நெருங்கியதை அந்த இருளில் அவளால் நன்கு உணர முடிந்தது.

அவள் அதனுடன் போராட விரும்பவில்லை. அந்தப் பாறையில் அமர்ந்து விழிகளை மூடி அமர்ந்துகொண்டாள்.

“பலரது நம்பிக்கையை சிதைத்து நான் செய்த தவறுக்கு உரிய தண்டனையை வனங்களின் பேரரசன் எனக்கு அளிக்கட்டும்” எனக் கூறியபடியே அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள்.

பெரும் முழக்கச் சத்தத்துடன் சிங்கம் அவளுக்கு முன் வந்து நின்றது. மரணத்தை வரவேற்று செல்வி விழிகளை மூடிக்கொண்டாள்.

அடிக்குறிப்பு :

1. பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் வேண்மான் பற்றிய குறுந்தொகைப் பாடல்.

புனல்தரு பசங்காய் தின்றதன் தப்பற்

கொன்பதிற் றொன்பது களிற்றொ டவணிறை

பொன்செய் பாவை கொடுப்பவுங் கொள்ளான்

பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல. குறுந்தொகை : 292 (2 —5)

12 இளங்கோசனின் கூளுரை

இரவு இரண்டாம் பொழுதும் கடந்த நள்ளிரவு வேளையில் நன்னன் வேண்மான் தனது அரசவையின் தங்க ஆசனத்தின் அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்கு முன் இரும்பிடர்த்தலையன் அப்படியும் இப்படியுமாக சிந்தனையுடன் நடந்துகொண்டிருக்க அவனை நோக்கிய நன்னன் வேண்மான், “பிடர்த்தலையா, பலரது முன்னிலையில் கூற விரும்பாத ஏதோ அதிமுக்கிய ஒற்றுத் தகவல் உன்னிடம் இருக்கிறது என்பதை அறிவேன் நான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்னைத் தனிமையில் சந்திக்க வேண்டும் எனத் தாங்கள் அழைப்பு விடுத்ததிலிருந்தே அந்தத் தகவலைத் தாங்கள் அறிய விரும்புகிறீர்கள் என்பதை நான் புரிந்துகொண்டேன் அரசே” எனப் பதிலளித்தான் பிடர்த்தலையன்.

“அன்னி மிஞிலியன் சென்னியை நோக்கி எதற்காகச் சென்றிருக்கிறான்?”

“அக்காரணம் தற்பொழுது கூறுவதற்கில்லை.”

“அன்னி மிஞிலியன் கொங்கணத்தின் படைத்தலைவன் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்.”

“அறிவேன் அரசே. ஆனால், அவன் மூவேந்தர் படையின் தலைவர் சென்னிக்கும், அவரது படைத் தலைவரான எனக்கும் கட்டுப்பட்டவன் என்பதையும் தாங்கள் நினைவில் கொள்ளுங்கள்.”

“அதனால் தான் தற்பொழுது பொறுமையாக இருக்கிறேன் பிடர்த்தலையா. இல்லையேல் எளிய போர் வீரனாக மாறு வேடத்தில்

என்னிடமே ஒற்றறிய வந்த உன்னை இந்நேரம் கழுவில் ஏற்றி பாழிக் கோட்டைச் சுவரில் தொங்க விட்டிருப்பேன்” எனக் கூறியபடியே எழுந்து நின்றான் நன்னன்.

பிடர்த்தலையன் புன்னகைத்தபடியே, “வேண்மானே, தங்கள் மீது பெரும் அன்பு வைத்திருப்பவன் நான். ஆதலால் தான் தங்களது மனம் நோகக்கூடாது என்று சில முக்கியமான நிகழ்வுகளை தங்களிடமிருந்து மறைக்க நினைக்கிறேன். அனைவரும் அனைத்து தகவல்களையும் அறிந்து வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“அப்படி என்ன முக்கியமான நிகழ்வு?”

“அதற்கான உகந்த காலம் வரும் வேளையில் சென்னி தங்களுக்கு நிச்சயம் தெரியப்படுத்துவார் அரசே. இப்பொழுது விவாதிக்க வேண்டிய முக்கியமான வேறொரு நிகழ்வு இருக்கிறது.”

நன்னன் எதையும் கூறாமல் பிடர்த்தலையனை நோக்கினான்.

“மோரியர்கள் கலிங்கத்தின் மீது படையெடுக்கப் போகிறார்கள் என்ற தகவல் நமது பாடலி ஒற்றர்களிடமிருந்து வந்திருக்கிறது.”

“இதன்பொருட்டுத்தான் அன்னி மிஞிலியன் எனக்கு தகவல் அனுப்பிவிட்டானே.”

“ஆமாம். மோரியர்கள் கலிங்கப் போரில் வெற்றி பெற்று கலிங்கத்தை வீழ்த்தியபிறகு வேங்கை நாடு வழி மொழி பெயர் தேயத்தைத் தாக்குவார்கள் என்றே வெற்றிவேல் சென்னி கருதினார். ஆனால், நிலைமை தற்பொழுது மாறத் தொடங்கியிருக்கிறது.”

“விளக்கமாகக் கூறு.”

“கூறுகிறேன்...” எனத் தெரிவித்தவன் அந்த அறையில் மீண்டும் சிந்தித்தபடியே நடக்கலானான். அப்பொழுது அவனது அறைக்குள் நன்னனின் அந்தப்புரப் பெண் ஒருத்தி இருவருக்கும் மதுவை ஊற்றிக் கொண்டு வந்தாள்.

அவள் கொண்டு வந்த மதுப் பானை மற்றும் கோப்பைகளை அவர்களுக்கு முன் வைத்துவிட்டு அவ்விடமிட்டு உடனே அகன்றாள்.

பானையிலிருந்து மதுவை ஒரு கோப்பையில் ஊற்றி பிடர்த்தலையனுக்கு அளித்த நன்னன் மற்றொரு கோப்பையில் தனக்கு மதுவை ஊற்றியபடியே பிடர்த்தலையனை நோக்கினான்.

பிடர்த்தலையன் மதுவைப் பருகிக் கொண்டிருந்தான். பிறகு, “அரசே... மோரியரின் ஒற்றர் தலைவன் ஒருவன் கொங்கணத்தில் சுற்றிக்கொண்டு இருக்கிறான்” எனப் பிடர்த்தலையன் கூறியதுதான் தாமதம் நன்னன் வேண்மான் மதுவை உறிஞ்சுவதை மறந்து கோபத்துடன் அவனை நோக்கினான்.

“நான் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை அரசே.”

“எந்த ஆதாரத்தின் அடிப்படையில் மோரிய ஒற்றர் தலைவன் என் நாட்டில் உலாவுகிறான் என்று கூறுகிறாய்?”

“ஆதாரம் இருந்தது. ஆனால், அழிக்கப்பட்டுவிட்டது.”

“அழிக்கப்பட்டுவிட்டதா?”

“ஆமாம். அந்த உண்மையை அறிந்தவள் நித்திலவல்லி. அவள் இறந்துவிட்டாள்.”

“ஆமாம், அவளது மாளிகையே எரிந்து அழிந்துவிட்டது என்று எனக்குத் தகவல் கிடைத்தது. அந்த தீயில் அவளும் கருகிவிட்டிருக்கிறாள். விபத்து அவளது உயிரைக் குடித்துவிட்டது.”

“அது விபத்து இல்லை.”

விழிகளை அகலத் திறந்து பிடர்த்தலையனை நோக்கினான் நன்னன் வேண்மான்.

“நித்திலவல்லியின் மரணம் திட்டமிடப்பட்ட படுகொலை. சதி செய்யப்பட்டு அவள் படுகொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறாள்.”

“அவள் எதற்காக கொலை செய்யப்பட வேண்டும்?”

“மோரிய ஒற்றர் தலைவரின் கொங்கண வருகையை அறிந்தவள் அவள் மட்டுமே. ஆதலால்...”

“ஆதலால் மோரிய ஒற்றர் தலைவன் அவனைக் கொன்றுவிட்டான் என்று கூறுகிறாயா?”

“இல்லை. மோரிய ஒற்றர் தலைவனையும், மோரியனுக்கு உதவிய கொங்கணத்தில் அதிமுக்கிய மனிதரையும் நித்திலவல்லி வேவுபார்த்திருக்கிறாள். ஆதலால் அவள் கொல்லப்பட்டுவிட்டாள்.”

“அப்படிப்பட்ட அதிமுக்கியமான மனிதன் எந்தக் கணிகையின் புத்திரன் என்று கூறு பிடர்த்தலையா அவனைக் கானமர் செல்விக்குப் பலி கொடுத்துவிடுகிறேன்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான் நன்னன் வேண்மான்.

“அந்த அதிமுக்கிய மனிதர் யார் என்ற இரகசியம் நித்திலவல்லியோடு அழிந்துபோய் விட்டது.”

நன்னன் வேண்மான் அமர்ந்திருந்த இருக்கையின் கைப்பிடியைக் கோபத்தில் வேகமாக அடித்தான். கோபத்தில் அவனது விழிகள் சிவந்தன. “எனது நாட்டிலே வாழ்ந்து எனது உப்பையே தின்று வாழும் அந்தத் துரோகி யார் என்பதைத் தெரிவிக்காமல் நித்திலவல்லி இறந்துவிட்டாளே” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான் நன்னன் வேண்மான். பிறகு, பிடர்த்தலையனின் விழிகளையே சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன், “பிடர்த்தலையா... நித்திலவல்லியோடு அழிந்துவிட்டதாகத் தெரிவிக்கும் இரகசியத்தை நீயும் அறிந்துவைத்திருக்கிறாய் என்பதை உனது விழிகள் எனக்குத் தெரிவிக்கின்றன. எதன்பொருட்டோ அதை நீ மறைக்கிறாய். நீ மறைக்க நினைக்கும் இரகசியத்தை நான் அறிய விரும்பவில்லை” எனத் தெரிவித்தவன் சாளரத்தின் ஓரம் சென்று நின்றான். கொற்றவைப் புழையின் ஈரக் காற்று அவனது கூந்தலைக் கலைத்தபடி சென்றது.

“அந்த ஒற்றன் தற்பொழுது எங்கு இருக்கிறான்?”

“அவன் இன்னும் இதே பாழியில் தான் சுற்றிக்கொண்டு இருக்கிறான்.”

“அவன் யார் என்பதை சுட்டிக்காட்டு பிடர்த்தலையா, அவனைச் சிறையில் அடைத்து வதை செய்து கழுவில் ஏற்றுவோம்.”

அப்பொழுது அந்த அறைக்குள் வேகமாக நுழைந்த முதிரை மலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன், “அவனைக் கொல்வதால் நமக்கு எந்த நன்மையும்

ஏற்படப்போவதில்லை என்று அழுந்தூர் இளவரசர் கருதுகிறார் நன்னா” எனத் தெரிவித்தபடியே இருவருக்கும் அருகில் கிடந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.

அவ்விடத்தில் அவரை அங்கு இருவரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. ஆதலால் இருவருமே அதிர்ச்சியில் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். இருவரையும் பார்த்தவர், “இருவரும் அமருங்கள். நாம் விவாதிக்க வேண்டியது அதிகம் இருக்கிறது. எனக்கு வயதாகிவிட்டது அல்லவா? ஆதலால் நீண்ட நேரம் என்னால் நிற்க இயலவில்லை” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தார்.

உடனே இருக்கையில் அமர்ந்த பிடர்த்தலையன், “ஆமாம், தங்களது முதுமையைப் பற்றி தங்களது அந்தப்புரத்தில் இருக்கும் எனது வேவுக்காரி ஒருத்தி நேற்று கூட என்னிடம் தெரிவித்தாள்” எனச் சிரித்தபடி தெரிவிக்க, “பிடர்த்தலையா நீ என் அந்தப்புரம் வரைத் தலையிடாமல் இருந்திருந்தால்தான் எனக்கு ஆச்சரியம் அளிக்கும்” எனத் தெரிவித்தவர், “அத்தனைத் திறமை இல்லாவிடில் பாடலி வரை ஒற்றர்களை ஊடுருவவைக்க இயலுமா?” என உடனே பதிலளித்தார் பிட்டங்கொற்றன்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட நன்னன் வேண்மான், “இருவரும் மாறி மாறிப் புகழ்ந்துகொண்டது போதும் மாமா. மோரிய ஒற்றனை உயிருடன் விடுவதால் அப்படி என்ன நன்மைக் கிடைத்துவிடப் போகிறது?” என வினவினார்.

“அதை அழுந்தூர் இளவரசர் தான் அறிவார். எனக்கு எப்படித் தெரியும்?” எனக் கூறியவர் தனது சுருக்கம் விழுந்த விழிகளைக் கொண்டு தனக்கு எதிரில் அமர்ந்திருந்த பிடர்த்தலையனின் விழிகளில் தனது பார்வையை நிலைக்கவிட்டார்.

“மோரிய ஒற்றனைத் தற்பொழுது கொன்றுவிட்டால் அவனுக்குப் பதில் வேறொருவன் வந்து சேருவான். நித்திலவல்லி உயிரோடு இருந்தாலாவது அவன் அவளைத் தேடிச் சென்று தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வான். அவளும் தற்பொழுது உயிருடன் இல்லை. அவன் அடையாளம் காணப்படாமலே வேண்டியவர்களை சந்தித்துத் தகவலைப் பாடலிக்குக் கொண்டு சென்றுவிடுவான்.”

“இந்தத் தவறு நடக்கக் கூடாது என்பதற்காக அழுந்தூர் இளவலே அவனைப் பாடலி வரைப் பின்தொடர்ந்து செல்லவிருக்கிறார்” எனக் குறுக்கிட்டு பதிலளித்தார் பிட்டங்கொற்றன்.

தான் பாடலி வரை செல்லவிருப்பதை அறிந்தவர் இருவர். ஒருவன் அன்னி மிஞிலியன். மற்றொருத்தி நித்திலவல்லி. இருவருமே கூறியிருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆதலால், பிட்டங்கொற்றன் எப்படி அறிவார் எனும் குழப்பத்தில் அவரை நோக்கினான் பிடர்த்தலையன்.

“அழுந்தூர் இளவரசர் பாடலி செல்லவிருப்பது சாகசப் பயணம். அதிலும் அவர் மோரிய ஒற்றனைப் பின்தொடர்ந்து செல்கிறார். இந்த சாகசம் போதாது என்று அவர் அன்னி மிஞிலியனை வேறு பாடலிக்கு வரவழைத்திருக்கிறார்.”

“அவன் எதற்கு?” என வினவினான் நன்னன் வேண்மான்.

“அழுந்தூர் இளவரசர் மோரிய ஒற்றனைப் பின்தொடர்ந்து செல்கிறார். அதேநேரம், அன்னி மிஞிலியன் சோழ இளவலைக் கண்டு வேண்டிய கட்டளையைப் பெற்றுக்கொண்டு அழுந்தூர் இளவலைப் பாடலியில் சந்திப்பான்” என நன்னனிடம் தெரிவித்த பிட்டங்கொற்றன் பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “இளவலே, தங்களது திட்டம் இதுதானே?” என வினவினான்.

“உங்களது பயணம் பெரிதும் அபாயகரமானது” எனத் தெரிவித்தான் நன்னன் வேண்மான்.

“அறிவேன் அரசே. பெரும் ஆபத்து நிறைந்தது எனது பயணம். திரும்பி உயிருடன் வருவேன் என்பது கூட நிச்சயம் இல்லாதது. எனது அபாயத்தை எண்ணிக் கவலை கொண்டால் தமிழகத்தின் நிலை அபாயகரமானதாக மாறிவிடும்.”

“அதற்காக தங்களது உயிரைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் பெரும் ஆபத்து நிறைந்த பயணத்தை மேற்கொள்ளப் போகிறீர்களா?”

“ஆமாம் அரசே. தன் குடிகளைக் காப்பதுதானே வாளேந்திய வீரர்களான நமது முதல் கடமை. கானமர் செல்வியின் அருள் இருந்தால் மீண்டும் சந்திப்போம்.”

பிட்டங்கொற்றன், “இளவரசே, தகுந்த திட்டம் இல்லாமல் தாங்கள் எந்தப் பணியையும் மேற்கொள்ளமாட்டீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். தங்களது திட்டம் என்ன?” என வினவினார்.

“மோரிய ஒற்றர் தலைவன் கொண்டு செல்லும் தகவலை அறிந்து, அவன் மூலம் பாடலிக்குள் ஊடுருவி சோழ இளவரசர் வகுக்கும் திட்டப்படி மோரியர்களின் திட்டத்தை சிதைக்கப் போகிறேன்.”

“திட்டம் நன்றாகத் தான் இருக்கிறது. துணை இல்லாமலா செல்லப் போகிறீர்கள்?” என வினவினார் பிட்டங்கொற்றன்.

“அந்தப்புரப் பஞ்சணைக்குத் தான் துணை தேவைப்படும் முதிரை மலைக் கோமானே. போர்க்களம் செல்வதற்குத் துணை அவசியமில்லை” எனப் புன்னகையுடன் பதிலளித்தான் பிடர்த்தலையன்.

“பரீட்சயமில்லாத கடல் வழிப் பயணத்தை மேற்கொள்ள உங்களுக்குத் துணையாக ஒருவனை அனுப்பலாம் என முடிவு செய்திருக்கிறேன்.”

“எனக்குத் துணையாகவா?”

“ஆம்.”

“யார் அவன்?”

“கணிகையின் மைந்தன்.”

பிட்டங்கொற்றன் கணிகையின் மைந்தன் எனக் கூறியதும் பிடர்த்தலையன் பெரிதும் அதிர்ச்சியடைந்தான். அதே அதிர்ச்சியில் பிடர்த்தலையன் நன்னன் வேண்மானை நோக்கினான்.

நன்னன் வேண்மான் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல் நுழைவாயிலையே நோக்கினான்.

அப்பொழுது பிட்டங்கொற்றனார் கைகளை இருமுறை தட்டினார்.

மரக்கலத்திலிருந்து பிட்டங்கொற்றனால் விடுவிக்கப்பட்ட அடிமை அவர்களை நோக்கி வந்து மண்டியிட்டு வணங்கினான். அவனை நோக்கிய

பிடர்த்தலையன், “இவன் யார்?” என வினவினான்.

“பிறந்ததிலிருந்து மரக்கலத்தில் அடிமையாகப் பணியாற்றியவன். இவன் தற்பொழுது விடுதலைப் பெற்றவனாகிவிட்டான். இவன் உனது கடல் வழிப் பயணத்திற்கு உதவி செய்வான்” எனக் கூறிய பிட்டங்கொற்றன் அடிமையை நோக்கி, “நீ இனி அழுந்தூர் இளவலுக்குத் தான் பணி செய்யப் போகிறாய். அவருக்கு வேண்டிய பணிகளைச் செய்து அவரைக் காக்க வேண்டிய கடமை உன்னுடையது” எனக் கட்டளையிட்டார்.

“தங்களது கட்டளை தலைவரே” எனப் பிட்டங்கொற்றனை நோக்கித் தெரிவித்தவன் பிடர்த்தலையனை நோக்கி, “இனி, தங்களுக்குப் பணி செய்து கிடப்பதே இந்த அடிமையின் கடமை” தெரிவித்தவன் அங்கிருந்து செல்லலானான்.

நன்னன் வேண்மான் பிட்டங்கொற்றனை நோக்கி, “மாமா... பிடர்த்தலையனைப் போன்று ஏதோ அதிமுக்கிய காரியத்தை என்னிடமிருந்து மறைக்கிறீர்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம் நன்னா. சில வேளைகளில் சில காரியங்களை மறைத்தே ஆகவேண்டி இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தார்.

அப்பொழுது பிடர்த்தலையன் நன்னன் வேண்மானை நோக்கி, “தங்களது அறிவிப்புகள் அனைத்தும் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையாக இருக்கட்டும். இனி, அவசரப்பட்டு எந்தவித போர் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட வேண்டாம். சோழ இளவல் சென்னியின் கட்டளைக்காகக் காத்திருங்கள்” என வேண்டினான்.

அதற்குப் பிட்டங்கொற்றன், “நாங்கள் எதற்காக சோழ இளவலின் கட்டளைக்காகக் காத்திருக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தையும் கூறிவிடுவது நல்லது இளவரசே” எனத் தெரிவித்தார்.

“காரணம் இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தவன், “தற்பொழுதைய சூழலில் மோரியர் ஒரே நேரத்தில் பலமுனைத் தாக்குதல் தொடுத்தாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை. அதே நேரத்தில் ஒருமுனை தாக்குதல் தொடுத்தாலும் அவர்களை நம்மால் எதிர்த்து வீழ்த்த இயலுமா என்பதும்

பெரிய கேள்விக்குறி. ஏனெனில், அவர்களின் படை பலம் நம்மை விட அதிகம். வலிமையானது. ஒருவேளை மோரியர் மீண்டும் படையெடுக்கத் துணிந்தால் நாம் அனைவரும் ஒற்றுமையுடனும், அறிவுடனும் செயல்பட்டு மோரியரை வீழ்த்த வேண்டும். நமது முன்னோர்களின் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட படையெடுப்புகளை வெற்றிகரமாகத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டார்கள். நம் காலத்தில் நாம் எப்படி செயல்படுகிறோம் என்பது மிகவும் முக்கியம். மோரியரை வீழ்த்த வேண்டுமெனில் அதற்குத் தகுந்த வியூகம் வகுக்கப்பட வேண்டும். அவ்வியூகம் ஒருவரால் வகுக்கப்பட வேண்டும். ஆதலால் தான் வேண்டுகிறேன் அரசே, சோழ இளவலின் கட்டளைக்காகக் காத்திருங்கள். நீங்களே மோரிய ஒற்றர்களைக் காண நேர்ந்தாலும் காணாததைப் போன்று விட்டுவிடுங்கள். மற்றதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். தற்பொழுது நமது துரோகிகளையும், எதிரிகளையும் சுதந்திரமாக உலாவவிடுவது தான் நமக்கு நல்லது” எனத் தெரிவித்தான்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்த கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான் வேழம் தனது தும்பிக்கையை ஆட்டுவதைப் போன்று, “சரி...” எனத் தலையாட்டினான்.

பிட்டங்கொற்றன், “துளு நாட்டில் கிடைத்திருக்கும் ஓலையுடன் மோரிய ஒற்றர் தலைவன் பாடலி செல்கிறானே, அவனை இடைமறித்து தகவலைப் பெற்று என்ன செய்யப் போகிறாய்?” என வினவினார்.

அவன் கொண்டு செல்லும் செய்தி என்ன என்பதை நான் அறிவேன். அவன் வசம் இருக்கும் ஓலையைப் பறிக்க வேண்டும். பிறகு அன்னி மிஞிலியன் மூலம் சோழ இளவல் அனுப்பும் தகவலைப் பொறுத்தே எனது செயல் அமையப் போகிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அமர்ந்திருந்த ஆசனத்திலிருந்து எழுந்த நன்னன் வேண்மான், “இளவரசரின் பயணம் சிறப்பானதாக அமையட்டும்” என வாழ்த்தினார்.

பிடர்த்தலையன் பிட்டங்கொற்றனை நோக்கி, “அனைத்தையும் தாங்கள் எப்படி அறிவீர்கள் முதிரை மலைக் கோமானே?” என வியப்புடன் வினவினான்.

“இளவலைப் போன்று அந்தப்புரம் வரை ஒற்றர்களை அனுப்பி வைக்கும் அளவிற்கு என்னிடம் திறமை இல்லாவிட்டாலும் என்னிடமும் ஒற்றர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தாங்கள் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்” எனத் தெரிவித்தபடியே இடையில் வைத்திருந்த முடிச்சுலிருந்து சில நாணயங்களை எடுத்து பிடர்த்தலையனிடம் காட்டினார்.

பாழி அங்காடியில் நித்திலவல்லி கொண்டு வந்த வேளையில் கீழே விழுந்த நாணய முடிச்சு இது என்றும், அப்பொழுதான் தகவல்கள் அனைத்தும் ஒட்டு கேட்கப் பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பிடர்த்தலையன் அவரை நோக்கிப் புன்னகைத்தான்.

அப்பொழுது துணிப் பையில் நிறைத்திருந்த தங்க நாணயங்களை சிதறவிட்டார் பிட்டங்கொற்றன். கீழே விழுந்த மோரியரின் தங்க நாணயங்கள் அந்த அறை முழுவதும் சிதறின.

கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானின் அவையில் அந்தரங்க ஆலோசனை நடந்துகொண்டிருந்த அதே நள்ளிரவு வேளையில் பாழிக்கு வடக்கே அமைந்திருந்த அடர்கானகத்தின் பாறையின் மீது விழிகளை மூடி தனது மரணத்தை எதிர்பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள் செல்வி.

நெடுநேரம் கண்களை மூடி அமர்ந்திருந்தவள் பிறகு விழிகளைத் திறந்தாள். இருளுக்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்ட அவளது பார்வையால் அவளுக்கு முன் நின்றனுகொண்டிருந்த சிங்கத்தைக் காண முடிந்தது. வயது முதிர்ந்த கிழட்டுச் சிங்கம் அது. நாக்கினைத் தொங்க போட்டபடி அவளையே பார்த்தபடி நின்றனுகொண்டிருந்தது. அந்தச் சிங்கத்தின் நாக்கிலிருந்து குருதி வழிந்துகொண்டிருந்தது. பிடரி மயிர் மற்றும் முகம் முழுவதும் குருதிக் கரை ஒட்டியிருந்த வாடை அவளது மூக்கை நிறைத்தது.

தற்பொழுதுதான் வேட்டையாடி தனது இரையை உண்டுவிட்டு வந்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்ட செல்வி தனது மரணத்தை அச்சிங்கத்தின் மூலம் எதிர்பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். காலம் மெதுவாக கடந்துகொண்டிருந்தது. அவளைச் சூழ்ந்து நரி, ஓநாய் மற்றும் கழுதைப்

புலிகளின் சத்தம் எழுந்து அடங்கியது. சிங்கம் தனக்கு அருகில் நிற்பதனாலேயே அவை நெருங்க இயலாமல் தள்ளி நிற்கின்றன என்பதைப் புரிந்துகொண்டாள்.

அப்பொழுது அந்த வனமே நடுங்கும்படி சிங்கம் முழக்கத்தை எழுப்பியது. அம்முழக்கம் எழுந்ததும் அவளைச் சுற்றி நின்றுகொண்டிருந்த விலங்குகள் அனைத்தும் தூர ஓடுவதை அவளால் நன்கு கேட்க முடிந்தது. மீண்டும் விழிகளை மூடினாள். ‘மரணத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் தன்னை எதற்காக இவ்வரசன் காக்க முயற்சிக்கிறான்? ஒருவேளை எனது மரணத்தைக் கானமர் செல்வி விரும்பவில்லையோ?’ என அவள் நினைத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், “செல்வியின் மரணத்தைக் கானமர் செல்வி தற்பொழுது விரும்பவில்லை” என்றப் பெண் குரல் எழுதிடுக்கிட்டவளாய் விழிகளைத் திறந்தாள். பார்வைக்கு முன் படர்ந்திருந்த தீப்பந்த வெளிச்சம் விழிகளைக் கூச கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

பிறகு மெல்ல விழிகளைத் திறக்க கையில் தீப்பந்தத்துடன் முகத்தைத் தனது முந்தானையால் மூடியபடி வெண்ணிறத் துணி ஒன்றை உடுத்தியபடி நின்றுகொண்டிருந்தாள் ஒரு பெண். வேட்டையார்கள் கூறும் வன தேவதை இவளாகத் தான் இருக்கவேண்டும் என்று கருதினாள் செல்வி.

நின்றிருந்த வனதேவதை, அமர்ந்திருந்த செல்வியை நோக்கி, “செல்வி, உனது மரணம் இன்னும் கானமர் செல்வியால் தீர்மானிக்கப்படவில்லை. ஆதலால் கவலைப்பட வேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“எனது அகம்பாவத்தால் மன்னிக்கமுடியாத குற்றம் ஒன்றைப் புரிந்துவிட்டேன். எனக்குத் தண்டனை கிடைத்தே தீரவேண்டும்” என உறுதியுடன் தெரிவித்தாள் செல்வி.

நின்றுகொண்டிருந்தவள் அமைதியாக, “மன்னிக்கமுடியாத குற்றம் என்று எதுவும் இல்லை. சட்டமும், குற்றமும், தண்டனையும் நமக்குநாமே ஏற்படுத்திக்கொண்ட வாழ்வியல் நெறிமுறைகள். வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை மீறுவதில் எந்த தவறும் இல்லை என்பதை பல நூல்களைக் கற்ற நீயே அறிவாய் தானே?” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நான் வாழ்ந்து என்ன செய்யப் போகிறேன்?” எனச் செல்வி வினவ பதிலுக்கு அவ்வன தேவதை, “இந்த உலகில் காரணம் இல்லாமல் எவரும் வாழ்வதில்லை செல்வி. உனக்காக அங்கொரு கடமை தவறாத வீரன் ஒருவன் கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்காக நீ வாழ்ந்துதான் ஆக வேண்டும்” என்றாள்.

செல்வி ஆச்சரியத்துடன், “இன்று மாலை தான் அவரிடம் எனது விருப்பத்தையே தெரிவித்தேன். அப்படியிருக்க தாங்கள் எப்படி அறிவீர்கள்?” என வினவினாள்.

பதிலுக்கு அவ்வன தேவதை, “எனக்குத் தெரியாமல் இந்தக் கொங்கணத்தில் எதுவும் நடைபெறுவதில்லை. முக்காலத்தையும் அறிந்தவள் நான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

செல்வி குழப்பத்துடன் எழுந்து நின்றாள். அவளிடம், “எப்பொழுது நீ உனது தவறை உணர்ந்து மரணத்தை எதிர்நோக்கத் தயாராகிவிட்டாயோ, அப்பொழுதே உனது குற்றமும் மன்னிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆதலால் உன் மனதில் இனி குழப்பம் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. உனது தந்தையும், தமையனும் அதிகாரத்தின் மீது கொண்டிருக்கும் பேராசையின் காரணமாகப் புரியும் தவறுகளுக்கு நீ தான் முற்றுப்புள்ளி வைக்கப் போகிறாய்” எனத் தெரிவித்தாள்.

வனதேவதை கூறியதைக் கேட்டதும் செல்வி வாயடைத்து நின்றனுகொண்டிருந்தாள். ஏனெனில் அவளது தந்தையும், தமையனும் கொங்கணத்தின் அரசனுக்கு எதிராக செய்யும் செயல்களை வேறு எவரும் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்று கருதியவள். அதே அதிர்ச்சியுடன், “நான் எப்படி???” என வினவியவள், “நான் சென்று இருவரிடமும் பேசிப் பார்க்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நீ பேசுவதனால் நடக்கவிருப்பது எதுவும் மாறிவிடப் போவதில்லை. அவர்கள் அவர்களின் போக்கில் செயல்பட்டும். அதையே கானமர் செல்வியும் விரும்புகிறாள். உன்னைத் தற்பொழுது விடுவிப்பது தேரதரனின் மீது நீ கொண்ட காதலுக்காகவே” எனத் தெரிவித்தவள் காற்றில் பறந்துகொண்டிருந்த செல்வியின் ஆடையைப் பற்றி இழுத்தாள்.

அடுத்த கணம் அவளது ஆடை வன தேவதையின் கையில் இருந்தது. ஆடையின்றி தீப்பந்த ஒளியில் நிற்குகொண்டிருந்தாள் செல்வி. அவளது உடலை சிறிது நேரம் உற்று நோக்கிய வன தேவதை, “இன்றோடு கோசர் பெருமகனாரின் மகள் செல்வி இறந்துவிட்டாள். இனி வாழப்போவது தேரதரனின் காதலி நித்திலச் செல்வி” எனக் கூறினாள்.

ஆடையின்றி நிற்குகொண்டிருந்த செல்வி வனதேவதையின் காலில் விழுந்து வணங்கினாள். அப்பொழுது, அந்தப் பாறையில் படர்ந்திருந்த கொடி ஒன்றைப் பறித்த வனதேவதை, “உனது உடலில் ஒரு அங்கம் விடாமல் அனைத்து இடங்களிலும் இம்மூலிகையைத் தேய்த்து கொற்றவைப் புழையில் நீராடிவிட்டு தேரதரனின் குடிலை அடைந்துவிடு” எனத் தெரிவித்தவள் கையில் வைத்திருந்த நித்திலச் செல்வியின் ஆடையை காற்றில் பறக்கவிட்டாள். காற்றில் பறந்து சென்ற அவளது ஆடையானது முள்ளில் சிக்கியது. நித்திலச் செல்வி அணிந்திருந்த ஆபரணங்களை பிய்த்து நான்கு திசைகளிலும் எறிந்தாள்.

வனதேவதையின் செயலுக்கான காரணத்தை அறிந்துகொண்ட நித்திலச் செல்வி அமைதியாக நிற்குகொண்டிருந்தாள். பிறகு அவள் அளித்தக் கொடியை அப்பாறையில் தேய்த்து அதன் சாறினை உடல் முழுவதும் பூசிக்கொண்டாள்.

அப்பொழுது வனதேவதை, “உன்னை நினைத்துப் பெருமை அடைகிறேன்” எனக் கூறியபடி அவ்விடம் விட்டு அகன்றாள்

அப்பொழுது நித்திலச்செல்வி, “நான் இப்படியேவா செல்ல வேண்டும்?” என வினவினாள்.

பதிலுக்கு அவளது சிரிப்புச் சத்தம் செல்வியின் காதில் விழுந்தது. அடுத்த கணம் அவள் மீது வெண்ணிறத் துணி ஒன்று விழ அதை தனது உடலில் சுற்றிக்கொண்டாள்.

சற்றுத் தொலைவில் சென்றுகொண்டிருந்த வனதேவதை ஆடையின்றி தீப்பந்த ஒளியையே ஆடையாகக் கொண்டு வனத்திற்குள்

சென்றுகொண்டிருந்தாள். அவளை நோக்கி, “நன்றி...” என உரக்கக் கத்தியவள், “நீங்கள் யார் என்று கூறவே இல்லையே?” என வினவினாள்.

பதிலுக்கு அவ்வனதேவதை, “முக்காலத்தையும் அறிந்த அகவுநர் கன்னி உதவி செய்தாள் என்று தேரதரனிடம் கூறு” என்ற சொற்கள் மட்டுமே நித்திலச் செல்வியின் செவிகளில் விழுந்தன. தொலைவில் தீப்பந்த வெளிச்சம் மட்டும் செடி கொடிகளுக்கு இடையில் சென்றுகொண்டிருந்தது.

நித்திலச் செல்வி தேரதரனின் குடிலை நோக்கி நடக்கலானாள்.

செல்லுருக்கு அருகில் அமைந்திருந்த தனது குடிலுக்குள் அதிகாலைப் பொழுதில் தேரதரன் நுழைந்தான். உள்ளே நுழைந்தவனுக்கு பெருத்த ஆச்சரியம். அங்கே அவனுக்கு முன் தங்க நிறக் கூந்தலை உடைய கன்னி ஒருத்தி அமர்ந்திருந்தாள்.

அவளை நோக்கிய உடனே அதிர்ந்து நின்றவன், “யார் நீ? எனது குடிலுக்குள் உனக்கு என்ன வேலை?” என வினவினான்.

அவனது குரல் கேட்டதும் குனிந்துகொண்டிருந்தவள் நிமிர்ந்து அவனை நோக்கினாள். அவளைக் கண்டதும் குழப்பமானான் தேரதரன். விளக்கு வெளிச்சத்தில் தெரிந்த அவளது விழிகள் இரண்டும் செல்விக்கு சொந்தமானது என்பதை அவன் அறிந்திருந்தாலும் அவளது தங்கநிறக் கூந்தல், மருதாணி சிவந்திருப்பதைப் போன்று கருஞ்சிவப்பு நிறத் தோல், முகத்தில் சில தழும்புகள் என முற்றிலும் தோற்றமே மாறி நின்றுகொண்டிருந்தவளை அடையாளம் காண இயலாத தேரதரன் “நீ யார் என வினவினேன் நான்” என அதிகாரத்துடன் வினவினான்.

“நான் நித்திலச் செல்வி. இனி காலம் முழுவதும் தங்களுக்காக மட்டுமே வாழப்போகும் தங்களது அடிமை” எனத் தெரிவித்தவள் எழுந்து நிற்கலானாள்.

‘நித்திலச் செல்வி’ என்ற பெயரைக் கேட்டவன் எதையோ உணர்ந்தபடி இரண்டடி அவளை நோக்கி முன்னால் வைத்தான். அவளது முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். பார்த்தவன் அதிர்ந்தபடி, “செல்வி, இது என்ன

கோலம்?” என கலங்கிய விழிகளுடன் வினவியவன், “நீ இன்னும் உயிருடன் தான் இருக்கிறாயா?” எனக் கேட்டபடியே அவளை அணைத்துக்கொண்டான்.

பதிலுக்கு நித்திலச் செல்வியும் அணைத்தபடியே, “வனத்தில் மரணத்தை எதிர்நோக்கியே அமர்ந்திருந்தேன் நான். அப்பொழுது வனத்தின் தேவதையான அகவுநர் கன்னி என்னைக் காத்து எனக்கு நல்லாசி வழங்கி தங்களை நோக்கி அனுப்பி வைத்திருக்கிறாள்” என அவனது காதோரம் கிசுகிசுத்தாள்.

“செல்வி... உன்னைக் கண்டது எனது நல்லூழ் தான்” எனக் கூறியவன் அவளை மேலும் இறுக்கமாக அணைத்தபடியே அவன் தெரிவிக்க, “செல்வி ஒரு சாமப் பொழுதுக்கு முன்னால் இறந்துவிட்டாள் தலைவரே. தற்பொழுது தங்களுக்கு முன் நிற்பவள் நித்திலச் செல்வி. தங்களுக்கு மட்டுமே உரிய நித்திலச்செல்வி” எனக் கூறியவள் அவனது அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டுத் தயாராக விரித்திருந்த பஞ்சணையை நோக்கிச் சென்றவள் உடலில் சுற்றியிருந்த ஒரேயொரு ஆடையையும் களைந்து எறிந்துவிட்டு தேரதரனை நோக்கினாள்.

அதற்குமேல் அவள் எப்படித் தப்பினாள் என்ற ஆராய்ச்சியைக் கைவிட்ட தேரதரன் அவளை ஆராய்ச்சி செய்யும் பொருட்டு அவள் மீது படர்ந்தான். அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் இருவரும் இணைந்து புது வாழ்க்கையைத் தொடங்கலானார்கள்.

இருவரின் நிலையையும் தன் ஆறாவது புலத்தின் மூலம் அறிந்திருந்த அகவுநர் கன்னி புன்னகைத்தபடியே கொங்கண வனத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

அதிகாலைப் பொழுதில் வனத்தில் இளங்கோசன் தனது தங்கையைத் தேடி திரிந்துகொண்டிருந்தான். கடைசியாக வனத்தில் முட்களுக்கு இடையில் சிக்கிக் கொண்டிருந்த அவளது ஆடையையும், கீழே சிதறிக் கிடந்த அவளது அணிகலன்களையும் கண்டெடுத்த வேளையில் செயலற்று அருகில் கிடந்த பாறையில் அமர்ந்தான். அந்த இடத்தைச்

சுற்றிலும் குருதி வழிந்து காய்ந்து போயிருந்தது. மேற்கொண்டு தேடியவன் எதுவும் கிடைக்காமல் அவளது அணிகலன்களைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு கதறினான்.

இளங்கோசனுக்கு அருகில் கண்ணீர்ப் பெருக்குடன் கோசர் பெருமகனார் அஃதை நின்றுகொண்டிருந்தார். தனது இடையில் வைத்திருந்த வாளினை உருவி, இளங்கோசனிடம் அளித்த அஃதை, “மகனே, என்னைக் கொன்று விடு. எனது ஆசை மகளுக்கு மரண தண்டனையை விதித்த பாவி நான்தான். இறுதிச் சடங்கை முடிக்க அவளது உடலின் ஒரு அங்கம் கூட நமக்குக் கிடைக்காமல் போனதற்கு நான் தான் காரணம். என்னைக் கொன்றுவிடு” எனக் கதறினார்.

அவரை நோக்கி இளங்கோசன், “அவள் மாங்கனியை கையில் எடுத்த வேளையிலேயே அவளை எச்சரித்து தடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அதைச் செய்யவில்லை. கொங்கணக் கிழான் வினவிய வேளையிலாவது செல்வியைத் தடுக்காமல் இருந்தது எனது தவறுதான் என்று கூறி குற்றத்தை ஏற்றிருக்க வேண்டும். அப்படி ஏற்றிருந்தால் அவர் இருவரையும் மன்னித்திருப்பார். ஆனால், தாங்கள் தங்களது மாண்பையும், நற்பெயரையும் காக்க எனது தங்கையைப் பலி கொடுத்து விட்டீர்கள். தங்களைத் தந்தை என்று கூறுவதற்கே நான் வெட்கப்படுகிறேன். இனி எனக்கு என்ன தேவையோ அதை நானே நிறைவேற்றிக்கொள்கிறேன். எனது தங்கையின் மரணத்திற்குக் காரணமான அந்தக் காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்துவேன். அதன் காவலன் நன்னன் வேண்மான் மற்றும் அவனது முதன்மை அமைச்சரான தங்களது மரணமும் எனது கரத்தினால் தான் நிகழப் போகிறது. இல்லையேல் எனது வீர வாளினாலே எனது கழுத்தை அறுத்து வாள் வடக்கிருத்தல் மேற்கொள்வேன். இது எனது வாளின் மீது ஆணை” எனத் தெரிவித்தவன் அவனது புரவியின் மீது ஏறி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்றான்.

நேற்றிரவு நித்திலச் செல்வி அமர்ந்திருந்த அதே பாறையின் மீது அமர்ந்தபடி கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருந்தார் கோசர் பெருமகனார் அஃதை.

13 காதலின் துயரம்

மூவிலை வேலைக் கையில் பிடித்தபடி தோளில் பயணச் சுமையைக் கிடத்திக்கொண்டு கடற்கரையிலிருந்து பரபரப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்த நறவுத் துறைமுகத்தையே நெடுநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் மரக்கல அடிமையான கணிகையின் மைந்தன். அவனுக்கு அருகில் பிடர்த்தலையன் நின்றுகொண்டிருந்தான். நெடுநேரம் கடலையும், அதில் மிதந்துகொண்டிருந்த மரக்கலங்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனை நோக்கிய பிடர்த்தலையன், “பொசய்டா... வைத்த கண்ணைப் பெயர்க்காமல் எதை நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

பிடர்த்தலையன் அழைத்ததைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டவன் மண்டியிட்டு, “இளவரசே, நான் தங்களது அடிமை. பொசய்டன் யவனத்தின் கடல் தெய்வம். அப்பெயருக்கு இந்தக் கணிகையின் மைந்தன் துளியளவும் தகுதியில்லாதவன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் புன்னகைத்த பிடர்த்தலையன் அவனது தோளில் தன் வலது கையை வைத்து, “எழுந்து நில” எனக் கட்டளையிட்டான்.

கையில் மூவிலை வேலுடன் எழுந்து நின்றான் கணிகையின் மைந்தன். அவனை நோக்கி, “உனக்கு நான் அளிக்கும் முதல் கட்டளை. இனி என்னை நீ எந்தச் சூழலிலும் இளவரசன் என அழைக்கக் கூடாது. நான் வணிகம் மேற்கொள்வதற்காக வடக்கு நோக்கிப் பயணிப்பவன். ஆதலால், இளவரசன் என்ற அடைமொழி எனக்கு அவசியமில்லை. நீயே அறிவாய். அடிமை வணிகர்கள் நான் இளவரசன் என்ற தகவலைக் கேள்விப்பட்டால் என்னைக் கடத்திக் கொண்டு சென்று யவனத்தில் விற்று அடிமையாக்கிவிடுவார்கள்” எனப் பிடர்த்தலையன் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுது, “தங்களது உத்தரவை நான் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டேன். தாங்கள்

அடிமைப் படுவீர்கள் என்ற கூற்றை இனியொரு முறை உரைக்க வேண்டாம். அதன் கொடுமையைத் தாங்கள் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அடிமை என்ற சொல் என்னோடு அழியட்டும்” எனத் தெரிவித்தவன், “வேறு கட்டளைகள் என்னென்ன தலைவரே?” என வினவினான்.

“இளவரசன் என்றோ அல்லது பிடர்த்தலையன் என்றோ வாய்தவறியும் நீ ஒருமுறை கூட அழைத்து விடக் கூடாது. எனது பெயரைக் கூற வேண்டுமானால் நற்கிள்ளி எனும் பெயரைப் பயன்படுத்திக்கொள்.”

“உத்தரவை ஏற்றுக்கொண்டேன்.”

“நல்லது” எனப் பதிலளித்த நற்கிள்ளி சற்று நேரம் கழித்து, “கையில் முவிலை வேலுடன் உன்னை நோக்குகையில் எனக்குப் பொசய்டனின் நினைவு தான் வந்து செல்கிறது” எனப் பதிலளித்தான்.

“இளவரசே, நான் தங்களது அடிமை.”

“ஆமாம் பொசய்டா, நீ அடிமை தான். துளு மண்ணில் காலடி எடுத்து வைக்கும் வரைதான் நீ அடிமை. எப்பொழுது நீ முதிரை மலைக் கோமானின் பார்வையில் விழுந்தாயோ அப்பொழுதே உனது அடிமைத் தளை உடைத்தெறியப்பட்டுவிட்டது. இனியொரு முறை நீ அடிமை என்று என் முன் கூறாதே” என அதிகாரத்துடன் தெரிவித்தவன், “வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் மரக்கலம் எப்பொழுது இங்கு வந்து சேரும்?” என வினவினான்.

“இந்நேரம் வந்திருக்க வேண்டியது. ஆனால் வரவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

இருவரும் பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த கடலையே நோக்கினார்கள். மொழுது மேற்கில் சாய்ந்த வேளையில் முகில் கூட்டங்கள் ஒன்று சேர வானம் இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. எரித்திரையன் கடலானது நீல நிறத்திலிருந்து சிவப்பாக மாறிக் கொண்டிருந்தது. வினையாளர்களும், வினைவலைஞர்களும் பரபரப்புடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தப் பரபரப்பினூடே நற்கிள்ளி பொசய்டனை நோக்கி, “பொசய்டா, நீ யார்?” என வினவினான்.

நற்கிள்ளியை வியப்புடன் நோக்கியவன், “ஒரு திங்களுக்கு முன் நான் ஒரு அடிமை. ஆனால், தற்பொழுது தங்களது பணியாளன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தற்பொழுது என்ன செய்துகொண்டு இருக்கிறாய் என்பதைப் பற்றி நான் வினவவில்லை பொசய்டா. நீ எப்படி அடிமையானாய்? உனது தாய் யார்? நீ ஏன் உன்னைக் கணிகையின் மைந்தன் என்று கூறிக்கொள்கிறாய்? நீ கணிகையின் மைந்தன் எனக் கூறுவது உனது தாயை இழிவுபடுத்துவதைப் போன்று இல்லையா?” என வினவினான் நற்கிள்ளி.

நற்கிள்ளி வினவியதுமே பொசய்டனின் முகம் சுருங்கியது, விழிகளில் கண்ணீர்த் துளி எட்டிப் பார்த்தது. அந்தக் கண்ணீர்த் துளி கரையில் விழுந்த அடுத்த கணம், “தலைவரே...” எனக் கூறியவன் நிலை தடுமாற கையில் வைத்திருந்த மூவிலை வேலைத் தரையில் ஊன்றி நிலையாக நின்றான். பிறகு, “தலைவரே, எனது தாயைக் கணிகை என்று கூறி நான் அவளை இழிவு படுத்தவில்லை. அவள் ஒருவன் மீது கொண்ட காதலினால் அவள் கணிகையாக்கப்பட்டாள். நான் கணிகையின் மைந்தன் எனக் கூறுவது எனது தாயை இழிவு படுத்திய அந்தக் கயவனைத்தான்” எனக் குரல் நடுங்க ஒவ்வொரு சொற்களாக விடுவித்தான்.

“என்ன நடந்தது? தெளிவாகக் கூறு” என பொசய்டனின் விழிகளில் தனது பார்வையை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு அதிகாரத்துடன் வினவினான்.

“தலைவரே, என் தாய் குமரியைச் சேர்ந்தவள். பேரழகி. பெருங்குடியில் பிறந்தவள். கோசலத்தைச் சேர்ந்த வணிகன் ஒருவன் மீது அவள் காதல் கொண்டாள். அவன் வணிகனாகக் காட்சியளித்தாலும் அவன் பெரும் வீரர் குடியில் பிறந்தவன் என்று என் தாய் நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தாள். அந்த நம்பிக்கை அவன் மீது காதலாக மாறியது. அந்தக் காதலினால் அவள் தன் மதியிழந்து அவனுடன் உடன்போக்கை மேற்கொண்டுவிட்டாள்” எனத் தெரிவித்து தனது பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டான்.

“பிறகு என்ன நடந்தது?” சொற்களில் உயிர் இல்லாமல் வினவினான் நற்கிள்ளி.

“இருவரும் ¹ பரிகச்சத்தில் குடியேறினார்கள். அங்கு அவர்கள் மகிழ்ச்சியாகவே சில வருடம் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இருவரின் மகிழ்ச்சியின் அடையாளமாக நான் பிறந்திருக்கிறேன். நான் பிறந்த பிறகு என் தந்தையை ஒருமுறை கூட நேரில் சந்தித்ததில்லை. பல முறை என் தந்தையைப் பற்றி என் தாயிடம் வினவியிருக்கிறேன். அவர் விரைவில் வந்துவிடுவார் என்ற தகவல் மட்டுமே எனக்குக் கிடைத்தது. எனக்கு நன்றாக நினைவில் இருக்கிறது. ஒரு முறை என் தாயைத் தேடிச் சிலர் வந்தார்கள். அவர்கள் என்ன கூறினார்கள் என்று தெரியவில்லை. அன்றே என் தாய் என்னை அடிமையாக விற்றுவிட்டாள். அவள் தன்னையும் விற்றுக் கொண்டாள். அவள் கூறிய சொற்கள் இன்னும் எனது காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டதான் இருக்கின்றன. அவள் என் தந்தைக்கு தீச்சொல் வழங்குவதற்கு பதில் அவன் மூலம் பிறந்த எனக்குத் தீச்சொல்லிட்டு விட்டாள். என் தந்தை அனுபவித்த இன்பத்திற்கும் சேர்த்து பயனை நான் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என அவன் கூறி முடித்த வேளையில் அவனது விழிகள் மட்டுமல்லாது உதடும் வறண்டுபோயிருந்தது. விழிகள் சிவந்து அனலைக் கக்கிக்கொண்டிருந்தன.

“அவள் என்ன தெரிவித்தாள்?” என வினவினான் நற்கிள்ளி.

““எனக்குத் துரோகமிழைத்த உனது தந்தையைக் காதலித்ததையே பெரும் அவமானமாகக் கருதுகிறேன். அவமானக் காதலின் பெரும் துயரம் நீ. எனக்கு உன் தந்தை இழைத்த துயரத்தின் பயனை நீ அடைவாய். அவன் மட்டுமே தீண்டிய என் உடல் பலருக்கு இனி உரியதாகட்டும். அவனைத் தண்டிக்கும் முறை இதுதான்’ எனத் தெரிவித்தவள் என்னை விற்றுவிட்டு அவளையும் விற்றுக் கொண்டாள். அதன் பிறகு அவளை நான் சந்திக்கவே இல்லை. என்னை அனைவரும் கணிகையின் மைந்தன் என்றே அழைக்கின்றனர். என் தந்தை என் தாயைக் காதலித்ததன் துயரம் நான்” எனத் தெரிவித்த பொசய்டன் கையில் வைத்திருந்த மூவிலை வேலை உயர்த்தியவன், “இந்தச் சூலத்தைக் கண்டவேளையில் எனக்கு என் தந்தையின் நினைவுதான் வந்து சென்றது. அவனது குருதியைச் சுவைக்கவே இந்த மூவிலை வேல் காலம் காலமாகக் காத்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது” எனத் தெரிவித்தவன் அந்த மூச்சுல முனைகளை தனது காதின்

ஓரம் வைத்து, “இம்மூவிலை வேல் தாகத்தில் தகித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதன் குருதித் தாகத்தை என்னால் நன்றாகக் கேட்க முடிகிறது” எனப் பிதற்றினான்.

பொசய்டனின் கையைப் பற்றிய நற்கிள்ளி, “பொசய்டா... வருத்தம் வேண்டாம். உனது துயரம் அனைத்தும் உன்னைவிட்டு என்றோ விலகிவிட்டது. ஆதலால் இனி உன்னை நீயே வருத்திக் கொள்ளாதே” என ஆதரவுடன் பேசினான்.

“துயரத்தின் மொத்த உருவமாக நான் இருக்கையில் அத்துயரம் என்னை எதுவும் செய்துவிடாது தலைவரே”

“உனது தந்தையைப் பற்றி அறிவாயா?”

“அறியேன்.”

“அவரை நீ நேரில் கண்டதில்லை அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்.”

“அவர் யார் என்றும் தெரியாது?”

“ஆமாம்.”

“எந்த ஊர் என்று?”

“கோசலம் என்று மட்டும் அறிவேன்.”

“வேறு தகவல்?”

“எதுவும் தெரியாது.”

“உனது தந்தையை நீ நேரில் கண்டதில்லை. அவர் கோசலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதைத் தவிர வேறு தகவலையும் நீ அறிந்திருக்கவில்லை. பிறகு எப்படி நீ அவரைக் கண்டறியப் போகிறாய்?”

“என் கையில் இருக்கும் இந்த மூவிலை வேல் எனக்கு வழிகாட்டும் தலைவரே.”

“இது இல்லாமல் வேறு தகவல் ஏதாவது, சிந்தித்துப் பார். உனக்கு உன் தாய் எப்பொழுதாவது ஏதாவது தகவல் கூறியிருப்பாள். கடந்த காலத்திற்குச் சென்று தகவல் தேடு.”

நற்கிள்ளி கூறிய தகவலானது எங்கோ தொலை தூரத்திலிருந்து அசரீரி ஒலிப்பதைப் போன்றே பொசய்டனுக்குக் கேட்க அக்குரல் அவனைக் கடந்த காலத்திற்கு இழுத்துச் சென்றது. மரக்கலத்தில் அடிமையாக கசையடியுடன் காலத்தைக் கழித்தது. மரக்கலம் கவிழ்ந்து பிணைக்கப்பட்ட சங்கிலியுடன் நீருக்குள் மூழ்கி மூச்சுக் காற்றுக்காக உடல் ஏங்கியது, அவனுக்கு அவனது தாய் அமுதூட்டியது. தாலாட்டு பாடியது. மடியில் படுக்க வைத்துக் கூறிய கதைகள், கடைசி உயிர் மூச்சு உடலிலிருந்து வெளியேறிய வேளையில் மயங்கிய தருணம், அவனது தாய் அவனை அடிமையாக விற்றது, அவன் தாய் அவனை உச்சி முகர்ந்து கொஞ்சியது என நினைவுகள் பல காலவரிசை மாறி மாறி அவனுக்குள் தோன்றியது.

நினைவுகள் தோன்றி மனதிற்குள் சூழத் தொடங்க கையில் வைத்திருந்த மூவிலை வேலைத் தவறவிட்டுவிட்டு தலையைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு அமர்ந்தான். பொசய்டன் நின்ற நிலையைப் பார்த்ததும் கடற்கரையில் சிலர் அவனைச் சூழத் தொடங்கினார்கள். நெருங்கியவர்களை விழிகளாலே எச்சரித்து விரட்டினான் நற்கிள்ளி.

நற்கிள்ளி அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரம் கழித்து மூவிலை வேலை எடுத்துத் தாங்கியபடி எழுந்த பொசய்டன், “என் தாய் ஒருமுறை என்னிடம் கூறியிருக்கிறாள்” எனத் தெரிவித்தவன் மார்பில் கசையடி தழும்புகளுக்கு இடையில் பாதி மறைந்தும், மீதி தெரிந்தும் காணப்பட்ட பிறை வடிவ மச்சம் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டியவன், “இதே போன்றதொரு மச்சம் எனது தந்தைக்கும் இருக்கும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“பிறை வடிவ மச்சத்தக்கொண்டு உன் தந்தையை எப்படி பொசய்டா கண்டறியப் போகிறாய், இது சாத்தியமா?” என வினவினான்.

“சாத்தியம் இல்லை தான் தலைவரே. ஆனால், அடிமையானது முதல் எனக்குள் சுடர் விட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கும் வஞ்சம் அவரை என்னை நோக்கி இழுத்து வரும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“உன் தந்தை கோசலத்தைச் சேர்ந்த வணிகன் என்று கூறினாய். மேற்படி தகவல் ஏதாவது அறிவாயா? அவரது பெயர் என்ன என்றாவது நீ அறிவாயா?”

“நம் நாட்டுக் குலப் பெண்கள் கணவனின் பெயரை உச்சரிக்கும் பழக்கம் இல்லை என்பதால் அவள் என்னிடம் அவரது பெயரை ஒரு முறை கூடத் தெரிவித்ததில்லை.”

நற்கிள்ளி சலிப்புற்றவனாய் கடலை நோக்கினான். நீண்ட நேரம் சிந்தித்த பொசய்டன், “ஆனால் ஒரு முறை எனது தாயைச் சந்திக்க வந்த சிலர் ஒருவனது பெயரை உரக்க உச்சரித்தார்கள். தற்பொழுதுதான் நினைவிற்கு வருகிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவனது பெயர் என்ன?”

சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்த பொசய்டன், “எனக்குத் துயரத்தை வரமாக அளித்த அவனது பெயர் வஜ்ரதத்தன்” என பெரும் வஞ்சத்துடன் பதிலளித்தான்.

அதே வேளையில் நின்றனுகொண்டிருந்த நூற்றுக்கணக்கான மரக்கலங்களைக் கடந்து கரையை நோக்கிப் பெரும் பாய்மரக் கலம் ஒன்று வந்துகொண்டிருந்தது. அதன் மீது கச்சக்கொடி ஒன்று கம்பீரமாகப் பறந்துகொண்டிருந்தது. கரையை நெருங்கியதும் அம்மரக்கலத்திலிருந்து சங்கு ஒன்று முழங்கத் தொடங்கியது. அதன் சத்தத்தையும் அம்மரக்கலத்தையும் நோக்கிய பொசய்டன் , “நாம் புறப்பட வேண்டிய மரக்கலம் இதுதான் தலைவரே” எனக் கூறியபடி கொண்டு வந்திருந்த உடைமை முடிச்சுகளைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு கையில் மூவிலை வேலுடன் நடந்தான். அவனைப் பின்தொடர்ந்தான் நற்கிள்ளி.

கடலை நெருங்கியதும் படகோட்டி ஒருவனை அழைத்த பொசய்டன் அவனிடம் சில வெள்ளி நாணயங்களை அளித்ததும் படகை நீருக்குள் தள்ளினான். இருவரும் அதன் மீது ஏறிக்கொள்ள படகானது அலைகளின் மீது பயணித்து அப்பெரும் மரக்கலத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

படகில் அமர்ந்திருந்த நற்கிள்ளி, “என்ன பொசய்டா, மரக்கலத்தின் மீது கச்சக்கொடி பறந்துகொண்டிருக்கிறது? எனக்குத் தெரிந்தவரை கச்சத்தைக் கொடியாகக் கொண்டவர்கள் எவரும் கிடையாதே?” என வினவினான்.

“கச்சத்தை இலச்சினையாகக் கொண்ட நாடு அருகில் எதுவும் இல்லை தலைவரே. மரக்கலம் பரிகச்சம் பகுதியைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம். பரிகச்சத்தைச் சேர்ந்த சில மரக்கலங்களில் கச்சக்கொடியை பயன்படுத்துவார்கள்.”

நற்கிள்ளி புன்னகைத்தபடியே, “நீ பிறந்த நாட்டை நோக்கி சென்றுகொண்டிருக்கிறோம் எனக் கூறு” எனத் தெரிவித்தான்.

“நான் பிறந்த நாட்டை நோக்கி செல்லவில்லை தலைவரே. நான் அடிமையாகி, எனது தாய் தன்னை விற்றுக்கொண்டு கணிகையாக்கப்பட்ட நாட்டை நோக்கிச் செல்கிறேன்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் படகு மரக்கலத்திற்கு அருகில் சென்று நின்றது. மரக்கலத்திலிருந்து கயிறேணி ஒன்று இறக்கப்பட ஒவ்வொருவராக அதன் மீது ஏறிக்கொண்டார்கள்.

மரக்கலத்திற்குள் சென்றதும் மரக்கலத் தலைவன் இருவரிடமும் பயணத்திற்கான அனுமதிப் பத்திரம் மற்றும் பயணச் செலவினைப் பெற்றுக்கொண்ட அடுத்தகணம், “மரக்கலம் புறப்படட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மரக்கலத்தின் கீழ் அடுக்கிலிருந்து கசையடிகளும், சாட்டைச் சத்தமும் சேர்ந்து எழ சிலர் வலியினால் அலறும் சத்தம் எழுந்து அடங்கியது. அடுத்த கணம் மரக்கலத்தின் இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும் துடுப்புகள் வெளியே நீட்டப்பட்டன. மரக்கலத்தின் உள்ளிருந்து முரசு ஒன்று சீராக ஒலிக்கப்பட்டது. அந்த ஒலிக்கு ஏற்றபடி மரக்கல அடிமைகள் துடுப்பினைத் துழாவினார்கள். மரக்கலம் நறவுத் துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்டு வடக்கு நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கியது.

முதல் முறைக் கடற்பயணம் என்பதால் நற்கிள்ளி பெரும் ஆச்சர்யத்தில், பெருங்கடலின் பிரமாண்டத்தைக் கண்டபடி அமர்ந்திருந்தான். படகு நெடுநேரம் பயணித்ததால் கடற்கரைப் பார்வையிலிருந்து மறைந்திருந்தது. மரக்கலத்தின் மீது இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மாலுமிகள் நின்று பணி செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு உதவியாக வினையாளர்களும், வினைவலைஞர்களும் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இல்லாமல் சில பயணிகளும் காணப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கூர்மையாக ஆராய்ந்தான் நற்கிள்ளி. எவ்வளவு முயற்சித்தும் அவனால் மோரிய ஒற்றர் தலைவனை அடையாளம் காண இயலவில்லை.

மரக்கலத்தில் அவன் கண்ட ஒவ்வொரு மனிதர்களையும் மோரிய ஒற்றனாக இருப்பானோ என்று சந்தேகம் கொண்டான் நற்கிள்ளி. வணிகம் மேற்கொள்ளப் போகிறேன் என்று கூறினாலும் நற்கிள்ளி தன்னிடம் எதையோ மறைக்கிறான் என்பதைப் பொச்ய்டனும் புரிந்துகொண்டிருந்தான்.

‘தலைவராகக் கூறும் வரை எதைப் பற்றியும் வினவக் கூடாது’ எனும் முடிவில் அமைதியாக நற்கிள்ளிக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தான்.

பொழுது வேகமாகக் கடந்துகொண்டிருந்தது. உச்சி வானிலும் முகில் கூட்டம் சேர்ந்து மழை பொழியத் தொடங்கியது. காற்றும் வேகமாக வீசத் தொடங்கியது. அடிமைகள் துடுப்பு வலிப்பதை நிறுத்தினார்கள். துடுப்புகள் அனைத்தும் உள்ளிழுக்கப்பட்டன. அப்பெரும் மரக்கலத்தின் யாளித் தூணில் கட்டப்பட்டிருந்த ஒற்றைப் பெரும்பாய் முதலில் விரித்து விடப்பட்டது. பிறகு மற்ற பாய்மரங்களில் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பாய்களும் விரிக்கப்பட்டன. காற்று மரக்கலத்தை வேகமாக செலுத்தத் தொடங்கியது.

மரக்கலத் தலைவன் மரக்கலத்தின் சுக்கானைப் பிடித்து சரியான திசையில் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

வானில் மின்னல் கீற்றுகள் பளிச்சிட்டன. அந்த மின்னல் ஒளியில் மரக்கலத் தலைவனின் அறையிலிருந்து பெண் ஒருத்தி மரக்கலத்தின் மேல் தளத்திற்கு வருகை தர அனைவரின் பார்வையும் அவள் மீதே தஞ்சமடைந்திருந்தன.

வெள்ளை உடையை உடலில் சுற்றியிருந்தாள். அதே வெள்ளைத் துணியால் தனது முகத்தையும் மறைத்திருந்தாள். விழிகள் மட்டும் பார்வைக்குப் புலப்பட்டன. அவ்விரண்டு விழிகளும் அவளது பேரழகு எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும் என்பதை உணர்த்தின. அவளது பார்வை பெரும் சக்தி மிக்கதாக விளங்கியது. அவளது விழிகளைப் பார்த்தவர்களின் மனதில் பக்தியுணர்வு தன்னிச்சையாகத் தோன்றி பெருக்கெடுத்தது. அவளது தோற்றத்தையும், அவளது விழிகளையும் நோக்கிய மாலுமிகள், மற்றும் அனைவரும் மண்டியிட்டு வணங்கினார்கள். அவளது ஒவ்வொரு அடியும் நிதானமாகக் காணப்பட்டது. இளம் வயதுடையவளாகக் காணப்பட்டாள். பலரது பார்வையும் தன் மீது விழுந்திருந்தாலும் அவள் எவரையும் நோக்காமல் மரக்கலத்தின் முகப்பிற்குச் சென்று மண்டியிட்டாள். விழிகளை மூடி வாளை நோக்கி முகத்தை உயர்த்தியவள் தியானம் மேற்கொள்ளத் தொடங்கினாள்.

மரக்கல மாலுமிகள் ஒவ்வொருவரும் முணுமுணுத்துக்கொண்டார்கள். பொசுப்டன் நற்கிள்ளியை நோக்கி, “தலைவரே, யார் இவள்?” என வினவினான்.

“இவள் அகவுநர் கன்னி” எனப் பதிலளித்தான் நற்கிள்ளி.

“அகவுநர் கன்னி என்றால்?”

“பெயருக்கு ஏற்றதைப் போன்றே இவர்கள் மனதாலும், உடலாலும் கன்னிகள். இவர்கள் பிறந்ததிலிருந்து எவரையும் தீண்டாதவர்கள். ஆசையற்றவர்கள். மன வலிமை உடையவர்கள். தங்களின் மனவலிமை மற்றும் தவவலிமை ஆகியவற்றினால் எதிர்காலத்தைக் கணித்துக் கூறுபவர்கள்.”

“இவள் எதற்காகத் தற்பொழுது நம்முடன் வருகை தருகிறாள்?”

“காரணம் இல்லாமல் அகவுநர் கன்னிகள் எந்த காரியத்தையும் புரிவதில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவர்கள்”

“இவள் மரக்கலத்தில் இருக்கும் காரணத்தினால் தான் மரக்கலத்தின் தலைவன் மழையில் நனைந்தபடி நம்முடன் பயனிக்கிறானா?”

“ஆம், இருக்கலாம். தெய்வத்திற்கு இணையானவர்கள் அகவுநர் கன்னிகள். அவர்கள் இருந்தால் அரசனை விடவும் இவர்களுக்கே முதல் மரியாதை கிடைக்கும்.”

இருள் முழுவதும் மரக்கலத்தைச் சூழ்ந்திருந்தது. நெடுநேரம் மழையில் நனைந்தபடியே அமர்ந்து தியானத்தில் மூழ்கியிருந்தவள் விழிகளைத் திறந்து மீண்டும் மரக்கலத்தின் அறையை நோக்கி நடந்தாள். நடந்தவள் நற்கிள்ளி நின்கொண்டிருந்த திசையை நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்பினாள். அப்பொழுது மின்னல் கீற்று உச்சி வானில் தோன்றி தொடுவானத்தை நோக்கி அதிவேகத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது அகவுநர் கன்னி எதிர்கால நினைவலைகளாள் உந்தப்பட போரில் வீரர்களின் பிணங்கள் சுற்றிலும் சூழ்ந்திருக்க கையில் குருதி படிந்த வாளுடன் ஒருவன் போர் புரிந்து மேலும் பலரைக் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருந்தான். அவ்வீரனின் உருவம் அவளது பார்வைக்கு நிழலுருவாகத் தெரிய, “போர்க்களத்தில் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்களின் உயிரைக் குடிக்கும் மாபெரும் காலன் ஒருவன் நம்முடன் சேர்ந்து பயணிக்கிறான். அவ்வீரனை வாழ்த்தி வெற்றி முடிக்கத்தை எழுப்புகள்” என ஆணையிட்டாள்.

மரக்கலத்தின் மேல்தளத்தில் மழையில் நனைந்துகொண்டிருந்த பிடர்த்தலையனின் உடல் அதிர்ச்சியில் மேலும் குளிர்ச்சியானது. அவனது மனதில் இனம்புரியாத திகில் ஒன்று சூழத் தொடங்கியது.

அதே நேரம் அம்மரக்கலத்தில் எவருக்கும் தெரியாமல் மாலுமிகளோடு மாலுமியாகப் பயணித்த ருத்ரதாமனது மனதிலும் பெரும் அதிர்ச்சி குடிகொள்ளத் தொடங்கியது. அகவுநர் கன்னி தன்னைத்தான் குறிப்பிடுகிறாள் என்று எண்ணி அச்சம் கொண்டான்.

அகவுநர் கன்னி கூறியதைக் கேட்டதும் மரக்கலத்தின் மேல் தளத்தில் நின்கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும், “வெற்றிவேல்... வீரவேல்...” என்று ஒருசேர முடிக்கமிட்டார்கள்.

அவர்களின் வீர முழக்கத்துடன் மரக்கலமானது எரித்திரையன் கடலில் எழுந்த பெரும் அலைகளைக் கிழித்துக்கொண்டு வடக்கு நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

காந்தாரத்தின் மேற்கெல்லையில் பாரசீகத்தை ஒட்டிய பாலைவனத்தில் வறண்ட காற்று வேகமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. காற்றுடன் சேர்ந்து புழுதியும் பறந்துகொண்டிருந்தது. இருள் சூழ்ந்து கிட்டத்தட்ட ஒரு சாமப் பொழுதிற்கு மேல் ஆகிவிட்டிருந்தது. கிழக்கு வானில் நிலவும் தோன்றியிருக்காததால் விண்மீன் கூட்டத்தின் வெளிச்சத்தில் ஒட்டகத்தின் மீதேறி ஒருவன் வேகமாக மேற்கு நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான். விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை உப்பு படிந்த துவர்ப்புப் பாறை நிலம் மட்டுமே காட்சியளித்ததால் விண்மீன்களைத் துணையாகக் கொண்டு அவன் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

வறண்ட காற்று வீசிக்கொண்டிருந்ததால் உடலின் நீர்ச்சத்து வேகமாக வெளியேறி அவனது உடல் வியர்வையில் நனைந்து போயிருந்தது. வீசிய காற்றோடு உப்புப் புழுதியும் சேர்ந்து அவனது உடலில் படிந்துவிட ஒருவித இம்சையை அனுபவித்தபடி சென்றுகொண்டிருந்தான். உப்புக் காற்றிலிருந்து தற்காத்துக்கொள்ள முகத்தை மட்டும் மெல்லிய துணியினால் மூடியிருந்தான். வழியில் சில நீர்க் குட்டைகள் காணப்பட்டாலும் உப்பு படிந்து நஞ்சாகக் காணப்பட்டது. அந்தத் துவர்ப்பு நிலத்து நஞ்சின் காரணமாக அவ்விடத்தில் பாலை நிலத் தாவரங்கள் கூட வளர்ந்திருக்கவில்லை.

மேலும் ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே மேற்கு நோக்கி சென்றவன் பிறகு வடமேற்காக சென்று பிறகு நேர் மேற்கே பயணிக்கத் தொடங்கினான். மேற்கு நோக்கிச் செல்லச் செல்ல வறண்ட உப்புக் காற்று வீசுவது குறைந்து குளிர் காற்று வீசத் தொடங்கியது. அதுவரை அவனது வழியெங்கும் காணப்பட்ட உப்புப் பாறைகள் மறைந்து மணல் குன்றுகளும், கருமை நிறப் பாறைகளும் காட்சியளிக்கத் தொடங்கின. அந்தப் பாறைகளுக்குப் பின்னால் ஓநாய்களும், கரடிகளும் உணவுக்கு அலைந்துகொண்டிருந்ததை அவனால் காண முடிந்தது. ஒட்டகத்தின் மீது

கட்டியிருந்த வாளுறையிலிருந்து வாளினை எடுத்துப் பாதுகாப்பாகக் கையில் தரித்துக் கொண்டான்.

உதும், தொண்டையும் வறண்டு போக இப்படியே சென்றால் இன்னும் சற்று நேரத்தில் மயக்கம் வந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்தவன் ஒட்டகத் தோல் பையில் எஞ்சியிருந்த கடைசி மடக்குத் தண்ணீரையும் பருகியபடியே வேகமாக செல்லலானான்.

மேலும் சிறிது நேரம் சென்றவன் தொலைதூரத்தில் நெருப்பு மூட்டங்கள் தெரிவதைப் பார்த்தபிறகே நிம்மதியடைந்து பெருமூச்சுவிட்டான். தொலைவில் நெருப்பு மூட்டங்களைப் பார்த்தவன் கையில் வைத்திருந்தக் கொம்பை வேகமாக ஊதியபடியே வேகத்தைக் குறைக்காமல் செல்லலானான். அப்பொழுது அவனை நோக்கிச் சில புரவிகள் அதிவேகத்தில் வந்தன. உடலின் வலிமை அனைத்தையும் திரட்டிக்கொண்டு பாலையில் தனி ஒருவனாக நெடுந்தூரம் பயணித்துத் தனது இலக்கை அடைந்ததிருந்தான். பாரசீக எல்லையில் நிலை கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்களைக் கண்டதும் மூர்ச்சையடைந்தவன் ஒட்டகத்திலிருந்து சரிந்தான். அவன் சரிவதைக் கண்டதும் புரவியில் வந்த மோரிய வீரன் ஒருவன் வேகமாக ஒட்டகத்தை நெருங்கி அவனைத் தாங்கிக்கொண்டான்.

“நீர் கொண்டு வாருங்கள்” எனப் பாரசீகத்தில் கட்டளையிட்டான்.

அவனுக்குப் பின்னால் புரவியில் வந்த வீரன் ஒருவன் தயாராகக் கொண்டு வந்திருந்த தோல் பையிலிருந்து மயங்கியவனின் முகத்தில் நீரை ஊற்றியவன் அவனது உதட்டைப் பிளந்து வாய்க்குள் நீரைப் பருகக் கொடுத்தான். சிறிதளவு நீரைப் பருகியவன், “பாடலியிலிருந்து செய்தி வந்திருக்கிறது. உடனே மோரிய இளவரசர் செல்யுகசையும், காந்தாரத்தின் படைத் தலைவர் வஜ்ரதத்தரையும் சந்திக்க வேண்டும்” என அவர்கள் பேசிய அதே பாரசீக மொழியில் முணுமுணுத்தான்.

போதுமான அளவு நீரைப் பருகியதும் இழந்த வலிமையை மீண்டும் பெற்றவன் உடலில் படிந்திருந்த புழுதியைத் துடைத்துக்கொண்டு அருகில் காணப்பட சுனையில் உடலைக் கழுவியதும் பெரும் உற்சாகமடைந்திருந்தான்.

சுனைக்கருகில் காணப்பட்ட பெரும் பாறையில் அமர்ந்தான். அப்பாறை குளிர்ச்சியாகக் காணப்பட்டது. அதன் மீது அமர்ந்தவன் அசதியில் சாய்ந்துகொண்டான். அவன் சாய்ந்த அடுத்த கணம் வீரர்கள் சிலர் பாலை வனத்தில் வேட்டையாடிய ஓநாய் மற்றும் பன்றியின் இறைச்சியோடு ஒட்டகப் பாலையும் பருக அளித்தனர்.

நெடுந்தொலைவிலிருந்து வந்தவன் பசியாறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அவ்விடத்தில் நிலை கொண்டிருந்த படையின் தலைவன் மோரிய இளவரசன் செல்யுகசைத் தேடிச் செல்லலானான்.

மோரிய யவன இளவரசன் செல்யுகஸ் யவனத்தின் சாயல் அவனது உருவத்தில் நன்கு பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்கும். யவனத்தின் மாசிடோனிய மன்னன் அலக்சாண்டரின் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன் செல்யுகஸ் நிகேட்டார். அலக்சாண்டர் இறந்த பிறகு அவனது படைத்தலைவர்கள் அலெக்சாண்டர் கைப்பற்றிய பெரும் பகுதிகளை பங்கு போட்டுக் கொண்டு தங்களை அரசர்களாக அறிவித்துக் கொண்டார்கள். சிரியாவின் அரசனாகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட செல்யுகஸ் நிகேட்டார் பிறகு சந்திரகுப்த மோரியனின் மகதத்தின் மீது படையெடுத்தான். போரின் முடிவில் இருவரும் அமைதி உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்கள். அதன்படி செல்யுகஸின் மகனும், சிரியாவின் இளவரசியுமான ஹெலானாவை சந்திரகுப்த மோரியன் மணந்து கொண்டான். சந்திரகுப்த மோரியன் செல்யுகசிற்கு ஐநூறு யானைகளைப் பரிசாக அளித்தான். சந்திரகுப்த மோரியன், ஹெலானாவின் வழியில் பிறந்தவன் செல்யுகஸ். அவனது கொள்ளுப் பாட்டனின் பெயரையே செல்யுகஸ் என்று அவனுக்கும் பெயர் சூட்டியிருந்தார்கள்.

செல்யுகஸ் விண்மீன்கள் மட்டுமே குடையாகக் கொண்ட நிலப்பரப்பில் வீரர்களுடன் சேர்ந்து கதை பேசிக்கொண்டிருந்தான். வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கதையாகக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். விரிக்கப்பட்டிருந்தத் தண்டில் அமர்ந்திருந்த செல்யுகசிடம் சென்ற படைத் தலைவன், “இளவரசே செய்தி வந்திருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“எங்கிருந்து?” என அதிகாரத்துடன் வினவினான் செல்யுகஸ்.

“பாடலியிலிருந்து.”

“என்ன செய்தி?”

“அதை அவன் என்னிடம் தெரிவிக்கவில்லை. எங்கும் ஓய்வெடுக்காமல் அதிவேகமாக அவன் வந்து சேர்ந்திருக்கிறான். அவனது நிலையைப் பார்க்கையில் ஏதோ அவசரச் செய்தியாக வந்திருக்கிறான் என்று மட்டும் தெரிகிறது.”

“அவன் தற்பொழுது என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான்?”

“இரவு உணவை அருந்திக் கொண்டிருக்கிறான்.”

“அவன் இரவு உணவை முடித்ததும் என்னிடம் அழைத்து வா.”

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே” எனத் தெரிவித்த படைத் தலைவன் அவ்விடத்திலிருந்து விலகிச் சென்றான்.

செல்யுகஸ் சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்தான். அவனது சிந்தனையைக் கண்டதும் படை வீரர்கள் அமைதியாக எழுந்து அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கித் தங்களது கூடாரத்தை நோக்கிச் செல்லலானார்கள்.

மேலும் ஒரு நாழிகைப் பொழுது கடந்திருக்கும். படைத் தலைவன் செய்தி கொண்டு வந்திருந்தவனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து செல்யுகஸிடம் விட்டுவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றான்.

சற்றுத் தொலைவில் எரிந்துகொண்டிருந்த தீமூட்ட வெளிச்சத்தில் செல்யுகசைக் கண்ட தூதுவன், “இளவரசருக்கு எனது வணக்கம்” எனத் தெரிவித்து மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தினான்.

அவனது வணக்கத்தைப் பொருட்படுத்தாத செல்யுகஸ் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த குறுவாளில் தனது ஒருகையை வைத்தபடி, “இலச்சினைப் பதக்கம் எங்கே?” என வினவினான்.

தூதுவன் இடையில் பத்திரமாக வைத்திருந்த மோரிய இலச்சினையை எடுத்து செல்யுகஸிடம் நீட்டினான். அதை வாங்கிய செல்யுகஸ் எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பு வெளிச்சத்தில் அதை நோக்கினான். இலச்சினையின் ஒரு பக்கத்தில் அசோகவர்த்தனின் முகமும் மற்றொரு பக்கத்தில் சிம்மம் ஒன்றின் உருவமும் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டவன்

குறுவாளில் வைத்திருந்த தனது கையை நீக்கிவிட்டு, “பாடலியிலிருந்து என்ன செய்தி வந்திருக்கிறது?” என வினவினான்.

“இளவரசே, தங்களையும், காந்தாரத்தின் படைத் தலைவர் வஜ்ரதத்தரையும் உடனே பாடலிக்குத் திரும்பச் சொல்லி ஆணை வந்திருக்கிறது.”

“பாடலிபுத்திரத்திலிருந்தா நீ வருகிறாய்?”

“இல்லை இளவரசே” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில், “நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்?” என வினவினான் செல்யுகஸ்.

“நான் ² பொட்டலா கோட்டையிலிருந்து வருகிறேன். புறா மூலம் கோட்டைக்குச் செய்தி கிடைத்தது. செய்தி கிடைத்ததும் நான் உடனே உங்களைத் தேடிப் புறப்பட்டுவிட்டேன்.”

“புறா மூலம் வந்த ஓலை எங்கே?”

“இளவரசே, அதைக் கோட்டைத் தலைவர் என்னிடம் அளிக்கவில்லை. வாய்மொழி மூலமாகவே எனக்குத் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது.”

“வாய்மொழிச் செய்தி என்ன என்று விரிவாகக் கூறு.”

“தங்களையும், காந்தாரத்தின் படைத்தலைவர் வஜ்ரதத்தரையும் பாடலிக்குப் புறப்பட்டு வரச்சொல்லி ஆணை வந்திருக்கிறது. படைத் தலைவருக்குத் தனியாக தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

“என்ன தகவல்?”

“மரக்கலப் படையைத் தயார் செய்து சிந்துநதியின் முகத்துவாரத்தில் மறைத்துவைத்துவிட்டு அவரைப் பாடலியை நோக்கித் திரும்ப உத்தரவு.”

“மரக்கலப் படையா?” அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் செல்யுகஸ்.

“ஆம் இளவரசே.”

“மரக்கலப் படையைத் திரட்ட வேண்டிய அவசியம் என்ன? அனைத்து நாடுகளும் தற்பொழுது நமக்கு அடங்கித் தானே இருக்கிறது?

பாரசீகத்தை ஆளும் செல்யூகஸ் அரசனும் நமக்கு நட்பாகத் தானே இருக்கிறார்கள். மரக்கலப் படையைத் திரட்டி பாரசீகத்தைக் கடந்து சென்று போர் தொடுக்கப் போகிறோமா என்ன?” எனத் தனக்கு எதிரில் நின்றவனிடம் வினவியவன் பிறகு, “மரக்கலப் படையை எப்படித் திரட்டுவது?” என்ற கேள்வியைத் தனக்குத் தானே வினவினான்.

“அதற்குண்டான வழியும் ஓலையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.”

“என்ன?”

“பாரசீகப் படகுகளையும், மரக்கலங்களையும் வாங்கி சிந்து நதிப் பகுதியில் இருக்கும் மீனவர்களைப் போருக்குத் தயார்படுத்த உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள்.”

“பாரசீகத்தில் படகுகளை வாங்கி சிந்து நதிக்கரை மீனவர்களை தயார்படுத்த வெகுகாலம் ஆகும் என்பதை அறியமாட்டார்களா என்ன?”

“இளவரசே, வந்திருந்த ஓலையில் காலக்கெடு எதுவும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. ஆனால், விரைந்து காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று மட்டும் அழுத்தமான கட்டளைப் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் சிந்துநதி மீனவர்கள் போர்க்குணம் கொண்டவர்கள். அவர்களை எளிதில் தயார்படுத்திவிடலாம். பெண் மற்றும் பொன் நிறைய கிடைக்கும் என்று ஆசை சொல் தெரிவித்தால் போதும் அவர்கள் கூடிவிடுவார்கள்.”

“ம்ம்ம்...” எனத் தெரிவித்த செல்யூகஸ் பிறகு, “கட்டளையைப் பிறப்பித்தது யார்? பேரரசரா அல்லது முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தரா?” என வினவினான்.

“தேவி இந்திரசேனை” எனப் பதில் அளித்தான்.

‘இந்திரசேனை’ என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே எழுந்து நின்ற செல்யூகஸ், “தேவியிடமிருந்தா தகவல் வந்திருக்கிறது?” எனப் பக்தியுடன் வினவினான்.

“ஆம் இளவரசே.”

“சரி நீ கிளம்பலாம்.”

“இளவரசே, பாரசீகத்தைக் கடந்து போர் தொடுக்கப் போகிறோமா என வினவினீர் அல்லவா, போர் தெற்கு நோக்கி இருக்கும் என்பது எனது அனுமானம். ஏனெனில், நமது பேரரசுக்கு அடங்காமல் இருப்பது கலிங்கமும், தென்னகமும் தான். அவற்றை வீழ்த்துவதற்கான தொடக்க ஏற்பாடுகளாக இவை இருக்கும் என்பது எனது எண்ணம்.”

“சரி, நீ ஓய்வெடுத்துவிட்டுத் திரும்பலாம்” என செல்யூகஸ் ஏதோ பெரும் சிந்தனையுடன் தெரிவித்தான்.

“தங்களது உத்தரவு” எனக் கூறியவன் திரும்பிப் பார்க்காமல் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

தூதுவன் அங்கிருந்து சென்றபிறகு சிறிது நேரம் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் காணப்பட்டான் செல்யூகஸ். பிறகு, “நான் உடனே வஜ்ரதத்தனிடம் செல்ல வேண்டும். ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்த அடுத்தகணம் உடனே செல்யூகஸ் புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகள் தொடங்கப்பட்டன.

சில வீரர்களை மட்டும் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு நேரே வடக்கு நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்கினான் செல்யூகஸ். இரவு முழுவதும் வறண்ட பாலை மணல் குன்றுகளிலும், பாறை நிலத்திலும் பயணித்துச் சென்றவன் பொழுது விடிந்த முதல் நாழிகையில் மோரியர் அமைத்திருந்த மற்றொரு பாசறையை அடைந்திருந்தான்.

செல்யூகசைக் கண்டதுமே மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் உற்சாகத்துடன் வாழ்த்து முழக்கங்களை எழுப்பலானார்கள். அனைவரின் வாழ்த்து முழக்கங்களையும் கேட்டவன் கைகளை உயர்த்தி அனைவரையும் உற்சாகப்படுத்தியபடி பாசறைக்குள் நுழைந்தான்.

பாசறையின் தலைவர்கள், துணைத் தலைவர்கள் செல்யூகசை வரவேற்க அவர்களிடம் தனது புரவியை விட்டுவிட்டு புழுதி படிந்த உடலோடு, “வஜ்ரதத்தன் எங்கே?” என வினவினான்.

“அவர் தனது கூடாரத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்” எனப் படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன் தெரிவித்தான்.

“பொழுது புலர்ந்து ஒரு நாழிகைப் பொழுது காலம் கடந்துவிட்டது. இன்னும் அந்தக் குடிகாரனுக்கு என்ன உறக்கம் வேண்டி இருக்கிறது?” எனக் கடும் கோபத்துடன் வினவினான்.

அவனது கோபத்தைக் கண்டதும் ஒருவர் கூட பதில் பேசவில்லை. அப்பொழுது பாசறைத் தலைவன், “இளவரசே, நெடுந்தாரம் பயணம் செய்த களைப்புடன் காணப்படுகிறீர்கள். நீராடிவிட்டு சற்று நேரம் ஓய்வெடுங்கள். நாங்கள் படைத் தலைவரை எழுப்பி அழைத்து வருகிறோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அதற்கெல்லாம் நேரமில்லை” என மட்டும் பதில் அளித்தவன் சுற்றிலும் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த வீரர்களை நோக்கினான். பிறகு, “வஜ்ரதத்தனின் கூடாரம் எங்கு இருக்கிறது?” என வினவினான்.

பாசறைத் தலைவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ள கடைசியாகப் பாசறையின் வடக்குப் புறத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தக் கூடாரத்தைச் சுட்டிக்காட்டினான் ஒருவன். அக்கூடாரத்தை நோக்கி வேகமாகச் சென்ற செல்யுகஸ் அதன் முன் நின்று, “வஜ்ரதத்தா...” என அழைத்தான்.

அவனது குரல் எழுந்த பிறகு சிறிது நேரம் கழித்து கூடாரத்திற்குள்ளிருந்து நடுத்தர வயதுடைய ஒருவன் முகம் நிறைய பிடரி மயிருடன் ஒரு கையில் மதுப்பானையைக் கையில் தாங்கிக்கொண்டும் மற்றொரு கையால் பாரசீகப் பெண் ஒருத்தியுடன் தட்டுத் தடுமாறி பெரும் மதுமயக்கத்தில் நடந்து வந்தான்.

தனக்கு எதிரில் நின்ற செல்யுகசைக் கண்டதும், “செல்யுகஸ், நீ வருவதாக எனக்கு ஒருவரும் தகவல் அனுப்பவில்லையே, திடீரென்று எனக்கு முன் வந்து நிற்கிறாய்?” என வினவியவன், “நான் கனவு எதுவும் காணவில்லையே?” எனத் தனக்குதானே வினவியவன் முகத்தை வானத்தை நோக்கி அண்ணாந்துப் பார்த்து கையில் வைத்திருந்த மதுப் பானையை உயர்த்தி தனது முகத்தில் மதுவை ஊற்றிக்கொண்டான்.

பிறகு முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு எதிரில் நின்றவனை நோக்கினான். “செல்யுகஸ்...” எனக் கூறிக்கொண்டு, “இது கனவு இல்லை” எனக் கூறியவன் செல்யுகசை நோக்கி முன்னேறி வந்தவன், “செல்யுகஸ். உன்னைச் சந்தித்ததில் எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி” எனக் கூறியபடியே அவனைக் கட்டிக்கொண்டான்.

செல்யுகசும் அவனைக் கட்டியணைத்து, “காந்தாரத்தின் படைத் தலைவரே, வரவர தாங்கள் மிதமிஞ்சிக் குடிக்க ஆரம்பித்து விட்டீர்கள். முன்பெல்லாம் இருட்டியபிறகே குடிக்கத் தொடங்குவீர்கள். இப்பொழுது காலைப் பொழுதிலேயே குடிக்கத் தொடங்கிவிட்டீர்கள். இது நல்லதல்ல” என எச்சரிக்கை செய்தான்.

வஜ்ரதத்தன் சிரித்தபடியே, “நான் முன்பு அரைக் குடிகாரனாக இருந்தேன். தற்பொழுது முழுக் குடிகாரனாக மாறிவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தவன் செல்யுகசைக் கூடாரத்திற்குள் அழைத்துக்கொண்டுச் சென்றவன் “என்ன செய்தி இளவரசே?” என வினவினான்.

“பாடலியிலிருந்து செய்தி வந்திருக்கிறது.”

“யாரிடமிருந்து?”

“இந்திரசேனை தேவியிடமிருந்து.”

இந்திரசேனை என்ற பெயரைக் கேட்ட உடனே தன்னிச்சையாக எழுந்து நின்ற வஜ்ரதத்தன், “மரியாதைக்குரிய தேவியிடமிருந்தா செய்தி வந்திருக்கிறது?” என ஐயத்துடன் வினவினான்.

“ஆம், வஜ்ரதத்தா. தேவியிடமிருந்து தான் செய்தி வந்திருக்கிறது.”

“என்ன செய்தி?”

“நம் இருவரையும் பாடலிக்குத் திரும்ப ஆணை வந்திருக்கிறது.”

“அதற்கென்ன திரும்பி விட்டால் போகிறது?” எனக் கையில் வைத்திருந்த மற்றொரு மதுப் பானையிலிருந்து மதுவைக் குடிக்கலானான்.

“நான் மட்டுமே திரும்பப் போகிறேன். உனக்கு இரண்டு முக்கியமானப் பணிகள் இருக்கின்றன. அதை முடித்தபிறகே நீ பாடலி திரும்ப வேண்டும்.”

“என்னென்ன பணி?”

“முதலில் எனது கட்டளையை நீ நிறைவேற்ற வேண்டும்.”

“தங்களது கட்டளை கிட்டத்தட்ட முடிந்துவிட்டது. தேவியின் கட்டளையைக் கூறுங்கள்.”

“கிட்டத்தட்ட என்றால்?”

“நமக்குப் பணிய மறுத்த சில பழங்குடித் தலைவர்களை பேச்சுவார்த்தை என்று கூறி அழைத்து அனைவரையும் கொன்றுவிட்டேன்.”

“என்ன கொன்றுவிட்டீரா? இனி அவர்களை எப்படிப் பணியவைப்பது?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான் செல்யுகஸ்.

அவனது பதற்றத்தைக் கண்ட வஜ்ரதத்தன், “பதற வேண்டாம் இளவரசே. தலைவர்களைக் கொன்று விட்டேன். நமக்கு சாதகமானர்களை அப்பொழுதே அவர்களின் தலைவர்களாக தேர்ந்தெடுக்கவைத்து விட்டேன். அம்மக்களும் அத்தலைவர்களின் பேச்சினைக் கேட்டு அமைதியாகிவிட்டார்கள். ஆனால்...” எனத் தனது பேச்சினைப் பாதியில் நிறுத்தினான் வஜ்ரதத்தன்.

“ஆனால் என்ன? தொடர்ந்து கூறு” கட்டளையிட்டான் செல்யுகஸ்.

“மக்கள் அடங்கிவிட்டார்கள். ஆனால், அப்பழங்குடி இன மக்களின் சில போர்ப் படைத் தலைவர்கள் அடங்க மறுக்கிறார்கள். குருதி ஆறு பாய வேண்டாம் என்று அமைதி காக்கிறேன்.”

“இனி அமைதி காக்க காலம் இல்லை வஜ்ரதத்தா. ஆர்யாவர்த்தத்தின் மேற்கெல்லையில் நீண்ட காலமாக நடந்துகொண்டிருக்கும் குழப்பத்தை விரைந்து முடிக்கும் நிலையில் இருக்கிறோம்.”

“இன்றிரவே இக்குழப்பத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடுவோம்.”

“படையைத் திரட்டிக்கொண்டு சென்று நமக்குப் பணியாமல் இருப்பவர்களைத் தாக்கி அனைவரையும் கொன்று வீசுவோம்.”

“ஆமாம் செல்யூகஸ். இரவு நேரம் தான் அவர்களை அழிக்க சரியான நேரம். பகல் பொழுதென்றால் மறைந்திருந்து தாக்கிவிட்டு ஓடி ஒளிந்துகொள்கிறார்கள்.”

“வீரர்கள் தயாராகட்டும்.”

“ம்ம்ம்...” எனப் பதிலளித்த வஜ்ரதத்தன், “இரண்டாவது கட்டளை என்ன?” என வினவினான்.

“தேவியிடமிருந்து வந்திருக்கிறது.”

“என்ன தகவல்.”

“மரக்கலப் படையை உருவாக்க வேண்டும் என்று கட்டளை விதித்திருக்கிறார்.”

“சரி, உருவாக்கிவிட்டால் போகிறது. அடுத்து?”

“அப்பெரும் படையை சிந்து நதியின் முகத்துவாரத்தில் மறைத்துவைத்துவிட்டு உன்னைப் பாடலி நோக்கி வர வேண்டும் ஆணை பிறப்பித்திருக்கிறார்.”

“சரி, தேவியின் உத்தரவை ஏற்றுக்கொண்டேன். இன்னும் சில தினங்களில் இந்தக் காட்டுவாசிகளின் பிரச்சனைகளை முடிக்கிறேன். பிறகு தேவியின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறேன்” எனப் பதில் அளித்தான்.

பிறகு வெளியே வஜ்ரதத்தனுடன் இரவைப் பகிர்ந்துகொண்ட பெண்ணை உள்ளே அழைத்தவன், “மோரியப் படையை எதிர்க்கும் சிலர் இன்று மாலைக்குள் சரணடைந்து மன்னிப்புக் கோரினால் அவர்கள் நிலத்தின் மீது அவர்களே அதிகாரம் செலுத்தலாம். இல்லையேல் அவர்களின் பிணம் மீதுகூட அதிகாரம் செலுத்த இருக்கமாட்டார்கள் என்று தெரிவி” எனத் தெரிவித்தான்.

அவள் தலையைத் தாழ்த்தி அவனது கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து விடுபட்டுச் சென்றாள்.

அவள் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த செல்யூகஸ், “அவள் யார்?” என வினவினான்.

“நான் கொன்ற பழங்குடி இனத் தலைவனின் மகள்.”

“அழகாகத் தான் இருக்கிறாள்” என அவள் சென்ற திசையையே பார்த்தபடி பதில் அளித்தான் செல்யுகஸ்.

வஜ்ரதத்தன் மேலும் ஒரு மதுக் கோப்பையை எடுத்து பருகத் தொடங்கினான். அதை நோக்கிய செல்யுகஸ், “வஜ்ரதத்தா அளவுக்கு மீறி நீ மதுவையும், மாதுவையும் பருகிக்கொண்டிருக்கிறாய். இது உனக்கு ஆபத்து” எனக் கண்டித்தான்.

“அதை நானும் அறிவேன் இளவரசே. அந்தப் பிடாரி எனக்குச் சாபமளித்துச் சென்றுவிட்டாள். எனக்குள் தீராத தாகமும், பசியும் எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. எவ்வளவு மதுவைப் பருகினாலும் என் தாகம் தீர மாட்டேன் என்கிறது. ஒவ்வொரு இரவும் கன்னிகளுடன் என் பொழுதைக் கழித்தாலும் என் உடல் பசியாற மறுக்கிறது. அவள் என்னைச் சபித்துவிட்டாள். என் காதலின் துயரம் இவை” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான் வஜ்ரதத்தன்.

அவன் பிதற்றுவதைக் கேட்ட செல்யுகஸ், “வஜ்ரதத்தா, நீ எப்பொழுதெல்லாம் அளவுக்கு மீறி மதுவைப் பருகுகிறாயோ அப்பொழுதெல்லாம் இப்படியே உளறிக்கொண்டிருக்கிறாய்” எனத் தெரிவித்தபடியே சென்றவன் உடலைக் கழுவி ஓய்வெடுத்தான். பிறகு இரவு நேர அதிரடித் தாக்குதலுக்கு வேண்டியதைத் தயார் படுத்தினான்.

இரவு முழுவதும் உறங்காமல் விழித்துக்கொண்டிருந்த வஜ்ரதத்தன் பகல் முழுவதும் மது மயக்கத்தில் உறங்கினான். மாலைப் பொழுதில் கண் விழித்தான். தன் வீரர்களிடம், “கிளர்ச்சியாளர்களிடமிருந்து எவரேனும் வந்தனரா?” என வினவினான்.

“இல்லை” என்ற பதிலே கிடைத்தது.

வஜ்ரதத்தன் கூறியதைப் போன்றே இரவு படை புறப்பட்டுச் சென்று அதிரடித் தாக்குதலைத் தொடுத்தது. வெகு நேரம் பழங்குடியினரில் மோரியரை எதிர்த்தவரின் அலறல் சத்தம் எழுந்துகொண்டிருந்தது.

பொழுது விடிந்த வேளையில் கிளர்ச்சியாளர்களின் தலைவர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள். தாக்குதல் முடிந்தபிறகு அப்பழங்குடியில் அழகான சில பெண்களைக் கவர்ந்த செல்யூகஸ் அவர்களுடனும், சில நூறு வீரர்களின் துணையுடனும் பாடலியை நோக்கிய நீண்ட பயணத்தைத் தொடங்கினான்.

மோரிய மேற்கு எல்லையில் ஏற்பட்டிருந்த சிறு கிளர்ச்சியை முறியடித்திருந்த வஜ்ரதத்தன் இந்திரசேனையின் கட்டளையை நிறைவேற்ற பாரசீகத்தை நோக்கிய பயணத்திற்கு ஆயத்தமானான்.

அடிக்குறிப்பு:

1. பரிகச்சம் – குஜராத் மாநிலம் நர்மதை நதி காம்பத் வளைகுடா (Gulf of cambey) கடலில் சங்கமிக்கும் இடத்தில் இருக்கும் Bharuch நகரம் தான் அக்காலத்தில் பரிகச்சம் எனப்பட்டது. The periplus of the eritrean sea எனும் நூலில் பரிகச்சம் Barigaza எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

Periplus of the Erythraean Sea, Chap. 41 :

2. பொட்டலா – Pattala. மோரியர் கால முக்கிய பட்டினம். மோரிய – செல்யூகஸ் பேரரசின் எல்லைப் பகுதியில் அமைந்திருந்த பட்டினம் ஆகும். இப்போதைய பாகிஸ்தானின் தெற்குப் பகுதியில் அமைந்திருக்கிறது.

14 அன்னி மிஞிலியனின் பயணம்

ந றவுத் துறைமுகத்திலிருந்து நற்கிள்ளி புறப்பட்ட அதே மாலைப் பொழுதில் அன்னி மிஞிலியன் எருமை நாட்டைக் கிட்டத்தட்ட கடந்து அதன் எல்லையோரம் அமைக்கப்பட்டிருந்த வழிப்போக்கர் சாவடி ஒன்றில் தங்கியிருந்தான்.

சாவடி பெருவழியிலிருந்து தள்ளி ஒதுக்குப்புறமாக அமைந்திருந்தது. பெருவழியில் வீரர்கள் மற்றும் ஒற்றர்களின் நடமாட்டம் அதிகம் இருக்கும். எவர் பார்வையிலாவது அகப்பட்டால் பிரச்சனை ஏற்பட்டு பெரும்பயணம் தடைப்படும் என்பதால் அன்னி மிஞிலியன் பெரும் எச்சரிக்கையுடன் எவருக்கும் ஐயம் வராமல் ஒதுக்குப்புறமான அதிக வசதியில்லாத சாவடியில் தங்கியிருந்தான்.

தென்னங்கீற்று மற்றும் பனை ஓலையால் ஆன சாவடிக்குள் அமர்ந்திருந்தபடி வெளியில் ‘ஓ’வென்று பெருங்காற்றுடன் பெய்துகொண்டிருந்த மழையையே வருத்தத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இரவின் முதல் நாழிகை வேகமாகக் கடந்துகொண்டிருந்தது. ஏற்கெனவே சுட்ட மீனையும், வரகரிசி சோறையும் சாவடியில் உண்டிருந்தவன் வீசிக்கொண்டிருந்த ஓதக் காற்றிற்கு இதமாக தேறலைப் பருகிக்கொண்டிருந்தான்.

நிற்காமல் பெய்து கொண்டிருந்த மழையைப் பார்த்தபடி அன்னி மிஞிலியன், “இப்படியே மழை பெய்தால் இன்னும் ஒரு பட்சம் காலம் கடந்தாலும் வேங்கை நாட்டை அடைய இயலாது” எனத் தனக்குள் முணகிக் கொண்டான்.

பாழியிலிருந்து மொழிபெயர் தேயம் பதினைந்து ¹ யோசனை தொலைவு. பாழிக் கோட்டையிலிருந்து பொடி நடையாகப் புறப்பட்டாலே சரியாக ஒரு பட்சக் காலத்திலேயே மொழி பெயர் தேயத்தில் நிலை கொண்டிருக்கும் முவேந்தர் படையினரை சந்தித்துவிடலாம்.

புரவியில் புறப்பட்டதால் எப்படியும் இரண்டு அல்லது மூன்று தினத்திற்குள் மொழி பெயர் தேயத்தை அடைந்து வெற்றிவேல் சென்னியைச் சந்தித்து, கட்டளையைப் பெற்று வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டுவிடலாம் எனும் திட்டத்தில் புறப்பட்டிருந்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

அன்னி மிஞிலியன் புறப்பட்ட நாளிலிருந்தே ஓயாமல் மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. அவன் புறப்பட்டு இன்றோடு நான்கு நாட்களைக் கடந்திருந்தன. ஆனால், அவன் எருமை நாட்டினைக் கூட இன்னும் கடந்திருக்கவில்லை. பெருமழையினால் குறுக்கிட்ட நதிகள், ஓடைகள் முதலியவற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதுமட்டுமல்லாமல் அவன் வழியில் ஏற்பட்டிருந்த சேற்றினைக் கடந்து எருமை நாட்டின் வடகிழக்கெல்லையை அடைவதற்குள் பெரும்பாடு பட்டிருந்தான். அவனது மனவேகத்திற்குப் புரவியால் ஈடுகொடுக்க முடியாததால் இரண்டு முறை புரவியை வேறு மாற்றிவிட்டிருந்தான்.

பயணத்தின் தொடக்கமே இப்படி நீண்டுகொண்டிருந்ததால் கலக்கத்துடன் அமர்ந்திருந்தபடி காற்றின் திசை மாறிக் கொண்டிருந்ததை கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். காற்றின் திசை மாறத் தொடங்கியிருப்பதால் எப்படியும் மழையின் போக்கும் மாறிவிடும் என்று கணித்திருந்த அன்னி மிஞிலியன் நம்பிக்கையுடன் காணப்பட்டான்.

அப்பொழுது அந்த இரவு வேளையில் அவன் தங்கியிருந்த சாவடிக்கு வெளிப்புறத்தில் மயில் ஒன்று மும்முறை எழுப்பிய சத்தம் அடங்கியது. அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டதும் புன்னகைத்த அன்னி மிஞிலியன், “யார் அங்கே?” என அதிகாரத்துடன் வினவினான்.

அவனது அதிகாரக் குரல் எழுந்த அடுத்த கணம் அன்னி மிஞிலியன் தங்கியிருந்த சாவடி அறைக்கு முன் ஒரு முதியவர் நனைந்தபடியே,

“பணிகிறேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

“உங்களுக்காகத் தான் நெடுநேரமாகக் காத்திருக்கிறேன். உள்ளே வாருங்கள்” என அன்னி மிஞ்லியன் கட்டளையிட அவனது அறைக்குள் வயதான வழிப்போக்கர் ஒருவர் நுழைந்தார். அவரது உடலிலிருந்து நீர் வழிந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டு உலர்ந்த துணி ஒன்றை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்து, “துடைத்துக் கொள்ளுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் தேறலை மற்றொரு குவளையில் ஊற்றி அவரை நோக்கி நீட்டினான்.

அவர் வாங்குவதற்குத் தயங்கினார். “குளிருக்கு இதமாக இருக்கும். வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என அன்னி மிஞ்லியன் கட்டாயப்படுத்த வாங்கியவர் ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்திருந்தார்.

எரிந்துகொண்டிருந்த ஒரேயொரு எண்ணெய் விளக்கொளியில் அவரது முகத்தைப் பார்த்தவன், “எங்கிருந்து வருகிறீர்?” என வினவினான்.

“வேங்கை நாட்டிலிருந்து வருகிறேன்.”

“என்ன செய்தி?”

“குளிர் காலப் போர்வையை விற்பதற்கு அங்கு சென்றிருந்தேன். நல்ல வேளை மழை தொடங்குவதற்கு முன்னரே அனைத்தையும் விற்பு முடித்துவிட்டுத் திரும்பிவிட்டேன்.”

“எந்த நாடு?”

“நானா?”

“ஆம்.”

“தோட்டி மலையைச் சேர்ந்தவன்?”

“சரி, சோழ இளவரசர் எங்கே இருக்கிறார், மொழி பெயர் தேயத்தில் தானே தங்கியிருக்கிறார்?” என நேரடியாக கேள்வியை வினவினான் அன்னி மிஞ்லியன்.

“அவர் கோழியூரில் இந்நேரம் இருப்பார்.”

அவரது பதிலைக் கேட்டுப் புன்னகைத்தவன், “நீங்கள் எழுப்பிய மயிலின் சத்தத்தைக் கொண்டே தாங்கள் யார், எந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர் என்பதை நான் அறிந்துக்கொண்டேன் பெரியவரே. நேரடியாக நான் எழுப்பிய கேள்விக்கு உரிய பதிலைக் கூறுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வழிப்போக்கர் அன்னி மிஞிலியன் கூறியதைக் கேட்டதும் எதுவும் புரியாமல் சிறிது நேரம் திகைத்தவர், “தாங்கள் யார்? தாங்கள் எதைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள் என்பது சிறிதும் விளங்கவில்லை. நான் தோட்டி மலைப் பகுதியின் மறவன் குலத்தைச் சேர்ந்தவன். வயது முதிர்ந்துவிட்ட காரணத்தினால் என்னால் வாளெடுத்து வீச இயலவில்லை. ஆதலால் எனது மகிழ்ச்சிக்காக சிறு வணிகம் செய்து பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

வழிப்போக்கர் கூறியதைக் கேட்டதும் அவரது திறமையை எண்ணி வியந்தபடியே இடைக் கச்சையில் மறைத்து வைத்திருந்த மோதிரம் ஒன்றை எடுத்து அவரிடம் காட்டியபடி, “பெரியவரே, தாங்கள் வாணிகம் செய்வதற்கு உரிய பொருளைக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தவர் அதியமான் அஃதை. ஆனால், நீங்கள் தொடர்பே இல்லாமல் தோட்டி மலையைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள். காரணத்தை அறிவேன் நான். பொய் உரைத்தாலும் பொருந்த உரைக்கவும்” எனத் தெரிவித்தவன், “உங்களை இங்கு வரச்சொல்லிக் கட்டளையிட்டவனே நான் தான்” என்றான்.

அவன் காட்டிய முத்திரை மோதிரத்தைப் பார்த்ததும் பக்தியுடன் பணிந்தவர், “தாங்கள் யார்?” என்று வினவினார்.

“அது உங்களுக்குத் தேவை இல்லாதது.”

“சரி...” எனத் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டு பணிந்தார் வழிப்போக்கர்.

“சோழ இளவல் தற்பொழுது எங்கு இருக்கிறார் என்பதை அறிவாயா?” என வினவினான்.

“அறிவேன்.”

“எங்கே?”

“மொழி பெயர் தேயத்தில் வீரர்களோடு வீரர்களாகத் தங்கியிருக்கிறார்.”

“அங்கிருந்துதான் வருகிறீரா?”

“ஆம்.”

“வரும் வழியில் மழை எப்படி? இங்கு கொட்டுவதைப் போன்றுதான் அங்கும் கொட்டிக்கொண்டு இருக்கிறதா?”

“ஆம், அங்கும் பெருமழை தான். ஆனால், இப்பகுதியைப் போன்று அங்கு சாலையில் சேறு குவியவில்லை. சீரான வேகத்தில் பயணித்தால் இடையூறு இல்லாமல் பயணிக்கலாம்.”

“சரி, தங்களது தகவலுக்கு நன்றி. எனது பார்வையிலிருந்து மறைந்ததும் என்னைப் பற்றி எவரிடமும் தெரிவிக்க வேண்டாம். எனது பயணத்தைப் பற்றி மற்றவர்கள் அறியவேண்டியதில்லை.”

“சரி, தங்களது உத்தரவு.”

“சத்யபுத்திர அதியனின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். தாங்கள் எனது கட்டளையைப் பின்பற்றுவீர்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் அவர் மீதிருந்த நம்பிக்கையில், “தாங்கள் கிளம்பலாம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“சத்யபுத்திர அதியனின் மீது ஆணை. தங்களது உத்தரவை மீறமாட்டேன்” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தவர் மீண்டும் கொட்டும் மழையில் நனைந்தபடி திரும்பிச் செல்லலானார். அன்னி மிஞிலியன் காட்டிய முத்திரை மோதிரத்தைப் பார்த்தவர் அவன் நிச்சயம் அதியமான் அழிசியின் நம்பிக்கைக்குரியவர்களுள் ஒருவனாக இருப்பான் என்று நம்பிக்கை கொண்டே அவன் சென்னியைப் பற்றி எழுப்பிய கேள்விகளுக்கு உரிய பதிலை அளித்திருந்தார்.

இருந்தும் அவன் மீது பெரியவருக்கு சிறு சந்தேகம் எழ உடனே அருகில் காணப்பட்ட மற்றொரு சாவடியின் தலைவனிடம், “அருகில் காணப்படும் சாவடியில் தேறலைப் பருகிகொண்டிருக்கும் நாடோடி சத்யபுத்திர அதியமான் அழிசியின் மீது ஆணையாக சோழ இளவல் சென்னியைப் பற்றி

கேள்வி எழுப்பியதை எவரிடமும் தெரிவிக்க மாட்டேன்” எனக் கழுக்கமாகத் தெரிவித்துவிட்டு அங்கிருந்து விரைந்து சென்றார். அடுத்தகணம் அவனிடமிருந்து செய்தி எவருக்குத் தெரியவேண்டுமோ அவரை நோக்கி செல்லத் தொடங்கியது.

ஏற்கனவே பயணம் பெருமழையின் காரணமாகத் தடைப்பட்டிருக்கும் சூழலில் மொழி பெயர் தேயத்தை அடைந்தபிறகு அங்கு இளவல் இல்லையெனில் அவரைத் தேடிப் பயணித்துச் செல்ல வேண்டிய சூழல் ஏற்படும். நாட்கள் இன்னும் வீணாகும். பிடர்த்தலையனுக்கு முன் பாடலியை அடைந்துவிட வேண்டும் எனும் திட்டத்தில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்ததால் சோழ இளவலின் இருப்பிடத்தை அறிந்துகொண்டால் அங்கு சென்று அவரைச் சந்தித்துவிடலாம் எனும் திட்டத்திலேயே அவன் சந்தித்த ஒற்றர் தலைவனிடம் மொழி பெயர் தேயத்திலிருந்து வருபவரை தன்னை வந்து சந்திக்கும்படி கட்டளையிட்டிருந்தான்.

அவனைச் சந்தித்த ஒற்றனிடம் வேண்டிய தகவலையும் பெற்று அனுப்பி வைத்திருந்தான்.

நாளை மழை பொழிவதை நிறுத்தினாலும், நிறுத்தாவிட்டாலும் பயணத்தைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டுவிட வேண்டும் எனும் நினைப்பில் தேறல் அளித்த மயக்கத்தில் வரகு வைக்கோல் மெத்தையில் சாய்ந்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

நீண்ட பயணத்தின் அசதியினால் உறக்கம் அவனது விழிகளை உடனே தழுவிக்கொண்டன. அன்று பகல் பொழுதில் உடன் பயணித்த பெண் அவனது கனவில் வர உறக்கத்திலும் புன்னகையுடன் காணப்பட்டான் அன்னி மிஞிலியன்.

அதேவேளை, அன்னி மிஞிலியன் படுத்திருந்த சாவடிக் குடிலை நோக்கி நான்கு பேர் சத்தமில்லாமல் நெருங்கியதையும் அறிய முடியாமல் தேறலின் மயக்கத்தில் கட்டுண்டு கிடந்தான் அன்னி மிஞிலியன். அவனது குடிலுக்குள் நுழைந்தவர்கள் அவனது முகத்தின் மீது திரவியம் ஒன்றைத் தெளித்தார்கள். அடுத்த கணம் அன்னி மிஞிலியன் நிரந்தரமாக தனது உணர்வை இழந்து மூர்ச்சையானான்.

நன்கு வளர்ந்திருந்த அன்னி மிஞிலியனை இருவர் சேர்ந்து தூக்கிக்கொண்டார்கள். ஏற்கனவே அடைமழையின் இருள் சூழ்ந்திருந்த அந்தப் பெருவழியிலிருந்து கிளைத்துச் சென்ற சிறு வழியில் அன்னி மிஞிலியனைத் தூக்கிக்கொண்டு நால்வரும் சென்றார்கள்.

தன் மீது பெருமழை விழுந்து நனைப்பதைக் கூட உணர இயலாமல் முர்ச்சையாகிப் போயிருந்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

கண் விழித்துப் பார்த்த அன்னி மிஞிலியன் திடுக்கிட்டுப் போனான். காரணம், அன்னி மிஞிலியன் மாளிகை ஒன்றின் உப்பகரிகையில் காணப்பட்ட பஞ்சுக் கட்டிலில் படுத்திருந்தான். பெரும் மழை பெய்துகொண்டிருந்ததால் குளிர்ந்த காற்று அவன் படுத்திருந்த உப்பரிகைக்குள் வந்துகொண்டிருந்தது. எழுந்து நடக்க முயற்சி செய்தான். அவனால் ஒரு சில அடிகளைக் கூட எடுத்து வைக்க இயலவில்லை. தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. முடிந்த வரை அவனது நினைவுகளைப் பின்னோக்கிச் செலுத்த முயற்சி செய்தான். எவ்வளவு தான் முயற்சி செய்தாலும் அவனால் சாவடியில் முதிய வழிப்போக்கரைச் சந்தித்த பிறகு அவரை அனுப்பி வைத்துவிட்டு உறங்கியது மட்டுமே நினைவிற்கு வந்தது. வேறு எதையும் அவனால் நினைவிற்குக் கொண்டு வர இயலவில்லை.

அந்தப் பஞ்சுக் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தவன் வாந்தி வருவதைப் போன்றே உணர்ந்தான். தலை சுற்றிக்கொண்டு மயக்கம் வந்தது. கடும் சுரத்தை உணர்ந்தான். தனது நிலையைக் கண்டவன் மேற்கொண்டு தன்னால் பயணிக்க இயலுமா என்று வருந்தினான்.

இந்த மாளிகைக்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தான் என்பதை அறியாமல் கடும் குழப்பத்துடன் அமர்ந்திருந்தான்.

தனது உடலில் எஞ்சியிருந்த வலிமையைத் திரட்டிக்கொண்டு, “யார் அங்கே?” என அதிகாரத்துடன் குரல் எழுப்பினான் அன்னி மிஞிலியன்.

அவனது குரல் எழுந்ததும் பணிப்பெண் ஒருத்தி ஓடிவந்து, “எழுந்து விட்டீர்களா?” என வினவினாள்.

“நான் எங்கு இருக்கிறேன்?”

“அதைத் தெரிவிக்கும் அதிகாரம் எனக்கு இல்லை. தங்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை மட்டுமே செய்ய எனக்கு ஆணை.”

“உனக்கு ஆணையிட்டது யார்?”

“அதைத் தெரிவிக்கவும் எனக்கு அனுமதி இல்லை.”

அவள் கூறிய பதிலைக் கேட்டு கடும் எரிச்சல் அடைந்த அன்னி மிஞ்லியன், “நான் இங்கு சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறேனா?” என வினவினாள்.

“எனக்குத் தெரியாது.”

அப்பணிப் பெண்ணிடம் எந்தப் பதிலையும் பெற இயலாது என்பதை உணர்ந்த அன்னி மிஞ்லியன், “நீ செல்லலாம்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

ஆனால் அவளோ அவனுக்கு முன் சென்று கையில் வைத்திருந்த தங்கக் குவளை ஒன்றை அவனை நோக்கி நீட்டி, “இதில் இருக்கும் மூலிகையைப் பருகுங்கள். உங்களது மயக்கம் விலகி நன்னிலையை அடைவீர்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“இதை நான் நிச்சயம் பருகித் தான் ஆகவேண்டுமா?”

“ஆம்.”

“பருகாவிட்டால்?”

“தாங்கள் மொழிபெயர்த் தேயம் வரைப் பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டியவர் எனக் கேள்விப்பட்டேன். நான் அளிக்கும் மூலிகையைப் பருகினால் இன்று மாலையே தாங்கள் முழு உடல் நலம் பெற்றுவிடுவீர்கள். இல்லையேல் இந்த மாளிகையே கதி என்று கிடக்கவேண்டிவரும்” என எச்சரிக்கை செய்தபடியே அவனிடம் அதை வலுக்கட்டாயமாக கொடுத்துவிட்டு சற்றுத் தூர நின்று அவனது முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவள் கொடுத்த குவளையை முகத்திற்கு அருகே கொண்டு வந்து முகர்ந்து பார்த்தாள். அவன் தன் வாழ்வில் அதுவரை முகர்ந்திருக்காத

ஒருவித வாடை அவனது மூக்கைத் துளைத்தது. முகத்தைச் சுழித்தபடியே, “இதை நான் பருகித்தான் ஆக வேண்டுமா?” என வினவினான்.

“ஆமாம், வேறு வழியில்லை” என அவள் தெரிவிக்க உடனே கையில் வைத்திருந்த குவளையில் இருந்த மூலிகைச் சாறை கண்களை மூடிக்கொண்டு பருகினான். சிறிது நேரம் விழிகளை மூடியபடி அமர்ந்திருந்தான். பிறகு, “எனக்குப் பசிக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“நீங்கள் உண்ண வேண்டிய அவசியம் இனி இருக்காது” என அவள் தெரிவிக்க அன்னி மிஞிலியன் ஐயத்துடன் அவளை நோக்கினான். அடுத்த கணம் அன்னி மிஞிலியன் அதே பஞ்சனையில் மயக்கமடைந்து வீழ்ந்தான். மயக்கமடைந்த அன்னி மிஞிலியனின் உதட்டுப் பிளவில் மேலும் சில மூலிகைச் சாறைப் புகட்டினாள் அப்பணிப்பெண்.

பிறகு அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடியே அந்த அறையை விட்டு அகன்றாள்.

மீண்டும் கண் விழித்தான் அன்னி மிஞிலியன். அவனது அசதி மறைந்து பெரும் உற்சாகத்தை அடைந்திருப்பதைப் போன்று உணர்ந்தான். பெரும் ஆரோக்கியமாகக் காணப்பட்டான். பஞ்சனையிலிருந்து எழுந்து நின்றவன் உப்பரிகையின் சாளரத்தை அடைந்து வெளியே நோக்கினான். மழை விடாமல் பெய்துகொண்டிருந்தது. சாளரத்தின் வழி சாரல் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

பரிதியின் வெளிச்சம் படர இயலாத அளவிற்கு மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. அந்தப் பெரும் மழையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு அது காலைப் பொழுதா அல்லது மாலைப் பொழுதா என்ற குழப்பம் ஏற்பட்டது. அந்தக் குழப்பம் சிறிது நேரம் நீடிக்க திடீரென்று அவனுக்கு எத்தனை நாட்களாக இந்த மாளிகையில் உறங்கிக் கிடக்கிறோம் என்ற சந்தேகம் எழத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

அவனுக்கு மூலிகைச் சாறை அளித்த அதே பணிப்பெண் புன்னகையுடன் நின்றുകொண்டிருந்தாள். அவளைப் பார்த்தவன், “நான்

எத்தனை நாட்களாக இங்கே உறங்கிக் கொண்டிருந்தேன்?” என வினவினான்.

“ஒரு பட்ச காலமாக, நீங்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தீர்கள்” எனச் சிரித்தபடி தெரிவித்தாள் அவள்.

“என்ன, ஒரு பட்ச காலமாகவா?” எனக் கோபத்துடன் வினவியவன் சுவற்றில் மாட்டியிருந்த வாளை நோக்கி நகர்ந்தான்.

“கொங்கண வீரரே, கோபம் கொண்டு என்னை வெட்டிவிடாதீர்கள்” என அவள் அச்சப்பட்டவளைப் போன்றுத் தெரிவிக்க அவன் அதிர்ச்சியில் நின்றான்.

அதே அதிர்ச்சியில், “என்னைப் பற்றி நீ எப்படி அறிவாய்?” என வினவினான்.

“நீங்கள் யார், எங்கு செல்வதாக நினைத்து இங்கு அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? என அனைத்தையும் அறிவேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“என்ன, நான் அகப்பட்டிருக்கிறேனா?”

“ஆம்.”

“இது எந்த இடம்?”

“ஒருகிழமைக்கு முன் தாங்கள் என்னிடம் வினவிய வேளையிலேயே எனக்கு எதைப் பற்றியும் தங்களிடம் கூற அனுமதி இல்லை என்பதைக் கூறியிருந்தேனே, மறந்துவிட்டீர்களா?” என வினவினாள்.

“மறக்கவில்லை” எனத் தெரிவித்தவன் அவளது முகத்தையே குறுகுறுவென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“கொங்கண வீரரே, எனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால் எந்தப் பயனும் ஏற்படப்போவதில்லை.”

“நான் இங்கிருந்து செல்ல வேண்டும்.”

அவன் நின்றனுகொண்டிருந்த உப்பரிகைக்குப் பின்னால் காணப்பட்ட அறையை சுட்டிக் காட்டியவள், “முதலில் சென்று நீராடிவிட்டு வாருங்கள்.

பிறகு மற்றதைப் பற்றிப் பேசலாம்” எனத் தெரிவித்தவள் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றாள்.

அவள் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியன் நேராக குளியல் அறைக்குச் சென்று நீராடிவிட்டு புத்துணர்ச்சியுடன் திரும்பி வந்தான். அவனுக்காகப் புத்தாடையுடன் காத்திருந்த பணிப்பெண் அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் அவ்விடத்தைவிட்டு செல்லலானாள்.

என்ன நடக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள இயலாத அன்னி மிஞிலியன் விரக்தியுடன் அவள் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற உடைகளை அணிந்துகொண்டான். அவன் உடையை உடுத்தி முடித்திருந்த வேளையில் துணைக்கு சில பணிப்பெண்களுடன் உணவுப் பொருட்களை எடுத்துவந்தாள்.

அவற்றை நோக்கிய அன்னி மிஞிலியன், ”எனக்குப் பசிக்கவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“வீரே, ஒரு பட்ச காலமாக தாங்கள் எந்த உணவையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இப்படியே பட்டினி கிடந்தால் எப்படித் தாங்கள் பாடலி வரை பயணிக்கப் போகிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

அவள் ‘பாடலி’ என்று கூறியதும் திடுக்கிட்ட அன்னி மிஞிலியன், “நான் பாடலி வரை செல்லவிருப்பதை நீ எப்படி அறிவாய்?” என வினவினான்.

“நேற்று உறக்கத்தில் உளறினீர்கள்.”

“வேறு என்னென்ன உளறினேன்?”

“கூறக்கூடாத இரகசியங்களை எல்லாம் என்னிடம் தெரிவித்துவிட்டீர்கள்” எனக் கூற அன்னி மிஞிலியன் கோபம் கொண்டான். கோபத்தில் பற்களைக் கடித்தபடி, “நான் எங்கு இருக்கிறேன் என்பதைத் தற்பொழுது நீ கூறப் போகிறாயா? இல்லையா?” என வினவினான்.

“தாங்கள் இருக்கும் நிலையை அறிய வேண்டும் என்றால் நான் கொண்டு வந்திருக்கும் உணவுப் பொருட்கள் அனைத்தையும் உண்டு முடிக்க வேண்டும்.”

அவள் கொண்டு வந்து வைத்திருந்த உணவுப் பொருட்களைப் பார்த்தான். அதில் வரகரிசி சோறு, பொறித்த மீன், வத்தல் குழம்பு, பிரண்டைத் துவையல், ஒரு பானை முழுவதும் தென்னங்கள் முதலியவை மண் பாத்திரங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

“இதில் மயக்க மருந்து கலந்திருக்காது என்பதை நான் எப்படி நம்புவது?” என வினவினான் அவன்.

உடனே அவள் கள் ஊற்றப்பட்டிருந்த தென்னங்கள்ளை எடுத்துப் பருகியவள், வறுத்து வைத்திருந்த மீன் ஒன்றையும் உண்டு, “சுவை அற்புதமாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

அதற்கு மேல் அன்னி மிஞிலியன் தாமதிக்கவில்லை. ஏற்கனவே அவனது அடிவயிற்றைப் பசி கிள்ளிக் கொண்டிருந்தது. உடனே அமர்ந்தான். வாழை இலையை அவனுக்கு முன் விரித்துப் பரிமாறினாள் அவள். அவள் கொண்டு வந்திருந்த அனைத்தையும் உடனே உண்டு முடித்தவன் பெரும் ஏப்பம் ஒன்றையும் வெளியிட்டுவிட்டு பஞ்சணையில் அமர்ந்தான்.

“என்னைப் பின்தொடருங்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் அவள் பாட்டிற்கு நடந்து சென்றாள்.

அன்னி மிஞிலியன் அவளைப் பின்தொடர்ந்தான்.

அந்த மாளிகையின் கீழ் தளத்திற்கு அவனை அழைத்துச் சென்றவள் ஓர் அறையை சுட்டிக்காட்டி, “உள்ளே செல்லுங்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அன்னி மிஞிலியன் தயக்கத்துடன் உள்ளே சென்றான். உள்ளே பிடர்த்தலையனின் தமக்கை எழினி பஞ்சணையில் சாய்ந்திருக்க அவளது மடியில் தலை வைத்து விழிகளை மூடியபடி படுத்திருந்தான். சோழ இளவரசன் வெற்றிவேல் இளஞ்சேட் சென்னி.

அவ்விடத்தில் அன்னி மிஞிலியன் சென்னையை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சென்னையைக் கண்டதுமே அன்னி மிஞிலியன் வியப்படைவதைக் கண்ட எழினி தனது உதட்டில் கைவைத்து அவனை அமைதியாக இருக்கும்படி கட்டளையிட்டாள்.

ஆனால், அன்னி மிஞ்லியன் அவளது செய்கையைக் கவனிக்காமல், “இளவரசே, வணங்குகிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடி நிலம் நோக்கி மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தினான்.

அவனது குரலைக் கேட்டதும் எழினியின் மடியிலிருந்து எழுந்த சென்னி அவனுக்கு முன் நின்று, “மிஞ்லியா தற்பொழுது நீ நலம் தானே?” என வினவினான்.

எழுந்து நின்ற அன்னி மிஞ்லியன் சென்னியின் வலது கரத்தைப் பற்றித் தனது விழிகளில் ஒற்றிக்கொண்டவன், “தாங்கள் இருக்கும்வரை எனது நலனிற்கு எந்தக் குறையும் வராது இளவரசே” எனத் தெரிவித்துவிட்டு சென்னியின் முகத்தை நோக்கினான்.

சென்னி புன்னகையுடன் நின்றുകொண்டிருந்தான். அவனது முகத்தில் கருணையும், பரிவும், அன்பும் தளும்பிக்கொண்டிருந்தது.

யாரை சந்திக்க மொழிபெயர் தேயம் வரைப் பயணிக்க வேண்டும் என எண்ணிப் பயணத்தைத் தொடங்கினானோ, அவனே தனக்கு எதிரில் நின்றുകொண்டிருப்பதைக் கண்ட அன்னி மிஞ்லியன் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீண்டிருக்கவில்லை.

அப்பொழுது எழினி அன்னி மிஞ்லியனை நோக்கி, “கொங்கணத்தின் படைத் தலைவர் தங்களைப் பார்த்த அதிர்ச்சியிலிருந்து இன்னும் மீளவில்லை தலைவரே” எனச் சென்னியின் முகத்தைக் காதலுடன் பார்த்தபடி தெரிவித்தாள்.

குரல் வந்த திசையை நோக்கினான் அன்னி மிஞ்லியன். எழினி பஞ்சணையில் அமர்ந்தபடி அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளை நோக்கித் தலையை சாய்த்து, “அழுந்தார் இளவரசிக்கு எனது பணிவான வணக்கங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“வணக்கம் மிஞ்லி.”

“தேவி, தாங்களாவது நான் எங்கிருக்கிறேன் என்பதை எனக்குத் தெரிவிப்பீர்கள். ஒரு பட்ச காலமாக உறங்கியிருக்கிறேன். நல்ல வேளை நான்

தேடிச் சென்ற நம் இளவரசரே எனக்குக் காட்சி தந்து அருள் புரிந்துவிட்டார்” எனப் பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தான்.

“ஒரு பட்ச காலமாகவா?” சென்னியும் எழினியும் ஒரே நேரத்தில் ஒரு சேர வினவினார்கள். பிறகு இருவரும் சேர்ந்து சிரிக்கலானார்கள்.

“அவள் அப்படித்தான் உன்னிடம் தெரிவித்தாளா?” என வினவினான் சென்னி.

“ஆமாம், இளவரசே, அப்பணிப்பெண் என்னிடம் ஒரு பட்ச காலமாக நான் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று என்னிடம் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது அப்பணிப் பெண்ணும் வாயிலில் சிரித்தபடி நின்றனாக்கொண்டிருந்தாள்.

எழினி, “அதியமான் அழிசியின் புதல்வி உனக்குப் பணிப்பெண்ணாகிவிட்டாளா?” என வினவ குற்றம் செய்துவிட்டதைப் போன்று உணர்ந்த அன்னி மிஞிலியன் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே அவன் பணிப்பெண் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த அழிசியின் மகள் கைகளை மார்புக்குக் குறுக்காகக் கட்டிக்கொண்டு ஓய்யாரமாக நின்றனாக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் தேவி” என அவளை நோக்கித் தெரிவித்தான்.

அவள் புன்னகைத்தபடி, “முந்தைய நாளின் இரவில் தங்களை இளவரசர் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார். இரண்டு இரவு ஒரு பகலைக் கழித்திருக்கிறீர்கள். ஒரு பட்ச காலம் என்று பொய் கூறி விளையாடிப் பார்த்தேன்” என அவள் சிரித்தபடி தெரிவித்தாள்.

அன்னி மிஞிலியனும் புன்னகைத்தான்.

அப்பொழுது சென்னி அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி, “என்னைத் தேடி எதற்காக மொழி பெயர் தேயத்தை நோக்கிச் செல்கிறாய்? நேற்றிரவு உறக்கத்தில் பாடலி வரை செல்லப் போவதாய் ஏதோ உளறியிருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“ஆமாம், இளவரசே. பாடலி வரை செல்கிறேன். அதற்கு முன் தங்களைச் சந்தித்து உரிய கட்டளையைப் பெற்றுவிட்டு செல்லலாம் என்று தங்களைத் தேடி வந்துகொண்டிருந்தேன். ஆனால், தங்களையே இங்கு சந்தித்துவிட்டேன்.”

“என்ன செய்தி, எதற்காகப் பாடலி வரை செல்கிறாய்? அவசியம் என்ன?” என வினவினான் சென்னி.

அவன் நின்கொண்டிருந்த அறையை ஒரு முறை சுற்றிலும் நோக்கினான். பிறகு, தங்களுடன் நான் தனிமையில் உரையாட விரும்புகிறேன் இளவரசே” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் தெரிவித்த உடனே அழிசியின் மகள் அவ்விடம் விட்டு அகன்றாள். எழினி பஞ்சணையிலிருந்து எழ ஆயத்தமாக அவளது தோளைப் பற்றி அமரவைத்த சென்னி, “எழினி இருக்கட்டும்” எனத் தெரிவித்தவன் அவர்கள் இருவரும் அமர்ந்திருந்த பஞ்சணையை சுட்டிக்காட்டி, “அமர்ந்துகொள் அன்னி மிஞிலியா. நெடுநேரமாக நின்கொண்டிருக்கிறாய்” எனத் தெரிவித்தான்.

சென்னியின் கட்டளையைத் தட்டாத அன்னி மிஞிலியன் அந்தப் பஞ்சணையின் ஓரமாக அடக்கத்துடன் அமர்ந்தான்.

“தற்பொழுது சொல்” எனக் கட்டளையிட்டான் சென்னி.

“இளவரசே, மோரியர்கள் கலிங்கத்தின் மீது படையெடுக்கத் துணிந்துவிட்டதை நாம் அறிவோம். அவர்கள் கலிங்கப் போருக்குப் பிறகு மொழி பெயர் தேயத்தையும் தாக்கலாம் என்று எதிர்பார்த்தோம்.”

“ஆமாம்.”

“அந்தச் செய்தியை கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானிடம் தெரிவித்து எச்சரிக்கை செய்யவே என்னையும் அழுந்தார் இளவரசர் பிடர்த்தலையரையும் அனுப்பி வைத்தீர்கள்.”

சிறிது சிந்தனைக்குப் பிறகு சென்னி, “ஆமாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“பாழியில் எங்களுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட செய்தி நித்திலவல்லியின் மூலம் கிடைத்தது.”

“என்ன செய்தி?”

“‘கலிங்கப் போருக்குப் பிறகு மோரியர் தென்னாட்டைத் தாக்கவும் உறுதியாகத் திட்டம் தீட்டியிருக்கிறார்கள்’ என்பதை மோரியர் ஒற்றர் தலைவன் ஒருவன் நித்திலவல்லியிடம் உளறியிருக்கிறான்.”

“இதை ஏற்கனவே நாம் எதிர்பார்த்தோம் தானே?”

“மோரியர்கள் பிந்துசாரணைப் போன்று கலிங்கத்திலிருந்து நேராகத் தெற்கு நோக்கிக் கீழிறங்கி மொழிபெயர் தேயத்தை மட்டுமே தாக்குவார்கள் என்று கருதினோம். ஆனால், மோரியர்கள் கொங்கணத்தையும் தாக்க முடிவெடுத்துவிட்டார்கள்.”

சென்னியும், எழினியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

“அதுமட்டுமலாமல் அவர்களின் வலையில் கொங்கணத்தின் முதன்மை அமைச்சர் அஃதையையும் வீழ்த்திவிட்டார்கள்.”

“இதை நன்னன் அறிவாரா?”

“இல்லை இளவரசே. அவரிடம் நான் இதைப் பற்றி எதையும் தெரிவிக்கவில்லை. செய்தி கிடைத்த உடனே நான் தங்களைத் தேடி வந்துவிட்டேன்.”

“நல்லது... மேலே சொல்.”

“மோரியர்கள் ஒரே நேரத்தில் பல முனைத் தாக்குதலைத் தொடுக்கப் போகிறார்கள். அதற்கான திட்டத்தை அஃதை ஒற்றனின் மூலம் பாடலிக்கு அனுப்பிவைத்துவிட்டார்.”

“பிடர்த்தலையன் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறான்?”

“அஃதையின் ஓலையுடன் செல்லும் மோரிய ஒற்றனைப் பின்தொடர்ந்து பிடர்த்தலையர் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்.”

அதுவரை அமைதியாக அமர்ந்திருந்த எழினி, “என்ன? என் தம்பி மோரிய ஒற்றனைப் பின்தொடர்ந்து செல்கிறானா?” எனப் பதற்றத்துடன் வினவினாள்.

“ஆமாம்” என ஒரே சொல்லில் பதில் அளித்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

“எப்படி?”

“மோரிய ஒற்றன் சென்றுகொண்டிருக்கும் மரக்கலத்தில்.”

“துணைக்கு எத்தனை வீரர்களை அழைத்துச் செல்கிறான்?”

“அவர் மட்டும் தான் செல்கிறார்.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் எழினி கோபமடைந்து, “பாடலி வரை மோரிய ஒற்றனைப் பின்தொடர்ந்து செல்கிறான் எனில் அவனுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்கும்? தனியொருவனாக முடிவெடுக்க அவனுக்கு அனுமதி அளித்தவர் யார்? அவன் இதுவரை கடற்பயணம் மேற்கொண்டதே இல்லை. இந்த நிலையில் துணை இல்லாமல் வேறு தனியாகச் செல்கிறான். அதுவும், ஒற்றன் ஒருவனைப் பின்தொடர்ந்து” எனக் கோபத்தில் சொற்களை சரமாரியாக வெளிப்படுத்தினாள்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் அன்னி மிஞிலியன் சென்னியை நோக்கி, “இளவரசே, இதற்காகத் தான் நான் தங்களிடம் தனிமையில் உரையாட வேண்டும் என வேண்டுகோள் விடுத்தேன்” என்றான்.

சென்னி எழினியின் முதுகில் தன் கையை வைத்து அவளை ஆறுதல் படுத்தியவன் அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி, “உனது திட்டம் என்ன?” எனத் தெரிவித்தான்.

“மோரிய ஒற்றனை இடையில் வழிமறித்து அவன் வசம் இருக்கும் ஓலையைப் பறித்து பாடலிக்குள் பிடர்த்தலையர் ஊடுருவப் போகிறார். நீங்கள் தெரிவிக்கப் போகும் போர்த் திட்டப்படி பிடர்த்தலையர் பாடலிக்குள் ஊடுருவி அவர்களின் போர்த் திட்டத்தை சிதைக்கப் போகிறார்.”

“பிடர்த்தலையன் கடலில் பயணித்து அவந்தி வழியே பாடலியை அடையப் போகிறான். நீ மொழிபெயர் தேயம், கலிங்கம் வழியே பாடலியை

அடையப் போகிறாய்?”

“ஆமாம் இளவரசே.”

“சரி” எனக் கூறிய சென்னி சிறிது நேரம் சிந்தித்தான். பிறகு, “உரிய திட்டத்தை மொழி பெயர் தேயத்தில் உன்னிடம் நான் தெரிவிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அன்னி மிஞிலியன் சென்னியின் முகத்தை ஆச்சர்யத்துடன் நோக்கினான். பிறகு, “தங்களது உத்தரவு” எனப் பணிந்தான்.

“இந்தச் செய்தியை வேறு யார் யார் அறிவார்கள்?”

“இதுவரை எவரும் அறியவில்லை இளவரசே.”

“சரி, மோரிய ஒற்றர்கள் நம் நாட்டிற்குள் ஊடுருவத் தொடங்கி இங்கிருப்பவர்களை விலை பேசத் தொடங்கிவிட்டார்கள் என்ற செய்தி பரவினால் நிலைமை மோசமாகிவிடும். கலிங்கப் போரின் முடிவு தெரியும் வரை நாம் நமது திட்டத்தை அமைதியாகத் தான் செயல்படுத்த வேண்டும் அன்னி மிஞிலியா.”

“புரிகிறது இளவரசே. தங்களது உத்தரவு.”

“மொழி பெயர் தேயத்தில் சந்திக்கலாம்” எனச் சென்னி தெரிவிக்க அன்னி மிஞிலியன், “இளவரசே, ஒரு வேண்டுக்கோள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன?”

“நான் தற்பொழுது எங்கு இருக்கிறேன்?”

சென்னி புன்னகைத்தபடியே, “அதியனின் வடவெல்லையில் காணப்படும் மாலிகையில் தங்கியிருக்கிறோம்” என்றான்.

“என்னைத் தாங்கள் எப்படி கண்டு பிடித்தீர்கள், நான் இங்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தேன்?”

“என்னிடமே என்னைப் பற்றிய செய்தியை சேகரித்தாய். உனக்கு எதற்கு சிரமம் என்று நினைத்து உன்னை இங்குத் தூக்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன்.”

சென்னி கூறியதைக் கேட்டதும் பெரும் ஆச்சர்யமடைந்த அன்னி மிஞ்லியன், “இளவரசே, முந்தைய நாளிரவு கிழவனைப் போன்று என்னைச் சந்தித்தது தாங்கள் தானா?” என வினவினான்.

“ஆமாம் அன்னி மிஞ்லியா. நீ எனக்களித்த விருந்தோம்பல் மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆதலால்தான் பதிலுக்கு அளிக்கலாம் என்று.”

அன்னி மிஞ்லியன் புன்னகைத்தான். பிறகு மீண்டும் சென்னிக்கு முன் மண்டியிட்டு, “மொழி பெயர் தேயத்தில் உங்களுக்காக நான் காத்திருக்கிறேன் இளவரசே” எனத் தெரித்தவன் எழினியை நோக்கி, “புறப்படுகிறேன் தேவி” எனக் கூறி எழினி, “வெற்றியுடன் இருவரும் திரும்புங்கள்” என வாழ்த்தினாள்.

வாயில் வரைச் சென்றவன் திரும்பிப் பார்த்தான். சென்னி புன்னகையுடன் அவனை நோக்கினான். தலையை சாய்த்து அன்னி மிஞ்லியன் வணங்கிவிட்டு விடைபெற்றான். அழிசியின் மகள் அவன் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்து வைத்திருந்தாள். அவன் புறப்படுவதற்கு புரவி ஒன்றும் தயார் நிலையில் காணப்பட்டது.

அதன் மீது தாவியவன் பெரும் உற்சாகத்துடன் ‘ஓ’வெனப் பெய்துகொண்டிருந்த மழையைப் பொருட்படுத்தாமல் தனது நெடும் பயணத்தைத் தொடங்கினான்.

எழினி கவலையுடன் அமர்ந்திருந்தாள். அவளை நோக்கிய சென்னி, “பிடர்த்தலையனை எண்ணிக் கவலை கொள்கிறாயா?” என வினவினாள்.

“அவன் கோழியூர் வேந்தரின் படைத் தலைவன். அவன் தன்னைக் காத்துக்கொள்வான் என்பதில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது” எனக் கர்வத்துடன் தெரிவித்தவள், “இருந்தாலும் கடற்பயணம் அவனுக்கு ஒப்புக் கொள்ளுமா என்பதை எண்ணியே எனது மனம் வருத்தமடைகிறது” என்றாள்.

“அவன் வெற்றியுடன் திரும்பி வருவான். நீ கவலை கொள்ளாதே” எனத் தெரிவித்து அவளது நெற்றியில் முத்தம் ஒன்றை வழங்கியவன் புல்லாங்குழல் இசைப்பதைப் போன்று சீழ்க்கை ஒலி ஒன்றை எழுப்பினான்.

அடுத்த கணம் அவனது அறைக்குள் கழுகு ஒன்று பறந்தபடி உள்ளே நுழைந்து எழினியின் தோளில் அமர்ந்தது. அறையில் தயாராக வைத்திருந்த சீலைத் துணியில் செய்தியை எழுதியவன் அதன் காலில் கட்டிவிட்டு, “புறப்படு கழுகா” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அடுத்த கணம் அக்கழுகு அம்மாளிகையை விட்டு வெளியே பறந்து சென்றது. கொட்டும் மழையில் நனைந்தபடி உயரப் பறந்த கழுகு சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் முகில் கூட்டத்தைக் கடந்து அம்முகில் கூட்டங்களுக்கு அப்பால் உயர சென்று வடகிழக்கு திசையை நோக்கிப் பறக்கத் தொடங்கியது.

அடிக்குறிப்பு :

1. யோசனை: ஒரு காத தொலைவு என்பதை அளவிட பல அளவீடுகள் இருக்கின்றன. ஒரு காதம் – 6.7 கி.மீ, 11.2 கி.மீ, 16.80 கி.மீ எனப் பலரும் பலவிதமாக அளவிடுகிறார்கள். சோழத் தலைநகர் உறைந்தைக்கும் சேரத் தலைநகர் வஞ்சி மாநகருக்கும் இடையே உள்ள தொலைவு நான்கு காத தொலைவு என்று சங்கப் பாடல் ஒன்று தெரிவிக்கிறது. இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட தொலைவை வைத்து ஒப்பிடும்போது சராசரியாக ஒரு காத தொலைவு என்பது 19 கி.மீ (தோராயமாக) வருகிறது. ஆதலால் நான் ஒரு காத தூரம் என்பதை 16.80 கி.மீ என்று கொண்டுள்ளேன்.

ஒரு காதம் = 7.5 நாழிகை பயணத் தூரம்

= சராசரியாக மூன்று மணி நேரம் பயணிக்கும் தூரம்

= பத்து மைல் = 16.80 கி.மீ

ஒரு யோசனை = 4 காத தூரம்

✳ ஒரு பொழுது (12 Hrs) பயணிக்கும் தொலைவு = 67.2 கி.மீ

ஒரு யோசனை தொலைவு என்பது 67.2 கி.மீ எனக் கொண்டே பாழிக்கும், மொழிபெயர் தேயத்திற்கும் இடைப்பட்ட தொலைவைக் கணக்கிட்டுள்ளேன்.

ஒரு யோசனை தொலைவு என்பது ஒரு மனிதனால் ஒரு நாளைக்கு
சராசரியாக நடந்து பயணிக்கும் தொலைவு ஆகும்.

15 பிடர்த்தலையனின் கடற்பயணம்

எரித்திரையன் கடலில் சுழன்று சுழன்று வீசிய புயல் காற்றிலும், விட்டு விட்டுப் பெய்த மழையில் அகப்பட்டாலும் எதிர்பார்த்ததை விடவும் அதிவேகமாக பரிகச்சத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. கடல் பயணம் புதிது என்பதால் பயணத்தைத் தொடங்கிய முதல் கிழமையிலேயே நற்கிள்ளி நோய்வாய்ப் பட்டிருந்தான். கடல்காற்று ஒவ்வாமையை ஏற்படுத்தியிருந்தது. எந்த உணவுப் பொருளை எடுத்துக் கொண்டாலும் வாயால் வெளியே எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். குளிர் காய்ச்சல் வந்திருந்தது. ஓயாமல் இருமிக்கொண்டிருந்தான்.

மரக்கலத்தில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்த மருத்துவன் அளித்த மருந்தினாலும், பொசய்டன் அளித்த மருந்தினாலும் நற்கிள்ளியின் நோயைத் தீர்க்க இயலவில்லை. சில நாட்கள் மரக்கலத்தின் மேல்தளத்தில் வெயிலிலும், மழையிலும் நனைந்தபடி கிடந்தவன் அகவுநர் கன்னியின் உத்தரவின் பேரில் மரக்கலத் தலைவனின் அறைக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தான். விழிப்பும், மயக்கமும் இல்லாத ஒருவித மோன நிலையில் நற்கிள்ளி பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். அவன் பாட்டிற்கு எதையதையோ முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தான். பொல்லாத கனவுகள் இரவில் தோன்ற அலறியபடி பிதற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

பொசய்டன் தான் நற்கிள்ளியை உடனிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். மருத்துவனது அறிவுரைப் படியும், தான் அறிந்து வைத்திருந்த மருத்துவ அறிவைக் கொண்டும் நற்கிள்ளியை குணப்படுத்த முயன்று தோற்றுக்கொண்டிருந்தான். நற்கிள்ளி நோய்வாய்ப்படத் தொடங்கிய

வேளையில் பெரும் நம்பிக்கையுடன் மருத்துவம் பார்த்த பொசய்டன் நாட்கள் கடக்கக்கடக்க நம்பிக்கையை முற்றிலும் இழந்திருந்தான்.

மரக்கலம் நறவுத் துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்டு சரியாக ஒரு பட்ச காலத்தை அடைந்திருந்தது. மழை பொழிவது நின்றிருந்தாலும் சாதகமாக கடற்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. கடல் நீரோட்டமும் அபாரமாக துணைபுரிந்துகொண்டிருந்தது. அத்தனை நாட்களாக மூடியிருந்த முகில் கூட்டங்கள் அகன்று காலை வெயில் சுள்ளென்று அடிக்கத் தொடங்கியது. மரக்கலத்தின் அறைக்குள் ஊடுருவிய மெல்லிய வெளிச்சத்தில் நற்கிள்ளியை சோதித்தான் மருத்துவன். நெடுநேரம் அவனது நாடிகளையும், விழிகளையும் பார்த்துப் பரிசோதனை செய்தவன் மரக்கலத்தின் மேல் தளத்திற்கு வருத்தத்துடன் சென்று மரக்கலத் தலைவனிடமும், பொசய்டனிடமும் சோகத்துடன் எதையோ தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் பொசய்டனின் முகம் இருண்டது. நற்கிள்ளியைத் தேடி ஓடினான்.

அகவுநர் கன்னி கிழக்குத் திசையை நோக்கி அமர்ந்து தியானம் செய்துகொண்டிருந்தாள். தீவிர சிந்தனைக்குப் பிறகு அவளிடம் வந்த மரக்கலத் தலைவன், “தேவி” என அழைத்தான்.

சற்று நேரம் கழித்து விழிகளைத் திறந்தாள் அகவுநர் கன்னி.

அவளுக்கு முன் மண்டியிட்ட மரக்கலத் தலைவன், “தேவி, எனக்கு உத்தரவிடுங்கள்” என வேண்டினான்.

அவன் எதற்கு அனுமதி வேண்டுகிறான் என்பதை அறிந்தாலும் அறியாதவளைப் போன்று, “எதற்கு?” என நிதானமாக வேண்டினாள்.

“எனது மரக்கலத்தில் ஒருவன் உயிர் துறப்பதை நான் விரும்பவில்லை.”

“அதற்கு?”

“தேவி, மரக்கலத்தில் நோய்வாய்ப்படுபவர்களை என்ன செய்வோமோ அதை முறைப்படி செய்வதற்காகத் தான் நான் தங்களிடம் அனுமதி

வேண்டுகிறேன்.”

“வேறு மார்க்கம் ஏதாவது இருக்கிறதா?”

“எதற்கு தேவி?”

“அவனைப் பிழைக்க வைப்பதற்கு.”

“மருத்துவன் கைவிரித்துவிட்டான்.”

“மருத்துவன் கைவிரித்துவிட்டால் என்ன, கடவுள் அவன் மீது பெரும் அன்புடன் இருக்கிறார். அவனால் நிகழ வேண்டிய பணிகள் நிரம்ப இருக்கின்றன. அவன் கடவுளின் அன்பிற்கு உரியவன். அவன் இறக்கக் கூடாது.”

“அக்கடலோடி நோய்வாய்ப்பட்டு கிடக்கிறான். அவன் நம் மரக்கலத்தில் இறப்பதை நான் விரும்பவில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் அவன் இறந்துவிட்டால் அவனது உயிர் இங்கேயே சுற்றி அனைவரையும் துன்புறுத்தும் என்று மற்ற மாலுமிகள் கருதுகிறார்கள். அவன் இறப்பதற்குள் அவனைக் கடலில் வீசுவதைத் தவிர வேறு வழி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை தேவி.”

மரக்கலத் தலைவனின் துணை மாலுமி அவர்களுக்கு முன் பணிந்து, “தேவி, வேறொரு மார்க்கம் இருக்கிறது. ஆனால், அதுவரை இவன் தாக்குப் பிடிப்பானா என்று தெரியாது” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதும் அவனை முறைத்த மரக்கலத் தலைவன், “அருகில் இருக்கும் பட்டினத்திற்கு மரக்கலத்தைச் செலுத்தி இவனைக் கரையேற்ற வேண்டும். இல்லையேல் இவன் இறப்பதற்குள் இவனைத் தூக்கி கடலில் வீசியெறிய வேண்டும்” எனத் துணை மாலுமி கூற நினைத்ததைத் தெரிவித்தான்.

“அருகில் இருக்கும் பட்டினத்தை நோக்கி மரக்கலத்தைச் செலுத்து.”

“ஒருவனது உயிருக்காக மரக்கலத்தைக் கடற்கரையை நோக்கிச் செலுத்த இயலாது தேவி.”

அகவுநர் கன்னி தனது பார்வையை அவனது விழிகளில் நிலைக்க வைத்து அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். திரையிட்டு மறைத்துக்

காணப்பட்ட அவளது முகத்தில் வெளிப்பட்ட விழிகளில் கோபம் மிதமிஞ்சிக் காணப்பட்டது.

“நிலைமையைப் புரிந்துகொள்வீர்கள் என்று கருதுகிறேன்” எனப் பணிவுடன் வேண்டினான் மரக்கலத்தலைவன்.

அகவுநர் கன்னி அமைதியாகவே அமர்ந்திருந்தாள்.

அமர்ந்திருந்த மரக்கலத் தலைவன் எழுந்து, “தேவி, என்னுடன் சற்று வாருங்கள்...” என வேண்டியபடி மரக்கலத்தின் முகப்புப் பகுதிக்குச் சென்றான். அகவுநர் கன்னிகையும் அவனுடன் செல்லலானாள். அமைதியாகக் காணப்பட்ட கடலைச் சுட்டிக் காட்டியவன், “கடலை நன்கு உற்றுப் பாருங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

அம்மரக்கலத்திற்கு இணையாக மீன்களும், ஆமைகளும், சுறாக்களும் வேகமாக நீந்திச் சென்றுகொண்டிருந்தன. அவற்றின் வேகம் மரக்கலத்தை விடவும் வேகமாக இருந்தன.

“ஒரு பெரிய மரக் கட்டையைக் கடலில் தூக்கி எறியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் மரக்கலத்தலைவன்.

உடனே அவனது கட்டளைக்காகக் காத்திருந்த வினைவலைஞர்கள் ஒரு பெரிய மரக் கட்டையைத் தூக்கி கடலில் வீசினார்கள். வீசி எறியப்பட்ட மரக்கட்டையானது கடலுக்குள் மூழ்கியது. பிறகு மேலெழுந்த மரக்கட்டை மிதக்கத் தொடங்க அதைக் கடந்து வேகமாக மரக்கலம் சென்றுகொண்டிருந்தது.

அகவுநர் கன்னி பார்வையை நான்கு திசைகளிலும் செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள். கிட்டத்தட்ட ஒரு நாழிகைக் காலத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் எறிந்த மரக்கட்டையானது அம்மரக்கலத்திற்கு வலப்புறத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்தது. அகவுநர் கன்னியின் விழிகள் ஆச்சரியத்தில் அகலமாகத் திறந்தன. அம்மரக்கட்டை அவர்களின் மரக்கலத்திற்கு இணையான வேகத்தில் மிதந்து அவர்களுடனே வந்துகொண்டிருந்தது. அம்மரக்கட்டையின் மீது ஒரு முதிர்ந்த ஆமை ஒன்றும் அமர்ந்து தனது தலையை மட்டும் நீட்டி மரக்கலத்தின் மீது நின்றன்கொண்டிருந்த அகவுநர்

கன்னியை நோக்கியது. பிறகு தனது தலையை தனது ஓட்டுக்குள் இழுத்துக்கொண்டு மரக்கட்டையை இறுக்கமாக பற்றிக்கொண்டது.

வேகமாக வீசும் காற்றின் துணை கொண்டு பாய்களின் உதவியுடன் பயணிக்கும் மரக்கலத்திற்கு இணையான வேகத்தில் எந்த வித விசையும் இல்லாமல் மரக்கட்டை மிதந்தபடி பயணிப்பதை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அகவுநர் கன்னியிடம் “தேவி, மரக்கட்டை நமது வேகத்திற்கு இணையாக எப்படி மிதந்து செல்கிறது என்ற ஆச்சர்யத்தில் இருக்கிறீர்களா?” என வினவினான்.

“ம்ம்ம்...” என மட்டும் தலையாட்டினாள் அகவுநர் கன்னி.

“தேவி, தாங்கள் முக்காலத்தையும் அறிந்தவர்கள் என்பதை முழுவதும் நான் அறிவேன். ஆனால், மரக்கலத்தைப் பற்றியும் கடலைப் பற்றியும் தங்களை விடவும் எனக்குப் பட்டறிவு அதிகம்” எனத் தெரிவித்தவன் முகத்தில் வளர்ந்து நரைத்திருந்த தனது பிடரி மயிரை நீவியபடி அம்மரக்கட்டையையே நோக்கினான். பிறகு, “தேவி, அந்த மரக்கட்டையும், அதன் மீது அமர்ந்திருக்கும் கச்சமும் நமக்கு முன்பு பரிகச்சத்தை அடைந்தாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை” எனத் தெரிவித்து அவளை ஆச்சர்யப்படுத்தினான்.

அகவுநர் கன்னி ஆச்சர்யத்தில் நிற்க, “தேவி, காற்று எப்படி வீசிக் கொண்டிருக்கிறதோ அப்படியே, கடல் நீரும் பாய்ந்துகொண்டே தான் இருக்கும். கடல் நீர் ஒரே இடத்தில் நிற்பதைப் போன்று தோன்றினாலும் அவை கடலுக்குள் நீரோட்டமாகவே பாய்ந்துகொண்டிருக்கும். ஆமைகள் இடம் பெயர்வதற்கு இந்தக் கடல் நீரோட்டத்தையே பயன்படுத்தி எளிதில் சேர வேண்டிய இடத்தை அடைந்துவிடும். ஆமைகள் பயன்படுத்தும் இந்தக் கடல் நீரோட்டத்தின் உதவியுடன் தான் நாம் தற்பொழுது வேகமாகப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். வீசும் காற்று, கடல் நீரோட்டம் என அனைத்தும் தற்பொழுது நமக்குச் சாதகமாக இருக்கிறது. இதே வேகத்தில் சென்றால் நாளை இரவு அல்லது அடுத்த நாளில் நம்மால் பரிகச்சத்தை அடைந்துவிட இயலும்” எனக் கூறி முடித்தான்.

“என் விழிகளுக்கு முன்னால் ஒருவன் உயிர் பிரிவதை நான் விரும்பவில்லை” எனத் தெரிவித்தாள் அவள்.

“தேவி, இங்கிருந்து கிட்டத்தட்ட இரு ¹ கண்ணியத் தொலைவுக்கு மேல் கடற்கரை இருக்கிறது. இங்கிருந்து காற்றின் திசைக்கு எதிராக அதே சமயம் நீரோட்டத்தின் எதிர் திசையில் துடுப்புகளின் மூலம் மரக்கலத்தைச் செலுத்துவது என்பது சாதாரண காரியம் அல்ல. இங்கிருந்து நாம் அருகில் இருக்கும் ² சூழ் துறைமுகத்தை அடையவே இன்றைய நாளை நாம் கடக்க வேண்டி இருக்கும். அதுமட்டும் அல்லாமல் அங்கு சென்று வந்தால் நமக்கு சாதகமான காற்று மற்றும் கடல் நீரோட்டம் ஆகியவற்றைத் தவறவிட்டுவிடவும் வாய்ப்பிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தவன், “தேவி, கடற்கொள்ளையர்கள் நம்மைத் தாக்கும் அபாயமும் கடற்கரையோரத்தில் அதிகம். பாதுகாப்பு இல்லாத பகுதி சூழ் துறைமுகம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அகவுநர் கன்னி கடலில் மிதந்துகொண்டிருந்த மரக்கலத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அம்மரக்கட்டை அவர்களை விடவும் வேகமாக சற்றுதூரம் முன்னோக்கிச் சென்றிருந்தது. அப்பொழுது வானில் பறந்துகொண்டிருந்த கடற்பறவை ஒன்று வேகமாகக் கீழிறங்கி ஆமையின் முதுகில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த கடல் அட்டையைக் கொத்திக்கொண்டு மீண்டும் வானில் பறந்து சென்றது. பறவை தாக்கியதும் ஆமை மரக்கட்டையைக் கைவிட்டு மீண்டும் கடலுக்குள் நழுவியது.

அதைப் பார்த்தவளின் முகச் சாயல் மாறியது. கவலைக் குறி தென்பட்டது. உடனே அவள், “நீ சூழ் துறைமுகத்தை நோக்கி உன் மரக்கலத்தை செலுத்தினாலும், செலுத்தாவிட்டாலும் கடற்கொள்ளையரால் தாக்கப்படவேண்டியது காலத்தின் கட்டாயம். தாயாராக இருந்துகொள்” எனத் தெரிவிக்க கடற்கொள்ளையன், “தேவி, எங்களுக்குத் தீச்சொல்லிட்டு விடாதீர்கள்” என்று பணிந்தான் கதறினான்.

“எதிர்காலத்தில் நடக்கவிருப்பதை உனக்கு நான் தெரிவிக்கிறேன். எனது பணி இவ்வளவே” என நிதானமாகத் தெரிவித்தவள் மரக்கலத் தலைவனின் அறையில் கிடத்தப்பட்டிருந்த நற்கிள்ளியை நோக்கிச்

செல்லலானாள். அவள் அங்கிருந்து அகன்ற உடனே தனது மாலுமிகள், வினையாளர்கள், வினைவலைஞர்கள் அனைவரையும் அழைத்த மரக்கலத் தலைவன், “போருக்குத் தயாராகுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான்.

அறையில் மரக் கட்டிலின் மீது நற்கிள்ளி கிடத்தப்பட்டிருந்தான். இடையில் ஒரோயொரு துணி மட்டும் பெயரளவிற்கு கிடந்தது. அவனது முகத்தில் எப்பொழுதுமே குடியிருக்கும் கம்பீரம் மறைந்திருந்தது. பிடரி மயிர் நன்கு வளர்ந்திருந்தது. அவனுக்கு முன் மண்டியிட்டு பொசய்டன் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சற்றுத் தொலைவில் நின்றபடி இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அகவுநர் கன்னி, “வருணா... எனக்குச் சில தீப்பங்கள் தேவை. உடனே ஏற்பாடு செய்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அகவுநர் கன்னி கட்டளையிட்டும் நற்கிள்ளிக்கு முன் அமர்ந்திருந்த பொசய்டன் அவளது கட்டளையை செவிமடுக்காமல் வருத்தத்துடன் அமர்ந்திருந்தான்.

“வருணா, உன்னிடம் தான் கட்டளையிடுகிறேன்” எனத் தெரிவிக்க பொசய்டன் அகவுநர் கன்னியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். பிறகு, “தேவி, என்னிடமா கட்டளையிட்டீர்கள்?” என வினவினான்.

“ஆமாம், வருணா...”

“தேவி, எனது பெயர் பொசய்டன், வருணன் அல்ல.”

அவன் கூறிய பதிலைக் கேட்டுச் சிரித்த அகவுநர் கன்னி, “இரண்டு கிழமை காலத்திற்கு முன் இளவரசர் உனக்கு சூட்டிய பெயர் பொசய்டன். அதற்கு முன் நீ அடிமையாகக் கிடந்த காலத்தில் உனது பெயர் கணிகையின் மைந்தன். சிலர் உன்னை அடிமை என்றும் அழைத்தார்கள். ஆனால், வருணன் என்பது உனது பெற்றவர்கள் சூட்டிய பெயர்” என அவள் தெரிவிக்க ‘தன்னைப்பற்றிய தகவல்களை இவள் எப்படி அரிவாள்?’ என்ற அதிர்ச்சி அவனுக்குள் ஏற்பட்டாலும் சிறு வயதில் அவனது தாய் எப்பொழுதோ அவனை ‘வருணா’ என்று அழைத்தது அவனது நினைவிற்கு வர கண்ணீர் விட்டுத் தேம்பியன், “ஆமாம், எனக்கு இப்பொழுதுதான் நினைவிற்கு வருகிறது. எனது

பெயர் வருணன். என் தாய் என்னை அழைத்தது எனக்கு இப்பொழுது நினைவிற்கு வருகிறது. நன்றி தேவி” என அவளது காலில் விழுந்தவன், “தேவி, தங்களது வல்லமையை தற்பொழுது நான் அறிந்துகொண்டேன். அதனைக் கொண்டு என் தலைவரையும் காத்தருளுங்கள். அவரைக் காப்பேன் என்று நான் வாக்களித்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“கவலைப் படாதே... கடவுளின் அன்பிற்கு இவன் உரியவன். அவ்வளவு எளிதில் இவனது உயிர் பிரிந்துவிடாது” எனத் தெரிவித்தவள், “உடனே தீப்பந்தங்கள் சிலவற்றைக் கொண்டு வா” என மீண்டும் கட்டளையிட்டாள்.

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவசர அவசரமாக ஓடினான்.

அவன் செல்லும்வேளையில் அவனது நிழல் அவளின் மீது விழ அவள் எதிர்கால நினைவலைகளால் இழுக்கப்பட்டாள். அப்பொழுது நற்கிள்ளி வாளில் குருதி வழிந்துகொண்டிருந்தது. சற்றுத் தொலைவில் பொசய்டனின் தலை உடலிலிருந்து துண்டுபட்டு தனியாக உருண்டோடிக் கிடந்தது. நற்கிள்ளி நின்றുകொண்டிருக்க அப்பொழுது படிக்கட்டில் வேகமாக நடந்து வந்த பொசய்டனின் காலடிச் சத்தம் அகவுநர் கன்னியை நிகழ்கால நினைவலைக்கு இழுத்து வந்தது.

தனக்கு முன் நான்கைந்து தீப்பந்தங்களுடன் நின்றുകொண்டிருந்த பொசய்டனை நோக்கி வருத்தம் தோய்ந்த புன்னகையை வெளிப்படுத்தினாள் அகவுநர் கன்னி. அவளது முகத்தை எவரும் காணாத வகையில் அவள் திரையிட்டிருந்ததால் அவளது வருத்தத்தை அவனால் காண இயலவில்லை.

பொசய்டன், “அறையை ஒளியூட்டுகிறேன்” எனக் கூறிக்கொண்டே அவன் கொண்டு வந்திருந்த தீப்பந்தங்களை நான்கு திசைகளிலும் பொருத்தியவன் எஞ்சியிருந்த ஒரு தீப்பந்தத்தை நற்கிள்ளிக்கு அருகில் நிற்கவைத்தான்.

அந்த அறையில் ஏற்பட்டிருந்த ஒளி வெள்ளத்தில் நற்கிள்ளி கிடந்தான். அப்பொழுது அவள் இடையில் வைத்திருந்த பொடியை அந்த

அறையில் எரிந்துகொண்டிருந்த தீப்பந்தங்களின் மீது தூவினாள். அப்பொழுது அந்தத் தீப்பங்கள் வெள்ளை நிறப் புகையைக் கக்கின. அந்தப் புகையின் மணமானது அந்த அறையை நிறைத்தது. அந்த மணத்தை முகர முகர மனதில் புதுவித உற்சாகம் பெருகுவதை உணர்ந்தான் பொச்ய்டன்.

அந்த மணத்தில் தன்னை மறந்து நின்றുകொண்டிருந்த பொச்ய்டனிடம், இளவலின் உடலை நன்கு துடைத்துவிடு” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு மேல் தளத்தை நோக்கிச் சென்று பரிதியை நோக்கி வணங்கத்தொடங்கினாள்.

ஒரு நாழிகைப் பொழுது கடந்திருக்கும் மேல் தளத்திற்கு வந்த பொச்ய்டன், “தங்களது கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

மீண்டும் அறைக்குள் சென்றவள் பொச்ய்டனை அழைத்து, “வருணா... நான் இளவரசரின் உடலைப் பரிசோதனை செய்யப் போகிறேன். எனது கட்டளை எழும் வரை அறைக்குள் ஒருவரும் நுழையக் கூடாது. நீயும் திரும்பிப் பார்க்கக் கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டவள், “இடையில் நானே அழைத்தாலும் விழிகளை மூடிக்கொண்டு தான் நீ வரவேண்டும். புரிகிறதா?” என வினவினாள்.

அவளது கட்டளையைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியடைந்த பொச்ய்டன், “தேவி... தலைவருக்காக தாங்கள் இத்தனை நாட்களாக எவரையும், தீண்டாமல் கடைபிடித்து வரும் தவத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவரப் போகிறீர்களா?” என வினவினான்.

அப்பொழுது அவன் கேட்கும்படி புன்னகைத்த அகவுநர் கன்னி, “இவன் கடவுளின் அன்பிற்கு உரியவன். இவனை நான் காப்பாற்ற வேண்டும்” எனத் தெரிவித்த அடுத்த கணம் திரும்பிய பொச்ய்டன் வாயிலில் காவலுக்கு நின்றുകொண்டான்.

நற்கிள்ளியின் உடலில் கிடந்த ஒரேயொரு துணியையும் எடுத்து வீசி எறிந்தவள் அவனது உடலை நோக்கினாள். அவனது கழுத்துப் பகுதி வீங்கியிருந்தது. சற்றே பச்சை நிறமாக மாறியிருந்தது. அருகில் தூணில் மாட்டியிருந்த தீப்பந்தம் ஒன்றை அடுத்து அருகில் கிடத்தியவள் நற்கிள்ளியின்

உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சந்தலை வரை அதுவரை எவரையும் தீண்டாத தனது தவ வலிமை வாய்ந்த கரங்களால் தடவிப் பரிசோதித்தாள். அவளது தீண்டலை உணர்ந்த அவனது தோல் சிலிர்த்து அடங்கியது. அப்பொழுது அவள் நற்கிள்ளியின் முதுகில் குத்தாசி ஒன்று குத்தப்பட்ட தடம் ஒன்றைக் கண்டாள். அக்குத்தாசி பாய்ந்த இடத்தில் நீல நிறம் படரத் தொடங்கியிருந்தது.

அதையே சிறிது நேரம் அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தவள் திரும்பி பொசய்டனை நோக்கினாள். அவன் காரியமே கண்ணாக காவல் காத்துக்கொண்டிருந்தான்.

நஞ்சுதோய்ந்த குத்தாசியைக் கொண்டு முதுகில் யார்தாக்கியிருப்பார்கள் என்று நினைத்து அந்தக் குத்தாசித் தடத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் அகவுநர் கன்னி. பிறகு இடையில் வைத்திருந்த குறுவாள் ஒன்றை எடுத்து அருகில் எரிந்துகொண்டிருந்த தீப்பந்தத்தில் காட்டியவள் நற்கிள்ளியின் முதுகில் குத்தாசி பாய்ந்திருந்த இடத்தில் ஆழமாக கிழித்தாள். மயக்க நிலையில் காணப்பட்டாலும் நற்கிள்ளி வலியால் முனகினான். பிறகு அதே கட்டிலில் மருத்துவன் வைத்திருந்த மூலிகை வேரில் ஒன்றை எடுத்து எரிந்துகொண்டிருந்த தீயில் காட்டினாள். அந்த வேரானது உருகி வழிந்தது. உருகி வழிந்த மூலிகைச் சாறை அவனது முதுகுக் காயத்தில் ஊற்றினாள். சுட சுட காயத்தில் விழுந்த அந்த மூலிகைச் சாறு அவனுக்குள் இறங்க வலியில் அந்த மரக்கலமே அதிரும்படி வலியால் கதறினான்.

பிறகு மேலும் சில மூலிகைகளைத் தீயில் காட்டி அக்காயத்தில் வைத்துக் கட்டுகட்டினாள். பிறகு அவனது முதுகின் மற்ற இடங்களில் கையால் தடவியும், தோலின் நிறம் மாறியிருக்கிறதா என்று விழிகளால் பார்த்தும் பரிசோதனை செய்தவள் நற்கிள்ளியை மீண்டும் திருப்பிப் போட்டு அவனது கழுத்தைத் தடவினாள். அவனது குரல் வளையின் மேல் பகுதியில் ஏதோ அவளது கரத்தை இடறியது. அவ்விடம் சற்று வீக்கமாகவும், நிறம் மாறியும் காணப்பட்டது. சற்று நேரம் அதையே பார்த்தபடி சிந்தித்தவள்,

“வருணா... மெல்லிய மூங்கில் ஊதுகுழல் ஒன்றை உடனே கொண்டு வா” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

உடனே மேல் தளத்திற்கு ஓடிய பொசய்டன் மூங்கில் குழல் ஒன்றைக் கொண்டு வந்தவன் அறைக்குள் நுழையும்வேளையில் அவளது கட்டளைக்கு ஏற்ப விழிகளை மூடிக்கொண்டு மெல்ல உள்ளே நுழைந்தான்.

“விழிகளைத் திறக்கலாம்” எனக் கட்டளையிட பொசய்டன் விழிகளைத் திறந்து கட்டிலில் கிடந்த நற்கிள்ளியை நோக்கினான். அவனது முதுகில் தோளைச் சுற்றியபடி பெரிய துணிக்கட்டு ஒன்று போடப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்த்துப் பதற்றத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்த பொசய்டனின், “இளவரசர் நஞ்சு தோய்க்கப்பட்ட குத்துசி ஒன்றால் முதுகில் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்” எனக் கூற அவன் கலவரமடைந்தான்.

“தேவி, இவர் இளவரசர் என்பது நான் மட்டுமே அறிந்த இரகசியம். தற்பொழுது தாங்களும் அறிவீர்கள். இந்த நிலையில் இவரைத் தாக்கியவன் எவனாக இருப்பான்? என வினவினான்.

“இவர் எந்த நாட்டு இளவரசர் என்பதை அறிவாயா?”:

“அறியேன் தேவி.”

“எதன்பொருட்டு மரக்கலத்தில் பயணிக்கிறார் என்பதையாவது நீ அறிவாயா?”

“வணிகம் மேற்கொள்ள பயணிக்கிறார் என்ற தகவல் மட்டுமே எனக்குக் கூறப்பட்டது. வேறு தகவல் எதையும் அறியேன் தேவி.”

“சரி” எனக் கூறியபடியே கையில் வைத்திருந்த மூங்கில் ஊது குழலை அவளுக்கு வேண்டியபடி சீவிக்கொண்டவள், “இளவலின் வாயை அகலமாகத் திற” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

நற்கிள்ளியின் உடலை கட்டிலின் ஓரமாக இழுத்து அவனது கழுத்தை மட்டும் தொங்கபோட்டு பல் இடுக்கில் கையை விட்டு வாயை அகலமாகத் திறந்தான். கையில் வைத்திருந்த ஊதுகுழலைத் தன் மார்பில்

வைத்து ஏதோ மந்திரத்தை ஓதி முணுமுணுத்தவள் அக்குழலை அவனது வாய் வழியாகக் கழுத்திற்குள் செலுத்தினாள்.

நற்கிள்ளி மயக்க நிலையிலும் திமிறினான். அவன் திமிராதபடி இறுக்கமாகப் பிடித்துக்கொண்டான் பொசய்டன். நற்கிள்ளியின் கழுத்தைத் தன் ஒரு கரத்தால் தடவியவள் இடறிய இடத்தைக் குறித்துக்கொண்டு மறு கையால் குழலைப் பற்றி அவனது உள் தொண்டையில் சரியான இடத்தில் வைத்தாள். பிறகு வேகமாக அக்குழலின் மறுமுனையில் தனது முகத்தை மூடியிருந்த மறைப்பை சற்றே விலக்கி வாயை வைத்தவள் வேகமாக உறிஞ்சினாள். ஒருகையால் அவனது கழுத்தைத் தடவியபடியும் மறுகையால் குழலின் இடத்தை மாறி மாறி வைத்தும் மேலும் சில முறை உறிஞ்சினாள். கடைசியாக குழலை அவனது வாயிலிருந்து வெளியே எடுத்தவள், “ஆபத்து நீங்கியது” எனக் கூறியபடியே வாயில் சேர்ந்திருந்ததை கீழே துப்பினாள்.

அவளது மருத்துவத்தைப் பார்த்த பொசய்டன் எதுவும் புரியாதவனைப் போன்று நின்று அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவள், “வருணா, நீயே பார்” எனத் தெரிவித்தபடியே கையில் வைத்திருந்த குழலை அவனை நோக்கி நீட்டினாள்.

உடனே அதை வாங்கிய பொசய்டன் அம்மரக் கட்டிலில் தட்டினான். அக்குழலிலிருந்து இரண்டு மீனுடைய முட்களும், அவற்றைப் போன்றே வளைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சிறிய இரும்புக் குத்தாசியும் கீழே விழுந்தன. அதைப் பார்த்த இருவருமே அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனார்கள். நற்கிள்ளி உண்ட மீன் உணவில் வேண்டும் என்றே குத்தாசியாய் வளைத்துக் கொடுத்து கொலை செய்ய முயற்சித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவள் உணர் அதிக நேரம் நீடித்திருக்கவில்லை.

மரக்கலத்தில் ஏறிய தொடக்கத் தினங்களில் நற்கிள்ளி தொடர்ந்து இருமிக்கொண்டே இருந்த காரணம் இருவருக்கும் அப்பொழுதுதான் புரிந்தது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அதே நேரம் நற்கிள்ளி குத்தாசி பாய்ந்து நோய் வாய்ப்பட்ட பிறகு இந்த முட்கள் அவனுக்குள் செலுத்தப்பட்டதா அல்லது முட்கள் தொண்டையில் சிக்கி நோய் வாய்ப்பட்ட

பிறகு அவன் முதுகில் குத்தாசி பாய்ச்சப் பட்டதா என்ற ஐயம் அவளுள் எழுந்தது.

அந்தக் குத்தாசி மற்றும் கழுத்தில் சிக்கிய மீன் முட்களைச் சூழ்ந்திருந்த தசைகளைக் கண்ட அகவுநர் கன்னி மீனுடன் குத்தாசியை வளைத்துக் கொடுத்து நற்கிள்ளியை பலவீனப்படுத்திய பிறகு அவன் படுக்கையில் விழுந்ததும் அவனது முதுகில் நஞ்சு தோய்ந்த குத்தாசியை செலுத்தியிருக்க வேண்டும் அல்லது நற்கிள்ளி முதுகில் குத்தாசியைப் பாய்ச்சி அவனைப் பலவீனப் படுத்திய பிறகு அவனுக்கு அளித்த உணவில் யாரோ இவற்றைக் கலந்து ஊட்டியிருக்க வேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டவள், “வருணா, இளவரசரை தனிமையில் சந்தித்தது, அவருக்கு பணிவிடைகள் செய்தது? மருத்துவம் பார்த்தது யார்? யார்?” என அதிகாரத்துடன் வினவினாள்.

“அவருக்கு வேண்டியவற்றை செய்தது நான், பிறகு மருத்துவன், அவனது சீடன் மூவரைத் தவிர வேறு எவரும் தலைவரை நெருங்கவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“குத்தாசியைப் பாய்ச்சி நஞ்சினை செலுத்தியது யாராக இருக்கலாம்? எனத் தனக்குத்தானே வினவினாள். பிறகு மருத்துவன் அந்த அறையில் வைத்துவிட்டுப் போயிருந்த மருத்துவ மூலிகைகளை எடுத்துப் பரிசோதனை செய்தாள். அதில் உடலின் இயக்கத்தை நிறுத்தும் ³ அரிசித்திப்பிலி வேரைக் கண்டவள் திடுக்கிட்டாள். கொடிய நஞ்சு அது. அதனுடன் இலவம், முதுக்கன் ஆகியவற்றைக் கலந்து சூரணம் செய்து கணையில் பூசி ஒருவனைத் தாக்கினால் தாக்கப்பட்டவன் பைத்தியம் அடைந்துவிடுவான். கொடிய நஞ்சு வேர் அரிசித்திப்பிலி. அதன் முனை சற்றே கீரப்பட்டிருப்பதைக் கண்டவள் இந்த நஞ்சு நிச்சயம் நற்கிள்ளியைத் தாக்கியிருக்கும் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அகவுநர் கன்னி பொசய்டனின் எதையும் தெரிவிக்கவில்லை.

பிறகு மரக்கல மருத்துவன் சேகரித்துக் கொண்டு வந்திருந்த மூலிகை வேர் ஒன்றை எடுத்து தனது கத்தியில் உரசிக்கொண்டாள். பிறகு கத்தியை நற்கிள்ளியின் கையில் பாய்ந்த நரம்பைக் கிழித்து அந்த மூலிகை குருதியில் கலக்கும்படி செய்தாள்.

பிறகு, ஒருகணம் விழிகளை மூடினாள். அவளது ஐயம் பொசய்டனின் மீதும், மருத்துவனின் மீதும் படர்ந்தது. கடைசியாக, “இவரைத் தூக்கிக்கொண்டு மேல் தளத்திற்கு வா” எனக் கட்டளையிட்டபடி மேலே படிக்கட்டுகளில் நடந்தாள்.

அவளுக்குப் பின்னாலேயே அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு மேலே சென்றான் பொசய்டன். அவனிடம், “வருணா... உன் தலைவனை கடல் நீரில் மூழ்கவைத்து மேலே தூக்கி நன்னீரில் நீராட்டு” எனத் தெரிவித்தவள் மரக்கலத்தின் தலைவனிடம், “மரக்கலத்தை சூழ் துறைமுகத்தை நோக்கிச் செலுத்த வேண்டிய அவசியம் இனி இருக்காது. அவன் பிழைத்துவிட்டான்” எனத் தெரிவித்தவள், “நான் நீராட வேண்டும். ஏற்பாடு செய்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு அந்த மரக்கலத்தின் முகப்பில் சென்று விழிகளை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்தாள்.

தொடக்கத்தில் கடல் நீரை இறைத்து அவள் மீது ஊற்றியவர்கள் கடைசியாக நன்னீரை அவள் மீது ஊற்றினார்கள். அதே வேளையில் படகு ஒன்றில் நற்கிள்ளியை நன்கு பிணைத்த பொசய்டன் அப்படகோடு கடலில் மூழ்கச் செய்தான். சில முறை அவனைக் கடலுக்குள் இறக்கிய பொசய்டன் பிறகு மேலே தூக்கி நன்னீரால் அவனது உடலை நன்கு கழுவி சுத்தம் செய்தான்.

மரக்கலத்தின் மேல் தளத் தரையில் கிடந்த நற்கிள்ளியை நோக்கி ஈர உடையுடன் வந்த அகவுநர் கன்னி, “இவன் பிழைத்துக் கொண்டான். இனி இவனுக்கு ஆபத்து இல்லை. இவன் வெயிலிலேயே கிடக்கட்டும். அதிகம் நீர் கொடு. நற்பகலுக்குப் பிறகு தேறலைப் பருகக் கொடு. இரவில் உணவு உண்ணும் நிலைக்கு வந்துவிடுவான்” எனத் தெரிவித்தவள் மரக்கலத் தலைவனிடம், “உன்னைத் தேடி சூழ் நாட்டு சூழ்ந்துகொண்டு தாக்கும் கடற்கொள்ளையர் புறப்பட்டுவிட்டார்கள். அவர்களைத் தனிமையில் எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறாய்?” என வினவியபடியே மரக்கலத்தின் வால் பகுதிக்குச் சென்று நிழலில் அமர்ந்து தியானத்தை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினாள்.

அவள் கூறியபடியே நற்கிள்ளி மாலைப் பொழுதில் கண் விழித்தான். இரவில் சுயநினைவை அடைந்திருந்தான். காலையில் கிழக்கில் உதித்த பரிதியைப் பார்த்தபடியே எழுந்து நிற்குகொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி. அப்பொழுது அவனது காதோரம், “பிடர்த்தலையா... நீ அடையாளம் காணும் முன் உனது எதிரி மோரிய ஒற்றன் உன்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டான். அவனை எப்படி கண்டறியப் போகிறாய்?” என்ற குரல் எழு திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவளுக்குப் பின்னால் முக்காலத்தையும், எதிரிகளின் எண்ணங்களையும் படிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவளான அகவுநர் கன்னி தனது முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு விழிகளால் புன்னகைத்தபடி நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

“பொசய்டன் அனைத்தையும் தெரிவித்தான். என்னைக் காத்தமைக்கு நன்றி தேவி” எனப் பணிந்தான் நற்கிள்ளி.

“கடவுளின் அன்பைப் பெற்றவன் நீ. உனது இலக்கை விரைவில் கண்டறிவாயாக” என அவள் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் யாளித் தூணின் மீது நிற்குகொண்டிருந்த வினையாளன் ஒருவன், “கடற்கொள்ளையர்கள்... தொலைவில் வருகிறார்கள்” என அனைவரையும் எச்சரிக்கை செய்தான்.

உடனே அம்மரக்கலம் பரபரப்படைந்தது. அந்தத்தாக்குதலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த மரக்கலத்தலைவன் உடனே எதிர் தாக்குதலுக்கு தயாரானான்.

நற்கிள்ளியும் தயாராக, “பிடர்த்தலையா, இந்த யுத்தத்தை வேடிக்கை மட்டும் பார். உன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய நேரம் இன்னும் வரவில்லை. உனது உடல் இன்னும் பரிபூரணமாகக் குணமடையவில்லை. இந்தப் போரின் முடிவில் உனது இலக்கு யார் என்பதை நீ அறிந்துகொள்வாய்” என அகவுநர் கன்னி தெரிவித்தாள்.

தனக்கு முன் நிற்குகொண்டிருந்த அகவுநர் கன்னியை வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி. அவள் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று மரக்கலத் தலைவனின் அறைக்குள் சென்றாள்.

அவள் சென்ற திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி. கடற் கொள்ளையர்கள் விரைந்து அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அங்குப் பெரும் யுத்தம் சூழ தகுந்த சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அடிக்குறிப்பு :

1. **கண்ணியத் தொலைவு** – கிடைமட்டமாக நமது கண்களால் காண இயலும் தொலைவு கண்ணியத் தொலைவு எனப்படும். எந்தவித மறைப்பும் இல்லாத சமமான கடற்பரப்பில் நம்மால் கிட்டத்தட்ட 6 முதல் 7 k m தொலைவினைக் காண இயலும். இந்த 6 – 7 k m தொலைவு தான் ஒரு ஸ்டேடியா அல்லது ஒரு கண்ணியத் தொலைவு எனப்படும். யவனர்கள் இதை ஸ்டேடியா என்று குறிப்பிட்டனர்.
2. **சூழ் துறைமுகம்** – இப்பொழுது மகாராஷ்டிராவில் மும்பையிலிருந்து 60 கி.மீ தெற்கே Korlai Port எனும் பெயரில் அமைந்திருக்கிறது. The periplus of eritrean seaல் Chaul (Semylla Port) எனும் பெயரில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.
3. **அரிசித்திப்பிலி** – கொடிய நச்சுத்தன்மை கொண்ட மூலிகை. இவற்றின் வேர் குருதியில் கலந்தால் வெறிபிடித்து பைத்தியமாகிவிடுவார்கள். உடல் கடுமையாகப் பாதிக்கப்படும்.

அர்த்த சாஸ்திரம் – சாணக்கியர்

16 மிஞிலியனின் குழப்பம்

அன்னி மிஞிலியன் மொழி பெயர் தேயத்தை நோக்கி முன்னேற முன்னேற துளு நாட்டிலும், எருமை நாட்டிலும் பெய்த மழையை விடவும் பலமாக பேய் மழை கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு நாளில் ஒருகாத தொலைவைக் கடக்கவே அவன் பெரிதும் சிரமப்பட்டான். ஒற்றையடிப் பாதையில் குறுக்காக உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் பாம்பினைப் போன்றே சிறு சிறு ஓடைகளும் காட்டாறாக மாறி அகன்று ஓடிக்கொண்டு அவனது வழியை மறித்துக்கொண்டு நின்றன. ஒவ்வொரு காட்டாற்றையும் கடப்பதற்குள் அவனது பாடு திண்டாட்டமாக மாறியிருந்தது. அவன் கொண்டு சென்றிருந்த புரவி அவனுக்கு பயணப் பாரமாக மாறியிருக்க அதனைக் கைவிட்டுவிட்டு மழையில் நனைந்துகொண்டே பொடிநடையாக மொழி பெயர் தேயத்தை நோக்கி முன்னேறினான்.

மொழி பெயர் தேயத்தை அடைந்த வேளையில் மாழை பெய்வது நின்று தூறல் மட்டுமே விழுந்துகொண்டிருந்தது. அத்தனை நாட்களாக அவனது பயணத்திற்கு இடையூறு செய்வதற்கென்றே வானை மூடியிருந்த கார்முகில்கள் களைந்து வானம் வெளுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அதைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடியே மொழி பெயர் தேயத்திற்குள் நிலை கொண்டிருந்த பாசறைக்குள் நுழைந்தான் அன்னி மிஞிலியன். பாசறையில் சோழர்களின் புலிக்கொடி, பாண்டியரின் கயல், சேரர்களின் வில்—கணை மற்றும் வேளிக்களின் பனை, சிம்மம் போன்ற கொடிகளும் ஆங்காங்கே மழையில் நனைந்தபடி பறக்க இயலாமல் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.

கார் காலமாகையால் வீரர்கள் அனைவரும் குடில்களுக்குள் தஞ்சமடைந்திருக்க ஓரிரு வீரர்கள் மட்டும் பரணின் மீது அமர்ந்து காவல்

காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எல்லையைக் காத்துக்கொண்டிருந்த நிலைப் படை என்பதால் பல வீரர்கள் மனம்செய்துகொண்டு இல்லாளோடு காவல் பணியை மேற்கொண்டிருந்தார்கள்.

வீசிக்கொண்டிருந்த குளிர்ந்த காற்றும், மழைத் தூறலும் பல வீரர்களைக் குடில்களுக்குள்ளே இருக்க வைத்திருந்தது.

குடில்களின் வாயில்களை வீரர்களின் ஆயுதங்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தன. அவற்றைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடியே சென்னியின் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவனான மகேந்திர வளவனின் குடிலை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

அன்னி மிஞிலியன் குடிலை நெருங்கியதுமே மகேந்திர வளவனின் புரவி அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டு கனைத்தது. புரவியின் கனைப்புச் சத்தத்தைக்கேட்டு வெளியே வந்த மகேந்திர வளவன் அன்னி மிஞிலியனைக் கண்டதுமே புன்னகைத்து வரவேற்று நலம் விசாரித்தவன் பானை முழுவதும் நிரப்பி வைத்திருந்த பனங்களளைக் கொடுத்து பருக அளித்ததுவிட்டு தயாராக வைத்திருந்த உணவை எடுத்து வைத்து பரிமாறத்தொடங்கினான்.

பானையில் இருந்த கள்ளில் பாதியைத் தீர்த்தவன் வெளியே சென்று முகம், கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து உண்டு முடித்துவிட்டு திண்ணையில் அமர்ந்து பயணக் கதைகளைப் பேச ஆயத்தமாகி வெற்றிலையை மடித்தான்.

அவன் வெற்றிலையைத் தரிக்கத் தொடங்கியதைப் பார்த்த மகேந்திர வளவன், “அன்னி, பயணக் களைப்பு நீங்கிவிட்டதா?” என எனவினான்.

“வரும் வழியில் பாய்ந்துகொண்டிருந்த தெளிந்த நீரோடையில் நீராடிய வேளையிலேயே எனது பயணக் களைப்பு நீங்கிவிட்டது. நீ அளித்த கள்ளைப் பருகி உணவை மிச்சம் வைக்காமல் உண்டு முடித்ததும் எனக்கு உற்சாகம் பிறந்துவிட்டது” எனப் பதிலளித்தான்.

அமர்ந்திருந்த மகேந்திர வளவன் எழுந்தபடியே, “வா அன்னி, புறப்படுவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அன்னி மிஞிலியன் குழப்பத்துடன், “எங்கே?” என வினவினான்.

“நீ வந்து சேர்ந்ததும் உன்னை அழைத்துவரச் சொல்லி இளவரசர் உத்தரவிட்டிருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான் மகேந்திர வளவன்.

“இளவரசரா?”

“ஆம்.”

“நீ யாரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறாய்?”

“இளவரசர் என்று யாரைக் குறிப்பிடுவோம்? கோழியூர் இளவரசர் வெற்றிவேல் சென்னியைப் பற்றிதான் பேசுகிறேன்.”

வெற்றிவேல் சென்னி என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே அமர்ந்திருந்த அன்னி மிஞிலியன் மரியாதையில் எழுந்து நின்றிருந்தான். பிறகு சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பார்த்தவன் குழம்பினான். பிறகு, “இளவரசருக்கு முன் புறப்பட்டவன் நான். அப்படியிருக்க எனக்கு முன் இளவரசரால் இங்கு எப்படி வந்து சேர்ந்திருக்க இயலும்?” என்ற வினாவை மகேந்திர வளவனை நோக்கி எழுப்பினான்.

அன்னி மிஞிலியன் கூறியதைக் கேட்டதும் குழம்பிய மகேந்திர வளவன், “அடேய் நண்பா... என்ன உளறுகிறாய்?” எனக் கேள்வி எழுப்பினான்.

“இளவலை நான்...” என அன்னி மிஞிலியன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அவர்கள் இருவரை நோக்கியும் மூவேந்தர் படையின் தலைவரும் சென்னியின் வேளக்காரப் படையின் தலைவருமான அதியமான் அழிசி வருவதைக் கண்டதும் இருவரும் அமைதியானார்கள்.

அவர் நெருங்கியதும் இருவரும் அவருக்குப் பணிந்து மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

அன்னி மிஞிலியனிடம் வந்த அதியமான் அழிசி, “உனது வருகையைத் தான் இளவரசர் ஒரு கிழமைக்கும் மேலாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். தெற்கே மழை வெள்ளம் அதிகமா?” என வினவினார்.

“ஆமாம்” எனத் தெரிவித்து தலையை மட்டும் ஆட்டியவன், “ஒரு கிழமைக்கு முன்பே இளவரசர் இங்கு வந்துவிட்டாரா? அவரால் எனக்கு முன்பு

எப்படி இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்க இயலும்?” என நினைத்துக் குழம்பினான்.

அப்பொழுது அவனது சிந்தனையைக் குலைக்கும் விதத்தில் அதியமான் அழிசி, “என்னை இருவரும் பின்தொடருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு இருவரது பதிலையும் எதிர்பாராமல் தனது நரைத்த பிடரி மயிரை நீவியபடியே நடக்கலானார்.

இரண்டு இளம் வீரர்களும் அம்முரட்டு வீரரைப் பின்தொடர்ந்து அடக்கத்துடன் செல்லலானார்கள். சிறிது தூரம் இருவரும் நடந்து செல்ல வீரர்களின் பாசறைகள் காணப்பட்ட இடத்திற்கு சற்றுத் தொலைவில் அகன்று விரிந்திருந்த ஏரியின் கரையில் தனித்துக் காணப்பட்ட தென்னை ஓலைக் குடிலின் முற்றத்தில் கிடந்த கயிற்றுக் கட்டிலின் மீது அமர்ந்திருந்தான் வெற்றிவேல் சென்னி. அவனுக்கு இடப்புறத்தில் ஒருத்தியும், வலப்புறத்தில் ஒருத்தியும் அமர்ந்து அவனிடம் கதை பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்றொருத்தி தோட்டத்தில் மலர்ந்திருந்த மலர்களைக் கொய்து சேகரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அதியமான் அழிசி, மகேந்திர வளவன் மற்றும் அன்னி மிஞிலியன் ஆகியோர் வந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டதுமே சென்னிக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த இரு பெண்களும் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று குடிலுக்குள் செல்லலானார்கள்.

மூவரும் சென்னியைக் கண்டதும் வணங்கினார்கள். பதிலுக்கு வணக்கத்தை செலுத்திய சென்னி அருகில் கிடந்த கட்டிலை நோக்கிக் கைகாட்டினான். அதியமான் அழிசி மட்டும் அமர்ந்துகொண்டார். மகேந்திர வளவனும், அன்னி மிஞிலியனும் சற்றுத் தொலைவிலேயே பணிவுடன் நின்றன்கொண்டார்கள்.

சென்னியைப் பார்க்கப் பார்க்க அன்னி மிஞிலியனுக்கு குழப்பம் தலைக்கேறிக் கொண்டிருந்தது. அதியமான் கோட்டையிலிருந்து இளவலுக்கு முன் புறப்பட்டவன் இவன். பாதையை மறித்தபடி பாய்ந்துகொண்டிருந்த காட்டாற்று வெள்ளம் வடியும் வரைக் கூட பொறுத்திருக்காமல் நதிக்குள் பாய்ந்து நீந்திக் கடந்து வந்திருந்தான். கிடைக்கும் நேரம் முழுவதும் நடந்து காட்டாற்றின் வெள்ளம் ஓய்ந்துகொண்டிருந்த வேளையில் இவன் ஓய்வெடுத்து

கண நேரத்தையும் வீணடிக்காமல் மொழிபெயர் தேயத்தை நோக்கி வந்திருந்தான். அப்படிப் பயணித்தும் கோழியூர் இளவரசர் சென்னியால் தனக்கு முன் எப்படி இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்க இயலும்? அதுவும் ஒரு கிழமைக்கு முன்னால் இவர் எப்படி இங்கு வந்து சேர்ந்திருப்பார்? என்ற குழப்பத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்தான் அன்னி மிஞலியன்.

அந்தக் குழப்பத்துடன் சென்னியின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அன்னி மிஞலியன். சென்னி அதியமான் அழிசியிடம் உரையாடிக்கொண்டிருந்தான். அவனது முகம் அப்பொழுதும் கலையாக எழிலுடன் விளங்கியது.

அதியமான் மாளிகையில் தன்னை அனுப்பி வைத்த அதே சென்னி தனக்கு முன் இங்கு மொழி பெயர் தேயத்தில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியத்தில் நின்றனுகொண்டிருந்தான் அன்னி மிஞலியன். அதியமான் மாளிகையில் கண்ட வேளையில் சென்னியின் முகத்தில் அன்பும், கருணையும் நிரம்பிக் காணப்பட்டது. ஆனால், தற்பொழுது தனக்கு முன் காணப்படும் சென்னியின் விழிகளில் அன்று கண்ட அந்த அன்பும், கருணையும் துளியளவு கூட இல்லாமல் இருப்பதைப் பார்த்த உடனேயே கண்டிருந்தான் அன்னி மிஞலியன்.

அதியமான் அழிசியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த சென்னி பார்வையை அன்னி மிஞலியனை நோக்கித் திருப்பி அவனது விழிகளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு, “இந்தத் தாமதம் ஏன்?” என வினவினான்.

தலையைத் தாழ்த்திய அன்னி மிஞலியன், “தாமதத்திற்கு என்னை மன்னிக்கவும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நான் காரணத்தை வினவினேன் மிஞலி. உனது மன்னிப்பை நான் கேட்கவில்லை.”

“பெரும் மழையினால் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து காட்டாற்று வெள்ளம் பாதையை குறுக்கிட்டுவிட்டன இளவரசே. ஆதலால் தான் தாமதமாகிவிட்டது.”

நின்றுகொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியனின் கால்களில் ஏற்பட்டிருந்த சேற்றுப் புண்ணைக் கண்ட சென்னி, “உனக்கு அளிக்கப்பட புரவி எங்கே? எதற்காக நடந்து வந்திருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“பெரும் மழையினால் வழியெங்கும் உருவாகியிருந்த சேற்றில் புரவியின் குளம்பு அடிக்கடி சிக்கிக்கொண்டிருந்தது. புரவி எனக்கு சுமையாக மாற அதைக் கைவிட்டுவிட்டு நடந்தே பயணத்தைத் தொடங்கிவிட்டேன்.”

“சரி, உனது முடிவை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், இதே வேகத்தில் நீ பயணம் செய்தால் உன்னால் எப்படிப் பாடலியைக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அடைய இயலும்?”

“பெரும் மழை குறுக்கிட்டு எனது பயண வேகத்தைக் குறைத்துவிட்டது இளவரசே. இனி அந்தத் தவறு நடக்காது என்று உறுதியளிக்கிறேன்.”

அப்பொழுது சென்னி சிரித்தபடியே, “இனி தவறு நடக்காது என்றால் உனது பயணத்தில் மழையைக் குறுக்கிடாமல் இருக்க ஆணையிடப் போகிறாயா?” என வினவினான்.

“இனி தாமதத்திற்கான காரணத்தை நான் குறிப்பிட மாட்டேன் இளவரசே.”

“சரி, உனது மாற்றுத்திட்டம் என்ன? பாடலி செலும் வழியிலும் மழை பெய்தால் என்ன செய்வாய்? உன் வழியில் குறுக்கிட்ட சிறுசிறு காட்டாறுகளுக்கே அஞ்சி இத்தனைக் காலத்தை வீணடித்திருக்கிறாய். உன்னால் எப்படித் கரும்பெண்ணை, கோதாவரி, நாகவதி, சாரதா, வம்சதாரா, மகாநதி, சுவர்ணரேகா போன்றவற்றைக் கடக்க இயலும்?” என அன்னி மிஞிலியனின் விழிகளைப் பார்த்தபடி அதிகாரத்துடன் வினவினான் சென்னி.

சென்னியின் கேள்வி எழுந்த அடுத்த கணம், “நிச்சயம் என்னால் இயலும் இளவரசே. அழுந்தூர் இளவரசரை சரியான நேரத்தில் சென்று சந்திப்பேன்” என மட்டும் தெரிவித்தான்.

“உனது உறுதி எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. ஆனால், பாடலியை அடைய என்ன திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறாய்?”

அன்னி மிஞ்லியன் தடுமாறினான். சென்னியைச் சந்தித்ததும் வடக்கு நோக்கித் தொடர்ந்து முன்னேற வேண்டும் என்ற நினைப்பு தான் அவனிடம் இருந்ததே தவிர தெளிவான பயணத் திட்டங்கள் எதையும் அவன் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆதலால், “இளவரசே...” எனத் தயங்கினான் அன்னி மிஞ்லியன்.

அவனது தயக்கத்தைக் கண்டதும் நிலையைப் புரிந்துகொண்ட சென்னி, “மிஞ்லி, தெளிவான திட்டமிடல் இல்லாவிட்டால் இலக்கினை குறித்த காலத்தில் அடைய இயலாது” எனத் தெரிவித்தவன், “இங்கிருந்து பாடலி எத்தனை யோசனைத் தொலைவு?” என வினவினான்.

“கிட்டத்தட்ட முப்பது யோசனை தொலைவு இளவரசே.”

“முப்பது யோசனை தொலைவு என்றால் நடந்து சென்றாலே ஒரு திங்கள் காலத்தில் உன்னால் பாடலியை அடைந்துவிட இயலும். அப்படித்தானே?”

“ஒரு நாளைக்கு ஒரு யோசனை தொலைவு நடக்க இயலும் என்ற கோட்பாட்டின் படி முப்பது யோசனைத் தொலைவை நிச்சயம் அடைந்துவிடலாம் இளவரசே.”

“கோட்பாட்டின்படி மட்டும்தான் இயலும் என்றால், உன்னால் ஒரு நாளைக்கு ஒரு யோசனை தொலைவு நடக்க இயலாதா?”

“பெரும் நதிகள், அடர்ந்த வனம், பாலை ஆகியவைக் குறுக்கிடுவதால் முப்பது நாளில் நடந்து சென்று இலக்கினை அடைய இயலாது இளவரசே.”

“புரவியில் சென்றால்?”

“நிச்சயம் விரைவில் அடைந்துவிடலாம்.”

“ஒரு நாளில் நடந்து செல்லும் பயணத் தொலைவை உன்னால் புரவியின் துணை கொண்டு எத்தனைக் காலத்தில் கடக்க இயலும்?”

“ஆறு நாழிகைக் காலத்திலேயே ஒரு நாள் நடந்து பயணிக்கும் ஒரு யோசனைத் தொலைவை புரவியின் துணையுடன் கடந்துவிடுவேன் இளவரசே.”

“சரி...” எனத் தெரிவித்தவன் விழிகளை மூடிக்கொண்டு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான் வெற்றிவேல் சென்னி. அப்பொழுது அவனது மார்பில் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த மயிரில் கிடந்த கன்னியின் கூந்தலிலிருந்து உதிர்ந்திருந்த மல்லிகை மொட்டு ஒன்று கீழே விழுந்தது.

“இன்று முழுவதும் ஓய்வெடுத்துக்கொள். நாளை காலை நீ புறப்படலாம். உனது பயணத்திற்குத் தேவையான அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருக்கும்” என மகேந்திர வளவனையும் அன்னி மிஞிலியனையும்யும் நோக்கியபடி தெரிவித்தவன் கடைசியாக அன்னி மிஞிலியனின் விழிகளில் தனது பார்வையை நிலைக்கவைத்துக்கொண்டபடியே, “நீ கடக்கும் ஒவ்வொரு யோசனைத் தொலைவிலும் உனது புரவியை நீ மாற்றிக்கொண்டு தொடர்ந்து பயணித்து செல். ஒரு நாளில் நீ ஒரு யோசனைத் தொலைவைக் கடந்து சென்றால் போதுமானது. அடுத்த முப்பதாவது நாளில் நீ பாடலியை அடைந்திருக்க வேண்டும். அவசரப்பட்டோ அல்லது ஒற்றர்களிடம் சிக்கியோ பயணத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளாதே. நிதானமாகப் பயணத்தை மேற்கோள். சூழ்நிலைகளுக்குத் தகுந்தபடி முடிவெடுத்துக்கொள்”

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே.”

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட அழிசி, “ஒவ்வொரு யோசனைத் தொலைவிலும் புரவியை எப்படி இளவரசே மாற்றிக்கொண்டு பயணிக்க இயலும். அங்கு இருக்கும் நிலைமையைக் கொண்டு மிஞிலியனே முடிவெடுத்து பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளை செய்துகொள்ளட்டுமே?” என வினவினார்.

“ஏற்கனவே காடு வெட்டிகளையும், முன்னோடிகளையும் அனுப்பி வைத்துவிட்டேன் படைத்தலைவரே. அவர்கள் அன்னி மிஞிலியனுக்கு உதவி செய்வார்கள். இவன் கடக்கும் ஒவ்வொரு யோசனைத் தொலைவிலும் இவனுக்கு உதவிகள் தயாராக இருக்கும். சூழ்நிலைகள், பயணப் பாதைகள் அனைத்தும் ஏற்கனவே முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கும். ஆதலால் கவலை வேண்டாம்.”

சென்னி கூறியதைக் கேட்டதும் பெருமிதத்தில் புன்னகைத்தார் அதியமான் அழிசி. சென்னியை நினைத்து வியக்கவும் செய்தார்.

அப்பொழுது சென்னி அன்னி மிஞிலியனிடம், “உன் செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் கண்காணிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும் என்பதை மறந்துவிடாதே மிஞிலி. ஒவ்வொரு யோசனை தொலைவிலும் உனக்கு உதவி செய்பவர்கள் உடனே என்னை நோக்கிச் செய்தியை அனுப்பிவிடுவார்கள். அடுத்த முப்பதாவது நாளின் இரவு நீ பாடலியை அடைந்திருக்க வேண்டும். பிடர்த்தலையன் ஒற்றனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றிருப்பதால் எப்படியும் பாடலியை அவன் அடைவதற்குத் தாமதமாகும். அதற்குள் பாடலியின் அரசியல் நிலை, ஆபத்து ஏற்பட்டால் அங்கிருந்து தப்பிக்கும் முறை, உதவிக்குச் சிறு படை, மருத்துவக் குழு ஆகியவற்றை ஏற்பாடு செய்து கொள். முடிந்தால் உனது திறமைகளைப் பயன்படுத்தி பாடலி அரண்மனைக்குள்ளே ஊடுருவி விடு.”

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே” என அன்னி மிஞிலியன் தெரிவிக்க அப்பொழுது குறுக்கிட்ட அதியமான் அழிசி, “இளவரசே, கலிங்கத்தில் போர் முகில் சூழ்ந்துகொண்டிருக்க கலிங்கம் வழியே அன்னி மிஞிலியனை பாடலி அனுப்புவது பாதுகாப்பானதா?” என வினவினார்.

“தற்பொழுது இருக்கும் சூழலில் இதை விட்டால் வேறு மார்க்கம் இல்லை என்று கருதுகிறேன் படைத்தலைவரே. அன்னி மிஞிலியன் குறிப்பிட்ட காலத்தில் பாடலியை அடைந்திருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பிடர்த்தலையனால் செயல்பட இயலும். தாமதமானால் இருவரின் பயணமும் வீணாகிவிடும்” என்று தெரிவித்தவன் அமைதியானான். பிறகு, “தங்களிடம் வேறு திட்டம் இருந்தால் தெரிவியுங்கள் தலைவரே. பரிசீலிப்போம்” எனத் தெரிவித்தான்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்த அதியமான் அழிசி, “ஆமாம், பாடலியை விரைவில் அடையவேண்டும் என்றால் கலிங்கம் வழியே செல்வது மட்டுமே தீர்வு” எனத் தெரிவித்தார். பிறகு அன்னி மிஞிலியனையும், மகேந்திர வளவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தவர், “இளவரசே எனக்கொரு யோசனை” என்றார்,

“என்ன?”

“அன்னி மிஞ்லியனுடன் மகேந்திர வளவனையும் சேர்த்து அனுப்பி வைப்போமே?” எனத் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

அவர் கூறியதைக் கேட்டதும் மகேந்திர வளவனை நோக்கினான் சென்னி. பிறகு அன்னி மிஞ்லியனையும் நோக்கினான். கடைசியாக அழிசியின் மீது தனது பார்வையைச் செலுத்தி, “அன்னி மிஞ்லியன் தனி ஒருவனாக செல்லட்டும். நம் ஒற்றர் தலைவர் மீது எனக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. மேற்கொள்ளவிருக்கும் பணியை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்டுத் திரும்புவார் என்பதில் எனக்குச் சிறு ஐயமும் இல்லை. இந்தப் பணியை அன்னி மிஞ்லியனால் மட்டுமே செய்து முடிக்க இயலும். மோரியரின் படையெடுப்பு உறுதி என்ற நிலையில் நமக்கு உதவி செய்ய மகேந்திரன் இங்கு இருக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது மண்டியிட்ட அன்னி மிஞ்லியன், “கோழியூர் வேந்தர் என் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை நிச்சயம் நான் நிறைவேற்றுவேன்” என உறுதி அளித்தான். மகேந்திர வளவன் அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

அதுவரை அமர்ந்திருந்த சென்னி எழுந்து நின்றான். அவன் எழுந்ததைக் கண்டதும் எழ எத்தனித்த அழிசியை நோக்கித் தனது கையை உயர்த்தி அமரவைத்த சென்னி அந்தக் குடிலின் முற்றத்தில் அப்படியும் இப்படியுமாக நடந்துகொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது, “இளவரசே...” என்ற குரல் எழ திரும்பிப் பார்த்தான் சென்னி.

அன்னி மிஞ்லியன், “அழுந்தூர் இளவரசரிடம் நான் தெரிவிக்க வேண்டிய செய்தி என்ன?” என வினவினான்.

“கரும்பெண்ணை நதியில் நிலை கொண்டிருக்கும் மூவேந்தர் படையை மோரியப் படையினரால் தாக்கி வீழ்த்த இயலாது. ஆதலால், கலிங்கப் போர் முடிவடைந்ததும் எஞ்சியிருக்கும் மோரியப் பெரும்படையினர் இரகசியமாக இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒரு பிரிவினர் மொழிபெயர் தேயத்தைத் தாக்கட்டும். மூவேந்தர் படையினர் மொழி பெயர் தேயப் போரில் தங்களது முழு கவனத்தையும் செலுத்தியிருக்கும் வேளையில் மற்றொரு

பிரிவினர் சஃயாத்ரி மலையைக் கடந்து துளு நாட்டைத் தாக்கிக் கைப்பற்றிக்கொள்ளட்டும். மோரியப் படையினர் சஃயாத்ரி மலையைக் கடக்க கோசர்கள் உதவி செய்வார்கள். பாழியை மோரியரின் அரணாக்கிக் கொண்ட பிறகு பாழியிலிருந்து ஒட்டு மொத்தத் தென்னகத்தையும் எளிதில் கைப்பற்றிவிடலாம் என்று கோசர் தெரிவித்ததாக பிடர்த்தலையன் பாடலியில் தெரிவிக்கட்டும்” என சென்னி கட்டளையிட்டும் அங்கு அவனுக்கு முன் நின்றுகொண்டிருந்த மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் அதிர்ச்சியில் நோக்கினார்கள்.

அப்பொழுது அழிசி, “இளவரசே, தாங்கள் தெரிவிக்கும் திட்டம் அபாயகரமானது” எனத் தெரிவித்தவர் அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி, “மோரிய ஒற்றர் தலைவனிடம் கோசர் தலைவர் அஃதை தெரிவித்திருக்கும் செய்தி யாது?” என வினவினார்.

“மோரியருக்கு உதவ கோசர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவி. நான் தெரிவிக்கும்போது படை புறப்பட்டால் போதுமானது என்ற தகவலை மட்டுமே ஓலையில் எழுதி அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்.” எனப் பதில் அளித்தான்.

அழிசி சென்னியை நோக்கி, “இளவரசே, நம்மால் அவர்களை இருவேறு இடத்தில் எதிர்கொண்டு வீழ்த்த இயலாது என்பது எனது எண்ணம். ஏனெனில் அவர்களின் படை பலம் அதிகம். மோரியர்கள் தாக்கினால் பாழி நிச்சயம் வீழ்ந்துவிடும். தங்களது திட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்யுங்கள்”

“பாழி எளிதில் வீழ்ந்துவிடும் என்பதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை படைத்தலைவரே.”

அழிசி வியப்புடன் சென்னியை நோக்கினார்.

“ஆமாம், தென்னகத்தில் காணப்படும் கோட்டைகளில் மிகவும் வலிமையான கோட்டை பாழி. மோரியர்கள் எப்படித் தாக்கினாலும் அதைக் கைப்பற்றுவது என்பது இயலாத காரியம். நாம் நன்னன் வேண்மானின் வீரத்தையும் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது. நிச்சயம் அவர் மோரியர்களைத் தாக்கி வீழ்த்துவார் என்பதில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஏனெனில் நன்னன் வேண்மானுக்கு பெருங்கடல், நீண்ட, உயர்ந்த சஃயாத்ரி மலைத்

தொடர், அடர்ந்த மழைக் காடுகள் ஆகியவைக் காவல் இருக்கின்றன. நன்னன் வேண்மான் நிச்சயம் மோரியரின் முற்றுகையை தாக்குப்பிடிப்பார். பாழியைத் தாக்காமல் ஒரே நேரத்தில் தனது பெரும் படையுடன் மொழி பெயர் தேயத்தைத் தாக்கினால் இரு தரப்பிலும் பெரும் சேதம் ஏற்படும். அவர்களின் படை பலம் நம்மை விடவும் பல மடங்கு அதிகம் என்பதைக் கருத்தில்கொண்டு இந்தத் திட்டத்தை தீட்டியிருக்கிறேன். நாம் மொழி பெயர் தேயத்தில் மோரியரை முதலில் தோற்கடிப்போம், பிறகு பாழி முற்றுகையை தகர்த்தெறிவோம்” எனத் தெரிவித்தவன், “மோரியர்கள் மொழி பெயர் தேயத்தில் நம் மூவேந்தர் படையை வீழ்த்திவிட்டால் குமரி வரை அவர்களால் நம்மைத் தடுத்து நிறுத்த இயலுமா?” என வினவினான்.

“கரும்பெண்ணை நதிதான் நமது பாதுகாப்பு அரண். இந்த அரணை மோரியர்கள் கடந்துவிட்டால் நிலைமை நம் கையை விட்டு மீறிய மாதிரிதான் இளவரசே.”

“கடந்த காலத்தில் நடந்த போரை விடவும் இந்த முறை போர் மிகவும் கொடுமையாக இருக்கப் போகிறது. கலிங்கம் வீழ்ந்தால் மோரியர் வீழ்த்துவதற்கு எஞ்சியிருக்கப் போவது நாம் மட்டுமே. ஆதலால் அவர்கள் தங்களது முழு வலிமையையும் திரட்டி நம்மை வீழ்த்துவதற்கு முயற்சி செய்வார்கள். அதற்குத் தகுந்தாற்போன்று நாம் செயல்பட வேண்டும். இல்லையேல் நாம் வீழ்த்தப்படுவோம்.”

“தங்களது திட்டத்தின் நோக்கம்?”

“மோரியரின் படை பிரிக்கப்பட்டு அவர்களின் வலிமை இரண்டாகப் பிளவு பட வேண்டும். மோரியர்கள் நம்மை வீழ்த்தினால் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதென்பது இயலாத காரியமாகிவிடும். ஆனால், மேற்கில் நிலைமை அப்படி அல்ல. அடர்ந்த வனம் சூழ்ந்த மலைத் தொடர். அவர்களின் ஒவ்வொரு நகர்வையும் முக்காலமும் பெய்துகொண்டிருக்கும் மழையும், வனமும், உயர்ந்த மலையும், காட்டாறும் தடுத்து நிறுத்தும். மோரியர் முதலில் நம்மை மொழி பெயர் தேயத்தைத் தாக்குவார்கள். அதே நேரம் அவர்கள் துளு நாட்டையும் தாக்குவார்கள். மோரியர் கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் வீழ்த்தப்படுவார்கள். பாழியில் அதே நேரத்தில் முற்றுகையை

நீட்டிப்பார்கள் அல்லது பெரும் சேதத்துடன் பாழிக் கோட்டையைக் கைப்பற்றுவார்கள். பிறகு நாம் முற்றுகையிட்டு அவர்களை வீழ்த்துவோம்.”

“இது விபரீதம் என்று தோன்றுகிறது இளவரசே.”

“தற்பொழுது இதை விட்டால் நமக்கு வேறு மார்க்கம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எதிர்களை வீழ்த்த வேண்டும் என்றால் நாம் எதையாவது இழந்தே ஆகவேண்டும்.”

“ஒட்டு மொத்த தென்னகத்தையும் காக்க நாம் துளு நாட்டைப் பலிகொடுக்கப் போகிறோமா?”

“இல்லை. எனக்கு நன்னன் வேண்மானின் மீது முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது படைத் தலைவரே. அரசியல் சூழலில் கோசர் தலைவர் துளு நாட்டையும், பாழிக் கோட்டையையும் சிக்கவைத்துவிட்டார்.”

அப்பொழுது அன்னி மிஞிலியன் கலங்கியபடி, “இளவரசே, எனக்கு கொங்கண வீரர்கள் மீதும், கொங்கணக் கிழான் மீதும் முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவார். அப்படி நடைபெறாமல் தமிழகத்தைக் காக்க துளுவை இழக்க நேரிட்டாலும் கொங்கண வீரனாக நான் பெருமைப் படுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவனது தோளில் கைவைத்த சென்னி புன்னகைத்து, “உன்னைப் போன்ற வீரர்களின் தியாகங்கள் தான் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கப்போகின்றன” எனத் தெரிவித்துவிட்டு, “மிஞிலி, நீ சென்று ஓய்வேடு. நெடுந்தூரத்தை நீ கடக்கவேண்டியிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலியன் மகேந்திர வளவனை அழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

இருவரும் அங்கிருந்து சென்ற பிறகு அழிசி சென்னியிடம், “இளவரசே, எதற்காக மகேந்திர வளவனை அன்னி மிஞிலியனுடன் செல்ல வேண்டாம் என்று தெரிவித்தீர்கள்?” என வினவினார்.

பதிலுக்கு சென்னி, “எனக்கு மிஞிலியனின் மீது முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. எங்கு எப்படிச் செயல்பட வேண்டும் என்று நன்கு அறிந்தவன்.

நாம் மகேந்திரனை அவனுடன் அனுப்பி வைத்தால் அவனது திறமையின் மீது நம்பிக்கையில்லால் நாம் இருக்கிறோம் என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் ஏற்பட்டு விடும். நன்னனின் படைத்தலைவனாக இருந்தாலும் எனக்கு ஊழியம் செய்துகொண்டிருப்பவன் அவன். அவனது திறமையை அறிவேன் நான். அதே போன்று அவனது திறமையை அனைவரும் அறிய வேண்டும். அவனை எண்ணி நன்னன் வேண்மான் பெருமைப் படவேண்டும். பாடலி செல்வதால் ஏற்படும் புகழ் அன்னி மிஞிலியன் ஒருவனையே அடைய வேண்டும்” எனத் தெரிவிக்க அழிசி பெரும்மகிழ்ச்சியுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

வெற்றிவேல் சென்னி தனது குடிலுக்குள் நுழைந்தான்.

தங்களுடைய குடிலை நோக்கி மகேந்திரனும், அன்னி மிஞிலியனும் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது மகேந்திரன், “நண்பா, இளவலை நீ கண்டபொழுது உனது முகத்தில் குழப்பம் எழுந்ததே ஏன்?” என வினவினான்.

“அதியமான் மாளிகையில் இளவலை சந்தித்து அவருக்கு முன் மொழி பெயர் தேயத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டேன் நான். அப்படியிருக்க எனக்கு முன் இளவல் எப்படி இங்கு வந்து சேர்ந்தார் என்ற குழப்பம் என்னை வாட்டுகிறது.”

“இளவலுக்கு முன் நீ புறப்பட்டாயா?” இப்பொழுது மகேந்திரன் குழப்பமானான்.

“ஆமாம். அவருக்கு முன் புறப்பட்டவன் நான். இவர் எப்படி ஒரு கிழமைக்கு முன் இங்கு வந்து சேர்ந்தார்?” என மீண்டும் குழப்பத்துடன் வினவினான் அன்னி மிஞிலியன்.

“அடேய், உளறாதே...”

“யார்?”

“நீ தான்.”

“நானா உளறுகிறேன்.”

“ஆமாம்.”

“என்ன இப்பொழுது உளறிவிட்டேன்.”

“இளவலை அதியமான் மாளிகையில் கண்டேன் என்கிறாய். அவருக்கு முன் புறப்பட்டேன் என்று கூறுகிறாயே.”

“இதைத்தான் நீ உளறல் என்கிறாயா?”

“ஆமாம்.”

“மகேந்திரா, இளவலை நான் அதியமான் மாளிகையில் அழுந்தார் இளவரசி எழினியுடன் சந்தித்தேன் நான். அன்று இளவலின் முகத்தில் அமைதியும், பேரன்பும், கருணையும் நிரம்பிக் கிடந்தது. என் மீது பெரும் அன்பு செலுத்தினார். இருவரும் பஞ்சணையில் அமர்ந்திருக்க அவர்களுடன் என்னை சரிக்கு சமமாக அமரவைத்து பேசி அனுப்பி வைத்தார்கள். ஆனால், இன்று அவரது முகத்தில் கருணையின் சாயல் கூட சிறிதும் காணப்படவில்லை.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் வைவிட்டு உரக்கச் சிரித்த மகேந்திர வளவன், “அடேய், இளவலை நீ எப்பொழுது அதியமான் மாளிகையில் சந்தித்தாய்?” என வினவினான்.

“ஒரு கிழமைக்கு முன்பு.”

“அதுவும் எழினி தேவியுடன்?”

“இளவரசர் இரண்டு திங்கள்களுக்கும் மேலாக இங்கு மொழி பெயர் தேயத்தை விட்டும் எங்கும் செல்லவில்லை, இங்கு தான் இருக்கிறார். தேறல் மயக்கத்தில் நல்ல கனவு கண்டிருக்கிறாய்.”

நடந்துகொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியன் நின்று, “மகேந்திரா... நான் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை. அவரை நான் சந்தித்ததும் உண்மை.” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவரை நீ அதியமான் மாளிகையில் சந்தித்திருந்தால் உனக்கு முன் அவரால் மொழி பெயர் தேயத்தை எப்படி அடைந்திருக்க இயலும்?”

“அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை.”

“ஒருவேளை ஒரே நேரத்தில் அவர் இரண்டு இடங்களிலும் இருக்கிறாரா என்ன?” என நகைத்தான் மகேந்திர வளவன்.

“இளவலை அதியமான் மாளிகையில் நான் சந்தித்தது உண்மை. எனது வாளின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன் மகேந்திரா.”

அப்பொழுது பரணின் மீது அமர்ந்து காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த வில்லாளியை அழைத்த மகேந்திரன், “இளவரசர் கடைசியாக நம் பாசறையை விட்டு சென்றது எப்பொழுது?” என வினவினான்.

“இரண்டு திங்கள் காலம் இருக்கும். அதுவும் சென்ற இரண்டாவது நாளே திரும்பி வந்துவிட்டார் தலைவரே.”

“சரி...” என வில்லாளியிடம் பதில் அளித்தவன் அன்னி மிஞிலியனை நோக்கி, “கேட்டாயா?” என வினவினான்.

“இரு திங்கள் காலமாக இளவல் இங்கிருந்து வேறு எங்கும் செல்லவில்லை என்றால் அதியமான் கோட்டையில் எழினி தேவியுடன் நான் கண்டது யாரை??? ஒருவேளை...” எனத் தனக்குத்தானே கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்ட அன்னி மிஞிலியன் குழப்பத்துடன் நின்றனவாண்டிருந்தான்.

அன்னி மிஞிலியனின் குழப்பத்தைக் கண்ட மகேந்திர வளவன் உரக்கச் சிரிக்கலானான். “நண்பா, மற்றவர்கள் தான் நம் இளவரசர்கள் இருவரையும் கண்டு குழம்புகிறார்கள். நீயும் ஏன் இப்படிக் குழம்புகிறாய்?” என வினவினான்.

“அப்படியெனில்...?”

“ஆமாம், நம் இளவரசர்கள் இருவரும் இரட்டைப் பிறவிகள் என்பதை அறிந்த நீயும் எதற்காக இப்படி வீணாகக் குழம்புகிறாய்?”

“அவர் உறைந்ததையில் அல்லவா ஆட்சி செலுத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்.”

“ஆமாம்.”

“அப்படியெனில் எனக்கு முன்னே என்னைப் பற்றிய செய்திகள் இங்கே எப்படி வந்தன?”

“அதுவா, நீ சேரும் முன்னே கழுகு இங்கே பறந்து வந்து செய்தியை சேர்ப்பித்து விட்டது.”

“ஓ... இதுதான் செய்தியா. அப்பொழுதே நினைத்தேன். ஆனாலும், குழம்பி விட்டேன்.”

“நீ மட்டுமா குழம்புகிறாய். இளவரசர்களான சென்னி இருவரும் ¹ இரட்டையர் என்பதை அறியாத பலரும் அவர்களைக் கண்டு குழம்பவே செய்கிறார்கள்.”

அன்னி மிஞிலியன் புன்னகைத்தான்.

“இருவரும் பார்ப்பதற்கு ஒரே மாதிரி இருக்கிறார்கள். அதிலும், இருவரது பெயரையும் சென்னி என்றே சில அரசியல் காரணங்களுக்காகச் சூட்டிவிட்டார்கள். குழப்பம் வராமல் இருக்குமா?”

“இப்பொழுது எனக்கு அனைத்து குழப்பங்களும் நீங்கிவிட்டன நண்பா. நன்றி” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலியன் உறங்கத் தொடங்கினான். உறக்கத்திலும் அவன் பிடர்த்தலையனின் நீண்ட கடல் பயணத்தைப் பற்றி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அந்தக் கவலை அவனுக்குக் கனவாக மாறி தோன்றிக்கொண்டிருந்தது.

அடிக்குறிப்பு :

1. இளஞ்சேட் சென்னி ஒப்புநோக்க முடிவு :

சங்க இலக்கியத்தில் சென்னி – 1, 2, 3 பற்றிய தகவல்கள் கிடைக்கின்றன.

- ☐ ஒருவன் செருப்பாழியை எறிந்தவன், மற்றொருவன் பாமுள்ளூரை வென்றவன்.
- ☐ ஒருவன் இளம்பெருஞ்சென்னி என்று புகழப்படுகிறான்.
- ☐ செருப்பாழியை வென்றவன் உறையூரிலிருந்து அரசாண்டான். பாமுள்ளூரை வென்றவன் புகாரிலிருந்து (நெய்தலங்கானல்) அரசாண்டான்.
- ☐ உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி போலந்தேர்மிசைப் பொலிவுடன் தோன்றினான்.

□ நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னி இயல்தேர்ச் சென்னி என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறான்.

மேற்கொண்ட தகவல்களை ஒப்பு நோக்குகையில் இளம்பெருஞ்சென்னி தந்தையாகவும், மற்ற இரண்டு சென்னிகளும் அண்ணன் தம்பியாகவும் இருந்திருப்பார்கள் என்று எண்ணி புதினத்தை எழுதியிருக்கிறேன்.

17 ருத்ரதாமனின் கடற் போர்

“அ கவுநர் கன்னியின் வாக்கு பலித்துவிட்டது. தேவி உரைத்ததைப் போன்றே கடல் கொள்ளையர்கள் நம்மைத் தாக்கப் போகிறார்கள். அனைவரும் கடற்போருக்கு ஆயத்தமாகுங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டான் மரக்கலத் தலைவன்.

மரக்கலத்தின் மீது நிற்குகொண்டிருந்த மாலுமிகள், வினையாளர்கள், வினைவலைஞர்கள் ஆகியோர் பரபரப்புடன் ஏற்கனவே விதிக்கப்பட்டிருந்த கட்டளைப்படி கையில் வாள், வில் — கணை, வேல், மூவிலை வேல், கோடரி, ஈட்டி ஆகியவற்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கடற்போருக்கு ஆயத்தமானார்கள். அவர்களுக்கு உதவியாக அம்மரக்கலத்தில் பயணம் செய்த பயணிகளும் ஆயுதத்தை ஏந்தலானார்கள்.

அப்பொழுது, யாளித் தூணின் உச்சியில் அமர்ந்து கண்காணித்துக்கொண்டிருந்த மாலுமி ஒருவன், “நமக்குப் பின்புறமாக நம்மை விரட்டியபடி தெற்கிலிருந்து மூன்று மரக்கலங்களும்; நமக்கு முன்புறத்தில் நம்மை நோக்கி வடக்கிலிருந்து மூன்று மரக்கலங்களும் வந்துகொண்டிருக்கின்றன” என உரக்கத் தெரிவித்தான்.

எதிர்பார்த்ததை விடவும் மரக்கலங்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்ததால் மரக்கலத்தில் நிற்குகொண்டிருந்த அனைவரின் மத்தியிலும் பீதி நிலவியது.

அப்பொழுது மாலுமி ஒருவன் மரக்கலத் தலைவனிடம், “தலைவரே நமக்கு முன்னும் பின்னும் கொள்ளையர்கள் சூழ்ந்து தாக்கப்போகிறார்கள். அவர்களின் பார்வையிலிருந்து இனி தப்பிக்க இயலாது. கட்டளையிடுங்கள்” என வேண்டினான்.

அந்த மரக்கலத்தின் முகப்புப் பகுதிக்குச் சென்று தனக்கு முன் நிற்குகொண்டிருந்த அனைவரையும் நோக்கிய மரக்கலத் தலைவன், “விரிக்கப்படாத பாய்கள் அனைத்தும் விரிக்கப்பட்டும். வில்லாளிகள் அனைவரும் யாளியின் தூண்களிலும், அதைச் சார்ந்திருக்கும் பாய்மரத் தூண்களிலும் தயாராக நிற்குகொள்ளுங்கள். மரக்கலத்தின் கீழ் தளத்தில் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் அடிமைகள் அனைவரையும் விடுவித்து அவர்களையும் நம்முடன் சேர்த்துக்கொண்டு போர் புரிவோம்” எனத் தெரிவித்தவன் மரக்கலத்தின் பின்புறத்தில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த அகவுநர் கன்னியிடம் சென்று, “தேவி எங்களை வாழ்த்துங்கள்” எனத் தெரிவித்தபடியே அவளுக்கு முன் மண்டியிட்டு நெற்றி மரக்கலத்தின் மேந்தளத்தில் பதிய வணங்கினான்.

“எப்பொழுதும் கூட்டமாகப் பயணிக்கும் நீங்கள் இம்முறை தனியாக கொள்ளையரிடம் சிக்கிக்கொண்டீர்கள் என்பதால் கவலை வேண்டாம். கடவுள் துணையிருக்கிறார். அவரது அன்பிற்குரிய பல வீரர்களும் இங்குத் துணையிருக்கிறார்கள்.”

“தங்களது அருளுடன் சேர்ந்து கடவுளின் அருளும் துணையிருப்பது எனக்குப் பெரும் நம்பிக்கையை அளிக்கிறது தேவி.”

அப்பொழுது திரையால் முகத்தை மூடியிருந்த அகவுநர் கன்னியின் சிரிப்புச் சத்தம் மெல்ல அவனுக்குக் கேட்டது. “இந்தப் போரில் நீ பெரும் வெற்றியைப் பெறுவாய். இந்த வெற்றியின் நினைவாக உனது மரக்கலத்தில் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் அடிமைகள் அனைவரையும் விடுவித்துவிடு” எனக் கட்டளையிட்டவள் விழிகளை மூடினாள்.

“இந்தப் போரில் வெற்றி பெற்று பரிசுச்சத்தை அடைந்ததும் அவர்களை விடுவித்து விடுகிறேன் தேவி” எனத் தெரிவித்தவன் எழுந்து சென்று மரக்கலத்தின் முகப்பிற்குச் சென்றான்.

அகவுநர் கன்னி மரக்கலத் தலைவனின் அறைக்குப் பாதுகாப்பாகச் செல்லலானாள்.

அகவுநர் கன்னியின் வாக்கினை அறிவதற்காக அனைவரும் காத்திருந்தார்கள். அனைவரையும் நோக்கிய மரக்கலத் தலைவன், “தேவி

நமது வெற்றியை உறுதி செய்துவிட்டாள். கடவுள் நமக்குத் துணையிருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறாள். ஆகவே கடற்கடவுள் ¹ வருணனின் துணையுடன் நாம் நம்மை விரட்டி வரும் இக்கடற்கொள்ளையரை வீழ்த்தி அவளது வாக்கினை நிறைவேற்றுவோம்” எனத் தெரிவிக்க அனைவரும் உற்சாகமாகி உரக்கப் போர் முழக்கம் எழுப்பினார்கள்.

மரக்கலத்தின் மீது நிற்குகொண்டிருந்தவர்கள் கொம்புகளையும், குழல்களையும் வேகமாக ஊதினார்கள். ஒற்றை முரசு வேகமாக முழங்கப்பட்டது. கடற் மாலுமிகள், வினையாளர்கள், வினைவலைஞர்கள் மற்றும் மரக்கலத்தில் பயணம் செய்தவர்கள் அனைவரும் “ஓஓஓ”வென்று உரக்கக் குரல் எழுப்பினார்கள். பிறகு அனைவரும் தத்தம் ஆயுதங்களுடன் போருக்குத் தயாரானார்கள்.

அப்பொழுது மரக்கலத் தலைவனுக்கு அருகில் நிற்குகொண்டிருந்த மாலுமியை நோக்கி, “அடிமைகளை விடுவித்து மேற்தளத்திற்கு அழைத்துவந்து அவர்களிடம் ஆயுதங்களை அளிக்க உத்தரவிட்டேனே, ஏன் இன்னும் நிறைவேற்றப்படவில்லை?” என வினவினான்.

“இதோ...” எனத் தெரிவித்தபடியே ஓடினான் அவன். அப்பொழுது, “நில்” என்ற அதிகாரக் குரல் எழ நின்றவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே குரல் வந்த திசையில் பொசய்டன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

பொசய்டன் மாலுமியிடம், “இந்தப் போர் முடிவடையும் வரை அடிமைகளை விடுவிக்கக்கூடாது” எனத் தெரிவித்தான்.

“எதற்காக அவர்களை விடுவிக்கக் கூடாது” எனக் குறுக்கிட்டு வினவினான் மரக்கலத் தலைவன்.

“அவர்களை விடுவித்தால் பிரச்சனை ஏற்படும்.”

“என்ன பிரச்சனை?”

“அடிமைகளின் கரங்களும், அவர்களின் உடல்களும் மரக்கலத்துடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் வரைதான் அவர்கள் உங்களுக்கு அடிபணிவார்கள். அவர்களின் தளைகள் உடைக்கப்பட்டது என்றால் கடற்கொள்ளையர் நம்மை

அடையும் முன் நாம் அடிமைகளுடன் போரிட்டு வெற்றிபெற வேண்டிய சூழல் வந்துவிடும்.”

“அவர்கள் எனது அடிமைகள். எனக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள்.”

“அதுதான் கூறினேனே. அவர்களின் உடல்கள் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் வரைதான் உங்களுக்கு அடிமை என்று.”

“அவர்கள் இல்லாவிட்டால் நம்மால் கொள்ளையரை எதிர்த்து வீழ்த்த இயலாது. அவர்களும் நம்முடன் இணைந்தால் தான் நமது பலம் அதிகரிக்கும்.”

“அடிமைகள் உங்களுக்கு ஆதரவாக போர் புரிவார்கள் என்று தாங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்களா?”

“ஆம்.”

“தாங்கள் எதிர்பார்ப்பது முட்டாள்தனம்.”

“யாரைப் பாத்து முட்டாள் என்கிறாய்?” எனக் கோபமடைந்த மரக்கலத் தலைவன், “இந்த மரக்கலம் என்னுடையது. இங்கு நிற்கும் அனைவரும் எனது கட்டளைக்குப் பணிந்தவர்கள்; எனது ஆணையை மறு பேச்சில்லாமல் நிறைவேற்ற வேண்டும். எதிர்த்தால் மரணம் தான் பரிசாகக் கிடைக்கும். புரிகிறதா?” எனப் பொசய்டனை நோக்கி வினவினான்.

பொசய்டன் சிரித்தான்.

“எனது மரக்கலத்தில் பயணம் செய்கிறவன் நீ. உன்னைக் காத்து அழைத்துச் செல்வது எனது பணி. உன்னிடம் அறிவுரை கேட்டால் நீ தெரிவிக்கலாம். இல்லையேல் ஓரமாக அமர்ந்து வேடிக்கைப் பார்.”

“எனது பணி என்ன, எனது எல்லை எதுவரை என்பதை நான் அறிவேன் மரக்கலத் தலைவரே. அடிமைகளுடன் நான் பிறந்ததிலிருந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களின் மனநிலையைப் பற்றித் தங்களை விடவும் நான் நன்கு அறிவேன். ஆதலால்தான் தெரிவித்தேன், இந்நேரத்தில் அடிமைகளை விடுவிப்பது அறிவுடைமை ஆகாது என்று. அவர்களை விடுவித்து அவர்களுடன் சேர்ந்து நாம் போரிட முயற்சிப்பதற்குப் பதில் நாம் போரில்லாமல்

கொள்ளையரிடம் சிக்கி நாம் கொண்டு செல்லும் வணிகப் பொருட்களை அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு சரணடைந்துவிடலாம்” எனப் பொசய்டன் கூறியதுதான் தாமதம் கடும் கோபம் கொண்ட மரக்கலத் தலைவன், “இந்த அடிமையை இழுத்துச் சென்று மரக்கலத்தின் கீழறையில் அடையுங்கள். எனக்கே புத்திமதி கூறுகிறான் இந்தக் கணிகையின் மைந்தன். நான் பார்க்காத கடற்போரா அல்லது நான் காணாத கடற்கொள்ளையரா?” எனத் வினவியபடியே கட்டளையிட்டான்.

அப்பொழுது அதுவரை அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்த மருத்துவன், “மரக்கலத் தலைவரே, அகவுநர் கன்னி சற்று முன் வாக்குரைத்த வேளையில் உங்களுக்குப் பின்புறமாகத் தான் நான் நின்றுகொண்டிருந்தேன். தேவி, உங்களுக்குத் துணையாக வீரர்களும் துணையிருக்கிறார்கள் என்று தெரிவித்தார்களே, அந்த வீரன் ஏன் பொசய்டனாக இருக்கக் கூடாது?” எனப் பொசய்டனை நோக்கிக் கைகாட்டியபடியே தெரிவித்தான்.

“இந்த மரக்கலத்தில் கட்டளையிடும் தகுதி மரக்கலத் தலைவனான எனக்கே இருக்கிறது. எனக்கு ஆலோசனை தேவை என்றால் உங்களிடம் கேட்கிறேன். மருத்துவம் பார்க்கும் தொழிலை மட்டும் தாங்கள் மேற்கொள்ளுதல் நலம். கடற்போர் முடிந்ததும் தங்களது பணியை மேற்கொள்ளுங்கள். மற்ற பணிகளை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன், “இன்னும் எதற்காகத் தாமதிக்கிறீர்கள்? இந்த அடிமையை இழுத்துச் சென்று கீழறையில் அடையுங்கள்” எனப் பொசய்டனை சுட்டிக்காட்டியபடியே கட்டளையிட்டான் மரக்கலத்தலைவன்.

வினையாளர்கள் சிலர் பொசய்டனை நெருங்கினார்கள். அப்பொழுது மருத்துவன், “சற்றுப் பொறுங்கள்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு மரக்கலத் தலைவனை நோக்கி, “உங்களது முழு திட்டம் என்ன தலைவரே? அதைத் தெரிவியுங்கள்” என வினவினான்.

“இப்படிச் கேள்” எனத் தெரிவித்த மரக்கலத் தலைவன், “காற்று சாதகமாக வீசுகிறது. மரக்கலத்தை பாய்களினால் அதிவேகமாகச் செலுத்தி அடிமைகளின் உதவியுடன் போரிட்டு கொள்ளையரை வீழ்த்தப் போகிறேன்” எனச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது பொசய்டன், “நான்தான் முன்பே தெரிவித்தேனே, இதற்குப் பதில் நாம் போரிடாமலே சரணடைந்துவிடலாம் என்று” என உரக்கத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் மரக்கலத் தலைவன், “இவனது கை, கால்களை வெட்டி கடலில் வீசி எறியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அப்பொழுது மருத்துவன், “பொசய்டன் கூறுவது உண்மைதான். தங்களது திட்டம் மிகவும் மட்டமாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

மருத்துவனைக் கோபத்துடன் நோக்கிய மரக்கலத் தலைவன், “இவனையும் அந்த அடிமைக்குத் துணையாக கை, கால்களை வெட்டி கடலில் வீசி எறியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

நடந்துகொண்டிருந்தவற்றை நற்கிள்ளி அமைதியாக வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது மாலுமிகள், வினையாளர்கள், வினைவலைஞர்கள் ஆகியோர் கையில் தரித்திருந்த ஆயுதங்களுடன் இருவரையும் நெருங்கினார்கள்.

பொசய்டன் தனது நிலையை எண்ணி வருந்தியவன் தன்னைப் பிடித்திருந்த இருவரிடமிருந்து தன்னை விடுவிக்க முயற்சித்தான்.

அப்பொழுது தன்னை நோக்கி நெருங்கியவர்களை அமைதியாகப் பார்த்த மருத்துவன் அவர்கள் நெருங்கியதும் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த குறுவாள் ஒன்றை எடுத்து நெருங்கிய இருவரின் கழுத்தைக் கண நேரத்தில் அறுத்திருந்தான். குரல்வளை அறுக்கப்பட்ட இருவரும் கழுத்தில் குருதி வடிய மரக்கலத்தின் மேல் தளத்தில் வீழ்ந்தார்கள்.

மரக்கலத் தலைவன் உட்பட அங்கு நின்ற அனைவரும் பெரும் அதிர்ச்சியில் நின்றார்கள். அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள்வதற்கு கண நேரம் பிடித்திருந்தது. சுற்றியிருந்தவர்கள் மருத்துவனை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள். பலர் தன்னை நோக்கிப் பாய்ந்ததைக் கண்டவன் இடையில் பாதுகாப்பாக மறைத்து வைத்திருந்த இலச்சினைப் பதக்கம் ஒன்றை எடுத்து தலைக்கு மேலே உயர்த்தியவன், “இப்பாரதவர்சத்தை ஆளும் சக்கரவர்த்தி அசோகப்

பியதசியின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். நீங்கள் அனைவரும் எனக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். அடங்குங்கள்” என உரக்க அதிகாரத்துடன் தெரிவித்தான்.

அவனது கையில் வைத்திருந்த இலச்சினைப் பதக்கத்தைப் பார்த்ததுமே மரக்கலத்தின் மேல் தளத்தில் நிற்குகொண்டிருந்த அனைவரும் நடுங்கி மண்டியிட்டு வணங்கினார்கள்.

மருத்துவனின் கையில் வைத்திருந்த இலச்சினைப் பதக்கம் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு அதைச் சுற்றிலும் மரகதக் கற்களும், சிவப்புக் கற்களும் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த இலச்சினைப் பதக்கத்தின் மையத்தில் ² மயிலின் உருவம் காணப்பட்டது. அதன் விழியில் முத்து ஒன்றும் ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்தது.

இலச்சினைப் பதக்கத்தை எடுத்து மடியில் பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொண்டவன், “இந்தக் கணத்திலிருந்து இந்தக் கடற்போர் முடிவடையும் வரை மௌரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தரின் ஆணையின் பேரில் மோரிய ஒற்றர் தலைவனான ருத்ரதாமனான நான் தான் இனி இம்மரக்கலத்தின் தலைவன். எனது கட்டளைப்படியே இனி இந்த மரக்கலம் செயல்படும்” என அவன் தெரிவிக்க ஒருவர் கூட அவனை எதிர்த்துப் பேசவில்லை.

அனைவருமே மண்டியிட்டு வணங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“பொசய்டனை விடுவிக்கிறேன் நான். அனைவரும் கடற்போருக்கு ஆயத்தமாகுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

விடுவிக்கப்பட்ட பொசய்டனிடம் வந்த ருத்ரதாமன், “கடற்போரில் எனக்கு அனுபவம் இல்லை. இந்தப் போரை நீயே வழிநடத்து. உனக்கு இந்த அதிகாரத்தை நான் வழங்குகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தங்களது உத்தரவு” எனப் பணிந்தான் பொசய்டன்.

அப்பொழுது மரக்கலத் தலைவனை நோக்கினான் ருத்ரதாமன். அவன் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவனிடம் “தங்களுக்கு எனது முடிவில் ஏதேனும் ஆட்சேபனை இருக்கிறதா என வினவினான்.

மரக்கலத் தலைவன் எந்த பதிலையும் அளிக்கவில்லை. அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தான்.

ஓரமாகக் கிடந்த தனது மூவிலை வேலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்ட பொசுப்டன், “விரிக்கப்பட்டிருக்கும் பாய்கள் அனைத்தும் உடனடியாகச் சுருட்டப்பட்டுக் கீழே இறக்கப்படட்டும்” எனத் தெரிவித்தவன் அவனுக்கு முன் நின்றவர்களை நோக்கி, “இனி இந்த மரக்கலம் முழுக்க முழுக்க அடிமைகளின் துடுப்புகளின் வழியாகத் தான் பயணிக்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டவன் நேராகக் கீழே அடிமைகள் பிணைக்கப்பட்டிருந்த கீழறையை நோக்கிச் சென்றான்.

அங்கே பரிதி வெளிச்சம் குறைவாக ஊடுருவியதால் இருள் மண்டிக் கிடந்தது. ஓரிரு பந்தங்கள் மட்டுமே எரிந்துகொண்டிருந்தன. அடிமைகள் அனைவரும் வரிசையாக இடப்புறத்திலும், வலப்புறத்திலும் இருவர் இருவராக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“அனைவரையும் சங்கிலியால் பிணைத்துவிடுங்கள்” என அவனுக்கு முன் நின்றுகொண்டிருந்த முரட்டு வினையாளனிடம் கட்டளையிட்டவன் அடிமைகளை நோக்கி, “நம்மை நோக்கி கொள்ளையரின் மரக்கலங்கள் வேகமாக வந்துகொண்டிருக்கின்றன. மரக்கலம் மூழ்கினால் இதனோடு பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் நீங்களும் சேர்ந்து மூழ்கிவிடுவீர்கள். ஆதலால் எவ்வளவு விரைவாகத் துடுப்புகளைத் துழாவ முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாகத் துடுப்புகளைத் துழாவுங்கள். உயிர் பிழைக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் இருந்தால் ஒத்துழையுங்கள். இல்லையேல் நாம் அனைவரும் நீருக்குள் மூழ்குவோம்” எனத் தெரிவித்த அடுத்த கணம் அடிமைகளை வினையாளர்கள் இரும்புச் சங்கிலிகளால் பிணைத்தார்கள்.

“எங்களைப் பிணைக்க வேண்டாம்” என்று அடிமைகள் கதறினார்கள். சத்தம் எழுப்பியவர்களின் முதுகுகளை சாட்டைகளும், கசைகளும் முத்தமிட்டு குருதிக் காயத்தை ஏற்படுத்தின.

முரசு ஒன்று ஒரே சீராக அடிக்கப்பட்டது. அந்தச் சத்தத்திற்கு ஏற்ப அடிமைகள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் துடுப்புகளைத் துழாவினார்கள்.

கசையடிகளின் சத்தமும் எழுந்தன. அதே நேரத்தில் அடிமைகளின் அலறல் சத்தமும் எழுந்துகொண்டிருந்தன.

பொசய்டன் மேலே தளத்திற்கு வந்த சமயத்தில் அவனது ஆணைப்படி பாய்கள் அனைத்தும் கீழிறக்கப்பட்டிருந்தன. உடனே பொசய்டன் ஓங்கி உயர்ந்திருந்த யாளித் தூணின் மீது வேகமாக ஏறினான். தொலைவில் தன்னை நோக்கி அந்துகொண்டிருந்த மரக்கலங்களை நோக்கினான். வடக்கிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த மரக்கலங்கள் அளவில் சிறுத்து நீளமாகக் காணப்பட்டது. அதைப் பார்த்ததுமே புன்னகைத்தவன் பின்புறமாக விரட்டி வரும் மரக்கலங்களை நோக்கினான். பாய்ப்படகுகள் விரைந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றின் மூக்கு உயர்ந்து வந்துகொண்டிருந்ததைப் பார்க்கும்போதே தொலைவில் தலையை உயர்த்தி பாம்புகள் வந்துகொண்டிருப்பதைப் போன்றே விரைந்துகொண்டிருந்தன. இரண்டையும் பார்த்தவன் புன்னகைத்தபடியே நூலேணி வழி கீழிறங்கினான்.

பிறகு அனைவரையும் நோக்கியவன், “கவலை வேண்டாம். நம்மை நோக்கி வரும் மரக்கலங்களை எளிதில் வீழ்த்திவிடலாம்” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தான்.

ருத்ரதாமன், “பொசய்டா, நமக்கு இன்னும் எவ்வளவு காலம் இருக்கிறது?” என வினவினான்.

“நாமும் வேகமாகப் பயணித்து செல்வதால் நமக்கு முன்னே நம்மை நோக்கிப் பயணித்து வரும் மரக்கலங்களை ஒன்று அல்லது ஒன்றரை நாழிகைப் பொழுதில் அடைந்துவிடுவோம். ஆனால், நம்மை விரட்டி வரும் மரக்கலங்கள் நம்மை விரட்டிப் பிடிக்க ஒரு சாமப் பொழுதிற்கு மேல் ஆகும்.”

“உனது திட்டம் என்ன? நாம் எப்படிக் கடலாடப் போகிறோம்?”

“கூறுகிறேன் ஒற்றர் தலைவரே...” எனத் தெரிவித்தவன் அமைதியாகச் சிந்தித்தான். பிறகு ஓடிச்சென்று மரக்கலத்தின் மைய அறையில் நிரப்பட்டிருந்த வணிகப் பொருட்களைக் கண்டான். அவற்றில் கற்பூரம் நிரம்ப இருப்பதைப் பார்த்தவன் மகிழ்ந்தபடியே மேல் தளத்திற்கு வந்தவன், “நம்மை நோக்கி வடக்கிலிருந்து வந்துகொண்டிருக்கும் மரக்கலங்கள் மூன்றும் திமில் வங்க

மரக்கலங்கள் ஆகும். கடல் நீரைப் பிளந்துகொண்டு நம்மைத் தாக்க வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் முகப்புப் பகுதியான முகரி துரோதை முகவும் வலிமையானவை. அம்முகரி துரோதை நம்மரக்கலத்தின் பக்கவாட்டில் மோதினால் நம் மரக்கலம் உடைந்து தூள் தூளாகிவிடும்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் ருத்ரதாமன், “நாம் அவர்களை எப்படிச் சந்திக்கப் போகிறோம்?” என வினவினான்.

அப்பொழுது பொசய்டன் மரக்கலத்தின் முகப்புப் பகுதிக்குச் சென்று குனிந்து அடிப்பாகத்தை நோக்கினான். பிறகு, “திமில் வங்க மரக்கலத்தை விடவும் நமது மரக்கலத்தின் ³ முகரி துரோதை வலிமையாக இருக்கிறது. திமில் வங்கம் நமது மரக்கலத்தை எந்த வகையிலும் பக்கவாட்டிலிருந்து மோதி விடக் கூடாது” எனச் சுக்கானைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற கப்பலோட்டியை நோக்கித் தெரிவித்தான்.

பிறகு, “நம்மைப் பின்புறத்திலிருந்து தாக்க விரட்டிக்கொண்டு வரும் மரக்கலங்கள் விரைவாகப் பயணிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே பயணிக்க வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும் நீள்மரக் கலங்கள் அவை. அவற்றில் கொள்ளையர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவற்றை நாம் எந்த இடத்தில் மோதினாலும் அந்த நீள் மரக் கலங்கள் நீருக்குள் மூழ்கிவிடும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அங்கு சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. பிறகு, “கொள்ளையரின் பயங்கர ஆயுதம் அவர்கள் மீது நாம் கொண்டிருக்கும் அச்சமே ஆகும். ஆகவே அவர்களின் ஆயுதத்தை நாம் சுமக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நம்மை விரட்டி வரும் கடற்கொள்ளையர்கள் எந்த விதத்திலும் நம்மை விட வலிமையானவர்களாக இல்லை. ஆகவே அவர்களைக் கண்டு நாம் அஞ்சவேண்டாம்” என அவனுக்குமுன் நின்றனுகொண்டிருந்தவர்களை நோக்கித் தெரிவித்தான்.

“நமது தாக்குதல் முறை இதுதான்” என்றவன் அமைதியானான். தனக்கு முன் நின்ற அனைவரையும் ஒருமுறை நோக்கியவன், “திமில் வங்கம் பாய்கள் விரிக்கப்படாமல் காற்றின் திசைக்கு எதிர்த் திசையில் வந்தாலும் துடுப்புகளின் உதவியுடன் விரைந்து வந்துகொண்டிருக்கின்றன. நமக்குக் கடல்

நீரோட்டமும், காற்றின் திசையும் சாதகமாக இருக்கின்றன. அச்சத்தை விட்டு வேகமாக மரக்கலத்தை செலுத்தி போர் புரிந்தாலே நம்மால் எளிதில் வெற்றிபெற்றி விட முடியும். தற்பொழுது நமது பணி சமயத்திற்கு ஏற்றத்தைப் போன்று திறமையாக செயல்படவேண்டும். அவ்வளவே. எனது கட்டளைப்படி மரக்கலம் இயங்கட்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

மரக்கலத்தில் நின்கொண்டிருந்த அனைவரும், “வெற்றி நமக்கே” என முழக்கமிட்டார்கள்.

பொசய்டன் அடுத்தடுத்து கட்டளைகளையிட அனைவரும் போருக்கு ஆயத்தமானார்கள்.

அடுத்த ஒரு நாழிகைப் பொழுதும் வேகமாகக் கழிந்துகொண்டிருந்தது. இருதரப்பு மரக்கலங்களும் நேர் எதிரில் ஒன்றை நோக்கி மற்றொன்று வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தன.

மரக்கலத்தில் சீரான ஓசையில் முரசு முழங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த முரசு சச்சத்தத்திற்கு ஏற்ற வகையில் அடிமைகள் துடுப்புகளை ஒரு சேர வாழித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மரக்கலம் வேகமாக சென்றுகொண்டிருந்தது.

கொள்ளையரின் திமில் வங்கத்தில் வீற்றிருந்த அவர்களின் தலைவன் குழம்பினான். ஏனெனில், இதற்கு முன் அவனது கூட்டத்தைக் கண்டதுமே வணிகர்கள் குழுவாக வந்தாலும் அஞ்சி பயந்து ஓடி அகப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், முதல் முறையாக ஒற்றை மரக்கலம் ஒன்று தம்மை நோக்கிச் சீரான வேகத்தில் வந்துகொண்டிருப்பதை அதிசயமாக நோக்கினான்.

பொசய்டனின் மரக்கலம் நிதானமாக சென்றுகொண்டிருக்க கொள்ளையரின் திமில் வங்கங்கள் நெருக்கமாக வந்துகொண்டிருந்தன. கொள்ளையரின் மூன்று திமில் வங்கங்களில் நடுவில் பயணிக்கும் திமில் வங்கம் வணிக மரக்கலத்தை நெருக்கு நேர் மோதி தாக்கினால் மற்ற இரண்டு மரக்கலங்களும் அதை இரண்டு பக்கமும் சூழ்ந்துத் தாக்கி வீழ்த்திவிடலாம் என்று திட்டம் வகுத்து மூன்று திமில் வங்கங்களும் நெருக்கமாக வந்துகொண்டிருந்தன.

வணிக மரக்கலம் நேராகச் சென்றுகொண்டிருக்க மூன்று திமில் வங்கங்களும் கடல் நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு விரைந்து வந்துகொண்டிருந்தன. கொள்ளையரின் மூன்று திமில் வங்கங்களும் நேருக்கு நேர் சற்றுத் தொலைவில் நெருங்கி வந்துகொண்டிருப்பதைக் கவனித்த பொச்ய்டன் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பினான். அதுவரை சீரான வேகத்தில் “டும்ம்ம்... டும்ம்ம்” அடித்துக்கொண்டிருந்த முரசு “டும்ம்... டும்ம்... டும்ம்” என அதிவேகமாகத் தட்டப்பட்டது.

அந்த முரசுச் சத்தத்திற்கு ஏற்ற வகையில் அடிமைகள் துடுப்புகளை, “ஓஊம்ம்ம்... ஓஊம்ம்ம்” எனச் சத்தம் எழுப்பியபடியே உடல் வலிமைகள் அனைத்தையும் திரட்டி துடுப்புகளை வேகமாகத் துழாவினார்கள். அடிமைகளைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் சாட்டைகளைக் கொண்டும் கசைகளைக் கொண்டும் வேகமாக அடித்தார்கள்.

கொள்ளையரின் மூன்று திமில் வங்கங்களில் நடுவில் வந்த திமில் வங்கத்தை நோக்கி அதிவேகமாக மோதுவதற்கு நேருக்கு நேராகச் சென்றது பொச்ய்டனின் மரக்கலம். மற்ற இரண்டு திமில் வங்கமும் வணிக மரக்கலத்தை இரண்டு புறத்திலும் சூழ்ந்து தாக்கும் திட்டத்தில் வந்துகொண்டிருந்தன.

இருதரப்பு மரக்கலங்களும் நெருங்கியிருந்தன. இரண்டையும் இயக்கிக்கொண்டிருந்த அடிமைகள் வேகவேகமாகத் துடுப்புகளை இயக்கி மரக்கலங்களை இயக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதிவேகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று வேகமாக நெருங்கிய மரக்கலங்கள் ஒன்றையொன்று மோதிக்கொள்ளும் நிலை. அப்பொழுது, “துடுப்புகளை உள்ளிழுத்துக்கொள்ளுங்கள்” எனக் கத்தியபடியே கப்பலோட்டியின் வசமிருந்து சுக்கானை வலப்புறமாகத் திருப்பினான்.

அவனது கட்டளை எழுந்த அடுத்த கணம் வினையாளன் ஒருவன் உரக்கக் கத்தினான். அடிமைகள் அனைவரும் துடுப்புகளை உள்ளிழுத்துக் கொண்டார்கள். அவன் சுக்கானைத் திருப்பிய உடனே மரக்கலம் வந்த வேகத்தில் வலப்புறமாகத் திரும்பியது. சற்று திரும்பியதும் பிறகு மீண்டும் நேராக சுக்கானை இயக்கினான். அதிவேகத்தில் மோதுவதற்கு வந்த

கொள்ளையரின் திமில் வங்கத்தின் முகப்புப் பகுதியான முகரி துரோதை பொசய்டனின் மரக்கலத்தை உரசியபடி கடக்கத் தொடங்கியது.

அப்பொழுது நெருக்கமாகப் பயணித்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு திமில் வங்கங்களுக்கு இடையில் பாய்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தது பொசய்டனின் வணிக மரக்கலம். கொள்ளையர்கள் கையில் இருந்த வேல்களையும், ஈட்டிகளையும் வணிக மரக்கலத்தை நோக்கி இரண்டு புறங்களிலிருந்தும் வீசினார்கள். பதில் தாக்குதல் தொடுக்காமல், “தற்காத்துக் கொள்ளுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் ருத்ரதாமன்.

கையில் ஆயுதங்களுடன் நின்றുകொண்டிருந்தாலும் மரக்கலத்தின் மேல் தள தடுப்பிற்கு அருகில் குனிந்து அனைவரும் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டார்கள்.

ஆனால், யாளி மற்றும் பாய்மரத் துணின் மீது அமர்ந்திருந்த வணிகக் குழுவின் வில்லாளிகள் குறி பார்த்து கொள்ளையர் மீது கணைகளைப் பாய்ச்சினார்கள். “கற்பூர மூட்டைகளை வீசி எறியுங்கள்” எனச் சரியான நேரத்தில் ருத்ரதாமன் கட்டளையிட தயாராக வைத்திருந்த கற்பூரங்களை வாரி கொள்ளையரின் இரண்டு திமில் வங்கங்களின் மீது வீசி எறிந்தவர்கள் எரியம்புகளை எய்து தீவைக்கவும் செய்தார்கள். \

கொள்ளையரின் விரிக்கப்படாத பாய்மரத் துணிகள் கணநேரத்தில் தீப்பிடித்தன. தீப்பற்றத் தொடங்கிய உடனே பாய்மரங்களில் நின்று கணைகளை எய்துகொண்டிருந்த வில்லாளிகள் அனைவரும் கீழே குதிக்கலானார்கள். அவர்கள் சுதாரித்து எதிர்தாக்குதல் தொடுக்க தொடங்குவதற்குள் வணிக மரக்கலம் கடந்த வேளையில் இரண்டு திமில் வங்கங்களிலிருந்தும் மடமடவென்ற சத்தம் எழுந்து அடங்கியது. அந்தச் சத்தம் என்ன என்பதைக் கொள்ளையர்கள் அறிவதற்குள் வணிக மரக்கலம் அவர்களைக் கடந்து பின்னால் சென்றிருந்தது.

வணிக மரக்கலம் கடந்து சற்றுத் தொலைவிற்குச் சென்ற பிறகுதான் திமில் வங்கங்கள் இரண்டின் ஒருபக்க துடுப்புகள் அனைத்தும் உடைக்கப்பட்டுவிட்டன என்பதை அறிந்தார்கள்.

உடனே, “உடைந்த துடுப்புகளை உடனே அகற்றி புதுத் துடுப்புகளை மாற்றுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் கடற்கொள்ளையரின் தலைவன்.

கொள்ளையர் கலத்தின் அடிமைகள் வேகவேகமாக செயல்படத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது பொசய்டன் வலது கரத்தைத் தொங்கபோட்டு இடது கரத்தை மட்டும் வேகமாக ஆட்டினான்.

மரக்கலத்தின் வலப்புறத் துடுப்புகள் அனைத்தும் உள்ளிழுக்கப்பட இடதுபுறத் துடுப்புகள் மட்டும் வேகமாக இயக்கப்பட்டன. உடனே அவனது மரக்கலம் அதிவேகத்தில் வலதுபுறமாகத் திரும்பியது. இரண்டு கைகளையும் ஆட்டினான். அடுத்த கணம் உள்ளிழுக்கப்பட்ட துடுப்புகளும் வெளிப்பட்டு வேகமாக இயக்கப்பட்டன.

அதிவேகமாக இயங்கிய மரக்கலத்தின் சுக்கானை இயக்கி துடுப்பை இழந்து நின்றனுகொண்டிருந்த ஒரு திமில் வங்கத்தின் பக்கவாட்டுப் பகுதியை நோக்கி மரக்கலத்தை செலுத்தினான்.

கடந்து சென்ற வணிக மரக்கலம் கணநேரத்தில் திரும்பி வருவதைக் கண்டதும் கொள்ளையர்கள், “மோதப் போகிறார்கள்... மோதப் போகிறார்கள்...” என்று எச்சரிக்கை எழுப்பி முடிவதற்குள் அதிவேகமாக வந்த மரக்கலத்தின் முகரி துரோதை எனப்படும் முகப்புப் பகுதி திமில் வங்கத்தின் நடுப் பகுதியில் வேகமாக மோதியது. அடுத்த கணம் திமில் வங்கம் நிலை தடுமாற பின்னால் சென்ற வணிக மரக்கலம் மீண்டும் முன்னேறி இன்னொரு முறை அதிவேகத்தில் மோதியது.

அவ்வளவுதான் அத்திமில் மரக்கலத்தின் அடிப்பகுதி முழுவதும் உடைந்து அதற்குள் நீர் புகத் தொடங்கியது. அதற்குள் அமர்ந்திருந்த அடிமைகள் அனைவரும் மரண பயத்தில் கூச்சல் எழுப்பத் தொடங்கினார்கள். வணிக மரக்கலம் தொடர்ந்து முன்னோக்கி இயக்கப்பட அதற்குப் பின்னால் நின்றனுகொண்டிருந்த மற்றொரு துடுப்புகளை இழந்த திமில் வங்கத்தின் மீதும் மோதியது.

துடுப்புகளைப் பின்னோக்கி இயக்கப்பட வணிக மரக்கலம் பின் வாங்கியது. கொள்ளையரின் திமில் வங்கங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதியதால் அவற்றின் பாய்மரங்கள் ஒன்றோடொன்று சிக்கிக்கொண்டன. கொள்ளையர்கள் அலறினார்கள்.

அப்பொழுது வில்லாளியின் கையில் இருந்த வில்— கணையை வாங்கிய ருத்ரதாமன் வில்லின் நாணில் கணையைப் பொருத்தி திமில் வங்கத்தில் கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருந்த கடற்கொள்ளையரின் தலைவனை நோக்கி எய்தான். காற்றில் சுழன்ற படி சென்ற அவ்வம்பானது கொள்ளையர் தலைவனின் கழுத்தில் பாய்ந்தது. நிலை தடுமாறி கடலுக்குள் விழுந்தான் அவன்.

கடற் கொள்ளையர்கள் அனைவரும் இக்கட்டான சூழலை எண்ணி அதிர்ச்சியில் நின்றனாக்கொண்டிருந்த வேளையில் இன்னொரு முறை மரக்கலத்தை முன்னோக்கிச் செலுத்தி அந்த இரண்டு மரக்கலங்களின் மீதும் மோதினான் பொசய்டன். இரண்டும் பெருத்த சேதம் அடைந்து நீர் உட்புகத் தொடங்கியது.

“உட்புகுந்து தாக்குங்கள்” என ருத்ரதாமனிடமிருந்து கட்டளை எழுந்ததுதான் தாமதம் அடுத்தகணம் வணிகர் மரக்கலத்தில் தயாராக நின்றனாக்கொண்டிருந்த மாலுமிகள், வினையாளர்கள் மற்றும் வினைவலைஞர்களில் ஒரு பிரிவினர் நீரில் மூழ்கத் தொடங்கிய திமில் வங்கத்திற்குள் பாய்ந்து சென்று தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். வாட்களும், வேல்களும் மோதிக்கொண்டன. ஏற்கனவே நம்பிக்கையை இழந்திருந்த கடற் கொள்ளையர்கள் எளிதில் வீழ்த்தப்பட்டார்கள். அவர்களின் கரங்களும், தலைகளும் உடலிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டன. பலர் தற்காத்துக்கொள்ள கடலுக்குள் குதிக்கலானார்கள். கடலுக்குள் குதித்து தப்பிக்க முயற்சித்தவர்களின் மீதும் ஈட்டிகளும், கணைகளும் பாய்ச்சப்பட்டன.

மேற்கண்ட நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் கண நேரத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டு விட்டதால் திமில் வங்கத்தில் வலப்புறமாக சென்றதால் துடுப்புகள் உடையாமல் தப்பித்த திமில் வங்கம் திரும்பி கொள்ளையரைக் காக்க அதிவேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது.

“பின்வாங்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் பொசய்டன். அடுத்தகணம் திமில் வங்கத்திற்குள் ஊடுருவி தாக்குதல் நடத்திக்கொண்டிருந்த மாலுமிகள், வினையாளர்கள், வினைவலைஞர்கள் ஆகியோர் மீண்டும் மரக்கலத்திற்குள் தாவினார்கள். உடனே மரக்கலம் பின்னோக்கிச் செலுத்தப்பட்டது.

பிறகு பொசய்டனின் கட்டளைப்படி தன்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த ஒற்றைத் திமில் வங்கத்தை நோக்கிச் சென்றது.

கடல் நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு அதிவேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த இரண்டும் ஒன்றோடொன்று நேருக்கு நேர் மோதிக்கொண்டன. இரண்டின் மீதும் நின்றுகொண்டிருந்தவர்கள் தூக்கி எறியப்பட்டார்கள். திமில் வங்கத்தை விடவும் மரக்கலம் பெரியதாகவும், வலிமையாகவும் காணப்பட்டதால் திமில் வங்கம் உடைந்து சுக்கு நூறாக சிதறியது. அதனுள் கடல் நீர் உட்புகத்தொடங்கியது. கடல் கொள்ளையர்கள் பீதியில் காணப்பட அப்பொழுது திமில் வங்கத்திற்கு ருத்ரதாமனின் தலைமையில் தாவிய மரக்கல மாலுமிகள் கொள்ளையர்களை வெட்டிக் கொன்று போட்டுவிட்டு மீண்டும் மரக்கலத்திற்குத் தாவினார்கள்.

பொசய்டன் கொம்பினை வேகமாக ஊதினான். துடுப்புகள் மீண்டும் பின்னோக்கிச் செலுத்தப்பட்டன. உடனே மரக்கலம் திரும்பியது. தாக்க வந்த மூன்று மரக்கலங்களும் நீருக்குள் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தன. அதில் காணப்பட்ட கடற்கொள்ளையர்கள் கடலுக்குள் குதித்து உடைந்த மரக்கலப் பாகங்களைக் கொண்டு நீந்தத் தொடங்கினார்கள். மரக்கலத்தில் நின்ற வில்லாளிகள் கண்ணில் அகப்பட்ட கடற்கொள்ளையர் மீது கணைகளைச் செலுத்தி கொன்று போட்டார்கள். கொள்ளையர் திமில் வங்கத்தோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்த அடிமைகள் அனைவரும் நீருக்குள் மூழ்கினார்கள். அவர்கள் எழுப்பிய கதறல் சத்தம் வேகமாக அடங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அடிமைகளைப் பற்றி அங்கிருந்த எவரும் கவலைப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

பொசய்டன் வெற்றி முழக்கத்தைக் கொம்பை ஊதி வெளிப்படுத்தினான். மரக்கலத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த மாலுமிகள்,

கடலோடிகள், வினையாளர்கள், வினைவலைஞர்கள் ஆகியோர் வெற்றி முழக்கமெழுப்பினார்கள். உற்சாகத்தில் துள்ளிக் குதித்தார்கள்.

அனைவரும் பொசய்டனையும், ருத்ரதாமனையும் வாழ்த்தி முழக்கமெழுப்பினார்கள். அப்பொழுது மரக்கலத் தலைவன் பொசய்டனுக்கு முன் பணிந்து, “நம்மை விரட்டி வரும் எஞ்சிய கடற்கொள்ளையரை எப்படி வீழ்த்தப் போகிறீர்கள்?” என மரியாதையுடன் வினவினான்.

அவனது திடீர் மரியாதையைக் கண்டுப் புன்னகைத்த பொசய்டன், “நாம் அவர்களைத் தாக்கப் போவதில்லை” எனப் பதில் அளித்தான்.

“எனக்குப் புரியவில்லை.”

“நாம் நமது மரக்கலத்தை பரிகச்சத்தை நோக்கிச் செலுத்துவோம்.”

“அவர்கள் வேகமாக வந்து நம்மைப் பின்புறத்தில் தாக்கமாட்டார்களா?”

“தாக்கமாட்டார்கள். நாம் மூழ்கடித்த இந்த திமில் வங்கங்களைப் பார்த்த பிறகு நம்மை விரட்டித் தாக்குவதற்கு அவர்கள் துணியமாட்டார்கள். நம்மை விரட்டினால் அவர்கள் மூழ்கடிக்கப்படுவார்கள் என்பதை மூழ்கிக்கொண்டிருக்கும் திமில் வங்கங்களைப் பார்த்ததும் புரிந்துகொள்வார்கள்.”

சுற்றிலும் தனது பார்வையைச் செலுத்தி மூழ்கிக்கொண்டிருந்த திமில் வங்கங்களையும், கடலில் உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருந்தவர்களையும் பார்த்த மரக்கலத் தலைவன், “நம்மைப் பின்தொடர கனவிலும் அவர்கள் நினைக்க மாட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

அதுவரை அமைதியாக நின்ற ருத்ரதாமன், “கடற்கொள்ளையரின் பலம் நாம் அவர்கள் மீது கொண்டிருக்கும் அச்சம் தான். இன்று அந்த அச்சத்தை அவர்களுக்கு அளித்துவிட்டோம். ஆதலால் இனி அவர்கள் நம்மைப் பின்தொடர்மாட்டார்கள்” என மரக்கலத்தலைவனிடம் தெரிவித்தவன், “இந்த வெற்றி நம் பொசய்டன் ஒருவனையே சாரும். அவனை அனைவரும் வாழ்த்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மரக்கலத்தில் நிற்குகொண்டிருந்த கடலோடிகள் அனைவரும், “பொசய்டன் வாழ்க... பொசய்டன் வாழ்க...” என்று முழக்கமிட்டார்கள்.

அப்பொழுது பொசய்டன், “நான் தங்களால் எய்யப்பட்ட கணைதான். என்னை இயக்கியது தாங்களே. ஆதலால் இந்தப் போரின் வெற்றி மோரியத் தலைவரான தங்களையே சாரும். இந்த வெற்றிக்கு முழு பொறுப்பு தாங்கள் ஒருவர் மட்டுமே. தாங்கள் மட்டும் சரியான நேரத்தில் தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால் நான் இந்நேரம் மீன்களுக்கும், சுறாக்களுக்கும் இறையாகியிருப்பேன். இந்த வெற்றி தங்களுக்கு காணிக்கையாக்குகிறேன்” என நெகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்தான்.

ருத்ரதாமன் சிரித்தபடியே, “இதில் எனது பங்கு எதுவுமே இல்லை பொசய்டா. உனது வீரமும், விவேகமும் தான் வெற்றியை ஈட்டியிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தவன், அனைவரையும் நோக்கி, “காயம் பட்டவர்கள் மருந்து கட்டிக்கொள்ளுங்கள். பிழைக்க முடியாத அளவிற்கு எவருக்கேனும் காயம் ஏற்பட்டிருந்தால் அவர்களைத் தூக்கிக் கடலுக்குள் வீசி எறியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

காயம் பட்டவர்கள் மருந்திட்டுக்கொண்டார்கள். உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் கடலுக்குள் தூக்கி வீசப்பட்டார்கள்.

சுற்றிலும் கர்வத்துடன் பார்வையைச் செலுத்திய பொசய்டன் கையில் வைத்திருந்த தனது மூவிலை வேலை உயர்த்தி, “மீண்டும் பாய்கள் கட்டப்பட்டு பறக்கவிடப்பட்டும். மரக்கலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் சிறு சிறு சேதத்தை உடனே சரி செய்யுங்கள். துடுப்புகள் துழாவப்பட்டும். மரக்கலம் பரிகச்சத்தை நோக்கி மரக்கலத் தலைவரின் ஆலோசனைப்படி பயணிக்கட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு நற்கிள்ளியை நோக்கிச் சென்று பணிந்தான்.

அவனது தோளில் தனது கையை வைத்த நற்கிள்ளி, “வாய்ப்பு கிடைத்ததும் நீ உன்னை நிரூபித்துவிட்டாய் பொசய்டா. நாம் திரும்பியதும் உனக்கு ஒரு மரக்கலத்தை பரிசாக அளிக்கலாம் என்று இருக்கிறேன். சுதந்திர மனிதனாக நீ கடலோடலாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எனக்கு சுதந்திரம் என்று எதுவும் தேவையில்லை தலைவரே. தங்களது அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்ட அடிமையாகவே நான் இருக்க விரும்புகிறேன் தலைவரே” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான் பொச்ய்டன்.

அப்பொழுது ருத்ரதாமனும் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டான். மரக்கலத் தலைவன் மரக்கலத்தை பரிகச்சத்தை நோக்கிச் செலுத்தினான்.

மரக்கலம் துடுப்புகள், வேகமாக வீசிய கடற்காற்று, பாய்ந்துகொண்டிருந்த கடல் நீரோட்டம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு விரைந்து சென்றுகொண்டிருந்தது.

நற்கிள்ளியை நோக்கிய மருத்துவன் ருத்ரதாமன், “தற்பொழுது தங்களது உடல் நலம் நன்கு தேறிவிட்டது” எனத் தெரிவித்தான்.

நற்கிள்ளி, “மோரிய ஒற்றர் தலைவரின் மருத்துவமும், பொச்ய்டனின் அரவணைப்பும், அகவுநர் கன்னி தேவியின் அருளும் என்னைக் குணமடையச் செய்துவிட்டன” எனத் தெரிவித்தான்.

புன்னகைத்த ருத்ரதாமன், “கடைசி வரை என்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டாம் என்றே முடிவு செய்திருந்தேன். மரக்கலத் தலைவனின் முட்டாள்தனம் என்னை வெளிப்படுத்தவைத்து விட்டது” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது மரக்கலத் தலைவனின் அறையிலிருந்து வெளிவந்த அகவுநர் கன்னி, “ருத்ரதாமா, காரணமில்லாமல் இந்த உலகில் அணுவும் வீணாக அசைவதில்லை” எனத் தெரிவித்தவள் ருத்ரதாமனையும், நற்கிள்ளியையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடியே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றாள்.

நற்கிள்ளி தனக்கு முன் நின்ற ருத்ரதாமன் மற்றும் பொச்ய்டனை நோக்கிப் புன்னகைத்தான். தனது இலக்கு யார் என்பதைக் கண்டறிந்த மனநிறைவு அவனுக்குள் ஏற்பட்டிருந்தது. எதிர்காலத்தில் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை அவனது மனம் வேகமாகக் கணக்குப் போட ஆரம்பித்திருந்தது.

திமில் வங்கத்திற்குள் நுழைந்து கொள்ளையரைத் தாக்கிய ருத்ரதாமனின் வாள் வீச்சினைக் கண்டதும், ‘இவனைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு விட்டோமோ?’ என்ற எண்ணம் கூட அவனுக்குள் தோன்றியது.

கடற் கொள்ளையரை வீழ்த்திய பிறகு மரக்கலம் அமைதியாக பரிகச்சத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. ஆனால், அடுத்த சில சாமப் பொழுதுகளில் எரித்திரையன் கடலின் நீரோட்டம் முற்றிலும் நின்றிருந்தது. காற்று வீசுவது நின்று பாய்மரங்கள் அனைத்தும் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. மரக்கலம் அடிமைகள் வீசிய துடுப்புகளின் உதவியுடன் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

பொசய்டன் கூறியதைப் போன்றே விரட்டிக்கொண்டு வந்த மரக்கலங்கள் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போயிருந்தன. ஆதலால், மரக்கலத்திலிருந்த அனைவரும் நிம்மதியாகக் காணப்பட்டார்கள்.

கொள்ளட்டப்பட்ட கடற் கொள்ளையரின் உடல்கள் கடற் நீரோட்டத்தில் அடித்துவரப்பட்டு மிதந்துகொண்டிருந்தன. அந்தப் பிணங்களைப் பார்த்ததும் முகத்தில் எந்த உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல் பார்வையை வேறு திசையை நோக்கித் திருப்பினான் நற்கிள்ளி. நற்கிள்ளியின் செயலைக் கவனித்திருந்த ருத்ரதாமன், “மிதந்துகொண்டிருக்கும் பிணங்கள் பயணத்தின் மீது அச்சத்தை உருவாக்குகிறதா?” என வினவினான்.

“ஆமாம்” என ஒற்றை வார்த்தையில் பதில் அளித்தான் நற்கிள்ளி.

“ஆனால், தங்களது முகத்தில் அச்சத்தின் சாயல் சிறிது கூட தெரியவில்லையே?”

“மனதில் இருக்கும் அச்சத்தை அனைத்து இடங்களிலும் நான் வெளிப்படுத்திக்கொள்வதில்லை.”

“இன்றைய கடல் போரில் தாங்கள் எதற்காகக் கலந்துகொள்ளவில்லை.”

“நெடுநாட்கள் படுக்கையில் கிடந்தவன் நான். பலவீனமாக உணர்கிறேன். இதே பலவீனத்தோடு நான் கலந்துகொண்டிருந்தால் முதல் பலி நானாகத்தானே இருந்திருப்பேன்.”

“இது மட்டும் தான் காரணமா?”

நற்கிள்ளி புன்னகைத்தபடியே, “எனக்கு குருதியும், வன்முறையும் ஒவ்வாமை” எனத் தெரிவித்தான்.

“நானும் வளரும் போது தங்களைப் போன்றுதான் இருந்தேன். காலம் அனைத்தையும் மாற்றிவிட்டது.”

“ஆமாம் ருத்ரதாமரே. மருத்துவராக இருந்த தங்களைக் காலம் மோரியப் பேரரசின் ஒற்றர் தலைவராக மாற்றியிருக்கிறது. காலம் அனைத்தையும் மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. நீங்களோ அல்லது நானோ எம்மாத்திரம்?”

ருத்ரதாமன் புன்னகைத்தான். “தங்களையும் காலம் விரைவில் மாற்றும் என்று நம்புகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நானும் அந்த மாற்றத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.” எனத் தெரிவித்தபடியே நற்கிள்ளி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். அவன் செல்வதையே ருத்ரதாமன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மரக்கலம் மெல்ல நகர நகர அதனுடன் நகர்ந்த பொழுதும் மேற்கில் விழுந்திருந்தது. பொழுது இருட்டத் தொடங்கியதுமே மாலுமிகள், வினையாளர்கள், வினைவலைஞர்கள் ஆகியோர் கடற் போரின் வெற்றியைக் கொண்டாடலானார்கள். மதுவையும், தேறலையும் பருகி பாட்டுப்பாடியும், ஆட்டமாடியும் கொண்டாடித் தீர்த்தார்கள்.

கீழை வானத்தில் மின்னல் கீற்று விட்டு விட்டு வெட்டிக் கொண்டிருந்தது. குளிர்ந்த கடற்காற்று கிழக்கிலிருந்து மேற்காக வீசியது. தூரத்தில் இடியின் முழக்கம் எழுந்து அடங்கியது. மரக்கலத்தின் முகப்பில் நின்றபடி அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அகவுநர் கன்னி புன்னகைத்தாள்.

முகத்தைத் திரை கொண்டு மூடியிருந்ததால் அவளது புன்னகையை அருகில் நின்ற மரக்கலத் தலைவனால் காண இயலவில்லை.

சில தினங்களில் பரிகச்சத்தை அடைந்துவிடலாம் என எண்ணிக் கொண்டிருந்த மரக்கலத் தலைவனின் எண்ணம் ஈடேறுவதற்குள் பெரும் புயல் ஒன்று அவர்களின் பாதையைக் குறுக்கிட்டது. அவர்களின் பயணம் ஒரு கிழமையை நோக்கி நீண்டுகொண்டிருந்தது.

பயணம் நீண்டு கொண்டிருப்பதை எண்ணி அந்த மரக்கலத்தில் பயணித்துக்கொண்டிருந்த இருவர் கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருத்தன் ருத்ரதாமன், மற்றொருவன் நற்கிள்ளி.

அடிக்குறிப்பு :

1. **வருணன்** : நெய்தல் எனப்படும் கடலும், கடல் சார்ந்த நிலத்தின் கடவுள் வருணன்.

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும் – தொல்காப்பியம் : அகத்திணையியல் 5.

2. மௌரிய என்ற வடமொழிச் சொல்லிற்கு மயில் என்று பொருள். மோரியரின் இலச்சினைப் பதக்கமாக மயில் இருந்திருக்கலாம்.
3. முகரி துரோதை – மரக்கலத்தின் முன் பாக முகப்புப் பகுதி.

18 அவன் நானே தான்

ஒரு கிழமை காலத் தொடர் பயணத்திற்குப் பிறகு காலைப் பொழுதில் மரக்கலம் 1கச்ச வளைகுடாவை அடைந்திருந்தது. நர்மதை நதி எரித்திரையன் கடலோடு கூடிக்கொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து அரை கண்ணியத் தொலைவில் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். நர்மதை நதி அமைதியாகக் கடலில் கலந்துகொண்டிருக்க நதியின் இரண்டு புறத்திலும் அடர்ந்த வனம் காணப்பட்டது. ஆங்காங்கே ஓரிரு குன்றுகளும் உயர்ந்து காணப்பட்டன. அந்தக் குன்றுகளுக்கிடையில் புகை மூட்டம் பல இடங்களில் எழுந்துகொண்டிருந்தது.

அந்தப் புகை மூட்டத்தைப் பார்த்த மரக்கலத் தலைவன் கலத்தை மேற்கொண்டு செலுத்தத் தயங்கியபடி நின்றുകொண்டிருந்தான்.

முப்பொழுதும் பலநாட்டு வணிகக் கலங்களுடன் பரபரப்புடன் காணப்படும் பரிகச்சத் துறைமுகமானது வெறிச்சோடிக் காணப்பட்டது. விழிகளுக்கு எட்டிய தொலைவு வரை எந்த மரக்கலமும் காணப்படவில்லை. கடலில் நதியின் மூலம் அடித்துவரப்பட்ட மரக்கலத்தின் உடைந்த பாகங்கள் மட்டுமே ஆங்காங்கே சிதறி மிதந்துகொடிருந்தன.

ஏதோ விபரீதம் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்ட மரக்கலத் தலைவன் பொசய்டனை அழைத்து ஆலோசித்தான். நெடுநேரத் தயக்கத்திற்குப் பிறகு மரக்கலத்தை நர்மதை நதியின் முகத்துவாரத்தை நோக்கிச் செலுத்தினான். நதி வழக்கத்திற்கும் மாறாக அதீத நீர்ப் பெருக்குடன் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. ஆதலால், பெரும் சிரமப்பட்டே மரக்கலம் அடிமைகளின் துணையுடன் கச்சக் கடலிலிருந்து நர்மதை நதிக்குள் நுழைந்தது.

அடர்ந்த வனங்களுக்கு மத்தியில் பாய்ந்துகொண்டிருந்த நர்மதை நதியின் மீது மெதுவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது மரக்கலம். நர்மதை நதியின்

இரண்டு கரைகளிலும் நடப்பட்டிருந்த தூண்களில் பலர் தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களின் உடல்களைக் கழுகுகளும், காக்கைகளும் பிய்த்துத் தின்றுகொண்டிருந்தன. சில எலும்புக் கூடுகளும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. நதியில் கரையோரம் பிணங்கள் ஏகத்திற்கும் மிதந்துகொண்டிருந்தன. கரையோரம் காணப்பட்ட குடில்கள் அனைத்தும் சூரையாடப்பட்டிருந்தன. தீயில் பாதி வெந்தும் மீதி வேகாமலும் நின்றுகொண்டிருந்தன. தென்னை மற்றும் பனைகளின் தலைகள் உடைந்து உடலோடு நின்றுகொண்டிருந்தன.

அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பொசய்டன், “ஏதோ விபரீதம் நேர்ந்திருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆம்” என ஒற்றை வரியில் பதில் அளித்தான் நற்கிள்ளி.

அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த ருத்ரதாமன், “கொள்ளையர்கள் தாக்கியிருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

நற்கிள்ளி, “கோட்டையையும் கைப்பற்ற முயற்சித்திருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

ருத்ரதாமனும், பொசய்டனும் ஒரே நேரத்தில் நற்கிள்ளியை நோக்கினார்கள்.

“அங்கே பாருங்கள்” எனத் தெரிவித்த நற்கிள்ளி கரையில் பாதி முறிந்தும், தலை எரிந்தபடியும் நின்றுகொண்டிருந்த பனை மற்றும் தென்னை மரத்தைச் சுட்டிக் காட்டியவன், “பனை மரம் உடைந்து நிற்கிறது. அவற்றின் தலை எரிந்திருக்கிறது. இவற்றைப் பார்த்துமா தங்களுக்கு எதுவும் புரியவில்லை?” என வினவினான்.

“இந்த இடத்தைப் புயல் கடுமையாக தாக்கியிருக்கிறது. இடி விழுந்ததும் எரிந்து முறிந்த மரங்கள் அவை” எனத் தெரிவித்தான் ருத்ரதாமன்.

“இல்லை. இந்தப் பனைகளை வளைத்து அதில் நெருப்புப் பந்தங்களைக் கொளுத்தி கோட்டைக்குள் வீசித் தாக்குதல் நடத்தியிருக்கிறார்கள். எங்கள் ஊரில் கோட்டையைக் கைப்பற்றவும், கோட்டையை அழிக்கவும் அருகில் வளர்ந்திருக்கும் பனைகளையும்,

தென்னைகளையும் தான் பயன்படுத்துவார்கள். அந்த முறையே இங்கும் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தவன், “ஆனால், அவர்களின் முயற்சி முறியடிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தபடியே சற்றுத் தொலைவில் பறந்துகொண்டிருந்த கச்ச மற்றும் மோரியக் கொடியை சுட்டிக் காட்டினான்.

“என் தலைவரின் அனுமானம் முற்றிலும் சரி தான். புயலால் தாக்கப்பட்டாலும், கொள்ளையர்களாலும் பரிசுச்சம் தாக்கப்பட்டிருக்கிறது. தாக்கிய கொள்ளையர்கள் தான் இங்கு மரணித்து கிடக்கிறார்கள்” எனப் பொசய்டன் தெரிவிக்க ருத்ரதாமன், “புயல் குறுக்கிட்டுத் நமது பயணத்தைத் தாமதப் படுத்தியதிலும் ஒரு நன்மை இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அதுவரை அங்கு அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்த அகவுநர் கன்னி, “காரணமில்லாமல் இந்த உலகில் எதுவும் நடைபெறுவதில்லை” எனத் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது நற்கிள்ளி, “கடற்படை இங்கு நிலைநிறுத்தப்பட்டு துறைமுகத்தைக் காவல் காக்கவில்லையா?” என ருத்ரதாமனை நோக்கி வினவினான் நற்கிள்ளி.

“இல்லை.”

“கப்பற்படை நின்றிருந்தால் கொள்ளையர்கள் தாக்குவதற்கு அஞ்சியிருப்பார்கள்.”

“இங்கு யாரிடமும் வலிமையான கடற்படை இருக்கவில்லை. ஆதலால் இங்கு இந்த மாதிரியான தாக்குதல்கள் அனைவருக்கும் பழகிப்போய் விட்டன”

“தென்னகத்தின் மரக்கலங்களையே தாக்குவதற்கு கொள்ளையர்கள் அஞ்சுவார்கள். ஏனெனில் குறுநிலமன்னர்களாக இருந்தாலும் அவர்களின் சக்திக்கு ஏற்ப அவர்கள் கடற்படையை வைத்துத் துறைமுகத்தைக் காவல் காப்பார்கள் ஆனால் இங்கு?” என நற்கிள்ளி வினவ பொசய்டன், “மயூர மரக்கலத்தைத் தாக்கியவர்களின் நிலையை நறவு துறைமுகத்தில் நீங்கள் கண்டிருக்க வேண்டும். அனைவரின் முன்னிலையிலும் கழுத்தை வெட்டி

எச்சரித்து அனுப்பினார் நன்னன் வேண்மான். ஆனால், இங்கு துறைமுகப் பட்டினத்தையே சூறையாடிச் சென்றிருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தான் நற்கிள்ளி.

“அவர்களின் தாக்குதல் தான் முறியடிக்கப்பட்டுவிட்டதே” எனப் பதில் அளித்தான் ருத்ரதாமன்.

அப்பொழுது புன்னகைத்த நற்கிள்ளி, “இத்துறைமுகப் பட்டினத்தைத் தாக்கியவர்களின் எண்ணம் இதை முழுமையாகக் கைப்பற்றியிருக்க வேண்டும் என்பதாக இருக்காது. அவர்களின் திட்டம் இப்பட்டினத்தின் செல்வத்தைக் கொள்ளையடிப்பது மட்டுமே. பல கொள்ளையரைப் பலி கொடுத்தாலும் அவர்களின் எண்ணம் ஈடேறிவிட்டது. முடிந்தவரை செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்து தப்பித்துச் சென்றிருக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவிக்க அவ்விடத்தில் அமைதி நிலவத்தொடங்கியது.

அப்பொழுது அகவுநர் கன்னி, “இப்பட்டினம் காப்பாற்றப்பட்டு விட்டது. ஆனால், இது தனது மாண்பையும், தனது செல்வத்தையும் இழந்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்தாள்.

அகவுநர் கன்னியின் குறுக்கீட்டுடன் அவர்களின் உரையாடல் நின்றுபோனது. நதி மீது பயணித்த மரக்கலம் நதியின் வடகரையில் அமைந்திருந்த பரிகச்சக் கோட்டையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

கரையெங்கும் ஒதுங்கிக் கிடந்த பிணங்களுடன் சேர்ந்து ஆமைக் குஞ்சுகளும் நிறைந்து காணப்பட்டன. நதியில் பெரிய கடலாமைகள் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. அவற்றைப் பார்த்த பிறகே ‘பரிகச்சம்’ என்ற பெயரின் காரணத்தை நற்கிள்ளியால் உணர முடிந்தது.

கோட்டையில் மோரியக் கொடி கச்சக் கொடியுடன் சேர்ந்து பறந்துகொண்டிருந்தது. வீரர்கள் பலர் சேதமான மரக்கலங்களையும், குடில்களையும் சரிசெய்து கொண்டிருந்தார்கள். பலர் இறந்து கிடந்த பிணங்களைத் தூக்கி நதிக்குள் வீசிக்கொண்டிருந்தார்கள். கோட்டைக்கு நேர் எதிரில் நர்மதை நதியின் தென்கரையில் மரக்கலம் நிற்க அனைவரும் கரையேறினார்கள்.

அதுவரை ஒன்றாகப் பயணித்தவர்கள் அனைவரும் பிரியலானார்கள். மரக்கலத் தலைவன் அகவுநர் கன்னிக்கு அளித்த வாக்கின் பேரில் அவனது மரக்கலத்தில் பணியாற்றிய அனைத்து அடிமைகளையும் விடுவித்து அனைவருக்கு போதிய செல்வத்தை அளித்தும் விடுவித்து அகவுநர் கன்னியிடம் வாழ்த்துக்களைப் பெற்றுவிட்டு பிரிந்தான்.

அந்த நதிக்கரையில் நற்கிள்ளி, பொசய்டன், அகவுநர் கன்னி மற்றும் ருத்ரதாமன் ஆகியோர் தனித்துவிடப் பட்டார்கள்.

மரக்கலத்தில் முகம் முழுவதும் வளர்ந்திருந்த பிடரி மயிருடன் வயது முதிர்ந்தவனைப் போன்று காணப்பட்ட ருத்ரதாமன் அனைத்தையும் மழித்துக்கொண்டு இளமையானவனைப் போன்றே தனது உருவத்தை மாற்றியிருந்தான்.

நால்வரும் நின்கொண்டிருக்க அவர்களை நோக்கி வீரர்கள் சிலர் வந்தார்கள். வந்தவர்களில் ஒருவன் பொசய்டனைக் கண்டதும் அதீத மரியாதை செலுத்த வாளை நோக்கிக் கையைக் கொண்டு செல்ல எத்தனித்தவன் பிறகு பார்வையை வேறொரு பக்கமாகச் செலுத்திவிட்டு அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றான்.

நால்வரும் நதிக்கரையோரம் காணப்பட்ட சத்திரத்தை நோக்கிப் பயணித்தார்கள். நடந்துகொண்டிருக்கையில் ருத்ரதாமன் அகவுநர் கன்னியிடம், “தேவி, மரக்கலத்தில் எங்களுக்கு ஏற்படவிருந்த பல அபாயங்களை முன்கூட்டியே தெரிவித்து காத்த தங்களுக்கு உரிய நன்றியை செலுத்த விரும்புகிறேன். தாங்கள் எங்கு செல்ல வேண்டும்? தெரிவித்தால் எனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி உங்களைச் சிவிகையில் சுமந்து செல்ல ஆட்களை நியமிப்பேன். ஆணையிட்டால் நானே உடன் வர சித்தமாக இருக்கிறேன் தேவி” எனப் பணிந்தான்.

புன்னகைத்த அகவுநர் கன்னி, “உனது திட்டம் என்ன?” என வினவினாள்.

உடனே அவன் அருகில் நின்ற நற்கிள்ளியையும், பொசய்டனையும் நோக்கியவன் சிந்தித்தபடி நின்கொண்டிருந்தான். அவனை நோக்கிய

அகவுநர் கன்னி, “நான் எங்கு செல்ல வேண்டும் என்று இதுவரை இறைவன் எனக்கு ஆணையிடவில்லை. அதுவரை உங்கள் மூவருடன் நான் பயணிக்கலாம் என்று திட்டமிட்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“தேவி, நான்...” எனத் தெரிவித்த ருத்ரதாமன், “இருவரும் எங்கு பயணிக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. நான் அவந்தி வரை செல்லவேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அருகில் நின்ற நற்கிள்ளியை நோக்கி, “நீங்களும் என்னுடன் அவந்தி வரை பயணிக்கிறீர்கள் தானே?” என அவனது விழியை நோக்கித் தனது பார்வையை செலுத்தியபடி வினவினாள் அகவுநர் கன்னி.

அவளது பார்வைக்குக் கட்டுப்பட்ட நற்கிள்ளியும், “நானும் பயணிக்கிறேன்” என மந்திரித்தவனைப் போன்றே தெரிவித்தான் அவன்.

ருத்ரதாமனை நோக்கி, “தாங்கள் தான் இந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். ஆதலால் தாங்களே பயணத்திற்குத் திட்டமிடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்த ருத்ரதாமன் நற்கிள்ளி மற்றும் பொசய்டனை நோக்கி, “இருவரும் எங்கு செல்வதாக இருந்தீர்கள். தங்களது பயணத்திற்கான காரணத்தை இதுவரைத் தாங்கள் கூறவில்லையே?” என வினவியவன், “தெரிவித்தால் என்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்வேன்” என வாக்களித்தான்.

“நான் நாடோடி. எங்கு சென்றால் செல்வத்தைச் சேர்க்க முடியுமோ அங்கெல்லாம் சென்று செல்வத்தைச் சேர்க்கப் பயணிக்கும் நாடோடி நான். எனக்கு இலக்கு எதுவும் இல்லை. பாடலி பயணிக்கலாம் என்ற எண்ணம் இருந்தது. பாடலியை விடவும் செல்வப் பட்டினமான அவந்தியின் உஞ்சைக்கு வருவதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே” எனத் தெரிவித்த வேளையில் அவர்கள் வரவேண்டிய சத்திரம் வந்திருந்தது.

மூவருக்கும் வசதியான அறைகளை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்த ருத்ரதாமன், “இன்றும் நாளையும் ஓய்வெடுங்கள். அடுத்த நாள் காலை நாம்

உஞ்சையை நோக்கிப் பயணிப்போம்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அங்கிருந்து சென்று மறைந்தான்.

அனைவரும் உணவுண்டு ஓய்வெடுத்தார்கள்.

மாலைப் பொழுதில் நற்கிள்ளி பொசய்டனுடன் நதிக்கரையோரம் செல்லலானான். இருவரும் செல்வதையே அகவுநர் கன்னி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நர்மதை நதி கரையைக் கடக்காமல் நுரையுடன் அதிவேகமாகப் பாய்ந்துகொண்டிருந்த திசைக்கு எதிர்த்திசையில் நற்கிள்ளியும், பொசய்டனும் செல்லலானார்கள். தாக்கப்பட்ட துறைமுகத்தைப் பற்றியும், அதன் காவல் குறைபாடுகளைப் பற்றியும் இருவரும் பேசியபடியே சென்றுகொண்டிருக்க பொசய்டன், “தலைவரே, தங்களுக்கு என் மீது இன்னும் நம்பிக்கை வரவில்லையா?” என வினவினான்.

நடந்துகொண்டிருந்த நற்கிள்ளி நின்று பொசய்டனை நோக்கினான்.

“தாங்கள் இளவரசர் என்பதை மட்டும் அறிவேன் நான். ஆனால், தாங்கள் யார்? எந்த நாட்டிற்கு இளவரசர்? தங்களது இயற்பெயர்? எதற்காகப் பெரும் சிரமப்பட்டு இக்கடல் பயணத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என எதைப் பற்றியும் என்னிடம் தெரிவிக்காமல் சென்றுகொண்டிருக்கிறீர்கள். தங்களது பயணத்தின் இலக்கு என்ன என்று நான் அறிந்துகொண்டால் அதற்குத் தகுந்தவாறு திட்டமிட்டு என்னால் இயன்ற உதவியைத் தங்களுக்குச் செய்ய இயலும் என்று கருதுகிறேன் நான். தாங்கள் தான் எனக்கு வாழ்வளித்தவர். மரக்கலத்தில் தாங்கள் பயணித்த வேளையில் நோய் வாய்ப்பட்டு உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் கூட தங்களுக்கு ஏதாவது நேர்ந்துவிட்டால் தாங்கள் மேற்கொண்ட கடமையை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்றுதான் நான் நினைத்து வருந்திக்கொண்டிருந்தேன்” எனத் தெரிவித்தபடியே நடந்தான்.

நற்கிள்ளி எந்தப் பதிலையும் அளிக்காமல் அமைதியாக நடந்துகொண்டிருந்தான்.

அவனிடம் பொசய்டன், “தலைவரே, நாம் பயணிக்கும் பகுதி கொலைகாரர்களும், கொள்ளைக்காரர்களும் நிறைந்திருக்கும் பகுதி. கொள்ளை மற்றும் கொலை செய்வதையே குலப் பெருமையாக நினைக்கும் கள்வர்கள் வாழும் பகுதி வழியாக நாம் பயணித்து உஞ்சையை அடையப் போகிறோம். ஆதலால் வழியில் யாருக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம். தாங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் பணியை வெற்றிகரமாக முடிக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறேன் நான். நம்மில் எவருக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் தாங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் பயணம் திட்டமிட்டபடி நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என நினைக்கிறேன் நான். நாம் பயணித்திருக்கும் இந்தக் குறுகிய காலத்தில் என் மீது தங்களுக்கு நம்பிக்கை தோன்றியிருந்தால் தங்களது பயண இரகசியத்தை என்னுடன் பகிரலாம். அதுமட்டுமல்லாமல்...” எனத் தெரிவித்தவன் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அமைதியாக நடக்கலானான்.

“அதுமட்டுமல்லாமல்....?”

“அதுமட்டுமல்லாமல், ருத்ரதாமன் உண்மையாலுமே மோரிய ஒற்றர் தலைவனா என்ற சந்தேகம் எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆதலால் நாம் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.”

“ஏன் இந்த சந்தேகம் உனக்கு?”

“எந்த ஒற்றனும் தன்னை அவ்வளவு எளிதில் வெளிப்படுத்திக்கொள்ள மாட்டான். இவன் ஒற்றர் தலைவன என்கிறான். ஆனால், இவன் எளிதில் தன்னை அனைவருக்கும் முன் வெளிப்படுத்திக்கொண்டு விட்டான். ஆதலால் தான அவன் மெய்யாலுமே ஒற்றர் தலைவனாக இருப்பானா? அல்லது சாதாரண ஒற்றனாக இருந்து நம்மை ஏமாற்றுகிறானோ என்ற ஐயம் ஏற்பட்டுவிட்டது.”

சிந்தனையுடன் நடந்தான் நற்கிள்ளி. பிறகு, “பொசய்டா” என அழைத்தான். தன்னை நோக்கிய பொசய்டனை நோக்கி, “நான் நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடந்த வேளையில் என்னை நீ எப்படிப் பார்த்துக்கொண்டாய் என்று மரக்கலத் தலைவனும் அகவுநர் கன்னியும் தெரிவித்தார்கள். உன் அன்பைப் பெற்ற நான் கொடுத்து வைத்தவன் என்று மருத்துவனாகப் பணியாற்றிய ருத்ரதாமன் தெரிவித்தார். புரியாத மொழி,

தெரியாத நாட்டில் நிற்கும் எனக்குத் துணை தற்பொழுது நீ ஒருவன் மட்டுமே” எனத் தெரிவித்தான்.

“நான் ஒன்றை மட்டும் யூகிக்கிறேன் தலைவரே” எனத் தெரிவித்தான் பொசய்டன்.

“எதை?” என ஒன்றை வார்த்தையில் வினவினான் நற்கிள்ளி.

“தாங்கள் தென்னக இளவரசர். காரணம் இல்லாமல் அபாயகரமான இப்பயணத்தைத் தாங்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆதலால்...”

“ஆதலால்...”

“தாங்கள் மோரிய ஒற்றர் தலைவர் எனக் கூறிக்கொள்ளும் ருத்ரதாமனைப் பின்தொடர்ந்து வந்திருக்கலாம் என்று எனது உள்மனது கூறுகிறது. என் நினைப்பு பொய்யாக இருக்கவும் வாய்ப்பிருக்கிறது.”

பொசய்டன் கூறியதைக் கேட்டதும் அவனை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்த நற்கிள்ளி, “நீ அரசவையில் தந்திரியாக இருக்க வேண்டியவன் பொசய்டா... தவறிப் போய் அடிமையாக உனது காலத்தை வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அடிமையாக இருக்க வேண்டிய நிலை எனது பிறவிப்பயன் தலைவரே. அதை நான் அனுபவித்துத் தானே தீர்க்க வேண்டும?”

“நீ எப்பொழுது துளு நாட்டில் காலடி எடுத்து வைத்தாயோ அப்பொழுதே உனது ஊழ்நிலை மாறிவிட்டது. கடற்கொள்ளையருடன் நடந்த போரில் உனது தலைமைத்துவத்தை நான் கண்டேன். தென்னகம் திரும்பியதும் உனக்கொரு மகத்தான பணி காத்துக்கொண்டிருக்கிறது.”

“தங்களது கருணைக்கு நன்றி தலைவரே” எனக் கூறியபடி தலை வணங்கினேன் பொசய்டன்.

அப்பொழுது இருவரும் நடந்துகொண்டிருக்க நதிக்கரையில் பெண் ஒருத்தியின் சிரிப்புச் சத்தம் எழ அதை நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்பினான் நற்கிள்ளி. அங்கே இளம்பெண் ஒருத்தி நீராடிவிட்டு மேலாடையின்றி

நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளது கை பஞ்சவர்ணக் கிளி ஒன்றைத் தாங்கியிருந்தது. அக்கிளியிடம் அவள் கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கும் அவனுக்கும் இடையில் காணப்பட்ட செடிகளை விளக்கி அவளை உற்று நோக்கினான் நற்கிள்ளி. சற்று முன்தான் அவள் நீராடிவிட்டுக் கரையேறியிருந்ததால் அவள் நின்ற இடம் ஈரமாகக் காணப்பட்டது. அவளது உடலில் நீர் சொட்ட சொட்ட வழிந்துகொண்டிருந்தது. பால்வண்ண நிற உடல், கருங்கூந்தல், அடர்த்தியாகக் காணப்பட்ட அவளது புருவம், புன்னகைக்கும் அவளது விழிகள், எடுப்பான நாசி, தடித்த பவளச் செவ்வாய் ஆகியவைத் தாங்கிய அழகிய வதனத்துடன் அவள் கொஞ்சிக் கொஞ்சி ஏதோ அறியாத மொழியில் கிளியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அவ்வரிவையின் அடர்ந்த கூந்தலானது அவளுடைய திரண்ட பனைத்தோள் வழியே இறங்கி அவளது செழித்து வளர்ந்திருந்த முகிழ்முலைகளின் மையத்தில் கிடந்து மையல் கொண்டிருந்தது. நீண்டிருந்த கைகளில் ஒன்றில் பஞ்சவர்ணக் கிளியைத் தாங்கி மற்றொன்றை அவளது மெல்லிய இடையில் வைத்துக்கொண்டு வாழைத்தண்டைப் போன்ற அவளது தொடைகளை முன்னெடுத்து ஒய்யாரமாக நின்றுகொண்டிருந்தாள். மார்புகளுக்கிடையில் மையல் கொண்டிருந்த அவளது கூந்தலிலிருந்து சொட்டிக்கொண்டிருந்த நீர்த் துளிகளானது அவளது மார்பு மற்றும் இடையில் புள்ளிப் புள்ளியாக நின்றுகொண்டிருந்தன.

இடையில் பெயரளவிற்கே காணப்பட்ட மெல்லிய துணி ஈரத்தினால் இடையோடு இடையாக ஒட்டியிருந்ததால் வெளிப்பட்ட மெல்லிய மின்னல் கீற்றும் அவனது பார்வைக்கு நன்கு புலப்பட்டது. இயற்கையிலேயே பேரழகாகக் காணப்பட்ட அவளது செழித்த வனப்பு மிகுந்த உடலில் புள்ளி புள்ளியாக நின்றுகொண்டிருந்த நீர்த் திவலைகள் அவளுக்கு மேலும் அழகூட்ட வைத்த விழிகளைப் பெயர்க்காமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றுகொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி.

அழகின் உச்சத்தை அதிருபப் பேரழகு என்பார்களே, அந்த அதிருப பேரழகிகளே வியக்கும் பேரழகியாக பால்வண்ண நிறத்தில்

நின்றுகொண்டிருந்தாள் அவள். அந்த அதிருப்திப் பேரழகை தனது விழிகளால் அங்குலம் அங்குலமாக பருகிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால், அவளோ இவனைக் கவனிக்காமல் கையில் பிடித்திருந்த கிளியையே கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது திடீரென்று அவளது கையில் வைத்திருந்த கிளியானது ரெக்கையை வேகமாக அடித்து அவளது கையிலிருந்து விடுபட்டு பறந்து சென்றது. அதே நேரத்தில் அந்தக் கிளியின் அசைவில் சிலையாக நின்ற நற்கிள்ளி உயிர்பெற்று அசைந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு அருகில் நின்ற செடிகள் அசைய அவ்வரிவையும் நற்கிள்ளி நின்ற திசையை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்தினாள்.

ஒரே நேரத்தில் இருவரது பார்வையும் சந்தித்துக் கொண்டன. அதுவரை அவளது முகிழ்முலையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த நற்கிள்ளி அவளது விழிகளை நோக்கினான். அவளும் இவனது விழிகளையே பார்க்கலானாள்.

நீராடிவிட்டு நிற்கும் அவளது அழகைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நற்கிள்ளியைக் கண்டதும் அவ்வரிவை எந்தவித அதிர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தவில்லை. அதிர்ச்சியில் அவள் தனது அங்கங்களை மறைக்க எந்தமுயற்சியையும் மேற்கொள்ளவில்லை. அவள் தனது பேரழகு முழுவதையும் அவனது விழிகளுக்கு விருந்தாக்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

பருத்த முகிழ்மாற்புகளைத் தாங்க இயலாமல் தாங்கிக்கொண்டிருந்த அவளது மெல்லிய இடைக்கு ஆதரவாக ஒரு கையால் பிடித்தபிடி மற்றொரு கையைத் தொங்கபோட்டுக்கொண்டு நற்கிள்ளியைப் பார்த்த பார்வையானது நற்கிள்ளியை இந்த உலகத்தை மறக்கடிக்கச் செய்தது. இரு கிழமை காலமாக நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடந்தவனின் உடலில் அவ்வரிவையின் பார்வையானது குருதிப் பெருக்கைப் பெருக்கெடுக்கச் செய்ய அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பிறகு அவளது பார்வையிலிருந்து தனது விழிகளைப் பெரும் சிரமத்துடன் பெயர்த்துக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு அவர்கள் சென்றுகொண்டிருந்த திசையை நோக்கி தொடர்ந்து நடக்கலானாள்.

அவனைத் தொடர்ந்து அமைதியாக நடந்து சென்றான் பொசய்டன். சற்று தூரம் சென்ற பிறகு, “தலைவரே...” என அழைத்தான்.

“சொல்.”

“அப்பெண்ணை ஏன் தவிர்த்துவிட்டு வந்தீர்கள்? அவளைப் போன்ற பேரழகியை நான் எங்கும் கண்டதில்லை.”

“அதீத அதிருப்தி பேரழகு சில வேளைகளில் ஆபத்தினை உருவாக்கிவிடும் பொசய்டா...”

“ஆனால், அவள் தங்களை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டாள் என்பதை அவளது பார்வை தங்களுக்கு உணர்த்தவில்லையா?”

“உணர்த்தியது பொசய்டா.”

“இப்படிப்பட்ட பேரழகியை அடைவதற்குரிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தால் ஆபத்தைப் பற்றி நான் கவலைப்பட மாட்டேன். உயிர் பிரிந்தாலும் அவளைச் சேர்ந்தபிறகு பிரியட்டும் என்று அவளுடன் சென்றிருப்பேன் நான்.”

நற்கிள்ளி அமைதியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

“நம் இருவரில் அவள் தங்களைத் தான் தெரிந்தெடுத்தால், ஆனால், அவ்வரிய வாய்ப்பைத் தாங்கள் தவறவிட்டுவிட்டீர்கள் தலைவரே”

“நீ, என்னைப் பற்றித் தானே வினவினாய்?” என வினாவிய நற்கிள்ளி பொசய்டனின் பேச்சை மாற்றினான்.

“ஆம் தலைவரே.”

“உனது அனுமானம் சரி தான் பொசய்டா. தென்னகத்திற்கு வந்து செல்லும் மோரிய ஒற்றர் தலைவன் ருத்ரதாமனைப் பின்தொடர்ந்து செல்கிறேன் நான்.”

“அவன் உண்மையிலேயே ஒற்றர் தலைவன் தானா?”

“ஆம்.”

“அவனை எதற்காகத் தலைவரே பின்தொடர்கிறீர்கள்?”

“அவன் கொண்டு செல்லும் தகவலை அறிந்துகொள்வதற்காக.”

“தாங்கள் மட்டும்தான் செல்கிறீர்களா?”

“இல்லை.”

“பிறகு?”

“எனக்குத் துணையாக நீயும் வருகிறாய் அல்லவா? ஆதலால் நாம் இருவரும் சேர்ந்து அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றுகொண்டு இருக்கிறோம்.”

“அவனிடமிருந்து செய்தியை எப்படிப் பெறப்போவதாய் உத்தேசம்?”

“தெரியவில்லை.”

“அவனைத் தனியாக இடைமறித்து செய்தியைப் பெற்றபிறகு மேற்கொண்டு தங்களது திட்டம்?”

“அதைப் பற்றி இன்னும் நான் எந்த முடிவும் எடுக்கவில்லை.”

“சரி தலைவரே...” எனப் பொசய்டன் தெரிவிக்க நற்கிள்ளி சுற்றிலும் பார்வையை நோக்கினான். வெகுதூரம் நடந்து வந்துவிட்டதாய் உணர்ந்தான் நற்கிள்ளி. “நாம் வெகு தூரம் நடந்து வந்துகொண்டிருக்கிறோம் பொசய்டா. என்னை எங்கே அழைத்துச் செல்கிறாய்?” என வினவினான்.

“இதோ... வந்துவிட்டோம்...” எனக் கூறியபடி சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட ஒற்றைக் குடிலை நோக்கிக் கைகாட்டினான் பொசய்டன்.

அந்தக் குடில் பாழடைந்து காணப்பட்டது. கூரை இல்லாமல் குட்டிச் சுவர் மட்டும் நின்றுகொண்டிருந்தது. அந்தக் குடிலில் கொடிகளும், செடிகளும் வளர்ந்து புதர் மண்டிக் கிடந்தது.

“யாருடைய குடில் அது” என அக்குடிலை நோக்கியபடி வினவினான் நற்கிள்ளி.

“எனது தந்தையும், தாயும் வாழ்ந்த மாளிகை அது” எனத் தெரிவித்தவனின் விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்துகொண்டிருந்தது. அந்தக் குடிலை நோக்கி நடந்தான் பொசய்டன்.

பிறகு திரும்பி, “இந்தக் குடிலைத் தங்களுக்கு காட்ட வேண்டும் என்று விருப்பப்பட்டேன் தலைவரே” எனத் தெரிவித்தவன் புன்னகைத்தபடி திரும்பி நடக்கலானான்.

“இங்கு நீ எப்பொழுது கடைசியாக வந்தாய்?”

“நினைவில் இல்லை தலைவரே. என்னை அடிமையாக என் தாய் விற்ற வேளையில் கடைசியாகப் பார்த்த வீடு இது”

“மீண்டும் இப்பொழுதுதான் இங்கு வருகிறாயா?”

“ஆம்.”

“உனது தாயைப் பற்றி தகவல் ஏதாவது கிடைத்ததா?”

“இனி தான் தலைவரே அவளைப் பற்றி விசாரிக்க வேண்டும்” எனப் பொசய்டன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் குடிலிலிருந்து வெளிப்பட்ட கிழவி ஒருத்தி கீழே கிடந்த கல், மண் ஆகியவற்றை எடுத்து பொசய்டனின் மீது வீசி, “வருணா... உன்னையும் உன் தகப்பனையும் நான் இறக்கும் வரை என்னை நோக்கி இருவரும் வரக்கூடாது என்று கூறினேன் அல்லவா? எனது இளமையை உனது தகப்பன் சீரழித்தான். எனது முதுமையை எதற்காக நீ சிதைக்கப் பார்க்கிறாய்?” எனக் கத்தினாள் அவள்.

“அம்மா... நான் தான்” என பொசய்டன் கூற, “நீ என்னைத் தேடி எத்தனை முறை வந்தாலும் உனக்கு எனது பதில் இதுதான். இனி என்னைத் தேடி நீயும், உனது தகப்பனும் வரவேண்டாம்...” எனக் கத்தியவள் கல்லையும், மண்ணையும் வாரி பொசய்டனை நோக்கி வீசி எறிந்தாள்.

“அம்மா...” என்று கூறியபடியே அவளை நோக்கி இரண்டடி வைத்தான் பொசய்டன்.

அக்கிழவி வனத்திற்குள் ஓடத்தொடங்கினாள். பொசய்டன் அவளை நோக்கி ஓடினான். சற்று நேரம் கழித்துத் திரும்பி வந்தவன், “அவள் பார்வையிலிருந்து மறைந்துவிட்டாள்” எனக் கண்ணீர் சிந்தியபடி தெரிவித்தாள்.

“உன் தாய் பாவம்.”

“ஆமாம், அவளுக்கு மனச்சிதைவு ஏற்பட்டுவிட்டது.”

“ஆதலால் தான் அவள் தொடர்பில்லாத கருத்துக்களைக் கூறுகிறாளா?”

“ஆமாம் தலைவரே.”

“இத்தனை வருடங்கள் கழித்து வந்தும் பார்த்த உடனே அவள் உன்னைக் கண்டறிந்துவிட்டாள்.”

“ஆச்சர்யம் தான் தலைவரே.”

“ஒரு தாய் மகனைக் கண்டறியாமல் விட்டால் தான் ஆச்சர்யம் பொசய்டா. அவள் உன்னைக் கண்டறிந்ததில் எந்த ஆச்சரியமும் இல்லை.”

பொசய்டன் எந்தப் பதிலையும் அளிக்காமல் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருந்தான்.

பிறகு இருவரும் திரும்பினார்கள். இருவருக்குள்ளும் நீண்ட அமைதி நிலவியது.

அந்த அமைதியைப் போக்கும் வகையில், “பொசய்டா... உன் தாய் உன்னை ‘வருணா’ என்று அழைத்தாளே, கவனித்தாயா?” என வினவினான் நற்கிள்ளி.

“கவனித்தேன் தலைவரே.”

“உன் பெயர் வருணா?”

“அன்றொரு நாள் அகவுநர் கன்னி என்னை வருணன் என்று அழைத்தாள். அன்று எனக்கு நினைவில் வரவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது எனக்கு அனைத்தும் நினைவிற்கு வரத் தொடங்கிவிட்டது. எனது பெயர் வருணன்” என்றான் மகிழ்ச்சியுடன்.

“வருணா....” என அழைத்தான் நற்கிள்ளி.

வருணன் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான்.

“தலைவரே, தங்களது பெயர் என்ன என்று தாங்கள் இதுவரைக் குறிப்பிடவில்லையே, நற்கிள்ளி என்பதுதான் தங்களது பெயரா?”

“ஆமாம்.”

“.....”

“எனக்கு இன்னொரு பெயரும் இருக்கிறது வருணா.”

“என்ன தலைவரே?”

“பிடர்த்தலையன்.”

“பிடர்த்தலையன்???”

“ஆமாம், இரும்பிடர்த்தலையன்” எனக் கூறியபடியே நடந்துகொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி. சிறிது தூரம் சென்றதும் தன்னுடன் வருணன் நடக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்தவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அங்கே வருணன் நற்கிள்ளியைப் பார்த்தபடியே அதிர்ச்சியுடன் நின்றனாக்கொண்டிருந்தான். அவனது கரங்கள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவனது உடல் வியர்வையில் நனைந்துபோயிருந்தது.

அதிர்ச்சியில் அப்படியே சிறிது நேரம் நின்றவன் நற்கிள்ளியிடம் வந்து, “அழுந்தார் இளவரசர் இரும்பிடர்த்தலையன் என்பவர் தாங்கள் தானா?” என வினாவினான்.

“ஆமாம் வருணா...”

“பெரும் வீரரான சோழ இளவரசர் வெற்றிவேல் இளஞ்சேட் சென்னியின் படைத் தலைவர்களுள் ஒருவரது பெயர் இரும்பிடர்த்தலையன் என்று கூறுவார்களே, அந்த இரும்பிடர்த்தலையர் தாங்கள் தானா?” என விழி முழுக்க ஆச்சர்யம் பெருக வினாவினான் வருணன்.

“ஆமாம், அவன் நானே தான்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

அடிக்குறிப்பு:

1. **கச்ச வளைகுடா** : தற்பொழுது Gulf of Khambhat என அழைக்கப்படும் பகுதி. சூரத்திற்கும், மகாவா'விற்கும் இடைப்பட்ட வளைகுடா.

19 விருந்தோம்பல்

‘குறைந்தபட்சம் ஒரு நாளைக்கு ஒரு யோசனை தொலைவைக் கடந்து ஒரு கிழமை காலத்தில் பாடலியை அடைந்துவிடவேண்டும்’ என்ற சென்னியின் கட்டளையைக் காற்றில் பறக்கவிட்டிருந்த அன்னி மிஞிலியன் அவன் பாட்டிற்கு அதிவேகத்தில் செல்லலானான். சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தமாதிரி முடிவெடுத்திருந்த அன்னி மிஞிலியன் அவனால் எவ்வளவு விரைவாகச் செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தான். நாடோடியாக, துறவியாக, வீரனாக, படைத் தலைவனாக, வணிகனாக எனப் பல மாறுவேடங்களில் தனது உருவத்தை மாற்றிக்கொண்டு சாமர்த்தியமாக, அதேசமயம் அதிவேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவனது வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்காமல் புரவிகள் நுரை தள்ளின. இரண்டு புரவிகளின் கால்களை உடைத்திருந்தான். சென்னியின் உத்தரவின் பேரில் ஒவ்வொரு யோசனைத் தொலைவிலும் அவனுக்கு உதவிகள் தயாராக இருந்தன. அவனுக்கு உதவியவர்கள் அனைவரும் அவனுக்கு அடுத்து எப்படி, எந்த வழியே பயணிக்க வேண்டும், அங்கு வாழும் மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடுகள் ஆகிவற்றைப் பற்றியும் தெரிவித்து அனுப்பி வைத்தார்கள்.

உதவிகள் அனைத்தும் சரியாகக் கிடைத்ததால் அன்னி மிஞிலியன் புறப்பட்ட இரண்டு நாட்களில் வேங்கை நாட்டைக் கடந்து கலிங்கத்தின் தென் எல்லையைக் கடந்து கலிங்கத்திற்குள் நுழைந்திருந்தான்.

கலிங்கத்தில் போர் முகில் சூழ்ந்துகொண்டிருந்ததால் அவனது வேகம் குறைந்தது. சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொண்டவன் திகம்பரரைப் போன்று தனது ஆடைகளைக் களைந்து பயணிக்க அவனை எவரும் தடுத்து நிறுத்தத் துணியவில்லை.

அப்படியே சில வீரர்கள் அவனைத் தடுத்து விசாரணை செய்ய முயற்சிக்க அமைதியாகவே நின்று மகாதேவரைப் பற்றிய பாடல்களை மட்டுமே முணுமுணுத்தபடி நிற்குகொண்டிருப்பான்.

பல ஓரைப் பொழுதுகள் எந்தக் கேள்விகளுக்கும் விடைமறுக்காமல் அமைதியாக நிற்குகொண்டிருந்தவனைப் பார்த்த வீரர்கள் அவர்களாகவே, “இவர் வாழ்நாள் முழுவதும் பேசாமலே மௌன விரதமிருந்து தன்னை வருத்திக்கொள்ளும் திகம்பரர். இவரைத் தடுத்து நிறுத்திய பாவம் நமக்கு வேண்டாம்” என்று கூறி விடுவித்து அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அங்கிருந்து நடந்தே பயணித்தவன் தனியாக நிற்குகொண்டிருந்த புரவி ஒன்றைத் திருடி அதில் ஏறிக்கொண்டு பயணித்து மகாநதியை அடைந்தான். அங்கு புரவியைத் தட்டிவிட்டு காட்டிற்குள் விரட்டிவிட்டவன் தனது திகம்பரக் கோலத்தைக் கலைக்காமலே காய்ந்து கொண்டிருந்த கௌபீனம் ஒன்றைத் திருடி அணிந்துகொண்டு அவனுக்கு உதவி கிடைக்கும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருந்த இடத்தை அடைந்து மனையின் அடையாளத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து திண்ணையில் கிடந்த தகர முரத்தை எடுத்து இரண்டு முறை தட்டினான்.

கதவு திறக்கப்படாமல் இருக்க மீண்டும் இரண்டுமுறை தட்டி சத்தமெழுப்பினான் அன்னி மிஞிலியன்.

சிறிது நேரம் கழித்து கதவு திறக்கப்பட்டது. திறக்கப்பட்ட கதவிற்குப் பின்னால் இளம் வயதுடைய பெண் ஒருத்தி வெளிவந்தாள். வாயிலுக்கு முன் கௌபீனம் ஒன்றை மட்டும் அணிந்துகொண்டு கையில் மயில் தோகையுடன் நின்ற திகம்பரரைப் பார்த்தவள், “கிரத்தா சப்னகி” எனத் தெரிவித்தவள் கதவை மூடிவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

கதவு மீண்டும் திறக்கப்பட வெளிவந்தவள் பழங்கள், நெல் சோறு, காய்கறிக் குழம்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டு வந்து அன்னி மிஞிலியனிடம் நீட்டினாள்.

அவள் கொண்டு வந்திருந்த உணவுப் பொருட்களை ஏற்றெடுத்தும் பார்க்காமல் அவளை மட்டும் பார்த்தபடி வைத்த விழிகளைப் பெயர்க்காமல்,

“நான் எதிர்பார்த்தது இதை அல்ல” எனத் தமிழிலேயே தெரிவித்தான் அவன்.

அவனது குரலைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சி அடைந்தவள் தனக்கு எதிரில் நிற்குகொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியனைக் கூர்ந்து நோக்கினாள். திகம்பரரைப் போன்ற தோற்றத்துடன் கௌபீனம் ஒன்றை மட்டும் அணிந்து, கையில் நீண்ட மயில் தோகையுடன் தோற்றமளித்தாலும் அவனது உடலானது வச்சிரத்தைப் போன்று தழும்புகளுடன் தோற்றமளித்தது. முகத்தில் வளர்ந்திருந்த பிடரி மயிருக்குள் மறைந்திருந்த முகத்தை ஆராய்ந்தபடி பார்வையைக் கீழிறக்கிக்கொண்டு வந்தவள் வியப்பில் வாயைத் திறந்து தயக்கத்துடன், “நான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தென்னாட்டு வணிகன் தாங்கள்தானா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம், தாங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் குஞ்சரவணிகன் நான் தான்” எனத் தெரிவிக்க உடனே அவள், “யாரும் பார்ப்பதற்குள் உள்ளே வந்துவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தபடி முழு கதவையும் திறந்தாள் அவள்.

அன்னி மிஞிலியன் அவளது மனைக்குள் செல்ல அவள் கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு அவனைப் பார்த்து குபீரென்று சிரித்தாள். சிரிப்பை அடக்க முடியாமல், “வணிகரே, இது என்ன திகம்பரக் கோலம்?” என வினவினாள்.

தனது திகம்பரக் கோலம் நினைவிற்கு வர அருகே தொங்கிக்கொண்டிருந்த கொடியில் கிடந்த துணி ஒன்றை எடுத்து தனது இடையை மறைத்தான் அன்னி மிஞிலியன். அதைப் பார்த்தவள், “இந்தக் கலிங்கர்களிடமிருந்து தப்பிக்க இந்த திகம்பரக் கோல மார்க்கம் தான் தங்களுக்குக் கிடைத்ததா?” என வினவினாள்.

அன்னி மிஞிலியன் கொடியில் கிடந்த துணி ஒன்றை எடுத்து இடையில் சுற்றிக்கொண்டான்.

உள் அறைக்குள் சென்று திரும்பி வந்தவள் கையில் புதுத்துணி ஒன்றை எடுத்து வந்தாள். அதைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டவன், “நான் நீராட வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

மனையின் புற வாயிலை சுட்டிக்காட்டி, “நதி பாய்ந்துகொண்டிருக்கிறது. நீராடிவிட்டு வாருங்கள். நான் காத்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவளிடம், “அத்தாட்சிப் பொருள் எங்கே?” என வினவினாள்.

புன்னகைத்தவள் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த மோதிரம் ஒன்றை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினாள். அதை வாங்கியவன் அலங்கோலமாகக் கிடந்த மனையின் ஓரமாக எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கிற்கு அருகில் கொண்டு சென்று பார்த்தான். அம்மோதிரத்தில் சிவப்புக் கல் பதிக்கப்பட்டு அதில் புலி உருவம் வரையப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தவன் அவளிடம் அம்மோதிரத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

அவள் அவனை நோக்கி, “நீங்கள் தான் சோழ இளவல் அனுப்பி வைத்திருக்கும் வணிகன் என்பதற்கான அடையாளம் எங்கே?” என வினவினாள்.

நீளமாக வளர்ந்திருந்த கூந்தலைத் தள்ளிவிட்டு அவளிடம் தனது கழுத்தைக் காட்டினான் அன்னி மிஞிலியன். விளக்கைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அவனது புறங்கழுத்தை நோக்கினாள் அவள். அதில் வேல் மற்றும் புலியின் உருவம் கோடுகளாக பச்சை குத்தப்பட்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்தவள் இவன் தான் தான் உபசரிக்க வேண்டியவன் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு புன்னகைத்தாள்.

பிறகு, அவள் சுட்டிக்காட்டிய வழியே சென்ற அன்னி மிஞிலியன் அமைதியாகப் பாய்ந்துகொண்டிருந்த மகாநதியில் நீராடிவிட்டு அவள் அளித்த புத்தாடையை அணிந்துகொண்டு மீண்டும் மனைக்குள் சென்றான். அவன் திரும்பி வருவதற்குள் அந்த மனையின் நிலையே மாறியிருந்தது. மனை ஒழுங்குபடுத்தப் பட்டிருந்தது. சில விளக்குகள் அதிகமாக ஏற்றப்பட்டிருந்தன.

சுடு வரகரிசியையும், ஆவி பறந்துகொண்டிருந்த மீன் குழம்பையும் பரிமாறுவதற்குத் தயாராக எடுத்து வைத்திருந்தாள் அவள். கால தாமதம் செய்யாமல் உடனே அமர்ந்து பசியாறத் தொடங்கினான் அன்னி மிஞிலியன்.

உணவை உண்டுகொண்டிருந்தவனிடம், “தாங்கள் வருவதாகக் குறிப்பிட்ட நாளிற்கு இன்னும் ஒரு கிழமைக் காலம் இருக்கிறதே?” என வினவினாள்.

“ஆமாம். இளவலின் கட்டளைப்படி நான் பொறுமையாக வந்திருந்தால் இந்நேரம் கலிங்கத்தின் தென் எல்லையைத் தான் என்னால் அடைந்திருக்க இயலும். நான் எங்கும் தாமதிக்கவில்லை. எவ்வளவு விரைவாக விரைந்து வர முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாகப் பயணித்து வந்துகொண்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆதலால் தான் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு முன்னரே கலிங்கத்தின் வடவெல்லையைக் கடந்துவிட்டீரா?”

“ஆமாம்.”

“அதீத வேகம், உங்களைப் பார்த்தாலே பயணத்தின் களைப்பு தெரிகிறது.”

“ஆமாம். அதீத வேகம் தான். இங்குப் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும் ஆறுகளை சிறிதும் என்னால் நம்ப இயலவில்லை. இவற்றின் இயல்புகள் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. அமைதியாகப் பாய்ந்துகொண்டிருக்கின்றன, திடீரென்று வேகமெடுத்துவிடுகின்றன. ஆதலால் தான் எவ்வளவு விரைவாகப் பயணிக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாகப் பயணித்து வந்துகொண்டிருக்கின்றேன்.”

“தங்களது முடிவும் சரியானது தான். தற்பொழுதெல்லாம் எப்பொழுது மழை வரும், எப்பொழுது நதியின் நீர்ப்பெருக்கு அதிகமாகும் என்று கணித்துக் கூற முடியவில்லை. இலக்கை நெருங்கிய பிறகு ஓய்வெடுக்கலாம் என்ற தங்களது நிலைப்பாடு சரியானது தான்” எனத் தெரிவித்தவள், “தாங்கள் பயணித்து வந்த புரவி எங்கே? அவற்றிற்கு தீணி வழங்கத் தேவையில்லையா?” என வினவினாள்.

அன்னி மிஞிலியன் சிரித்தபடியே எனது புரவியைக் கைவிட்டுதான் திகம்பரக் கோலம் பூண்டேன். சிங்கபுரியைக் கடந்ததும் ஒரு புரவியைத் திருடிக்கொண்டு இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறேன்.”

“அப்புரவி?”

“அதை காட்டிற்குள் விரட்டிவிட்டு விட்டேன்.”

“நல்ல முடிவுதான்” எனக் கூறிக்கொண்டே அன்னி மிஞிலியன் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த வாழை இலையில் மேலும் உணவினைப் பரிமாறினாள்.

“கலிங்க வீரர்களுக்கு அறிவு என்பதே இல்லை” எனத் தெரிவித்தாள்.

அன்னி மிஞிலியன் அவளை வியப்புடன் நோக்கினாள்.

“ஆமாம். திகம்பரக் கோலம் பூண்ட தங்களது தலை மற்றும் முகத்தில் வளர்ந்திருக்கும் நீண்ட மயிரை ஒருவர் கூடக் கவனித்திருக்கவில்லை. அப்படிக் கவனித்திருந்தால், தாங்கள் அங்கேயே அகப்பட்டிருப்பீர்கள்.”

அப்பொழுதுதான் தான் செய்த பிழையை உணர்ந்த அன்னி மிஞிலியன் அசடு வழிந்தாள்.

அன்னி மிஞிலியனிடம், “எப்பொழுது புறப்படுவதாய் இருக்கிறீர்கள்?” என வினவினாள் அவள்.

“தெரியவில்லை, இன்னும் அதைப் பற்றி முடிவுசெய்யவில்லை” எனத் தெரிவித்தவன், “தாங்கள் மட்டும்தான் இந்த மனையில் குடியிருக்கிறீர்களா?” என வினவினான்.

“தாங்கள் புறப்படுவதற்கும் இங்கு யார் யார் குடியிருக்கிறார்கள் என்ற பதிலுக்கும் தொடர்பு ஏதேனும் இருக்கிறதா வீரரே?” என அவள் வினவ அன்னி மிஞிலியனுக்குப் புரையேறியது.

உடனே அவள் நீர் சொம்பை எடுத்து அவனுக்கு நீர் புகட்டி அவனது தலையைத் தட்டிவிட்டு, “நான் வாயிலைத் திறந்த வேளையில் நீங்கள் பார்த்த பார்வையிலேயே தாங்கள் போலி அம்மண திகம்பரர் என்பதை நான் யூகித்திருக்க வேண்டும். தவறு செய்துவிட்டேன்” என்று அவள் புன்னகையுடன் தனது விழிகளை அவனை நோக்கிச் சுழித்தபடி தெரிவித்து அவனைக் கேலி செய்தாள்.

“இதற்கும், அதற்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை. ஓயாத புரவியேற்றத்தினால் பலவீனமாக உணர்கிறேன். ஆதலால் தான் மேற்கொண்டு ஓய்வெடுத்துவிட்டுப் பயணிக்கலாம் என்று வினவினேன்.”

“எத்தனை நாட்கள் வேண்டுமோ அத்தனை நாட்கள் தாங்கள் இந்த மனையில் தங்கிக்கொள்ளலாம்.”

“தாங்கள் மட்டும்தான் இங்கு தங்கியிருக்கிறீர்களா என்று வினவினேன் நான்?”

“ஆமாம் வீரரே, நான் மட்டும்தான் தங்கியிருக்கிறேன்.”

“உம்மைக் கண்டால் மணமாகிவிட்டவளைப் போன்று தெரிகிறதே?”

“ஆமாம், மணமாகிவிட்டது.”

“உமது கணவன்?”

“ஒருநாள் அதிகாலையில் மீன் பிடிக்க நதிக்குள் சென்றார். பிறகு அவர் திரும்பவே இல்லை.”

“என்ன ஆயிற்று? திடீர் நீர்ப்பெருக்கு ஏற்பட்டு தங்களது துணைவரை அடித்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டதா?”

“அப்படி நடந்திருந்தால் சில நாட்கள் வருந்திவிட்டு பிறகு மறந்திருப்பேன்.”

“என்ன நடந்தது?”

“நீர்ப்பெருக்கில் அடித்துச் சென்றவரை பரத்தி ஒருத்தி காப்பாற்றியிருக்கிறாள்.”

“பிறகு?”

“அவர் அவளுக்குத் துணையாக அவளுடனே இருந்துவிட்டார்.”

“துயரமான செயல்தான்.”

அவள் எதுவும் பேசாமல் அவனது தட்டில் சில மீன் துண்டுகளை எடுத்துப் போட்டாள்.

“உன்னைப் பெற்றவர்கள் உன் கணவனை ஏன் இப்படிச் செய்தாய் என்று கேட்கவில்லையா?”

பதிலுக்கு அவள் வெற்றுச் சிரிப்பு ஒன்றை உதிர்த்து, “உடன்போக்கு மேற்கொண்டு வீட்டை விட்டு ஓடிவந்தவள் நான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“ஆதலால் என்ன?”

“கணவனை மற்றொரு பெண்ணிடம் இழந்துவிட்டு தலைக்குனிவுடன் அவர்கள் முன் என்னால் நிற்க இயலாது.”

“உன் கணவனை அழைத்துப் பார்த்தாயா?”

“இல்லை.”

“ஏன் அழைக்கவில்லை.”

“நீரோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டார் என்ற வருத்தத்தில் நான் உண்ணாமல், உறங்காமல் கவலையில் இருக்க பிழைத்த தகவலைக் கூட எனக்கு அனுப்பாமல் மற்றொரு பெண்ணுடன் அவர் சேர்ந்துவிட்ட பிறகு அவரிடம் யாசகம் பெற்று எனக்கு எந்த இன்பமும் வரவேண்டியதில்லை.”

“உன் கணவன் எங்கே தங்கியிருக்கிறான்?”

“நதிக்கரையில் கிழக்காக ஒரு நாழிகைப் பொழுது சென்றால் குடில்கள் சில காணப்படும். அங்கே குணவன் என்று விசாரித்தால் சுட்டிக் காட்டுவார்கள்.”

“அவன் திரும்பி வந்தால் ஏற்றுக்கொள்ளும் எண்ணம் இருக்கிறதா?”

“அவன் கரம்பிடித்த அப்பரத்தைப் பெண்ணோடு என்னைத் தேடி வந்தால் ஏற்றுக்கொள்வேன். அவளைக் கைவிட்டு என்னைத் தேடி அவன் வருவானாயின் விரட்டிவிட்டு விடுவேன்.”

அன்னி மிஞிலியன் சிரித்துக்கொண்டு, “உன்னைப்போன்று அப்பெண் வருத்தப்பட வேண்டாம் என்று நினைக்கும் உனது உயர்ந்த உள்ளத்திற்கு அனைத்தும் நல்லதாகவே நடக்கும்” எனக் கூறியபடியே உணவருந்திவிட்டு எழுந்தவன் அங்கிருந்து வெளியே சென்றான்.

பொழுது இருட்டியதும் திரும்பி வந்தவன் கையில் ஒரு துணிப்பையைக் கொண்டு வந்தான். அதை அவளிடம் கொடுத்து, “நான் கிளம்பும்வேளையில் வாங்கிக்கொள்கிறேன். கவனமாக வைத்திரு” எனக் கொடுத்துவிட்டு மனையின் பின்புறத்தில் கிடந்த கட்டிலில் படுத்து வானத்தை நோக்கினான்.

வானத்தில் தேய்ந்த நிலவு காய்ந்துகொண்டிருந்தது. முகிலற்ற வானில் உடுமீன்கள் பூத்து வானெங்கும் சிதறிக் கிடந்தன. குளிரந்த காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. அதை அனுபவித்தபடியே சிறிது நேரம் கட்டிலில் படுத்திருந்தவன் எழுந்து வீட்டிற்குள் சென்று, “நாளை நான் புறப்பட வேண்டும். வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே அவள் உள்ளே சென்று சிறு முடிப்பையும், ஒரு துணி மூட்டையும் கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

அத்துணி மூட்டை சற்று முன் அவன் கொடுத்து பத்திரமாக வைத்திருக்கச் சொன்ன துணி மூட்டை இல்லை என்பதைப் பார்த்த உடனே அறிந்துகொண்டான்.

“என்ன இது?” என வினவினான் அவன்.

முடிப்பை அவனிடம் நீட்டி, “இதில் பொன் கழஞ்சுகள் இருக்கின்றன” எனத் தெரிவித்தவள் துணிப்பையை சுட்டிக்காட்டி, “தங்களுக்கு வேண்டிய உடைகள், மாறுவேடமிட வேண்டிய பொருட்கள் ஆகியவையும் இருக்கின்றன” எனத் தெரிவித்தாள்.

“எத்தனைப் பொன் கழஞ்சுகள் இருக்கின்றன?”

“தெரியவில்லை.”

“நீங்கள் எண்ணிப் பார்க்கவில்லையா?”

“இல்லை.”

“நான் புறப்படுவதற்கு ஒரு புரவியை சம்பாதிக்க வேண்டும்.”

“தாங்கள் வெளியே புறப்பட்டுச் சென்றதைப் பார்த்ததுமே விரைவில் தாங்கள் புறப்படுவீர்கள் என்று எண்ணினேன். ஆதலால், இன்று மாலையே

புரவி ஒன்றை நானே வாங்கிவிட்டேன்.”

“எங்கே இருக்கிறது?”

“நதிக்கு அக்கரையில் இருக்கிறது.”

“அதிபுத்திசாலியாக இருக்கிறாய்.”

அவள் புன்னகைத்தாள்.

அடுத்து அவன், “இங்கே கணிகையர் எங்கு தங்கியிருக்கிறார்கள்?” என வினவினான்.

அவள் அதிர்ச்சியுடன், “என்ன வினவினீர்?” என வினவினாள்.

“எங்கு சென்றால் கணிகையரை சந்திக்கலாம் என்று வினவினான் நான்.”

“இன்றிரவே அவர்களை சந்திக்க வேண்டுமா?”

“இல்லை.”

“நதிக்கு அக்கரையில் சென்றாலே அவர்கள் உங்களை மொய்க்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். நீங்கள் அவர்களைத் தேடிச்செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை.”

“எனக்கு இவர்கள் தேவையில்லை.”

“பிறகு?”

“செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் கணிகையைத் தான் எனக்கு வேண்டும்?”

“இருக்கும் பொன் கழஞ்சுகளை அவர்களிடம் இழந்துவிட்டு வெறுங்கையோடு பாடலி செல்ல வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துவிட்டீர்களா?” எனக் கோபத்துடன் வினவினாள் அவள்.

“இல்லை. விலை உயர்ந்த கணிகையரைத் தேடித்தான் உயர் பதவியில் இருப்பவர்கள் செல்வார்கள். நதியின் இக்கரை கலிங்கத்திற்கும் அக்கரை மோரியருக்கும் உரியது என்பதை அறிவேன் நான். கணிகையரைத்

தேடிச் சென்றால் அங்கே எனது பயணத்திற்குத் தேவையான ஒற்றுத் தகவல்கள் கிடைக்கலாம். அது மட்டுமல்லாமல்...”

“எனக்குப் புரிகிறது. மேற்கொண்டு எதையும் தாங்கள் எனக்கு விளக்க வேண்டியதில்லை.”

“சரி...”

“இரவு உணவு எப்பொழுது தேவை?”

“பசி இல்லை” எனத் தெரிவித்தவன் மீண்டும் வீட்டின் பின்புறம் சென்று கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டான்.

உறக்கம் வராமல் புரண்டுபுரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவள் சுண்டக் காய்ச்சிய பாலைக் கொண்டு வந்து அவனிடம் நீட்டி, “வெறும் வயிற்றில் படுத்தால் நள்ளிரவில் பசியெடுக்கத் தொடங்கிவிடும். இதையாவது பருகிவிட்டு உறங்குங்கள்” எனக் கூறியவள் தனது மனைக்குள் சென்று தாழிட்டுக்கொண்டாள்.

சுண்டக் காய்ச்சி அவள் கொடுத்த பாலினைப் பருகியவன் விண்மீன்களைப் பார்த்தபடியே படுத்துக் கிடந்தான். பிறகு அவனே அறியாமல் உறங்கவும் செய்தான்.

பொழுது விடிந்தபிறகு ஒரு ஓரைப் பொழுது கழித்தே கண்விழித்தவன் காலை உணவைத் தயார் செய்துவிட்டு அவனை எழுப்பினான். எழுந்தவன் நீராடிவிட்டு வந்து காலை உணவை முடித்ததும் புறப்பட ஆயத்தமானான்.

அவன் தயாரானதும் இரண்டு துணிப்பை மற்றும் முடிப்பைக் கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தாள். நேற்றிரவு அவனிடம் கொடுத்த துணிப்பையைப் பிரித்தவன் அதில் இருந்து பண முடிப்பை அவனிடம் கொடுத்து, “இதைப் பெற்றுக்கொள்” எனத் தெரிவித்தபடி அதை அவனிடம் நீட்டினான்.

அதை வாங்கியவள் அத்துணி முடிப்பைத் திறந்தது பார்த்தவளின் விழிகள் ஆச்சரியத்தில் விரிந்தன. “அனைத்தும் பொற்காசுகள்” என்றாள்.

“ஆமாம்.”

“இதில் நூறுக்கும் மேற்பட்ட பொற்காசுகள் இருக்கும் போலிருக்கிறதே”

“நான் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை.”

“இத்தனைப் பொற்காசுகளை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்வது?”

“இதைக்கொண்டு உனது கணவனுடன் சேர்ந்து வாழ விருப்பம் இருந்தால் சேர்ந்து வாழ் அல்லது உனக்கென ஒரு துணையை வேண்டுமானாலும் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள். தனியாக இருந்து உன்னை நீயே வருத்திக்கொள்ளாதே. உனது இளமையையும் வீணாக்கிக்கொள்ளாதே” எனத் தெரிவித்தவன் தனது உடமைகளை எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

“நில்லுங்கள்” என்ற குரல் எழ திரும்பினான் அன்னி மிஞிலியன்.

“அனைத்தையும் கூறிவிட்டேனா?” என வினவினாள்.

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் நான்.”

“அடுத்து உங்களுக்கு உதவி செய்பவர்கள் எங்கு இருப்பார்கள் என்று நான் இன்னும் குறிப்பிடவில்லை.”

“எங்கே என்று கூறு.”

“மகாநதியைக் கடந்து தொடங்கும் பாடலிப் பெருவழியில் சென்றால் சரியாக ஒரு யோசனைத் தொலைவில் வெள்ளைச் சுண்ணம் அடித்த வீட்டில் உங்களுக்கு வேண்டிய உதவி கிடைக்கும்.”

“அடையாளம் இது மட்டும்தானா?”

“அவ்வீட்டிற்கு முன் மூன்று எருமைக் கெடாக்கள் கட்டப்பட்டிருக்கும்.”

“நல்ல அடையாளம்” எனக் கூறியபடியே திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் நடக்கலானான்.

அன்னி மிஞிலியன் பார்வையிலிருந்து மறைந்ததும் கதவைத் தாழிட்டவள், திரைச் சீலை ஒன்றை எடுத்து எதையோ எழுதி எடுத்துக்கொண்டு புறவாயில் வழியே வெளிப்பட்டவள் சீழ்க்கை ஒலி ஒன்றை எழுப்பினாள்.

சிறிது நேரம் கழித்து புரவி வீரன் ஒருவன் அவளுக்கு முன் பணிந்து வணங்கினான். அவனிடம் கையில் வைத்திருந்த திரைச் சீலையைக் கொடுத்தவள், “இதை உரியவரிடம் ஒப்படைத்துவிடு” எனப் பிராகிருதத்தில் தெரிவித்து கொடுத்து அனுப்பி வைத்தவள் கட்டிலில் விழுந்தாள்.

அதே நேரம் அவளது சீழ்க்கை ஒளி எழுந்ததைக் கேட்டு படகோட்டி ஒருவன் அவளிடம் வந்தான். அவனிடம், “உரிய காலத்திற்கு முன்பே வந்து சென்றுவிட்டார் அவர். தகவலை தெற்கு நோக்கி அனுப்பிவிடு” எனத் தெரிவித்து அவனை அனுப்பி வைத்தாள்.

அங்கிருந்து ஒரு நாழிகைப் பொழுது நேர் கிழக்கே நதியோரம் நடந்து சென்றிருப்பான் அன்னி மிஞிலியன். அவனது விழிகளுக்கு ஓரிரு பனையோலைக் குடில்கள் தெரிந்தன. அங்கு சென்றவன் அம்மக்கள் பேசிய பிராகிருதத்தில், “குணவன் என்பவன் யார்?” என வினவினான்.

ஒருவன் சற்றுத் தொலைவில் தனியாகக் காணப்பட்ட குடிலை நோக்கிக் கைகாட்டி குணவனை நோக்கிச் சத்தம் எழுப்பினான். சத்தம் எழுந்ததும் குடிலிலிருந்து இளம் வயதில் ஒருவன் வெளிப்பட்டான். அவனுடன் ஒரு பெண்ணும் வெளிப்பட்டாள்.

அவனிடம், ”குணவன் என்பவன் நீதானா?” என அதிகாரத்துடன் வினவினான் அன்னி மிஞிலியன்.

அன்னி மிஞிலியனின் தோற்றத்தையும், அவனது உருவத்தையும் கண்ட குணவன் நடுங்கியபடி, “நான் தான் குணவன்” எனத் தெரிவித்தான். அப்பொழுது அருகில் நின்றவள், “நீங்கள் யார்?” என வினவினாள்.

“நான் இவன் மணந்து அழைத்துவந்தவளின் தமையன்” எனத் தெரிவித்தபடியே தனக்கு முன் நின்ற குணவனின் கன்னத்தில் பலமாக

அறைந்தான்.

அவனது செயலைப் பார்த்ததும் அப்பெண் கதறி, “எதற்காக என் கணவரை அடிக்கிறீர்கள். நீங்கள் யாருடைய தமையன்?” என வினவினாள்.

“இவனிடம் கேள்” என குணவனை சுட்டிக்காட்டினான்.

அவனை நோக்கியவள், “நீங்கள் மணந்து அழைத்து வந்தவளின் தமையன் என்கிறார்? உங்களுக்கு எனக்கு முன்பே திருமணம் ஆகிவிட்டதா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினாள்.

அவன் தலை குனிந்தான்.

குணவனிடம் அன்னி மிஞிலியன், “உன் மீது நம்பிக்கை கொண்டு உடன்போக்கு மேற்கொண்டவள் அவள். அவளைத் தனிமையில் தனித்திருக்கவிட்டு வேறொருத்தியை மனந்துகொள்ளத்தான் நீ அவளை அழைத்துக்கொண்டு வந்தாயா?” என வினவினான்.

“இல்லை. அவளை நான் இன்னமும் நேசிக்கிறேன்.”

அவனுக்கு அருகில் அழுதுகொண்டு நின்ற பரத்தையை சுட்டிக்காட்டி, “இவள்?” என வினவினான் அன்னி மிஞிலியன்.

“நதியோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டு சுயநினைவை இழந்த என்னைக் காத்தவள் இவள் தான். தன்னுயிரைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் எனது உயிரைக் காத்த இவளைக் கரம்பிடிக்கவேண்டிய சூழலுக்குத் தள்ளப்பட்டேன். எனது மனைவியின் முகத்தைக் காணவே எனக்கு அவமானமாக இருக்கிறது. கடைசிக் காலம் வரை அவளுக்குத் துனையாக இருப்பேன் என்று வாக்களித்தேன். ஆனால், அதை நிறைவேற்றாத பாவியாகிவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்து வருந்தினான் அவன்.

அப்பரத்தைப் பெண், “இவருக்கு முன்பே மணமாகிவிட்டதா?” என வினவினாள்.

தலையாட்டினான் அன்னி மிஞிலியன்.

“இப்பொழுது அக்கா எங்கே இருக்கிறார்?”

“இவனுக்காக அவள் அங்கே தனியாக காத்திருக்கிறாள்.”

“இந்தப் பாவி என்னிடம் அக்காவைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட தெரிவிக்கவில்லை. தெரிவித்திருந்தால் அக்காவை நான் தனித்திருக்க விட்டிருக்க மாட்டேன். இவருக்காக நான் மன்னிப்பைக் கோருகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவள் குணவனை அழைத்துக்கொண்டு செல்லலானாள்.

அவர்கள் செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் நின்ற அன்னி மிஞ்லியன் அருகில் நின்ற பெரியவரிடம், “நான் அக்கரை செல்ல வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என் படகில் செல்லலாம்” எனத் தெரிவித்தவர் தனது படகில் ஏற்றிக் கொண்டு அக்கரைக்குச் சென்றார். கணிகையர் பற்றியும், பெரும் பதவியில் இருப்பவர்கள் நாடிச் செல்லும் கணிகையர் அவர்கள் இருக்கும் இடம் பற்றியும் பல தகவல்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டான் அன்னி மிஞ்லியன்.

அவன் அக்கரையைச் சேர்ந்ததுமே அக்கரையில் குடியிருந்த கணிகையரும், பரத்தையரும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

ஆனால், அவர்கள் யாரையும் திரும்பிப் பார்க்காமல் படகோட்டியிடம் பெற்ற செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவனுக்குத் தயாராக இருந்த புரவியில் ஏறி அந்தப் பகுதியிலேயே செழிப்புடன் வாழ்ந்த கணிகையர் மாளிகையைத் தேடிச் செல்லலானான்.

20 பேரரசன் சாருமித்திரன்

மகாநதி கலிங்கக் கடலுடன் கலந்துகொண்டிருந்த முகத்துவாரத்திற்கு அருகில் பாழடைந்து போய் காணப்பட்ட சிறு மாளிகையில் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில் நின்றുകொண்டிருந்தான் ஒருவன். விளக்கு அவனுக்குப் பின்புறமாக எரிந்துகொண்டிருந்ததால் அவனது முழு உருவமும் கருமையாகக் காணப்பட்டது. கடலிலிருந்து வீசிய உப்புக் காற்றும், நதியிலிருந்து வீசிய குளிர்ந்த காற்று அம்மாளிகைக்குள் நுழைந்து வெளியேறியதால் அவனது கூந்தல் பறந்துகொண்டிருந்தது.

நீண்ட ஈட்டி ஒன்றைத் தரையில் ஊன்றியபடி நின்றുകொண்டிருந்தவனிடம், “பேரரசே, இருவரையும் அழைத்து வந்துவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான் அவன்.

“அவர்கள் யார்?” என எழுந்த அவனது குரல் அமைதியாகக் கேள்விப்பட்டது.

“ஒருவன் மோரியரின் வில் வீரர்களின் தலைவன் மற்றொருவன் எல்லைக் காவல் பாசறைத் தலைவன்.”

அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டதும் கொண்டவன், “நான் அழைத்து வரச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டது. எல்லைக் காவல் படைத் தலைவனை. இருவரும் அவனது சேவகர்களை இழுத்து வந்திருக்கிறீர்கள்” எனக் கத்தினான்.

“மன்னிக்கவும் பேரரசே, இவர்களை அழைத்து வரவே நாங்கள் பெரிதும் சிரமப்பட்டுவிட்டோம்” என அவர்கள் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில், “படுக்கையில் பெண்களைக் கூட வீழ்த்த இயலாத சுவான புத்திரர்களான

உங்களிடம் பெரும் காரியத்தை ஒப்படைத்தது எனது குற்றம் தான்” எனத் தெரிவித்தவன், “இருவரையும் அழைத்து வா” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்ததும் இருவரும் ஓடிச்சென்றார்கள். உள்ளே நுழையும் போது மோரியர் இருவரை அழைத்து வந்தார்கள். இருவரது கரங்களும் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன.

தாம் எதற்காக அழைத்து வரப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதன் காரணத்தைத் தெரியாமலே மோரிய விற்படையின் தலைவனும், பாசறைத் தலைவனும் குழப்பத்துடன் நின்றன்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஓரமாக நின்றன்கொண்டிருந்த கலிங்க துணைப்படைத் தலைவன் அவர்களுக்கு முன் வந்தான்.

அவர்களது கரங்களைப் பிணைத்திருந்த கட்டுகளைத் தனது வாளினால் வெட்டியவன், “நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளித்தால் இருவரையும் உயிருடன் விட்டு விடுவேன். இல்லையேல் இருவரது உடலில் உயிரில்லாமல் நதியில் மிதக்கும்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான்.

தனக்கு அருகில் நின்ற பாசறைத் தலைவனை நோக்கிய விற்படைத் தலைவன், “நாங்கள் இருவரும் யார் என்று தெரியாமல் எங்களைக் கடத்தி வந்திருக்கிறீர்கள். எங்களைக் கடத்துவதற்கு உதவி செய்தவர்கள் அனைவரும் நாளை காலை பிணமாக படகுகளில் அனுப்பி வைக்கப் படுவார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அதற்கு இருவரும் இங்கிருந்து முதலில் உயிருடன் வெளியேற வேண்டும்” என்ற குரல் எழுந்த திசையை இருவரும் நோக்கினார்கள். அங்கே விளக்கு பின்புறமாக எரிந்துகொண்டிருந்ததால் அதன் நிழலில் கருமையாக ஒருவன் நின்றன்கொண்டிருந்தான்.

“நாங்கள் உயிருக்கு அஞ்சுபவர்கள் அல்ல.”

“அப்படியா?” என வினவிய கருமையான உருவம், “ஆனால், வலி உங்களை வழிக்குக் கொண்டுவந்து விடும் என்பதை அறிவேன் நான்” எனப் பொறுமையாக சொற்களை ஒவ்வொன்றாக விடுவித்தான்.

அதுவரை அமைதியாகத் தனக்கு எதிரில் நின்றவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாசறைத் தலைவன் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். சுற்றிலும் கலிங்க வீரர்கள் கையில் நீண்ட ஆயுதங்களுடன் நின்றனுகொண்டிருந்தனர். பாழடைந்து போன அக்கோட்டை எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் இடிந்து விழுந்துவிடும் எனும் நிலையில் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தற்காப்பிற்காக இடையை நோக்கினான். அவனது ஆயுதம் இடையிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருந்தது.

சிந்தனையுடன் அவன் அமர்ந்திருக்கையில், “எஞ்சியிருக்கும் வாழ்வில் இருவராலும் எவ்வளவு செல்வத்தைச் சேர்க்க இயலுமோ அதைவிடவும் பல மடங்கு செல்வத்தை உங்களுக்கு நான் தாரை வார்க்கிறேன். எனது கேள்விகளுக்குப் பதில் அளித்துவிட்டு உயிருடன் இங்கிருந்து செல்லுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான் ஒளியின் நிழலில் நின்றனுகொண்டிருந்தவன்.

விற்படையின் தலைவன், “என்ன பதில் உனக்கு வேண்டும்?” என வினவினான்.

அப்பொழுது கலிங்கத் துணைப் படைத் தலைவன் வாளின் தட்டையான பகுதியால் விற்படைத் தலைவனின் முதுகில் ‘பளார்’ ஒன்று அறைந்து, “சொற்களில் மரியாதை இருப்பது உனக்கு நல்லது” எனத் தெரிவித்தான்.

“எல்லைக்காவல் படையைக்குத் தலைமை ஏற்றிருப்பது யார்?” என வினவினான் நிழலில் நின்றனுகொண்டிருந்தவன்.

இரு மோரியப் படைத் தலைவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

சிறிது நேரம் அமைதிக்குப் பிறகு விற்படைத் தலைவன், “அரச இரகசியத்தை எங்களால் வெளியிட இயலாது” எனத் தெரிவித்தான்.

அமைதியாக தனக்கு முன் மண்டியிட்டு அமர வைக்கப்பட்டிருந்த மோரியப் படைத் தலைவர்கள் இருவரையுமே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன்,

“எல்லைக் காவல் படைக்குத் தலைமை ஏற்றிருப்பது விருகோதரன் என்பதை அறிவேன் நான்” எனத் தெரிவித்தான்.

மோரியர்கள் இருவரும் அதிர்ச்சியுடன் அமர்ந்திருக்க, “விருகோதரன் மரணமடைய வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான் இருவருக்கும் எதிரில் நின்றுகொண்டிருந்தவன்.

ஒளியின் நிழலில் நின்றுகொண்டிருந்தவனை நோக்கியபடியே விற்படைத் தலைவன், “அவரை உங்களால் அவ்வளவு எளிதில் நெருங்க இயலாது. நெருங்க நினைத்தால் நீங்கள் அனைவரும் இறந்துவிடுவீர்கள்” என எச்சரிக்கை செய்தான்.

“அவனை எளிதில் நெருங்க இயலாது என்பதை நானும் அறிவேன். அவனை நெருங்கும் மார்க்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவே உங்கள் இருவரையும் இழுத்து வந்திருக்கிறேன்”

“உயிரே போனாலும் நாங்கள் துரோகமிழைக்க மாட்டோம்” என உறுதியுடன் தெரிவித்தான் விற்படைத் தலைவன்.

தனக்கு எதிரில் அமர்ந்திருந்த இருவரில் பாசறைத் தலைவன் அதிகம் பேசாமல் அச்சத்துடன் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டவன் விற்படைத் தலைவனை நோக்கி, “உன்னைப் போன்று தான் சில காலத்திற்கு முன் ஒருவன் துரோகமிழைக்க மாட்டேன் என்று கத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனை உயிருடன் கழுவில் ஏற்றி சிறிது சிறிதாகக் கொன்றேன். நீயும் அப்படி இறக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறாயா?” என வினவினான்.

அப்பொழுது புன்னகைத்த விற்படைத் தலைவன், “முகத்தைக் கூட காட்டிக்கொள்ள விரும்பாமல் ஒளியின் நிழலில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் கோழை நீ. உன் மிரட்டலுக்கு நான் பணிவேன் என்று நினைக்கிறாயா?” என வினவினான்.

“என்னை நீ கோபப்படுத்தி விட்டாய்” எனத் தெரிவித்தவன் கலிங்க வீரர்களை நோக்கி, “இவனது வாயைக் கட்டுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே கலிங்க வீரன் ஒருவன் கீழே தரையைத் துடைக்கப் பயன்படும் துணி ஒன்றைக் கொண்டு வந்து விற்படைத் தலைவனின்

வாய்க்குள் திணித்தான்.

“என்னைக் கோழை என்று தெரிவித்த இவனைக் கழுவில் ஏற்றிக்கொள்ள உத்தரவிடுகிறேன் நான்” எனத் தனக்கு எதிரில் அமர்ந்திருந்த விற்படைத் தலைவனை நோக்கிச் சுட்டிக் காட்டியபடியே கட்டளையிட்டவன் பாசறைத் தலைவனைச் சுட்டிக் காட்டி, “இவன் எந்தச் சூழலிலும் விழிகளை மூடக் கூடாது. இவன் விழிகளை மூடினால் கசை இவனது முதுகை முத்தமிட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து செல்லலானான்.

மண்டியிட்டு அமரவைக்கப்பட்டிருந்த விற்படைத் தலைவனை அருகில் கிடந்த மேசைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு குப்புறக் கிடத்தினார்கள். அவனது உடல் நீக்கப்பட்டது. அருகில் கிடந்த கூர்மையான கழு ஒன்றைக் கொண்டு வந்த கலிங்க வீரன் மோரிய விற்படைத் தலைவனின் பின்புறம் வழியாக சிறிது சிறிதாகச் செலுத்தினான்.

வலியில் கதறினான் விற்படைத் தலைவன். கூர்மையான கழு உள்ளே செல்லச் செல்ல குருதி வெளிப்பட்டு மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த பாசறைத் தலைவனை நனைத்தது. வலியில் துடித்த விற்படைத் தலைவனைக் காண இயலாத பாசறைத் தலைவன் விழிகளை மூடினான். உடனே அவனது முதுவில் கசையடி ஒன்று கொடுக்கப்பட்டது. கசையடியின் வலியைத் தாங்க இயலாத பாசறைத் தலைவன் தரையில் விழுந்து புரண்டான்.

மீண்டும் அவனை தூக்கித் தரையில் அமர வைத்தவர்கள் விற்படைத் தலைவனின் உடலுக்குள் கழுவினைத் தொடர்ந்து செலுத்தினார்கள். கழு முழுவதும் உடலுக்குள் செலுத்தப்பட்டிருந்தது.

விற்படைத் தலைவன் வலியைத் தாங்க முடியாமல் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது உடலில் வழிந்த குருதி வழியே அவனது உயிர் மெல்ல பிரிந்துகொண்டிருந்தது.

இறக்க முடியாமல் மரணத்தை விடவும் கொடுமையான வலியில் அவதிப் பட்டுக் கொண்டிருந்தான் விற்படைத் தலைவன். அவன் துடித்துக் கொண்டிருந்ததைக் காணவும் முடியாமல், விழிகளை மூடித் தவிர்க்கவும் முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தான் பாசறைத் தலைவன்.

வெளிச்சத்தின் நிழலில் நிற்குகொண்டிருந்தவன் ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கும் மேல் திரும்பி வந்த பிறகு குருதிப் பெருக்கில் துடித்துக் கொண்டிருந்த விற்படைத் தலைவனை நோக்கி, “உனக்கு மரணம் வேண்டும் என்றால் நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதிலைக் கூறு. உனது வலியிலிருந்து உனக்கு விடுதலை அளிக்கிறேன் நான். இல்லையேல் நாளை நண்பகல் வரை நீ இப்படித் தான் வலியில் துடித்துக்கொண்டிருப்பாய். உனது மரணம் தற்பொழுது உன் கையில்” எனத் தெரிவித்தான்.

வலியைத் தங்க முடியாமல் துடித்துக் கொண்டிருந்தவன் சிரமப்பட்டு எழுந்து நின்றான். பிறகு, “என் உடலைச் சிறு சிறு துண்டுகளாக நீ வெட்டி எறிந்தாலும் நீ தேடும் பதில் உனக்கு என்னிடமிருந்து கிடைக்காது. ஒரு நாளும் மோரியப் பேரரசுக்கு துரோகமிழைக்க மாட்டேன்” எனத் தெரிவித்தவன் பற்களால் தனது நாக்கைத் துண்டித்து சற்றுத் தொலைவில் வெளிச்சத்தின் நிழலில் நிற்குகொண்டிருந்தவனை நோக்கித் துப்பினான்.

அவனது செயலை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், “உனது கடமையின் மீது நீ கொண்டிருக்கும் காதல் என்னைப் பிரமிப்படையச் செய்துவிட்டது. வீர மரணத்திற்குத் தகுதியானவன் நீ” எனப் பரிவுடன் தெரிவித்தவன் அருகில் நின்ற கலிங்க வீரனை நோக்கி, “இவனது தலையை துண்டாக்கி இவனுக்கு வீர மரணத்தைப் பரிசாக அளித்துவிடு” எனத் தெரிவித்த அடுத்த கணம் வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருந்த விற்படைத் தலைவனின் தலை துண்டாக்கப்பட்டது.

அவனது தலை துண்டிக்கப்பட்டதைப் பார்த்த பாசறைத் தலைவன் தனது தலை உருளுவதைப் போன்று உணர்ந்தவன் அனிச்சை செயலாய் தனது தலையைக் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டான். போர் நடைபெற்ற சமயத்தில் அச்சம் சிறிதும் இன்றி எதிரிகள் பலரைக் கொன்ற வீரனான பாசறைத் தலைவனின் உடல் நடுங்கி, வியர்வையில் நனைந்தபடி அச்சத்தில் அமர்ந்திருந்தான்.

அவனை நோக்கி, “இந்தச் சுவானப் புத்திரனைப் போன்று உனக்கு துர் மரணம் நேர வேண்டாம் என்று கருதுகிறேன். உண்மையைக் கூறு” எனத் தெரிவித்தான் ஒளியின் நிழலில் நிற்குகொண்டிருந்தவன்.

“பேரரசிற்குத் துரோகம் இழைக்க மாட்டேன் என்று உறுதி எடுத்திருக்கிறேன் நான்.”

“உறுதிமொழி எடுத்த உனது நாக்கு துண்டிக்கப்பட்டு உனது கரம் வெட்டப்பட்டு துண்டாக்கப்படும். கவலை இல்லையா?”

“கவலை இல்லை” உறுதியாக வெளிப்பட்டது பாசறைத் தலைவனின் குரல்.

ஒளியின் நிழலில் நிற்குகொண்டிருந்தவன் ஓரடி முன்னால் வைத்தான், “நீ செல்வச் செழிப்பில், சுற்றிலும் பெண்கள் சூழ வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதைப் போன்று கனவு காண்கிறேன் நான். எனது கனவு ஒருநாளும் பொய்த்ததில்லை. எவ்வளவு பொன் வேண்டும் என்று கூறு. எனக்குரிய பதிலைக் கூறிவிட்டு இங்கிருந்து ஓடிவிடு” எனத் தெரிவித்தான்.

“முடியாது” என்ற பதிலைக் கேட்டதும் கலிங்க வீரன் ஒருவன் வாளினை உறையிலிருந்து உருவினான்.

அவனை நோக்கி, “அவசரப் படாதே” எனக் கட்டளையிட்டவன், “நான் யார் என்று தெரிந்தால் இவன் இவ்வளவு பிடிவாதம் பிடிக்கமாட்டான்” எனத் தெரிவித்து விளக்கு ஒளியின் வெளிச்சத்திலிருந்து முன்னே வந்தான்.

கலிங்க வீரன் தீப்பந்தத்தை கொண்டு வந்தான். அதுவரை வெளிச்சத்தின் நிழலில் நிற்குகொண்டிருந்தவன் தனது முகத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த பாசறைத் தலைவன் தனக்கு நெருக்கமாக புன்னகையுடன் நிற்குகொண்டிருந்தவனை நோக்கி, “பேரரசே...” என அழைத்தான். இறந்து போன பிந்துசாரனே தனக்கு எதிரில் இளமையானவனாக நிற்பதைக் கண்டான்.

“ஆமாம், உனது பேரரசன் கட்டளையிடுகிறேன். பதில் கூறு”

பாசறைத் தலைவன், “பிந்துசாரப் பேரரசர் மதமாறி பாடலியை விட்டு வெளியேறிய வேளையில் அவரை எப்படிப் பார்த்தேனோ, அப்படியே இருக்கிறீர்கள் தாங்கள். அவர் வயோதிகமாகக் காணப்பட்டார், ஆனால்,

தாங்கள் இளமையாகக் காணப்படுகிறீர்கள் பேரரசே. இது எப்படி சாத்தியம்” என ஆச்சர்யத்தில் வினவினான்.

“எனது தாத்தா பிந்துசாரர் எனக்குரிய அரியணையைத் தவிர மற்ற அனைத்தையும் எனக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். அவரைப் போன்ற அழகு, உடல், செல்வம், அதிகாரம் என அனைத்தும் என்னிடம் இருக்கிறது. ஆனால், எனக்குரிய அரியணை மட்டும் என் வசம் இல்லை. அதை அடையும் பொருட்டுதான் நீ கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறாய். உனது சேவை உனது பேரரசருக்கு வேண்டும்” எனத் தெரிவித்ததும் வாயடைத்துப் போய் காணப்பட்டான் பாசறைத் தலைவன்.

மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் மற்றும் அவனது புதல்வனைத் தவிர மற்ற பிந்துசாரனின் மகன்கள் மற்றும் அவர்களது புதல்வர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டுவிட்டதாய் நினைத்துக்கொண்டிருந்த பாசறைத் தலைவன் பிந்துசாரனின் மூத்த புதல்வனும் மோரிய அரியணைக்கு உரிய பட்டத்து இளவரசனுமான சுசீமனின் மகன் ¹ சாருமித்திரன் உயிருடன் தன் முன் நிற்குகொண்டிருப்பதை நம்பலாமா? அல்லது வேண்டாமா? என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாசறைத் தலைவனை நோக்கி, “உன் முகத்தில் எழுந்திருக்கும் ஆச்சர்யத்தைக் கண்டால் நீ என்னை அடையாளம் கண்டுவிட்டாய் போலிருக்கிறதே?” என வினவினான்.

“ம்ம்ம்” எனத் தெரிவித்த பாசறைத் தலைவன், “தங்களை நான் பத்து வருடங்களுக்கு முன் கண்டிருக்கிறேன். எனத் தெரிவித்தான்”

“நான் யார் என்று தெரிந்துவிட்டதல்லவா?”

“ஆமாம் பேரரசே.”

“பதில் கூறு.”

அதற்கு மேல் பாசறைத் தலைவன் தாமதிக்கவில்லை. அவனுக்குத் தெரிந்த உண்மைகள் அனைத்தையும் உளறலானான்.

பாசறைத் தலைவனது பதிலில் மகிழ்ச்சியடைந்த சாருமித்திரன், “என்னை நீ மகிழ்ச்சிப்படுத்திவிட்டாய். மோரியப் பேரரசன் ஒரு நாளும் வாக்கு மாறியதில்லை. இவனை விடுவித்துவிடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் கையில் வைத்திருந்த நூறு பொற்காசுகளை அவனிடம் அளித்தான்.

அதைத் தயக்கத்துடன் பெற்றுக்கொண்டான் பாசறைத் தலைவன்.

“இது தொடக்கம் தான். உனது தகவல் உண்மையாகி செயல் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு ஆயிரம் பொற்காசுகள் கலிங்கர்கள் மூலம் உன்னை வந்து சேரும்” என வாக்குறுதி அளித்தான் சாருமித்திரன்.

“நான் விடைபெறுகிறேன் பேரரசே” எனத் தெரிவித்தவன் அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

கலிங்க வீரன் ஒருவன், “அவனால் நமக்கு ஆபத்து ஏற்பட வாய்ப்பிருக்கிறது. அவனைக் கொன்றுவிடலாமா?” என வினவினான்.

“இவன் அசோகனுக்கு அடிமையாக இருக்கவில்லை. அரியணைக்கு அடிமை இவன். எனது தந்தைகள் மற்றும் எனது சகோதரர்கள் அனைவரையும் கொன்ற அசோகவர்த்தனையும் அவனது புதல்வர்கள் அனைவரையும் நான் கொன்ற பிறகு அரியணையில் நான் அமர்ந்தாலும் எனக்கு இவன் அடிமையாக இருப்பான். இவனது உதவி பிற்காலத்தில் நமக்குத் தேவைப்படும். ஆதலால் இவன் உயிருடன் உலாவட்டும்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அப்பாழடைந்த மாளிகையிலிருந்து வெளியேறி புரவியில் ஏறியவன் தெற்கு நோக்கிச் சென்றவன் பிறகு தென் மேற்கே பயனிக்கலானான் சாருமித்திரன்.

நூறு பொற்காசுகளைப் பெற்றுக்கொண்ட பாசறைத் தலைவன் மது மயக்கத்திலும், சூதாட்டத்திலும் திளைத்து மகிழ்ச்சியடைத் தொடங்கினான். பிறகு கணிகையரைத் தேடியும் புறப்படலானான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. மோரியப் பேரரசன் அசோகனின் கலிங்கப் படையெடுப்பிற்கான சரியான காரணம் அறியக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால்,

அசோகனால் கொல்லப்பட்ட சுசீமனது மகனுக்கோ அல்லது மற்ற இளவரசர்களுக்கோ கலிங்கர்கள் ஆதரவு அளிக்க அதுவே பெரும்போருக்கு காரணமாக அமைந்திருக்கலாம் என்று ஆய்வாளர்கள் சிலர் கருதுகிறார்கள். அந்தக் காரணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே சாருமித்திரன் என்ற கதாபாத்திரத்தை உருவாக்கியிருக்கிறேன்.

21 இளவரசனின் திட்டம்

கலிங்கத்தின் தெளளி மலையடிவாரத்தில் சலசலப்பின்று
பாய்ந்துகொண்டிருந்த தயா நதிக்கரையில் ஆடைகள் அனைத்தும்
களையப்பட்டு அம்மணக் கோலத்துடன் தலைகீழாகத்
தொங்கிக்கொண்டிருந்தான் வீரன் ஒருவன். அவனது உடலிலிருந்து குருதி
வழிந்து சொட்டுச் சொட்டாக விழுந்துகொண்டிருந்தது. தலைகீழாகத்
தொங்கிக்கொண்டிருந்தவனின் விழிகள் பாதி திறந்த நிலையிலும், மீதி மூடிய
நிலையிலும் காணப்பட்டது. அரை மயக்க நிலையிலும் வலியில் முணகியபடி
தொங்கிக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

கால்கள் பிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த இடத்தில் தோல் பெயர்ந்து
எலும்பைக் கவ்விக்கொண்டிருந்தது இரும்புச் சங்கிலி ஒன்று. அவன் கட்டித்
தொங்கவிடப்பட்டிருந்த இடத்திற்குக் கீழே நெருப்பு மூட்டப்பட்டு
புகைந்துகொண்டிருந்தது. நெருப்பு மூட்டத்திலிருந்து எழுந்த புகையானது
அவனது உடலில் ஏற்பட்டிருந்த காயங்களில் பட்டு எரிச்சல் எடுக்க அவனது
மயக்கம் மறைந்து பாதி திறந்திருந்த கண்களை முழுவதும் திறந்தான்.

அவனுக்கு முன் இரண்டு பேர் நின்றன்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருத்தன்
வயது முதிர்ந்தவனாகக் காணப்பட்டான். மற்றொருவன் இளம்
வயதுடையவனாக நின்றன்கொண்டிருந்தான். அவனது முகத்தில்
அப்பொழுதுதான் அரும்பு மீசை துளிர் விட்டுக்கொண்டிருந்தது. வயது
முதிர்ந்தவனின் உடலில் ஏகப்பட்ட விழுப்புண்களும், இடையில் நீண்ட வாளும்
தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. இளம் வயதுடையனின் உடலில் சிறு தழும்புகள்
கூடக் காணப்படவில்லை. இடையில் சிறு குறுவாள் ஒன்று மறைக்கப்பட்டு
அதன் முனை மட்டும் வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருந்தது. இருவருக்கும்

இடையில் இடுப்பளவிற்கு வளர்ந்திருந்த நாய்க்குட்டி ஒன்று ஓநாயைப் போன்ற உருவத்தில் பருத்துப் பெருத்து நின்றனுகொண்டிருந்தது. இளையவன் அதன் தலையைத் தடவிக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். இருவரும் பார்ப்பதற்கு எளிமையாகக் காணப்பட்டாலும் இருவரது பார்வையிலும் அதிகாரம் மிதமிஞ்சிக் குடிகொண்டிருந்தது.

நின்றனுகொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவன் அரை மயக்கத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தவனை நோக்கி, “கலிங்கத்திற்குள் எதற்காக ஊடுருவினாய்?” நீ வந்ததன் நோக்கம் என்ன?” என வினவினான்.

“சிங்கபுரத்திற்குச் சென்றிருக்கும் மோரிய தூதுவருடன் வருகை தந்தவன் நான். தூதுவனுக்குரிய மரியாதையை எனக்கு நீங்கள் அளித்திருக்க வேண்டும். ஆனால், நீங்கள் என்னைத் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டு தாக்கிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்” என முணுமுணுத்தான்.

“இதே பொய்யான பதிலை இவன் இன்னும் எத்தனை நாட்கள் தான் கூறிக்கொண்டிருப்பான், இவனிடம் பேசி நாம் நமது நேரத்தை வீணடிக்க வேண்டாம் தலைவரே” எனத் தெரிவித்தான் இளையவன்.

“இளவரசே, இவன் உண்மையைத் தெரிவிப்பான் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், இவனுக்கு இவனது உயிர் மீது விருப்பமில்லை போலிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தவன், “யாரங்கே?” என உரக்கக் குரல் எழுப்பினான் இளவரசனின் மெய்க்காவல் தலைவன்.

‘இளவரசே’ என்ற குரலைக் கேட்டதும் நின்றனுகொண்டிருந்தவனை உற்று நோக்கினான் தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தவன். பால் வழியும் முகத்துடன் இளவரசனுக்குரிய எந்தவித ஆடம்பரமும் இல்லாமல் அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தான் அவன். அவனது கண்கள் மட்டுமே அதிகாரத் தோரணையுடன் பார்வையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. இளவரசனை அவன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் கலிங்க வீரன் ஒருவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

உள்ளே வந்த கலிங்க வீரனை நோக்கினான் இளவரசன். அவன் பெரும் முரடனாகக் காணப்பட்டான். அவ்வீரனது உடலே அவனது

முரட்டுத்தனத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. பிறகு பார்வையை தொங்கிக்கொண்டிருந்த வீரனை நோக்கி அவனது விழிகளைத் தனது பார்வையால் ஊடுருவியபடி பார்த்தபடி, “உனக்குக் கடைசி வாய்ப்பை அளிக்கிறேன் நான். உண்மையைக் கூறப் போகிறாயா? அல்லது...” எனக் கூறியபடி அவனது பார்வையை மேலே உயர்த்தினான்.

இளவரசனின் விழிகளைப் பார்த்தவன் நம்பிக்கை கொண்டு, “நான் உண்மையைக் கூறினால் என்னைத் தாங்கள் விடுவித்துவிடவேண்டும் என்ற வாக்குறுதி வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“சரி, வாக்குறுதியை அளிக்கிறேன்” என இளவரசன் கூற மெய்க்காவல் தலைவன், “இளவரசே, இந்த அதிதி புத்திரனுக்கு எதற்காகத் தாங்கள் வாக்குறுதி அளிக்கிறீர்கள். இவனிடமிருந்து எப்படி உண்மையைப் பெற வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்தவனை நோக்கிக் கைகளை உயர்த்தித் தடுத்த இளவரசன், “வீரனே, நீ கூறு. மோரிய தூதுவனுடன் வந்த உனக்கு எனது மாளிகையில் என்ன பணி? எதற்காக என்னைத் தேடி மாளிகைக்கு வந்தாய்?” என வினவினான்.

“நான்...”

“நீ?”

“நான், உங்களைக் கொலை செய்ய வந்தேன் இளவரசே.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியடையாமல் சிறிது நேரம் சிந்தித்த இளவரசன் பிறகு, “அப்படியெனில் அன்று நஞ்சுக் கணையை மறைந்திருந்து எய்தவன் நீ தானா?” என வினவினான்.

“ஆம், இளவரசே.”

“வேறு என்னென்ன முயற்சிகளை செய்தாய்?”

“நீங்கள் உண்ணும் உணவில் நஞ்சு கலந்தேன்.”

“வேறு?”

“நீங்கள் வயதடைந்தவராக எண்ணி உங்களைக் கொலை செய்ய உங்களது மாளிகைக்கு அழகி ஒருத்தியையும் அனுப்பி வைத்தேன்.”

“வயதடைந்தவராக எண்ணி எனக் கூறுகிறாய் என்றால் நான் தற்பொழுது சிறுவன் என்று கூறுகிறாயா?” என ஏளனத்துடன் வினவினான் அவன்.

“இல்லை இளவரசே, தங்களது அகவையைப் பற்றி அறியாமல் தவறான முடிவெடுத்துவிட்டேன்.”

“கன்னியை அனுப்பி வைத்ததைப் பற்றிக் கூறுகிறாயா நீ?”

“ஆம் இளவரசே.”

“எனது அகவையைப் பார்த்தாள் நான் எனது மாளிகையில் இரவு வேளையில் பெண்களுடன் சோழி விளையாண்டுகொண்டிருப்பேன் என்று எண்ணி விட்டாயோ?”

தொங்கிக்கொண்டிருந்தவன் அமைதியாக எதிரில் நின்ற இளவரசனை வெறிக்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனது முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த இளவரசன் கை தட்டினான். அப்பொழுது அங்கு ஒரு பெண் ஆடையின்றி தனது பெருத்த கொங்கைகள் இரண்டும் குலுங்கக் குலுங்க நடந்து வந்து இளவரசனுக்கு அருகில் நின்றாள். அருகில் நின்றவளின் இடையைப் பற்றி தன் இடையோடு இணைத்துக் கொண்டபடியே, “நீ அனுப்பி வைத்த கன்னி இவள் தானே?” என வினவினான்.

எதிரில் நிற்குகொண்டிருந்தவளின் மீது அவனது பார்வை கோபத்துடன் விழுந்துகொண்டிருந்தது. அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க மாறு வேடத்தில் அரண்மனைக்குள் எவராலும் கண்டறிய இயலாத தன்னை கலிங்கர்கள் எப்படி கண்டுபிடித்தார்கள் என்ற பதில் அவனுக்குக் கிடைத்து அவனது குழப்பம் அப்பொழுதுதான் கலைந்தது.

அவனை நோக்கிய இளவரசன், “என்னை மயக்க நீ இவளை அனுப்பி வைத்தாய். ஆனால், இவள் என்னிடம் மயங்கி அனைத்தையும் உளறிவிட்டாள்” என அவளது இடையைக் கிள்ளி சிவக்கவைத்தபடியே தெரிவித்தான் அவன்.

“எனக்குத் துரோகமிழைத்துவிட்டாய் நீ” எனத் தனது உடலில் எஞ்சியிருந்த வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி அவளை நோக்கிக் கத்தினான் தொங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் அவளோ அமைதியாக, “நீ எனக்கு செல்வத்தை மட்டுமே பரிசாக கொடுத்தாய். ஆனால் இவர் எனக்கு செல்வத்தோடு இன்பத்தையும் அளவின்றி கொடுத்தார். உண்மையைக் கூறிவிட்டேன்” என புன்னகையுடன் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது மெய்க்காவல் தலைவன், “இனி நீ தப்பிக்க முடியாது” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம்.”

“உண்மையைக் கூறு.”

“அனைத்தையும் தாங்கள் அறிந்துவிட்டீர்கள். இனி நான் எந்த உண்மையைத் தெரிவிக்க வேண்டும்?”

இளவரசன் அவனை நோக்கி, “நீ யார் என்ற உண்மை இவளுக்குக் கூடத் தெரியவில்லை” எனத் தன் உடலோடு இழைந்துகொண்டிருந்தவளைச் சுட்டிக்காட்டியபடித் தெரிவித்தவன் விழிகளை உயர்த்தி, “நீ யார்? என்னைக் கொலை செய்ய வேண்டியதன் நோக்கம் என்ன? உன்னை அனுப்பி வைத்தது யார்? வடக்கே இருக்கும் மோரியர்களா அல்லது தெற்கே தீராத தலைவலியாக இருக்கும் தமிழர்களா?” உன்னை அனுப்பி வைத்த வராக புத்திரன் யார்?” என வினவினான்.

தலை கீழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தவன் தலையை உயர்த்தினான். ஆனால், எந்தப் பதிலையும் அவன் தெரிவித்திருக்கவில்லை. உடல் முழுவதும் காயங்கள் ஏற்பட்டு வலியில் துடித்துக்கொண்டிருந்த வேளையிலும் அவனது பார்வை அவ்வப்பொழுது ஆடையின்றி நிற்குகொண்டிருந்த அழகியை நோக்கித் திரும்பிகொண்டிருந்தது. அதைக் கவனித்துவிட்ட இளவரசன் அருகில் நின்ற வீரனை நோக்கி, “இவன் உண்மையைக் கூறமாட்டான் போலிருக்கிறது. இவனது உடலில் துடிப்பாக இருக்கும் உறுப்பை வெட்டி வீழ்த்தி விடு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இடையில் செருகி வைத்திருந்த குறுவாளை எடுத்துக்கொண்டு தலை கீழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தவனின் இடையை நோக்கிக் கொண்டு சென்றான் அக்கலிங்க முரட்டு வீரன். அப்பொழுது, “வேண்டாம்... வேண்டாம்...” என்று கத்தியவன், “உணமையைக் கூறிவிடுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் இளவரசனை நோக்கி, “மோரிய இளவரசர் என்னை அனுப்பி வைத்தார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தனது தாத்தா பிந்துசாரன் எப்படி நூறுக்கும் மேற்ப்பட்ட வராகக் குட்டிகளை ஈன்றானோ அப்படியே அசோகவர்த்தனும் பலரைப் பெற்று நாடாள விட்டிருக்கிறான். நீ எந்த வராகப் புத்திரனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறாய்?”

“அவர்...”

“.....”

“விருகோதரன்.”

“அந்தப்புரம் சென்றாலே தனது தமையனின் துணையோடு செல்லும் விருகோதரனா இந்த ஏற்பாட்டினை செய்தான்?”

“எனக்குக் கட்டளையிட்டவர் அவர் தான் இளவரசே.”

“நீ யார்?”

“நான் வச்சிர நாட்டைச் சேர்ந்த மோரிய படையின் தலைவன்.”

“தீட்சணர்களின் தலைவன் என்று கூறு.”

வச்சிர நாட்டு வீரன் அமைதியாக தொங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

“நீ ஒரு தீட்சணன் என்று கூறுவதற்கு உனக்கு வெட்கமாக இல்லை? தீட்சணர்கள் என்பவர்கள் பெரும் திறமை சாலிகள். அவர்களின் குறி ஒருநாளும் தவறாது என்ற பெயர் உண்டு. ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தியும், மருந்துவைத்தும் கொலை செய்வதில் வல்லவர்கள் அவர்கள். ஒருவனைக் கொலை செய்ய முடிவெடுத்துவிட்டால் திட்டமிட்டு அனைத்து முன்னேற்பாடுகளுடன் செல்வார்கள். ஆனால், இளவரசனான என்னைப் பற்றி எதையும் அறிந்துகொள்ளாமல் என்னிடம் வந்து அகப்பட்டிருக்கிறாய். உன்

எதிரில் நிற்கும் என்னைக் கூட அடையாளம் தெரியாமல் என்னை நீ கொலை செய்ய வந்திருக்கிறாய்” எனக் கூறியவன் கொல்லென்று சிரித்தான்.

அவன் சிரிக்கச் சிரிக்க அவனது விழிகளில் கோபம் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கோபத்துடன், “இப்பொழுது விருகோதரன் எங்கிருக்கிறான்?” என வினவினான்.

“எனக்குத் தெரியாது.”

“எனக்கு வேண்டிய பதிலை அளிக்காத நீ இனி உயிரோடு இருக்க தகுதி இல்லாதவன்” எனத் தெரிவித்தவன் கையில் கத்தியைத் தயாராக வைத்திருந்த வீரனை நோக்கி, “உனக்கு நான் இட்ட கட்டளையை ஏன் இன்னும் நீ நிறைவேற்ற வில்லை” எனக் கேள்வி எழுப்பினான்.

நின்றுகொண்டிருந்த வீரன் அதற்குப் பிறகும் தாமதிக்கவில்லை. கத்தியை அவனது இடையை நோக்கி நீட்டி இளவரசரனின் கட்டளையை நிறைவேற்ற ஆயத்தமாக “விருகோதரன் எங்கிருக்கிறான் என்பதை நான் அறிவேன் கலிங்க இளவரசே” என எழுந்த குரலைக் கேட்டதும் அனைவரும் திரும்பினர்.

அங்கே அவர்களுக்குப் பின்னால் சாருமித்திரன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“தயா நதி மகாநதியிலிருந்து பிரியும் இடத்திலிருந்து நேர் மேற்கே ஒரு காத தூரத்தில் காணப்படும் தனித்தீவில் விருகோதரன் தனது காதலியுடன் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என சாருமித்திரன் கூற தீட்சணர்களின் தலைவன், “ஆமாம்” என ஆமோதித்தான்.

அடுத்தகணம் கலிங்க வீரன் அவனுக்கிடப்பட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றினான்.

குருதி பீரிட்டு வழிந்துகொண்டிருந்தது. தனது இடையிலிருந்து குருதி வழிந்ததைக் கண்டு அலறிய வச்சிர நாட்டு தீட்சணர்களின் தலைவன், “வாக்குத் தவறிவிட்டீர்களே...” என அலறினான்.

கலிங்க இளவரசன், “கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்ற நான் ஒன்றும் அரிச்சந்திரன் இல்லை” எனத் தெரிவித்தவன் தடவிக்கொண்டிருந்த நாயின் தலையிலிருந்து கையை எடுத்தான். அடுத்த கணம் பாய்ந்த அந்த வேட்டை நாயானது தொங்கிக்கொண்டிருந்தவனின் கழுத்தைக் கவ்விக் கடித்துக் குதறித் துண்டாக்கியது.

அவனது உடலிலிருந்து வெளிப்பட்ட குருதியானது நெருப்பு மூட்டத்தில் விழ அவ்விடத்தைப் புகை மண்டலம் ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கியது.

அவ்விடத்திலிருந்து அகன்ற கலிங்க இளவரசன் நதிக்கரையில் கிடந்த பாறை ஒன்றில் அமர்ந்தான். அவனது மடியில் அவ்வழகியையும் அமரவைத்துக்கொண்டான். எதிரில் நின்றிருந்த தனது மெய்க்காவல் தலைவரை நோக்கி, “எனது எண்ணத்தைச் செயல்படுத்தலாமா?” என வினவினான்.

“எப்பொழுது ஒருவன் நம்மைக் கொலை செய்யத் துணிந்தானோ அதற்குப் பிறகும் நாம் அவனை விட்டு வைத்திருக்கக் கூடாது. தங்களது எண்ணம் முற்றிலும் சரி” எனத் தெரிவித்த மெய்க்காவல் தலைவன் தனது துணைத் தலைவனையும் அவனுக்கு உதவியாக பத்து தேர்ந்த வீரர்களையும் அழைத்தவன், “மகாநதியின் அக்கரையில், நதியிலிருந்து தயா நதி பிரியும் இடத்திலிருந்து ஒரு காத தொலைவில் மேற்கே காணப்படும் தனித்தீவில் விருகோதரன் நம் இளவரசரின் மரணச் செய்திக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனது மரணச் செய்தி ஊர் முழுவதும் பரவச் செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்த உடனே துணைத்தலைவன் வீரர்களுடன் புறப்பட்டுச் சென்றான். மெய்க்காவல் தலைவனின் கட்டளை எழு எழு இளவரசனின் மடியில் அமர்ந்திருந்தவனின் உடல் கண நேரம் அதிர்ந்து அடங்கியது. அவளது இதயத் துடிப்பு அதிகமானது.

அவளது உடலின் இயல்பு மாறிக் கொண்டிருந்ததை உணர்ந்த இளவரசன், “நம்மைக் கொலை செய்யும் நோக்கத்துடன் நம்மை

நெருங்கியவர்கள் என்றாவது ஒருநாள் நமக்கு ஆபத்தாகிவிடுவார்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் கைதட்டினான்.

அக்குரல் கேட்டு அங்கு வந்த வீரர்களிடம் தன் மடியில் கிடந்தவளை எழுப்பிவிட்டு, “இந்தக் கணிகையின் உடல் நாளை மாலை தயா நதியில் மிதக்க வேண்டும்” எனக் கட்டளைவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

அவனது குறிப்பு தொனித்த கட்டளையைக் கேட்டதும் வீரர்கள் அவளை உற்சாகத்துடன் இழுத்துக்கொண்டு தெளளி மலைக்குச் சென்றார்கள். அவளது அலறல் சத்தம் அவனது காதில் விழுந்து மெல்ல அடங்கிக்கொண்டிருந்தது.

“மோரியர்கள் இனி அனைத்திற்கும் துணிந்தவர்களாகிவிட்டார்கள். நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்” என மெய்க்காவல் தலைவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அதிவேகமாக வந்தப் புரவி வீரன் ஒருவன் புரவியிலிருந்து குதித்து இளவரசனை நோக்கி, “இளவரசே, கலிங்க மன்னருக்கு செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என மூச்சு வாங்கியபடி தெரிவித்தான்.

“கலிங்காதிபதி, சிங்கபுரத்தில் அல்லவா இருக்கிறார்?” என மெய்க் காவல் தலைவனை நோக்கித் தெரிவித்தவன், எதிரில் நின்றவனை நோக்கி, “என்ன செய்தி?” என வினவினான்.

பத்திரமாகக் கொண்டு வந்திருந்த திரைச் சீலையை இடையிலிருந்து எடுத்துப் பணிவுடன் இளவரசனிடம் நீட்டினான். அதை வாங்கிப் படித்தவன் தனது மெய்க்காவல் தலைவனிடம் கொடுத்தான்.

“கோழியூர் வேந்தன் சென்னியின் பார்வை பாடலியின் மீது விழுந்துவிட்டது. தென்னாட்டவர்கள் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையில் இறங்கிவிட்டார்கள். சோழ வீரன் மகாநதியைக் கடந்துகொண்டிருக்கிறான். காரணம் தெரியவில்லை” என்று ஓலையில் எழுதப்பட்டிருந்ததை உரக்கவே வாசித்தான் மெய்க்காவல் தலைவன்.

“போர் நடைபெற்றால் அசோகவர்த்த மோரியனுக்கும் நமக்கும் தானே நடைபெறும். எதற்காகத் தற்பொழுது தேவையில்லாமல் தென்னாட்டவர்கள்

கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்?” என வினவினான் கலிங்க இளவரசன்.

“சென்னி தெளிவாகத் தான் இருக்கிறான்.”

“என்ன கூற விழைகிறீர் தலைவரே?”

“மோரியர்கள் நம் மீது போர் தொடுத்த பிறகு அவர்களின் பார்வை தம்மீது திரும்பும் என்று சென்னி எதிர்பார்க்கிறான். அதற்காகத் தான் தனது ஒற்றர்களை இப்பொழுதே பாடலிக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறான்.”

“மோரியர்களின் படை கலிங்கத்தில் அழியப் போகிறது. சென்னி நம்மை எண்ணித் தானே கவலைப்பட வேண்டும். எதற்காகத் தேவையில்லாமல் மோரியரை எண்ணிக் கவலை கொள்கிறான்?” என வினவினான்.

“சென்னி எது செய்தாலும் அதில் ஒரு தீர்க்கமான சிந்தனை இருக்கும் இளவரசே. ஏதோ காரணத்திற்காகத் தான் தனது ஒற்றனைப் பாடலி நோக்கி அனுப்பி வைத்திருக்கிறான் அவன்.”

“இதுவரை நமக்குத் தீராத பகையாக விளங்கியவன் தற்பொழுது மோரியருக்கும் பகையாகப் போகிறான்.”

“எப்பொழுது பிந்துசாரனாகும், தென்னகத்திற்கும் போர் நடைபெற்றதோ அப்பொழுதே பகை ஏற்பட்டுவிட்டது. தனது தந்தையால் முடியாததை தான் செய்துவிட வேண்டும் என்று அசோகவர்த்தன் முயற்சிப்பான். அதை முன்பே கணித்துவிட்ட சென்னி தற்காப்பு நடவடிக்கையில் ஈடுபடத்தொடங்கிவிட்டான்.”

“நமது வீரர்களாலும், ஒற்றர்களாலும் கரும்பெண்ணை நதியைக் கடக்க இயலவில்லை. நெருங்கினாலே பிணமாகிவிடுகிறார்கள். இந்த நிலையில் தமிழக ஒற்றன் ஒருவன் நமது எல்லையைக் கடந்து மோரிய எல்லைக்குள்ளும் நுழைந்துவிட்டான். நமது வீரர்களும், ஒற்றர்களும் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்? எவள் மடியில் உறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான் கலிங்க இளவரசன்.

பதில் கூற முடியாமல் நின்றனுகொண்டிருதான் மெய்க்காவல் படைத்தலைவன்.

“மோரியப் போர் முடிவடையட்டும். முதலில் அசோவர்த்தனின் கொட்டத்தை அடக்குகிறேன். பிறகு சென்னியின் ஆணவத்தை அடக்குகிறேன்” எனத் தனக்குத்தானே உரக்கத் தெரிவித்தான் அவன்.

“தற்பொழுது நதியைக் கடந்து செல்லும் தமிழக ஒற்றனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று தீர்த்துக்கட்டி விடலாமா?”

“நமது எல்லையை அவன் கடந்து சென்ற வேளையில் அவனை நம்மால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. இனி மோரிய எல்லையில் அவனுடன் மல்லுக்கட்ட விழைகிறீர்களா?” என தனக்கு அருகில் நின்ற மெய்க்காவல் தலைவனின் விழிகளில் தனது பார்வையைச் செலுத்தி வினவினான்.

மெய்க்காவல் தலைவன் தலை குனிந்து பார்வையைக் கீழே செலுத்தினான்.

“தமிழக ஒற்றன் செல்லட்டும். அவனால் நமக்கு எந்தவித தொந்தரவும் இல்லை. சென்றுவிட்டுப் போகட்டும். விருகோதரனின் மரணச் செய்தி எனது காதுகளை நிறைக்கட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டவன் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பினான்.

அடுத்த கணம் வாயிலிருந்து குருதி வழிந்தபடி அவனது நாய் ஓடிவந்து அவனுக்கு முன் நின்றது. அதனுடன் புரவித் தேரில் ஏறிக்கொண்டவன் சிங்கபுரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

மற்றொரு புரவித் தேரில் சாருமித்திரனும், மெய்க் காவல் தலைவனும் புறப்பட்டார்கள்.

அவன் புறப்பட்ட அடுத்த நாழிகைப் பொழுதில் கலிங்கர்கள் உரிய ஆயத்தத்துடன் விருகோதரனை நோக்கிப் புறப்படலானார்கள்.

22 ஓராயிரம் கேள்விகள்

நீண்ட கடற்பயணத்தை முடித்து பரிகச்சத்தை அடைந்ததும் ஓய்வெடுத்துவிட்டு திட்டமிட்டபடியே அவந்தியை நோக்கிய பயணத்தைத் தொடங்கி அமைதியாகக் காணப்பட்ட மகாநதி பாய்ந்த திசைக்கு எதிராகப் புரவியில் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள் நற்கிள்ளி, அகவுநர் கன்னி, வருணன் மற்றும் ருத்ரதாமன் ஆகியோர்.. அகவுநர் கன்னி புரவித் தேரில் அமர்ந்திருந்தாள். நால்வருக்கும் துணையாக ஏழெட்டு புரவி வீரர்கள் காவலாகச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். முன்னால் நான்கு பேர் செல்ல அவர்களுக்குப் பின்னால் புரவித் தேர் சென்றுகொண்டிருந்தது. புரவித் தேரைத் தொடர்ந்து நற்கிள்ளி, வருணன் மற்றும் ருத்ரதாமன் பயணிக்க கடைசியாக நான்கைந்து வீரர்கள் பயணித்தார்கள். வீரர்கள் பார்ப்பதற்கு பெரும் பயில்வான்களாக கையில் நீண்ட ஈட்டி மற்றும் இடையில் வாளினைத் தரித்திருந்தார்கள். இருவர் வில் அம்பைத் தரித்திருந்தனர்.

அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த வனத்தை எச்சரிக்கையுடன் நோக்கியபடியே நதிக்கரையில் அனைவரும் பயணித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பரிகச்சத்தைக் கடந்து ஒரு சாமக் காலத் தொலைவு பயணித்து வந்த பிறகு அனைவரையும் நிறுத்தி ஓய்வெடுக்குமாறு கட்டளையிட்ட ருத்ரதாமன் வருணனை அழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

இருவரும் பார்வையிலிருந்து மறைந்தபிறகு தேரிலிருந்து கிழிறங்கிய அகவுநர் கன்னி நற்கிள்ளியை நோக்கினாள். முகத்தில் போடப்பட்டிருந்த திரை வழியே தெரிந்த அவளது விழிகளைப் பக்தியுடன் நோக்கினான் நற்கிள்ளி.

காவலுக்கு நின்ற வீரர்கள் புரிந்துகொள்ள இயலாத தமிழில் நற்கிள்ளியிடம், “இனி தான் நீ கவனமாக இருக்க வேண்டும் நற்கிள்ளி.

அவந்தியை அடைவதற்குள் நீ உன் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவேண்டும். வாய்ப்பு எங்கு வேண்டுமானாலும் கிடைக்கலாம். ருத்ரதாமன் அவந்தியை அடைந்துவிட்டால் உனது பயணம் வீணாகிவிடும். தென்னகம் சுடுகாடாகிவிடும். எச்சரிக்கை” என அவனது மனதில் அதுவரை ஓடிக்கொண்டிருந்ததை அவள் வார்த்தையாகத் தெரிவித்தாள்.

அவள் கூறியதை வியப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி. அவனது முகத்தில் தோன்றியிருந்த வியப்பைக் கவனித்துவிட்ட அகவுநர் கன்னி, “உனது எண்ண ஓட்டத்தையும், பயணத் திட்டத்தையும் நான் எப்படி அறிந்தேன் என்ற குழப்பம் உனக்குத் தேவையில்லை. காலம் வரும் வேளையில் நீயே அறிந்துகொள்வாய்” எனத் தெரிவித்தவள் காவலுக்கு நின்ற வீரர்களிடம், “இனி நமக்கு ஓய்வெடுக்க போதிய காலம் கிடைக்காது. ஆதலால் ஏதேனும் முக்கியப் பணி இருந்தால் முடித்துவிட்டுத் வந்துவிடுங்கள்” என்று அவர்களுக்குத் தெரிந்த மொழியில் கட்டளையிட்டாள்.

காவல் வீரர்கள் அனைவரும் ஒவ்வொரு திசையை நோக்கிப் பயணிக்க அவர்களைப் பார்த்தபடியே, “இவர்கள் மோரிய வீரர்களா?” என வினவினான் நற்கிள்ளி.

“இல்லை” எனப் பதில் வந்தது அகவுநர் கன்னியிடமிருந்து.

“பரிகச்ச வீரர்களா தேவி?”

“இவர்கள் கூலிக்காரர்கள். இப்பகுதி கள்வர்கள் நிறைந்த பகுதி. ஆதலால் யார் கூலி கொடுத்தாலும் அவர்களுக்குக் காவலாகச் செல்பவர்கள்” எனத் தெரிவித்த அகவுநர் கன்னியும் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்து சென்று அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த புதரில் மறைந்தாள்.

அமைதியாகப் பாய்ந்துகொண்டிருந்த நர்மதை நதியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி. காலம் பொறுமையாகக் கடந்து கொண்டிருந்தது. பொழுது உச்சியையும் அடைந்திருந்தது. வீரர்கள் ஒவ்வொருவராகத் திரும்பி வந்தார்கள். கடைசியாக அகவுநர் கன்னியும் நீராடிவிட்டு ஈர உடையுடன் வந்து சேர்ந்திருந்தாள்.

அனைத்து வீரர்களும் திரும்பி வந்த பிறகு அவர்களின் தலைவனிடம் ஒரு சுருக்குப் பை ஒன்றை அளித்தான் நற்கிள்ளி. அந்தச் சுருக்குப்பையைத் திறந்து பார்த்தான் காவலர்களின் தலைவன். அந்தத் துணிப்பை முழுவதும் தங்க நாணயங்கள் மற்றும் விலைமதிப்பற்ற கற்கள் நிரம்பியிருந்தன. அவற்றைப் பார்த்தவனின் இமைகள் இரண்டும் அகலமாகத் திறந்தன. தொலைவில் சிலர் வருவதைப் போன்ற அரவம் கேட்க உடனே அச்சுருக்குப் பையைத் தன் இடையில் மறைத்து வைத்தான்.

அப்பொழுது அகவுநர் கன்னி நற்கிள்ளியை சுட்டிக்காட்டி ஏதோ கட்டளையிட்டாள். உடனே அவன் தலை குனிந்து அவளது கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டான்.

அதே நேரம் எங்கோ சென்றிருந்த ருத்ரதாமன் மற்றும் வருணன் இருவரும் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். திரும்பி வந்தவர்களைப் பார்த்ததும் நற்கிள்ளி அதிர்ச்சியில் உறைந்து போயிருந்தான். ஏனெனில் வந்தவர்கள் மேலும் ஐந்து காவலர்களை உடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருந்தார்கள். ஐவரும் ஆயுதம் தரித்து உடமைகளையும் சுமந்து வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

புதிதாக சேர்வதற்கு வந்துகொண்டிருந்த ஐவரை விடவும் அவர்களுக்குப் பின்னால் வந்த பெண்ணே நற்கிள்ளிக்கு அதிக ஆச்சரியத்தை அளித்திருந்தாள். ஏனெனில் இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால் நர்மதை நதிக்கரையில் ஆடையின்றி கிளியுடன் கொஞ்சிக்கொண்டிருந்த அதே அரிவை அவர்களுக்குப் பின்னால் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தாள்.

அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த நற்கிள்ளியிடம் வந்த வருணன், “தலைவரே, நமக்கு வழிகாட்டப் போகிறவள் அவள் தான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“மற்றவர்கள்?”

“அவர்களும் நம்மைப் போன்றே அவந்திக்குச் செல்கிறவர்கள், வணிகர்கள்.”

அவர்களின் இடையில் வைத்திருந்த ஆயுதங்களைப் பார்த்தபடியே நிற்கிள்ளி, “பார்ப்பதற்கு வணிகர்களைப் போன்று தோன்றவில்லை எனக்கு” எனத் தெரிவித்தான்.

“பரிசுச்சத்திலிருந்து அவந்தி செல்லும் வழியில் அடர்ந்த கானகம் நம்மை இடைமறிக்கும். அங்கே கள்வர்களும், நரமாமிசம் உண்ணும் ஆதிசூதிகளும் வசிக்கிறார்கள். பாதை மாறிச் சென்றால் நம் கதி அதோகதிதான். ஆகையால் தான் இவர்கள் தற்காப்பிற்காக ஆயுதங்களைத் தாங்கியிருக்கிறார்கள். வழிகாட்டியையும் நம்முடன் அழைத்துச் செல்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

நிற்கிள்ளி அவளைப் பார்த்தபடியே தலையாட்டினான்.

அப்பொழுது ருத்ரதாமன் அகவுநர் கன்னியிடம், “தேவி, இனி புரவித் தேர் பயன்படாது. வனத்தின் குறுகிய வழியில் நாம் பயணிக்க வேண்டும். உங்களுக்கு சிவிகையை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் கை காட்டினான். தயாராகக் கொண்டு வந்திருந்த சிவிகையைக் கொண்டு வந்து அவளுக்கு முன் வைத்தார்கள்.

அதைப் பார்த்தவள், “தங்களது பக்திக்கும், அன்புக்கும் நன்றி மோரியர் தலைவரே” என அகவுநர் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் வேளையில் வழிகாட்டிப் பெண் வீரனது தோளில் கிடந்த வில்லை எடுத்துத் தனது தோளில் மாட்டிக்கொண்டவள் அவன் கட்டியிருந்த கணைகள் நிறைந்த அம்பறாத்தூணியை வாங்கித் தனது முதுகில் அணிந்துகொண்டாள்.

வழிகாட்டியின் செயலை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ருத்ரதாமனிடம், “தற்காப்புக்காக.....” எனக் கூறியவள் அம்பறாத்தூணியிலிருந்து கணை ஒன்றை எடுத்துத் தனது வில்லில் தொடுத்தவள் குறி பார்த்து மரத்தை நோக்கி எய்தாள்.

முதல் இரண்டு கணைகள் இலக்கு தவற அடுத்த சில கணைகள் அவளது விழிகள் நோக்கிய இலக்கைக் கச்சிதமாகத் தாக்கின. “நாம் புறப்படலாம்” எனத் தெரிவித்தவள் அகவுநர் கன்னியை அழைத்துக்கொண்டு முன்னே நடந்தாள்.

அவளை நோக்கிய ருத்ரதாமன், “தேவி, சிவிகை?” என வினவினான்.

“அது தேவையில்லை” எனக் கூறியபடி முன்னே நடக்கலானாள் அகவுநர் கன்னி.

அப்பொழுது ருத்ரதாமன் ஆயுதமின்றி நிற்குகொண்டிருந்த நற்கிள்ளியிடம், “இதைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறியபடி வாள் ஒன்றை நீட்டினான். அதைப் பெற்றுக்கொண்டவன் உறையிலிருந்து வாளினை உருவினான். பளபளவென்று மின்னிக்கொண்டிருந்தது. முழுவதும் வெளியே இழுத்து சுழற்றினான்.

அவன் சுழற்றுவதைக் கண்ட ருத்ரதாமன் அச்சம் கொண்டு, “நற்கிள்ளி, எச்சரிக்கையாகக் கையாளவேண்டும்” எனப் பதறினான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் சுழற்றுவதை நிறுத்திய நற்கிள்ளி, “இந்த வாள் மிகவும் எடை குறைவாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம்.”

“அதனால் தான் இதன் உறுதியில் எனக்கு ஐயம் ஏற்படுகிறது?” எனத் தெரிவித்தான் நற்கிள்ளி.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் கோபம் கொண்ட ருத்ரதாமன், “உங்களுக்கு வாளைப் பற்றி என்ன தெரியும்?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான்.

“சிறு வயதில் வாள் பயிற்சி மேற்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், தங்கள் அளவிற்கு எனக்கு வாள் வீசத் தெரியுமா?” என்று எனக்குத் தெரியாது” எனக் கூறியபடியே வாளினை மீண்டும் உறைக்குள் செலுத்தி ருத்ரதாமனிடம் நீட்டினான்.

அதை வாங்கிக்கொள்ளாத ருத்ரதாமன், “இந்த வாள் தங்களுக்குத்தான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எனக்கா?”

“ஆம்.”

“வழியில் கள்வர்களோ அல்லது ஆதிசூழ் மக்களோ நிச்சயம் நம்மைத் தாக்குவார்கள். அப்பொழுது ஆயுதமில்லாமல் நின்றால் தங்களது உயிர் நிச்சயம் கேள்விக்குறியாகிவிடும்.”

“ஆதலால் தான் எனக்கு இந்த வாளினை அளிக்கிறீர்களா?”

“ஆமாம் நற்கிள்ளி. இந்த வாள் பாரசீக எஃதுத் தாதுவினைக் கொண்டு செய்யப்பட்டது. இன்னொரு முறை இதன் உறுதியைப் பற்றி ஐயம் கொள்ளாதீர்கள். நீங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு தற்பொழுதுதான் தேறி வருகிறீர்கள். ஆதலால்தான், உங்களுக்கு இந்த எடை குறைந்த வாளினை அளித்திருக்கிறேன். இந்த வாள் இதற்கு முன் தனது தலைவர்கள் ஐவரின் உயிரைக் குடித்திருப்பதாக இதை விற்பவன் என்னிடம் தெரிவித்தான். தவறாகப் பயன்படுத்தினால் தங்களுக்கே இது ஊறு விளைத்துவிடும். எச்சரிக்கை.”

தன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி.

“தற்காப்பிற்கு மட்டும் பயன்படுத்துங்கள்.” எனத் தெரிவித்துவிட்டு ருத்ரதாமன் முன்னே நடந்தான்.

அப்பொழுது நற்கிள்ளியிடம் வந்த வருணன், “தலைவரே, அவன் தங்களைப் பற்றியும், தங்களது பராக்கிரமத்தைப் பற்றியும் அறியாதவனாய் உளறிவிட்டுப் போகிறான். அவன் கூறியதைப் பொருட்படுத்தாதீர்கள்” எனக் கூறிவிட்டு நற்கிள்ளியை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

அனைவரும் முன்னால் சென்ற வழிகாட்டி மற்றும் அகவுநர் கன்னியைப் பின்தொடர்ந்தனர்.

அதுவரை நதியின் கரையிலேயே கிழக்கை நோக்கி நடந்தவர்கள் நேர் வடக்கே சென்ற குறுகிய பாதையில் நடக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒரு ஓரைப் பொழுது கடந்து சென்றிருப்பார்கள்.

அப்பொழுது வழிகாட்டிப் பெண் அனைவரையும் எச்சரிக்கை செய்தாள். அனைவரும் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கலானார்கள்.

நற்கிள்ளி ருத்ரதாமனை நோக்க ருத்ரதாமன், “இன்று இரவுக்குள் நாம் இந்த வனத்தைக் கடந்துவிடுவோம். வனத்தைக் கடந்தால் நாம் தெற்கிலிருந்து வரும் வணிகப் பாதையை அடைந்துவிடுவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தென்னாட்டு வணிகப் பெருவழியை அடைந்துவிட்டால் நமக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் வராது. அப்படித்தானே?”

“ஆமாம், நற்கிள்ளி.” அதுவரை நமக்கு எந்த ஆபத்தும் நேரக்கூடாது என்று இறைவனிடம் வேண்டிக்கொள்” எனக் கூறியபடி வேகமாக நடந்தான்.

நற்கிள்ளி சுற்றிலும் தனது கவனத்தை செலுத்தியபடி அமைதியாக நடந்துகொண்டிருந்தான். இருவரும் வடக்கு நோக்கி நடக்க நடக்க பொழுதும் வேகமாக மேற்கு நோக்கி விழுந்துகொண்டிருந்தது. மாலைப் பொழுதிலேயே அந்த வனம் இருளத் தொடங்கியது.

“அடுத்த ஒரு சாமப் பொழுதை நாம் கடந்துவிட்டால் நமக்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லை” என ருத்ரதாமன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் முன்னே நடந்துகொண்டிருந்த வழிகாட்டிப் பெண் நடக்காமல் நிற்கலானாள். அவளைத் தொடர்ந்து வந்த அகவுநர் கன்னி மற்றும் அனைவரும் நிற்கலானார்கள்.

சில தினங்களுக்கு முன்தான் அவ்வனத்தில் பேய் மழை பெய்திருந்ததால் கீழே விழுந்து கிடந்த சருகுகளும் ஈரமாகக் கிடந்ததால் அவர்களால் சருகு சத்தத்தைக் கூடக் கேட்க இயலவில்லை. அவர்கள் நின்றുകொண்டிருந்த ஒற்றையடிப் பாதைக்கு மேலே நீண்டிருந்த மரக்கிளைகள் மட்டும் அவ்வபோது அசைந்துகொண்டிருந்தன.

அவ்விடத்தில் பேரமைதி நிலவிக்கொண்டிருந்தது. பறவைகளின் சத்தம் கூட எழவில்லை. அப்பொழுது பின்னால் நின்றുകொண்டிருந்த வருணன், “இங்கு எந்த சத்தமும் எழவில்லையே?” என வினவினான்.

“இந்தப் பேரமைதி தான் எனக்கு அச்சத்தை அளிக்கிறது” எனக் கூறிய வழிகாட்டிப் பெண் தோளில் மாட்டியிருந்த வில்லை எடுத்தவள் அதன் நாணில் அம்பைத் தொடுத்து தனக்கு மேலே இலைகள் அசைந்த இடத்தை நோக்கி அதிவேகமாக எய்தாள்.

அவள் எய்த கணை அவளது வில்லிலிருந்து புறப்பட்டு மேல் நோக்கிச் சென்ற அடுத்த கணம், “ஆஆ...” என்ற அலறல் சத்தத்துடன் ஒருவன் கீழே விழுந்தான். அவன் தனது கருத்த உடல் உடல் முழுவதும் பச்சை குத்தியிருந்தான். அவனது முகம் பார்ப்பதற்கே பயங்கரமாக தோற்றமளித்தது. அவன் உடன் வைத்திருந்த கோடரியும் சேர்ந்து அவனுடன் விழுந்தது.

உடனே அனைவரும் எச்சரிக்கை அடைந்தார்கள். உறையிலிருந்து வாளினை உருவினார்கள். வில் வீரர்கள் கணையைத் தொடுத்து தயாரானார்கள். ஒருவர் கூட விழிகளுக்கு எட்டியிருக்கவில்லை. ஆனால், வழிகாட்டிப் பெண் மேலும் சில களைகளை எய்தாள். அவளது வில்லிலிருந்து விடுபட்டு கணை பாய்ந்த அடுத்த கணத்தில் ஒவ்வொருவராகக் கீழே விழுந்தார்கள். விழுந்தவர்கள் உடலில் பாய்ந்த கணையுடன் கோடரிகளையும், ஈட்டிகளையும் தாங்கிக்கொண்டு இவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தார்கள்.

ஓடி வந்தவர்களை வீரர்கள் எதிர்கொண்டார்கள். மறைவிலிருந்து கணைகள் இவர்களை நோக்கி பாய்ந்து வந்தன. கள்வர்கள் பதில் தாக்குதல் தாக்கத் தொடங்கிவிட்டதும், “வேகமாக நகருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டபடியே வழிகாட்டிப் பெண் முன்னே சென்றாள்.

அனைவரும் வேகமாக ஓடினார்கள். மறைவிலிருந்து கணைகள் இவர்களை நோக்கிச் சீறி வந்தன. ஆனால், ஒரு கள்வனைக் கூட இவர்களால் காண இயலவில்லை.

அப்பொழுது அகவுநர் கன்னி, “நற்கிள்ளி, வாளினைக் கொண்டு கணைகளைத் தடுத்து நிறுத்தியது போதும். எதற்கும் உதவாமல் கையில் வில் கணைகளை வெறுமனே தாங்கிக்கொண்டிருப்பவர்களிடமிருந்து வாங்கி கள்வர்களை வீழ்த்து” என உரக்கக் கட்டளையிட்டாள்.

அவளது கட்டளை எழுந்ததுதான் தாமதம் தன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை உறைக்குள் செலுத்திவிட்டு தனக்கு முன்னால் சென்றுகொண்டிருந்த வீரன் தாங்கியிருந்த வில் — கணைகளைப் பெற்றுக்கொண்ட நற்கிள்ளி நாற்புறமும் கணைகளைச் செலுத்தினான். அவனது கணைகள் சென்ற திசையெங்கும் அலறல் சத்தம் மட்டுமே

எழுந்தன. மற்ற வில் வீரர்களும் தாக்குதல் தொடுக்க எதிர் தாக்குதல் சற்று நேரத்தில் நின்று போனது.

அங்கு சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. “அனைவரும் ஓடி விட்டார்கள்” எனக் கையில் வைத்திருந்த வில்லினை உயர்த்தியபடி வீரன் ஒருவன் உற்சாகத்துடன் தெரிவிக்க புதரிலிருந்து கருத்த உடலுடன் வெளிட்ட கள்வன் ஒருவன் கையில் வைத்திருந்த கோடரியை எறிந்தான். அந்தக் கோடரி உற்சாகக் குரல் எழுப்பிக்கொண்டிருந்த காவல் வீரனின் மார்பில் பாய அப்படியே சரிந்தான் அவன்.

சுற்றிலும் ஏழெட்டு கள்வர்கள் திடீரேனே வெளிப்பட்டு நேரடியாகத் தாக்கலானார்கள். காவலர்களும், ஆயுதத்துடன் பயணித்த வணிகர்களும் பதில் தாக்குதல் தொடுக்க அவ்விடம் போர்க்களமானது. ஆயுதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மோதிக்கொண்டன. யுத்தம் சிறிது நேரம் நீடித்தது. யுத்தம் நீடித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் வழிகாட்டிப் பெண் மற்றும் நற்கிள்ளியில் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட கணைகள் காவல் வீரர்களைத் தாக்கிக்கொண்டிருந்த கள்வர்களைத் தாக்க கள்வர்கள் பின்வாங்கினார்கள்.

காவலர்கள் மூவர் மரணித்திருந்தார்கள். ஆயுதத்துடன் பயணித்திருந்த வணிகர்களில் ஒருவன் மரணமடைந்திருந்தான். அவர்கள் ஆயுதத்தைச் சுழற்றியதைக் கண்டதுமே வணிகர்கள் போர்வையில் ருத்ரதாமன் வீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்து வந்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்டிருந்தான்.

அடுத்து அவனது பார்வை வழிகாட்டியாக வந்திருக்கும் அவ்வரிவையை நோக்கியது. அவள் தனது விழிகளில் எந்தவித பதற்றமும் இல்லாமல் இயல்பாக நின்றிகொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது, “நம்மை நெருங்கிய ஆபத்து விலகிவிட்டது, தொடர்ந்து பயணிப்போம்” எனத் தெரிவித்த வழிகாட்டி, “பொழுது விலகத் தொடங்கிவிட்டது. இன்னும் ஒரு ஓரைப் பொழுது பயணித்தால் நம்மால் தென்னாட்டுப் பெருவழியை அடைந்துவிட இயலும். அதன் பிறகு எந்தவித ஆபத்தும் நமக்கு ஏற்படாது. அங்கு புரவிகளை சம்பாதித்துக்கொண்டு பயணித்தால் நாளை நண்பகல் பொழுதிற்கெல்லாம் நம்மால் அவந்தியின்

தலைநகர் உஞ்சையை அடைந்துவிட இயலும்” என உற்சாகத்துடன் தெரிவித்தாள்.

வீரர்கள் தீமூட்டி நெருப்புப் பந்தங்களையும், தீவர்த்திகளையும் ஏற்றத்தொடங்கினார்கள்.

அனைவரும் உற்சாகமானார்கள். அப்பொழுது ருத்ரதாமன் நற்கிள்ளியை நோக்கி, “நற்கிள்ளி, என்ன செய்யப் போவதாய் உத்தேசம்?” என வினவினான்.

அவனது பார்வையில் அதுவரை குடிகொண்டிருந்த நட்பு மறைந்திருந்தது. குரலில் அதிகாரமும், கோபமும் மிகுந்திருந்ததை உணர்ந்த நற்கிள்ளி குழப்பத்துடன் அவனை நோக்கினான்.

பொழுது இருட்டத் தொடங்கியிருந்தாலும் ஓரளவு தெரிந்த வெளிச்சத்திலும், தீப்பந்த வெளிச்சத்திலும் நற்கிள்ளியின் முகத்தில் தோன்றியிருந்த குழப்பத்தைக் கண்டபடியே, “தங்களிடம் தான் வினவுகிறேன். இன்னும் ஒரு ஓரைப் பொழுது பயணித்தால் பெருவழியை நாம் அடைந்துவிடுவோம். என்ன செய்வதை உத்தேசம்?” என மீண்டும் வினவினான்.

“தென்னாட்டு வணிகப் பெருவழியை அடைந்த பிறகு உஞ்சை நோக்கிச் செல்வதாய் உத்தேசம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நாம் பெருவழியை அடைந்துவிட்டாலோ அல்லது உஞ்சையை அடைந்துவிட்டாலோ தங்களது எண்ணம் ஈடாராதே?”

நற்கிள்ளி அமைதியாக, அனைத்திற்கும் தயாராக நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

நற்கிள்ளியிடம் வந்த ருத்ரதாமன், “நான் மோரியரின் ஒற்றர் தலைவன் என்பதை நீ மறந்துவிடாதே நற்கிள்ளி. கொங்கணத்தில் நான் நித்திலவல்லியை சந்தித்ததிலிருந்தே என்னை எவரோ பின்தொடர்கிறார்கள் என்று எனது உள்ளுணர்வு என்னை எச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்திருப்பவன் நீதானே? உனக்குத் துணையாக அடிமை ஒருவன். நான் கொண்டு செல்லும் தகவல்களைக் கறந்து என்னைத்

தீர்த்துக்கட்டிவிட்டு எனக்குப் பதில் பாடலிக்குள் நுழைய வேண்டும் என்பதுதானே உனது எண்ணம்” எனத் தெரிவித்தவன் அமைதியானான். பிறகு, “நாம் வணிகப் பெருவழியை அடைந்துவிட்டால் உனக்கு என்னை வீழ்த்தும் வாய்ப்பு கிடைக்காமலே போகும், என்ன செய்யப் போகிறாய்?” என வினவினான்.

“நாம் வணிகப் பெருவழியை அடைவதற்குள் உன்னைக் கொன்று எனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிவிடுவேன் ருத்ரதாமா” என நம்பிக்கையுடன் கூறிய நற்கிள்ளி உரக்கச் சிரித்தான்.

“கடைசியாக சிரித்துக்கொள்” எனத் தெரிவித்த ருத்ரதாமன், “அன்று நமது காவல் தெய்வமான அகவுநர் கன்னி தேவி ‘போர்க்களத்தில் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்களின் உயிரைக் குடிக்கும் மாபெரும் காலன் ஒருவன் நம்முடன் சேர்ந்து பயணிக்கிறான். அவ்வீரனை வாழ்த்தி வெற்றி முடிக்கத்தை எழுப்புங்கள்’ எனத் தெரிவித்த வேளையில் என்னைத்தான் குறிப்பிடுகிறாரோ என்று நினைத்தேன். ஆனால், இன்று உனது வில்லிலிருந்து கணைகள் பாய்ந்ததைக் காண்கையில் அந்தப் பெருவீரன் நீதான் என்பதை அறிந்துகொண்டேன்” எனத் தெரிவித்தவன், “ஆனால், நீ இப்பொழுது சிறைபடப் போகிறாயே?” எனக் கூறி பிடர்த்தலையனைச் சுட்டிக்காட்டித் தனது வீரர்களிடம், “இவனைக் கைது செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் ஆயுதத்துடன் அவனைச் சூழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது பேய் சிரிப்பு சிரித்த நற்கிள்ளி, “ருத்ரதாமா, இவ்வளவு தொலைவு உன்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தவன் போதிய ஏற்பாடு இல்லாமலா வந்திருப்பேன் என்று கருதுகிறாய்” எனத் தெரிவித்தவன், “வருணா... தயார் தானே?” என வினவினான்.

நற்கிள்ளிக்குப் பின்புறத்திலிருந்து, “தயார் தலைவரே” என்ற வருணனின் குரல் எழுந்தது.

“இந்த அடிமையின் துணையுடன் நீ இவ்வளவு தொலைவு பயணித்து வந்திருக்கிறாய் என்பதை எண்ணினால் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் நற்கிள்ளி தன் கழுத்தில் வாள் ஒன்று ஊர்வதை உணர்ந்தான்.

தனது முதுகில் வாளினைப் பாய்ச்சாமல் தனது கழுத்தில் வாளினை வைத்திருப்பவனை நோக்கி பார்வையைத் திருப்பினான் நற்கிள்ளி.

வருணன்தான் தனது உறைவாளினை உருவி நற்கிள்ளியின் கழுத்தில் வைத்திருந்தான்.

“தலைவரே, திரும்ப முயற்சித்தால் எனது வாள் உங்களது கழுத்தில் இறங்கும் என்பதை நான் தெரிவித்து தாங்கள் அறிய வேண்டியது இல்லை” என ஒலித்தது வருணனின் குரல்.

“வருணா... நீ என்னைக் காப்பேன் என்று வாக்களித்திருக்கிறாய்.” எனத் தெரிவித்தான் நற்கிள்ளி.

“அதை நம்பியது தங்களது முட்டாள்தனம்.”

“அடிமையாக வாழ்ந்த உன்னைக் காத்தது பிட்டங்கொற்றன். உனக்கு விடுதலை அளித்து நல்வாழ்வை அளித்தவரின் கட்டளையை மறந்துவிடாதே” எனத் தெரிவித்து வருணனின் கடமையை நினைவுகூற முயன்றான் நற்கிள்ளி.

அப்பொழுது உரக்க சிரித்த ருத்ரதாமன், “இவர் ஒருகாலத்தில் அடிமையாகத் தான் இருந்தார். ஆனால், இவர் எப்பொழுது தன் தந்தையின் விழிகளில் விழுந்தாரோ அப்பொழுதே இவரது அடிமைச் சங்கிலி தகர்ந்துவிட்டது. நீங்கள் இவரைக் காத்து இரட்சித்தீர்கள் என்று நினைத்தால் அது உங்களது தவறு” எனத் தெரிவித்தான்.

நற்கிள்ளி அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தான். அவனது அமைதி அதிர்ச்சியில் ஏற்பட்டது என்று வருணனும், அவனுக்கு எதிரில் நின்ற ருத்ரதாமனும் நினைத்துக்கொண்டார்கள்.

நற்கிள்ளியின் கழுத்திலிருந்து வாளினை எடுக்காமலே, “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் தலைவரே” எனத் தெரிவித்தவன் அருகில் நின்ற காவல் வீரர்களை நோக்கி, “இவனை இரும்புத் தளைகளால் பிணையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

காவல் வீரர்கள் அவனை நெருங்கினார்கள். நற்கிள்ளியின் கழுத்திலிருந்து அவன் வாளினை எடுக்க நினைத்த நேரம் காவல் வீரர்களின் தலைவன் வருணனின் கழுத்தில் தனது வாளினை வைத்தான்.

வருணன் அதிர்ச்சியில் தனது வாளினை நற்கிள்ளியின் கழுத்திலிருந்து மெல்ல நீக்கினான்.

“தக்க முன் ஏற்பாடுகள் இல்லாமல் மோரியர் தேசம் புறப்பட்டு வருவதற்கு நான் என்ன உங்களைப் போன்ற முட்டாள்கள் என்று இருவரும் நினைத்துக்கொண்டீர்களா?” என அவர்களை நோக்கி வினவினான் நற்கிள்ளி.

தன் இடையிலிருந்து வாளினை உருவிய நற்கிள்ளி வருணனை நோக்கி, “நறவுத் துறைமுகத்தில் அடிமை ஒருவன் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முயல்வான். அதுவும், கொங்கணக் கிழான் நன்னன் மற்றும் பிட்டங்கொற்றன் இருக்கும் வேளையில். அவர்கள் அவனை விடுவித்து அவனது அடிமைத் தளையை உடைத்தெறிவார்கள். அவ்வடிமையே எனக்குத் துணையாக வருவான். அவ்வடிமை எதிர்பாராத விதமாக ருத்ரதாமனுடன் சேர்ந்து கடற்கொள்ளையரை வீழ்த்துவான். இந்தத் திட்டமிடப்பட்ட நாடகத்தை மற்றவர்கள் வேண்டுமானால் நம்புவார்கள். ஆனால், சென்னியின் படைத்தலைவனான இரும்பிடர்த்தலையன் ஒரு நாளும் நம்பமாட்டான். எனது அனுமானம் மட்டும் உண்மையானால் நீ பரிகச்சத்தின் தலைவனாக இருக்க வேண்டும்” என வருணனை நோக்கித் தெரிவித்தான் நற்கிள்ளி.

வருணன் அமைதியாக பேயறைந்தவனைப் போன்று நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“நான் நஞ்சு கொடுக்கப்பட்டு படுக்கறையில் வீழ்த்தப்பட்டேன் என்று அகவுநர் கன்னி தேவி என்னிடம் கூறிய வேளையில் தான் உன் மீதான என் சந்தேகம் துளிர் விட்டது. ஏனெனில், நான் இளவரசன் என்ற செய்தியை நீ மட்டுமே அறிவாய். மருத்துவனான ருத்ரதாமன் தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்ட வேளையில் தான் நீங்கள் இருவரும் சேர்ந்து செய்திருக்கும் கூட்டுச் சதி என்பதை நான் புரிந்துகொண்டேன். அதிலும் கடற்போர் ஏற்பட்ட சமயத்தில் உனது கட்டளையை உணர்ந்து சரியாகத் தாக்குதல் மேற்கொண்டான் ருத்ரதாமன். உன்னைக் கண்ட உன் தாய்

உன்னை வெறுத்து விரட்டியபோதும், பரிகச்சத்தின் காவலர்கள் இருவர் உன்னை வணங்க முற்பட்டு பிறகு நிலையை மாற்றிக்கொண்ட வேளையில் நான் உன்னைப் பற்றி முழுவதும் அறிந்துகொண்டு விட்டேன் வருணா. பிடர்த்தலையனை ஏமாற்றுவதாய் எண்ணி நீ தான் ஏமாந்துவிட்டாய்” எனக் கூறிய இரும்பிடர்த்தலையன் கண நேரமும் தாமதிக்கவில்லை.

பிடர்த்தலையனைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு ருத்ரதாமன் அளித்திருந்த வாளினை உரையிலிருந்து உருவியவன் வேகமாக வீசினான்.

வருணனின் தலை மட்டும் துண்டிக்கப்பட்டு கீழே விழுந்து உருண்டது. நின்றனுகொண்டிருந்த உடலிலிருந்து வெட்டப்பட்ட கழுத்து வழியே குருதி வெளிப்பட்டு பீரிட்டு அடித்தது.

வருணனின் தலை உருண்டதைக் கண்ட ருத்ரதாமன், “இளவரசே...” எனக் கூறியபடி மண்டியிட்டுக் கதறினான். உடலிலிருந்து துண்டாக்கப்பட்டிருந்த வருணனின் தலையைக் கையில் ஏந்திய ருத்ரதாமன், “நீ யாரைக் கொன்றிருக்கிறாய் தெரியுமா?” என வினவினான்.

“என்னை ஏமாற்றிய கயவனை” என ஏளனமாகத் தெரிவித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“காந்தாரத்தின் படைத் தலைவர் வஜ்ரதத்தனின் புதல்வன் வருணன். நீ... நீ...” எனக் கோபத்துடன் கத்தியவன் அவனுக்குப் பின்னால் வணிகர்களின் உருவில் நின்றனுகொண்டிருந்த வீரர்களை நோக்கி, “இவனைக் கொன்று வீசங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான். அவனது கட்டளைக்காகவே காத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் பிடர்த்தலையனை நோக்கி முன்னேறினார்கள்.

இரும்பிடர்த்தலையனால் விலைக்கு வாங்கப்பட்ட காவல் வீரர்கள் அவனுக்கு ஆதரவாக ருத்ரதாமனின் வீரர்களை எதிர்கொள்ள மீண்டும் அங்கு தீப்பந்த ஒளியில் போர் தொடங்கியது. செய்வதறியாது ருத்ரதாமன் வெடவெடத்து நின்றனுகொண்டிருக்க அகவுநர் கன்னியுடன் நின்றனுகொண்டிருந்த வழிகாட்டி நங்கை கையில் வைத்திருந்த வில்லிலிருந்து கணைகளை எய்தாள். பிடர்த்தலையனுக்கு ஆதரவாக சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்த வீரர்களின் முதுகு வழியே உடலில் கணைகள் பாய்ந்தன.

வணிகர்கள் உருவில் நெருங்கிய ருத்ரதாமனின் வீரர்களை நற்கிள்ளி வீழ்த்திக் கொன்றிருந்தான்.

அந்தக் குறுகிய பாதையில் ஒருபுறம் பிடர்த்தலையன் கையில் வாளுடன் நின்றுகொண்டிருந்தான். மறுபுறம் அகவுநர் கன்னி அமைதியே உருவமாக நின்றுகொண்டிருந்தாள். இருவருக்கும் இடையில் ருத்ரதாமனும், வழிகாட்டிப் பெண்ணும் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ருத்ரதாமனை நோக்கி, “எனக்குத் தெரியும் ருத்ரதாமா. இவள் எனக்காக விரிக்கப்பட்ட வலை என்பதை அன்றே நான் உணர்ந்தேன். இவளது உடல் எனக்குள் மோகத்தைக் கிளர்ந்தெழச் செய்தது. அன்று மட்டும் ஆடையின்றி நின்ற இவளது மோகத்தியில் நான் வீழ்ந்திருந்தால் அப்பொழுதே நான் பொசுங்கியிருப்பேன். அன்று, அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் சரியாகத்தான் செய்தாய். ஆனால், நீராட வருபவள் ஆடையின்றி ஒருநாளும் வரமாட்டாள் என்பதை நீங்கள் உணரவில்லை. இவளை நீருக்குள் இறக்கி விட்ட நீ இவளது ஆடையைக் கையோடு கொண்டு சென்று தவறு செய்துவிட்டாய். நதிக்கரையில் இவளது ஆடை இல்லாத காரணத்தினாலேயே இவள் மீது எனக்கு மோகம் எழுவதற்கு முன்பே சந்தேகமும் தோன்றிவிட்டது” எனச் சிரித்துக்கொண்டே கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் பிடர்த்தலையனை நோக்கி அன்று பார்த்த அதே விழிகளுடன் அவனை நோக்கியவள் கடைசியாகக் கையில் வைத்திருந்த ஒற்றை அம்பை வில்லில் தொடுத்தாள் அவ்வரிவை.

அவளிடமிருந்து வரும் கணைகளைத் தனது வாளினால் தடுக்க பிடர்த்தலையன் ஆயத்தமானான். அந்தக் குறுகிய கால சந்தர்ப்பத்தைத் தனக்குச் சாதகமாக்க முடிவு செய்திருந்த ருத்ரதாமன் கையில் வாளினை உருவினான்.

அப்பொழுது பின்னாலிருந்து எறியப்பட்ட குறுவாள் ஒன்று அவ்வரிவையின் முதுகில் பாய்ந்தது. அவள் செயலற்று நிற்க அவளது வாயிலிருந்து குருதி வழியத் தொடங்கியது.

குருதியைக் கக்கியபடி தடுமாறிய வழிகாட்டியைக் கண்ட ருத்ரதாமன் பார்வையைப் பின்புறமாகத் திருப்பினான். அங்கே அகவுநர் கன்னி அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தாள். ருத்ரதாமன் அவளை நோக்கிக்கொண்டிருந்த அதே

வேளையில் அகவுநர் கன்னி தனது முகத்தை மறைத்திருந்த திரையை நீக்கினாள்.

அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றான் ருத்ரதாமன்.

முதுகில் குறுவாள் பாய்ந்ததால் உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருந்தவளைக் கண்ட பிடர்த்தலையன் அவளது மார்பில் தனது வாளினைப் பாய்ச்சிக் கொன்றவன் அகவுநர் கன்னியைக் கண்டு அதிர்ச்சியில் நின்ற ருத்ரதாமனை நோக்கித் தனது பார்வையைச் செலுத்தினான்.

கண நேரத்தில் சுதாரித்துக்கொண்ட ருத்ரதாமன் கையில் வைத்திருந்த வாளினால் இரும்பிடர்த்தலையனது வாளினைத் தடுத்தான். இருவருக்குள்ளும் யுத்தம் தொடர்ந்தது. பிடர்த்தலையன் அதிக நேரத்தை எடுத்திருக்கவில்லை. ருத்ரதாமனின் கரத்தை வெட்டி வாளினை அவனிடமிருந்து நீங்கினான்.

கையை இழந்து கதறிக்கொண்டிருந்தவனிடம், “உனது திட்டம் என்ன?” என வினவினான் பிடர்த்தலையன்.

“இவனிடம் கேட்பது வீண்” என்ற குரல் எழ அகவுநர் கன்னியை நோக்கினான் பிடர்த்தலையன். அப்பொழுது அவனிடமிருந்து எறியப்பட்ட கட்டாரியானது அவனது கழுத்தில் பாய்ந்திருந்தது.

அருகில் கீழே கிடந்த தீப்பந்தத்தை எடுத்த அகவுநர் கன்னி பிடர்த்தலையனிடம் கொடுத்து, “அவனிடம் இருக்கும் இலச்சினைப் பதக்கத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்படியே முத்திரை மோதிரத்தையும்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

உடனே ருத்ரதாமனின் இடையில் அவன் மறைத்து வைத்திருந்த இலச்சினைப் பதக்கம் மற்றும் முத்திரை மோதிரம் ஆகியவற்றை எடுத்து பத்திரப்படுத்திக்கொண்ட பிடர்த்தலையன் அகவுநர் கன்னியை நோக்கி, “இவனிடம் வேறு முக்கிய தகவல்கள் ஏதாவது கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன் தேவி. அதற்குள் தாங்கள் அவசரப்பட்டு இவனைக்

கொன்றுவிட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தபடியே ருத்ரதாமன் ஓலை எதையாவது வைத்திருக்கிறானா என்று அவனை சோதனை செய்தான்.

“இதற்கு மேல் இவன் உயிரோடு இருப்பதற்கு தகுதி அற்றவன் அழுந்தார் இளவரசே” என அகவுநர் கன்னி கூறியதைக் கேட்டதும், “நான் அழுந்தார் இளவரசன் என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்களா?” என வினவிய வேளையில் தான் அவளது திரையிடப்படாத முகத்தைக் கவனித்தான் இரும்பிடர்த்தலையன்.

“அனைத்தும் தெரியும்” எனக் கூறியபடியே புன்னகைத்தாள் அகவுநர் கன்னி.

எதற்கும் அசராத இரும்பிடர்த்தலையன் ஒருகணம் ஆடிப்போனான். அவன் தனது கரத்தைக் கிள்ளிப் பார்த்து தான் காண்பது கனவு இல்லை என்று மெய்ப்பித்துக்கொண்டான்.

தனது விழிகளைப் பெயர்க்காமல் அவளையே நெடுநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையன் ஒருவித நடுக்கத்துடன், “நித்திலவல்லி” என அழைத்தான்.

அவள் மீண்டும் புன்னகைத்தாள்.

பிடர்த்தலையன் எதையோ கேட்பதற்கு வாயெடுத்தான்.

“தங்களது மனதில் ஆயிரம் கேள்விகள் குடியிருப்பதை அறிவேன் நான். முதலில் இந்தக் கானகத்திலிருந்து பாதுகாப்பாக வெளியேறுவோம்” எனத் தெரிவித்தவள் அவனது பதிலை எதிர்பார்க்காமல் அவனது கரத்தைப் பற்றி அழைத்துக்கொண்டு நடந்தாள்.

சிந்தனையின்றி இரும்பிடர்த்தலையன் அவளுடன் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தான்.

உடுமீன்களின் வெளிச்சத்தில் அமர்ந்து நிம்மதியாக வானத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் இரும்பிடர்த்தலையன். அவனுக்கு அருகில் நித்திலவல்லியும் அமர்ந்திருந்தாள். பிடர்த்தலையன் ஆச்சரியத்திலிருந்து

இன்னும் விடுபட்டிருக்கவில்லை. தனது இலக்கான ருத்ரதாமனைப் பாடலியை அடைவதற்குள் தடுத்து நிறுத்திக் கொன்றுவிட்டதை எண்ணி நிம்மதிப் பெருமூச்சில் அமர்ந்திருந்தாலும் நித்திலவல்லி அவனுடன் அமர்ந்திருந்ததை அப்பொழுதும் அவனால் நம்பியிருக்க இயலவில்லை.

அகவுநர் கன்னியாகத் தன்னுடன் பயணித்தவள் நித்திலவல்லி என்பதை நீண்ட நேரம் கழித்து நம்பியவன் தனக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தவளின் முகத்தை நோக்கினான். முகில் கூட்டங்கள் நிறைந்த வானில் நிலவு இல்லாத குறையைப் போக்குவதற்காகவே அழகிய வதனத்துடன் அவள் அமர்ந்திருந்தாள்.

அந்த வணிகப் பெருவழியின் வழியே உஞ்சையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த முனிவர்கள் கூட அவளைக் கிறக்கத்துடன் பார்த்தபடி சென்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்ட பிடர்த்தலையன், “நித்திலவல்லி, நீ இங்கே தொடர்ந்து அமர்ந்திருந்தால் பல முனிவர்களின் தவ வாழ்வைக் களைத்த அவப்பெயரை நீ சுமக்க வேண்டியது இருக்கும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவர்களின் கர்மப் பயன் அதுதான் என்றால் இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே பிடர்த்தலையனே” என அவள் கூற பதிலுக்குப் பிடர்த்தலையன், “நித்திலவல்லி, என்னை பிடர்த்தலையன் என்று அழைக்க வேண்டாம். நற்கிள்ளி என்றே அழை” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு” என அவள் கூற அவ்விடத்தில் பெரும் அமைதி நிலவியது.

பிறகு, “நீ எப்படி அகவுநர் கன்னியாக மாறினாய்?” என வினவினான்.

“அது விபத்து.”

“நீ, தீ விபத்தில் இறந்துவிட்டாய் என்றல்லவா நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்?”

“தாங்கள் மட்டுமல்ல இளவரசே, அனைவரும் அப்படித்தான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“உன்னைக் கொலை செய்ய முயற்சித்தது யார்?”

“கோசர் பெருமகனார் அஃதை.”

“அப்பொழுதே நினைத்தேன்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான் நற்கிள்ளி.

நித்திலவல்லி புன்னகைத்தாள்.

“அகவுநர் கன்னியாக எப்படி நீ?”

“அகவுநர் முதிர் கன்னியைக் கொண்டு அவள் உருவம் கொண்டேன். அதன் பிறகு அகவுநர் கன்னியாக நடிக்கத் தொடங்கிய நான் அகவுநர் கன்னியாகவே மாறிவிட்டேன்.”

பிடர்த்தலையன் வாயடைத்து அமர்ந்திருந்தான்.

“ஒரு காதல் இணைகளை சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன். தங்களைப் பெரும் ஆபத்திலிருந்து காத்திருக்கிறேன். மனதிற்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது.”

“ஆண் மகன்களைத் தீண்டாமல் கன்னியாக இருப்பவர்களால் தானே அகவுநர் கன்னியாக இருக்க முடியும்? நீ அகவுநர் கன்னியைப் போன்று வேடமிட்டிருக்கலாம். ஆனால், கடற் கொள்ளையர்கள் தாக்கப் போவதை முன்பே அறிவித்தாய், புயல் வருவதைச் சரியாகக் கணித்துக் கூறினாய். இது எல்லாம் எப்படி சாத்தியம்? அகவுநர் கன்னிகளால் மட்டும்தானே எதிர்காலத்தில் நடக்கவிருப்பதை நிகழ்காலத்தில் கூற இயலும்?”

“இதற்கு போதிய அறிவு இருந்தால் போதும் நற்கிள்ளி, ஞானம் எதுவும் தேவையில்லை.”

“அறிவா?”

“ஆம்.”

“அறிவு இருந்தால் எதிர்காலத்தில் நடக்கவிருப்பதை சரியாகக் கூற இயலுமா?”

“சரியாகக் கூற இயலாது. ஆனால், ஓரளவு கணிக்க இயலும்.”

“எப்படி?”

“அன்று, வானில் தோன்றிய மின்னல் கீற்றினில் தங்களைக் கண்டேன். ஆதலால் தான், 'போர்க்களத்தில் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்களின் உயிரைக் குடிக்கும் மாபெரும் காலன் ஒருவன் நம்முடன் சேர்ந்து பயணிக்கிறான்' என்று தெரிவித்தேன். கடலின் நீரோட்டத்தை மரக்கலத் தலைவன் எனக்குச் சுட்டிக் காட்டிய வேளையில் கடலில் மரக்கட்டை ஒன்றின் மீது ஆமை அமர்ந்து பயணித்தது. அம்மரக்கட்டை மரக்கலத்தின் யாளித் தூணின் அடிப்பகுதி. அதன் அடிமுனை கருகிப் போய் இருந்தது. அம்மரக்கலம் கடற்கொள்ளையரால் வீழ்த்தப்பட்டது என்பதை அறிந்த பிறகே துணிந்து கூறினேன், 'இம்மரக்கலம் கடற் கொள்ளையாரால் தாக்கப்படும்' என்று. வானியல் நிமித்தங்களைக் கொண்டு கொண்டு புயல் தோன்றப் போவதை ஊகித்தேன்” எனக் கூறிக்கொண்டு வந்தவள் அமைதியானாள்.

நற்கிள்ளி அவளையே வைத்த விழிகளைப் பெயர்க்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு, “பொசய்டனின் இயற்பெயர் வருணன் என்று எப்படி கண்டறிந்தாய்?” என வினவியவன் “அவனது பெயரை நீ சரியாகக் கூறிய பிறகுதான் அவனுக்கு உன் மீது நம்பிக்கை வந்திருக்கும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அதுவா...” எனப் பதிலளித்தவள் தொடர்ந்து, “ஓரிரவு அவன் மது மயக்கத்திலும், உறக்கத்திலும் உளறிக்கொண்டிருந்தான். பொசய்டா என அழைத்த போது அவன், ‘நான் வருணன்’ என்று அவனே என்னிடம் உளறினான். அதைக் கொண்டுதான் அவனது இயற்பெயரை நான் கண்டறிந்தேன்” எனத் தெரிவித்தவள் பலமாகச் சிரித்தாள்.

நற்கிள்ளியும் அவளுடன் சேர்ந்து உரக்கச் சிரித்தான். சிரித்துக்கொண்டிருந்தவள் திடீரென்று அமைதியானாள். பிறகு, “ஆனால், நான் தங்களுக்கு வைத்தியம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் வருணனின் நிழல் ஒருநாள் என்மீது விழுந்தது. அப்பொழுது எனது பார்வையில் ஒரு காட்சி தோன்றி மறைந்தது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“என்ன?”

“வருணனின் மரணத்தை நான் கண்களால் கண்டேன்.”

“என்ன கூறுகிறாய் நித்திலவல்லி?”

“ஆமாம் நற்கிள்ளி. மெய் தான். கண நேரக் காட்சி அது. எனது உடலே அப்பொழுது சிலிர்த்து அடங்கியது. ஆடவருடன் கூடி முடித்ததும் கடைசியில் உடல் சிலிர்த்து அடங்குமே, அப்படிச் சிலிர்த்து அடங்கியது எனது உடல்” எனத் தெரிவிக்க அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் நற்கிள்ளி.

“அன்று எனக்குள் எப்படிக் காட்சி தோன்றியதோ அப்படித்தான் இன்று வருணன் தங்களால் கொல்லப்பட்டான்” எனத் தெரிவிக்க அதிர்ச்சியில் வார்த்தையின்றி காணப்பட்டான் நற்கிள்ளி.

“அகவுநர் முதிர் கன்னியை நான் தீக்கிரையாக்கியதிலிருந்தே எனக்குள் நான் மாற்றத்தைக் கண்டுகொண்டிருக்கிறேன்.”

“ஒருவேளை முதிர்கன்னி தனது வல்லமையை உனக்கு கொடுத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டாளோ?” என வினவினான் நற்கிள்ளி.

“இருக்கலாம் இளவரசே” என அவள் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் ஒருவன் இருவரிடமும் வந்து, “இன்றிரவு நீங்கள் இருவரும் தங்குவதற்கு சத்திரத்தில் அனுமதி பெற்றுவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட நித்திலவல்லி, “இவர் மட்டும் தான் அறையில் தங்கப் போகிறார்” எனக் கூறியபடி நற்கிள்ளியை நோக்கிக் கை காட்டினாள்.

“நீ?” என வினவினான் நற்கிள்ளி.

நித்திலவல்லி பார்வையை எங்கே செலுத்திக்கொண்டிருந்தாள். அவளது பார்வை விழுந்த திசையை நோக்கினான் நற்கிள்ளி. அங்கே பல பெண்கள் நடைபயணம் மேற்கொண்டிருந்தார்கள்.

அதை நோக்கிய நற்கிள்ளி, “அவர்கள் அனைவரும் வடக்கு நோக்கிச் செல்கிறார்கள். அங்கு சென்று வடக்கிருந்துவிடுவார்கள்” எனப் பதற்றத்துடன் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம், நான் வடக்கிருக்கப் போகிறேன்.”

“நித்திலவல்லி?”

“நான் நித்திலவல்லி இல்லை நற்கிள்ளி.”

“பிறகு?”

“அகவுநர் கன்னி”

ஆச்சர்யத்துடன் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி.

“வாழ்ந்த நாட்களில் தான் எப்படியெல்லாமோ வாழ்ந்துவிட்டேன். இனியாவது அகவுநர் கன்னியாய் வாழ்ந்து வீழ்ந்துவிடலாம் என்று முடிவெடுத்து விட்டேன்.”

நற்கிள்ளி வார்த்தையின்றி அமர்ந்திருந்தான்.

“எனது பிறவிக் கடனை நிறைவேற்றிவிட்டேன் நற்கிள்ளி. நான் புறப்படுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவள் தனது முந்தானையை எடுத்து முகத்தைத் திரையிட்டுக்கொண்டு நற்கிள்ளியின் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் அவர்களுடன் சேர்ந்து நடக்கலானாள்.

அவள் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி. அவள் பார்வையிலிருந்து மறைந்ததும் அவனது விழிகளில் துளிக் கண்ணீர் வழிந்து விழுந்தது.

“அவள் தேடிய நிம்மதி இனியாவது அவளுக்குக் கிடைக்கட்டும்” எனச் சொற்களை உதிர்த்தான் நற்கிள்ளி.

பிறகு சத்திரத்திற்குச் சென்றவன் இரவு முழுவதும் உறக்கம் வராமல் புரண்டு புரண்டு படுத்தவன் அதிகாலைப் பொழுதில் புரவி ஒன்றை சம்பாதித்துக்கொண்டு உஞ்சையை நோக்கிப் பயணித்தான் நற்கிள்ளி.

23 இரவாள்: இரவின் நிலவு

மது தந்த மயக்கத்திலும் மாதுக்கள் அளித்த கிறக்கத்திலும் திளைத்த அன்னி மிஞ்லியன் சோர்ந்து போய் பஞ்சணையில் கிடந்தான். அவனைக் கட்டியணைத்தபடி இடப்புறம் ஒரு அரிவையும், வலப்புறம் ஒரு தெரிவையும் துவண்டு கிடக்க அவனது தலை பேரிளம்பெண் ஒருத்தியின் மடியில் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. அப்பேரிளம்பெண் அவனது தலையை அழுத்திப் பிடித்துவிட்டபடியே அவனது கூந்தலை வருடி சிக்கலை நீக்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது அந்த அறைக்குள் உள்ளே வந்த மடந்தை பேரிளம்பெண்ணை நோக்கி கட்டிலில் கிடந்த அன்னி மிஞ்லியனை சுட்டிக் காட்டி, “இவர் உறங்கிக்கொண்டு தானே இருக்கிறார்?” என வினவினாள்.

அப்பேரிளம்பெண் மேலும் கீழுமாக தலையாட்டினாள்.

“அம்மா, ஒருவர் வந்திருக்கிறார்.”

“யார்?”

“தெரியவில்லை. அணிந்திருக்கும் உடையைக் கண்டால் ஆடம்பரமாகக் காட்சியளிக்கிறார்.”

“பொன் கொண்டு வந்திருக்கிறானா?”

“தெரியவில்லை. ஆனால், கையில் மதுக் கோப்பையுடனும், முழு மது மயக்கத்திலும் நிற்கக் கூட இயலாமல் தள்ளாடிக்கொண்டிருக்கிறார்.”

“நிற்கக் கூட முடியாமல் மது மயக்கத்தில் தள்ளாடுபவன் இங்கு வந்து என்ன செய்யப் போகிறான்?”

அம்மடந்தை அமைதியாக நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

“அவன் பொன் நாணயங்களைக் கொண்டு வந்திருந்தால் உள்ளே அழைத்துவந்து பஞ்சணையில் கிடத்து. இல்லையேல் விரட்டிவிடு” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அறையை விட்டு வெளியே சென்ற மடந்தையைப் பார்த்தபடியே தன் மடியில் தலைவைத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியனின் தலையைப் பிடித்து விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது, அவளது அசைவிற்குத் தகுந்தபடி அவளது இடையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த சுருக்குப்பையிலிருந்த அன்னி மிஞிலியன் கொடுத்த பொன் நாணயங்கள் அவ்வப்பொழுது சிணுங்கிக்கொண்டிருந்தன.

அதே வேளையில் சாளரத்தின் வழியே அம்மடந்தையின் குரலும், அக்குடிகாரனின் முரட்டுச் சத்தமும் வெளியிலிருந்து வந்து அவளை அடைந்துகொண்டிருந்தன. அவர்களின் சத்தம் அடங்கிய அடுத்த சில கண நேரப்பொழுதில் மடந்தை அவர்களின் அறைக்குள் நுழைந்து, “அம்மா, வெறும் கையுடன் வந்திருக்கிறார் அவர்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“சென்றுவிட்டானா?”

“இல்லை.”

“நம் மாளிகைக் காவலர்களிடம் தெரிவித்து அவனை விரட்டியடித்துவிடு.”

“அம்மா...” எனத் தெரிவித்தவள் தயங்கி நின்றாள்.

அவளது தயக்கத்தைக் கண்டதும் அப்பேரிளம்பெண் மடந்தையை அருகில் அழைத்தாள். மடியில் கிடந்த அன்னி மிஞிலியன் எழுந்துவிடாதபடி, “ஏன் தயங்குகிறாய்?” என வினவினாள்.

“அம்மா, அவரிடம் தற்பொழுது பொற்காசுகள் எதுவும் இல்லை. ஆனால், இன்னும் ஒரு சாமப் பொழுதில் அவருக்கு ஆயிரம் பொற்காசுகள் வரவேண்டியது இருக்கிறதாம்.”

“அவன் கூறுவது நம்பும்படி இல்லை.”

“குடிகாரர்கள் பொய் கூற மாட்டார்கள் என்று தாங்கள் தானே கூறியிருக்கிறீர்கள்.”

சிறிது நேரம் தயங்கியவள், “வேறு என்ன தெரிவித்தான் அவன்?” என வினவினாள்.

“அம்மா, அவர் எதையும் தெளிவாகக் கூறவில்லை. அவர் உளறியதிலிருந்து கலிங்கர்கள் அவருக்கு ஆயிரம் பொன் கொடுக்கிறேன் என்று வாக்களித்திருக்கிறார்கள். அந்த எண்ணத்தில் தான் அவர் நம்மைத் தேடி வந்திருக்கிறார் என்பது எனது எண்ணம்” என்று அவள் கூறியதுதான் தாமதம். உடனே சோர்வில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியன் கண் விழித்து, “கலிங்கர்கள் பொன் கொடுக்கிறேன் என்றார்களா?” என வினவியவன், “எவ்வளவு?” என வினவினான்.

மடந்தை, “ஆயிரம் பொன்” என்று தயக்கத்துடன் என்றாள்.

“வெளியில் நிற்பவன் யார்?”

“யார் எனத் தெரியவில்லை.”

“நீ மீண்டும் வெளியே சென்று அவனது வாயைக் கிளறு” எனக் கட்டளையிட்டு அம்மடந்தையை அனுப்பி வைத்தவன் சாளரத்தின் ஓரம் சென்று திரைச் சீலையை விளக்கித் தனது காதுகளைக் கூர்மைப்படுத்திக்கொண்டான்.

வெளியே சென்ற மடந்தை மது மயக்கத்தில் நின்றவனை நோக்கி, “இன்னும் ஒரு சாமப் பொழுதில் தான் உங்களுக்கு நிறைய பொன் கிடைக்குமல்லவா, அதன் பிறகு இங்கு வாருங்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நான் செல்வந்தனாகிவிட்டேன். எனது மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடவே இங்கு வந்திருக்கிறேன்” என வாய் குழறித் தடுமாறியபடி தெரிவித்தான் அவன்.

அவனை நோக்கி, “இங்கு செல்வந்தர்களுக்கே உரிய இடம். தாங்களாகவே செல்கிறீர்களா அல்லது பணியாளர்களை அழைக்கவா?” என அதிகாரத்துடன் வினவினாள் அவள்.

“நான் யார் என்று தெரியுமா?”

“நீங்கள் யாராக வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டுப் போங்கள். எனக்கு அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை.”

“நான் நினைத்தால் இந்த மாளிகையில் இருப்பவர்கள் அனைவரையும் கழுவினேற்றிக் கொன்றுவிட முடியும். எனது அதிகாரத்தைப் பற்றி அறியாமல் உளறிக்கொண்டிருக்கிறாய் சிறுமியே. உள்ளே இருக்கும் இம்மாளிகையின் தலைவியை வரச் சொல்” என அதிகாரத்துடன் கட்டளையிட்டான் அவன்.

“தங்களைப் போன்று பலர் இங்கு இப்படித்தான் உளறுவார்கள். நேற்று ஒருவன் இங்கு வந்து நான் தான் மோரிய சக்கரவர்த்தி என்று உளறினான். நீங்கள் என்ன கூறப் போகிறீர்கள்?” என அவள் வினவியதுதான் தான். உடனே அவன் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த இலச்சினைப் பதக்கம் ஒன்றை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான்.

அதை வாங்கிப் பார்த்தாள் அம்மடந்தை. வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்டிருந்த அப்பத்தக்கத்தின் மையத்தில் மயில் சின்னம் பதிக்கப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்த்ததுமே அவன் நிச்சயம் அவன் நிச்சயம் மோரிய அதிகாரியாக இருப்பான் என்று நினைத்தவள், “இங்கு வெண்கலத்திற்கு எந்த மதிப்பும் இல்லை. பொன்னைக் கொண்டு வாருங்கள்” எனத் தெரிவித்து அப்பதக்கத்தை அவனை நோக்கி வீசி எறிந்தாள்.

கீழே விழுந்த பதக்கத்தை எடுத்துக்கொண்டவன், “இந்தப் பகுதியில் நிலை கொண்டிருக்கும் மோரியப் எல்லைப் படைப் பாசறை ஒன்றின் தலைவன் நான். உங்களை என்ன செய்கிறேன் பாருங்கள்” என்று கூறியபடி திரும்பி நடந்தான்.

அவனுக்கு முன் ஓடிய அம்மடந்தை, “தாங்கள் யார் என்று தெரியாமல் பேசிவிட்டேன் என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவள், “சற்றுப் பொறுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் மாளிகைக்குள் நுழைந்தாள்.

அதுவரை இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததை சாளரத்தின் வழியே கேட்டுக்கொண்டிருந்த அன்னி மிஞ்லியன், “இவன் மோரிய படைத் தலைவன்.

இவனுக்கு எதற்காக கலிங்கர்கள் பொன்னை அளிக்க வேண்டும்?” எனத் தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்டான். பிறகு, ‘இவனுக்காகத் தான் நான் கடந்த இரண்டு நாட்களாக காத்திருந்தேனோ?’ எனவும் மனதிற்குள் வினவினான்.

அன்னி மிஞ்லியனின் செயலை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பேரிளம்பெண்ணிடம், “இந்த மோரிய பாசறைத் தலைவனுக்கு கலிங்கர்கள் எதற்காகக் கையூட்டு அளிக்கவிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை எனக்குத் தெரியவேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டதும் துவண்டு படுத்திருந்த அரிவையும், தெரிவையும் கண் விழித்திருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் அன்னி மிஞ்லியனை நோக்கி, “ஒரு ¹ ஞாயிறு முழுவதும் கிடைக்க வேண்டிய பொன்னைத் தாங்கள் ஒருவரே எங்களுக்கு அளித்திருக்கிறீர்கள். பொன் மட்டுமல்லாமல் மகிழ்ச்சியையும் சேர்த்து எங்களுக்கு அளித்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்காக இந்த ஒரு உதவியைக் கூட செய்ய மாட்டோமா?” என மாறிமாறித் தெரிவித்தார்கள்.

அப்பொழுது பேரிளம்பெண், “நானே சென்று அந்தக் குடிகாரனை அழைத்து வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அங்கிருந்து செல்லலானாள். அப்பொழுது அவனுக்கு முன் நின்றுகொண்டிருந்த மடந்தையிடம், “நீ இங்கு என்ன செய்கிறாய்?” என வினவினான் அன்னி மிஞ்லியன்.

“இது எனது வீடு.”

“அப்படியெனில் இவர்கள்?”

“உங்களது தோளோடு தோளாக சாய்ந்திருக்கும் இருவரும் எனக்கு முன் பிறந்தவர்கள்.”

“வெளியே சென்றிருப்பவள்?”

“எனது தாய்” என அம்மடந்தை தெரிவிக்க குறுக்கிட்ட தெரிவை, “இது எங்களது வீடு. எங்களது குலத்தொழில் இது” எனத் தெரிவித்தபடியே அவனுக்கு முத்தமிட்டாள்.

அவளை அணைத்து முத்தமிட்ட அன்னி மிஞ்லியன் நெடுநேரம் கழித்து அவளை விடுவித்தான். பஞ்சணையில் கிடந்த அரிவையை அழைத்துக்கொண்டு நடந்தாள் தெரிவை.

இருவரும் ஆடையின்றி நடந்து செல்வதைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடியே பஞ்சணையில் விழுந்தான் அன்னி மிஞ்லியன். ஒரு ஓரைப் பொழுது கழித்து இருவரும் புத்தாடை அணிந்துகொண்டு ஒப்பனையுடன் அப்பொழுதுதான் மலர்ந்த மலரைப் போன்று அங்கு வந்தார்கள்.

வந்தவர்களில் அன்னி மிஞ்லியனை நோக்கிய தெரிவை, “நீங்கள் யார் என்று தெரியாது. ஆனாலும், இன்னும் சிறிது நேரத்தில் உங்களுக்கு வேண்டிய பதிலுடன் வருகிறோம்” எனத் தெரிவித்தபடி அந்த அறையில் கிடந்த தேறல் கோப்பையை எடுத்தாள்.

“சற்றுப் பொறுங்கள்” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞ்லியன் அவனது ஆடையில் மறைத்து வைத்திருந்த பொடி ஒன்றை எடுத்து அத்தேறல் கோப்பையில் தூவினான்.

“என்ன இது?” என வினவினாள் தெரிவை.

“இது உண்மை விளம்பி. அவன் பருகினாலே போதும், உண்மையை உளறிவிடுவான். உங்கள் இருவரது பணியையும் எளிமையாக்கிவிடும்.”

“இருவரது பணியையுமா?” என அரிவையும், தெரிவையும் ஒரே நேரத்தில் வினவினார்கள்.

“ஆமாம், இருவரும் தானே செல்கிறீர்கள்?” என வினவினான் அன்னி மிஞ்லியன்.

”இல்லை” எனத் தெரிவித்த அரிவை, தெரிவையை சுட்டிக்காட்டி, “இவள் மட்டும்தான் செல்கிறாள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அரிவையை நோக்கிய அன்னி மிஞ்லியன், “அப்படியெனில் நீ?” என வினவினான்.

“எனக்கு மற்றொரு பணி இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்துவிட்டு தெரிவையை அனுப்பி வைத்தவள் தனது ஆடையைக் களைந்துவிட்டு அன்னி

மிஞ்லியனைக் பஞ்சணையில் தள்ளிவிட்டு அவன் மீது படர்ந்தாள் அரிவை.

ஒரு ஓரைப் பொழுது கடந்திருக்கும். மோரிய பாசறைத் தலைவனை நோக்கிச் சென்ற தெரிவை திரும்பி வந்தாள். உள்ளே எப்படி ஒப்பனையுடன் சென்றாளோ அப்படியே திரும்பி வந்து அன்னி மிஞ்லியனுக்கு அருகில் அமர்ந்தாள்.

அவளை அன்னி மிஞ்லியன் நோக்க, “மேற்கொண்டு மதுவைப் பருகியதும் உறங்கிவிட்டான் அவன்” எனத் தெரிவிவித்தாள்.

“கலிங்கர்கள் எதற்காக அவனுக்கு பொன்னை அளிக்கவிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையைத் தெரிவித்தானா?”

“தெரிவித்தான்.”

“என்ன?”

“எவனோ விருகோதரன் என்பவன் துணைக்கு வீரர்கள் இன்றி தனது காதலியுடன் தங்கி பொழுதைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கிறானாம். அவனைப் பற்றித்தான் இவன் கலிங்கர்களுக்கு தகவல்களைத் தெரிவித்திருக்கிறான்.”

‘விருகோதரன்’ என்ற பெயரைக் கேட்டதும், “இந்தப் பெயரை நான் எங்கோ கேள்விப்பட்டிருக்கிறேனே?” எனக் குழப்பத்துடன் தெரிவித்தான் அன்னி மிஞ்லியன்.

“ஆமாம் நானும் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், எனக்கும் யார் என்று நினைவில்லை.”

அப்பொழுது பஞ்சணையில் துவண்டு படுத்திருந்த அரிவை, “சில ஞாயிறு காலத்திற்குமுன் ஒருவன் பெரும் ஆடம்பரத்துடனும், யவனப் புரவியுடனும் ஒருவன் இங்குவந்து தங்கிவிட்டுச் சென்றானே, அவனது பெயரும் விருகோதரன் தான்” என முனகினாள் அவள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும், “ஆமாம், எனக்கு நினைவிற்கு வந்துவிட்டது. அவனும் தங்களைப் போன்றே நிறைய பொன்னைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான். அவன் மதுமயக்கத்தில் நான் மோரிய இளவரசன் என்று கூட உளறினான்” எனத் தெரிவித்தாள் தெரிவை.

இருவரும் கூறியதைக் கேட்டதும் விருகோதரன் என்பவன் மோரிய இளவரசர்களுள் ஒருவன் என்று அவன் ஏற்கனவே கேட்டிருந்த செய்தி நினைவிற்கு வந்து சென்றது.

தெரிவை, “அவன் இன்று இறக்கப் போகிறானாம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“யார், மோரிய பாசறைத் தலைவனா?”

“இல்லை.”

“பிறகு?”

“விருகோதரன் என்பவன் தான்.”

“விருகோதரன் எங்கே தங்கியிருக்கிறான் என்ற செய்தியை அவன் உளறினானா?”

“உளறினான்.”

“எங்கே?” அவசர அவசரமாக வினவினான் அன்னி மிஞிலியன்.

“நதிக் கரையிலேயே நேர் மேற்கே ஒரு காத தூரம் சென்றால் நதியினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சிறு தீவு ஒன்று இருக்கிறது. அத்தீவில் அவன் தன் காதலியுடன் தங்கியிருக்கிறான் என்று தெரிவித்தான் அவன்.”

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் உடனே பரபரப்படைந்த அன்னி மிஞிலியன், “அந்தத் துரோகியைக் கையிற்றால் பிணைத்து மோரிய வீரர்களுக்கு தகவல் அனுப்புங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இருவரும் விழித்தார்கள்.

அவர்கள் இருவரை நோக்கியும், “இவன் துரோகி. விருகோதரன் என்பவன் மோரிய இளவரசர்களுள் ஒருவன். இவன் இளவரசனைக் காட்டிக் கொடுத்திருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு, “இளவரசரின் உயிருக்கு ஆபத்து, நான் புறப்படுகிறேன்” எனக் கூறிக்கொண்டு எழுந்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

அப்பொழுது தெரிவை, “அவன் இன்றிரவு வரைக் கண் விழிக்க மாட்டான். கண் விழித்ததும் அந்தத் துரோகியை நாங்கள் உரியவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிடுகிறோம். செல்வதற்கு முன்...” எனத் தெரிவித்தபடியே அவனைக் கட்டியணைத்து மீண்டும் பஞ்சணையில் கிடத்தினாள் அவள்.

அவளது பிடியிலிருந்து விடுவித்து இளவரசன் விருகோதரனை நோக்கிச் செல்ல முயற்சித்தான் அன்னி மிஞிலியன். ஆனால் அவனை வீழ்த்தும் வரை அவள் அவனை விடுவிக்கவில்லை.

அவளிடம் தோற்று அவளையும் தோற்கடித்து துவளச் செய்தப் பிறகு பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து நின்றான் அன்னி மிஞிலியன். தலை சுற்றியது அவனுக்கு உடலின் வலிமை அனைத்தையும் அரிவையிடமும், தெரிவையிடமும் இழந்துவிட்டதைப் போன்றே உணர்ந்தான் அவன்.

அன்னி மிஞிலியன் தடுமாறுவதைக் கண்ட பேரிளம்பெண் கோப்பை மதுவில் சூரணத்தைக் கலந்து அவளிடம் அளித்தாள். அதைப் பருகியதும் புத்துணர்வு பெற்ற அன்னி மிஞிலியன் மோரிய இளவரசன் விருகோதரன் தங்கியிருப்பதாகத் தெரிவித்த தீவை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

தண்டகாரண்ய வனத்திலிருந்து அதிவேகமாகப் பாய்ந்து வந்த மகாநதியானது சிறு சிறு பாறைகளால் தடுக்கப்பட்டு கொண்டு வந்திருந்த மணலை ஒரே இடத்தில் குவித்து சிறு தீவை உருவாக்கியிருந்தது. அத்தீவைச் சுற்றிலும் நீர் வாழ் மரங்கள், கொடிகள் முளைத்து அவ்விடத்தை அழகிய பகுதியாக மாற்றியிருந்தது. தீவைச் சுற்றிலும் அத்தி மரங்களும், வேங்கை மரங்களும் வளர்ந்து கிளைத்து செழித்துக் காணப்பட்டன. அம்மரங்களின் பெருத்த அடிமரம் நீரில் மறைந்து அதன் பசுமையான கிளைகள் மட்டும் நீருக்கு மேலே படர்ந்து வளர்ந்திருந்தது.

அத்தீவு முழுவதும் நிறைந்திருந்த தாழைப் புதர்கள் அனைத்தும் சில தினங்களுக்கு முன்பு வானில் தோன்றிய மின்னல் கீற்றினால் மலர்ந்து மணத்தை அத்தீவெங்கும் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது.

மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் அரியணைக்குரிய பட்டத்து இளவரசனும் தனது அண்ணனுமாகிய சுசீமனைக் கொன்று பாடலி அரியணையைக் கைப்பற்றிய பிறகு தனது சகோதரர்களுள் திசியன் ஒருவனை மட்டும் கொல்லாமல் உயிருடன் விட்டிருந்தான். திசியன் அசோகவர்த்தனின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களுள் ஒருவனாக விளங்கினான். திசியனின் மகனான விருகோதரன் தான் எல்லைக் காவல் படைக்குத் தலைமை தாங்கிக்கொண்டு காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

தாழையின் மணத்தில் தன்னிலை மறந்து பின்னிப்பிணைந்துக் காணப்பட பூநாகங்களைப் போன்றே தாழைப் புதரின் அடியில் மோரிய இளவரசன் விருகோதரன் தன் காதலியோடு இணைந்து கிடந்தான். இருவருமே கலவி மயக்கத்தில் மூர்ச்சையடைந்து விழி மூடிக் கிடந்தார்கள்.

புல் வெளியில் விரிக்கப்பட்டிருந்த அவளது ஆடையின் மீது விருகோதரன் படுத்திருக்க அவனது மார்பில் தலைவைத்துப் படுத்திருந்தவள் கண் விழித்து அவனது மார்பை வருடிக்கொண்டிருந்தாள். நதியிலிருந்து வீசிய குளிர்ந்த காற்றோடு அவளது நாசியிலிருந்து வெளிப்பட்ட சூடான மூச்சுக் காற்று அவனது மார்பைத் தீண்ட மயிர்க்கூச்செறிந்து படுத்திருந்தான் அவன்.

அதுவரை அவள் அவனுக்கு அளித்திருந்த இன்பத்தை எண்ணிக்கொண்டு விழி மூடிப் படுத்திருந்தவன் தனது மார்பில் திடீரென்று சுடு நீர் விழுவதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்து அவளது முகத்தை உயர்த்திப் பார்த்தான். அவளது விழிகளிலிருந்து ஓரிரு கண்ணீர்த் துளிகள் திரண்டிருந்தன.

அவன் எதையோ கேட்க வாயெடுத்தான். ஆனால், அவளது ஒரு விரல் அவனது வாயை மூடி, “இது பேரின்பக் கண்ணீர். கவலை வேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தவள் அவனது கழுத்தில் தனது முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.

அவளது கூந்தலை வருடிய விருகோதரன், “இரவா...” என அழைத்தான்.

இரவாள், “ம்ம்ம்...” என மட்டும் அழைத்தாள்.

“நான் எத்தனைப் பெண்களைக் கடந்து வந்திருந்தாலும் என் இரவின் முழுமதி நீ ஒருத்தி மட்டும்தான்...” எனத் தெரிவித்தான் அவன்.

அவள் அவனை மேலும் இறுக்கமாகத் தழுவிக்கொண்டு, “இந்த முழுமதிக்கு ஒளி தரும் ஞாயிறு தாங்கள் தான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“தாழை மணம் பெரும் புத்துணர்வை அளிக்கிறது.”

“ஆமாம்... காலையிலிருந்து எழுந்திருக்காமல் மீண்டும் மீண்டும் கூடிக்கொண்டிருக்கிறோம். அதற்குக் காரணம் இந்தத் தாழையின் மணம் தானே...” என அவள் கூற, “உன்கூந்தல் மணம் தாழையை விடவும் மணக்கிறது இன்று” எனத் தெரிவித்தான் அவன்.

அவள் தனது முகத்தைத் தூக்கியவள் கலங்கிய விழிகளுடன் சிரித்தபடி, “நேற்று எனது கூந்தலில் தாழை மடலைச் சேர்த்துப் பின்னியிருந்தேன். அதன் மணம் தான் இது” என்றாள்.

“உன் கூந்தல் மணத்தோடு இணைகையில் தழைக்கும் புதுவாசம் வந்துவிட்டது” என அவன் கூற அவனது பொய்யை இரசித்தவள் உரக்கச் சிரிக்கலானாள்.

கலங்கிய விழிகளிலிருந்து ஒருதுளி கண்ணீர் வழிந்து அவனது மார்பில் விழுந்து சிதறியது. “எதற்காகக் கண் கலங்குகிறாய்?” என அவளது விழிகளைப் பார்த்தபடியே வினவினான் அவன்.

“அதான், தெரிவித்தேனே...”

“நீ பொய் உரைத்தால் உனது விழிகள் எனக்குக் காட்டிக்கொடுத்துவிடும்” எனக் கோபத்துடன் வினவினான் அவன்.

“ம்ம்ம்...” என மட்டும் தெரிவித்தவள் எதையும் கூறாமல் அமைதியானாள்.

“காரணத்தை வினவினேன் நான்” என அதிகாரத்துடன் சொற்களை விடுவித்தான் விருகோதரன்.

“அந்தப்புரப் பஞ்சணையில் பல மாதருடன் புரண்டு களிப்புற்றிருக்க வேண்டியவர் வேண்டியவர் இந்த ஏழையுடன் இந்தப் புல்வெளியில் புரண்டு

துன்பமடைந்து கொண்டிருக்கிறீர்களே, அதை நினைத்துத் தான் வருந்தினேன்” என்றாள்.

“ஏழை யார்?”

“நான் தான்.”

“நீயா ஏழை?” என வினவியவன் அவனது மார்பில் படுத்திருந்தவளின் பெருத்த அழகிய இரண்டு மார்புகளையும் தனது இரண்டு கைகளால் பிடிக்க முயற்சித்துத் தோற்றவன், “குறைவில்லாத பெருந்தனத்தைப் பெற்றிருக்கிறாய். நீயா ஏழை?” என அவன் ‘தனம்’ என்ற சொல்லை இரட்டை அர்த்தத்தில் பயன்படுத்த நாணம் கொண்டு விழிகளை மூடினாள் அவள்.

“என் பூட்டனார் சந்திரகுப்தர், பாட்டனார் பிந்துசாரர், தந்தை அசோகவர்த்தர் ஆகியோர் அந்தப்புரம் முழுவதும் நிறைந்திருக்கும் அழகிய பெண்களுடனே காலத்தைக் கழித்துவிட்டார்கள். பல பெண்களைச் சுவைத்திருந்தாலும் தனியொருத்தியின் முழு அன்பைப் பெறாத ஏழைகள் அவர்கள்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் குறுக்கிட்ட இரவாள், “தங்களது வாழ்வில் தாங்கள் இதுவரை என்னைத் தவிர வேறு எவரையும் அனுபவித்ததில்லை என்று பொய்யுரைக்கப் போகிறீர்களா?” என அவனது வயிற்றின் மீது அமர்ந்திருந்தவள் தனது விழிகளை அவனது விழிகளில் பதித்து ஊடுருவிப் பார்த்தபடியே வினவினாள்.

“முழுநிலவாக உன்னைக் காணாத வரை என் இரவைப் பல விண்மீன்களுடன் கழித்திருக்கிறேன் நான்” என அவன் தெரிவித்தவன் பிறகு, “வெறுமையாகக் கழிந்துகொண்டிருந்த எனது இரவுகளை ஒளிமயமாக்கப்போகும் முழுநிலவு நீ. எனக்கு அந்தப்புர மங்கைகள் வேண்டாம், நீ ஒருத்தி மட்டும் போதும்” என அவன் காதல் மயக்கத்தில் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அதற்கு மேல் அவனைப் பேச விடாமல் அவனுக்கு முத்தமிட்டாள்.

அவனும் அதற்கு மேல் எதையும் பேசவில்லை; அவள் அவனை முழுவதும் தன் வசப்படுத்தியிருந்தாள். ஒரு கட்டத்தில் தன்னைக்

கட்டுப்படுத்த முடியாத விருகோதரன் அவளைக் கீழே தள்ளிவிட்டு அவள் மீது படர்ந்தான்.

பொழுது விடிந்ததிலிருந்து மாறி மாறி காதலில் கூடிக் களித்துக் கொண்டிருந்த இருவரின் செயலைக் காண இயலாத இரண்டு பூநாகங்கள் நாணம் கொண்டு தாழை மடலுக்குள் நுழைந்தன. அவர்களின் விளையாட்டு ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே நீடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது தொலைவில் தீவின் மறுகோடியில் பறவைகள் வேகமாக இறக்கைகளை அடித்துக்கொண்டு பறந்ததைக் கேட்ட இரவாள், “ஆபத்து” எனத் தெரிவித்தபடியே அவள் விலக முயல, “இப்படியே இருவரும் மரணத்தைத் தழுவுவோம்” என விருகோதரன் தெரிவித்தானே தவிர அவளை விடுவிக்கவில்லை.

ஏற்கனவே அவள் துவண்டு போயிருந்தாலும் தனது வலிமை அனைத்தையும் திரட்டிக்கொண்டு அவனைத் தன் மீதிருந்து தள்ளியவள், “தீவுக்குள் யாரோ வேற்று மனிதர்கள் நுழைந்திருக்கிறார்கள். எச்சரிக்கை” என கண்டிப்புடன் தெரிவிக்க நிலைமையை உணர்ந்தவன் எழுந்து அமர்ந்து பார்வையை சுற்றிலும் நோக்கினான்.

அவ்வளவு நேரமாக படுத்திருந்தவன் திடீரென்று எழுந்து அமர்ந்து நோக்கியதும் அவனது பார்வையில் ஏராளமான மின்மினிப் பூச்சிகள் பறந்துகொண்டிருப்பதைப் போன்றே உணர்ந்தான். தலை சுற்றியது. அவனது தலையைத் தூக்க முடியவில்லை. அவனைத் தாங்கி நிறுத்தினாள் இரவாள்.

சற்று நேரம் அமைதியாக அவன் அமர்ந்திருக்க இயல்பு நிலையை அடைந்தான் அவன். அவனைச் சுற்றிலும் அமைதியாகத் தோற்றமளிக்க வானில் கொக்குகள் கூட்டமாக பறந்துகொண்டிருந்தன. “இடம்பெயரும் கொக்குகளைப் பார்த்தால் சிலர் வந்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் புதரின் மீது கிடந்த தனது ஆடையைத் தேடி எடுத்து உடலில் சுற்றிக்கொண்டான்.

அவளும் அவசர அவசரமாக தனது ஆடையை உடலில் சுற்றியவள் கொண்டு வந்திருந்த குறுவாட்கள் இரண்டைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு

தயாரானாள்.

வெறுங்கையுடன் நிற்குகொண்டிருந்த விருகோதரனைப் பார்த்தவள், “தங்களது வாள் எங்கே? எதற்கும் எச்சரிக்கையுடன் இருப்போம்” எனக் கூறிக்கொண்டு முன்னே நகர்ந்தாள்.

அசையாமல் நிற்குகொண்டிருந்தவனைப் பார்த்த இரவாள், “அத்தான்...” என அழைத்தாள்.

அவன் இரண்டு கைகளையும் வெறுமையுடன் காட்டி, “உன்னைக் காண வரும் மகிழ்ச்சியில் வாளினைத் தரிக்க மறந்துவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் நின்ற நிலைமையைக் கண்டவள், “உங்களது காதலை எண்ணினால் எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது. ஆனால், தற்பொழுதைய நிலையை எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறோம்?” எனக் கலங்கிய விழிகளுடன் வினவினாள்.

“கவலைப் பட வேண்டாம் இரவா... மோரிய வீரர்கள் தான் நம்மைத் தேடி வந்திருப்பார்கள்” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தான் அவன்.

“நம்மைத் தேடி வந்துகொண்டிருப்பது மோரியர்கள் என்றால் எதற்காக இரண்டு புறத்திலிருந்தும் நம்மைத் தேடி நெருங்கிவர வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தவள் தீவின் மறுபுறத்திலிருந்து வானில் பறந்த ஒன்றிரண்டு பறவைகளைச் சுட்டிக்காட்டினாள்.

சிறிது நேரம் அமைதியாகச் சிந்தித்த விருகோதரன், “இரவா, வந்தவர்கள் என்னைத் தேடித்தான் வருவார்கள். நீ இங்கிருந்து தப்பிவிடு. அவர்களை நான் எதிர்கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தங்களை விட்டுவிட்டு நாங்கள் எங்கும் செல்ல மாட்டோம்” எனப் பன்மையில் தெரிவித்தாள் அவள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் அவள் நின்ற இடத்தை நோக்கிச் சென்ற விருகோதரன், “நாங்கள் என்று தானே தெரிவித்தாய்?” என வினவினான்.

“ஆமாம்...” எனத் தெரிவித்த இரவாள் அவனது கரத்தைப் பற்றித் தனது அடி வயிற்றில் வைத்தாள்.

விருகோதரன் அவளை இறுக்கமாகத் தழுவிக் கொண்டான். அவனது பலத்தைக் கண்டவள், “நம் குழந்தைக்கு மூச்சுமுட்டப் போகிறது” எனத் தெரிவிக்க அவன் அவளை விடுவித்து முத்தமிட்டான்.

பிறகு, “நீ செல். உனக்குப் பின்னால் நான் வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவளிடம் இருந்த இரண்டு குறுவாட்களையும் அவன் பெற்றுக்கொண்டான்.

அவள் தயங்கினாள்.

“நம் குழந்தைக்காகச் செல்” கட்டளையிட்டான் அவன்.

“நீங்கள் இல்லாமல் என்னால் செல்ல முடியாது.”

“என்னை நம்பு இரவா... நான் நிச்சயம் வருவேன்” என அவன் தெரிவிக்க அவனிடமிருந்த ஒரு குறுவாளைப் பறித்தவள், “சண்டையிட்டால் இருவரும் சண்டையிடுவோம். ஆபத்தில் தங்களை விட்டுவிட்டுச் சென்று எஞ்சிய காலம் முழுவதும் என்னால் துயரப்பட முடியாது. வாழ்வோ, வீழ்ச்சியோ இருவரும் சேர்ந்தே எதிர்கொள்வோம்” என அவள் கூற அதற்கு மேல் அவளை சமாதனம் செய்து அனுப்ப இயலாது என்று முடிவெடுத்தவன் தீவுக்குள் வருபவர்களை எதிர்க்கத் துணிந்தான்.

முன்னே சென்றவனைத் தடுத்து நிறுத்தியவள், “தாங்கள் என்னைப் பின்தொடருங்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் தனது மேலாடையை நீக்கி இடையில் சுற்றிக்கொண்டு இடையில் குறுவாளை மறைத்துக்கொண்டு தீவின் முனையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

கொங்கைகள் இரண்டும் குலுங்கியபடி நடந்து சென்ற அவளது கோலத்தைப் பார்த்த விருகோதரன், “இரவா... என்ன செய்கிறாய்?” என வினவினான்.

“எனது உடலை ஆயுதமாக்கப் போகிறேன். தங்களைக் காக்க வேறு மார்க்கம் எனக்குத் தெரியவில்லை” எனக் கூறிக்கொண்டே அவள் முன்னே

நடந்தாள். அவளைத் தடுப்பதற்கு ஓடினான் விருகோதரன். ஆனால், அவளது வேகம் இவனை விடவும் மிதமிஞ்சியதாகக் காணப்பட்டது.

முன்னே சென்றவளை கையில் ஒரு நீண்ட வேலுடன் நின்ற கலிங்க வீரன் அவளையே பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் சற்றுத் தொலைவில் அடர்ந்த புதர்களுக்கு அப்பால் சிலர் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

கையில் வேலுடன் நின்ற கலிங்க வீரனுக்கு முன்னால் சென்று அமைதியாக நின்றாள் இரவாள். ஒருவனைக் கொலை செய்வதற்கு வந்த இடத்தில் இப்படி ஒரு அழகான அதிருப்தி சுந்தரியை அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அவளது அழகைக் கண நேரம் பார்த்தபடி நின்றவன் திரும்பி தனது வீரர்களை நோக்கி எதையோ கூற வாயெடுத்தான்.

ஆனால், அவன் வாயெடுப்பதற்குள் இரவாள் எறிந்த குறுவாளானது அவனது கழுத்தில் பாய்ந்து அதன் முனை குரல் வலை வழியே வெளிப்பட்டது.

சரிந்து விழுந்தான் அவன்.

அவன் கீழே விழுந்ததும் அவனது இடையில் இருந்த வாளை எடுத்து விருகோதரனை நோக்கி எறிந்தவள் அவனிடமிருந்த ஈட்டியை அவள் எடுத்துக்கொண்டாள்.

அவள் ஈட்டியை எடுத்து நிமிர்ந்து பார்க்கவும் அவளை நான்கைந்து கலிங்க வீரர்கள் சூழ்ந்துகொள்ளவும் நேரம் சரியாக இருந்தது. தனது காதலி எதிரிகளால் சூழப் பட்டதை விரும்பாத விருகோதரன் வெளிப்பட்டு இரவாளுக்கு முன் நின்றான்.

அவன் தனது கரத்தில் வாளினைத் தயாராக வைத்திருந்தான்.

சுற்றி நின்றவர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் விருகோதரனின் மீது கையில் நீண்ட வாள் மற்றும் வேலுடன் பாய்ந்தார்கள். முன்னால் பாய்ந்த கலிங்க வீரர்களை நோக்கித் தாக்குவதற்கு விருகோதரன் முன்னேறிய அதே வேளையில் திடீரென்று பின்புறத்தில் இருவர் தோன்றி நெருங்கினார்கள்.

காலையிலிருந்து உணவுண்ணாமல் காதலியுடன் பொழுதைக் கழித்தவன் வாளினைச் சுழற்றத் தொடங்கிய பிறகுதான் தனது பலத்தை தனது காதலியிடம் இழந்துவிட்டதை உணர்ந்தான். உடலில் எஞ்சியிருந்த வலிமையனைத்தையும் திரட்டிக்கொண்டு தன்னைத் தாக்குவதற்கு முன்னேறிய வாட்களையும், ஈட்டிகளையும் தடுத்து நிறுத்த முயன்றான் விருகோதரன்.

இரவாளும் கையில் ஈட்டியுடன் தன்னைப் நோக்கிப் பாய்ந்தவர்களை எதிர்கொண்டாள். ஈட்டிகளும், வாட்களும் வேகமாக மோதிக்கொண்டன. இரவாள் ஆயுதத்தை இழந்திருந்தாள். ஆனால் அவளைக் கலிங்கர்கள் காயப்படுத்தவில்லை. விருகோதரனைப் பலமாகத் தாக்கினார்கள் அவர்கள். வெட்டுக் காயத்துடன் போர் செய்துகொண்டிருந்தான் அவன்.

விருகோதரன் சூழ்ந்துகொண்ட கலிங்கர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனது உடலிலிருந்து குருதி வழிந்துகொண்டிருந்தது. எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் அவன் தனது ஆயுதத்தை இழந்துவிடுவான் என்ற நிலையில் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அவனுக்குப் பின்புறத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட இரண்டு குறுவாட்கள் அதிவேகமாக அவனைக் கடந்து அவனுடன் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்த கலிங்கர்கள் இருவரின் மார்பெலும்பை கிழித்துக்கொண்டு இதயத்தைத் தாக்கின.

இருவரும் அப்பொழுதே கீழே விழுந்தார்கள்.

அப்பொழுது மேலும் எறியப்பட்ட இரண்டு கட்டாரிகள் இரவாளைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றவர்களின் கழுத்திலும், மார்பிலும் பாய அவர்களும் சரிந்தார்கள்.

அப்பொழுது விருகோதரனை நோக்கி அதிவேகத்தில் வந்த வாள் ஒன்றைத் தனது வாளினால் தடுத்து நிறுத்திய அன்னி மிஞிலியன், “இளவரசே, விலகிக்கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறிக்கொண்டு கலிங்கர்களின் ஆயுதங்களைத் தனது வாளினால் எதிர்கொண்டான்.

அன்னி மிஞிலியன் நீண்ட நேரம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அனைவரையும் வீழ்த்தி அவர்களின் உடலில் தனது வாளினைப் பாய்ச்சிக்

கொன்றுவிட்டுத் திரும்பினான்.

அப்பொழுது அதுவரை அங்கு நடந்தவற்றை வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கலிங்கர்களின் துணைப் படைத்தலைவன் கையில் வாளுடன் அவர்களை நோக்கி தனியொருவனாக நடந்து வந்தான்.

கலிங்கப் படைத் தலைவனின் பார்வை தன்னையும் கடந்து தனக்குப் பின்னால் நிற்குகொண்டிருந்த விருகோதரனின் மீது பதிந்திருப்பதைப் பார்த்தான் அன்னி மிஞிலியன். அவனது மற்றொரு கரத்தில் குறுவாள் ஒன்றையும் தயாராய் வைத்திருந்தான்.

அவனது பார்வையிலிருந்து அவனது திட்டத்தைப் புரிந்துகொண்ட அன்னி மிஞிலியன் கையில் வைத்திருந்த வாளினைக் கலிங்கனை நோக்கி அதிவேகமாக எறிந்தான். அன்னி மிஞிலியனின் வாளானது கலிங்க படைத் தலைவனைத் தாக்குவதற்குள் அவன் தனது குறுவாளை விருகோதரனை நோக்கி எறிந்திருந்தான்.

உடனே இடையில் செருகி வைத்திருந்த கட்டாரியைக் கலிங்கனின் குறுவாள் சென்ற திசையைக் கணித்து அதிவேகமாக எறிந்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

அதே வேளையில் விருகோதரனைக் காக்க இரவாள் விருகோதரனுக்கும் குறுவாளுக்கும் இடையில் பாய்ந்திருந்தாள். வேகமாக வந்த குறுவாளை அதிவேகமாப் பாய்ந்து வந்த அன்னி மிஞிலியனின் கட்டாரி தாக்க திசை மாறிய குறுவாளானது விருகோதரனின் மீது பாய்ந்த இரவாளின் இடைத் தோலைக் கீறிவிட்டுச் சென்று கீழே விழுந்தது.

குறுவாளும், கட்டாரியும் மோதிக்கொண்டு சத்தம் எழுந்த வேளையில் அன்னி மிஞிலியனால் எறியப்பட்டிருந்த வாளானது கலிங்கனின் கரத்தைத் துண்டிக்க அவன் குருதி வழிந்த கையை மற்றொரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்து அலறினான். துண்டாகிக் கீழே விழுந்த கரம் தனியாகக் குருதியைக் கக்கியபடி துடித்துக்கொண்டிருந்தது.

சுற்றிலும் தனது பார்வையைச் செலுத்திய அன்னி மிஞிலியன் எவரும் உயிரோடு இல்லை என்பதை உறுதி செய்துகொண்டு குருதிக் காயங்களுடன்

நின்றுகொண்டிருந்த விருகோதரனிடம் சென்று நின்றான்.

அன்னி மிஞ்லியனிடம், “இந்தச் சுவானப் புத்திரர்கள் யார்?” என வினவினான்.

“கலிங்கர்கள்” என ஒற்றை வரியில் பதிலளித்தான் அன்னி மிஞ்லியன்.

“தாங்கள்?”

“நான் நாடோடி” எனத் தெரிவித்தவன் விருகோதரனின் உடலில் ஏற்பட்டிருந்த காயங்களை ஆராய்ந்தான்.

“ஆபத்து எதுவும் இல்லை” என அவன் கூறிக்கொண்டிருக்க இரவாள் கையை இழந்து குருதிப் பெருக்கில் துடித்துக்கொண்டிருந்த கலிங்கனிடம் சென்றவள் துண்டாகிக்கிடந்த அவனது கரத்திலிருந்து வாளினைப் பிடுங்கி எடுத்தவள் அவனை நோக்கி ஓங்கினாள்.

“என்னை மன்னித்துவிடு” என்ற குரல் அவனது நாவிலிருந்து எழுந்த அடுத்தகணம் அவள் வாளினைச் செலுத்தி அவனது தலையைத் துண்டாக்கியிருந்தாள்.

கீழே விழுந்த அவனது தலையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வந்தவள் அன்னி மிஞ்லியனை நோக்கி, “உங்களது உதவிக்கு நன்றிக்கடன் பட்டவர்கள் நாங்கள்” என அவள் தெரிவித்து, “உங்களது உதவிக்கு இது காணிக்கை” எனக் கூறியபடி கையில் வைத்திருந்த தலையை அன்னி மிஞ்லியனின் காலடியை நோக்கி வீசி எறிந்தாள்.

தனது தோளில் கிடந்த துணியை இரவாளிடம் அளித்தான் அன்னி மிஞ்லியன். அவள் தனது இடையில் சுற்றிக் கொண்டாள்.

மூவரும் எச்சரிக்கையுடன் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தார்கள். அப்பொழுது, “தக்க சமயத்தில் உங்களது உதவி எங்களுக்குக் கிடைத்தது. இல்லையேல்...” என இரவாள் தெரிவிக்க விருகோதரன், “நீங்கள் யார்? தங்களது வாள் வீச்சு தங்களை நாடோடி என்று நம்பவைக்கும்படி இல்லை”

என வினவியபடியே தனது கையில் வைத்திருந்த வாளை அன்னி மிஞிலியனின் கழுத்தில் வைத்தான்.

“தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவன் நான். கணிகையர் விடுதியில் மோரிய பாசறைத் தலைவன் ஒருவன் குடித்துவிட்டு உளறினான். அதைக் கேட்டுவிட்டே உதவிக்கு ஓடி வந்தேன். உரிய வேளையில் வந்ததனால் இருவருக்கும் என்னால் உதவ முடிந்தது. என்னை சரியான நேரத்திற்கு இங்கு அனுப்பி வைத்து நடுகல்லாக வீற்றிருக்கும் எனது முன்னோருக்கு நன்றியைக் கூறுவோம்” என அன்னி மிஞிலியன் தெரிவிக்க அவன் கூறியதில் நம்பிக்கை கொண்ட விருகோதரன் வாளை அவனது கழுத்திலிருந்து எடுத்தான்.

இரவாள், “உங்களது வாள் வீச்சினைக் கண்டால் நீங்கள் பெரும் வீரராகவோ அல்லது படைத் தலைவராகவோ இருப்பீர்கள் என்று கருதுகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அன்னி மிஞிலியன், “ஒரு காலத்தில் நான் வீரன். ஆனால் தற்பொழுது நான் நாடோடி” என்றான்.

“நாடோடியா?”

“ஆம்.”

“பெரும் வீரத்தை உடன் வைத்துகொண்டு எதற்காக நாடோடியாக இருக்கிறீர்கள்?” என நடந்துகொண்டே வினவினான் விருகோதரன்.

“ஒரு முறை மற்போரில் தோற்றுவிட்டேன்.”

“பிறகு...?”

“போர்த் தொழிலைக் கைவிட்டுவிட்டேன். அதுமட்டுமல்லாமல்...” எனத் தெரிவித்து தனது வாக்கியத்தை பாதியில் நிறுத்தினான்.

இருவரும் அவனைக் கூறினார்கள்.

“அதுமட்டுமல்லாமல் நாவலந்தீவின் அழகிகளை தரிசித்துவிடவேண்டும் எனும் வேட்கை நெடுநாட்களாக இருந்து கொண்டிருந்தது. புறப்பட்டுவிட்டேன்.”

இரவாள், “இதன் காரணமாகத்தான் கணிகையர் மாளிகைக்குச் சென்றீர்களா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் இரவாளின் நடை தளரத் தொடங்கியது. அவள் கீழே விழப் போக அவளைத் தாங்கித் தனது மடியில் போட்டுக்கொண்டான் அன்னி மிஞிலியன்.

விருகோதரன் பரபரப்படைய சோர்ந்த பார்வையுடன் அவனை நோக்கினாள் இரவாள்.

அன்னி மிஞிலியன் அவளது உடலை நன்கு ஆராய்ந்தான். அவளது உடலில் ஓரிடத்தில் தோல் மட்டும் கீறியிருந்தது. துளி குருதி வெளிப்பட்டு கருநீல நிறத்தில் மாறியிருந்தது.

அக்குருதியைத் தனது கையால் தடவிப் பார்த்ததும் ஐயம் கொண்டு தனது நாக்கில் நக்கிப் பார்த்தவன் விழிகளை மூடிக்கொண்டான். சிறிது நேரம் கழித்து கண்விழித்துப் பார்த்தவன் எதிரில் நின்ற விருகோதரனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்து, “தங்களைத் தேடி வந்த மரணத்தை இவள் தன் மீது தாங்கிக்கொண்டாள்” எனத் தெரிவித்து தன் மடியில் கிடந்தவளை நோக்கினான்.

“என்னைக் காப்பாற்ற முடியாதா?” என அவள் அன்னி மிஞிலியனின் பார்வையில் தனது விழிகளைப் பதிக்கவைத்துக்கொண்டு பரிதாபத்துடன் வினவினாள்.

எதற்கும் கண் கலங்காத அன்னி மிஞிலியனின் விழிகளிலிருந்து இரண்டு துளிகள் கண்ணீர் வெளிப்பட்டு அவளது மார்பில் விழுந்து தெறித்தது. அவளைப் பார்த்து, “காலம் கடந்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்தான்.

விருகோதரன் உடைந்துபோய் மண்டியிட்டு அவளுக்கு முன் அமர்ந்திருந்தான். அவளையே வெறிக்க வெறிக்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு அவளை நோக்கி, “நீ இல்லாமல் எனது இரவு இருண்டுவிடாதா?” என வினவினான்.

இரவாள் அவனை நோக்கிக் கை காட்டினாள்.

அன்னி மிஞ்லியனின் மடியில் கிடந்தவளைத் தூக்கித் தன் மடியில் கிடத்திக்கொண்டான் விருகோதரன்.

இரவாள் சிரித்தபடி, “இந்த முழுநிலவு தங்களை விட்டு நெடுந்தொலைவு செல்லப் போகிறாள்” எனத் தெரிவிக்க அவனது விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் தாரைத் தாரையாக வழிந்தது.

“சற்று முன் தெரிவித்தீர்களே நினைவில் இருக்கிறதா?” என வினவினாள்.

“இருக்கிறது.”

“தாங்கள் கூறியதுபடி எனது மரணம் இருக்கவேண்டும்.”

“.....”

“நாம் இணைந்திருக்கும் வேளையில் எனது மரணம் நிகழட்டும்” என அவள் கூற அவளுக்குள் அவள் சுமந்துகொண்டிருந்த தனது குழந்தையை எண்ணி அவளது அடி வயிற்றைத் தடவிக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் அவளுக்கு முத்தமிட்டவன் அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

கையில் வைத்திருந்த குறுவாளால் அவளது கழுத்தை அறுத்திருந்தான் அன்னி மிஞ்லியன். விருகோதரனின் மடியில் கிடந்தபடி அவள் துடிதுடித்தபடி இறந்தாள். விருகோதரன் வெறியுடன் அன்னி மிஞ்லியனை நோக்க, ”அவளது உடலில் ஆலகால நஞ்சு பரவிக்கொண்டு இருக்கிறது. அவள் துடிப்பதை என்னால் காண இயலவில்லை” எனத் தெரிவித்தவன் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று சென்றான்.

சற்று முன் தன்னுடன் உறவாடிக்கொண்டிருந்தவள் தன் மடியில் மரணித்துக் கிடந்ததைக் கண்ட விருகோதரன் உணர்வின்றி அமைதியாக அவளது முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் கடைசியாக முணுமுணுத்தான்.

“என் இரவு இனி சூன்யமாகப்போகிறது.”

மோரிய இளவரசன் விருகோதரனைப் படுகொலைப் புரிவதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்த கலிங்க வீரர்களின் உடல்கள் அனைத்தும் துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்டு படகுகளில் ஏற்றி மகாநதியின் தென் கரையோரத்தை நோக்கி அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. கலிங்கர்களின் படைத் தலைவனின் தலையில்லாத உடல் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டு அவனது உடலோடு பன்றியின் தலையைச் சேர்த்து இணைத்து தைத்து அனுப்பி வைத்திருந்தார்கள் மோரியர்கள்.

கலிங்க வீரர்களின் உடல்கள் மகாநதியின் தென் கரையில் ஒதுங்கத் தொடங்கியதும் கலிங்கத்தில் பரபரப்பு நிலவத் தொடங்கியது. அதே வேளையில் விருகோதரனைக் காட்டிக்கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல் கணிகையர் விடுதியில் குடிபோதையில் உளறிய மோரிய பாசறைத் தலைவனின் கைகளும், கால்களும் குறுக்கு மரச்சட்டத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது.

பெரும்பொன் கிடைக்கப்போகிறது எனும் மகிழ்ச்சியில் அளவுக்கு அதிகமாக மதுவைக் குடித்து மாதுக்களிடம் சென்று தன்னிலை மறந்து மயங்கி விழுந்தவன் அப்பொழுதுதான் தெளிவடையத் தொடங்கியிருந்தான். அவனது மயக்கம் விலகத் தொடங்கியதும் அவன் தாகத்தில், “தண்ணீர்... தண்ணீர்...” என்று முனகினான்.

“இவனுக்குத் தண்ணீர் வேண்டுமாம்” என அங்கு நின்ற மோரியர்களில் ஒருவன் தெரிவிக்க மற்றொருவன், “இதோ கொடுக்கிறேன்” என்று மூங்கில் கழியில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த நீரை எடுத்து அவனுக்குப் புகட்டினான்.

தாகத்தில் கிடந்தவன் அவன் அளித்த நீரைத் துளி கூட மிச்சமில்லாமல் பருகலானான். அப்பொழுது அங்கு நின்றவர்களின் தலைவன், “பன்றியின் சிறுநீரைக்கூட துளியும் சிந்தாமல் குடிப்பவனைத் தற்பொழுதுதான் காண்கிறேன்” எனக் கூற அங்கு நின்றவர்கள் அனைவரும் சிரிக்கலானார்கள்.

குறுக்குச் சட்டத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த மோரியத் தலைவன் அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டதுமே தன்னிச்சையாகக் குமட்டினான். நெடுநேரம் அருவருப்பில் குமட்டி வாந்தியெடுக்க முயற்சித்துத் தோற்றவனின் வாய்

மீண்டும் வரண்டது. தாகத்தில் மீண்டும் அவன், “தண்ணீர்... தண்ணீர்” என்று முனகினான்.

“இவனுக்கு மீண்டும் தாகமெடுக்கிறதாம்” என அங்கு நின்றவர்களில் ஒருவன் உரக்கக் கூற, “என்னிடமிருந்த பன்றியின் சிறுநீர் கூட தீர்ந்துபோய் விட்டதே” என மற்றொருவன் தெரிவித்தான்.

“ஆதலால் என்ன, அவனது தாகத்தை நான் தீர்க்கிறேன்” எனக் கூறியபடியே குறுக்குச் சட்டத்தைத் திருப்ப உத்தரவிட்டான். குறுக்குச் சட்டம் தலைகீழாகச் சுழன்றது. நேராகக் கட்டப்பட்டிருந்த மோரியப் பாசறைத் தலைவன் தலைகீழானான். அவனுக்குமுன் சென்ற மோரிய வீரன் “துரோகியே, உனது தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்” எனக் கூறியபடி தனது கௌபீனத்தை நீக்கி அவனது முகத்தில் சிறுநீரைக் கழிக்கலானான்.

மோரிப் பாசறைத் தலைவன் அருவருப்பில் உருக்குளைந்தான். அவனது கதறல் சத்தம் அடங்க வெகுநேரம் ஆனது. அங்கு நடந்துகொண்டிருந்தவற்றை இருள் மறைவில் போடப்பட்டிருந்த இருக்கைகளில் அமர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் விருகோதரனும், அன்னி மிஞிலியனும்.

மோரிய பாசறைத் தலைவனின் கூக்குரல் அடங்கியதும், “அவனது விரல் நகங்களைப் பிடுங்கி எறியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் விருகோதரன். உடனே வீரன் ஒருவன் குறுவாளைக் கொண்டு சென்று அவனது விரல் நகங்களை அறிந்து ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்கி எறிந்தான். நகம் பிடுங்கப்பட பிடுங்கப்பட வலியானது அவனது உடல் வழியே பயணித்து ஆன்மா வரைப் பாய கதறினான் அவன்.

பிறகு அவனுக்கு முன் நின்ற மோரிய வீரர்களிடம் கெஞ்சவும் செய்தான் தன்னை விட்டுவிடும்படி. அப்பொழுது இருளிலிருந்து வெளிப்பட்டான் விருகோதரன். அவனைப் பார்த்ததும் எஞ்சியிருந்த தைரியம், வலிமை அனைத்தையும் இழந்து நடுங்கத் தொடங்கினான் பாசறைத் தலைவன்.

தனக்கு முன் நின்றனுகொண்டிருந்த விருகோதரனிடம் பாசறைத் தலைவன், “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் இளவரசே...” என வாயிலிருந்து எச்சில் ஒழுகியபடி தெரிவித்தான்.

விருகோதரன் அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

“நீ நம்பிக்கைக்குரிய படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன். பொன்னிற்கு ஆசைப்பட்டு துரோகமிழைத்துவிட்டேன் இளவரசே” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் குறுக்கிட்ட விருகோதரன், “நீ பொன்னிற்கு ஆசைப்பட்டு இதைச் செய்திருக்கமாட்டாய் என்பதை நான் அறிவேன். எனக்கு அதிகக் காலம் இல்லை. உண்மையைக் கூறப் போகிறாயா? இல்லையா?” என தலைகீழாகக் காணப்பட்ட பாசறைத் தலைவனது முகத்திற்கு அருகே சென்று வினவினான் விருகோதரன்.

“வேறு காரணம் எதுவும் இல்லை. பொன்.....” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில், “அம்முவரையும் இழுத்து வாருங்கள்” என எழுந்தது விருகோதரனின் கட்டளை.

அவனது கட்டளை எழுந்த உடனே அவ்விருட்டு அறையில் தீப்பந்தங்கள் அனைத்தும் ஓரிடத்தை நோக்கி நகர்ந்தன. தீப்பந்த வெளிச்சம் அனைத்தும் ஓரிடத்தில் குவிய அவ்விடத்தை நோக்கினான் பாசறைத் தலைவன். அங்கு அவனது மனைவி மற்றும் இரண்டு குழந்தைகள் நின்றனுகொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு தீப்பந்தம் நகர்ந்து பாசறைத் தலைவன் கட்டப்பட்டிருந்த இடத்தை வெளிச்சமாக்கியது.

பாசறைத் தலைவனுக்கும், அவனது குடும்பத்தினருக்கும் இடைப்பட்ட இடத்தை இருள் மட்டுமே சூழ்ந்திருந்தது. தனது குடும்பத்தினரை நோக்கிய பாசறைத் தலைவன், “நீங்கள் எதற்காக இங்கு வந்தீர்கள்?” என வினவினான்.

அவர்கள் எந்தப் பதிலையும் கூறாமல் அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தார்கள். பிறகு பாசறைத் தலைவனின் மகள், “தந்தையே, தாங்கள் உண்மையைக் கூறாவிட்டால் எங்கள் முவரையும் கொன்றுவிடுவேன் என்று மிரட்டுகிறார்கள்” என அழுதபடி தெரிவித்தாள்.

விருகோதரனை நோக்கிய பாசறைத் தலைவன், “எனது குடும்பத்தினரை எதுவும் செய்துவிடாதீர்கள் இளவரசே” என அவன் தெரிவிக்க, “நீ உண்மையைத் தெரிவித்தால் அனைவரையும்

விடுவித்துவிடுவேன். உன் குடும்பத்தினரின் உயிர் நீ தெரிவிக்கப்போகும் பதிலில் தான் இருக்கிறது” எனச் சொற்களைச் சத்தமாக ஒவ்வொன்றாக அவனை மிரட்டும் தொனியில் விடுவித்தான் விருகோதரன்.

“பொன்னிற்கு ஆசைப்பட்டு தவறிழைத்துவிட்டேன்” என அவன் மீண்டும் அதே சொல்லைக் கூறியதுதான் தாமதம் உடனே, “மூவரின் கழுத்தையும் அறுத்தெறியுங்கள்” என எழுந்தது விருகோதரனின் கட்டளை.

உடனே அங்கு நின்ற வீரர்கள் பாசறைத் தலைவனுக்கு முன்னே அவனது குடும்பத்தினரின் கழுத்தை அறுக்கலானார்கள். மூவரின் கழுத்திலிருந்தும் குருதி வழிவதைக் கண்டவன், “வேண்டாம்... வேண்டாம்...” என்று அலறினான்.

பிறகு, “இளவரசர் சாருமித்திரரின் கட்டளையை என்னால் மீற இயலவில்லை. வேறு வழியின்றி உண்மையைக் கூறிவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“சாருமித்திரனா??”

“ஆம் இளவரசே. நம் பேரரசர் அசோகவர்த்தரால் கொல்லப்பட்ட சுசீமரின் மைந்தர் தான்”

“அந்த சுவான்பு புத்திரன் இறந்துவிட்டான் என்றல்லவா கருதிக்கொண்டிருக்கிறோம்.”

“அவரை நேரில் காணும்வரை நானும் அப்படித்தான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால், அவர் உயிரோடு இருக்கிறார்.”

“எங்கே?”

“அவரை நான் கலிங்கத்தில் கண்டேன். என்னைச் சிலர் கடத்திக்கொண்டு சென்று அவரைச் சந்திக்கவைத்தார்கள். விற்படைத் தலைவனின் கொடூர மரணம் என்னைத் துரோகமிழைக்க வைத்துவிட்டது. அவர் கலிங்கத்திலும், வச்சிரத்திலும், மோரிய நாட்டிலும் மாறி மாறி மாறுவேடத்தில் சென்று தனக்கு ஆதரவு திரட்டிக் கொண்டு இருக்கிறார்..”

“ஆதரவு திரட்டுகிறானா?”

“ஆம்.”

“என்னை எதற்காக அவன் கலிங்கர்கள் மூலம் கொலை செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும்?”

“அசோகவர்த்தரின் புதல்வர்கள் அனைவரையும் கொன்று அவர் அரசைக் கைப்பற்ற முயற்சிக்கிறார். இதுதான் காரணமாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன் நான்.”

“இதற்கு நீ உடந்தை?”

“இல்லை இளவரசே. அவரைக் கண்டவேளையில் எனக்கு நம் பேரரசர் பிந்துசாரரின் நினைவு வந்துவிட்டுச் சென்றது. அவர் பிந்துசாரரையும், சுசீமனையும் போன்று தோற்றமளித்தார். எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.”

“உண்மையைக் கூறிவிட்டாய்.”

“ஆம் இளவரசே.”

சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்று சிந்தனை செய்தவன் பிறகு, “அடுத்த இரண்டு தினங்களுக்கு இவன் மரணிக்கக் கூடாது. அதுவரை இவனை வதைத்து பிறகு கொன்று இவனது தலையைக் கொய்து கம்பில் குத்தி அனைவரின் பார்வையிலும் படும்படி நட்டு வையுங்கள். இனி எவனும் துரோகத்தை மனத்தாலும் நினைக்கக் கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டவன் அவ்விருட்டு அறையை விட்டு வெளியே செல்லலானான்.

அவனைத் தொடர்ந்து அன்னி மிஞிலியன் மற்றும் மோரியப் படையின் எல்லைக் காவல் படைத் தலைவன் உடன் வந்தனர்.

எல்லைக் காவல் படைத் தலைவனை நோக்கி, “அந்தச் சுவானப் புத்திரன் இங்கு தான் மறைந்திருக்க வேண்டும். தீவிரமாகத் தேடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தாங்கள்?” என விருகோதரனை நோக்கி வினவினான் எல்லைக் காவல் தலைவன்.

“நான் பாடலி செல்கிறேன். சாருமித்திரனின் திட்டத்தை நாம் உடனே பாடலியில் தெரிவிக்க வேண்டும்.”

“சரி...” எனத் தெரிவித்த எல்லைக் காவல் தலைவன், “பயணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். காவலுக்கும் உடன் வீரர்கள் வருவார்கள்” என்றான்.

“அவசியமில்லை.”

“வழியில் ஆபத்து ஏற்பட்டால் நிலைமை மோசமாகிவிடும்”

“எனக்கு உதவி செய்ய இவர் இருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தபடியே அருகில் நின்ற அன்னி மிஞிலியனைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

அன்னி மிஞிலியனை நோக்கிய எல்லைக் காவல் தலைவன், “நீங்கள் யார் என்று கூறவே இல்லையே?” என வினவினான்.

“நான் ஒரு நாடோடி” எனத் தெரிவித்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

“தேசாந்திரிக்கும் பெயர் இருக்கமல்லவா?”

“இருக்கிறது...” எனத் தெரிவித்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

“என்ன பெயர்?”

“வியன்கண்.”

அன்னி மிஞிலியன் தனது பெயரைக் கூறியதைக் கேட்டதும் அவனுக்கு முன் மண்டியிட்ட எல்லைக் காவல் தலைவன், “எங்களது இளவலைச் சூழ்ந்த மரண ஆபத்திலிருந்து அவரைக் காத்தமைக்கு நாங்கள் அனைவரும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நன்றி வியன்கரே. இதே போன்று பாடலி வரை எந்தவித ஆபத்தும் சூழவிடாமல் இளவலுக்குக் கவசமாகச் செல்ல வேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என வேண்டினான்.

“உங்களது வேண்டுகோளை நான் ஏற்றுகொள்கிறேன் படைத் தலைவரே. பாடலியை அடையும்வரை இளவலுக்கு எந்தவித ஆபத்தும் நேராது. வியன்கண் வாக்களிக்கிறான்” எனத் தெரிவித்தவன் இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளை எடுத்து தனது உள்ளங்கையை அறுத்துக்கொண்டான்.

குருதி வழிந்து நிலத்தில் வீழ்ந்து நனைத்தது.

அதே நாள் மாலைப் பொழுதில் மோரிய இளவரசன் விருகோதரனும், நாடோடி வியன்கணும் தக்க ஏற்பாடுகளுடன் பாடலியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

சென்னியின் கட்டளைப்படி உரிய இடங்களில் தங்கி இளைப்பாறிக்கொண்டு மகாநதி வரைப் பயணித்து வந்த அன்னி மிஞிலியன் அப்பெரு நதியைக் கடந்தபிறகு சென்னியின் ஒற்றர்களின் பார்வையிலிருந்து மறைந்துவிட்டிருந்தான்.

அவனைத் தேடியவர்கள் சென்னியை நோக்கி, ‘அன்னி மிஞிலியன் மறைந்துவிட்டான்’ என்ற தகவலை அனுப்பவும் செய்தார்கள். அச்செய்தி சென்ற இடமெங்கும் பரபரப்பு பற்றத் தொடங்கியது. ஆனால், அன்னி மிஞிலியன் எனும் பெயரை புதைத்துவிட்டு வியன்கணாக சகல வசதிகளுடனும், பாதுகாப்புடனும் பாடலியை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான் அன்னி மிஞிலியன்.

அன்னி மிஞிலியனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சென்னியின் ஒற்றர்கள் பரபரப்புடன் காணப்பட்டாலும் அவன் எந்தவிதப் பதற்றமும், ஆபத்தும், அன்னி மிஞிலியன் எனும் அடையாளம் இல்லாமல் மகிழ்ச்சியுடனும், அரச மரியாதையுடனும், விருந்தோம்பலுடனும் கன்னிகள் சூழ வியன்கண் எனும் புதுத் தோற்றத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. **ஞாயிறு:** சூரியனை அடிப்படையாகக் கொண்டு காலத்தைப் பயன்படுத்துபவர்கள் ஒரு மாதத்தை ஞாயிறு என்றும் சந்திரனை அடிப்படையாகக் கொண்டு காலத்தைப் பயன்படுத்துபவர்கள் திங்கள் என்றும் கூறுவார்.

24 மரக்கலப் படை

பொழுது விடிந்து இரண்டாவது நாழிகைப் பொழுதில் மாளவ தேசம் என அழைக்கப்படும் அவந்தியின் தலைநகரான உஞ்சையின் ஒதுக்குப் புறமாகக் காணப்பட்ட கள் கடையில் நிற்குகொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி. அவன் எதிர்பார்த்ததைப் போன்றே இரவுப் பணியை முடித்துவிட்டு வந்திருந்த காவல் வீரர்களால் நிரம்பியிருந்தது அக்கள் கடை. குடி போதை மிதமிஞ்சிய நாடோடியைப் போன்றே ஒன்றிரண்டு பொன் கழஞ்சுகளை வீசி எறிந்தவன் அனைவருக்கும் தேறலையும், கள்ளையும் இலவசமாக வாங்கிக் கொடுத்தான். மதுவைப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்த பெண்களுக்கு அதிகமாக பொற்காசுகளை வாறி இறைத்தான். வீரர்கள் வழக்கமாகக் குடிப்பதை விடவும் அளவுக்கு அதிகமாகக் குடித்து ஒவ்வொருவரும் உளறத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களிடம் வேண்டிய பதில்களைப் பெற்றபிறகு சத்திரத்திற்குச் சென்றவன் தன்னைப் படைத் தலைவனைப் போன்று தயார்படுத்திக் கொண்டு கோட்டையின் நுழைவாயிலை அடைந்தான். கோட்டையின் அகழிப் பாலம் உயர்த்தப்பட்டிருந்தது. அதைப்பார்த்ததும் நற்கிள்ளி சற்றுத் தொலைவில் நின்ற காவலனை அதிகாரத்துடன் கையை அசைத்துத் தன்னருகில் அழைத்தான்.

நற்கிள்ளியின் அதிகாரக் கையசைப்பைக் கண்டதும் அருகில் வந்த காவலன் நற்கிள்ளியை நோக்கினான். திடகார்த்தமான உடல், உயரம், விழிகளில் காணப்பட்ட அதிகாரம், அரசக் கலையுடன் காணப்பட்ட முகம், தோளில் கிடந்த விலையுயர்ந்த பட்டு, இடையில் தொங்கிய நீண்ட வாள் ஆகியவற்றைக் கண்ட காவலன் நற்கிள்ளியைப் பணிவுடன் நோக்கினான்.

தனது தோரணையைக் கண்டு பணிவுடன் நிற்குகொண்டிருந்த காவலனிடம், “கோட்டையின் அகழிப் பாலம் எப்பொழுதிலிருந்து முடியிருக்கிறது?” என அவந்தியின் வட்டார வழக்கில் வினவினான்.

“நேற்று இரவிலிருந்து” எனப் பதில் வந்தது காவலனிடமிருந்து.

“காரணம்?”

“கோட்டைக்கு இளவரசர் வந்திருக்கிறார்.”

“இளவரசரா?”

“ஆம்.”

“பட்டத்து இளவரசர் குணாளன் இங்கு தானே இருக்கிறார்.”

“அவர் இங்கு தான் இருக்கிறார். ஆனால், இளவரசர்களுள் ஒருவரான செல்யுகஸ் பாரசீகத்திலிருந்து வந்திருக்கிறார்.”

“செல்யுகஸ் மட்டும்தானா அல்லது வஜ்ரதத்தரும் வந்திருக்கிறாரா?” என எழுந்த கேள்வியைக் கேட்டதும் காவலனிடம் இருந்த சிறிது தைரியமும் மறைந்தது. மோரிய இளவரசர் செல்யுகசை ஒருமையில் அழைத்த நற்கிள்ளியைத் தயக்கத்துடனும், மனதில் தோன்றிய அச்சத்துடனும், “தாங்கள் யார் என்று இதுவரைக் கூறவில்லையே?” என வினவினான்.

“உன்னைப் போன்ற காவலனிடமெல்லாம் என்னைப் பற்றித் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. காவல் தலைவன் எங்கிருக்கிறான்? அவனை நான் உடனே சந்திக்க வேண்டும்” என நற்கிள்ளியிடமிருந்து எழுந்த அதிகாரக் குரலைக் கேட்டதும் பரபரப்படைந்தான் காவலன்.

உடனே அவன் அவ்விடத்தை விட்டு ஓடி நுழைவாயிலருகே சென்று தகவல் தெரிவித்தான். காவல் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த காவல் தலைவன் யார் தன்னை அழைக்கிறார்கள் என்று தெரியாமல் பரபரப்புடன் ஓடி வந்தவன் படகு ஒன்றை அகழியில் இறக்கி சில காவலர்களைத் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு நற்கிள்ளியிடம் வந்தான்.

நற்கிள்ளியின் தோரணையைப் பார்த்தவன், “தாங்கள் என்னை அழைத்தீர்களா?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“தாங்கள்?”

“நான் யார் என்பதை நீ அறிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை” எனத் தெரிவித்தவன் சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்றான். பிறகு, “ஒற்றர் தலைவர் ருத்ரதாமர் அனுப்பி வைத்தார் என்று பரிகச்சத்திலிருந்து எவனாவது வந்து சேர்ந்தானா?” என வினவினான் நற்கிள்ளி.

“ஆமாம், சற்று முன் தான் ஒரு காவல் வீரன் வந்து சேர்ந்தான்.”

“அவன் எங்கே?”

“யுவராஜரிடம் அனுமதியைப் பெற்று அவனைக் கோட்டைக்குள் அனுமதிக்கலாம் என்று எண்ணி தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறேன்.”

“அவன்தான் ஒற்றர் தலைவர் ருத்ரதாமன் கொலை செய்யப்படக் காரணமானவன். அவனை உடனே கைது செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் நற்கிள்ளி.

“என்ன, ருத்ரதாமர் கொலை செய்யப்பட்டாரா?” என வருத்தத்துடன் வினவியவன், “அவர் எப்படிக் கொலை செய்யப்பட்டார், தாங்கள் யார்?” என்று அதிர்ச்சியுடன் கேள்வியைத் தொடர்ந்தான்.

ருத்ரதாமன் கொலை செய்யப்பட்டான் என்ற தகவலைக் கேட்டதுமே காவல் தலைவனின் விழிகள் கலங்கிவிட்டதைக் கண்ட நற்கிள்ளி, “ருத்ரதாமனைக் கொன்றவனே அவன் தான். அவன் தென்னாட்டு வீரன் ஒருவனின் கூலிக்காரன். பரிகச்ச வீரனான அவன் பொன்னிற்கும், பெண்ணிற்கும் ஆசைப்பட்டு இக்காரியத்தைச் செய்திருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்ததும் காவல் தலைவனும் அவனைச் சுற்றிலும் நின்ற வீரர்களும் பரபரப்படையத் தொடங்கினார்கள்.

எப்படியும் ருத்ரதாமன் மாற்று ஏற்பாடு செய்திருப்பான் என்று எதிர்பார்த்திருந்த நற்கிள்ளி அதற்குத் தகுந்த எதிர் நடவடிக்கையில் ஈடுபடத் தொடங்கினான்.

உடனே நற்கிள்ளியை அழைத்துக் கொண்டு படகில் ஏறி அகழியைக் கடந்தவன் கோட்டைக்குள் நுழைய அவசர காலத்தில் பயன்படுத்தும் சிறு நுழைவாயில் வழியே உள்ளே சென்றான். அங்கே ருத்ரதாமனால் அனுப்பப்பட்டிருந்த இளம் வீரன் ஒருவன் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் கோபம் கொண்ட காவல் தலைவன் “அவனை என் முன் இழுத்து வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

காவல் தலைவன் அதீத உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் நின்றுகொண்டிருந்ததைக் கண்ட நற்கிள்ளி அருகில் நின்ற காவலனை நோக்கினான். அவன் நற்கிள்ளியின் காதோரம், “கொல்லப்பட்ட ருத்ரதாமர் இவரது தமையன். இருவருக்கும் தந்தை ஒருவர். ஆனால், தாயார் வேறு” எனத் தெரிவித்தான்.

ருத்ரதாமனால் அனுப்பிவைக்கப்பட்ட வீரன் காவல் தலைவனுக்கு முன் வந்து நின்றான். அவனிடம் ஏதோ கேட்க வாயைத் திறந்தான் காவல் தலைவன். ஆனால் அதற்குள் முந்திக்கொண்ட நற்கிள்ளி, “ருத்ரதாமரின் இறப்பிற்கு காரணம் நீதானே?” என வினவினான்.

ருத்ரதாமன் இறந்துவிட்ட செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதுமே அவன், “என்ன, ருத்ரதாமர் இறந்துவிட்டாரா?” என அதிர்ச்சியில் வினவினான்.

“ஆமாம். அவர் இறப்பிற்கு நீதானே காரணம்?” என மீண்டும் அவனது விழிகளைப் பார்த்தபடியே தெரிவித்தான் நற்கிள்ளி.

“நானா?” என அதிர்ச்சியில் உறைந்தபடி வினவியவன், “நான் அவரைக் கொலைசெய்யவில்லை” என பயத்தில் உறைந்து தன் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள பிதற்றினான்.

“ருத்ரதாமர் இறந்துவிட்டார் என்றுதானே தெரிவித்தேன் நான். அவர் கொலை செய்யப்பட்டார் என்று எப்படி வீரனே நீ சரியாகக் கூறுகிறாய்?”

“நான்... நான்....” என அவன் அச்சத்தில் தடுமாறத் தொடங்கினான்.

அவன் கொண்டிருந்த அச்சத்தைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்ட நற்கிள்ளி, “உனது திட்டத்தில் நற்கிள்ளி மட்டுமல்ல வஜ்ரதத்தரின் புதல்வர் வருணனும் கூட இறந்துவிட்டான். அதை நீ அறிவாயா?” என வினவினான்.

வருணனும் இறந்து விட்டதைக் கேட்டதும் சுற்றிலும் நின்றவர்கள் செய்வதறியாது நிற்க நற்கிள்ளி, “உனக்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா?” என வினவினான்.

“இரண்டு இரவுகளுக்கு முன் ருத்ரதாமர் என்னிடம் பட்டத்து இளவரசர் குணாளரைச் சந்தித்து தகவல் ஒன்றைத் தெரிவிக்கக் கட்டளையிட்டார். அதன் பொருட்டே நான் உஞ்சை வந்திருக்கிறேன்.”

“நீ யார்?”

“நான் பரிகச்சத்தின் காவலன்.”

“ருத்ரதாமர்?”

“அவர் ஒற்றர் படைத் தலைவர்.”

“பரிகச்சத்தில் படைத் தலைவர்களும், துணைப் படைத் தலைவர்களும் பலர் இருக்க கடைநிலை வீரனான உன்னிடம் ருத்ரதாமர் தகவல் கூறி அனுப்பி வைக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“அது.. அது...” எனத் தடுமாறினான் அவன்.

“இரண்டு இரவுகளுக்கு முன் தானே தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது?”

“ஆம்” என அவன் கூறிய வேளையில் அவனுடல் நடுங்கத் தொடங்கியது.

“இரண்டு இரவு, ஒரு பகல் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?”

“நான்... நான்...” என அவன் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த வேளையில், “பரிகச்சத்திலிருந்து பயணம் மேற்கொண்டால் நீ நேற்றே இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கலாமே? இன்று காலையில் நீ தாமதமாக இங்கு வந்து சேர்ந்திருப்பதற்கு என்ன காரணம், அவர்களது மரணச் செய்திக்காகத் தானே காத்துக்கொண்டிருந்தாய்?” என நற்கிள்ளி கூறியதுதான் தாமதம், கொலைக்குற்றம் தன் மீது சுமத்தப்படுவதைக் கண்ட அப்பரிகச்ச வீரன் திகைத்து நின்றான்.

“நேற்று என் காதலியைச் சந்தித்துவிட்டு இன்று இங்கு வந்து சேர்ந்தேன்” என அவன் தட்டுத் தடுமாறி சொற்களை விடுவித்தான்.

காவல் தலைவன், “அரசு கடமையை விடவும் உனக்கு உன் காதலியின் சந்திப்பு முக்கியமாகிவிட்டது” எனக் கோபத்துடன் தெரிவிக்க

இனிமேல் இங்கு நின்றால் தனக்கு ஆபத்து என்று உணர்ந்த பரிகச்ச வீரன் தப்பிச்செல்ல தகுந்த சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

பரிகச்ச வீரனை நோக்கியப்படியே, “இவனைக் கைதுசெய்து கழுவேற்றி கோட்டைச் சுவரில் தொங்கவிடுங்கள்” எனக் காவல் தலைவன் கட்டளையிட்டது தான் தாமதம் திறந்திருந்த சிறிய அவசரகால நுழைவாயிலின் வழியே ஓடியவன் தப்பிக்க முற்பட்டான்.

அவன் ஓடுவதைக் கண்டதும், “அவனைக் கொன்று அகழியின் முதலைகளுக்குப் பரிசாக வீசங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் காவல் தலைவன்.

வேகமாக ஓடிய பரிகச்ச வீரனின் முதுகில் கணைகளை எய்தார்கள் காவல் வீரர்கள். முதுகில் கணைகள் பாய்ந்ததும் அவன் அலறியபடியே அகழியில் விழுந்தான்.

அடுத்த கணம், அவனது உடல் முதலைகளால் பிய்த்து ஏறிப்பட்டது. அவனை நோக்கிப் பரிதாபத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நற்கிள்ளி, “என்னை மன்னித்துவிடு வீரனே. உன் மரணத்திற்கு நான் காரணமாகிவிட்டேன்” என மனதிற்குள் கூறிக்கொண்டவன் அருகில் நின்ற காவல் தலைவனை நோக்கினான்.

காவல் தலைவன், “என் தமையனின் உயிர் எப்படிப் பிரிந்தது? என வருத்தத்துடன் வேண்டினான்.

“வீரன் ஒருவனால் அவனது கரம் துண்டாக்கப்பட்டது. பெண் ஒருத்தி எய்த கட்டாரி ஒன்று ருத்ரதாமனின் மீது பாய அவர் அவ்விடத்திலேயே மரணத்தைத் தழுவிவிட்டார்.”

காவல் தலைவன் அமைதியுடன் நின்கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது நற்கிள்ளி, “ஆனால், ருத்ரதாமன் பெரும் வீரன். தன்னைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் வஜ்ரதத்தரின் புதல்வர் வருணனைக் காக்கவே அவர் பெரிதும் முயன்றார். ஆனால், வருணன் தலை துண்டிக்கப்பட்டு கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டான். ருத்ரதாமரும் போரின் முடிவில் கொல்லப்பட்டார்” எனப் பெருமிதத்துடன் தெரிவித்தான்.

“போரா?”

“ஆம்.”

“யாருக்கிடையில் நடைபெற்றது.”

“தாக்கியது யார் என்று அறுதியிட்டுக் கூற இயலவில்லை. உடன் பாதுகாப்பிற்கு வந்த காவலர்கள் திடீரென்று எங்களைத் தாக்கினார்கள். பிறகு வனத்தில் வசிக்கும் வனக் குடியினர் தாக்கினார்கள். எங்களால் தாக்குப்பிடிக்க இயலவில்லை. கடைசியில் நான் மட்டுமே தப்பித்தேன். மற்ற அனைவரும் இறந்துவிட்டார்கள்.”

“மரணத்தின் தருவாயில் அவர் எதையாவது தெரிவித்தாரா?”

“யார், ருத்ரதாமரா அல்லது வருணனா?”

“ருத்ரதாமர்.”

“ஆம், தெரிவித்தார்.”

“என்ன?”

“அவற்றைத் தங்களிடம் என்னால் குறிப்பிட இயலாது.”

“வேறு யாரிடம் கூற இயலும்?”

பாடலியில் மோரியச் சக்கரவர்த்தி அசோகவர்த்தனுக்கு அடுத்து பெரும் அதிகாரத்துடன் இருப்பது முதன்மை அமைச்சனின் பெண் இந்திரசேனை என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருந்த நற்கிள்ளி, “தேவி இந்திரசேனையிடம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அதற்கு மேல் காவல் தலைவன் எந்த வினாவையும் கேட்காமல் சற்று நேரம் அமைதியாக நின்றனாடிருந்தான். அவனிடம், “நான் பட்டத்து இளவரசரை சந்திக்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான் நற்கிள்ளி.

தயக்கத்துடன் நின்றனாடிருந்தான் காவல் தலைவன். அவனிடம், “நான் பட்டத்து இளவரசர் குணாளரை சந்திக்க வேண்டும் எனத் தெரிவித்தேன்” எனக் கண்டிப்புடன் தெரிவித்தான் நற்கிள்ளி.

“தாங்கள் யார் என்று தெரியாமல் என்னால் தங்களை அவரிடம் அழைத்துக்கொண்டு செல்ல இயலாது. அந்த அதிகாரம் எனக்கு இல்லை” எனப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் தெரிவித்தான் காவல் தலைவன்.

ருத்ரதாமனிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட இலச்சினைப் பதக்கத்தைத் தன் இடையிலிருந்து எடுத்த நற்கிள்ளி, “மரணத்தின் தருவாயில் மோரியப் பேரரசின் ஒற்றர் படைத் தலைவரான ருத்ரதாமர் எனக்களித்த மோரிய இலச்சினை மீதும், அவரால் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டவன் எனும் அதிகாரத்திலும் கட்டளையிடுகிறேன் நான். நான் இப்பொழுதே மோரிய இளவரசரைச் சந்திக்க வேண்டும்” எனத் தன் கையில் வைத்திருந்த இலச்சினைப் பதக்கத்தை உயர்த்திப் பிடித்து அனைவருக்கும் கட்டளையிட்டான்.

அவன் கையில் இருந்த இலச்சினைப் பதக்கத்தைக் கண்டதும் சுற்றி நின்ற வீரர்கள் அனைவரும் மண்டியிட்டார்கள். அவர்களை நோக்கி, “இப்பொழுது நான் அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லலாம் தானே?” என நகைப்புடன் வினவினான் நற்கிள்ளி.

“நானே அழைத்துச் செல்கிறேன்” எனப் பதில் அளித்த காவல் தலைவன் மறு பேச்சில்லாமல் தனது தனி மாளிகையில் கன்னிகள் சூழ வசித்துக்கொண்டிருந்த மோரியப் பட்டத்து இளவரசன் குணாளனை நற்கிள்ளியை நோக்கி அழைத்துச் சென்றான்.

காந்தார – பாராசீக எல்லையில் ஏற்பட்டிருந்த அரசியல் குழப்பங்கள், போர், நீண்ட நெடும் பயணம் மற்றும் அடுத்தகட்ட அரசியல் நடவடிக்கைகள் பற்றி செல்யூகசிடம் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான் குணாளன்.

இரு கிழமைகளுக்கும் மேல் ஓயாத நீண்ட பயணம் மேற்கொண்டிருந்தாலும் எந்தக் கலைப்பும் இன்றி பெரும் உற்சாகத்துடன் காணப்பட்டான் செல்யூகஸ். காந்தாரத்தின் எல்லைப் பிரச்சனை மற்றும் சிறு சிறு அரசியல் நிகழ்வுகள் பற்றி பேசி முடிந்ததும் செல்யூகஸ், “பட்டத்து இளவரசராக பொறுப்பேற்று நீண்ட காலம் ஆகிவிட்டது. எப்பொழுது திருமணம் செய்துகொள்ளப் போவதாய் உத்தேசம்?” என வினவினான்.

குணாளன் பேசுவதற்கு வாயெடுத்தான். ஆனால், அதற்குள் முந்திக்கொண்ட செல்யுகஸ், “திருமணமே வேண்டாம் என்று இப்படியே அந்தப்புரக் கன்னிகளுடன் வாழ்ந்து காலத்தைக் கழித்துவிடலாம் என்று எண்ணியிருக்கிறீர்களா?” என வினவினான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் நகைப்புடன் குணாளன், “நான் முடிவெடுப்பதை விடவும் தேவி இந்திரசேனையின் முடிவல்லவா முக்கியம்?” என வினவினான்.

“அதுவும் சரி அண்ணா...” எனத் தெரிவித்தவன் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தி அருகில் யாரும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்துகொண்டவன், “அண்ணா, தேவியின் அதிகாரம் நாளுக்கு நாள் விரிவடைந்துகொண்டு இருக்கிறது என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்களா?” என வினவினான்.

“அறிவேன் செல்யுகஸ்.”

“அறிந்துமா அமைதியாக இருக்கிறீர்கள்?”

“வேறு மார்க்கம் நமக்கு இல்லை. நாம் இப்பொழுது அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் இன்பம், ஆடம்பரம், அதிகாரம் அனைத்தும் நமக்கு சாணக்கியர் மற்றும் அவரது வழி வந்தவருமான இராதாகுப்தர் ஆகியோர் நமக்கு அளித்த கொடை. அசோவர்த்தர் அரியணைக்கே உரிமை இல்லாதவர் என்பதை நீ அறிவாய். பலவித சூழ்ச்சிகளையும், படுகொலைகளையும் செய்து அவரை அரியணையில் அமர்த்தியவர் இராதாகுப்தர். இராதாகுப்தரின் புதல்வி இந்திரசேனை. அவளது எண்ணம் அனைத்தும் நமது நலன் சார்ந்தே இருக்கிறது. உனக்குத் தெரியுமா பேரரசர் கூட தற்பொழுது இந்திரசேனையின் ஆலோசனையைப் பெற்றே சில முக்கிய காரியங்களை செய்கிறார். அவளது அதிகாரத்திற்கும், பேரழகிற்கும் நான் அடிமையாகிவிட்டேன்.”

“தாங்கள் மட்டுமா அடிமையாகியிருக்கிறீர்கள்” என வினவினான் செல்யுகஸ்.

“அவளது தெய்வீக மற்றும் அதிருப்திப் பேரழகு அப்படி. அவளது அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுபட்டு விடலாம் என்று தான் கருதுகிறேன். ஆனால், என்னால் இயலவில்லை.”

“தேவியின் கட்டளையை எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் என்னாலும் மீற இயலவில்லை. தேவியை நினைத்தாலே அச்சமும், மரியாதையும் ஒருசேர சூழ்ந்து விடுகிறது. அதே நேரம் பேரரசர் கூட அதிமுக்கிய செய்திகளை தேவியுடன் கலந்து ஆலோசிக்கிறார் எனும் செய்தி எனக்கு ஆபத்தானதாகத் தெரிகிறது” எனத் தெரிவித்தான் பெரும் வீரனான செல்யுகஸ்.

“தேவியின் சிந்தனை எப்பொழுதும் நமது உயர்வைப் பற்றியே இருக்கும் செல்யுகஸ். ஆதலால், நீ கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை.”

“ம்ம்ம்...” எனத் தெரிவித்த செல்யுகஸ், “காந்தாரத்திலும், பாரசீகத்திலும் நம் எதிரிகளையும் விழிகளில் தென்பட்ட கன்னிகளையும் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்தேன். நான் எதற்காகத் தற்பொழுது உடனடியாக தேவியால் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்” என வினவினான் செல்யுகஸ்.

“நேற்றிரவு நீ அழைத்து வந்த கன்னிகள் உனது வேட்டையைப் பற்றித் தெரிவித்தார்கள்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தவன், “உனக்கு எந்த தகவலையும், யாரும் தெரிவிக்கவில்லையா?” என வினவினான் குணாளன்.

“செய்து கொண்டு வந்தவன் தெரிவித்தான்.”

“என்ன?”

“கலிங்கத்தின் மீது போர் தொடுக்கப் போகிறோம் என்று.”

“அது மட்டும்தானா தெரிவித்தானா?”

“நமக்கு அடங்காமல் இருக்கும் தமிழர்களையும் இந்த முறை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டும் என்று பேரரசர் விரும்புகிறார் என்ற தகவலும் எனக்குக் கிடைத்தது. அதன் பொருட்டுத்தான் நான் வரவழைக்கப் பட்டிருக்கிறேனா?”

“ஆம் செல்யுகஸ், பேரரசர் பதவியேற்றதிலிருந்து போர் நடைபெறாமல் இருப்பதால் சிற்றரசர்கள் அனைவரும் பரந்து விரிந்த நமது

பேரரசைக் குறைத்து மதிப்பிடத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அனைவரையும் அடக்க தற்பொழுது ஒரு போர் அவசியமாகிறது. நமக்குப் பணியாமல் இருக்கும் கலிங்கர்களையும், தமிழர்களையும் வீழ்த்தி பாரதவர்சம் முழுவதையும் ஒரே குடையின் கீழ் ஆளப் போகிறார் நம்மன்னர். அதன் பொருட்டே நீ அழைக்கப்பட்டாய். வஜ்ரதத்தனும் அழைக்கப்பட்டார்.”

“ம்ம்ம்” எனத் தெரிவித்தபடி சிந்திக்கத் தொடங்கினான் செல்யுகஸ்.

குணாளன் செல்யுகசிடம், “நீ மட்டுந்தான் வந்திருக்கிறாய். உன்னுடன் வர வேண்டிய காந்தாரத்தின் படைத்தலைவர் வஜ்ரதத்தர் எங்கே?” என வினவினார்.

“அவருக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கட்டளையைப் பற்றி உனக்கு எந்தத் தகவலும் தெரிவிக்கப்படவில்லையா?”

“இருவரும் இங்கு வந்து சேர்வார்கள் என்ற செய்தி மட்டும் வந்தது. வேறு என்ன?”

“மரக்கலப் படையைத் தயார் செய்யும்படி வஜ்ரதத்தருக்கு கட்டளை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

“மரக்கலப் படையா?”

“ஆம், அதன் பொருட்டே அவர் பாரசீகம் சென்றிருக்கிறார்.”

“அங்கு?”

“யானைக்குப் பதிலாக பாரசீகக் கடலில் உலாவிக்கொண்டிருக்கும் மரக்கலங்களைப் பெற்று வரச் சென்றிருக்கிறார்.”

“மரக்கலங்களுக்கு யானைகளை இழக்க வேண்டுமா என்ன?”

“தேவியின் கட்டளை.”

அதற்குப் பிறகு குணாளன் அதைப் பற்றி எந்த கேள்விகளையும் கேட்கவில்லை. அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். அவனது அமைதியைக் குலைக்கும்படி செல்யுகஸ், “இளவரசே, தான் திரட்டும் மரக்கலப் படைக்கு

தன் மகன் வருணனைப் படைத் தலைவனாக நியமிக்க வஜ்ரதத்தர் விரும்புகிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“இதைப் பற்றி அவர் உன்னிடம் ஏதாவது பேசினாரா?”

“இல்லை.”

“பிறகு?”

“அவராக எதையும் என்னிடம் தெரிவிக்கவில்லை. அவரது மனதில் இந்த எண்ணம் இருக்கலாம் என்று யூகிக்கிறேன் நான். நெடுங்காலம் மரக்கலத்தில் அடிமையாக ஊழியம் செய்தவன் வருணன். மரக்கலம் பற்றியும், கடல் போர் பற்றியும் மற்றவர்களை விடவும் அதிகம் அறிந்தவன் அவன். அந்தப் பொறுப்பிற்கு அவன் தகுதியானவன்.”

செல்யுகஸ் கூறியதைக் கேட்ட குணாளன் சிரித்தபடியே, “எப்பொழுது தெற்கே சென்ற ருத்ரதாமனூடன் வருணனும் புறப்பட்டுச் சென்றானோ அப்பொழுதே வருணன் படையில் பங்கு பெற ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை நான் யூகித்துவிட்டேன். தகுதியானவன் தான் வருணன். அவன் வரட்டும் மற்றதைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

செல்யுகஸ், “இளவரசே, வஜ்ரதத்தனுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கட்டளை பற்றி யாரிடமும் நாம் விவாதிக்க வேண்டாம்” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான்.

“ம்ம்ம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“பிறகு, ருத்ரதாமனும், வருணனும் எதற்காக தெற்கு நோக்கிச் சென்றிருக்கிறார்கள் என்று தெரியுமா?”

“தெரியாது. அவர்கள் சென்ற செய்தியை மட்டுமே எனது ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்தேன்.”

“அனுப்பி வைத்திருப்பது?”

“பேரரசர் அல்லது இந்திரசேனையாக இருக்கலாம்.”

“இளவரசே, இன்னும் சில தினங்களில் நாம் பாடலி புறப்படவேண்டிய சூழல் எழலாம். ஆதலால் அடுத்த சில தினங்களுக்காகவாவது நாம் இந்த அரசியல் சூழ்நிலை பற்றி பேசாமல் இருப்போம். வர வர அரசியல் என்றாலே எரிச்சலாக உணர்கிறேன் நான். விவாதிப்பதற்கு எவ்வளவோ இருந்தும் நாம் ஏன் இந்த அரசியல் ஒன்றையே கட்டிக்கொண்டு அழுகிறோம். இந்த அரசியல் சூழ்நிலைகளால் வாழ்வை நாம் கொண்டாட இயலாமல் இருக்கிறோம். வேறு எதைப் பற்றியாவது உற்சாகமாக உரையாடலாமே?” என வினவினான்.

“வேறு எதைப் பற்றி செல்யூகஸ் பேசுவது?”

“தங்களது தற்பொழுதைய காதலி அவந்தி இளவரசியைப் பற்றிக் கூறுங்கள். நேற்று நான் கொண்டு வந்திருந்த கன்னிகளைப் பற்றிப் பேசுங்கள். இதை விடவும் நமக்கு உற்சாகம் அளிக்கக்கூடிய பேச்சு வேறு என்ன இருக்கப் போகிறது?” என உற்சாகத்துடன் வினவினான் செல்யூகஸ்.

உடனே உற்சாகமடைந்த குணாளன், “பாரதப் பெண்களை விடவும் பாரசீகக் காந்தாரப் பெண்கள் குறிப்பறிந்து செயல்படுவதில் வல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள். என் நேற்றைய இரவைக் குதூகலமாக்கி விட்டார்கள்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அவந்தியின் அரசர் உள்ளே நுழைந்தார்.

உள்ளே நுழைந்தவர் தன் கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியைத் தலை கீழாக அதன் கூர் முனை தரை நோக்கி இருப்பதைப் ஒன்று பிடித்துக்கொண்டு நின்றனாக்கொண்டிருந்தார். அதைப் பார்த்ததுமே ஏதோ துயரச் செய்தி வந்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்ட இளவரசர்கள் இருவரும் ஆசனத்திலிருந்து அதிர்ச்சியில் எழுந்து நின்றார்கள்.

அவந்தி மன்னரை நோக்கி, “யார்?” என வினவினான் குணாளன்.

அப்பொழுது அவந்தி மன்னர் அம்மாளிகையின் வாயிலை நோக்கிப் பார்வையை செலுத்தினார். இளவரசர்கள் இருவரும் அங்கே நோக்கினார்கள். அங்கே நற்கிள்ளி வந்துகொண்டிருந்தான்.

“யார் இவன், தாங்கள் தெரிவிக்கும் துயரச் செய்தி இவன்தானா?” என வினவினான் குணாளன்.

செல்யுகஸ் நற்கிள்ளியின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஏனெனில் நற்கிள்ளியின் முகத்தில் பிடரி மயிர் நீண்டு வளர்ந்து அவனது முகத்தையே மறைத்திருந்தது. கூந்தல் நீண்டு அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தது. தலை மயிர், பிடரி மயிர் ஆங்காங்கே நரைக்கத் தொடங்கியிருந்தது. முகத்தில் நீண்டிருந்த மூக்கு மற்றும் விழிகளைத் தவிர அனைத்தும் முகத்தில் வளர்ந்திருந்த பிடரி மயிருக்குள் மறைந்துபோயிருந்தது.

நற்கிள்ளியின் நடை, அவனது உடல் அமைப்பு, அவனது விழிகள், அவ்விழிகளில் நிறைந்திருந்த அலட்சியம் ஆகியவை நற்கிள்ளியின் வீரத்தை செல்யுகசிற் கு புலப்படுத்தியிருந்தது. உள்ள நுழைந்த நற்கிள்ளியைக் கண்டதுமே அருகில் கிடந்த இருக்கையைச் சுட்டிக் காட்டி அமரச் செய்தான் செல்யுகஸ்.

நற்கிள்ளியை நோக்கினார்கள் இருவரும். தன் இடையில் வைத்திருந்த ருத்ரதாமனின் இலச்சினைப் பதக்கம் மற்றும் அவனது முத்திரை மோதிரம் ஆகிய இரண்டையும் குணாளனிடம் அளித்தான் நற்கிள்ளி.

அதை வாங்கிக்கொண்ட குணாளன், “இதை எதற்காக என்னிடம் அளிக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“காரணம் இருக்கிறது இளவரசே” என நற்கிள்ளி தெரிவித்தவேளையில் குறுக்கிட்ட செல்யுகஸ், “இறந்தது யார்?” என வினவினான்.

“ஒருவர் மோரிய ஒற்றர் தலைவர் ருத்ரதாமர், மற்றொருவர் வஜ்ரதத்தரின் புதல்வர் வருணன்.”

இருவரின் இறப்புச் செய்தியைக் கேட்டதும் இருவருமே அதிர்ச்சியானார்கள். அதிலும் வருணனின் இறப்புச் செய்தியைக் கேட்டதும் செல்யுகஸ் துடிதுடித்தான்.

“என்ன இருவரும் இறந்துவிட்டார்களா?” இக்காரியத்தை செய்தவன் யார்?” என அதிகாரத்துடனும், வருத்தத்துடனும் எழுந்தது குணாளனின் குரல்.

“காரணமான இருவருமே இறந்துவிட்டார்கள்.”

“யார்? யார்?”

“தெற்கே சென்றுவிட்டுத் திரும்பிய ருத்ரதாமரைப் பின்தொடர்ந்து வந்தவன் ஒருவன். மற்றொருவன் அவனுக்கு உதவிய பரிகச்ச வீரன் ஒருவன்” என நற்கிள்ளி கூற அவந்தி அரசன், “ஆமாம், சற்று முன் அப்பரிகச்ச வீரன் நம் கோட்டைக்குள் ஊடுருவ முயற்சி மேற்கொண்டான். இவர் தான் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினார். விசாரணை செய்துகொண்டிருந்த வேளையில் தப்பிக்க முயற்சித்து அகழியில் விழுந்து இறந்துவிட்டான்” என நற்கிள்ளியை சுட்டிக்காட்டித் தெரிவித்தான்.

“ருத்ரதாமர் எதற்காக தெற்கே சென்றார்?”

“எனக்குத் தெரியாது.”

“அவர் தெற்கே எங்கே சென்றார் என்றாவது தெரியுமா?”

“தெரியாது.”

“ருத்ரதாமரைப் பின்தொடர்ந்து வந்தவன் எப்படி இறந்தான்?”

“அவனை நான் தான் கொன்றேன்.”

“நீ யார் என்று இன்னும் கூறவில்லையே?”

“நான் ஒரு வணிகன்.”

“உனது பெயர்?”

“அந்துவஞ்செள்ளை.”

இரண்டு இளவரசர்களும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவர்களிடம், “வணிகம் செய்வதற்காக பாடலி நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தேன். ருத்ரதாமர் மற்றும் வருணனும் எங்களது வணிகர் குழுவினருடன் தான் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். உடன் வந்த வீரர்களாலே தாக்கப்பட்டோம். அதே நேரம் வனக் குடிகளும் எங்களைச் சூழ்ந்து தாக்கினார்கள். தாக்குதலில் இருவரும் இறந்துவிட்டார்கள். நான் மட்டுமே உயிர் பிழைத்தேன். வருணரைக் காக்கும் முயற்சியில் ருத்ரதாமர் தன்னுயிரை

இழந்தார். எனது உயிரை மட்டுமே என்னால் காத்துக்கொள்ள முடிந்தது” எனத் தெரிவித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“வணிகனாக நீ எப்படி சமர் செய்து தப்பித்தாய்?”

“நான் தற்காப்புப் போரைக் கற்றிருக்கிறேன்.”

அப்பொழுது செல்யூகஸ், “உன்னைக் கண்டால் போர் புரிந்தவனைப் போன்று எனக்குத் தெரியவில்லை” என அந்துவஞ்செள்ளையின் தோளில் கிடந்த பகட்டான துணியைப் பார்த்தபடி தெரிவித்தான்.

“புறத்தைக் கண்டு அகத்தை ஒருநாளும் எடைபோட கூடாது இளவரசே” எனத் தெரிவித்த அந்துவஞ்செள்ளை தோளில் கிடந்த பட்டுத் துணையைக் கைவிட்டு சாளரத்தின் வழியே வேகமாக வீசிய அவந்தி நதியின் குளிர்ந்த காற்றில் பறக்கவிட்டான்.

துணி விலகியதும் அவனது உடல் முழுவதும் நிறைந்திருந்த விழுப்புண்களைக் கண்டு அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனார்கள் இருவரும். தாக்குதலில் கணை தீண்டியும், வாட்கள் வெட்டியும் ஏற்பட்டிருந்த சிறு சிறு காயங்கள் முழுவதும் ஆறியிருக்கவில்லை. வடுக்களாகக் காணப்பட்ட தன் விழுப்புண்களைக் காட்டியபடியே, “என்னால் முடிந்தவரை இருவரையும் காக்க முயற்சித்தேன். ஆனால், தோற்றுவிட்டேன். நான் தோற்றதின் பொருட்டே மரணத்தின் தருவாயில் ருத்ரதாமர் எனக்களித்த இலச்சினைப் பதக்கத்தை தங்களுக்கு அளித்திருக்கிறேன். என்னைத் தலைவராக அறிவித்து அவரது கடமைகளையும் நிறைவேற்ற எனக்கு ஆணையிட்டார். படைத் தலைவன் அல்லது ஒற்றர் தலைவன் எனும் பொறுப்பு பேரரசரால் அல்லது பட்டத்து இளவரசரால் நியமிக்கப்படும் பெரும் பதவி. இறக்கும் தருவாயில் அவர் தனது பதவியை எனக்குத் தாரை வார்த்தது எந்தவிதத்திலும் செல்லாது என்பதை அறிவேன் நான். எதிர்த்து ஆயிரம் பேர் வந்தாலும் எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றல் இருக்கிறது என்னிடம். ஆனால், மாறுவேடம் பூண்டு, பொய்களைப் பேசி ஒற்றறியும் தன்மை எனக்கு அறவே கிடையாது. ஒற்றர் தலைவர் பணிக்கு நான் தகுதியானவன் கிடையாது. ஆனால் அவர் எனக்களித்த பணியை நிறைவேற்றும் கடமை எனக்கிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

செல்யுகஸ், “மரணத்தின் தருவாயில் ருத்ரதாமன் உனக்களித்த கட்டளை என்ன?” என வினவினான்.

“பட்டத்து இளவரசரும், மரியாதைக்குரிய யவன இளவரசரும் என்னை மன்னிக்கவும், அதைத் தங்களிடம் என்னால் தெரிவிக்க இயலாது.”

அந்துவஞ்செள்ளை கூறியதைக் கேட்டதும் கடும் சினம் கொண்ட செல்யுகஸ் அருகில் வைத்திருந்த அவனது உறையிலிருந்து வாளினை உருவியவன், “நீ யாரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாய் என்பதை மனதில் நிறுத்திப் பதிலளிக்கவும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

செல்யுகஸின் கையில் வைத்திருந்த வாளினைக் கண்ட அந்துவஞ்செள்ளை சிரித்தபடி, “இதற்கு நான் அஞ்சுவேன் என்று நினைத்துவிட்டீர்களா?” என நகைத்தவன், “எனக்களித்திருக்கும் பணியை மூவரிடம் மட்டுமே கூறும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார் ருத்ரதாமர்” எனத் தனது மார்பு வரைத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பிடரி மயிரை கோதிவிட்டபடியே தெரிவித்தான்.

“அந்த மூவர் யார்?”

“பேரரசர் அசோகவர்த்தர், தேவி இந்திரசேனை தேவியார் மற்றொருவர் பாடலியின் கோட்டைக் காவல் தலைவர் சித்ராஞ்சகன்.”

அந்துவஞ்செள்ளை கூறியதைக் கேட்டதும் கோபம் கொண்ட செல்யுகஸ் குணாளனை நோக்கி, “பாடலியின் காவல் தலைவனுக்கு இருக்கும் அதிகாரம் கூட தங்களுக்கு இல்லை இளவரசே” எனத் தெரிவித்தவன் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

“நான் பாடலி நோக்கிப் புறப்படுகிறேன் இளவரசே” எனக் கூறிய அந்துவஞ்செள்ளை இருக்கையிலிருந்து எழுந்தான்.

அப்பொழுது குணாளன், “தென்னாட்டு வணிகராகத் தாங்கள் விளங்கினாலும் மோரியரின் இலச்சினை எப்பொழுது தங்களை அடைந்ததோ அப்பொழுதே தாங்கள் மோரிய தலைவராகிவிட்டீர்கள்” எனத் தெரிவித்து அந்துவஞ்செள்ளை அளித்த இலச்சினைப் பதக்கத்தை திருப்பி அளித்தான். பிறகு, “தாங்கள் ஓரிரு தினங்கள் விருந்தினராக இங்கு தங்கியிருக்க

வேண்டுகிறேன். நாம் தெற்கு பற்றி நிறைய விவாதிப்போம். இன்னும் சில தினங்களில் நாங்கள் இருவரும் பாடலி நோக்கிப் புறப்படுவோம். மூவரும் சேர்ந்து பயணிப்போம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எனக்கும் அவந்தியில் தங்கி விருந்துண்டு, தங்களுடன் சேர்ந்து பயணிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கிறது குணாளரே. ஆனால், நான் உடனே பாடலி நோக்கிச் செல்ல வேண்டும் தாங்கள் இருவரும் இளவரசர்கள். வழியெங்கும் கிடைக்கும் மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்டு நீங்கள் பயணிக்க வேண்டும். எனக்கு அவ்வளவு பொறுமை கிடையாது. எனது தகுதிக்கு ஏற்ப நான் சுமக்க இயலாமல் சுமந்து கொண்டிருக்கும் சுமைகளை பாடலியில் உடனே இறக்கிவைக்க வேண்டும். நான் புறப்படுவதற்கு பட்டத்து இளவரசர் அனுமதிக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“சரி...” எனத் தெரிவித்த குணாளன் அவந்தி மன்னரை நோக்கி, “இவரது பயணத்திற்கு வேண்டியவற்றை உடனே செய்யுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“நன்றி” எனத் தெரிவித்த அந்துவஞ்செள்ளை எப்படி உள்ளே நுழைந்தானோ அப்படியே அதே கம்பீரத்துடன் வெளியே செல்லலானான்.

அந்துவஞ்செள்ளை வெளியேறியதும் அவந்தி மன்னர் குணாளனை நோக்கி, “இளவரசே, இவன் நம்பிக்கையானவன் தானா?” என வினவினான்.

“தனக்குக் கிடைத்த தலைவர் பொறுப்பும், கிடைத்தற்கரிய மோரிய இலச்சினைப் பதக்கத்தையும் திருப்பி அளிக்கிறான் என்றால் அவன் உண்மையானவனாகத் தான் இருக்க முடியும். பேராசை அற்றவன். அவன் மீது எனக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. இருப்பினும் பாடலி செல்லும் அவ்வணிகரைப் பின் தொடரும்படி நம்பிக்கையானவன் ஒருவனை அனுப்பி வையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் குணாளன்.

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே.”

“இருவரின் மரணத்திற்கும் உரிய மரியாதையை அளிக்க வேண்டும். ஏற்பாடு செய்யுங்கள்.”

“அவர்களின் உடலைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது என்பது இயலாத காரியம் அரசே.”

“அறிவேன் நான், இந்நேரம் அவர்கள் வனத்தின் கொன்றுண்ணிகளுக்கு இறையாகியிருப்பார்கள். உடல் கிடைக்காவிட்டால் என்ன, உரிய மரியாதையை செலுத்தி விடுவோம்.”

“அப்படியே செய்துவிடுகிறேன்” எனத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் அங்கு வந்த அவந்தி வீரன் ஒருவன், “பாடலியிலிருந்து செய்தி வந்திருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“உடனே தூதுவனை அழைத்து வா” எனக் கட்டளையிட்டார் அவந்தி மன்னர்.

தூதுவன் செய்தியுடன் உள்ளே நுழைந்தான். நுழைந்தவன் வணங்கிவிட்டு, “இளவரசே, அடுத்த கிழமைக்குள் தாங்களும், இளவரசர் செல்யுகசும் பாடலி வரும்படி கட்டளை. தெற்கே சென்ற ருத்ரதாமரிடமிருந்து செய்தி ஏதேனும் வந்தததா என்றும் பேரரசர் கேட்டிருக்கிறார். மேலும், காந்தாரத்தின் தலைவர் வஜ்ரதத்தன் மரக்கலப் படையைத் திரட்ட வேண்டாம் என்றும், அவர் காந்தாரத்திலேயே தங்கி இருக்கும்படியும் கட்டளை விதித்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தவன் உடன் கொண்டு வந்திருந்த இலச்சினைப் பதக்கத்தை நீட்டினான்.

அதை வாங்கிச் சரிபார்த்த குணாளன் அவந்தி மன்னரை நோக்கி, “செல்யுகசும், நானும் இன்னும் சில தினங்களில் புறப்படுகிறோம். வஜ்ரதத்தருக்கும் செய்தி அனுப்பிவிடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“பேரரசரின் உத்தரவுப்படியே நிறைவேற்றி விடுகிறேன். ருத்ரதாமரின் இறப்பைப் பற்றியும், அவரது தென்னாட்டுப் பயணம் பற்றியும் வணிகன் அந்துவஞ்செள்ளை பாடலிக்கு உரிய தகவலை தெரிவித்துவிடுவார்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அங்கிருந்து நடக்கலானார் அவந்தி மன்னர்.

அவந்தி மன்னருடன் சேர்ந்து நடந்துகொண்டிருந்த பாடலித் தூதுவன், “மன்னரே, தங்களுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் இரகசியச் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார்கள். தற்பொழுது தெரிவிக்கவா?” என வினவினான்.

“யாரிடமிருந்து?”

“தேவி இந்திரசேனையிடமிருந்து.”

நடந்துகொண்டிருந்த அவந்தி மன்னர் நிற்கலானார். தன்னைச் சுற்றிலும் எவரும் இல்லை என்பதைச் சுற்றிப் பார்த்து தெரிந்து கொண்டவன், “என்ன செய்தி?” என வினவினான்.

இடையில் மறைத்துக் கொண்டு வந்திருந்த சித்திரத் துணி ஒன்றை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு நடக்கலானான்.

அத்துணியை வாங்கி மறைத்துக் கொண்டவர் தனது அறைக்குள் சென்று பார்த்தார். துணியைப் பிரிக்க இயலாதபடி அரக்கினால் இலச்சினைச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டவர் அதை உடைத்துப் பிரிக்கலானார்.

அதில், “வஜரததன தொடர்பாக பேரரசரின் கட்டளையை நிறைவேற்றாத தேவையிலலை.. மரகதலப படையைத் திரட்டியபிறகு அவன பரம இரகசியமாக என்னை வந்து சந்திக்ககடும். மரகதலப படை திரட்டப்படுவது இரகசியமாக இருக்ககடும். வஜரததனனுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்யவும் ” என எழுதப் பட்டிருந்தது.

அவ்வெழுத்துகளைக் கண்டதும் அது இந்திரசேனையின் கைப்பட எழுதப்பட்டது என்பதைப் புரிந்துகொண்டவர் பேரரசரின் கட்டளையை நிறைவேற்றவா அல்லது தேவியின் கட்டளையை நிறைவேற்றவா எனும் குழப்பத்தில் நின்றുകொண்டிருந்தான் அவந்தி மன்னன்.

அப்பொழுது சாளரம் வழியாக தெரிந்த காட்சியில் அந்துவஞ்செள்ளை புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். உடனே பாடலியிலிருந்து வந்திருந்த தூதுவனிடம் அந்துவஞ்செள்ளையைச் சுட்டிக்காட்டி, “பாடலி வரை அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல். சந்தேகம் எழுந்தால் கொன்றுவிடு” எனக் கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்தார்.

பிறகு தேவியின் இரகசியக் கட்டளையை நிறைவேற்றலாமா அல்லது வேண்டாமா என்று நெடுநேரம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவர் எதற்கும்

குணாளனிடம் விவாதித்துவிடுவோம் என்ற எண்ணத்தில் அவனது மாளிகையைத் தேடிச் செல்லலானார்.

செல்லும் வழியில் நந்தவனத்தில் குணாளனும், அவரது புதல்வியும் தனிமையில் இருப்பதைக் கண்டவர் திரும்பினார். பிறகு சுயமாக முடிவெடுத்தவர் புறா மூலம் பாரசீக எல்லையில் நிலை கொண்டிருக்கும் நிலைப்படையை நோக்கி இந்திரசேனையின் தகவல் மற்றும் வருணனின் இறப்புச் செய்தி ஆகியவற்றை அனுப்பி வைத்துவிட்டு இறந்துபோன ருத்ரதாமன் மற்றும் வருணனுக்கு வேண்டிய சடங்குகளைத் தொடங்கினார்.

அந்துவஞ்செள்ளை உஞ்சையைவிட்டு வெளியேறி வணிகப் பெருவழி வழியே பாடலியை நோக்கிய பயணத்தைத் தொடங்கினான். அதே வேளையில் அன்னி மிஞிலியன் விருகோதரனின் நண்பனாக வியன்கண் பெயரில் பாடலிக்குள் நுழைந்திருந்தான்.

மோரியர்களுக்கும், செல்யுகல் பேரரசிற்கும் நல்லுறவு காணப்பட்டதால் யானைகளையும், பொன் மூட்டைகளையும் கொடுத்துவிட்டு அதற்குப் பதில் நூற்றுக்கணக்கான மரக்கலங்களையும், அவற்றைச் செலுத்த பல்லாயிரக்கணக்கான அடிமைகளையும் விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு சிந்து நதியின் முகத்துவாரத்தை நோக்கித் திரும்பினான் காந்தாரத்தின் படைத் தலைவன் வஜ்ரதத்தன்.

இமயத்திலிருந்து பெருக்கெடுத்து ஓடி வரும் சிந்து நதியின் முகத்துவாரத்தில் ¹ பார்பாரிகா துறைமுகப் பட்டினம் காணப்பட்டது. பெருக்கெடுத்து ஓடி வந்த சிந்து நதி ஏழாகப் பிரிந்து ஆழமில்லாத சதுப்பு நிலங்களைக் கடந்து ஏழு இடங்களில் கடலில் கலந்து கொண்டிருந்ததால் பார்பாரிகா துறைமுகத்தைத் தவிர மற்ற முகத்துவாரங்கள் அனைத்தும் முக்கியத்துவமின்றி காணப்பட்டது. பெரும் மரக்கலங்கள் தரை தட்டும்படியான ஆழமில்லாத சதுப்பு நிலம், அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த சதுப்பு நிலத் தாவரங்கள், மறைந்திருந்து தாக்கிக் கொண்டிருந்த கடற் கொள்ளையர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த அச்சம் ஆகியவை பார்பாரிகா பட்டினத்தைத் தவிர மற்ற

இடங்கள் அப்பிரதேசத்தில் முக்கியத்துவமின்றி, ஆள் நடமாட்டமின்றி காணப்பட்டன.

இதைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள நினைத்த வஜ்ரதத்தன் இரவில் பார்பாரிகன் துறைமுகத்தைக் கடந்து ஆழமில்லாத, சதுப்பு நிலப் பகுதியில் தான் வாங்கி வந்திருந்த அடிமைகளையும், மரக்கலங்களையும் மறைத்து வைத்தான். வீரர்களைக் காவலுக்கு வைத்துவிட்டு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி பார்பாரிகவின் தலைவனிடம் கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருந்தான் காந்தாரத்தின் தலைவன் வஜ்ரதத்தன்.

பார்பாரிகா காந்தாரத்தின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட துறைமுகமாகையால் வஜ்ரதத்தனுக்கு பெரும் மரியாதை அளித்த பார்பாரிகாவின் தலைவன் வஜ்ரதத்தனின் கட்டளைப்படி அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் உடனே செய்தான்.

சிந்துநதியின் துறைமுகத்தில் வாழ்ந்த மீனவர்களுக்கு பெரும் பொருளை அளித்து வலுக்கட்டாயமாக மரக்கலப் படையில் சேர்த்துக்கொண்ட வஜ்ரதத்தன் கொண்டு வந்திருந்த மரக்கலங்கள் அனைத்தையும் போர் மரக்கலங்களாக மாற்ற உத்தரவிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட ஆயத்தமானான்.

அவனிடம் பார்பாரிகாவின் தலைவன், “தலைவரே, பரிகச்சம் தாக்கப்பட்டிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

வஜ்ரதத்தன் மதுவைப் பருகியபடியே, “என்ன பிதற்றுகிறாய்?” என வினவினான்.

“தற்பொழுதுதான் தகவல் கிடைத்தது. புறாவின் மூலம் எச்சரிக்கையாய் இருக்கும்படி செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார்கள்”

“தாக்கியது யார்?”

“கொள்ளையர்கள்.”

“கொள்ளையர்களா?”

“ஆம்.”

“மோரியரின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் துறைமுகத்தைத் தாக்கும் அளவிற்கு துணிச்சல் எவனுக்கு இருக்கிறது?”

“அரேபியக் கொள்ளையராக இருக்கலாம் என்று கருதுகிறேன். முழு தகவலும் வந்து சேர்ந்த பிறகே உண்மை நிலவரம் தெரியவரும்.”

“பரிகச்சத்தைத் தாக்கிய கொள்ளையர்கள் அனைவரும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள் தானே?”

“அது பற்றிய முழு தகவல் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், பல வீரர்களை நாம் இழந்திருக்கிறோம்.”

“வீரர்கள் இறந்தால் எந்த இழப்பும் இல்லை. பட்டினத்தின் செல்வம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டதா என்பதை மட்டும் கூறு.”

“கொள்ளையர்கள் இரண்டு மரக்கலம் முழுக்க பொன்னை நிரப்பி கவர்ந்து சென்ற வேளையில் நம் வீரர்கள் விரட்டிச் சென்று தாக்குதல் தொடுத்திருக்கிறார்கள். முடிவில் கொள்ளையர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டு கொள்ளையரின் மரக்கலமும் மூழ்கடிக்கப்பட்டுவிட்டது. பிடிபட்ட கொள்ளையர்கள் அனைவரையும் கொன்று தொங்கவிட்டு விட்டார்கள். ஒரு சில மரக்கலங்கள் தப்பிவிட்டதாக செய்தி வந்திருக்கிறது.”

“நல்லது, கடற்கொள்ளையர்கள் இனி ஒரு நாளும் நம் பட்டினத்தைத் தாக்க வேண்டும் என்று மனதில் நினைக்கக் கூடாது. தொங்கும் எலும்பு கூடுகள் அவர்களுக்கு நிச்சயம் மரண பயத்தை விளைவிக்கும்.”

“பரிகச்சத்தின் தலைவன் தங்களது புதல்வன் தானே தலைவரே?” என வினவினான் பார்பாரிகனின் தலைவன்.

“ஆமாம்.”

“தாக்குதல் நடந்த வேளையில் அவர் பட்டினத்தில் இருக்கவில்லையாம்.”

“அவன் அங்கு இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. தெற்கு வரைச் சென்றிருக்கிறான்.”

“தனியாகவா?”

“இல்லை.”

“துணைக்கு யாருடன் சென்றிருக்கிறார். தெற்கு நோக்கிச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“அதைத் தெரிந்துகொண்டு என்ன செய்யப் போகிறாய்? உனக்குத் தொடர்பில்லாததைப் பற்றி நீ அறிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை.”

அதற்கு மேல் வஜ்ரதத்தனின் மகனைப் பற்றி பார்பாகாவின் தலைவன் எந்தக் கேள்வியையும் எழுப்பவில்லை. அவனை நோக்கி, “உனக்கு மரக்கலங்களை செலுத்தத் தெரியும் தானே?” என வினவினான் வஜ்ரதத்தன்.

“தெரியும் தலைவரே, எனது மரக்கலத்தைத் தாக்கிய இரண்டு மரக்கலங்களை நான் மூழ்கடித்திருக்கிறேன்” எனப் பெருமையுடன் தெரிவித்தான் அவன்.

“நல்லது. எனது மகன் வருணனை நான் கொண்டு வந்திருக்கும் மரக்கலப் படைக்குத் தலைவனாக நியமிக்கப்போகிறேன். நீ அவனுக்குத் துணையாக இருக்க வேண்டும்.”

“பேரரசரிடம் அனுமதி பெற்று தானே நியமிக்க இயலும்.”

“ஆமாம், பாடலி செல்லும் வேளையில் இதைப் பற்றி நான் பேரரசரிடம் விவாதிக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்.”

“நல்ல முடிவு” என பார்பாரிகன் தெரிவித்தாலும் அவனது முகம் கோபத்தில் சிவந்தது.

“வருணன் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும் வரை நீ தான் நான் விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கும் மரக்கலங்களைப் பராமரிக்க வேண்டும்.”

“தங்களது உத்தரவு.”

“அம்மரக் கலங்களை போர்க் கலங்கலாக மாற்ற வேண்டியதும் உனது கடமை. நான் கொண்டு வந்திருக்கும் அடிமைகளுக்கு பயிற்சிகளை அளித்து அவர்களை கடற்போர் வீரர்களாக மாற்ற வேண்டியதும் உனது கடமை.”

“தாங்கள் பாடலி சென்று திரும்பி வரும் வேளையில் நம் கடல் படையைக் காண்பீர்கள்.”

“பெரும் பேரரசான நம்மிடம் கடற்படை இல்லையே என்ற குறையைப் போக்கவே இந்த மரக்கலங்களை யானைகளையும், பொன்னையும் கொடுத்து வாங்கி வந்திருக்கிறேன்.”

“தெரியும் தலைவரே” எனத் தெரிவித்தவன், “எனக்கு ஒரு ஐயம்?” எனத் தயக்கத்துடன் வினவினான் பார்பாரிகாவின் தலைவன்.

“என்ன?”

“போர்க் களத்தில் யானை ஒன்று குறைந்தபட்சம் ஆயிரம் வீரர்களைக் கொன்று வீழ்த்தும். பாரசீகர்களும், யவனர்களும் நமது யானைகளைக் கண்டு அஞ்சுகிறார்கள். இந்த நிலையில் யானைகளைக் கொடுத்துவிட்டு மரக்கலங்களை வாங்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“எனக்கு விதிக்கப்பட்ட கட்டளையை நான் நிறைவேற்றுகிறேன். உனக்கு நான் என்ன கட்டளையை வழங்குகிறேனோ, அதைக் கேள்வி கேட்காமல் நிறைவேற்று” எனக் கட்டளையிட்ட வஜ்ரதத்தன் சற்றுத் தொலைவில் நின்ற தனது மெய்க் காவல் தலைவனை அழைத்தான்.

வஜ்ரதத்தனுக்கு முன் வந்து பணிந்து நின்றவனிடம், “நான் திரும்பி வரும் வரையில் நம் மரக்கலங்களுக்குத் தலைவன் நீ தான்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு மிதமிஞ்சத் தொடங்கியிருந்த போதையுடன் பார்பாரிகாவின் தலைவனை நோக்கி, “நீ அதிகம் கேள்வி கேட்கிறாய்” என மதுக்கோப்பையுடன் எழுந்தவன் பாரசீகத்திலிருந்து விலைக்கு வாங்கி வந்திருந்த பெண்களை நோக்கிச் செல்லலானான்.

தனக்குப் பதில் தலைவனாக வேறு ஒருவனை நியமித்துச் சென்ற வஜ்ரதத்தனையே கோபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருத்த பார்பாரிகாவின் தலைவன் வஜ்ரதத்தனை எதுவும் செய்ய இயலாது என்ற உண்மையை அறிந்திருந்தவன் இயலாமையில் கோபமாக சுவரைக் குத்தி கையைக் கிழித்துக் கொண்டான். குருதி வழிய வழிய தனது அறையை நோக்கிச் செல்லலானான்.

அடுத்த நாள் அனைத்து பணிகளையும் முடித்துவிட்டு உஞ்சை நோக்கிய பயணத்திற்கு ஆயத்தமானான் வஜ்ரதத்தன். அப்பொழுது உஞ்சையிலிருந்து பறந்து வந்த புறா ஒன்று கூண்டில் அமர்ந்தது.

அதன் காலில் கட்டப்பட்டிருந்த திரைச் சீலையை அவிழ்த்து செய்தியைப் படித்தான் பார்பாரிகாவின் தலைவன். படித்து முடித்தவன் நேராக வஜ்ரதத்தனை நோக்கிச் செல்லலானான்.

பார்பாரிகாவின் தலைவனைச் சிறிதும் மதிக்காமல் பொழுது விடிந்த அந்த அதிகாலை நேரத்தில் மஞ்சத்தில் கன்னிகளுடன் கூடிக்கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரம் அங்கு நின்றவன் பிறகு அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

ஒரு நாழிகைப் பொழுது கழித்து பெயரளவிற்கு உடலில் துணியைச் சுற்றிக்கொண்டு வந்த வஜ்ரதத்தனிடம், “தங்களுக்குத்தான் செய்தி வந்திருக்கிறது” எனத் தெரிவித்துவிட்டு திரைச் சீலையை நீட்டினான்.

“செய்தி யாரிடமிருந்து வந்திருக்கிறது?”

“அவந்தியின் மன்னரிடமிருந்து.”

“சரி...” எனத் தெரிவித்த வஜ்ரதத்தன் திரைச் சீலையை வாங்கிப் படித்தான்.

‘மரக்கலப்படை திரட்டப்பட்டது குறித்து எவருக்கும் தெரியபடுத்த வேண்டாம் என்பது தேவியின் உத்தரவு. பாடலி சென்று தேவியை இரகசியமாக சந்திக்கவும்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. மது மற்றும் மாதுவின் மயக்கத்தில் திளைத்திருந்தாலும் வஜ்ரதத்தன் தெளிவாகவே திரைச்

சீலையில் எழுதப்பட்டிருந்ததை படித்து முடித்து சிந்தனையுடன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

தன் கையில் வைத்திருந்த மற்றொரு திரைச் சீலையையும் வஜ்ரதத்தனிடம் நீட்டினான் பார்பாரிகாவின் தலைவன். அதை நோக்கியவன், “இது என்ன?” என வினவினான்.

“அவந்தி மன்னரிடமிருந்து வந்திருக்கிறது.”

“இரண்டா?”

“ஆம்.”

“அந்தப் பைத்தியக்காரன் எதற்காக இரண்டு திரைச் சீலையில் தகவலை அனுப்பியிருக்கிறான்?” என வினவியவபடியே திரைச் சீலையை வாங்கினான் வஜ்ரதத்தன்.

“அவந்தியின் மன்னர் காரணமில்லாமல் எதையும் செய்யமாட்டார்” என பார்பாரிகாவின் தலைவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் வஜ்ரதத்தன் திரைச் சீலையை வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

‘ஒரு துயரமான செய்தி. தெற்கே சென்ற ஒற்றர் தலைவர் ருத்ரதாமரும் மற்றும் அவருடன் சென்ற வருணனும் இறந்துவிட்டார்கள். இருவரது வீரத்திற்கும் உரிய மரியாதையை செலுத்திவிட்டோம். அவர்களின் புகழ் சொர்க்கத்தில் நிலைத்திருக்கட்டும்.’

அந்தத் துயரச் செய்தியைப் படித்ததும் வஜ்ரதத்தன் இடிந்து போய் நிலைகுலைந்து நின்றான். இடையில் கட்டியிருந்த துணி நழுவி தரையில் விழுந்தது. அதனுடன் சேர்ந்து தரையில் அமர்ந்தான்.

பல வருடங்கள் அடிமையாக வாழ்வைக் கழித்த பிறகு சமீபத்தில் தான் தனது மகனைக் கண்டுபிடித்திருந்தான் வஜ்ரதத்தன். அவனுக்கு நல்வாழ்வை ஏற்படுத்தித் தந்த பிறகு, அவனுடன் இனி வாழ்வைக் கழிக்க வேண்டும் என நினைத்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் வருணனின் இறப்புச் செய்தி வந்து சேர்ந்திருந்தது.

வஜ்ரதத்தன் தன் மகனை எண்ணி கதறிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவனுக்கு எதிரில் நிற்குகொண்டிருந்த பார்பாரிகாவின் தலைவனும் துயரப்பட்டாலும், அவனுக்குள் மகிழ்ச்சி பெருகவே செய்தது.

ஏனெனில் மரக்கலப்படையின் தலைவன் பொறுப்பிற்குத் தனக்குப் போட்டியாக இருந்த வருணனின் இறப்பு அவனுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

பெரும் முரடரும், வீரருமான வஜ்ரதத்தன் ஒரு நாள் முழுவதும் கலங்கி அழுதான். பிறகு, அடுத்த நாள் மதுஷடனும், மாதுக்களுடனும் பாடலி நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

வஜ்ரதத்தன் சென்ற இரண்டாவது நாளில் அவனால் நியமிக்கப்பட்ட மரக்கலத் தலைவனை அழைத்தான் பார்பாரிகாவின் தலைவன். அவனிடம், “உனக்கு மரக்கலங்களை செலுத்தத் தெரியுமா என்று வினவினான்.

“தெரியாது.”

“கடல் அலைகளைப் பற்றி.”

“தெரியாது”

“கடல் ஓதங்கள்.”

“ஊம்ம்ம் கூம்ம்ம்ம்” எனப் பதில் அளித்தான் அவன்.

“மரக்கலங்களைப் பற்றியோ அல்லது கடல் பற்றியோ எதுவும் உனக்குத் தெரியாது தானே.”

“ஆமாம். ஆனால், காந்தாரத்தின் தலைவர் உத்தரவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். எனக்கு உதவ வேண்டியது தங்களது கடமை.”

“குடிகாரனின் உத்தரவுக்குக் கட்டுப்படவேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை.”

“வார்த்தையைக் கவனமாகக் கையாளுங்கள்” எனக் கூறியபடியே இடையிலிருந்து வாளினை உருவினான் அவன்.

அப்பொழுது அவனது முதுகில் ஒரு வாள் இறங்கி மார்பு வழியே வெளிப்பட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். இரவு முழுவதும் அவனுடம் படுக்கையைப் பகிர்ந்துகொண்டவள் நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

அவளை நோக்கித் தனது கரத்தை அதிர்ச்சியில் உயர்த்தினான். அப்பொழுது அவனது புறங்கழுத்தில் பார்பாரிகாவின் தலைவனால் பாய்ச்சப்பட்ட வாள் வாய் வழியே வெளிவந்தது.

குருதி வெளித்ததில் சரிந்தான் மரக்கலத் தலைவன்.

மரக்கலத் தலைவனின் முதுகிலிருந்து வாளினைப் பிடுங்கி எடுத்து அவனது உடலில் குருதியைத் துடைத்துக்கொண்டவள் பார்பாரிகாவின் தலைவனை நோக்கி, “தலைவரே, தங்களது கட்டளையை சரியாகத் தானே நிறைவேற்றியிருக்கிறேன்?” என வினவினாள்.

அவளைத் தூக்கி சாளரத்தின் மீது அமரவைத்து முத்தமிட்டான் பார்பாரிகாவின் தலைவன். அவனது இதழ் தீண்டலில் அவள் தன்னை மறந்து விழிகளை மூடி அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளது இதழ்களை விடுவித்தவன், “இதே இன்பத்தில் சாட்சியின்றி இறந்துவிடு” எனக் கூறியபடி சாளரத்திலிருந்து தள்ளிவிட்டான்.

கோட்டையின் உச்சி அறையிலிருந்து விழுந்தவளது உடல் பாறையில் பட்டு சிதறியது. அப்பொழுது அதே வழியாக விறலிக் குழு ஒன்று கோட்டைக்குள் நுழைந்தது.

அதைக் கண்டவன் காவலனை அழைத்து, “அவர்கள் யார்?” என்று வினவினான்.

காவலன், “அவர்கள் நாடோடி விறலிக் குழுவினர். அவந்தியிலிருந்து ஒவ்வொரு பட்டினத்திலும் நடனமாடி, பாட்டுப்பாடிவிட்டு இங்கே வந்திருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“சரி, அவர்கள் எங்கிருந்து வருகிறார்கள்?”

“தென்னாட்டிலிருந்து.”

“சரி, அவர்கள் தங்குவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை செய். நான் மாலைப் பொழுதில் அவர்களை சந்திக்கிறேன்.”

“தங்களது உத்தரவு.” எனத் தெரிவித்த காவலன் அவ்விடத்தை விட்டு செல்லலானான்.

மரக்கலப் படையின் தலைவனாகவே தன்னை அறிவித்துக்கொண்ட பார்பாரிகாவின் தலைவன் முழு வீச்சில் செயல்படத் தொடங்கினான். அனைவருக்கும் கடுமையான பயிற்சி அளித்தான். மரக்கலங்களின் முகரி துரோதை முகப்புகளில் இரும்புத் தகடுகள் பதிக்கப்பட்டு வலிமையான போர்க் கலங்கலாக மாற்றப்பட்டன. பொறிகள் பலவற்றை பொருத்தத் தொடங்கினான்.

இந்திரசேனை எண்ணியதை விடவும் வலிமையான மரக்கலப் படை மோரியருக்காகத் தயாராகத் தொடங்கியது.

அடிக்குறிப்பு:

1. **பார்பாரிகா** – சிந்து நதி கடலில் சங்கமித்த கழிமுகத்தில் காணப்பட்ட துறைமுகப் பட்டினம்.

ஆதாரம்: Periplus of the Erythraean Sea.

This river has seven mouths, very shallow and marshy, so that they are not navigable, except the one in the middle; at which by the shore, is the market—town, Barbaricum. Before it there lies a small island, and inland behind it is the metropolis of Scythia, Minnagara; it is subject to Parthian princes who are constantly driving each other out.

25 பகையின் வலி

சோனை¹ நதி கங்கையுடன் சேருமிடத்தில் சோனையின் கிழக்குக் கரையோரம் அமைந்திருந்த பாடலிப் பட்டினத்திற்குள் நுழைந்தான் விருகோதரன்.

அதிவேகமாகப் பாய்ந்துகொண்டிருந்த சோனை நதியையும், அதன் கரையில் ஓய்ந்திருந்த செல்வச் செழிப்புடன் காணப்பட்ட பாடலிப் பட்டினத்தைப் பார்த்து வியந்தபடி சென்றுகொண்டிருந்தான் வியன்கண். பட்டினத்தின் மேற்கே சோனையும் வடக்கே கங்கையும் பாய்ந்துகொண்டிருக்கின்ற இரண்டு திசைகளிலும் அடர்ந்த வனம் பட்டினத்தைச் சூழ்ந்திருந்தது.

பட்டினத்தின் அரண் ஒருபுறம் ² மர வேலிகளாலும் மறுபுறம் கற்சுவர்களாலும் அமைக்கப் பட்டிருப்பதைக் கண்டான். விரைவில் மர வேலிகள் அனைத்தும் கல் சுவர்களாக மாற்றப்படும் என்பதை அங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த கட்டுமானம் அவனுக்கு உயர்த்தியது.

ஏதேனும் பிரச்சனை ஏற்பட்டால் நதியில் குதித்தும், மர வேலிகளைத் தாண்டி வனத்திற்குள் சென்று எளிதில் தப்பிவிடலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டவன் புரவியில் அதி வேகத்தில் சென்றாலும் பட்டினத்தில் எங்கெங்கு அந்த பாதுகாப்புக் கெடுபிடிகள் இருக்கின்றன, எங்கெங்கு பாதுகாப்புக் குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதைப் பார்த்த உடனே கண்டறிந்துவிட்டிருந்தான்.

பட்டினத்தின் முதன்மை நுழைவாயிலில் வைதீகர்களும், பௌத்தத் தேரர்களும், சமணத் திகம்பரர்களும் எந்த வித கட்டுப்பாடும், சோதனையும் இல்லாமல் கடந்து கொண்டிருக்க, துணை நுழைவாயிலில் பொதுமக்களும், வணிகர்களும் கடுமையான சோதனைகளுக்குப் பிறகே அனுமதிக்கப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வேறுபாட்டைப் பார்த்தவன் புன்னகையுடன்

புரவியைத் தட்டிவிட்டு விருகோதரனின் வேகத்திற்கு இணையாகச் செல்லலானான்.

வழியில் எழுந்த வீரர்களின் வாழ்த்து முழக்கங்களையும், அவர்களின் மரியாதையையும் துளி கூட பொருட்படுத்தாமல் வேகமாகப் பட்டினத்திற்குள் நுழைந்தவன் ஆடம்பரமாகவும், பிரமாண்டமாகவும் காணப்பட்ட மளிகை ஒன்றின் முன் புரவியை நிறுத்தினான்.

ஏற்கெனவே பாடலியைப் பற்றியும், மோரியப் பேரரசைப் பற்றியும் பயணத்தில் பல செய்திகளை விருகோதரனிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டிருந்த வியன்கண் அம்மாளிகையைப் பார்த்ததுமே அது யாருடையதாக இருக்கும் என்று யூகித்திருந்தான்.

விருகோதனைக் கண்டதுமே காவலர்கள் சிலர் ஓடி வந்து அவனுக்கு முன் பணிந்தார்கள். அவர்களிடம், “தேவி எங்கே?” என வினவினான்.

காவலர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். “தேவி மாளிகையில் இல்லை இளவரசே” எனப் பதில் அளித்தான் காவலர்களின் தலைவன்.

“தேவியார் மாளிகையில் இருக்கிறார்களா இல்லையா என்று நான் வினவவில்லை. அவரது புரவி தொழுவத்தில் இல்லை எனும்போதே அவர் மாளிகையில் இருக்கமாட்டார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். அவர் எங்கே சென்றிருக்கிறார் என வினவினேன் நான்” எனக் கோபத்துடன் புரவியில் அமர்ந்திருந்தபடியே வினவினான் விருகோதரன்.

காவலர்களின் தலைவன், “மன்னிக்கவும் இளவரசே. எங்களிடம் எந்தத் தகவலும் தெரிவிக்கப்படவில்லை” எனத் தெரித்தான்.

அதற்கு மேல் அவ்விடத்தில் நிற்க விரும்பாத விருகோதரன் புரவியைத் தட்டிவிட்டான். புரவி புறப்பட ஆயத்தமான வேளையில், “இளவரசே” என எழுந்த குரலை நோக்கிக் கடிவாளத்தை இழுத்தபடி திரும்பினான்.

அங்கே புரவித் தொழுவத்தைச் சுத்தம் செய்பவன் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

புரவியின் சாணம் அப்பியபடி, வியர்வை வழிய, புழுதி படிந்த உடலுடன் ஓடி வந்தவன், “இளவரசே, பாடலியின் காவல் தலைவரின் மகளான சித்திரக்கன்னியை யார் பெண் கேட்பது என்பதில் இரண்டு படைத் தலைவர்களுக்குள் போட்டி ஏற்பட்டுவிட்டது. சமரிட்டு வெல்பவர் படைத் தலைவரும், பாடலியின் தலைவருமான சித்ராஞ்சுகரிடம் சித்திரக்கன்னியைப் பெண் கேட்க உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். அச்சமரைக் காண தேவி சென்றிருந்தாலும் சென்றிருக்கலாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறிய பதிலைக் கேட்டதும் அருகில் நின்ற காவலர்களை ஏளனமாகப் பார்த்தபடி புரவியின் கடிவாளத்தைத் தளர்த்திவிட்டு அடிவயிற்றில் தட்டிவிட்டான் விருகோதரன். புரவி அதிவேகத்தில் செல்லத் தொடங்கியது.

விருகோதரன் சென்ற வேகத்திற்கு இணையாகச் சென்ற வியன்கண், “எங்கள் ஊரில் பெண்ணை மணப்பதற்குப் போட்டி ஏற்பட்டால் சமர் செய்துகொள்வார்கள். இங்கே பெண் கேட்கச் செல்வதற்கே அடித்துக் கொள்கிறார்களே?” என வினவினான்.

“சித்ராஞ்சுகர் யார் என்பதை அறிந்துமா நீ இந்தக் கேள்வியை எழுப்புகிறாய்?”

“ஆமாம். அவர் யார் என்பதைத் தான் தாங்கள் வரும் வழியில் தெரிவித்தீர்களே.”

“ம்ம்ம்...” என்றவன், “சித்ராஞ்சுகர் படைத் தலைவர்களும் ஒருவர், பாடலியின் தலைவர் அவர்தான். அரசவையில் மிகுந்த செல்வாக்கு மிக்கவர். அவரது மகளை மணந்துகொண்டால் விரைவில் உயர்ந்த நிலைக்குச் சென்றுவிடலாம் அல்லவா. அதனால் தான் போட்டி ஏற்பட்டிருக்கிறது.”

“சமரில் வெற்றி பெற்றவன் பெண் கேட்டுச் சென்ற பிறகு அப்பெண் மறுத்துவிட்டால்?”

“இச்சண்டை வீண் தான்.”

வியன்கண் உரக்க சிரிக்கலானான்.

“இச்சமர் இரண்டு துணைத் தலைவர்களுக்கு மத்தியில் நடைபெறவிருக்கிறது. அதுமட்டுமலாமல் நிச்சயம் இச்சமருக்கு மோரியப் படைத் தலைவரோ அல்லது தேவி இந்திரசேனையோ தலைமை தாங்க வாய்ப்பிருக்கிறது. சித்ராஞ்சகரே அச்சமரைக் காண வந்திருந்தாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கு இல்லை.”

“வெற்றி பெறுபவன் நிச்சயம் பதவி உயர்வு பெறுவான் என்று கூறுங்கள் இளவரசே” என வியன்கண் கூறிகொண்டிருந்த வேளையில் சற்றுத் தொலைவில் வீரர்கள் எழுப்பும் ஆரவாரக் குரல் அவர்களை அடைந்தது.

ஆரவாரக் குரலைக் கேட்டதும் உற்சாமடைந்த விருகோதரன் சாட்டையால் புரவியை அடிக்க அது தனது வேகத்தை அதிகரித்து விரைந்து சென்றது.

வீரர்கள் எழுப்பிக் கொண்டிருந்த உற்சாகக் குரல்களுக்கு மத்தியில் சமர்த் திடலுக்குள் விருகோதரன் நுழைந்தான். விருகோதரனைக் கண்டதுமே கட்டியங்காரன் உரக்க சங்கை ஊதி அவனது வருகையைத் தெரிவித்தான்.

புரவியிலிருந்து கீழே குதித்தவன் அச்சமர் திடலின் மேற்குத் திசையில் அமைக்கப் பட்டிருந்த உயர்ந்த மேடையை நோக்கினான். அங்கே இந்திரசேனை, சித்திரக்கன்னி மற்றும் பாடலியின் தலைவர் சித்ராஞ்சகன் ஆகியோர் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் காவலாக வீரர்கள் சிலர் நின்றனுகொண்டிருந்தார்கள்.

மேடையில் அமர்ந்திருந்தவர்களை நோக்கித் தன் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கிய விருகோதரன் அவர்களை நோக்கிச் செல்லலானான்.

புரவியிலிருந்து விருகோதரன் குதித்ததையும், அவனது உடல் முழுவதும் புழுதி படிந்து வியர்வையில் ஆடை நனைந்திருப்பதைக் கண்டவள் ஏதோ அதிமுக்கியச் செய்தியுடன் வந்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்டாள் இந்திரசேனை.

மேடையின் மீதேறி இந்திரசேனையிடம் நெருங்கி வந்த விருகோதரன், “தேவி, தனிமையில் சந்திக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நீ வந்திருக்கும் நிலையைப் பார்த்ததுமே ஏதோ அதிமுக்கியச் செய்தி ஒன்றைக் கலிங்கத்தின் எல்லையிலிருந்து கொண்டு வந்திருக்கிறாய் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். பயணக் களைப்பு நீங்க சிறிது நேரம் அமர்ந்து போட்டியைக் கவனி” எனத் தெரிவித்தவள் அவளுக்கு அருகில் கிடந்த ஆசனத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

“நான் வீரர்களோடு வீரர்களாக நின்று கவனிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடி நகர்ந்தான்

“ஏன்?” என வினவினாள் இந்திரசேனை.

“தங்களது அருகில் நான் எப்படி தேவி அமர்வது?” எனக் குழைந்தவன், “அதுமட்டுமல்லாமல், எனது உடல் வியர்வையில் நனைந்து நாறிக் கொண்டிருக்கிறது. சங்கடமாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “என்னருகில் அமர்ந்து போட்டியைக் கவனி” எனக் கட்டளையிட்டவள் சித்ராஞ்சுகனிடம் எதையோ தெரிவித்தாள்.

சித்ராஞ்சுகன் கண் காட்ட ஏவலர்கள் தேறலைக் கொண்டு வந்து விருகோதரனிடம் நீட்டினார்கள். அதை வாங்கி உறிஞ்சியவன் வியன்கணைத் தேடினான். அவன் வீரர்களோடு வீரர்களாக அமர்ந்திருந்தான். அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடியே ஏவலாளியிடம் கட்டளையிட்டான்.

ஒரு மதுக் கோப்பையை வியன்கணிடம் அளித்துவிட்டுத் திரும்பினான் ஏவலாளி. வியன்கண் மதுக்கோப்பையை உறிஞ்சினான்.

சித்ராஞ்சுகன் கையசைத்தார். கட்டியங்காரன் சங்கு ஒன்றை நீண்ட நேரம் ஊதினான். அத்திடலில் கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் ஆரவாரமிடலானார்கள். அந்த ஆரவாரத்துடனே வீரர்கள் இருவர் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

உள்ளே நுழைந்த இருவருமே லோகபட்டத்தையும், சிரசுதிராணத்தையும் அணிந்து பாதுகாப்புடன் நின்றனார்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவன் கையில் நீண்ட இருமுனை ஈட்டியையும்; மற்றொருவன் வாளினையும் தாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஈட்டி வீரனது பெயர் நரசிம்மன், வாள் வீரனது பெயர் கார்த்திகேயன்.

உள்ளே நுழைந்ததுமே நரசிம்மனும், கார்த்திகேயனும் கையில் வைத்திருந்த ஆயுதங்களைச் சுழற்றித் தங்களது வலிமையை மற்றவருக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். அதிலும் கையில் இருமுனை ஈட்டியைத் தாங்கியிருந்த நரசிம்மன் அதைச் சுழற்றிச் சாகசங்கள் பலவற்றைச் செய்யலானான். அவனது கையில் சுழன்ற ஈட்டியைப் பார்த்த வீரர்கள் அனைவரும் ஆரவார, “நரசிம்மா... நரசிம்மா...” என்று வெற்றி முழக்கத்தை வெளிப்படுத்தலானார்கள். அவனது இருமுனை ஈட்டியானது சுதர்சன சக்கரத்தைப் போன்று அவனது கையில் அவனது எண்ணப்படி சுழன்றுகொண்டிருந்தது.

வீரர்கள் இருவரும் மேடையில் அமர்ந்திருந்த நால்வருக்கும் தலையைத் தாழ்த்தி மரியாதை செலுத்தியபிறகு போட்டியைத் தொடங்கினார்கள்.

அப்பொழுது இந்திரசேனை, “சித்திரக்கன்னி இருவரில் உனக்கு யாரைப் பிடித்திருக்கிறது?” என வினவினாள்.

“இருவருமே இறந்துவிட்டால் எனக்கு நிம்மதி” எனப் பிடிப்பில்லாமல் தெரிவித்தாள்.

“ஏன்?”

“ஒரு பெண்ணை காதலுடன் அணுக வேண்டும். இப்படி வன்முறையுடன் அணுகுவதை நான் வெறுக்கிறேன்.”

சித்திரக்கன்னி கூறியதைக் கேட்டதும் இந்திரசேனை அவளை ஆச்சரியத்துடன் பார்க்க, “எனது விருப்பம் என்ன என்பதை அறியாமலே இருவரும் தாக்கிக்கொள்ள ஆயத்தமாகிவிட்டார்கள். நாளைப் பஞ்சனையிலும் இப்படியே வன்முறையுடன் நெருங்கமாட்டார்கள் என்று என்ன நிச்சயம் இருக்கிறது?” என வினவினாள்.

“வீரர்களைத் திருமணம் செய்துகொள்ள விருப்பமில்லையா உனக்கு?”

“நிச்சயம் பெரும் வீரன் ஒருவன் தான் எனக்கு மாலையிடுவான் தேவி. ஆனால் அவன் என்னை மலரைப் போன்று கையால்பவனாக இருக்க

வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தவள் அமைதியானாள். பிறகு, “இருவரையும் எண்ணி நான் வருந்துகிறேன். எனது விருப்பம் என்ன என்பதை அறியாமலேயே இருவரும் சண்டையிட்டு இறக்கப் போகிறார்கள்” எனக் கூறிவிட்டு பார்வையை இரண்டு துணைத்தலைவர்களை நோக்கியும் செலுத்தினாள்.

நரசிம்மனும் கார்த்திகேயனும் தத்தம் ஆயுதங்களுடன் ஒருவருக்கு மற்றொருவர் மரியாதை செலுத்தியபிறகு தாக்குதலைத் தொடுக்கலானார்கள். வாளினாலும், இருமுனை ஈட்டியாலும் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொண்டார்கள். அதிலும் நரசிம்மன் இருமுனை ஈட்டியைச் சுழற்றி சுழன்று சுழன்று எண்திசைகளிலிருந்தும் தாக்குதலை மேற்கொண்டான். ஆனால், கார்த்திகேயன் ஒரே இடத்தில் நின்றனுகொண்டு எண்திசையிலிருந்தும் தன்னைநோக்கஈ வந்த இருமுனை ஈட்டியின் தாக்குதலிலிருந்து தன்னைத் தற்காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

நரசிம்மன் தனது வலிமையனைத்தையும் திரட்டி தாக்கிக்கொண்டிருக்க கார்த்திகேயன் தனது ஆற்றலைச் சேமித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒருகட்டத்தில் நரசிம்மனின் இருமுனை ஈட்டியின் வேகம் குறைய கார்த்திகேயன் தனது வலிமையனைத்தையும் திரட்டி வாளின் மூலம் அதிவேகத் தாக்குதலைத் தொடுத்தான். நரசிம்மன் எதிர்தாக்குதல் தொடுக்க இயலாதபடி கார்த்திகேயன் அதிரடித்தாக்குதல் தொடுத்தான்.

கார்த்திகேயன் முன்னேறித் தாக்குதல் தொடுக்க நரசிம்மன் அவனைத் தடுத்தபடி பின்வாங்கிக்கொண்டிருந்தான். அந்தச் சூழலைத் தானக்குச் சாதகமாக மாற்ற நினைத்த கார்த்திகேயன் அப்போரை அத்துடன் முடிக்க வேண்டும் என்று எண்ணி தனது வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி அதிவேகமாக நரசிம்மனின் மார்பை நோக்கித் தனது வாளினை செலுத்தினான்.

பின்வாங்கியபடியே தனது இருமுனை ஈட்டியால் தடுத்தான் நரசிம்மன். ஈட்டியின் மையம் மூங்கில் கழியால் செய்யப்பட்டிருந்ததால் வாளினால் அப்பகுதி இரண்டாக வெட்டப்பட்டு துண்டாகியது. இருமுனை ஈட்டி இரண்டாக வெட்டப்பட்டு அவனது இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு முனைகளும் காணப்பட்டது.

நரசிம்மனின் மார்பில் எட்டி உதைத்தான் கார்த்திகேயன்.

நரசிம்மன் பின்னோக்கிச் சென்று கீழே விழுந்தான். தனது வாளினைத் தலைக்கு மேலே உயர்த்திய கார்த்திகேயன் நரசிம்மனை நோக்கி ஆவேசத்துடன் பாய்ந்து சென்று உலோகம் பதித்த அவனது உடலில் தனது வாளினைப் பாய்ச்சினான்.

வாளானது கவசத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு நரசிம்மனின் உடலில் இறங்கியது.

அப்பகுதியே அமைதியானது. அப்போர் அவ்வளது எளிதில் முடிந்து போனதில் எவருக்குமே உடன்பாடு இல்லை என்பதைக் கவலையில் ஆழ்ந்திருந்த அனைவரின் முகபாவங்களும் வெளிப்படுத்தின. இருவரும் உயிர் பிரியும் வரை ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக்கொண்டு குருதி வடிய இறப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தார்கள் அனைவரும்.

அதே வேளையில் தனது மார்பில் பாய்ந்த வாளினைப் பிடித்தபடி தன் மேல் அமர்ந்திருந்த கார்த்திகேயனின் இடுப்புப் பகுதியில் சரியாகக் கவனித்து வேகமாகச் செலுத்தினான் நரசிம்மன்.

இடை வழியே வயிற்றில் பாய்ந்த ஈட்டியின் முனையால் நிலைகுலைந்த கார்த்திகேயன் நரசிம்மனின் உடலில் செலுத்தியிருந்த வாளினைப் பிடுங்கி எடுத்துக்கொண்டு பின்வாங்கினான். சில அடிகள் நடந்தவன் தொப்பென்று கீழே விழுந்தான்.

இதயத்தை நோக்கி இறங்கிய வானைக் கண்ட நரசிம்மன் சற்றே நகர்ந்திருந்ததால் மார்பிற்கு மேலே தோள்பட்டைக்கு கீழே வாள் இறங்கியிருந்தது. தோள் காயத்துடன் எழுந்து நின்ற நரசிம்மன் கீழே நிலைகுலைந்து விழுந்து கிடந்த கார்த்திகேயனைப் பார்த்தவன் பார்வையைத் திருப்பி மேடையில் அழகுச் சிலையென அமர்ந்திருந்த சித்திரக் கன்னியை உற்சாகத்துடன் நோக்கினான்.

பிறகு அவளை நோக்கிப் புன்னகைக்கவும் செய்தான்.

குருதி வெள்ளத்தில் தரையில் கிடந்த கார்த்திகேயனை நோக்கியவன் பார்வையை சுற்றிலும் அமர்ந்திருந்த வீரர்களை நோக்கிச்

செலுத்தினான். கடைசியாக வியன்கண்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த வயதான வீரர் ஒருவரின் மீது அவனது பார்வை படிந்தது. அவரைப் பார்த்தபடியே தனது முகக் கவசத்தைக் கழட்டி எறிந்தான். அடுத்ததாக உடலில் மாட்டியிருந்த லோகப்பட்டத்தையும் கழட்டி வீசி எறிந்தவன் வெற்று மார்புடன் இடது கையில் வெட்டப்பட்டிருந்த பாதி ஈட்டியை மட்டும் தாங்கிக்கொண்டு கீழே குருதியுடன் விழுந்து கிடந்தவனை நோக்கி, “எவ்வளவு துணிச்சல் இருந்தால் நீ எனக்குப் போட்டியாக சமர் செய்யத் துணிந்திருப்பாய்? இன்று நீ உனது தந்தையின் விழிகளுக்கு முன்னே கொடூரமாக இறக்கப் போகிறாய்” எனத் தெரிவித்தவன் எஞ்சியிருந்த மற்றொரு ஈட்டி முனையையும் கார்த்திகேயனின் கவசம் தரித்த உடலில் செலுத்தினான்.

ஈட்டியின் முனை கார்த்திகேயனின் உடலில் இறங்கியது.

மார்பிலும், வயிற்றிலும் பாய்ந்த ஈட்டி முனையால் முற்றிலும் நிலை குலைந்திருந்த கார்த்திகேயனை நோக்கிய நரசிம்மன், “உன்னைப் போன்றுதான் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் எனது தந்தையும் உடலிலும், மார்பிலும் ஈட்டி பாய்ந்து எனது கண் முன்னே துடிதுடித்து இறந்தார்” எனத் தெரிவித்தான்.

அங்கு அமர்ந்திருந்தவர்கள் அனைவரும் நரசிம்மன் கூறியதைக் கேட்டு கிசுகிசுக்கலானார்கள்.

கார்த்திகேயன் எச்சில் வழிய, “நீ யார்?” என நரசிம்மனை நோக்கி வினவினான்.

“இந்தக் கேள்வியை உன்னைப் பெற்ற வராகப் புத்திரனிடம் வினவினால் சரியான பதில் கிடைக்கும்” எனத் தெரிவித்தவன் வியன்கண்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த வயதான வீரரை நோக்கினான்.

வயதான வீரரை நோக்கியபடியே, “காலம் எப்படியெல்லாம் ஒருவனை மாற்றுகிறது என்பதைக் கண்டாயா, அன்று உன்னால் எனது தந்தை கொல்லப்பட்டார். இன்று என்னால் உனது மகன் இறந்துகொண்டிருக்கிறான்” எனத் தெரிவிக்க அவ்விடத்தில் பரபரப்பு தொற்றத் தொடங்கியது.

அனைவரும் நரசிம்மனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நரசிம்மனைப் பார்த்தபடியே கார்த்திகேயனின் தந்தை அவனை நோக்கி வந்தார். அப்பொழுது எவரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. நரசிம்மன், கார்த்திகேயனின் இடையில் செலுத்தியிருந்த ஈட்டியைப் பிடுங்கி வந்துகொண்டிருந்த வயதான வீரரான கார்த்திகேயனின் தந்தையை நோக்கி வீசினான்.

அவர் சுதாரித்து விலகுவதற்குள் நரசிம்மன் எறிந்த ஈட்டி அவரது கழுத்தில் பாய்ந்தது. அவர் துடிதுடித்தபடி விழுந்து நரசிம்மனுக்கு முன் உருண்டார்.

“எனக்கு மரண தண்டனை நிச்சயம் கிடைக்கும் என்பதை அறிவேன் நான். அதற்கு முன் இந்தச் சுவான புத்திரனையும், இவனது தந்தை வராகபுத்திரனையும் நான் கொலை செய்ய வேண்டிய காரணத்தை அறிந்துகொள்ளுங்கள்” என மேடையில் அமர்ந்திருந்தவர்களை நோக்கித் தெரிவித்த நரசிம்மன் குருதி வெள்ளத்தில் கிடந்த கார்த்திகேயனைக் கால்களால் எத்தினான்.

“நம் பேரரசர் அசோகவர்த்தரால் கொல்லப்பட்ட சுசீமனின் மெய்க் காவல் வீரர்களுள் ஒருவர் எனது தந்தை. அவரும் என்னைப் போன்றே அரியணை அடிமை. பிறப்பால் சூத்திரன், வீரத்தில் சத்திரியன். அரியணையில் யார் அமர்ந்திருந்தாலும் அவர்களின் சொற்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர். அப்படியே உறுதி மொழியும் எடுத்துக்கொண்டவர். பேரரசர் பிந்துசாரனின் கட்டளையை ஏற்று பட்டத்து இளவரசர் சுசீமருக்கு மெய்க் காவல் வீரராகப் பணியாற்றினார். அப்பொழுது அசோகவர்த்தரின் தாக்குதலில் சுசீமர் மட்டுமல்லாது எனது தந்தையும் கொல்லப்பட்டார். எனது தந்தையைக் கொன்றவன் இந்தக் கிழவன் வச்சிரத்தேவன் தான்” எனக் கத்தினான்.

நரசிம்மன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையிலே மோரியக் காவல் வீரர்கள் அனைவரும் ஆயுதங்களைக் கையில் எடுத்துத் தயாரானார்கள். ஏனெனில் நரசிம்மன் ஆயுதத்தை மேடையில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் மீது வீசினாலும் வீசுவான் என்று ஐயம் கொண்டு எதற்கும் தயாரானார்கள்.

அனைவரும் ஆயுதங்களும் தன்னை நோக்கித் திரும்பியிருப்பதைப் புன்னகையுடன் பார்த்தவன், “சுசீமர் இறந்த பிறகு தனது ஆயுதத்தை மௌனித்துவிட்டு நிராயுதபாணியாக நின்றன்கொண்டிருந்த என் தந்தையின் மார்பில் ஈட்டியைச் செலுத்தித் தனது வீரத்தை வெளிப்படுத்தியவன் இந்தக் கோழையான வச்சிரத் தேவன்” என நரசிம்மன் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் கீழே கிடந்த கார்த்திகேயன் நரசிம்மனின் கால்களை வாரி அவனைக் விழவைத்தவன் உருண்டு அவன் மீது அமர்ந்து தனது மார்பில் குத்தியிருந்த ஈட்டியைப் பிடுங்கி, “என் தந்தை துரோகியான உனது தந்தையைக் கொன்றார். உன் தந்தை எப்படி இறந்தானோ அப்படியே நீயும் இறந்துவிடு” எனக் கூறியபடி ஈட்டி முனையை ஒங்கி ஒங்கி நரசிம்மனின் மார்பில் குத்தினான்.

கீழே கிடந்த நரசிம்மன், “சுசீமரைக் கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய ³ சண்டி அசோகன் துரோகி, அவனுக்குச் சேவகம் புரிந்த உனது தந்தை துரோகி. நீயும் துரோகிதான். அனைவரும் அழியப் போகிறீர்கள்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருக்க அதைக் காதில் வாங்காமல் கார்த்திகேயன் கண்மூடித்தனமாக ஈட்டியை அவனது மார்பில் பல முறைக் குத்தி மார்பைத் துளைத்திருந்தான்.

கீழே கிடந்த நரசிம்மன், “சுசீமர் வாழ்க... சண்டி அசோகன் ஒழிக” எனக் கூறியபடி மரணமடைந்தான்.

நரசிம்மன் மரணமடைந்த அதே வேளையில் கார்த்திகேயனும் மரணமடைந்து நரசிம்மனின் மீது சரிந்தான். கார்த்திகேயன் சரியும் வேளையில் மேடையில் அமர்ந்திருந்த சித்திரக்கன்னியைப் பார்த்தபடியே கடைசி மூச்சை வெளிப்படுத்தினான்.

அவ்விடத்தில் பெரும் அமைதி நிலவியது. அங்குப் பத்து வருடப் பழி வாங்கும் படலம் நிறைவேற்றப்படும் என்று ஒருவர் கூட எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அதிலும் ஈட்டி வீரன் ‘சண்டி அசோகன்’ என்று பேரரசரை அழைத்ததை அங்கு அமர்ந்திருந்த ஒருவருமே விரும்பவில்லை. பேரரசரின் மீது அனைவரும் மரியாதை செலுத்துகிறார்கள் என்று மேம்போக்காகத் தோன்றினாலும் உள்ளுக்குள் அந்த வெறி, கோபம்

ஆகியவை தணியாமல் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் பெருந்தீயாக வெளிப்படும் நிலையில் அனைவருள்ளும் கனன்று கொண்டிருக்கிறது என்பதை அனைவரும் உணர்ந்தார்கள்.

அதிலும் இந்திரசேனை அக்காட்சியைக் கண்டபிறகு சுசீமன் இறந்து பத்து வருடங்களுக்கு மேல் ஆகியிருந்தாலும் வீரர்கள் அவனை இன்னும் மறக்கவில்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்டாள். அவன் இறந்துவிட்டதால் சற்றே நிம்மதிப் பெருமூச்சி விட்டவள் இறந்துபோன அவனது புதல்வர்கள் எவரேனும் இந்நேரம் உயிரோடு இருந்திருந்தால் பெரும் கலகமே வெடிக்க நேரிடும் என்பதை அவள் அப்பொழுதான் உணர்ந்தாள்.

இறக்கும் தருவாயிலும் ஈட்டி வீரன், “சுசீமர் வாழ்க... சண்டி அசோகன் ஒழிக” எனத் தெரிவித்தது அவளது காதுகளில் நீண்ட நேரம் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

செயலிழந்து சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தவள் திடீரென்று ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தாள். எழுந்து நின்றவளைக் கண்டதும் அனைவரும் எழுந்து நின்றார்கள். அனைவரையும் நோக்கி, “சுசீமனை வாழ்த்தி நமது பேரரசரை இகழ்ந்த இவனது உடலை நம் பட்டினச் சுவரில் தலைகீழ்த் தொங்கவிடுங்கள். இவனது உடல் காகங்களுக்கும், பருந்துகளுக்கும் இரையாக்கட்டும்” எனத் தெரிவித்தவள் அருகில் நின்றவர்களை நோக்கி, “பேரரசரை இகழ்ந்த இந்தச் சுவானப் புத்திரனின் குடும்பத்தினர் அனைவரையும் உயிரோடு புதைத்துக் கொள்ளுங்கள். அக்குடும்பத்திற்குப் பெண் கொடுத்தோர், பெண் எடுத்தோர் என்று ஒருவரையும் விட்டுவைக்கக் கூடாது. அவர்கள் அனைவருமே ஆபத்தானவர்கள்; துரோகிகள். ஒருவரைக் கூட உயிரோடு விடாதீர்கள்” என இந்திரசேனை கட்டளையிட அவ்விடத்தில் பரபரப்பு மீண்டும் தொற்றியது.

வீரர்கள் அவளது கட்டளையை நிறைவேற்ற நாற்றிசைகளிலும் சிதறி ஓடினார்கள். அதே நேரம் நரசிம்மனின் உறவினர்கள் அனைவரும் பாடலியைக் கடந்து தெற்கே சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது நரசிம்மனின் படைப் பிரிவைச் சேர்ந்த வீரர்கள் சிலர், “நரசிம்மரின் குடும்பத்தைத் தண்டிப்பது நியாயமானது அல்ல. இதனை

நாங்கள் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறோம்” எனக் கூறிக்கொண்டு அத்திடலுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

இந்திரசேனை மேடையிலிருந்து கீழே திடலை நோக்கி இறங்கினாள். “தேவி ஆபத்து. அவர்களிடம் தாங்கள் செல்ல வேண்டாம்” என விருகோதரன் தெரிவித்து அவளை இடைமறித்தான்.

“விருகோதரா, எந்தச் சூழ் நிலையிலும் நீ மேடையை விட்டுக் கீழிறங்கக் கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டபடி முன்னேறினாள்.

அதுவரை அங்கு நடந்துகொண்டிருந்தவற்றை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த வியன்கண் அருகில் அமர்ந்திருந்தவனிடம், “திடலுக்குள் வந்துகொண்டிருப்பது தான் இந்திரசேனை தேவியா?” என வினவினான்.

“ஆமாம். அவரே தான்.”

‘அவள்’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘அவர்’ என்று வெளிப்பட்ட பதிலைக் கொண்டே இந்திரசேனையின் மீது அனைவருக்குள்ளும் எந்த அளவிற்கு அச்சம் சூழ்ந்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்டான் வியன்கண்.

அப்பொழுது வியன்கண், “பேரழகாகக் காட்சியளிக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

அருகில் அமர்ந்திருந்த காவலன், “உன்னைப் பார்த்தால் வேறொரு தேசத்திலிருந்து வந்திருப்பவன் போலத் தெரிகிறது. ஆதலால் தான் தேவி இந்திரசேனையைப் பற்றி உனக்குத் தெரியவில்லை” எனத் தெரிவித்தவன் அவனது காதோரம், “ஆணாகப் பிறந்திருக்க வேண்டியவர். தவறி பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டார். தேவியின் பாட்டன் சாணக்கியர் எனும் கௌடில்யரை விடவும் வீரத்திலும், தந்திரத்திலும் கெட்டிக் காரர். பெரும் விவேகமுடையவர். அழகு எப்பொழுதுமே ஆபத்தானது. அதே போன்றுதான் தேவியின் பேரழகம். படமெடுத்தாடும் நாகத்தின் அழகு எப்படியோ அப்படியேதான் தேவியின் பேரழகம். தேவியை எதிர்ப்பவர்கள் அனைவரும் தேவியின் விழிகளை நேருக்கு நேர் காண நேர்ந்தால் மண்டியிட்டு பணிந்துவிடுவார்கள். எச்சரிக்கையாக இரு” எனத் தெரிவித்தான்.

வியன்கண் வியப்புடன் இந்திரசேனையை நோக்கினான்.

அப்பொழுது காவலன், “பேரரசர் நிம்மதியாக உறங்குவதற்குக் காரணம் தேவியும், தேவியின் தந்தையும் தான். இருவருமே மோரியப் பேரரசரின் மேன்மைக்காக உழைப்பவர்கள்” எனப் பெருமையுடன் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டபடியே வியன்கண் இந்திரசேனையை நோக்கினான். பல பெண்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகிய அனுபவத்தின் விழிகளைக் கொண்டு இந்திரசேனையை நோக்கினான்.

வெயிலிலும், புழுதியிலும் கிடந்து கடுமையான போர்ப் பயிற்சிகளை மேற்கொண்டதால் அவளது இயல்பான மாநிறம் மறைந்து உள்ளங்கையில் சிவந்திருக்கும் மருதாணியின் நிறத்தில் தோற்றமளித்தாள். தனது நீண்ட கூந்தலை அவள் கொண்டையிட்டிருந்தாள். அழகான பிறை நெற்றி, பிறை நெற்றியில் காணப்பட்ட ஓரிரு தழும்புகள், பெயரளவிற்குக் கூட கருணையை வெளிப்படுத்த இயலாத அவளது விழிகள், முகத்தில் காணப்பட்ட ஓரிரு பருக்கள் சேர்ந்து அவளைப் பேரழகாக வடித்துக் கொண்டிருந்தது.

பெண்களுக்குரிய இலக்கணங்கள் துளியளவும் மாறாமல் செழித்து வளர்ந்திருந்த மார்புகள், ஒடுங்கிய இடைகள், அழகிய வதனம் ஆகியவற்றுடன் சுற்றிலும் காணப்பட்ட வீரர்களைத் துளியளவும் மதித்திராமல் திமிருடன் பார்வையை வீசியபடி நடந்து வந்துகொண்டிருந்த இந்திரசேனையைப் பார்த்ததுமே வியன்கண், ‘பேரழகும், திமிரும் சமவிகிதத்தில் கலந்திருக்கின்றன’ என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

அலட்சியப் பார்வை ஒன்றை அனைவரின் மீது வீசியபடி வந்த இந்திரசேனை நரசிம்மனின் ஆதரவு வீரர்களிடம், “எது நியாயம் அல்ல?” என வினவினாள்.

“நரசிம்மர் பாடலி அரியணையின் உண்மை விசுவாசி. அவரைப் போன்ற நாட்டுப் பற்று மிக்கவரைக் காண இயலாது. தனது தந்தையை வஞ்சகமாகக் கொன்றவர்களைத் தான் அவர் பழி தீர்த்தார். அதற்கு அவரது

குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அனைவரையும் தண்டிப்பது எந்த வகையில் நியாயம்?” என வினவினார்கள்.

“நரசிம்மன் செய்தது இராஜதுரோகம். தண்டிக்கப்பட வேண்டியது அவன் அல்ல, அவனைச் சார்ந்தவர்கள் அனைவரும் தான். இனி பேரரசை எதிர்த்துப் பேச ஒருவர் கூட துணியக் கூடாது. அப்படி எதிர்த்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை அனைவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

“நாட்டிற்குத் துரோகம் இழைத்தது அசோகரும், அவரை ஆதரிக்கும் தாங்களும் தான்.”

இந்திரசேனைக்குக் கோபம் தலைக்கேறிக் கொண்டிருந்தது. அவள், “நீங்கள் யாரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை நினைத்து வார்த்தைகளை வெளிப்படுத்தவும்” என் எச்சரித்தாள்.

“தெரியும். பாடலியை அசோகன் மூலம் கொடுங்கோல் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் இராட்சசி ஒருத்தியிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தான் அவளுக்கு முன் நின்ற வீரர்களில் ஒருவன்.

அப்பொழுது எவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த குறுவாள் ஒன்றை எடுத்துத் தனக்கு முன் பேசிக் கொண்டிருந்த வீரனின் குரல்வளையை வெட்டி எறிந்தாள் இந்திரசேனை.

அவனது கழுத்திலிருந்து குருதி பெருக்கெடுத்து வெளியேற அவன் கழுத்தைப் பற்றிக்கொண்டு நிற்கையில் அவனது இடையிலிருந்து வாளினை உருவியவள் அவளுக்கு முன் நின்றனுகொண்டிருந்த வீரர்களைக் கண்டம் துண்டமாக வெட்டி எறிந்தாள்.

இந்திரசேனை திடீரென்று தாக்குவதைக் கண்டதும் அவர்கள் தங்களது ஆயுதங்களை உயர்த்தி தற்காத்துக் கொள்ள இந்திரசேனையைத் தாக்கினார்கள். ஆனால், அவர்களின் தாக்குதலை எளிதில் தடுத்து நிறுத்திய இந்திரசேனை எதிர் தாக்குதல் நிகழ்த்தி தனக்கு முன் நின்றவர்கள் அனைவரையும் கொன்று வீழ்த்தினாள்.

பிறகு, “வேறு எவரேனும் இருக்கிறீர்களா?” என கூட்டத்தினரை நோக்கி வினவினாள்.

அப்பொழுது அவள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அக்கூட்டத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தவர்களில் பத்துக்கும் மேற்பட்டோர் கவசங்களை அணிந்து கையில் நீண்ட ஈட்டியுடன் அவளுக்கு முன் எழுந்து நிற்குகொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னுடன் தானே போரிட வேண்டும்?” என வினவியவள் அவளுக்கு முன் கிடந்த திடலை சுட்டிக் காட்டினாள்.

வீரர்கள் அனைவரும் அவளை நோக்கிச் செல்லலானார்கள்.

தனக்கு முன் நின்ற வீரர்களைக் கண்டதும் புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “தவறு செய்துவிட்டீர்கள்” எனத் தெரிவித்தபடியே தனது கையில் வைத்திருந்த வாளினை உதறினாள். அதில் படிந்திருந்த குருதி தரையில் சிதறியது.

அடுத்தகணம் கவசம் அணிந்து எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த வீரர்களின் மீது மற்ற மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் தாக்குதல் நிகழ்த்தினார்கள். இந்திரசேனையின் ஆதரவு வீரர்களுக்கும், கவசம் தரித்த வீரர்களுக்கும் சமர் தொடங்கியது. அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொண்டார்கள். ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் குறைவான நேரத்தில் அச்சமர் முடிவடைந்திருந்தாலும் பலர் இறந்திருந்தார்கள். கவசம் தரித்தவர்கள் அனைவரும் கொல்லப் பட்டிருந்தார்கள்.

அங்கு நின்ற காவல் துணைத் தலைவனை அழைத்த இந்திரசேனை, “நமக்குத் தெரியாமல் புரட்சிப் படையினர் எப்படி இத்தனைக் காலம் இங்கே ஒருங்கிணைந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்ற விவரம் எனக்கு உடனே தெரியவேண்டும். இவர்களை இயக்குவது யார் என்ற தகவலும் எனக்கு உடனே கிடைக்க வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அவன் உடனே அங்கிருந்து செல்லலானான். கையில் படிந்திருந்த குருதியை தனது ஆடையில் துடைத்துக் கொண்ட இந்திரசேனை அருகில் நின்ற விருகோதரனிடம், “நல்ல வேளை விருகோதரா, சுசீமனின் வாரிசுகள் அனைவரும் அப்பொழுதே கலகத்தில் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள். ஒருவன்

உயிரோடு இருந்திருந்தாலும் இந்நேரம் பெருங்கலகம் வெடித்திருக்கும். பாடலியே தீக்கு இரையாகியிருக்கும்” எனத் தெரிவித்தவள் நிம்மதிப் பெருமூச்சி விட்டாள்.

“இதுவரை கலகம் ஏற்படவில்லை தேவி. ஆனால், விரைவில் கலகம் சூழ்ந்துவிடும்” என அவளது எண்ணத்தில் நெருப்பையள்ளி வீசினான் விருகோதரன்.

“என்ன விருகோதரா, பிதற்றுகிறாய்?”

“விரைவில் பாடலியில் கலகம் சூழப் போகிறது.”

இந்திரசேனை அதிர்ச்சியுடன் விருகோதரனை நோக்கினாள். “ஆமாம் தேவி. இந்தத் திடீர் புரட்சிக்குக் காரணம் யார் என்பதை நான் அறிவேன்.”

“யார்?”

“நாம் இறந்துவிட்டதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் சாருமித்திரன் இன்னும் இறக்கவில்லை. அரியணைக்குப் போட்டியாக அவன் இன்னமும் உயிரோடுதான் இருக்கிறான்” எனக் கலக்கத்துடன் தெரிவித்தான் விருகோதரன்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினாள். சித்திரக்கன்னி இறந்தவர்களை வருத்தத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். சித்ராஞ்சகர் வீரர்களை அழைத்து முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள கட்டளை விதித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அருகில் யாரும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்துகொண்ட பிறகு, “ஆதாரம் விருகோதரா?” என வினவினாள்

“நான் இருக்கிறேன்.”

“நீ அவனை நேரில் பார்த்தாயா?”

“இல்லை தேவி.”

“பிறகு எப்படிக் கூறுகிறாய், அவன் உயிரோடு இருக்கிறான் என்று?”

“சாருமித்திரனுக்கு கலிங்கர்கள் உதவி செய்கிறார்கள்.”

“கலிங்கர்களா?”

“ஆம் தேவி. கலிங்கர்கள் மட்டும் அல்ல, இங்கே பாடலியிலும் அவனுக்கு உதவி கிடைக்கிறது”

“விவரமாகக் கூறு. என்ன நடந்தது?”

“கலிங்கர்களின் உதவியுடனும், சுசீமனின் மகன் எனும் அதிகாரத்திலும் நம் படைத்தலைவர்களைத் தனுக்குச் சாதகமாக மாற்றி அடிமையாக்கிவிடுகிறான் அவன். பல வருடங்களாக நமக்கு விசுவாசமாகப் பணியாற்றிய பாசறைத் தலைவர் அவனது அதிகாரத்திற்குப் பணிந்து நமக்கு துரோகமிழைத்திருக்கிறார். அவர் மூலம் என்னைப் பற்றிய தகவலைத் திரட்டி என்னைக் கொலை செய்ய முயற்சித்தான். அவன் உயிரோடு இருப்பது நம் வீரர்களுக்கும், படைத் தலைவர்களுக்கும், குறுநில மன்னர்களும் அறிந்தால் நிச்சயம் பிளவு ஏற்பட்டுவிடும் தேவி.”

“பிந்துசார மோரியரின் அரசியல் வாரிசான பட்டத்து இளவரசன் சுசீமனின் மகன் தான் சாருமித்திரன் என்பதை நினைவில் கொள் விருகோதரா. அரியணையில் அசோகவர்த்தர் அமர்ந்திருந்தாலும் அவ்வரியனைக்கு உரியவன் சாருமித்திரன் என்பதை ஒருநாளும் மறந்துவிட்டதே.”

“நிச்சயமாக தேவி.”

“சாருமித்திரன் உயிரோடு இருப்பதைப் பற்றி இதுவரை எவரிடமாவது தெரிவித்தாயா?”

“இல்லை தேவி.”

“அதை அப்படியே கடைபிடி. எனது உத்தரவு இல்லாமல் அவனைப் பற்றி நீ ஒருவரிடம் கூட தெரிவிக்கக் கூடாது.”

“தங்களது உத்தரவு” எனப் பணிந்தான்.

“பேரரசரிடம் கூட நீ தெரிவிக்கக் கூடாது. காலம் வரும் வேளையில் நானே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.”

விருகோதரன் இந்திரசேனையை வியப்புடன் நோக்கினான்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி அவர்களை நோக்கி நெருங்கி வர இந்திரசேனை அவளிடம், “சித்திரா, நீ நமது மாளிகைக்குச் செல். எனக்கு ஒரு அவசரமான பணி இருக்கிறது. நாம் பிறகு சந்திப்போம்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினாள்.

சற்றுத் தொலைவில் நின்ற துணைப் படைத் தலைவன் ஒருவனை அருகில் அழைத்த விருகோதரன் தொலைவில் அமர்ந்திருந்த வியன்கணைச் சுட்டிக்காட்டி காதோரம் வியன்கணை நன்கு கவனிக்கும்படி தெரிவித்தவன் மேலும் சில கட்டளைகளை வழங்கிவிட்டுச் சென்றான்.

எதிர்த்த வீரர்களை எளிதாகக் கொன்றுவிட்டு அதைப் பற்றிய கர்வமில்லாமல் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்த இந்திரசேனையைப் பார்த்த வியன்கண், ‘இவள் நிச்சயம் ஆணாகப் பிறந்திருக்க வேண்டியவள் தான்’ எனத் தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டான்.

அப்பொழுது துணைப் படைத் தலைவன் வியன்கணிடம் வந்து, “இளவரசர் இரவு தங்களை அவரது மாளிகையில் சந்திப்பதாகத் தெரிவித்தார். அதுவரை தாங்கள் ஓய்வெடுப்பீர்களாக” எனத் தெரிவித்தான்.

“சரி, புறப்படுவோம்” எனத் தெரிவித்த வியன்கண் தனது பயணத்தின் இலக்கு கிட்டத்தட்ட முடிவடைந்துவிட்டதை எண்ணிப் பெருமிதத்துடன் பாடலியின் அரண்மனை மாளிகையை நோக்கி நடக்கலானான்.

மாளிகையில் நீராடிவிட்டு ஓய்வெடுத்துக்கொண்டிருந்தான் வியன்கண். அப்பொழுது அவனது இரவை இன்பமாக்க மதுக்கோப்பை ஒன்றுடன் மாது ஒருத்தி அவனைத் தேடி வந்தாள்.

அவளை நோக்கி அவன் புன்னகைத்தான்.

அவளும் அவனை நோக்கிப் புன்னகைத்தாள்.

அடிக்குறிப்பு:

1. சோனை நதி – River Son

2. மரவேலி – பாடலிபுத்திர அரண்மனை மரவேலியால் சூழப்பட்டு 64 நுழைவாயில்கள் கொண்டதாகவும், மர வேலியில் மொத்தம் 570 கோபுரங்கள் அமைக்கப்பட்டு பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் காவல் காத்ததாகவும் சந்திரகுப்தர் காலத்தில் பாடலிபுத்திரத்திற்கு வருகை தந்த கிரேக்கத் தூதுவன் மெகஸ்தனிச குறிப்பிடுகிறான்.
3. சண்டி அசோகன் – பௌத்த மதத்தைத் தழுவுவதற்கு முன் அசோகனைப் பற்றி குறிப்பிடும் நூல்கள் அனைத்தும் அவனை சண்டி அசோகன் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் அசோகனது தாய் ஒரு வைதீக குலப் பெண். அவனது தந்தை பிந்துசாரன் சத்திரிய குலத்தவன். வரணாசிரம கோட்பாட்டின் படி வைதீக – சத்திரிய அல்லது சூத்திர குலக் கலப்பில் பிறக்கும் குழைந்தைக்கு சண்டி என்ற பெயரும் உண்டு.

26 கௌடில்ய தந்திரம்

பொழுது எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் மேற்கே விழுந்துவிடும் எனும் சூழலில் இந்திரசேனை குழப்பத்துடன் மோரியப் பேரரசின் முதன்மை அமைச்சரான இராதாகுப்தரின் மாளிகைக்குள், “தந்தை எங்கே இருக்கிறார்?” என்ற வினாவுடன் நுழைந்தாள்.

இந்திரசேனை கோபத்துடனும், அவசரத்துடனும் மாளிகைக்குள் நுழைந்ததைத் கண்ட மாளிகைக் காவலன் பரபரப்புடன் ஓடிவந்து, “தேவி, முதன்மை அமைச்சர் மாலை நேரத்து நாராயண வழிபாட்டில் இருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தபடியே அவளது நடைக்கு ஈடாக வேகமாக நடந்து அவளைப் பின்தொடர்ந்தான்.

“அவரை நான் உடனே சந்திக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தவள் அந்த மாளிகையின் முகப்பில் கிடந்த இருக்கை ஒன்றில் அமர்ந்தாள்.

சிறு கோப்பையில் தேறலை ஊற்றி வந்து இந்திரசேனையிடம் அளித்த மாளிகைத் தலைவன், “தேவி, சற்று முன்னர் தான் முதன்மை அமைச்சர் வழிபாட்டைத் தொடர்ந்தார். பூசனையை முடிக்க எப்படியும் இன்னும் ஒரு சாமப் பொழுது ஆகும் தேவி. அதுவரைத் தாங்கள் பொறுத்திருக்க...” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் தேறலை உறிஞ்சிக்கொண்டிருந்ததை நிறுத்தியவள் முகத்தைச் சற்றே மேலே தூக்கி விழிகளை உயர்த்தி அவனை நோக்கினாள்.

அம்மாளிகைத் தலைவனின் உடல் நடுங்கியது.

“தந்தையை நான் உடனே சந்திக்க வேண்டும்.”

“தேவி, முதன்மை அமைச்சரை வழிபாட்டின் போது இடையூறு செய்தால் என் தலை போய்விடும். தலைபோகும் காரியமாக இருந்தாலும் வழிபாட்டின் போது குறுக்கிடக் கூடாது என்பது அவரது கண்டிப்பான உத்தரவு.

சில தினங்களுக்கு முன் கூட பேரரசர் முதன்மை அமைச்சரிடம் ஆலோசனை கேட்க வந்திருந்தார். முதன்மை அமைச்சர் பூசனையில் இருந்ததால் காத்திருந்தே சந்தித்துவிட்டுச் சென்றார்” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைப் பொறுமையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இந்திரசேனை அவனது விழிகளைப் பார்த்தபடியே, “ஒரு பொழுது காலத்திற்கு நாராயணின் வழிபாட்டை நிறுத்திவிட்டு வந்தால் நாராயணன் கோபப்பட்டுவிடமாட்டான். உடனே தந்தையை அழைத்துவா. இல்லையேல் உனது தலை போய்விடும்” எனத் தெரிவித்தவள் முகத்ததைத் தாழ்த்தி மீண்டும் தேறலை உறிஞ்சினாள்.

செய்வதறியாது வழிபாட்டு அறையை நோக்கிச்சென்ற மாளிகைக் காவலன் அரை நாழிகைக் காலம் கழித்து வந்தான். அவனைப் பின்தொடர்ந்து முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தர் வயோதிகத்தின் காரணமாக பொறுமையாக நடந்து வந்தார். பேரரசரால் காணிக்கையாக்கப்பட்ட இழிந்த கிழத்திகள் இருவர் இராதாகுப்தருடன் வந்தார்கள்.

இராதா குப்தரின் பாதங்களில் பணிந்த இந்திரசேனை, “தங்களுடன் தனிமையில் உரையாட விரும்புகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவள் கூறிய அடுத்த கணம் மாளிகைக் காவலன் மற்றும் இழிந்த கிழத்திகள் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள். அதே நேரம் விருகோதரன் அவர்களை நோக்கி நடந்து வந்தான். வந்தவன் முதன்மை அமைச்சரிடம் ஆசி பெற்றவன் அருகில் கிடந்த இருக்கை ஒன்றில் அமர்ந்தான்.

“நான் வழிபாட்டில் இருக்கும்போது இடையூறு செய்யக் கூடாது என்று தெரிவித்திருக்கிறேன் அல்லவா மகளே” என வினவினார்.

“இதற்கு முன் எத்தனை முறைத் தங்களை நான் அக்னி வழிபாட்டின்போது இடையூறு செய்திருக்கிறேன்?” எனப் பதிலுக்கு வினவினாள் இந்திரசேனை.

“ஒருநாளும் இடையூறு செய்ததில்லை.”

“இப்பொழுது தங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறேன் என்றால் அவசர காரியத்தின் பொருட்டே இங்கு வந்திருக்கிறேன் என்பதைத் தாங்களே ஊகிக்க

வேண்டாமா தந்தையே, கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்?” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தாள் இந்திரசேனை.

“எத்தகைய இக்கட்டான சூழலானாலும் உன்னால் சமாளித்துக்கொள்ள இயலும் அல்லவா என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். இந்தக் கிழவனின் ஆலோசனையைத் தேடி தற்பொழுதாவது வந்திருக்கிறாயே. எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. என்ன ஆலோசனை தேவை?” என அக்கறையுடன் வினவினார் இராதாகுப்தர்.

இந்திரசேனை புன்னகையுடன், “தங்களது ஆலோசனை எனக்குத் தேவையில்லை தந்தையே, எனக்கு ஒரு தகவல் தேவை” எனத் தெரிவித்தாள்.

இராதாகுப்தரின் முகம் மாற்றமடைந்தது. “என்ன தகவல்?” என வினவினார்.

“அசோகவர்த்தர் பாடலியைக் கைப்பற்றிய வேளையில் நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தும் எனக்குத் தற்பொழுது தெரிந்தாக வேண்டும்.”

“அந்தக் கொடூரமான கருப்பு தினத்தைப் பற்றியா கேட்கிறாய்.”

“ஆம்.”

“அந்தக் கொடிய தினத்தை நான் மறக்க முயற்சித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை நீயும் அறிவாய் மகளே. அந்தக் கொடிய நாளின் கலகத்தின் பொழுதுதான் உமது தமையன் விஷ்ணுகுப்தனையும் நாம் வாளுக்கு இழந்தோம். தயவுசெய்து எனது மனதைக் கிளறி என்னை நோகடிக்காதே” என வேண்டினார் இராதாகுப்தர்.

“எத்தனைக் காலம் முயற்சித்தாலும் தங்களால் அந்தக் கொடிய தினத்தை மறக்க முடியாது. மரணம் வரைத் தங்களை அந்த நாள் துரத்திக் கொண்டே இருக்கும்” என இந்திரசேனை தெரிவிக்க இராதாகுப்தர் அதிர்ச்சியில் தனது காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டார். ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தவர் பின்புறமாகச் சரிந்தார்.

உடனே பதறிய விருகோதரன் பதற்றமடைந்து எழுந்தான். உடனே அவனை நோக்கித் திரும்பிய இந்திரசேனையின் பார்வை அவனை மீண்டும் அவனது இருக்கையிலேயே அமரவைத்தது.

கோப்பையிலிருந்து சிறுது தேறலை உறிஞ்சிய இந்திரசேனை விழிகளை மூடி அதன் சுவையை அனுபவித்தாள்.

இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த மோரியப் பேரரசின் முதன்மை அமைச்சரான இராதகுப்தரின் எண்ணம் பத்து வருடத்திற்கு முன்னால் ஒரு இருண்ட இரவில் நடைபெற்ற கொடூர சம்பவத்தை நோக்கிப் பின்னோக்கிச் சென்றது. அவரது எண்ணம் பின்னோக்கிச் செல்லச் செல்ல அவரது இதயத் துடிப்பு அதிகமானது. உடல் வியர்க்கத் தொடங்கி சொட்டு சொட்டாக வியர்வை அவரது உடலில் நின்றனுகொண்டிருந்தது.

எண்ணத்தின் வழியே பின்னோக்கிச் சென்றவர் அன்று நடைபெற்ற நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் மீண்டும் மனத்திரையில் ஓடவிட்டு நினைத்துப் பார்க்கலானார். மனதில் காட்சிகள் அனைத்தும் திரண்டாலும் எதையதை இந்திரசேனையிடமும், விருகோதரனுடனும் தெரிவிக்க இயலும் அதனை மட்டுமே தெரிவித்தார் அவர்.

பிறருக்கு தெரிவிக்க இயலாத நிகழ்வுகளை அவரது மனதிற்குள்ளாகவே மறைத்துக்கொண்டார்.

கிட்டத்தட்ட பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் மாலைப் பொழுது ஒன்றில் இராதாகுப்தர் தன் மகன் விஷ்ணுகுப்தனுடன் சோனை நதியில் மார்பளவு நீரில் நின்று மேற்கில் விழுந்துகொண்டிருந்த பரிதியைப் பார்த்தபடியே மந்திரத்தை ஒதிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஓம் மித்ராய நம

ஓம் ரவயே நம

ஓம் சூர்யாய நம

ஓம் பானவே நம

ஓம் ககாய நம

ஓம் பூஷ்ணே நம

ஓம் ஹிரண்ய கரப்பாய நம

ஓம் மரீசய நம

ஓம் ஆதித்யாய நம

ஓம் சவித்ரே நம

ஓம் அர்க்காய நம

ஓம் பாஸ்கராய நம

அப்பொழுது அவர்களை நோக்கி அதிவேகமாக வந்த புரவிகள் இரண்டின் குளம்படிச் சத்தத்தைக் கேட்டதும் மந்திரம் ஓதுவதை நிறுத்திவிட்டு எச்சரிக்கையுடன் திரும்பிப் பார்த்தார் இராதாகுப்தர்.

அவர்களை நோக்கி அசோகவர்த்தன் தனது தம்பி திசியனுடன் வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தான்.

மீண்டும் கவனத்தை மந்திரம் ஓதுவதில் செலுத்தினார்.

ஓம் தினகராய பாஸ்கராய

ஜ்யோதிஸ்வ ரூபாய

சூர்யா நாராயணாய தேவாய

நமோ நமஹ...

என முழு மந்திரத்தையும் ஓதியபிறகு வழிபாட்டை முடித்துவிட்டு மூன்று முறை நீரில் மூழ்கி எழுந்து கரையை அடைந்தார் இராதாகுப்தர். அவரைத் தொடர்ந்து விஷ்ணுகுப்தனும் கரையேறினான்.

இராதாகுப்தர் கரையை அடைந்ததுமே அவரிடம், “எனக்குத் தங்களது ஆலோசனை தேவை பிரம்மராயரே” என வினவிய அசோகவர்த்தன் அவரது பாதங்களைப் பணிந்து வணங்கினான்.

“நீண்ட காலம் நீடிழி வாழ்வாய் அசோகவர்த்தா...” என வாழ்த்தியவர் “எதைப் பற்றிய ஆலோசனை?” என வினவினர் இராதாகுப்தர்.

“தங்களுக்கே தெரியும், நான் பிறந்தது முதல் இந்த மோரியப் பேரரசில் எவ்வளவு அவமானங்களை சந்தித்துக்கொண்டு வருகிறேன் என்பதை” எனப் புதிருடன் தனது உரையாடலைத் தொடங்கினான்.

“அறிவேன் அசோகா. அனைத்தையும் அறிவேன் நான். மேலே கூறு.”

“எனது தாய் வேதத்தை ஓதும் வேதியர் குளத்தில் பிறந்தவள். ஆனால், எனது தந்தை பிந்துசாரர் இந்தப் புவியை ஆளும் பேரரசர். எனது தந்தையின் பிற மனைவியர் அனைவரும் சத்திரிய குளத்தில் பிறந்த அரசிகள் ஆவார்கள். அந்தப்புரத்தில் அவர்களின் ஆதிக்கமே நிறைந்திருக்கும். எனது தாய் அனைவருக்கும் சேவகம் செய்து சேடிப் பெண்ணாகவே தன் காலத்தைக் கழித்து இறந்துவிட்டதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள் தானே?” என வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

அசோகன் எதற்காகத் தற்பொழுது தொடர்பே இல்லாமல் கடந்த கால துயரத்தைப் பற்றி பேசிக்கொண்டு இருக்கிறான் என்று காரணம் தெரியாத இராதாகுப்தர் குழம்பினார். அந்தக் குழப்பத்தை வெளிப்படுத்தும்படி, “இதைத் தற்பொழுது எதற்காகக் குழந்தாய் நினைவுபடுத்தி உன்னை நோக்கித்துக்கொண்டு இருக்கிறாய். மறந்துவிட வேண்டிய கனவுகள் இவை என்பதை நீ அறிவாய் தானே. உனது தாயும், நீயும் அனுபவித்த துயரங்களை மறந்துவிடு குழந்தாய்” என அவனது தோளைத் தட்டி ஆதரவுடன் தெரிவித்தார்.

“உடல் ஆயிரம் கூறாக வெட்டப்பட்டாலும் என் தாய்க்கும், எனக்கும் நேர்ந்த கொடூரங்களை என்னால் மறக்க இயலாது பிரம்மராயே” எனத் தெரிவித்த அசோகவர்த்தன் விழிகளை மூடினான். சிறிது நேரம் கழித்து அவன் விழிகளைத் திறந்த வேளையில் அவனது விழிகள் அந்திவானத்தைப் போன்றே சிவந்திருந்தன.

“சத்திரியத் தகப்பனுக்கும், வேதிகப் பெண்ணுக்கும் பிறந்ததால் ¹ சூதன் என்று எத்தனைப் பேர் என்னைக் கேலி செய்திருக்கிறார்கள். நான் வாளினை

எடுத்து போர் பயிற்சி மேற்கொள்ள முயற்சித்த வேளைகளில் எல்லாம் எத்தனைப் பேர் என் கையில் வீணையைத் திணித்து ‘சூதனுக்கு எதற்கு வாள்?’ என்று வினவி இழிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள்?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான்.

மோரியப் பட்டத்து இளவரசன் சுசீமனோ அல்லது அவனது சகோதரர்களோ அல்லது அந்தப்புரத்தில் எவரேனும் அசோகவர்த்தனை இழிவுபடுத்தினால் அசோகன் இப்படித்தான் இராதாகுப்தரிடம் வந்து கண்ணீர் விடுவான். இராதகுப்தர் தகுந்த ஆலோசனையையும், நம்பிக்கையையும் அளித்து அனுப்பி வைப்பார். இன்று என்ன நடந்தது என்பதை அறியாத இராதாகுப்தர் கோபத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்த அசோகவர்த்தனை நோக்கி, “இன்று என்ன நடந்தது அசோகா. உனது மனக்குறைக்குக் காரணம் என்ன?” என வினவினார்.

அசோகவர்த்தன் அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

அசோகனுக்குப் பின்புறமாக நின்றனுகொண்டிருந்த திசியனை நோக்கி, “திசியா, என்ன நடந்தது? நீயாவது கூறு” என வினவினார்.

“அண்ணன் என்னிடம் எதைப் பற்றியும் தெரிவிக்கவில்லை பிரம்மராயரே, மதியப் பொழுதிலிருந்தே அண்ணன் கோபத்துடனும், சிந்தனையுடனும் தான் இருக்கிறார்.”

“அசோகா... இப்பொழுது உன் கோபத்திற்கான காரணத்தை என்னிடம் நீ கூறப் போகிறாயா இல்லையா?” எனக் கண்டிப்புடன் வினவினார் இராதகுப்தர்.

“கூறுகிறேன் பிரம்மராயரே. உங்களது தீர்க்கமான அறிவும், ஆலோசனையும் எனக்குத் தேவை. சற்று அமர்ந்து பேசுவோம்” எனத் தெரிவித்தவன் எதையும் கூறாமல் சற்றுத் தொலைவில் கிடந்த பாரையை நோக்கிச் சென்றான்.

மூவரும் அசோகவர்த்தனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

நதிக்கரையில் நாவல் மர நிழலில் கிடந்த பாரை ஒன்றின் மீது அமர்ந்தான் அசோகன். மற்ற மூவரும் அவனுக்கருகில் அமர்ந்தார்கள்.

மூவரையும் நோக்கிய அசோகவர்த்தன், “நான் பிறந்ததிலிருந்தே என் தாய்க்குப் பிறகு நான் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருப்பது தங்களது மூவரின் பேரில் தான்” எனப் பீடிகையுடன் தெரிவித்தான்.

அனைவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

சற்று நேரம் நீடித்த அமைதியைச் சீர்குலைத்தபடி, “நேற்று நான் சாலையில் புரவியில் செல்லும் வேளையில் அழகிய இளம்பெண் ஒருத்தியைக் கண்டேன். அவளது அழகில் மயங்கி அவளை நெருங்கினேன். அவளும் சம்மதித்தால். எனது நெருங்கிய நண்பனான யுவனிடம் அவளை அழைத்துச் சென்று எனது நதிக்கரை மாளிகையில் தங்கவைக்கக் கட்டளையிட்டேன்.”

“சரி, மேலே கூறு.”

நேற்று மாலை அவளைத் தேடி மாளிகைக்குச் சென்றேன். அங்கே சென்றால் அப்பெண் மறைந்திருந்தாள். மாறாக எனது மெய்க்காவல் தலைவனும், எனது ஆருயிர் நண்பனான யுவனும் பஞ்சணையில் உடல் முழுவதும் நஞ்சேறி நீலம் படர்ந்து இறந்து கிடந்தார்கள்.

“நம் நண்பனையும், நம் நம்பிக்கைக்குரிய மெய்க்காவலனையும் நஞ்சு வைத்துக் கொன்றுவிட்டுத் தப்பிச் சென்றவளைத் தேடிச் சென்று கொல்ல வேண்டும் அண்ணா” என திசியன் சத்தமிட அவனை நோக்கித் தன் வாயில் கைவைத்து, “அமைதி...” எனக் கட்டளையிட்டவர் அசோகனை நோக்கி, “நீ மேலே கூறு” எனத் தெரிவித்தார்.

“மருத்துவச்சியை அழைத்து இருவரது உடலையும் பரிசோதனை செய்தேன். அவர்கள் இருவரும் அப்பெண்ணினால் இறந்திருக்கிறார்கள்.”

“அப்படியெனில், அப்பெண் நஞ்சுக் கன்னிகை என்கிறீர்களா இளவரசே” என இராதாகுப்தர் வினவ, “ஆமாம்” எனப் பதில் வந்தது அசோகவர்த்தனிடமிருந்து.

மூவரும் அதிர்ச்சியடைந்து அமர்ந்திருந்தார்கள். இராதகுப்தரே முதலில் தெளிவடைந்து, “தாங்களாகத் தானே அப்பெண்ணை நோக்கிச் சென்றீர்கள்?” என வினவினார்.

“ஆமாம்.”

“அப்பெண் தங்களைத் தேடி வந்திருக்கவில்லை.”

“இல்லை.”

“இது எப்படி சாத்தியம்?” என இராதாகுப்தர் வினவ அசோகவர்த்தர், “நேற்றிரவு கொலைகாரன் ஒருவன் என்னைத் தீர்த்துக்கட்ட என் அறைக்குள் நுழைந்தான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“இங்கே பாடலியிலா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் திசியன்.

“ஆமாம்.”

“இதைப் பற்றித் தாங்கள் எதற்காக என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூடத் தெரிவிக்கவில்லை?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான் திசியன்.

திசியனது கேள்வியைப் பற்றி பொருட்படுத்தாமல், “நான் தேடிச் சென்ற நஞ்சுக் கன்னியை எண்ணியபடி உறக்கமின்றி படுத்திருந்ததால் என்னைத் தீர்த்துக்கட்டுவதற்கு வந்த அந்தக் கொலைகாரனை என்னால் தோற்கடித்து கொல்ல முடிந்தது. ஒருவேளை நான் உறங்கியிருந்தால் இந்நேரம் எனக்கு இறுதிச் சடங்கைச் செய்து முடித்திருப்பீர்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“இதற்கெல்லாம் யார் காரணம் அசோகா? பாடலியின் இளவரசர்களுள் நீயும் ஒருவன். உனக்கு இங்கு பாதுகாப்பு இல்லையா?” என வினவினார் இராதாகுப்தர்.

“எனக்கு இங்கும் பாதுகாப்பு இல்லை. அவந்தியிலும் பாதுகாப்பு இல்லை.”

“அங்கு என்ன பிரச்சனை எழுந்தது உனக்கு?”

“அங்கும் இருமுறை என்னைக் கொலை செய்ய முயற்சி செய்தார்கள்.”

“யார் அவர்கள்?”

“அப்பொழுது யார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“பிறகாவது கண்டறிந்தாயா?”

“ம்ம்ம்...”

“உனது மரணத்தை விரும்புவன் யார்?”

“சுசீமன்” என ஒற்றை வார்த்தையில் பதில் அளித்தான் அசோகன்.

“அவன் எதற்காக உன்னைக் கொலை செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும்?”

“தெரியவில்லை. ஆனாலும், அவன் என்னைப் போட்டியாக கருதுகிறான்.”

“போட்டியாகவா?”

“ஆம்.”

“எதற்கு?”

“அரியணைக்குத் தான்.”

“பட்டத்து இளவரசனாக முடிசூட்டிக்கொண்ட பிறகு அவன் எதற்கு உன்னைத் தனக்குப் போட்டியாகக் கருதுகிறான்.”

“காரணம் இருக்கிறது பிரம்மராயரே...” எனக் குறுக்கிட்டுத் தெரிவித்தான் திசியன்.

“என்ன காரணம் திசியா?”

“காந்தாரத்தில் பிரச்சனை ஏற்பட்ட வேளையில் அதனை சுசீமனால் முடித்துவைக்க இயலவில்லை. ஆனால், அசோகவர்த்தர் சென்றதும் தனது ராஜ தந்திரத்தால் ஒரே கிழமையில் அனைத்து பிரச்சனையையும் முடித்து வைத்தார். அப்போதிலிருந்தே அண்ணன் மீது சுசீமனுக்குக் காழ்ப்புணர்ச்சி உருவாகிவிட்டது. தற்பொழுது படைத் தலைவர்கள் அனைவரும் அண்ணனுக்கே ஆதரவு தெரிவிக்கிறார்கள். ஆதலால் அண்ணனைக் கண்டு சுசீமன் அஞ்சுகிறார்” எனக் கூறி முடித்தான் திசியன்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட அசோகவர்த்தன், “இன்று நான் மதியம் உண்ணவிருந்த உணவில் கூட நஞ்சு கலக்கப்பட்டிருந்தது” என முகத்தில்

வெற்றுப் புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தபடி தெரிவித்தான் அவன்.

ஒருவர் கூட மறுவார்த்தை பேசவில்லை.

அனைவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருக்க அசோகன், “நேற்று நான் கண்ட அதே நஞ்சுக் கன்னி இன்று சுசீமனின் அந்தரங்க மெய்க்காவலன் இரகசியமாக புரவித் தேரில் அழைத்துச் சென்றான்” என்பதைக் கேட்டதும் அனைவருமே அதிர்ச்சியடைந்தார்கள்.

இராதாகுப்தர், “உன்னைக் கொலை செய்ய முயற்சி செய்தது சுசீமன் தான் என்று உறுதியுடன் நம்புகிறாயா அசோகா?” என வினவினார்.

“ஆமாம்.”

“தற்பொழுது என்னைத் தேடி எதற்காக வந்திருக்கிறாய்?”

“பேரரசர் பிந்துசாரர் விரைவில் ஒரு அறிவிப்பை அறிவிக்கப் போகிறார்.”

“எதைப் பற்றியது?”

“விரைவில் சுசீமனுக்கு முடிசூட்டப் போகிறார்.”

“என்னிடம் இதைப் பற்றி ஒருவார்த்தை கூட தெரிவிக்கவில்லையே.”

“அந்தரங்கமாக அவரே எடுத்திருக்கும் முடிவு இது. சற்று முன் தான் எனது ஒற்றன் என்னிடம் இதுபற்றித் தகவல் தெரிவித்துச் சென்றான்.”

“என்ன செய்யலாம் என்று இருக்கிறாய்?”

“அதுதான் தெரியவில்லை இராதாகுப்தரே.”

“என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது உனக்கு?”

“எனது தாயை வதைத்துக் கொன்றவர்கள் அனைவரையும் நான் கொல்ல வேண்டும். என்னைக் கேலி செய்தவர்களின் நாக்குகளை அறுக்க வேண்டும். என்னைக் கொலை செய்ய முயற்சித்தவனின் இதயத்தில் எனது வாளைப் பாய்ச்ச வேண்டும்” எனக் கோபத்தில் சொற்களை விடுவித்தான் அசோகவர்த்தன்.

“சசீமன் பேரரசனாக முடிசூட்டிக்கொண்டு விட்டால் உனது எண்ணத்தை நிறைவேற்ற இயலாது அசோகா.”

“தெரியும் பிரம்மராயரே. ஆதலால் தான் தங்களிடம் ஆலோசனை கேட்க வந்திருக்கிறேன் நான்.”

“உனது அண்ணன் சசீமன் எதற்காக உன்னைக் கண்டு அஞ்சுகிறான்?”

“அவனது அரியணையை கைப்பற்றி விடுவேன் என்று.”

“அதை நீ கைப்பற்றிவிடு” என எளிதாகச் சொற்களை விடுவித்தார் இராதாகுப்தர்.

“அரியணையைக் கைப்பற்ற வேண்டுமா?”

“ஆமாம்.”

“சாதாரண காரியமா அது?”

“சசீமன் உயிரோடு இருக்கும் வரை அது இயலாத காரியம்.”

“ஆதலால்?”

“அவனைக் கொன்றுவிடு.”

“சசீமனையா?”

“ஆம்.”

“பட்டத்து இளவரசனைக் கொன்றால் என்ன தண்டனை என்பதை அறிவீர்கள் தானே பிரம்மராயே.”

“அறிவேன் அசோகா.”

“பிறகு என்னைக் கொலை செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?”

“ஆமாம், அனைத்தையும் சிந்தித்த பிறகே இந்த ஆலோசனையை நான் உனக்கு வழங்குகிறேன்.”

சிந்தித்தபடி அமர்ந்திருந்தான் அசோகவர்த்தன்.

“சுசீமன் இறந்தாலும் எனக்கு அரியணை கிடைக்காது. மகாராணி 2
சாருமித்ராவின் மற்றொரு மகனுக்குத்தான் அரியணை கிட்டும்.”

“அவனையும் கொன்றுவிடு.”

“அவனையும் கொன்றால் எனக்கு மரண தண்டனை உறுதியாகிவிடும். பிந்துசாரனின் மற்றொரு மகனுக்கு முடிகுடி விடுவார்கள்.”

“பிந்துசாரனின் மகன்கள் உனக்குப் போட்டியாக வருவார்கள் என்று நீ கருதினால் அவர்களையும் கொன்றுவிடு அசோகா.”

“என் தம்பி திசியனைத் தவிர்த்தால் எனக்கு மொத்தம் தொண்ணூற்று ஒன்பது சகோதரர்கள். அனைவரையும் கொலை செய்யச் சொல்கிறீர்களா?”

“ஆமாம்.”

பித்துபிடித்த படி அமர்ந்திருந்தான் அசோகவர்த்தன்.

அவனை நோக்கி இராதாகுப்தர், “ஒருவனைக் கொலை செய்தாலும் உனக்கு மரண தண்டனை தான் கிடைக்கப் போகிறது. தொண்ணூற்று ஒன்பது பேரைக் கொலை செய்தாலும் உனக்கு மரண தண்டனை தான் கிடைக்கப் போகிறது. உன்னை எதிர்க்கும் சிலரைக் கொன்று நீ தண்டனைக்கு அஞ்சி ஓடி ஒளியப் போகிறாயா அல்லது உன்னை எதிர்க்கும் அனைவரையும் கொன்று அந்த மரண தண்டனையை அளிக்கும் உயர்ந்த இடத்தை அடையப் போகிறாயா?” என வினவினார்.

“அவர்கள் எனது சகோதரர்கள்.”

“நீ அவர்களை சகோதரர்கள் என்று நினைக்கிறாய். ஆனால், அவர்கள் உன்னை ஒருநாளாவது சகோதரன் என்று நினைத்திருக்கிறார்களா?”

“இல்லை.”

“எப்படி நடத்தியிருக்கிறார்கள்?”

“அந்தப்புரத்திற்கு இழுத்துச் செல்லும் விலை மாதுவை விடவும் என்னைக் கேவலமாக நடத்தியிருக்கிறார்கள்.”

“அப்படி எனில் உனக்கு எதற்கு அவர்கள் மீது அன்பு?” என குருசேத்திரப் போரில் தனது உறவினர்களைக் கண்டு கலங்கி நின்ற அருச்சுனனுக்கு கண்ணன் அளித்த உபதேசத்தைப் போன்றே சாணக்கியரின் வழி வந்த இராதாகுப்தரும் அசோகவர்த்தனுக்கு அளிக்கலானார்.

“போட்டிக்கு எவரும் இல்லாமல் அனைவரையும் கொன்று அரியணையைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்கிறீர்கள், அப்படித்தானே பிரம்மாயரே.”

“ஆமாம், அசோகா.”

இராதாகுப்தர் திசியனை நோக்கி, “திசியா, நீ உடனே சென்று இளவரசர்களை அழைத்துக்கொண்டு பாடலியிலிருந்து விலகி பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் சென்று விடு” எனக் கட்டளையிட்டார்.

“தங்களது உத்தரவு பிரம்மாயரே. குணாளன், மகேந்திரன், விருகோதரன் என அனைவரையும் அழைத்துச் சென்று விடுகிறேன்”

“இந்திராவையும் அழைத்துச் சென்று விடு” எனத் தெரிவித்தவர் தனது மகன் விஷ்ணுகுப்தனை நோக்கி, “நீயும் செல்கிறாயா?” என வினவினார்.

“தங்கை தான் சிறுமி. வயது பத்து தான் ஆகிறது. நான் வளர்ந்துவிட்டேன் அல்லவா. தங்களுடனே இருக்கிறேன். என்னை என்னால் தற்காத்துக்கொள்ள இயலும் தந்தையே” எனத் தெரிவித்தான்.

“சரி...” எனத் தெரிவித்த இராதகுப்தர் அசோகனை நோக்கி, “நடவடிக்கையைத் தொடங்கு” எனத் தெரிவிக்க எழுந்து நின்றான் அசோகவர்த்தன், “நாளை அரசவையில் சந்திப்போம்” எனத் தெரிவித்தவன் எழுந்து நடக்கலானான்.

அசோகனும், திசியனும் பார்வையிலிருந்து மறைந்த பிறகு விஷ்ணுகுப்தன், “தந்தையே... அசோகருக்கும் மற்ற சகோதர்களுக்கும் காழ்ப்புணர்ச்சியும் போட்டியும் இருப்பது உண்மை தான். ஆனால், அவர்கள் அசோகரைக் கொலை செய்யும் அளவிற்கு முயற்சி செய்திருப்பார்களா என்ற சந்தேகம் எனக்கு ஏற்படுகிறது?” என வினவினான்..

“ஆமாம், சுசீமன் அசோகனைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்று முயற்சி செய்திருந்தால் எப்பொழுதோ செய்து முடித்திருப்பான்.”

“பிறகு ஏன் அசோகருக்கு துர்போதனையை அளித்திருக்கிறீர்கள்.”

“தந்திரம்.”

“தந்திரமா?”

“ஆம்.”

“என்ன தந்திரம் தந்தையே?”

“கௌடில்ய தந்திரம்.”

“நம் தாத்தாவின் தந்திரமா?”

“ஆமாம், சாணக்கியத் தந்திரம் தான் மகனே.”

“எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை.”

“வா, நடந்து கொண்டே பேசுவோம்” எனத் தெரிவித்த இராதாகுப்தர் நடக்கலானார். அவரைப் பின்தொடர்ந்து நடந்தான் விஷ்ணுகுப்தன்.

“என் தாத்தா சாணக்கியர் தான் இந்த மோரியப் பேரரசு ஏற்படக் காரணமாக இருந்தவர்.”

“அறிவேன் தந்தையே.”

“அவரது காலத்தில் அவருக்கு இங்கு எப்படிப்பட்ட செல்வாக்கு இருந்தது தெரியுமா?”

“கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.”

“என்ன என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாய்?”

“பேரரசருக்கும் மேலே சாணக்கியர் தாத்தா என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.”

“ஆமாம். அவர் பேரரசருக்கும் மேலே உயர்ந்தவர். அவர்தான் இங்கு முதன்மையானவர்.”

“நாம் எப்படி இங்கு இருக்கிறோம்?”

“இருக்கிறோம் தந்தையே. பட்டத்து இளவரசர் சுசீமருக்கு முடிசூட்டப் போகிறார்கள் என்பதைக் கூட அசோகர் கூறி தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். பேரரசர் பிந்துசாரர் தங்களிடம் ஒரு வார்த்தை கூட இதைப் பற்றி கலந்து ஆலோசிக்கவில்லை.”

“ஆமாம்.”

“நமது மதிப்பு தேய்ந்துபோய் விட்டது.”

“அதை மீட்டெடுக்கவே நான் அசோகவர்த்தனை பயன்படுத்திக்கொண்டேன்.”

“புரியவில்லை தந்தையே.”

“விரிவாகக் கூறுகிறேன் கேள். ஏனெனில் எனக்குப் பிறகு இந்த நாட்டை ஆளப் போகிறவன் நீ தான். அரசர்கள் நாம் கூறுவதை நிறைவேற்றும் ஏவலர்களாகவே எப்போதும் இருக்க வேண்டும். நம்மைக் காக்கவே அவர்களின் கரங்களில் ஆயுதங்களை அளித்து போர்க்களங்களுக்கு அனுப்புகிறோம்.”

“புரிகிறது தந்தையே.”

“சாணக்கியரின் காலத்தில் வேதியர்கள் கோட்டை நுழைவாயிலில் நுழைகிறார்கள் என்றாலே சந்திரகுப்த மௌரியன் அரண்மனையின் அந்தப்புரத்திலிருந்தே விழுந்து வணங்குவான். அவ்வளவு செல்வாக்கு இருந்தது நமக்கு. எப்பொழுது பிந்துசாரன் பேரரசராக பதவியேற்றானோ அப்பொழுதே நம் மீது இருந்த நம்பிக்கை போய்விட்டது. அதிலும் சந்திரகுப்தன் திகம்பரனாக மதமாறி நம் வேதியருக்குத் துரோகமிழைத்துவிட்டான், நமக்கு. அப்பொழுதிலிருந்தே நமது செல்வாக்கு சரியத் தொடங்கியது. இப்பொழுதெல்லாம் ஆடையின்றி அலையும் அம்மணத் திகம்பரர்களுக்கே இங்கு மரியாதை அதிகம். நம்மைப் பெயரளவிற்குத் தான் மதிக்கிறார்கள்.”

“இந்த நிலையை மாற்றவே அசோகனைப் பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறா தந்தையே.”

“ஆமாம்.”

“எனக்கு ஒரு சந்தேகம்?”

“என்ன?”

“சாணக்கியர் இருந்தவரை நமக்கு இருந்த ஏற்றம் பின்னாளில் ஏன் குறைந்துபோனது?”

“சந்திரகுப்த மௌரியனுக்கு யாரேனும் நஞ்சு வைத்துக் கொலை செய்ய முயற்சிப்பார்கள் என்று எண்ணிய சாணக்கியர் அவனது உணவில் சிறுது சிறிதாக நஞ்சு சேர்த்து சந்திர குப்தரின் உடல் நஞ்சினை ஏற்கும்படி செய்தார். ஒரு நாள் சந்திரகுப்த மௌரியரின் மனைவியும், பிந்துசாரரின் தாயான துர்தரா அவ்வுணவை உண்டுவிட்டாள். உண்டவள் இறந்தும் போய்விட்டாள். அவள் இறந்த வேளையில் பிந்துசாரர் துர்தராவின் வயிற்றில் இருந்தான். பிந்துசாரனை ஆட்டின் வயிற்றில் வைத்துக் காத்தவர் சாணக்கியர் தான். ஆனால் பிற்காலத்தில் தாயை நஞ்சு வைத்துக் கொன்றது சாணக்கியர் தான் என்று எண்ணிய பிந்துசாரன் சாணக்கியரையும் உயிரோடு எரித்துக் கொன்றுவிட்டான். அப்பொழுது சரியத் தொடங்கியதுதான் நமது செல்வாக்கு. ஏற்கனவே சுசீமன் நம்மை வெறுக்கிறான். அதிலும் அசோகனின் தாய் நம் வர்ணத்தவர் என்பதால் சுசீமனின் வெறுப்பு அதிகமாகிவிட்டது. அவன் மட்டும் அரியணையில் அமர்ந்தால் நாம் தொலைந்தோம் மகனே. திருவோட்டை ஏந்திக்கொண்டு வேறு நாட்டை நோக்கிப் புறப்படவேண்டியது தான்.”

“ஆதலால் தான் அசோகருக்கு அனைவரையும் கொலை செய்யும்படி அறிவுரை வழங்கினீர்களா?”

“அறிவுரையை மட்டும் வழங்கவில்லை நான்.”

“வேறு என்ன செய்தீர்கள்?”

“அசோகவர்த்தன் பெண் பின்னால் சுற்றுபவன் என்பதை அறிந்த நான் அவனது விழிகளில் பேரழகியான நஞ்சுக்கன்னியைப் படும்படி அனுப்பி

வைத்தேன்.”

“அசோகன் அவளுடன் கூடியிருந்தால்?”

“அவளுக்கு நான் கட்டளையிட்டிருந்தேன்.”

“என்ன என்று?”

“எந்தச் சூழலிலும் அசோகனுடன் கூடக் கூடாது என்று.”

“ஆதலால் தான் அவள் அசோகனின் நண்பன் மற்றும் அவனது மெய்க் காவலனிடம் கூடி இருவரையும் கொன்று அங்கிருந்து தப்பிவிட்டாளா.”

“ஆமாம்.”

“ஆனால், எனக்கு அவ்விருவரையும் நினைத்தால் வருத்தமாக இருக்கிறது. எப்படி ஒரே நேரத்தில் இருவரும் அவளிடம் சேர்ந்து மடிந்தார்கள்.”

“சில பெண்களைக் கண்டாலே இவளுடன் ஒரு முறையாவது சேர்ந்து வாழ்ந்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றுமல்லவா?”

“ஆமாம்.”

“அப்படிப்பட்ட பெண்தான் அவள்.”

“ஆதலால் தான் இருவருமே அவளிடம் ஒரே நேரத்தில் ஏமாந்து இறந்துவிட்டார்களா?”

“ஆம்.”

“பிறகு...”

“நேற்று அசோகனின் அறைக்கு கொலைகாரனை அனுப்பி வைத்தவனும் நான் தான்.”

“குழப்பத்தில் அசோகவர்த்தன் விழித்திருப்பான் என்பதை அறிந்தே திட்டமிட்டு அனுப்பி வைத்திருக்கிறீர்கள்.”

“ஆமாம்.”

“தந்திரமான முடிவு.”

“சூழலைப் பயன்படுத்திக்கொண்டேன்.”

“உணவில் நஞ்சு கலந்ததும் தங்களது ஏற்பாடுதானா?”

“இல்லை. அது ஒன்றை மட்டும் நான் செய்யவில்லை.”

“வேறு யார் செய்திருப்பார்கள்?”

“தெரியவில்லை” எனக் கூறியபடி இராதாகுப்தர் வேகமாக நடக்கலானார்.

இராதாகுப்தரின் தந்திரத்தை எண்ணியபடி விஷ்ணுகுப்தன் வியப்புடன் அவரையே பின்தொடர்ந்து நடக்கலானான்.

அவர்கள் மாளிகையை அடைந்த நேரத்திற்கெல்லாம் இருள் அவர்களது மாளிகையை மட்டும் அல்லாது பாடலி மற்றும் மோரிய தேசம் முழுவதும் சூழ்ந்தது.

அடிக்குறிப்பு :

1. **சூத புத்திரன்** : வைதீக குலம் மற்றும் சத்திரிய வர்ணக் கலப்பில் பிறக்கும் குழந்தைகள் சூத புத்திரர்கள் என்றும் பெயர்.
2. **சாருமித்திரா** : பிந்துசாரனின் மனைவிகளுள் ஒருவர்.

27 சூழ்ச்சியின் தண்டனை

மோரியப் பேரரசர் பிந்துசாரர் அரியணையில் தனது மனைவியுடன் அமர்ந்திருந்தார். பேரரசருக்குரிய ஒப்பனையில் ஆடை, அணிகலன்களுடன் பிந்துசாரர் அரியணையில் மனைவியுடன் அமர்ந்திருக்க இரண்டு பெண்கள் சாமரம் வீசிக்கொண்டிருந்தனர். அவரது உடலில் அணிந்திருந்த அணிகலன்கள் அனைத்தும் பரிதியின் ஒளியில் மின்னிக் கொண்டிருக்க அவரது முகம் மட்டும் இருண்டிருந்தது. நேற்றிரவு அசோகவர்த்தன் அவரிடம் கூறிய கருத்துகள் அவரது உறக்கத்தைக் கலைத்ததோடு மட்டுமல்லாமல் அவரது நிம்மதியையும் கலைத்திருந்தது.

இரவு முழுவதும் சிந்தனையுடன் பஞ்சணையில் புரண்டு புரண்டு படுத்தவர் காலையில் ஒரு முடிவுடன் அரசவையைக் கூட்டியிருந்தார். அசோகனையும் சேர்த்து பிந்துசாரரின் நூற்றியொரு மகன்கள், மகள்கள், மனைவிகள், படைத் தலைவர்கள், துணைத் தலைவர்கள், அமைச்சர்கள் மற்றும் புரோகிதர்கள் என அனைவரையும் அவைக்கு அழைத்திருந்தார்.

பரந்து விரிந்திருந்த அரசவையில் அனைவரும் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ட பிந்துசாரர் அசோகவர்த்தனைத் தேடினார். அந்தக் கூட்டத்தில் அசோகனை அவரால் கண்டறிய இயலவில்லை. அதே வேளை அசோகனின் நம்பிக்கைக்குரிய பிந்துசாரனின் மகன் திசியனையும் அவரால் காண இயலவில்லை. அருகில் அமர்ந்திருந்த அமாத்தியரை அழைத்து அவரது காதுகளில், “அசோகனையும், ¹ விதசோகனையும் காண வில்லையே எங்கே?” என வினவினார்.

“தெரியவில்லை பேரரசே” எனத் தெரிவித்த அமாத்தியர் சற்றுத் தொலைவில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தரிடம் வினவினார்.

பதிலுக்கு அவர், “இளவரசர் அசோகர் விரைவில் வந்துவிடுவார்” எனத் தெரிவித்தார்.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்த பிந்துசாரர் தனக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த தனது மனைவியை நோக்கினார். பிறகு சற்றுத் தொலைவில் 2 நாலிகாவிலிருந்து வழிந்துகொண்டிருந்த நீரை நோக்கினார். நாலிகாவில் வழிந்துகொண்டிருந்த நீரைப் போன்றே காலமும் வேகமாகக் கடந்துகொண்டிருந்தது.

வழிந்துகொண்டிருந்த நீரை நோக்கியவருக்கு அசோகவர்த்தனுடன் நேற்றிரவு ஏற்பட்ட வாக்குவாதம் மனதில் தோன்றத் தொடங்கியது.

பிந்துசாரர் உறக்கத்திற்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அவரைத் தேடி வந்த அசோகவர்த்தன், “தந்தையே, என்னை வாழ்த்துங்கள்” எனத் தெரிவித்து அவரது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான்.

இரவு இரண்டாம் சாமத்தில் தன்னைத் தேடி வந்திருக்கும் தனது மகனை வியப்புடன் நோக்கியவர், “நீடுழி வாழ்வாயாக” என வாழ்த்தி, “என்ன மகனே, இந்த வேளையில் என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறாய். எதேனும் அவசரமா?” என வினவினார்.

“ஆமாம் தந்தையே” எனத் தெரிவித்தான் அசோகன்.

“என்ன பிரச்சனை?”

“தாங்கள் சுசீமனுக்கு முடிசூட்டப் போவதாய் கேள்விப்பட்டேன்.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் சிரித்த பிந்துசாரர், “அதற்குள்ளாகவே உனது காதுகளை அச்செய்தி அடைந்துவிட்டதா? ஒற்றர்களை எனது அந்தப்புரம் வரை ஊடுருவ வைத்திருக்கிறாய் என்று சொல். ஒரு முதன்மை அமைச்சன் பெற்றிருக்க வேண்டிய அனைத்து தகுதிகளையும் நீ பெற்றிருக்கிறாய்” எனத் தெரிவித்தவர் சிரிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, “அரியணைக்கு

உரியவன் அவன் தானே. பட்டத்து இளவரசனாக முடிசூடிக்கொண்டவன் சுசீமன். வயோதிகம் என்னை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அவனிடமும், உன்னிடமும் பொறுப்புகளை ஒப்படைத்துவிட்டு ஓய்வெடுக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்” எனக் கண்டிப்புடன் தெரிவித்தார்.

“அப்படியெனில் நான்?”

“அவந்தி உனது கட்டுப்பாட்டில் தான் இருக்கிறது. நீ சுசீமனுக்கு அடங்கி நிர்வாகத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிரு. மிகச் சிறந்த வீரன் நீ. உனது தலைமையில் படை தென்னகத்தை நோக்கி நகரட்டும். என்னால் வெல்ல இயலாத தென்னகத்தை சுசீமனின் தலைமையில் நீ வென்று காட்டு. சுசீமனுடன் நீ கைகோர்த்தால் பாரதம் முழுவதும் நம் காலடியில் விழும். பிறகு மோரியப் பேரரசு பாரசீகம், யவனம் என்று விரியட்டும்” எனக் கனவுலகில் சஞ்சரித்தபடி அசோகனிடம் தெரிவித்தார்.

“மோரியப் பேரரசு பாரதம் முழுவதையும் கைப்பற்றி பாரசீகம், யவனம் என்று விரிவடைவதில் எனக்கும் மகிழ்ச்சி தான் தந்தையே. ஆனால், அந்த விரிவாக்கம் எனது தலைமையில் நடக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.”

“நானும் அதைத்தான் அசோகா விரும்புகிறேன்.”

“நீங்கள் எண்ணும் தலைமை வேறு. நான் நினைக்கும் தலைமை வேறு.”

பிந்துசாரர் புரியாமல் அசோகவர்த்தனை நோக்கினார்.

“ஆமாம் தந்தையே. தங்களது உள்ளுணர்வு கூறுவது சரிதான். நான் மோரியப் பேரரசின் பேரரசனாக அமர்வதற்கு விரும்புகிறேன். நான் பேரரசனாக விளங்க எனது தலைமையில் படைகள் நான்கு புறமும் சென்று வெற்றிக்கொடியை நாட்டவேண்டும் என்று விரும்புகிறேனே ஒழிய சுசீமன் பேரரசனாக விளங்க நான் அவனுக்கு அடங்கிய அமைச்சனாகவோ அல்லது படைத்தலைவனாகவோ இருந்து அவனுக்கு சேவகம் புரிய நான் விரும்பவில்லை.”

அசோகவர்த்தன் கூறியதைக் கேட்டதுமே பிந்துசாரரின் முகம் இருண்டது. கோபம் தலைக்கேறினாலும் அதை அடக்கிக்கொண்டு, “நீ

தகுதியில்லாததற்கு ஆசைப்படுகிறாய்” எனத் தெரிவித்தார்.

“அரியணையை அடைவதற்கு தகுதி இல்லாதவன் சுசீமன் தான் தந்தையே. என்னுடன் வாட்சமர் செய்து தனது வீரத்தை நிரூபித்து அவன் அரியணையை அடையட்டும்.”

“வீரமும், பலமும் மட்டுமே அரியணையை அடைவதற்குரிய தகுதி கிடையாது அசோகா. உன்னைவிடவும் பலசாலி ஒருவன் உன்னிடம் என்னைத் தோற்கடித்து அரியணையில் அமர்ந்துகொள என்று அறைகூவல் விடுத்தால் என்ன செய்வாய்?”

அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தான் அசோகன்.

“சுசீமனின் தாய் பிறப்பால் சத்திரயகுல இளவரசி. உனது தாய் அப்படிப் பட்டவள் அல்ல. உன்னை அரியணையில் அமர வைத்தால் உடனே அகன்று விரிந்திருக்கும் நமது மோரியப் பேரரசு சுக்கு நூறாக உடைந்துவிடும். அதை நான் எள்ளளவும் விரும்பவில்லை.”

“எனது தாயை எதற்காகத் திருமணம் செய்துகொண்டீர்கள்? என்னை எதற்காகப் பெற்றீர்கள்?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

“உனது தாய் இளமையில் பேரழகியாக காணப்பட்டாள். அவளது அழகு என்னைக் கவர்ந்தது. ஆதலால் அவளையும் எனது அந்தப்புரத்தை அலங்கரிக்கும் அழகிகளில் ஒருத்தியாக சேர்த்துக்கொண்டேன். உனக்குக் கிடைக்கும் சலுகைகளை எண்ணி மகிழ்ந்து, கொண்டாடு அசோகா. அவந்திக்கு உன்னைத் தலைவனாக அனுப்பி வைத்தேன். அத்தோடு நிறுத்திக்கொள். அதுவே உனது தகுதிக்கு அதிகம். உனது தகுதிக்கு மீறி எதையும் அடைய நினைக்காதே. இன்னொருமுறை அரியணையைப் பற்றி என்னிடம் ஏதேனும் கேள்வி எழுப்பினால் உனது தலை துண்டாக்கப்படும் என்பதை நினைவில் கொள்.”

அதற்கு மேல் அங்கு நிற்க விரும்பாத அசோகன் திரும்பி நடந்தான். சில அடிகள் வைத்தவன் திரும்பி பிந்துசாரரை நோக்கி, “சுசீமனை அரியணையில் அமர்த்தினால் நான் அவந்தி மற்றும் தக்சசீலத்தின் அரசனாக என்னை அறிவித்துக்கொண்டு பாடலியின் மீது போர்தொடுத்து நிச்சயம்

சுசீமனை வீழ்த்தி தாங்கள் அளிக்க மறுக்கும் அரியணையில் அமர்வேன்” எனத் தெரிவித்தவன் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் பிந்துசாரரின் மாளிகையை விட்டு நீங்கினான்.

அசோகவர்த்தன், ‘பாடலியின் மீது போர்தொடுத்து நிச்சயம் சுசீமனை வீழ்த்தி தாங்கள் அளிக்க மறுக்கும் அரியணையில் அமர்வேன்’ என்று கூறிவிட்டுச் சென்றது மட்டும் பிந்துசாரரின் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்க, “தந்தையே யாருக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்” என்ற குரல் எழுந்ததும் சுயநினைவிற்கு வந்தார் பிந்துசாரர்.

தனக்கு முன் தனது மகன் சுசீமன் பட்டத்து இளவரசனுக்குரிய ஆடை அலங்காரத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்தவனைப் பார்த்துப் பெருமிதமடைந்தார் பிந்துசார மோரியர். அவனது பேரழகு, முகத்தில் குடிகொண்டிருந்த வீரம், பேராண்மை மிக்க அவனது தோற்றம் ஆகியவை பிந்துசாரருக்கு கர்வத்தை அளித்தது.

சுசீமன், “தந்தையே, எனது சகோதரர்கள் அனைவரையும் அழைத்திருக்கிறீர்களே, என்ன செய்தி? ஏதேனும் முக்கியச் செய்தியா?” என வினவினான்.

“ஆமாம்” எனத் தெரிவித்தார் பிந்துசாரர்.

“சரி, என்ன செய்தி? அனைவரும் வந்து சேர்ந்துவிட்டோம் தந்தையே.”

“இன்னும் அசோகவர்த்தன் வந்து சேரவில்லை.”

“அந்த சூதனுக்காகவா காத்திருக்கிறீர்கள்? அவன் இந்நேரம் எங்கு சுற்றிக்கொண்டு இருக்கிறானோ?” என சுசீமன் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் அசோகவர்த்தன் தனது மெய்க்காவல் வீரர்கள் சிலருடன் ஆலோசனை மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தான். அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் ஆலோசனை மண்டபத்தின் கதவு அடைக்கப்பட்டு பூட்டப்பட்டது. வெளியாட்கள் எவரும் உள்ளே நுழைய இயலாதபடி காவலர்கள் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

அசோகவர்த்தன் பிந்துசாரரை நோக்கிச் செல்ல அவனுடன் வந்த வீரர்கள் ஓரமாக ஒதுங்கி நிற்கலானார்கள். அசோகவர்த்தன் பிந்துசாரரிடம்

சென்று வணங்கியவன், “பேரரசருக்கு எனது பணிவான வணக்கம். தாங்கள் அழைத்ததாக ஏவலாளி தெரிவித்தான். என்ன செய்தி?” என வினவினான்.

அசோகவர்த்தனையே சற்று நேரம் அமைதியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பிந்துசார மோரியர் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தார். ஆலோசனை மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்த அனைவரும் எழுந்து நின்றார்கள். அவர்களை அமரச் செய்யக் கட்டளையிட்ட பிந்துசாரர், “அவந்தியின் ஆட்சியாளன் எனும் பொறுப்பிலிருந்து அசோகவர்த்தன் இந்தக் கண நேரத்திலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறான். இளவரசன் எனும் பெயரில் இதுவரை அனுபவித்துவந்த சலுகைகள் அனைத்தையும் திரும்பப் பெறுகின்றேன். அசோகனை இழுத்துச் சென்று சிறையில் அடையுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

பிந்துசாரரின் திடீர் கட்டளைக்குக் காரணம் எவருக்கும் தெரியவில்லை. அந்த அவையே அமைதியாகக் காணப்பட்டது.

அமைதியாகக் காணப்பட்ட அவையில் இராதாகுப்தர் எழுந்து, “குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிப்பு வேண்டுகிறேன். அசோகவர்த்தன் தண்டிக்கப்படுவதற்கான காரணத்தை அவையினர் அறிந்துகொள்ளும் படி தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

முதன்மை அமைச்சரான இராதாகுப்தருக்கு அருகில் அவரது மகன் விஷ்ணுகுப்தன் அங்கு அமர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“பேரரசுக்கு எதிராகச் சதி செய்த காரணத்தால் அவன் தற்பொழுது சிறையில் அடைக்கப் படுகின்றான். பிறகு அவனது தண்டனை அறிவிக்கப்படும்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

இராதாகுப்தர் எதையோ கேட்க எழுந்தார். அப்பொழுது பிந்துசாரர், “இந்த விவகாரத்தில் எவருடைய ஆலோசனையும் எனக்குத் தேவையில்லை” எனத் தெரிவிக்க இராதாகுப்தர் மீண்டும் இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

அமைதியாக அமர்ந்திருந்த அவையினரை நோக்கி, “அடுத்த கிழமை இதே நாள் சுசீமன் மோரியப் பேரரசனாக முடிசூடப்போகிறான்.

அனைவரும் கொண்டாட்டத்திற்குத் தயாராகுங்கள்” என எவரும் எதிர்பாராத வகையில் கட்டளையிட்டார்.

அவையில் ஒருவித உற்சாகம் பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கியது. அனைவருமே சுசீமனை வாழ்த்தத் தொடங்கினார்கள்.

“பட்டத்து இளவரசர் சுசீமர்”

“வாழ்க வாழ்க...”

“மோரியப் பேரரசர் பிந்துசாரர்”

“வாழ்க வாழ்க”

வாழ்த்து முழக்கங்களுக்கு இடையில் அசோகவர்த்தன், “நானும் மோரியப் பேரரசின் அரியணைக்கு உரிமை கோருகிறேன்” எனக் குரலை உயர்த்தித் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் பிந்துசாரர் கடும் கோபம் கொண்டு, “சூதனான உன்னை இளவரசனாக அங்கீகரித்து அவந்தியை ஆளும் உரிமையை அளித்ததே பெரும் பிழை என்று கருதுகிறேன் நான். தகுதிக்கு மீறி ஆசைப்படுகிறாய் நீ” எனத் தெரிவித்தவர் அருகில் நின்ற காவலர்களை நோக்கி, “இந்தச் சூதனை இழுத்துச் சென்று சிறையில் அடையுங்கள்” எனக் கத்தினார்.

அவையில் ஒருவித அசாதரண சூழல் நிலவியது. காவலர்கள் அசோகவர்த்தனை நோக்கிச் செல்ல தயங்கினார்கள். அதே நேரம் அசோகனின் மெய்க்காவல் வீரர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து பாதுகாப்புக் கவசம் அமைத்தார்கள்.

பாதுகாப்புக் கவசத்திலிருந்து விடுபட்டு வெளியேறிய அசோகவர்த்தன், “என்னை ஆதரிப்பவர்கள் யார்? யார்?” என வினவினான்.

அவையில் ஓரிருவர் மட்டுமே குரலை உயர்த்தினார்கள்.

அசோகவர்த்தன் சுசீமனை நோக்கி, “என்னை வாட்போரில் வீழ்த்தி என்னைக் கொன்றபிறகு நீ உனக்குரிய அரியணையைக் கைப்பற்றிக்கொள்” என அறைகூவல் விடுத்தான்.

அசோகனை நோக்கிய சுசீமன், “ஒரு சத்திரியன் சத்திரியனுடன் போர் புரிந்து தனது வீரத்தை வெளிப்படுத்தவே விரும்புவான். உன்னைப் போன்ற சூதனுடன் போர் செய்ய எந்த சத்திரிய வீரனும் விரும்ப மாட்டான்” என இகழ்ச்சியாகத் தெரிவித்தவன் உரக்கச் சிரித்தான்.

அவையில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து சிரிக்கலானார்கள். அவர்களை நோக்கிய சுசீமன், “இந்தச் சூதன் என்னுடன் வாட்சமர் புரிய வேண்டுமாம்” எனத் தெரிவித்து நகைக்கலானான்.

கூட்டமே அவன் கூறியதைக் கேட்டு ஆர்ப்பரித்தது.

சுசீமன் பிந்துசாரரை நோக்கி, “தந்தையே, இந்தச் சூதனின் பிதற்றலைக் கேட்டு இன்றே தண்டித்து விடாதீர்கள். எனது முடிசூட்டு விழாவைப் பார்த்தபிறகு இவன் மரணத்தைத் தழுவட்டும்” என சுசீமன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் நின்றனுகொண்டிருந்த அசோகவர்த்தன் இடையிலிருந்து தன் வாளினை உருவி சுசீமனின் முதுகில் செலுத்தினான்.

முதுகு வழியே செலுத்தப்பட்ட வாளானது உடலில் பாய்ந்து அதன் முனை மார்பு வழியே வெளிப்பட்டிருந்தது. மார்பில் வெளிப்பட்ட வாளைக் கண்ட பிந்துசாரர், “சுசீமா...” எனக் கதறினார்.

மோரியப் பேரரசின் பட்டத்து இளவரசன் **3** சுசீமன் தலையைத் தாழ்த்தி தனது மார்பில் வெளிப்பட்ட வாளினை நோக்கினான். உணர்ச்சியை அவன் வெளிப்படுத்துவதற்குள் வாளினைப் பிடுங்கிய அசோகன் மீண்டும் அவனது முதுகு வழியே இதயத்தில் செலுத்தி, “என்னையா சூதன் எனத் தெரிவித்தாய்? இறந்துவிடு...” எனக் கூறியபடி அவனைக் கீழே தள்ளினான்.

மோரியப் பட்டத்து இளவரசன் சுசீமன் உயிரை இழந்து குப்புற விழுந்தான்.

அசோகனை நோக்கி சுசீமனின் மெய்க்காவல் வீரர்கள் ஓடி வந்தார்கள். அசோகனது மெய்க்காவல் வீரர்கள் அவர்களை நோக்கி ஈட்டிகளை எரிந்து வீழ்த்தினார்கள்.

சுசீமனின் குருதி வழிந்துகொண்டிருந்த வாளினை உயர்த்தி, “இப்பொழுது கூறுங்கள். என்னை யார் யார் ஆதரிக்கிறீர்கள்?” என உரக்க வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

இராதாகுப்தரும், விஷ்ணுவர்த்தனும் புன்னகையுடன் அங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தவற்றைப் பார்க்கலானார்கள்.

அங்குப் பெரும் அமைதி நிலவியது. அமைச்சர்கள், படைத் தலைவர்கள், பிந்துசாரரின் புதல்வர்கள், மகள்கள் அனைவரும் பீதியுடன் நின்றனுகொண்டிருந்தார்கள்.

பிந்துசாரருக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த சுசீமனின் தாய், “மகனே” எனக் கத்தியபடி தரையில் கிடந்த சுசீமனை மடியில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கதறினாள்.

அவளை நோக்கிய அசோகவர்த்தன், “எனது தாய் ⁴ சுபத்ராங்கியை சேடிப் பெண்ணை விடவும் கேவலமாக நடத்தியவள் நீ தானே. இனி, இங்கு இருந்து என்ன செய்யப் போகிறாய்? சொர்க்கத்தில் எனது தாய்க்குப் பணிவிடை செய்து உனது தவறைத் திருத்திக்கொள்” எனக் கூறியபடி வாளினை வேகமாக வீசினான்.

சுசீமனின் தாயின் தலை உடலிலிருந்து துண்டாகி கீழே விழுந்து புரண்டது.

தனது மகனும், மனைவியும் இறந்து கிடப்பதைக் காண இயலாத பிந்துசாரர் அவர்களை நோக்கி ஓடிவர ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தார். அவருக்கு சாமரம் வீசிக்கொண்டிருந்த பெண்கள் மறைத்து வைத்திருந்த குறுவாட்களை எடுத்து அவரது கழுத்தில் வைத்தார்கள்.

அதிர்ச்சியடைந்த பிந்துசாரர் ஆசனத்தில் அமர்ந்தபடி அவர்களைப் பீதியுடன் நோக்கினார்.

“நீங்கள் அரசவையையும், தங்களது சுவாஸ்ப் புத்திரர்களையும் அழைப்பீர்கள் என்றே நேற்று தங்களிடம் கடுமையாகப் பேசினேன் தந்தையே. திட்டமிட்டுத்தான் உள்ளே வந்திருக்கிறேன். எனது சூழ்ச்சியில் இப்படி

இலகுவாக சிக்கிக்கொள்வீர்கள் என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை” எனத் தெரிவித்த அசோகன் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பினான்.

உடனே காவலர்களில் ஒருவன் வாளினை வீசி தன்னுடன் பணி புரிந்தவர்களைக் கொன்று ஆலோசனைக் கூடத்தின் வாயிலைத் திறந்தான்.

அசோகனின் நம்பிக்கைக்குரிய வீரர்கள் பலர் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

அவர்களை நோக்கிய அசோகவர்த்தன், “ஒருவரைக் கூட உயிருடன் விடாதீர்கள். அனைவரையும் கொன்று வீசங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அனைத்து வாயில்களும் அடைக்கப்பட்ட அந்த ஆலோசனை அறைக்குள் பெரும் படுகொலை அரங்கேறியது. பேரரசரின் ஆலோசனைக் கூடத்திற்குள் வந்திருந்ததால் பல படைத் தலைவர்கள் ஆயுதமின்றி நுழைந்திருந்தார்கள். பலர் எதிர்க்க முடியாமல் தாக்கப்பட்டு மடிந்தார்கள். சிலர் காவலர்களின் ஆயுதங்களைப் பறித்து தற்காத்துக்கொள்ள போராடினார்கள்.

மோரியப் பேரரசர் பிந்துசாரரின் புதல்வர்கள் அனைவரும் 5 படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். படைத் தலைவர்கள் அனைவரும் கொடூரமாக கொல்லப்பட்டார்கள். அந்த ஆலோசனை மண்டபத்தில் குருதி வழிந்து கதவின் இடுக்கு வழியே வெளியே வழிந்துகொண்டிருந்தது.

பேரரசர் பிந்துசாரரைத் தவிர அவரது ஆதரவாளர்கள் அனைவரும் படுகொலை செய்யப்பட்டிருந்தார்கள். தனது விழிகளுக்கு முன்னால் தனது மகன்கள் அனைவரும் படுகொலை செய்யப்படுவதைக் காண இயலாத பேரரசர் பிந்துசார மோரியர் மூர்ச்சையடைந்து ஆசனத்திலிருந்து தவறி சரிந்தார்.

படிக்கட்டுகளில் உருண்டவர் சுசீமனுக்கு அருகில் மயங்கிக் கிடந்தார்.

ஒரு நாழிகைப் பொழுது கூட ஆகியிருக்கவில்லை. அனைவரும் கொல்லப் பட்டிருந்தார்கள். திட்டமிட்டபடி அசோகவர்த்தன் அனைவரையும்

கொன்று தனது அதிகாரத்தை மீண்டும் கைப்பற்றிவிட்டதைக் கண்ட இராதாகுப்தர் மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்து நின்றவர் அவனது கரத்தைப் பிடித்து உயர்த்தி, “ஆர்யவர்த்தத்தின் மோரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தர்” என உரக்கக் குரல் எழுப்ப எஞ்சியிருந்த அசோகவர்த்தனின் ஆதரவாளர்கள் அனைவரும், “வாழ்க...” “வாழ்க...” என உற்சாகத்துடன் குரல் எழுப்பினார்கள்.

அப்பொழுதுதான் தனது மகனைக் கண்டார் இராதாகுப்தர். சுசீமனின் ஆதரவாளர்கள் பதில் தாக்குதல் தொடுத்ததில் அவரது மகன் விஷ்ணுகுப்தன் கொல்லப்பட்டிருந்தான். மார்பில் குறுவாள் ஒன்று பாய்ந்து இதயத்தைத் தாக்கியிருந்தது.

அவரது மனம் கனத்தது. கண்ணீர் விழியிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தது. கண்ணீர் வழிய, ‘மோரியப் பேரரசர் தேவனாம்பிய பிரியதர்ஷர்’ எனத் தெரிவிக்க அனைவரும் “வாழ்க...” “வாழ்க...” என்று முழக்கமிட்டார்கள்.

ஆசனத்தில் கிடந்த தனது மகனைத் தூக்கி தோளில் போட்டபடியே, “ஆர்யாவர்த்தத்தின் பேரரசர் தேவனாம்பிய அசோகப் பியதசி” என உரக்கத் தெரிவிக்க அனைவரும் “வாழ்க...” “வாழ்க...” என்று முழக்கமிட்டார்கள்.

அப்பொழுது ஆலோசனைக் கூடத்தின் கதவு வெளிப்புறத்திலிருந்து தட்டப்பட்டது. உள்ளே நின்ற வீரர்கள் அனைவரும் ஆயத்தமானார்கள். கண் காட்டினான் அசோகன். ஆலோசனைக் கூடம் திறக்கப்பட்டது. வீரர்கள் ஆயுதத்துடன் பாய்வதற்கு தயாராக நின்றார்கள்.

அவர்களின் எதிர்பார்ப்பிற்கும் மாறாக திசியனும், சித்ராஞ்சகனும் உள்ளே நுழைந்தார்கள். இருவரது வாளிலுமே குருதி படிந்திருந்தது.

அசோகவர்த்தனை நோக்கிய திசியன், “அரண்மனையில் தங்கியிருந்த சுசீமனின் வாரிசுகள், மற்ற இளவரசர்களின் வாரிசுகள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

சித்ராஞ்சகன், “பாடலி முழுவதும் தற்பொழுது நம் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்துவிட்டது பேரரசே” எனத் தெரிவித்தான்.

பதிலுக்கு அசோகவர்த்தன், “மறு உத்தரவு வரும் வரைத் தாங்களே பாடலியின் காவல் தலைவராகப் பதவி வகியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரம் சென்றான்.

அந்தப்புரத்தில் ஒருவரை ஒருவர் கேலி செய்துகொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த பெண்கள் நிலைமையை அறியாமல் விகாரமாகக் காணப்பட்ட அசோகனது முகத்தைக் கண்டு கேலி செய்யலானார்கள்.

அசோகன் தனது வீரர்களை நோக்கினான். “அந்தப்புரம் முழுவதும் நிரம்பியிருக்கும் பெண்கள் அனைவரும் இன்று மாலையில் கழுவில் ஏற்றிக் கொலை செய்யப்பட வேண்டும். அதற்குள் இவர்களை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு நடந்தான்.

அசோகனது மெய்க்காவல் வீரர்களில் ஒருவன், “பிந்துசாரர் மற்றும் இளவரசர்களின் மனைவிகளும் அல்லவா இங்கு இருக்கிறார்கள்?” எனத் தயக்கத்துடன் வினவினான்.

“இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். எனது தாயை சேடிப் பெண்ணைவிடவும் கேவலமாக நடத்தியவர்கள் இவர்கள். அதற்கான தண்டனையை இன்று அனுபவிக்கட்டும்” எனத் தெரிவித்தவன் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் நடக்கலானான்.

அவனது கட்டளையை ஏற்று வீரர்கள் அனைவரும் அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். பொழுது அடங்கும் வரை அங்கு பெண்கள் பலரது அலறல் சத்தம் மட்டுமே எழுந்துகொண்டிருந்தது.

கங்கை நதிக்கரையில் அடுக்கப்பட்டிருந்த விறகில் தனது மகன் விஷ்ணுகுப்தனைக் கிடத்தி கண்ணீருடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் இராதாகுப்தர்.

அதே வேளையில் மோரியப் பேரரசின் அரியணைக்கு முன் அசோகவர்த்தன் நிற்குகொண்டிருந்தான். காலையில் சிந்திய குருதி படிந்து காய்ந்துபோய் நாற்றம் எடுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அந்த நாற்றத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் நெடுநேரம் அந்த அரியணையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அசோகவர்த்தன் அதை நோக்கிப் படிக்கட்டுகளில் நடக்கலானான்.

இறந்து போன தனது மகனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த இராதாகுப்தர் உடலுக்குத் தீ வைத்துவிட்டு அவனது உடல் சொர்க்கத்தை அடைய மந்திரத்தை உச்சரிக்கலானார்.

அ ப்ரம்மா ஸ்டாம்பா பரியந்தம் தேவர்சி பித்ரு மனவாஹ்

திர்பயந்து பிதராஹ் சர்வே மாற்றமட மகாயாதாஹ்

அடிடா குல கோடினம் சாப்ட திவ்ப நிவாசினம்

அ ப்ரம்மா புவனால் லோகடி டாம் அசடு திலோடகம்

மோரியப் பேரரசைக் கைப்பற்றிய தேவனாம்பிய பிரியதர்ஷ அசோகப் பிரியதசி மகிழ்ச்சியுடன் பேரரசரின் அரியணையில் அமர்ந்தவன் சாய்ந்து தனது இடது கால் மீது தனது வலது காலைக் கிடத்தினான்.

பத்து வருடங்களுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் மனத்திரையில் கொண்டு வந்த இராதாகுப்தர் எதையெதை இந்திரசேனையிடமும், விருகோதரனிடமும் தெரிவிக்க வேண்டுமோ அதை மட்டும் தெரிவித்தார். மற்றதை மனதிற்குள்ளாகவே வைத்துக்கொண்டார்.

அவர் முழு கதையையும் கூறி முடிக்கும்வரை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இந்திரசேனை, “தந்தையே, எனக்குத் தெரிய வேண்டிய தகவலைத் தாங்கள் இன்னும் எனக்குத் தெரியப்படுத்தவில்லை” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நீ எதை மகளே அறியவேண்டும்?”

“சுசீமனின் புதல்வர்களைக் கொலை செய்யச் சென்றவர்கள் யார்? யார்?”

சிறிது நேரம் சிந்தித்த இராதாகுப்தர், “தற்பொழுது கருவூலப் பேரமைச்சராக இருக்கும் ஆதித்ய சிம்மன் தான் அப்பொழுது திசியரின் மெய்க்காவல் தலைவன். அவன் தான் திசியனுடன் சென்று அனைவரையும் கொன்று நதிக்குள் வீசினான்” எனத் தெரிவித்தார்.

அவர் கூறி முடித்ததும், “நன்றி தந்தையே, இதற்காகத் தான் நான் தங்களைத் தேடி வந்தேன். எனக்கு வேண்டிய தகவல் கிடைத்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்தவள் அவள் பாட்டிற்கு எழுந்து நடக்கலானாள்.

இராதாகுப்தர், “எதைத் தேடி வந்தாய், என்ன கிடைத்துவிட்டது?” என வினவ, “சமயம் வரும்வேளையில் அனைத்தைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்வீர்கள் தந்தையே” என நடந்தபடியே தெரிவித்த இந்திரசேனை அவரது பார்வையிலிருந்து மறைந்தாள்.

இராதாகுப்தர் விருகோதரனை நோக்கினார்.

விருகோதரன், ”நான் விடை பெறுகிறேன் பிரம்மராயரே” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தவன் அவரது மறுமொழியை எதிர்பாராமல் இராதாகுப்தரின் பார்வையிலிருந்து மறைந்தவன் இந்திரசேனையுடன் சேர்ந்து நடக்கலானான்.

விருகோதரனுக்கு சில கட்டளைகளைத் தெரிவித்த இந்திரசேனை அவனை அனுப்பி வைத்துவிட்டு கருவூலப் பேரமைச்சர் ஆதித்ய சிம்மனை நோக்கிச் செல்லலானாள்.

பேரமைச்சர் ஆதித்ய சிம்மன் தனது மாளிகையில் கிடந்த பஞ்சணையில் கன்னி ஒருத்தியுடன் இரவை இனிமையாக கழித்துக்கொண்டிருந்தார். பணிப்பெண் ஓடிவந்து இந்திரசேனையின் வருகையைத் தெரியப்படுத்த பஞ்சணையிலிருந்து அடித்துபிடித்துக்கொண்டு எழுந்தவர் ஆடையைச் சரி செய்தபடியே ஓடிச் சென்று இந்திரசேனையை வரவேற்றார்.

அவரிடம், “ஒரு முக்கியமான செய்தியைப் பற்றி விவாதிக்க வேண்டியதுள்ளது ஆதித்யசிம்மரே, ஆதலால் தான் தங்களைத் தேடிவந்தேன். தாங்கள் ஏதுனும் அதிமுக்கியக் காரியத்தில் ஈடுப்பட்ட வேளையில் நான் இடையூறு செய்துவிட்டேனா?” என வினவினாள்.

“அப்படியெல்லாம் இல்லை மகளே. நாம் அனைவரும் பேரரசரின் ஊழியர்கள். எப்பொழுதும் பணி செய்துக்கிடப்பதே நம் தொழில். என்ன செய்தி?” என வினவினார்.

“சற்றுப் பொறுங்கள் ஆதித்யசிம்மரே. விருகோதரனும் வந்துவிட்டும்” என இந்திரசேனைத் தெரிவிக்க அருகில் கிடந்த ஆசனம் ஒன்றில் அவளை அமரவைத்து தேறலைக் கோப்பையில் ஊற்றிக்கொடுத்தார் ஆதித்யசிம்மர்.

தேறல் கோப்பையை வாங்கி உறிஞ்சியபடி அமைதியாக மாளிகையின் வாயிலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு நாழிகைப் பொழுது கழித்து விருகோதரன் அவ்வழியே உள்ளே நுழையலானான். உள்ளே நுழைந்தவன் பாடலியில் முக்கியப் பொறுப்புகளில் வசித்துக்கொண்டிருந்த அதிகாரிகள் ஐவரையும் அழைத்து வந்திருந்தான்.

அவர்களுக்குப் பின்னால் ⁶ கிரிகாவும் வந்துகொண்டிருந்தான்.

ஆதித்யசிம்மன் மற்றும் அதிகாரிகள் ஐவரையும் மாளிகையில் ஓரமாகக் காணப்பட்ட அரை ஒன்றிற்கு அழைத்துச் சென்றாள் இந்திரசேனை. அறையின் உட்புறத்தில் கிடந்த ஆசனங்களில் ஐவரும் அமரவைக்கப்பட்டார்கள். வாயிலோரம் இந்திரசேனை, விருகோதரன் ஆகிய இருவரும் அமர்ந்திருக்க கிரிகா அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தான்.

ஆதித்யசிம்மன் இந்திரசேனையை நோக்கி, “பாடலியின் முக்கிய அதிகாரிகளை அழைத்து வந்திருக்கிறாய். என்ன முக்கியப் பணி. ஏதேனும் மங்களகரமான பணி தொடங்கப்போகிறதா?” என வினவினார்.

புன்னகைத்த இந்திரசேனை அவரது கேள்விக்கு நேரடியாக பதில் அளிக்காமல், “உங்கள் அருகில் அமர்ந்திருக்கும் ஐந்து அதிகாரிகளும் யார் என்று தெரிகிறதா?” என வினவினாள்.

தனக்கருகில் அமர்ந்திருந்த கருவூலக் காவலன் ஆர்யன், வரிவசூல் கணக்காளன் தக்ஷீசன், நிதிக் காப்பாளன் உத்தமன், பாடலியின் புரவிப் படையின் தலைவன் அக்னி, பாடலியின் தண்ட நீதித் தலைவன் திலக் ஆகியோரைப் பார்த்த ஆதித்யசிம்மன், “தெரியும் மகளே” எனத் தெரிவித்தார்.

“ஆறுபேருக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றி அறிவீர்கள் தானே?” என இந்திரசேனை வினவ அறவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அப்பொழுதுதான் அறவரும் ஒரே சமயத்தில் பாடலியில் அசோகவர்த்தர் படுகொலை நிகழ்த்தி அரியணையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டவேளையில்

அவருக்கு ஆதரவாக செயல்பட்டது நினைவிற்கு வர ஆதித்யசிம்மனின் உடலில் மெல்லிய அதிர்வு வெளிப்பட்டது.

சிரமப்பட்டு அந்த நடுக்கத்தை மறைத்துக்கொண்டவரால் உடலில் வியர்வை வியர்த்து வழிவதை நிறுத்த இயலவில்லை. அதைக் கவனித்திருந்த இந்திரசேனை, “தாங்கள் ஆறு பேருக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை நான் தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. அன்று அறுவரும் சேர்ந்து ஒற்றுமையாக செயல்பட்டதன் பலனைத் தற்பொழுது அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள்” எனத் தெரிவிக்க ஆறு பேரும் ஒருவர் ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

அங்கே அதீத அமைதி நிலவிக்கொண்டிருந்தது. அந்த அமைதியைச் சீர்குலைக்கும் வகையில் இந்திரசேனை, “சுசீமனின் மகன் சாருமித்திரனைக் கொன்றது யார்?” என வினவினாள்.

ஆதித்யசிம்மன், “அவனது கழுத்தை நெறித்து நான் தான் கொன்றேன் தேவி” எனத் தெரிவித்தான்.

“பிறகு என்ன செய்தீர்கள்?”

“அவனது உடலைத் தூக்கி கங்கை நதியில் வீசிவிட்டோம்.”

“மற்ற இளவரசர்களை எப்படிக் கொன்றீர்கள்?”

“எதிர்ப்பட்டவர்களை வாட்களால் வீசியும், ஈட்டியால் தாக்கியும் கொன்றோம்.”

“சாருமித்திரனை மட்டும் எதற்காகத் தாங்கள் கழுத்தை நெறித்துக் கொல்ல வேண்டும்? அதற்கான அவசியம் என்ன?”

ஆதித்யசிம்மன் பதற்றமானார். வாய் குழறியது. பதற்றத்துடன், “தெரியவில்லை தேவி. அப்பொழுது அவனது கழுத்தை நெறித்துக் கொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றியது எனக்கு. அதைச் செய்தேன் நான்” எனச் சாதூர்யமாகத் தெரிவித்தார்.

அவர்களை நோக்கிப் புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “அன்று உங்களால் தப்பவைக்கப்பட்ட முள் செடி இன்று வளர்ந்து பெரும் மரமாக

நின்று இடையூறு செய்யத் தொடங்கியிருக்கிறது” என அவள் தெரிவித்தது தான் தாமதம் ஆதியசிம்மனுடன் சேர்ந்து மற்ற ஐவரும், “சாருமித்திரன் உயிரோடு இருக்க வாய்ப்பே இல்லை. அவன் இறந்துவிட்டான் என்பதை உறுதி செய்த பிறகே நாங்கள் அவனைத் தூக்கி நதியில் வீசினோம்” எனத் தெரிவித்தனர்.

“பெரும் தவறு செய்து விட்டீர்கள். நீங்கள் செய்தது அரச துரோகம்” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை, “மக்கள் அனைவரும் அசோகவர்த்தருக்கு அடங்கியிருப்பதற்குக் காரணம் அவர் மீதான அச்சம் மட்டுமே. சாருமித்திரன் உயிரோடு இருக்கிறான் எனும் தகவல் கசிந்தால் போதும். மக்களும், வீரர்களும் கலகம் செய்து அசோகரை அரியணையிலிருந்து அகற்றி சாருமித்திரனை அமரவைத்துவிடுவார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“சாருமித்திரர் உயிரோடு இருப்பதற்கான வாய்ப்பே இல்லை தேவி” என உத்தமன் தெரிவிக்க விருகோதரன், “சாருமித்திரன் உயிரோடு இருப்பதற்கு ஆதாரமாக நான் இருக்கிறேன். நீங்கள் ஆறு பேருமே துரோகிகள்” எனத் தெரிவித்தான்.

இந்திரசேனை, “துரோகத்திற்கு என்ன தண்டனை?” என தண்டநீதித் தலைவன் திலக்கைப் பார்த்து வினவினான்.

“மரண தண்டனை” எனத் தெரிவித்தான் திலக்.

தன்னருகில் நின்ற கிரிகாவைப் பார்த்த இந்திரசேனை, “நிறைவேற்றி விடு கிரிகா” எனத் தெரிவித்து நடக்கத் தொடங்கினான்.

அப்பொழுது தண்டநீதித் தலைவன் திலக், “தேவி, வேதம் ஓதும் எங்களுக்குத் தங்களால் மரண தண்டனையை அளிக்க இயலாது. நங்கள் எந்தக் குற்றத்தையும் புரியவில்லை. எங்களுக்கு தண்டனை அளிக்கும் அதிகாரம் பேரரசர் ஒருவருக்கே உண்டு” எனத் தெரிவித்தான்.

உத்தமன், “வேதியரைக் கொன்றால் பெரும் பாவம் வந்து சேரும் என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். ஏழேழு பிறப்பும் விடாமல் துரத்தும் பாவச் செயலைத் தாங்கள் செய்ய வேண்டாம் தேவி” எனத் தெரிவித்தான்.

அவனது குரலில் அகங்காரம் நிரம்பியிருந்தது.

நடந்துகொண்டிருந்த இந்திரசேனை திரும்பினாள். ஆறு பேரையும் பார்த்து, “ஆமாம்... வேதியரைக் கொன்றால் எனக்கும், எனது குழந்தைகளுக்கும் அல்லவா ஏழேழு பிறப்பிற்கும் பாவம் வந்து சேரும்” எனத் தெரிவித்தவள் அமைதியானாள்.

ஆறுபேரும் நிம்மதிப் பெருமூச்சி விட்டார்கள்.

அப்பொழுது அந்த அறையில் வாயிலுக்கு அருகே நின்றുകொண்டிருந்த இரண்டு ஆளுயர விளக்குகளைப் பிடித்தவள், “அனைத்து பாவங்களுக்கும் அருமருந்து அக்னி மட்டுமே. அக்னி நீங்கள் செய்த குற்றங்களுக்குத் தண்டனையை அளிக்கட்டும். நான் செய்யப் போகும் பாவங்களையும் மன்னித்தருளட்டும்” எனத் தெரிவித்தவள் இரண்டு விளக்குகளையும் அவர்களை நோக்கித் தள்ளிவிட்டாள்.

எண்ணெய் ஆறுபேரின் மீதும் விழுந்து தெரித்தது. எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கானதால் தீ ஆறு பேரின் மீதும் பரவியது. அந்த அறை தீப்பிடிக்கத் தொடங்கியது.

தீயில் எரியத் தொடங்கியவர்களை நோக்கினாள்.

ஓம் மஹா ஜ்வாலை வித்மஹி

அக்னிதேவாய தீமஹி

தன்னோ அக்னிஹே ப்ரச்சோதயாத்

என மந்திரத்தை ஒதி அறையைத் தாழிட்ட இந்திரசேனை கிரிகா மற்றும் விருகோதரனை அழைத்துக்கொண்டு அந்த மாளிகையை விட்டு அகன்றாள். ஆறுபேரின் அலறல் சத்தம் அந்த மாளிகையில் உறங்கிக்கொண்டிருந்தவர்களை எழுப்பியது. மாளிகை எரிந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அனைவரும் பதறியடித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள்.

அடுத்த ஒரு சாமப் பொழுதிற்கெல்லாம் அந்த மாளிகை எரிந்து சாம்பலாகித் தரை மட்டமாகியிருந்தது.

அருகில் நடந்து வந்த கிரிகாவை நோக்கிய இந்திரசேனை, “சாருமித்திரன் உயிரோடு இருப்பதை மக்கள் எந்தச் சூழலிலும் அறிந்துவிடக்கூடாது. சாருமித்திரனுக்கு ஆதரவு கொடுக்கும் கலிங்கத்தை இனியும் நாம் விட்டுவைத்தால் நமக்கு வீழ்ச்சி ஏற்பட்டுவிடும். நான் பேரரசரை சந்தித்து போர்தொடுக்க ஆணையைப் பெற்று வருகிறேன். நீ எல்லையில் தீ வைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“கலிங்க எல்லையிலா தேவி?” என வினவினான் கிரிகா.

“இல்லை.”

“கலிங்கத்தை ஒட்டிய மோரிய எல்லையில்.”

“ஏன்?”

“கலிங்கத்தின் மீது போர்தொடுக்க நமக்கு ஒரு காரணம் தேவையல்லவா? ஆதலால் தான்.”

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்த கிரிகா அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

விருகோதரனும், இந்திரசேனையும் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தனை நோக்கிச் செல்லலானார்கள்.

அடிக்குறிப்பு :

1. விதசோகன் (Vitashoka) – அசோகனின் நம்பிக்கைக்கு உரிய தம்பி திசியனின் மற்றொரு பெயர் விதசோகன் (Vitashoka)
2. நாலிகா : ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் நீரை நிரப்பி சிறு துளை வழியே அதனை வழியவிட்டு நேரத்தைக் கணக்கிடுவது நாலிகா எனப்படும்.

ஆதாரம் :

அர்த்த சாஸ்திரம் – சாணக்கியர்.

3. சுசீமன் : அசோகனால் படுகொலை செய்யப்பட பிந்துசாரனின் பட்டத்து இளவரசன் சுசீமனது பெயரை மகாவம்சம் சுமைணன்

என்று குறிப்பிடுகிறது.

மகாவம்சம் : ஐந்தாவது அத்தியாயம் – மூன்றாவது மகாசபை

பாடல் 40 : தன்னை நகரத்தின் தலைவனாகச் செய்துகொண்ட அவன் தனது மூத்த சகோதரனை (சுமைணனை) கொன்றுவிடச் செய்து அந்த அற்புத நகரத்தின் அரசரிமையைத் தானே எடுத்துக் கொண்டான்.

4. சுபத்ராங்கி – தர்மா. அசோகனின் தாய்.

5. அசோகவர்த்தன் செய்த படுகொலைக்கான ஆதாரம்.

மகாவம்சம் : ஐந்தாவது அத்தியாயம் – மூன்றாவது மகாசபை

பாடல் 20 :

பிந்துசார மோரியன் மூலம் பல்வேறு தாய்மார்களுக்குப் பிறந்த தொண்ணூற்றி ஒன்பது சகோதரர்களைக் கொன்று விட்ட பின் ஜம்புத்வீபம் முழுமைக்கும் பிரிவினையற்ற அதிகாரத்தைப் பெற்றுவிட்டான்.

அசோகன் பவுத்த மதத்தைத் தழுவுமுன் அவனைப் பற்றி சித்தரிக்கும் நூல்கள் அனைத்திலும் அவன் கொடுங்கோலனாகவே சித்தரிக்கப்படுகிறான்.

6. கிரிகா : கிரிகா என்றால் மலையடிவாரம் என்ற பொருளும் இருக்கிறது. அசோகவர்த்தன் காலத்தில் ஒன்பது பேர் கொண்ட இரகசியக் குழு பற்றியும், அவற்றின் தலைவன் கிரிகா பற்றியும் பல வதந்திகள் நிலவுகின்றன. இந்த வதந்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல புதினங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அசோகன் பௌத்த மதத்தை ஏற்பதற்கு முன் இந்தக் குழுவினர் கொடூரச் செயல்களை செய்ததாகவும், அசோகன் பௌத்த மதத்தை சரணடைந்த பிறகு இந்த ஒன்பது பேர் கொண்ட குழுவினரிடம் ஒன்பது விதமான புத்தகங்களை அளித்து அசோகவர்த்தன் பாதுகாக்கக் கட்டளையிட்டதாகவும் பழங்கதைகள் தெரிவிக்கின்றன.

ஆதாரம்: அசோகவதனம்.

இவனைப் பற்றி அடுத்த தொகுதியில் விரிவாகக் காண்போம்.

28 போருக்கான காரணம்

பாடலியின் அரண்மனைப் பகுதியில் ஆடம்பரமாகக் காணப்பட்ட மாளிகையை நோக்கிச் சென்றார்கள் இந்திரசேனையும், விருகோதரனும். இருவரும் உள்ளே செல்லச் செல்ல வழியில் காவல் இருந்த வீரர்கள் அனைவரும் தங்களது ஈட்டியை விளக்கி வணங்கி மரியாதை செலுத்தி வழிவிட்டார்கள். அவர்களின் மரியாதையைப் பொருட்படுத்தாமல் இருவரும் மோரியப் பேரரசின் அசோகவர்த்தன் தங்கியிருந்த மாளிகையை நெருங்கினார்கள்.

அப்பொழுது மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தனின் அந்தரங்க மெய்க் காவல் தலைவனான ஆசன்னாவிடம் அனுமதி பெற்ற வேளையில் விருகோதரன், “தேவி, இதற்கு மேல் நான் வருவதற்கு விரும்பவில்லை. தாங்கள் செல்லுங்கள்” எனத் தெரிவித்த விருகோதரன் நின்றுகொண்டான்.

விருகோதரன் மட்டும் தனித்து பின்வாங்கிக் கொண்டதற்கான காரணத்தை அறிந்த இந்திரசேனை அவனிடம் மேற்கொண்டு எதைப்பற்றியும் வினவாமல் தான் இடையில் வைத்திருந்த குறுவாளினை ஒப்படைத்துவிட்டு மோரியப் பேரரசின் பிரம்மாண்டமான, ஆடம்பரமான ஆர்யவதத்திலேயே காவல் மிகுந்த மாளிகைக்குள் நுழைந்தாள். அவளை வரவேற்ற மாளிகைத் தலைவனிடம், “பேரரசரை சந்திக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

மாளிகைத் தலைவன், “தேவி, பேரரசர் உறங்குவதற்குச் சென்று ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கும் மேல் ஆகிவிட்டது” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பெரும் மாளிகையின் முகப்பு அறையில் சிந்தனையுடன் நடந்த இந்திரசேனை, “பேரரசர் தனித்து உறங்குகிறாரா அல்லது?” என அவள்

வினவ, “இளைய மனைவி திஷ்யரக்சாவுடன் இரவைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பெரும் அறையில் அமைதியாக சற்று நேரம் அமர்ந்திருந்தாள். பிறகு மாளிகைக் காவலனை நோக்கி, “திராட்சை மது இருக்கிறதா?” என வினவினாள்.

“இதோ...” எனத் தெரிவித்த மாளிகைத் தலைவன் தங்கக் கோப்பையில் மதுவை ஊற்றிக்கொண்டு வந்து அவளிடம் பணிவுடன் நீட்டினான். இந்திரசேனை மதுக் கோப்பையை வாங்கினாள். அவள் மதுக் கோப்பையை இறுகப் பற்றிவிட்டாள் எனும் நினைப்புடன் மாளிகைத் தலைவன் கோப்பையின் பிடியை விட்டுவிட தங்கக் கோப்பை தரையில் விழ மது சிதறியது. கோப்பை தரையில் விழுந்த சத்தம் அமைதியான அம்மாளிகையில் எதிரொலித்து அடங்க நீண்ட நேரம் ஆனது.

மதுக்கோப்பை தரையில் விழுந்த சத்தம் எழுந்ததும் மாளிகைத் தலைவனின் உடல் ஒரு கணம் அதிர்ந்து அடங்கியது. மாளிகைத் தலைவனை நோக்கி, “கவனத்தை எங்கே வைத்திருக்கிறீர்கள்?” என வினவிய இந்திரசேனை, “பரவாயில்லை. வேறொரு கோப்பையில் மதுவைக் கொண்டுவருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

பணியாட்கள் சிலர் அங்கு நின்றாலும் இந்திரசேனையின் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பினால் மாளிகைத் தலைவனே சென்று மீண்டும் மதுவைக் கோப்பையில் ஊற்றிக் கொண்டுவந்தான். இம்முறை கவனத்துடன் கோப்பையை நீட்டினான். கோப்பையை வாங்கிய இந்திரசேனையின் கரத்திலிருந்து மீண்டும் கோப்பை நழுவி தரையில் விழுந்து அமைதியான மாளிகையில் பெருஞ்சத்தத்தை எழுப்பி உருண்டது.

மாளிகைத் தலைவனை நோக்கிய இந்திரசேனை, “எவரிடம் எந்தப் பணியை ஏவ வேண்டுமோ, அவரிடம் அப்பணியை ஏவ வேண்டும் என்பதை எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டீர்கள்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தவள் சற்றுத் தொலைவில் அவளது கட்டளைக்காகக் காத்திருந்த பணிப் பெண்ணை நோக்கி, “மது கொண்டுவா” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அவளது கட்டளையை ஏற்ற பணிப்பெண் வேகமாகச் சென்று பெரிய தங்கத்தட்டு ஒன்றின் மீது மதுக்கோப்பையை வைத்து அவனிடம் நீட்டினாள். மாளிகைத் தலைவனை நோக்கிய இந்திரசேனை கோப்பையை எடுத்து மதுவை உறிஞ்சினாள்.

அப்பொழுது எவரும் எதிர்பாராத வகையில் தனது அறையிலிருந்து மோரியப் பேரரசன் தெய்வங்களுக்குப் பிரியமான அசோகப் பியதசி, “அங்கே என்ன சத்தம்?” என்ற வினாவுடன் வந்தான்.

இரவின் இரண்டாவது சாமம் தொடங்கியிருந்ததால் தனது உடலில் அணிந்திருந்த ஆபரணங்கள், படோடப ஆடைகள், எப்பொழுதும் இடையில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் அவனது வாளுறை ஆகிய எவற்றையும் தாங்கியிருக்காமல் இடைத்துணி ஒன்றையும் கையில் பாதுகாப்பிற்காக குறுவாள் ஒன்றை மட்டும் தாங்கிக்கொண்டு அமைதியான முகத்துடன் வந்துகொண்டிருந்தான் அசோகவர்த்தன். தன்னுடன் உடன் பிறந்தவர்களைக் கொன்று அரியணையைக் கைப்பற்றியிருந்ததால் அசோகன் உறக்கத்திலும் கூட பாதி விழிப்பான நிலையிலேயே காணப்பட்டான். சிலரைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல் சந்தேகத்துடனும், எப்பொழுது, எந்த விதத்தில் ஆபத்து சூழும் என்று தெரியாமல் உறக்கம் மற்றும் நிம்மதியின்றியே காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டிருந்ததால் அசோகனது முகமானது அகவையை மீறி வயோதிகம் குடிகொள்ளத் தொடங்கியிருந்தது. அவனது விழிகளைச் சுற்றி கருவளையம் தோன்றியிருந்தது. பார்வை ஒளியிழந்து முகமானது சுருங்கத் தொடங்கி அகவை அதிகமாக வயோதிகத்துடன் தோற்றமளித்தான்.

அவனது இளைய மனைவி திஷ்யரக்சாவின் உடலில் பூசியிருந்த சந்தனம் நடந்து வந்தவனது தோளில் ஒட்டியிருந்தது. முகத்தில் வளர்ந்திருந்த ஒருகிழமை பிடரி மயிரில் ஓரிரு முல்லை இதழ்கள் காணப்பட்டன. அவனது நடை ஓரளவிற்குத் தளர்ந்திருந்தது. அசோகனது வயது நாற்பதைக் கடந்திருந்தாலும் அந்த வயதிற்குரிய கம்பீரம் நடையில் இல்லாமல் நடந்து வந்தான்.

அசோகவர்த்தனின் சத்தத்தைக் கேட்டதும் மதுவை உறிஞ்சிக்கொண்டிருந்த இந்திரசேனை மரியாதை நிமித்தமாக எழுந்து நின்றாள். அப்பொழுது அங்கு வந்த மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் தரையில் உருண்டு கிடந்த மதுக் கோப்பையையும் அதற்கு அருகில் நிற்கொண்டிருந்த மாளிகைத் தலைவனையும், பணிப் பெண்ணையும் கோபத்துடன் முறைத்தான்.

அப்பொழுது இந்திரசேனை, “தவறு அவர்கள் மீதில்லை பேரரசே, என் மீதுதான். நான்தான் இரண்டுமுறை எனக்களிக்கப்பட்ட மதுக் கோப்பையை தவறவிட்டு விட்டேன். மன்னிப்பீர்களாக” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தவள் வணங்கினாள்.

இரவு இரண்டாம் சாமப் பொழுதில் இந்திரசேனையை எதிர்பார்த்திராத மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன், “எதற்காக மகளே?” என வினவினான்.

“தங்களை எழுப்புவதற்கு வேறு மார்க்கம் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆதலால் கோப்பையைத் தவறவிட்டு சத்தமெழுப்பி விட்டேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“என்னை எழுப்புவதற்கு வேறு மார்க்கம் கிடைக்கவில்லையா?” என வலிய முகத்தில் புன்னகையை வரவழைத்துக்கொண்டு வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

“ஆமாம். தாங்கள் உறக்கத்திலும் விழித்துக்கொண்டிருப்பவர் என்பதை அறிந்தே கோப்பையைத் தவறவிட்டு சத்தமெழுப்பினேன். இடையூருக்கு மன்னிப்பை வேண்டுகிறேன் பேரரசே” என மன்னிப்பைக் கோரினாள்.

“காரணமில்லாமல் நீ இரவு இரண்டாம் சாமப் பொழுதில் என்னைத் தேடி வந்திருக்க மாட்டாய்” எனத் தெரிவித்த அசோகவர்த்தன் என்னுடன் வா” என அழைத்துக்கொண்டு நடக்கலானான்.

இந்திரசேனை அமைதியாக அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

இருவரும் அசோகவர்த்தனின் அந்தரங்க அறைக்குச் செல்லலானார்கள். அங்கே நின்ற பணிப் பெண்ணிடம், “இருவருகும் மதுக்

கோப்பைகளைக் கொண்டு வா” எனக் கட்டளையிட்டவன் சாளரத்தின் மீது கிடந்த திரைச் சீலையை நீக்கினான்.

சோனை நதியிலிருந்து குளிர்ந்த காற்று வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது.

பணிப்பெண் இரண்டு மதுக் கோப்பைகளை ஏந்திக்கொண்டு வந்தாள். வந்தவள் இரண்டு மதுக் கோப்பையையும் உறிஞ்சினாள். சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்றவள், “நஞ்சு கலக்கப்படவில்லை, பாதுகாப்பானது தான்” எனத் தெரிவித்தபடியே இருவரிடமும் கொடுத்துவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றாள்.

இருவருமே மதுக் கோப்பையை உறிஞ்சினார்கள். தேறலின் சுவை நாக்கு வழியே மூளைக்கு ஏறிக்கொண்டிருந்தது. அது தந்த மெல்லிய மயக்கத்தை இருவருமே அனுபவிக்க அசோகவர்த்தன், “கலிங்கத்திற்கு தூது சென்ற தூதுவன் திரும்பி வந்துவிட்டான்” எனத் தெரிவித்தான்.

இந்திரசேனை அமைதியாக எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்காமல் மதுவை உறிஞ்சியபடி அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“அவன் கொண்டு வந்திருந்த செய்தி எனது உறக்கத்தை விரட்டி விட்டிருந்தது.”

“ஆதலால் தான் மதுக் கோப்பைகள் உருண்ட சத்தம் எழுந்ததுமே வந்துவிட்டீர்களா பேரரசே?”

“ஆம்.”

“என்ன செய்தியைக் கொண்டு வந்தான்?”

“எதிர்பார்த்த செய்தி தான்.”

“தங்களது முடிவு என்ன?”

“இயன்றவரைப் போரைத் தவிர்க்கலாம் என்று நினைத்தேன்.”

“.....”

“தூதுவன் கொண்டு வந்த செய்தியைப் பற்றிக் கூறுங்கள் பேரரசே.”

“கலிங்காதிபதி உடன்படிக்கைக்கு ஒத்துழைக்க மறுக்கிறார். நமது மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொள்ள அவர்களுக்கு விருப்பமில்லை.”

“போர் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டு விடமால் அல்லவா?”

“நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். ஆனால், கலிங்கர்களுக்கு நாம் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறோம் அல்லவா. ஆதலால் தான் போர் அவசியமா என்று சிந்திக்கிறேன்.”

“எந்த விதத்தில் கலிங்கர்களுக்கு நாம் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறோம் பேரரசே?”

“தனநந்தர்களை வீழ்த்துவதற்கும், மோரியப் பேரரசைக் கைப்பற்றவும் சாணக்கியருக்கும், சந்திரகுப்த மௌரியருக்கும் முதன் முதலில் உதவியவர்கள் கலிங்கர்கள். நமக்காகப் பல போர்களில் கலிங்கர்கள் முன்னின்று வெற்றியைத் தேடித் தந்திருக்கிறார்கள். எனது தாத்தா சந்திரகுப்த மௌரியர், தந்தை பிந்துசார மௌரியர் தற்பொழுது நான் வரையிலும் கலிங்கர்களுடன் மண உறவு கொண்டிருக்கிறோம். மோரியப் பேரரசிற்கு ஒரு காலத்தில் தூணாக விளங்கிய நாடு கலிங்கம். அது மட்டுமல்லாமல் சுசீமன் ஒரு முறை என்னைக் கொலை செய்ய முயற்சித்த வேளையில் எனக்கு ஆதரவு அளித்தவர்கள் கலிங்கர்கள். நான் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய வேளையில் கலிங்கர்கள் போர்தொடுத்து வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், என்னை முதன் முதலில் அங்கீகரித்தவர்கள் அவர்கள் தான். ஆதலால் தான் கலிங்கத்தின் மீது போர் நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள வேண்டுமா என்று சிந்திக்கிறேன்.”

“தங்களது தந்தை பிந்துசார மோரியர் செய்த அதே தவறைத் தாங்களும் செய்ய வேண்டாம் என்பது எனது விருப்பம்.”

“பிந்துசாரனை இன்னொருமுறை எனது தந்தை என்று கூறாதே. அவன் சுசீமனது தந்தை” எனக் கோபத்துடன் சொற்கள் வெளிப்பட்டன அசோகவர்த்தனிடமிருந்து.

“மன்னிக்கவும் பேரரசே” எனத் தெரிவித்தவள், “அவர் செய்த பெரும் பிழை கலிங்கத்தை வீழ்த்தாமல் தென்னகத்தை நோக்கிப் படையெடுத்தது.

அதே தவறைத் தாங்கள் புரியவேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் சிந்தனையும், குழப்பமும் சூழ்ந்து அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

அப்பொழுது இந்திரசேனை அசோகனை நோக்கி, “பேரரசே, சில தினங்களுக்கு முன் நான் ஒரு கனவு கண்டேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“என்ன சொர்ப்பனம்?”

“பாரதவர்சம் முழுவதும் நமது மௌரியக் கொடி பறக்கிறது. தங்களை எதிர்க்கத் துணிந்திருக்கும் கலிங்காதிபதி, தெற்கே மூவேந்தர்கள் ஆகியோர் உங்களது காலடியில் கப்பத்துடன் கிடக்க இந்திரன் தங்களுக்கு பாரதவர்சத்தின் பேரரசராக முடிசூட்டுகிறான். அதுமட்டுமல்லாமல் விக்ரமாதித்யருக்கு அளித்த அதே அரியாசனத்தை தங்களுக்கும் அவன் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவள் தனது கனவைக் கூறக் கூற அசோகவர்த்தன் கனவுலகிற்குள் நுழைந்தான். அவனது விழிகளில் ஆசை பெருகுவதைக் கண்ட இந்திரசேனை மகிழ்ச்சியுடன், “பேரரசே” என அழைத்தாள்.

நீண்ட நேரம் கழித்து, “கூறு மகளே” எனத் தெரிவித்தான்.

“இதுவரை எவராலும் வீழ்த்தப்படாத தென்னகத்தை நாம் வீழ்த்துவோம். நம்மை எதிர்க்கத் துணிந்திருக்கும் கலிங்கர்களை மண்ணாடு மண்ணாக்குவோம்.”

“பிந்துசாரரின் காலத்தில் அவந்தியின் ஆட்சியாளனாக நான் அமர்ந்திருக்கையில் எனக்குத் தீராத தலைவலியாக விளங்கிய தென்னவர்களை என்னால் வீழ்த்த இயலவில்லை. நான் நேரடியாக போரில் பங்குகொண்ட பிறகும் நம் படை தோற்றுவிட்டே திரும்பியது. கரும்பெண்ணை நதியைக் கூட நம் படையால் கடக்க இயலவில்லை.”

“தென்னாட்டவரை வீழ்த்தாமலே பிந்துசாரர் ‘அமிர்தகாரர்’ என்ற பட்டத்தை சூட்டிக்கொண்டார். ஆனால், அவரால் வீழ்த்த இயலாத

தென்னாட்டவர் மூவரையும் வீழ்த்திவிட்டு அமிர்தகாரர் எனும் பட்டத்தைத் தாங்கள் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும்.”

இந்திரசேனையைப் பார்த்த அசோகவர்த்தன், “உனது விருப்பத்தை நான் என்று மகளே நிறைவேற்றாமல் இருந்திருக்கிறேன். பல காலம் நான் நினைத்திருக்கிறேன். நீ எனக்கு ஆண்மகனாக பிறந்திருக்க வேண்டும் என்று. ஆனால் பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டாயே.”

“பெண்ணாகப் பிறந்தால் என்ன பேரரசே, தற்பொழுதும் தங்களது அன்பிற்கும், நம்பிக்கைக்கும் உரியவள் நான் தானே.”

“ஆமாம். அதில் தயக்கமே இல்லை. நீ மட்டும் எனக்கு மகனாகப் பிறந்திருந்தால் இந்நேரம் நான் இந்த உலகத்தையே கைப்பற்றி இருப்பேன். நான் மனதில் நினைப்பதற்குள் நீ செயல்படுத்தி முடித்திருப்பாய். ஆதலால் தான் எனது மகன் குணாளனுக்கு உன்னை மணமுடித்து பட்டத்து ராணியாக நீ வலம்வர வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.”

இந்திரசேனை புன்னகைத்தாள்.

“போர் நடவடிக்கையைத் தொடங்கிவிடு.”

“ஏற்கனவே தொடங்கிவிட்டேன் பேரரசே.”

இந்திரசேனையை வியப்புடன் பார்த்தான் அசோகவர்த்தன்.

“ஆமாம் பேரரசே.”

“என்னென்ன செய்திருக்கிறாய்?”

“நம் முதன்மை ஒற்றர் தலைவர் ருத்ரதாமரையும், வஜ்ரதத்தனின் மைந்தனான வருணனையும் துளு நாட்டிற்கு முதன்மை அமைச்சரின் கட்டளையின் பேரில் அனுப்பி வைத்துவிட்டேன். இன்னும் சில கிழமைகளில் அவர்கள் இங்கு வந்து சேர்ந்துவிடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். அதே வேளை நம் ஒற்றர்களை கலிங்கத்தை நோக்கியும், தெற்கே கரும்பெண்ணை நதிக்கு அப்பாலும் அனுப்பியிருக்கிறேன்.”

“பிறகு...”

“போர் பற்றி விவாதிக்க பட்டத்து இளவரசர் குணாளர் மற்றும் செல்யுகசை பாடலிக்கு உடனே திரும்ப தங்களது பெயரில் உத்தரவிட்டிருக்கிறேன். அதுமட்டுமல்லாமல்...” எனத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்த இந்திரசேனை தயக்கத்துடன் பேசுவதை நிறுத்தினாள்.

“இனியும் விவாதிக்க என்ன மகளே இருக்கிறது. இளவரசர்களை எதற்காக வீணாக அழைத்திருக்கிறாய்?”

“இளவரசர்கள் போர்க்களத்தில் துணை நின்றால் நம் வீரர்கள் மேலும் உத்வேகம் கொண்டு போரிடுவார்கள். போர்க்களத்தில் தாங்கள் அல்லது நம் இளவரசர்கள் படையுடன் இருக்க வேண்டியது அவசியம். ஆதலால் தான்.”

“உன்னை நினைத்து நான் பெருமையடைகிறேன் மகளே. எனது மகன்கள் செய்ய வேண்டிய பணி இவை. ஆனால், அவர்கள் அந்தப்புரக் கன்னிகளே கதி என்று காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். எந்தவித தயக்கமும் உனக்குத் தேவையில்லை. நீ எந்தப் பணியை செய்தாலும் எனக்கு மகிழ்ச்சி தான். தொடர்ந்து கூறு” எனக் கட்டளையிட்டான் அசோகவர்த்தன்.

“நம் சில யானைகளையும், தங்கத்தையும் விட்டுக்கொடுத்து பாரசீகத்திலிருந்து கடற்படையைத் திரட்ட வஜ்ரதத்தனுக்கு இரகசியமாக ஆணையிட்டுள்ளேன். சூழ்நிலைக்குத் தகுந்த வாறு அனைத்து கட்டளைகளையும் நான் தங்களது பெயரிலும், எனது பெயரிலும் வழங்கிக்கொண்டு இருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தது தான் தாமதம் அசோகவர்த்தனின் விழிகளில் வியப்பு தோன்றியது. பிறகு, “கீழைக் கடலும் மேலைக் கடலும் நமக்கு அடங்கியிருக்க யானைகளை விட்டுக்கொடுத்து கடற்படையை தயார்படுத்த வேண்டிய அவசியம் என்ன?” என வினவினான்.

“நம்மை விடவும் தென்னாட்டவர்கள் கடற்போரில் வல்லவர்கள் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆக வேண்டும் பேரரசே. வலிமையான கடற்படை இல்லாமல் நம்மால் தென்னகத்தின் கடலோரமிருக்கும் ஒரு கோட்டையைக் கூட கைப்பற்ற இயலாது.”

“துளு நாட்டிற்கு ருத்ரதாமனை அனுப்ப வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“இருக்கிறது. தெற்கே சேரர், சோழர் பாண்டியர் தவிர்த்து துளு நாட்டின் கொங்கண வேந்தன் நன்னன் பெரும் செல்வத்திற்கு உரியவன். அது மட்டுமல்லாமல் அவனது பாழிக் கோட்டை மட்டும் நமக்குக் கிடைத்தால் தென்னகத்தில் நமக்கொரு வலிமையான தளம் கிடைத்துவிடும். பிறகு எளிதில் நம்மால் தென்னகத்தை விழுங்கிவிட இயலும். துளு நாட்டின் முதன்மை அமைச்சர் கோசர் தலைவன் அஃதையின் முன்னோர்கள் வடக்கிலிருந்து தெற்கு நோக்கிச் சென்று குடியேறியவர்கள். ஆதலால் ருத்ரதாமனின் மூலம் அஃதைக்கு தூது அனுப்பியிருக்கிறேன். எப்படியும் அஃதை நல்ல செய்தியுடன் வருவான் என்று என்று நம்புகிறேன்.”

“அஃதை சம்மதிக்காவிட்டால்?”

“பொருளுக்கும், பதவிக்கும் ஆசைப்படாதவர்கள் இவ்வுலகில் யார் பேரரசே இருக்கிறார்கள். ருத்ரதாமன் பேசுவதில் வல்லவன் என்பதைத் தாங்களே அறிவீர்கள். ஆதலால் அவன் நிச்சயம் அஃதையை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு வருவான் என்று நம்புகிறேன்.”

“மேற்கொண்டு உனது திட்டம்?”

“ருத்ரதாமனுக்காக காத்திருக்கிறேன். அவன் கொண்டு வரும் தகவலைப் பொறுத்தே நான் மேற்கொண்டு முடிவெடுக்கப்போகிறேன்.”

“ம்ம்ம்...” எனத் தெரிவித்து சிந்தித்த அசோகன், “கலிங்கத்தின் மீது திடீரென்று போர் தொடுப்பதற்கு காரணம் என்று எதைக் கூறுவது மகளே?” என வினவினார்.

“சற்று முன் தான் கிரிகாவிடம் கட்டளையிட்டு வந்தேன்.”

“என்ன கட்டளை.”

“கலிங்கத்தின் எல்லையை ஒட்டிய மௌரிய எல்லையில் கலிங்கர்களின் போர்வையில் எரியூட்டக் கட்டளையிட்டிருக்கிறேன்.”

“நல்ல திட்டம். இந்த ஒரு காரணம் நமக்குப் போதும்.”

“இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது.”

“என்ன?”

“அக்காரணம் நிச்சயம் தங்களது உறக்கத்தைக் கெடுத்துவிடும் என்று நம்புகிறேன். ஆதலால் தான் அதைத் தங்களிடம் தெரிவிக்கலாமா அல்லது வேண்டாமா என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

“புதிர்போட வேண்டாம். காரணத்தைத் தெரிவி” எனக் கட்டளையிட்டான் அசோகன்.

“சாருமித்திரன் இன்னும் இறக்கவில்லை.”

“சாருமித்திரன்” என ஒரு முறைக் கூறிக்கொண்ட அசோகன், “இந்தப் பெயரை எங்கோ கேள்விப்பட்டிருக்கிறேனே?” என வினவினான்.

“உங்களது மைந்தன் தான்.”

“எனது மைந்தனா?”

“ஆம்.”

“என்ன பிதற்றுகிறாய்? எனக்குத் தெரியாமல் எனக்கு மகன் எப்படிப் பிறக்க முடியும்?”

“உங்களுக்குப் பிறப்பவர்கள் மட்டும் தான் உங்களுக்கு மகன் என்று இல்லை.”

“பிறகு?”

“உங்களது தமையன் சுசீமனின் மகன் கூட தங்களுக்கு மகன் தானே பேரரசே” என இந்திரசேனை புன்னகையுடன் தெரிவிக்க அசோகனின் முகம் விகாரமாகத் தொடங்கியது. கோபத்தில் அவனது முகம் சிவந்தது. பிறகு அதே கோபத்துடன், “ஆமாம்... எனக்கு நன்கு நினைவிற்கு வருகிறது. சுசீமனுக்கு சாருமித்திரன் என்ற மகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் இன்னுமா உயிருடன் இருக்கிறான்?”

“ஆம்.”

“சுசீமனின் புதல்வர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள் என்றல்லவா எனக்குத் தகவல் கொடுத்தார்கள்?”

“ஆம். அது தவறான தகவல் பேரரசே.”

“அவர்களை என்ன செய்கிறேன்...” எனக் கூறியபடியே கோபத்துடன் எழுந்த அசோகனை நோக்கி, “கவலை வேண்டாம் பேரரசே. நமக்குத் துரோகமிழைத்த ஆறு பேரை தீக்கிரையாக்கி விட்டே தங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறேன்.”

“நல்ல செயல் மகளே. உனது செயல் வேகம் எனக்கு வியப்பையும், பிரமிப்பையும் அளிக்கிறது.”

“இன்னொரு தகவல்.”

“என்ன?”

“சாருமித்திரனுக்கு அடைக்கலம் கொடுப்பது யார் என்று தெரியுமா?”

“யார்?”

“கலிங்கர்கள்.”

நின்றுகொண்டிருந்த அசோகவர்த்தன் கவலையுடன் அமர்ந்தான். அவனது முகத்தில் சிந்தனை படர்ந்தது. அச்சிந்தனையோடு கோபமும் தலைக்கேறிக் கொண்டிருந்தது.

அவனை நோக்கி, “தற்பொழுது கூறுங்கள் பேரரசே. கலிங்கத்தின் மீது போர் தொடுப்பதில் தங்களுக்கு மாற்றுக் கருத்து ஏதேனும் இருக்கிறதா?” என வினவினாள்.

“துளியளவும் இல்லை.”

“சாருமித்திரன் தற்பொழுதே தனது வேலையைத் தொடங்கிவிட்டான். நம் படைத் தலைவர்கள் சிலரை மிரட்டியும், தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தியும் தன் பக்கம் ஈர்க்க முயற்சி செய்கிறான். நம் இளவல் விருகோதரனையும் கொலை செய்ய கலிங்கர்கள் மூலம் முயற்சித்தான்.”

“விருகோதரன் நலமாகத்தானே இருக்கிறான்?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

“அவன் நலம் தான். தங்களது மாளிகைக்கு முன் தங்களது கட்டளைக்காக காத்திருக்கிறான்.”

“யார் அங்கே...” என எழுந்த அசோகனின் குரலைத் தொடர்ந்து பணிப் பெண் ஒருத்தி அவர்களின் அறைக்குள் நுழைந்தாள். அவளிடம், “விருகோதரனை உடனே அழைத்து வா” எனக் கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்தாள்.

அப்பணிப் பெண் உடனே அறையை விட்டு அகன்றாள்.

“கலிங்கர்கள் நம்முடன் எப்பொழுதுமே இணக்கமாகத் தான் செல்வார்கள். இம்முறை போருக்குத் தயார் என்று கூறியது சாருமித்திரனின் பின்புலம் தான் காரணமா? என்னை வீழ்த்தி சாருமித்திரனை அரியணையில் அமர்த்த கலிங்க மன்னன் முடிவு செய்து விட்டான். இனி அவர்களை விட்டு வைக்கக் கூடாது. தசவர்க்கிகளை கிரிகாவின் தலைமையில் அனுப்பி வைத்துவிடு மகளே. கலிங்க மன்னனும். சாருமித்திரனும் மரணத்தைத் தழுவட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“அவர்களைத் கிரிகாவின் மூலம் இரகசியமாகக் கொல்வதில் நமக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை பேரரசே. நாம் படை நடத்திச் சென்று கலிங்கர்களை வீழ்த்தினால் தான் தென்னாட்டவர் நம்மைக் கண்டு அஞ்சுவார்கள். கலிங்கத்தின் வெற்றி நம் சிற்றர்களின் கொட்டத்தை நிச்சயம் அடக்கும். தாங்கள் பதவி ஏற்றபிறகு இதுவரை எந்த போரும் நடைபெறவில்லை. ஆதலால் சிற்றர்கள் திமிர் முயற்சித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். நம் மேலாண்மையை அனைவரின் மீதும் திணிக்க கலிங்கப் போர் இன்றியமையாதது. பலவாறு சிந்தித்துப் பார்த்துவிட்டேன். கலிங்கப் போர் நிச்சயம் நடைபெற வேண்டும்.”

“சரி” என அசோகவர்த்தன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் விருகோதரன் உள்ளே நுழைந்தான்.

அவனிடம் அசோகன், “இந்திரா கூறுவது அனைத்தும் உண்மையா?” என வினவினான்.

“ஆம் தந்தயே.”

“உனக்கு எந்த ஆபத்தும் ஏற்படவில்லையே. நம் வீரர்கள் சரியாகத் தானே உன்னைக் காத்தார்கள்?”

“இல்லை தந்தையே. நான் தங்களுக்கு முன் உயிரோடு இருப்பதற்கு காரணமே தென்னாட்டு நாடோடி ஒருவரின் உதவி தான். அவர் தான் சமரிட்டு கலிங்கர்கள் அனைவரையும் கொன்று என்னைக் காத்தார். ஆனால்... ஆனால்...” எனக் கூறிய விருகோதரனின் விழிகள் கண்ணீரைக் கசிந்தன.

“என்ன நடந்தது?”

“எனது காதலி என்னைக் காக்க வேண்டி இறந்துவிட்டாள்.”

அவ்விடத்தில் அமைதி நிலவியது. அங்கு நின்ற அசோகவர்த்தன் மற்றும் இந்திரசேனை ஆகிய இருவருமே உண்மைக் காதலை அதுவரை உணராதவர்களாக இருந்தார்கள். ஆதலால் விருகோதரனின் கண்ணீர்த் துளியின் மதிப்பை அவர்களால் அறிய இயலவில்லை.

அசோகன், “காதலிக்காகவா கலங்குகிறாய். இந்த மோரிய நாடே உன்னுடையது தான். உனக்கு எப்பெண்ணைப் பிடிக்கிறதோ, அப்பெண்ணையே நீ மணந்துகொள். இதற்காக நீ கலங்க வேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

விருகோதரன் அமைதியாக நிற்க இந்திரசேனை, “தாங்கள் எனக்கொரு அனுமதியை அளிக்க வேண்டும்” என வேண்டினாள்.

“எதற்கு அனுமதி?”

“ருத்ரதாமன் செய்தியைக் கொண்டுவந்த பிறகு நான் கலிங்கத்திற்குள் ஊடுருவலாம் என்று இருக்கிறேன்.”

“என்ன?” என இருவருமே பதறினார்கள்.

“ஆமாம். நானே இம்முறை நேரடியாகச் சென்று கலிங்கர்களைப் பற்றியும், அவர்களின் போர் திட்டத்தைப் பற்றியும் வேவு பார்க்கப் போகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“இது ஆபத்தான பயணம் தேவி” என முதலில் விருகோதரன் தெரிவிக்க அசோகவர்த்தன், “இந்த விபரீத எண்ணத்தைக் கைவிட்டுவிடு”

எனத் தெரிவித்தான்.

“நான் ஏற்கனவே முடிவு செய்துவிட்டேன் பேரரசே. நம் படை கலிங்கத்தை எளிதில் வீழ்த்தி பிறகு தென்னகம் நோக்கியும் முன்னேற வேண்டும். அதற்கு நாம் கலிங்கர்களைப் பற்றி அறியவேண்டும்.”

“நீ செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நம் ஒற்றர்களை அனுப்பி வைப்போம்.”

இந்திரசேனை அமைதியாகக் காணப்பட்டாள்.

“நீ படையுடன் சென்றால் மட்டும் போதுமானது” எனக் கட்டளையிட்டான் அசோகவர்த்தன்

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை அதற்குப் பிறகு எந்த மறுப்பையும் தெரிவிக்கவில்லை.

இந்திரசேனை மற்றும் விருகோதரன் மோரியப் பேரரசன் விருகோதரனிடம் விடைபெற்றுச் செல்லலானார்கள்.

அன்றைய இரவின் உறக்கத்தை சாருமித்திரன் கவர்ந்து சென்றுவிட அசோகமித்திரன் உறக்கமின்றியே இரவைக் கழிக்கத் தொடங்கினான்.

இந்திரசேனையுடன் சென்ற விருகோதரன், “தாங்கள் எதிர்பார்த்து வந்த காரியம் நிறைவேறிவிட்டதில் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சி தானே தேவி?” என வினவினான்.

“மம்ம்... மகிழ்ச்சி தான்” எனத் தெரிவித்தவள் படை புறப்பட்டதும் நான் கலிங்கத்திற்குள் நுழையப் போகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“பேரரசரின் கட்டளையை மீறப் போகிறீர்களா?”

“ஆமாம்” எனத் தெரிவித்தவள் பிறகு, “அந்தப்புரத்தில் அமர்ந்தபடி வரும் கட்டளைகளை எல்லாம் என்னால் ஏற்று நடக்க இயலாது” எனத் தெரிவித்தவள் தனது புரவியின் மீது தாவினாள்.

“சிந்தித்து செயல்படுங்கள் தேவி. தாங்கள் எது செய்தாலும் நான் துணையாக இருப்பேன்” என விருகோதரன் தெரிவித்த அடுத்த கணம் அவள்

தனது மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானாள்.

அவள் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த விருகோதரனும் பிறகு
தனது மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானான்.

29 அகப்பட்ட ஒற்றன்

தனது ஒன்பது துணைத் தலைவர்களும் தனக்கு முன் அமைதியாக நிற்க அவர்களைப் பார்த்தபடியே நின்றனுகொண்டிருந்தான் தசவர்க்கிகளின் தலைவனான கிரிகா.

தனது துணைத் தலைவர்களை நோக்கி, “நமக்கு புது கட்டளை வந்திருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“கட்டளையிடுங்கள் தலைவரே” என ஒன்பது பேரும் ஒரே நேரத்தில் தெரிவித்தார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்தபடியே நடந்த கிரிகா, “நமக்கு முன் இரண்டு கட்டளை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டுமே இரகசியமானது” எனத் தெரிவித்தான்.

தசவர்க்கிகளில் ஒருவன், “நமக்கு விதிக்கப்படும் கட்டளைகள் அனைத்துமே மிகவும் இரகசியமானது என்பதை நான் அறிவேன் தலைவரே. தாங்கள் பரம இரகசியமானது என்பதை அழுத்திக் கூறுவதிலிருந்தே இப்பணியின் முக்கியத்துவத்தை நாங்கள் உணர்கிறோம். கட்டளையிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“முதல் கட்டளை” எனத் தெரிவித்த கிரிகா தனது துணைத் தலைவர்களைப் பார்த்தபடியே நடக்கலானான். ஒன்பது பேரும் வரிசையாக நின்றனுகொண்டிருந்தார்கள். அனைவருமே எப்பொழுதும் உடலில் அணியும் கருப்பு நிற கிடிகம், இடையில் நீண்ட வாள், முகத்தில் முகமூடி ஆகியவற்றை அணிந்திருந்தார்கள். சற்றுத் தொலைவில் ஒன்பது பேரின் கருமை நிற புரவி நின்றனுகொண்டிருந்தது. அவர்களைப் பார்த்தபடியே, “கலிங்கத்தின் மோரிய எல்லை தீயிடப் பட வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

ஒன்பது பேரும் அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தார்கள்.

“கலிங்கர்களின் போர்வையில் நீங்கள் செய்யும் அட்டகாசங்கள் இன்னும் ஒரு கிழமைக்குள் பாடலி வரை வந்திருக்க வேண்டும். எல்லைப் பகுதியில் வசிக்கும் மக்களின் அழுகுரலைக் கேட்டு பாடலியில் வசிப்பவர்கள் கலிங்கத்தின் மீது போர் தொடுக்க வேண்டும் என்று பகிரங்கமாக பேரரசரிடம் தெரிவிக்க வேண்டும். அந்த அளவிற்கு உங்களது செயல்பாடுகள் கொடுமையானதாக இருக்க வேண்டும்.”

அவனது கட்டளையை கேட்டுக்கொண்டு அனைவரும் அமைதியாக நிற்குகொண்டிருந்தார்கள்.

“நீங்கள் புரவியில் செல்வீர்களோ? அல்லது பறக்கும் பொறியில் செல்வீர்களோ? எனக்குத் தெரியாது. இன்னும் இரண்டு தினத்திற்குள் ஒன்பது பெரும் கலிங்க எல்லையான மகாநதியை அடைந்திருக்க வேண்டும். அடுத்த கிழமைக்குள் மக்களின் அழுகுரல் இங்கே பாடலியில் எதிரொலிக்க வேண்டும்.”

“மோரிய எல்லைப்படை வீரர்கள்?” எனக் கேள்வி எழுப்பினான் தசவர்க்கிகளில் ஒருவன்.

“தனது எல்லை தீக்கிரையாக்கப்படும் வேளையில் எல்லைக் காவல் வீரர்கள் அமைதியாக இருப்பார்களா என்ன?”

“அவர்களின் தாக்குதலையும் நாங்கள் எதிர்கொள்ள நேரிடுமா?”

“உறுதியாக. கலிங்கர்களின் பெயரில் அல்லவா தீயிட்டுக் கொளுத்தப் போகிறீர்கள்.”

“இன்னொரு கட்டளை என்ன தலைவரே?”

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்திய கிரிகா எச்சரிக்கையுடன், “தேவி இந்திரசேனை எனக்கு இரகசியமாகப் பிறப்பித்த கட்டளை இது. நாம் இதுவரை செய்த இரகசிய நடவடிக்கைகளில் இதுதான் தலையாயது” எனப் பீடிகையுடன் தொடங்கினான்.

அனைவரும் அமைதியாக நிற்குகொண்டிருந்தார்கள்.

கலிங்கத்தில் சாருமித்திரன் என்பவன் தலைமறைவாக ஒளிந்திருக்கிறான். அவனைத் தேடிக் கொலை செய்ய வேண்டும்.

“அவனைப் பற்றிய அடையாளம்?”

“எதுவும் கிடைக்கவில்லை. பெயர் மட்டுமே நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் அடையாளம்.”

“உத்தரவை ஏற்றுக்கொண்டோம் தலைவரே” என ஒரு தசவர்க்கி தெரிவிக்க மற்றொருவன், “வெற்றியுடன் திரும்புகிறோம்” எனத் தெரிவித்து புறப்பட ஆயத்தமானான்.

“நீங்கள் ஒன்பது பேரும் உயிருடன் திரும்புவதைப் பற்றியோ அல்லது அங்கேயே மடிவதைப் பற்றியோ எனக்குக் கவலை இல்லை. எனக்கு இரண்டு காரியங்களும் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். ஏற்கனவே கலிங்க இளவரசனைத் தீர்த்துக்கட்ட சென்றவனது நிலை என என்று தெரியவில்லை. கன்னியுடன் சென்றவன் அவளுடனே ஐக்கியமாகிவிட்டான அல்லது கலிங்க இளவரசரிடம் அகப்பட்டு மடிந்துவிட்டானா என்று எந்த தகவலும் வரவில்லை. எல்லையைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த விருகோதரருக்கும் அவனது நிலையைப் பற்றிய தகவல் தெரியவில்லை. ஆதலால், செயல் முக்கியம்” என எச்சரித்தான் கிரிகா.

ஒன்பது தசவர்க்கிகளும் இடையிலிருந்து வாளினை உருவினார்கள். உள்ளங்கையைக் கிழித்துக்கொண்டு, “எங்களது குருதி மீது ஆணையாகக் கூறுகிறோம். செயலை முடித்துவிட்டுத் திரும்புவோம். இல்லையேல் அங்கேயே மடிவோம்” என அனைவரும் ஒருசேர வழக்கமாகத் தெரிவிக்கும் உறுதி மொழியைக் கூறியவர்கள் தத்தம் புரவிகளின் மீது தாவி அப்பொழுதே கலிங்கத்தின் எல்லைப் பகுதியான மகா நதியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் அனைவரும் புறப்பட்டுச் செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கிரிகா தகவலைத் தெரிவிக்க இந்திரசேனையின் மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானான்.

தசவர்க்கிகள் ஒன்பது பேரும் புறப்பட்டுச் சென்ற நாளிலிருந்து ஆறாவது நாளின் அதிகாலை முதலே பாடலி முழுவதும் செய்தி பரவத்

தொடங்கியது. பாடலியின் முச்சந்தி ஒன்றில் பலர் கூட்டமாக ஒன்று சேர்ந்து பேசிக்கொள்ளலானார்கள்.

“கலிங்கர்கள் தொடர்ந்து மோரிய எல்லையைத் தாக்கி கிராமங்களையும், விளை நிலங்களையும் தீயிட்டுக் கொளுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்” என ஒருவன் தெரிவித்தான்.

“நமது எல்லைப்படைக் காவல் வீரர்கள் நமது மக்களையும், எல்லையையும் காக்காமல் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்?” என வினவினான் மற்றொருவன்.

“நமது எல்லைக் காவல் வீரர்கள் மகாநதிக்கு வடக்கே நிலை கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், கலிங்கர்கள் புத்திசாலித் தனமாக கலிங்கத்தின் மேற்கு எல்லையை எளிதாகக் கடந்து நமது எல்லைப் பகுதி மக்களைத் தாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“பேரரசர எதற்காக அமைதி காக்கிறார்?”

“தெரியவில்லை. இது தொடர்பாக தூதுவன் ஒருவன் கலிங்கத்தின் சிங்கபுரியை நோக்கிச் சென்றானாம். ஆனால், அவன் உயிருடன் திரும்பவில்லை என்று தகவல்.”

“நம் மீது கலிங்கர்களுக்கு இருந்த அச்சம் விலகிவிட்டது. ஆதலால் தான் அவர்கள் நம்மைத் தாக்கவும் துணிந்துவிட்டார்கள். இனியும் அமைதியாக இருந்தால் நம்மீது கலிங்கர்கள் போர் தொடுத்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை” என ஒருவன் கூற மற்றொருவன், “கேள்விப் பட்டீர்களா, நமது எல்லைப் புறப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் அனைவரும் பாதுகாப்பு தேடி மூட்டை முடிச்சிகளுடன் பாடலியை நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டதாக செய்தி” எனத் தெரிவித்தான்.

“வாழ்விலேயே கொடுமையான செயல் எது தெரியுமா?” என ஒருவன் வினவ மற்றொருவன், “எது?” என வினவினான்.

“தான் வசித்துக்கொண்டிருக்கும் வீடு, தான் வளர்த்த ஆநிறைகள், விளைநிலங்கள் ஆகியவற்றைப் பிரிந்து ஏதிலியாக வேறுரு இடத்திற்கு இடம்பெயர்ந்து செல்வது தான்.”

“ஆமாம்... ஆமாம்... நீ கூறுவது முற்றிலும் சரி தான்.”

அதுவரை அக்கூட்டத்தில் அமைதியாக நிற்குகொண்டிருந்தவன் ஒருவன், “அரசாங்க செய்திகளைப் பற்றி நீ எப்படி அறிவாய்?” என கேட்க, “எனது காதலி அரண்மனையில் பணி புரிகிறாள். நேற்றிரவு புறா மூலம் வந்த தகவலை முதன்மை அமைச்சர் மற்றவர்களுக்கு தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கும் வேளையில் இவள் கேட்டிருக்கிறாள். அதை என்னிடம் தெரிவித்தாள். ஏதோ மது மயக்கத்தில் உளறிவிட்டேன். இதைப் பற்றி எவரிடமும் கூறிவிடாதீர்கள். இச்செய்தி நமக்குள் மட்டும் இரகசியமாக இருக்கட்டும்” எனத் தெரிவித்தவன் அவ்விடத்தை விட்டு அமைதியாக அகன்றான்.

அவன் ‘இரகசியமாக இருக்கட்டும்’ எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றாலும் அச்செய்தி கலிங்கர்கள் உருவில் தசவர்க்கிகள் வைத்த தீயை விடவும் வேகமாகப் பரவத் தொடங்கியது. பாடலியின் பொதுமக்கள் கூட்டமாக முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தரை நோக்கிச் செல்லலானார்கள்.

முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தர், “நீங்கள் கேள்விப்பட்ட செய்தி அனைத்தும் உண்மை தான். பேரரசரிடம் இதுபற்றி கலந்தாலோசித்து விட்டு தக்க முடிவினை அறிவிக்கிறோம்” எனத் தெரிவித்து அனைவரையும் அனுப்பி வைத்தார்.

இராதாகுப்தர் தனக்கு அருகில் நின்ற தனது மெய்க்காவல் வீரனை அழைத்து, நேற்று இரவு செய்தி எனக்கு வந்தது. அதற்குள் எப்படி மக்கள் மத்தியில் பரவியது?” எனக் கோபமாக வினவியவர் அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லலானார்.

பாடலி பரபரப்படையத் தொடங்கியது.

அமைச்சர்கள், படைத் தலைவர்கள், சேனாதிபதிகள் ஆகியவர்களுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு கலிங்கத்தின் மீது போர் தொடுப்பது என்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டது. பல்வேறு தேசங்களிலிருந்து வீரர்களைப் பாடலி நோக்கித் திரும்ப வீரர்கள் மூலமும், புறாவின் மூலமும் செய்தி

அனுப்பப்பட்டது. அண்டை நாடுகளுக்கு உதவிப்படைகளை அனுப்பக் கோரி கட்டளை அனுப்பப்பட்டது.

புரவிப் படை, காலாட்படை, விற்படை, தேர்ப்படை, யானைப்படை என பலதரப்பட்ட படையினர் பாடலியில் குவியத் தொடங்கினார்கள். மோரியரின் படைத் தலைவர்கள், சேனாதிபதிகள், முதிய படைத் தலைவர் ரிணமூலர் ஆகியோர் கலிங்கப்போருக்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலானார்கள். ஆயுதங்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. புரவித் தேர்கள் செப்பனிடப்பட்டன. உணவுப் பொருட்கள் தடையில்லாமல் கிடைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானார்கள். படையினரை குழுவினராகப் பிரித்து ஒவ்வொரு குழுவிற்கும் துணைப் படைத் தலைவர்களும், தலைவர்களும் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

தனித்தனிப் பிரிவாக போர்ப் பயிற்சிகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

நாட்கள் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

மோரியப் படையினர் கலிங்கத்தை நோக்கிப் புறப்படுவதற்கு தயாராகக் காணப்பட்டார்கள். புறப்படுவதற்கு முன்பு ருத்ரதாமனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் இந்திரசேனை. ருத்ரதாமன் தெற்கிலிருந்து கொண்டு வரும் தகவலை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொண்டு துரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தில் இந்திரசேனை காத்திருந்தாள்.

பாடலிக்கு அருகில் படையினர் பாசறை அமைத்துத் தங்கியிருந்ததால் பாடலியை நோக்கி மோரிய வீரர்கள் வந்தபடியும், சென்றபடியும் காணப்பட்ட அதே வேளையில் அந்துவஞ்செள்ளை சோனை நதிக்கரையில் கிடந்த பாறை ஒன்றின் மீது சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்தான். நதியின் நீர் அவனது கால்களைத் தழுவிக்கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

நதியின் மேற்குக் கரையிலேயே அமர்ந்து பாடலிப் பட்டினத்தைத் தொலைவிலிருந்து பார்த்தபடி, ‘அன்னி மிஞிலியன் இந்நேரம் வந்து சேர்ந்திருப்பானா? வீரர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் இவ்வேளையில் பட்டினத்தின்

காவல் கெடுபிடிகள் நிச்சயம் அதிகமாக இருக்கும். பட்டினத்திற்குள் நுழைய வேண்டுமானால் இலச்சினைப் பதக்கத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டிய சூழல் வரும். இலச்சினைப் பதக்கத்தை எவர் கண்டாலும் உடனே தன்னை பாடலியின் காவல் தலைவரிடமோ அல்லது தேவி இந்திரசேனையிடமோ அழைத்துச் செல்வார்கள். அன்னி மிஞிலியனிடம் கோழியூர் இளவரசரின் திட்டத்தைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவர்களைச் சந்திப்பது அறிவுடைமையாக இருக்காது. அன்னி மிஞிலியன் எங்கிருப்பான்?” என்ற சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

நீண்ட சிந்தனையுடன் அந்துவஞ்செள்ளை அமர்ந்திருக்கையில் தன்னை யாரோ கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவனது உள்ளுணர்வு தெரிவிக்க திரும்பிப் பார்த்தான். ஆளரவமற்ற அந்த நதிக்கரையில் அந்துவஞ்செள்ளைக்குப் பின்னால் ஒருவன் தொலைவில் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

அவனை நோக்கினான் அந்துவஞ்செள்ளை. நிற்குகொண்டிருந்தவன் அவந்தியின் மன்னரால் அந்துவஞ்செள்ளையைப் பின்தொடரும்படியும், சந்தேகம் எழுந்தால் கொன்றுவிடும்படியும் கட்டளை விதிக்கப்பட்டு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட பாடலியின் தூதுவன்.

பார்த்த உடனே அவன் தன்னை அவந்தியிலிருந்தே பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்த அந்துவஞ்செள்ளை கையால் சைகை செய்து அவனை அழைத்தான். அவன் எச்சரிக்கையுடன் அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கி வந்தான்.

நெருங்கி வந்தவனிடம் அவன் பேசும் மொழியிலேயே, “என்னைப் பின்தொடரச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டது யார்?” என வினவினான் அந்துவஞ்செள்ளை.

அந்துவஞ்செள்ளை எழுப்பிய கேள்வியைக் கேட்டதும் ஒரு கணம் அதிர்ச்சியடைந்த தூதுவன் பிறகு சுதாரித்துக்கொண்டு, “நீ யார் என்றே எனக்குத் தெரியாது. நான் எதற்காக உன்னைப் பின்தொடரப் போகிறேன்?” என வினவினான்.

“நீ என்னைப் பின்தொடரவில்லையா?”

“இல்லை.”

“பிறகு எதற்காக என்னைப் பார்த்தபடியே நிற்குகொண்டிருந்தாய்?”

“தனியாக நிற்குகொண்டிருந்தாய். எதேச்சையாக உன்னை நோக்கினேன்.”

“நீ பாடலியிலிருந்து அவந்தி சென்ற தூதுவன் என்பதை அறிவேன் நான். நான் அவந்தி கோட்டையில் இளவரசன் குணாளனை சந்திக்கக் காத்திருந்த வேளையில் நீ மோரியக் கொடியுடன் உள்ளே சென்றாய். என்னிடம் எதையும் மறைக்காதே?” என மிரட்டிய அந்துவஞ்செள்ளை, “என்னை எதற்காக பின்தொடர்ந்து வருகிறாய்?” என வினவினான்.

“நான் தங்களைப் பின்தொடரவில்லை” என அவன் மீண்டும் அதே பத்ளைக் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் திடீரென்று தனது இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த குறுவாளினை எடுத்து அவனது கழுத்தில் வைத்த அந்துவஞ்செள்ளை, “உனக்கு விதிக்கப்பட்ட கட்டளையைப் பற்றி எனக்குத் தெரிவிக்கப் போகிறாயா அல்லது இந்த நதியில் பிணமாக மிதக்கப் போகிறாயா?” என வினவினான்.

தனது கழுத்தில் குறுவாள் வைக்கப்பட்டதும் மிரண்டு போன தூதுவன், “கூறிவிடுகிறேன், குறுவாளை கழுத்திலிருந்து அகற்றுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவன், “தங்கள் மீது சந்தேகம் எழுந்தால் கொன்றுவிடும்படி ஆணை எனக்கு” எனத் தெரிவித்தான்.

“கட்டளையிட்டவன் எவன்?”

“அவந்தியின் மன்னர்.”

“எவ்வளவு துணிச்சல் அந்த சுவாபுத்திரனுக்கு” எனத் தெரிவித்த அந்துவஞ்செள்ளை, “என்னைக் கொலை செய்யும் அளவிற்கு உனக்குத் திராணி இருக்கிறதா?” என வினவினான்.

பல நாள் ஓயாத பயணம் அவனுக்கு எரிச்சலையும், கோபத்தையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

தனது கழுத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த குறுவாளையும், அவனது முகத்தையும் மாறி மாறி நோக்கிய தூதுவன், “பாடலிக்கு வரும் வழியிலிருந்து பிறழ்ந்தால் மட்டுமே தங்களைக் கொலை செய்ய ஆணை எனக்கு. பாடலிக்கு நேராக வந்துகொண்டிருக்கும் உங்களை நான் எதற்காகக் கொலை செய்யப் போகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆனால், நான் உன்னைக் கொலை செய்யப் போகிறேன்” என அந்துவஞ்செள்ளை தெரிவிக்க பீதியடைந்த தூதுவன், “எதற்காக?” என வினவினான்.

“நான் பாடலிக்குள் நுழைய வேண்டும்.”

“அதற்கு?”

“நீ இறக்க வேண்டும்.”

“நான்.. நான்...” என தூதுவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில், “என்னை மன்னித்துவிடு” எனத் தெரிவித்த அந்துவஞ்செள்ளை அவனது கழுத்தைத் திருகினான். அடுத்த கணம் தூதுவன் சரிந்து விழுந்தான். சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். காலைப் பொழுதாகையால் அப்பகுதியில் ஆள் நடமாட்டம் சிறிதும் காணப்படவில்லை. தூதுவனின் வசமிருந்த இலச்சினைப் பதக்கம் மற்றும் முத்திரை மோதிரம் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட அந்துவஞ்செள்ளை பாறைகள் நிறைந்த இடத்தில் அவனைத் தூக்கி எறிந்தான். பாறையில் விழுந்த தூதுவனின் உடல் எலும்பு முறிந்தன. முகம் சிதைந்தது.

நதியில் அடித்துச் செல்லப் பட்டான் தூதுவன்.

சோனை நதியின் குளிர்ந்த நீரில் பொறுமையாக நீண்ட நேரம் நீராடித் தனது பயணக் களைப்பைப் போக்கினான். பிறகு ஈர உடலுடன் நதிக்கரையில் அடர்ந்திருந்த வனத்திற்குள் நுழைந்தவன் அங்கிருந்த சில மூலிகைகளைப் பறித்து கல்லில் தேய்த்தான்.

மூலிகைச் சாறினை உடலில் தேய்த்து தனது உடல் நிறத்தை மாற்றிக்கொண்டான். ஏற்கனவே நீண்ட நாட்களாக வெட்டப்படாத கூந்தலும், பிடரி மயிரும் நீண்டு வளர்ந்து அவனது தோற்றத்தை மாற்றியிருந்தன. தான்

கொண்டு வந்திருந்த முளிகைப் பொடியை நீரில் குழைத்து தலையில் தடவி அடர்ந்த அவனது கருங்கூந்தலில் ஆங்காங்கே தடவி செம்பட்டை நிறத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டான்.

பாறைகளுக்கிடையில் தேங்கியிருந்த நீரின் பிம்பத்தில் தனது முகத்தைப் பார்த்தான். அவனது உருவமும், தோற்றமும் முற்றிலும் மாறியிருந்தது. ருத்ரதாமனிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட இலச்சினையை இடையில் மறைத்துக் கொண்டவன் தூதுவனிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட முத்திரை மோதிரத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு பாடலிக்குள் நுழைந்தான்.

கலிங்கத்திற்கும், மோரியப் பேரரசுக்கும் இடையில் போர் முகில் சூழ்ந்துகொண்டிருந்ததால் பாடலிப் பட்டினத்தின் காவல் வழக்கத்தை விடவும் பல மடங்கு அதிகமாகக் காணப்பட்டது.

பாடலியின் முதன்மையான நுழைவாயிலின் வழியே நுழைந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை. ஏற்கனவே கலிங்கர்களின் தாக்குதலால் இடம் பெயர்ந்திருந்தவர்களும் பட்டினத்திற்குள் நுழைய முயற்சி செய்துகொண்டிருக்க தகுந்த அனுமதிச் சீட்டு இல்லாமல் ஒருவர் கூட அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. அனைவரும் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

அவர்களில் ஒருவராக அந்துவஞ்செள்ளையும் தடுத்து வைக்கப்பட்டான். தனக்கு முன் பலர் காத்திருந்தார்கள். இப்படியே சென்றால் பொழுது உச்சிக்கு வந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்த அந்துவஞ்செள்ளை காவலுக்கு நின்ற வீரனை அழைத்து தூதுவனின் முத்திரை மோதிரத்தைக் காட்டி, “தூதுவரை சந்திக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அம்முத்திரை மோதிரம் மோரியப் பேரரசின் தூதுவர்களுக்கு உரியது என்பதைப் புரிந்துகொண்ட காவலன் அவனது தலைவனிடம் அழைத்துச் சென்றான்.

முத்திரை மோதிரத்தைப் பரிசோதித்த நுழைவாயில் தலைவன், “இம்முத்திரை மோதிரம் உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?” என வினவினான்.

“தூதுவர் என்னிடம் அளித்தார். இன்று தன்னை அவரது மாளிகையில் சந்திக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார்” எனத் தெரிவித்தான்

அந்துவஞ்செள்ளை.

“அவர் தற்பொழுது எங்கு இருக்கிறார் என்பதை அறிவாயா?”

“தெரியாது. அவரது மாளிகையில் என்னைக் காத்திருக்கச் சொன்னார்.”

அப்பொழுது சிரித்த நுழைவாயில் தலைவன், “இம்மோதிரத்திற்கு உரிய தூதுவரின் உடல் சற்று முன் தான் சோனை நதியில் கண்டெடுக்கப்பட்டது” எனத் தெரிவித்தான்.

அந்துவஞ்செள்ளை அதிர்ச்சியடையாமல் அமைதியாக நின்றான். பிறகு, “அவரது இறப்பிற்கு எனது ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தூதுவரின் மோதிரத்துடன் நிச்சயம் ஒருவன் உள்ளே நுழைய முயற்சிப்பான் என்று ஒரு ஓரைப் பொழுதாகவே காத்திருக்கிறோம். நீயாகவே சிக்கிக்கொண்டாய்” எனத் தெரிவித்தவன், “எங்கிருந்து வருகிறாய்?” என வினவினான்.

“அவந்தியிலிருந்து.”

“உனக்கு சொந்த ஊர்?”

“தெற்கே துளு நாடு.”

“உனக்கு இங்கு என்ன வேலை?”

“அது உங்களுக்குத் தேவையில்லாத கேள்வி” என அந்துவஞ்செள்ளை தெரிவிக்க காவலர்கள் சிலரை அழைத்து, “இவனை அழைத்துச் சென்று கீழ்பக்கச் சிறையில் அடையுங்கள். பாடலியின் தலைவர் சித்ராஞ்சகர் விசாரணை செய்து தக்க முடிவெடுப்பார்” எனத் தெரிவித்தான்.

காவலர்கள் சிலர் அந்துவஞ்செள்ளையை இழுத்துச் செல்லாத குறையாக அழைத்துச் சென்று இருட்டுச் சிறையில் அடைத்தார்கள். எவரிடமும் சிக்கிக் கொள்ளாமல் இருக்கவே தூதுவரின் முத்திரை மோதிரத்தைப் பயன்படுத்தினான். சிக்கிக்கொண்டதை எண்ணிய அந்துவஞ்செள்ளை தனது அறிவீனத்தை நொந்துகொண்டான்.

அதே நேரம் வீரர்களுக்கு இடையே, ‘தெற்கே துளு நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவன் தூதுவனைக் கொன்று பாடலிக்குள் நுழைய முயற்சித்து சிக்கிக்கொண்டான்’ என்ற தகவல் பரவத் தொடங்கியது.

தூதுவனின் இறப்பைப் பற்றி வீரர்கள் வருத்தத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அதே காலைப் பொழுதில் மோரிய இளவரசன் விருகோதரனும், வியன்கண்ணும் கலிங்கப் படையெடுப்பைப் பற்றியும், படை நகர்வைப் பற்றியும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது விருகோதரனின் ஒற்றன் ஒருவன், “இளவரசே, தெற்கிலிருந்து ஒருவன் பாடலிக்குள் நுழைய முற்பட்டு நமது வீரர்களிடம் சிக்கிக்கொண்டான்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் வியன்கண் பரபரப்படையத் தொடங்கினான். விருகோதரன் அருகில் அமர்ந்திருந்த, “தெற்கிலிருந்து வந்தவனா அவன்?” என வினவினான்.

“ஆம் இளவரசே.”

“தெற்கே எங்கே?”

சிறிது நேரம் சிந்தித்த ஒற்றன், “துளு என்று வீரர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

விருகோதரன், “இப்பொழுது அவன் எங்கே சிறை வைக்கப் பட்டிருக்கிறான்?” என வினவினான்.

“பாடலியின் காவல் தலைவர் வந்த பிறகு விசாரணை செய்து மேற்கொண்டு அவரே நடவடிக்கை எடுக்கட்டும் என்று முடிவெடுத்து கீழ்பக்கச் சிறையில் அடைக்கப் பட்டிருக்கிறான்.”

“சரி, நீ கிளம்பலாம்” என விருகோதரன் தெரிவிக்க ஒற்றன், “இளவரசே மேலும் ஒரு தகவல்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன?”

“சோனை நதியில் இறந்துபோய் மிதந்துகொண்டிருந்த நமது தூதுவரின் முத்திரை மோதிரத்தைப் பயன்படுத்தி அவன் பட்டினத்திற்குள்

நுழைய முயற்சித்தான்.”

“சரி” என விருகோதரன் தெரிவிக்க ஒற்றன் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

வியன்கண், “பாடலியின் தலைவர் சித்ராஞ்சுகன் எங்கே சென்றிருக்கிறார்?” என வினவினான்.

“மோரியப் படையினர் பட்டினத்திற்கு கிழக்கே நிலை கொள்ளத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள் அல்லவா? ஏற்பாடுகள் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்க்கச் சென்றிருக்கிறார்.”

“மாலை வந்துவிடுவாரா?”

“நிச்சயமாக” எனத் தெரிவித்தபடி விருகோதரன் தலையை உயர்த்தி வியன்கண்ணை நோக்கினான்.

வியன்கண்ணின் முகம் சோர்ந்து காணப்பட்டது. அதைக் கண்டவன், “என்ன நண்பா? உனது முகம் சோர்ந்துவிட்டது” என வினவினான்.

“துளு நாடு என்றதும் எனக்கு என் ஊர் நினைப்பு வந்துவிட்டது.”

“உனது நாடு துளுவா?”

“இல்லை.”

“பிறகு?”

“துளு எனது தாய் பிறந்த மண்.”

“உன் ஊர் காரணை சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் இருக்கிறதா?”

“இருக்கிறது இளவரசே. ஆனால், அது சாத்தியமா?” என வினவினான்.

“கீழ்பக்கச் சிறை என்பது சாதாரண சிறை. காத்திருக்க வைக்கும் மாளிகை என்று கூட கூறலாம். உனக்கு நான் உதவுகிறேன். அவன் பக்கம் தவறு இல்லை என்றால் நிச்சயம் என்னால் உதவ இயலும்.”

“நன்றி இளவரசே.”

“எனது உயிரைக் காத்த உனக்கு இதைக் கூட நான் செய்ய மாட்டேனா” எனத் தெரிவித்தபடி எழுந்தான் விருகோதரன்.

‘சிறைப்பட்டவன் நிச்சயம் பிடர்த்தலையனாக இருக்க வேண்டும்’ எனும் நினைப்புடன் வியன்கண் எழுந்தான். வியன்கண்ணின் இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. பரபரப்படையத் தொடங்கினான்.

இருவரும் கீழ்பக்கச் சிறையை நோக்கிச் செல்லலானார்கள்.

கீழ்பக்கச் சிறைக்குள் சென்ற விருகோதரன் காவலர்களிடம், “தூதுவனைக் கொன்றுவிட்டு பாடலிக்குள் நுழைய முயற்சித்தவனை எங்கே அடைத்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

காவலன் சற்றுத் தொலைவில் காணப்பட்ட அறை ஒன்றை நோக்கிக் கை காட்டினான்.

“அவனிடம் ஏதாவது விசாரணை செய்தீர்களா?”

“இல்லை இளவரசே.”

“ஏன்?”

“பாடலியின் தலைவர் வந்து முடிவெடுக்கட்டும் என்று நுழைவாயில் காவல் தலைவரிடமிருந்து கட்டளை வந்தது. ஆதலால் எந்த விசாரணையையும் நாங்கள் மேற்கொள்ளவிழலி” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவன் உடைமைகள் ஏதாவது கொண்டு வந்தானா?”

“ஆம், இளவரசே.”

“சோதனை செய்தீர்களா?”

“இல்லை.”

அதற்கு மேல் அவர்களிடம் எந்தக் கேள்வியையும் விருகோதரன் கேட்கவில்லை. நேராக அந்துவஞ்செள்ளை அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த அறையை நோக்கிச் சென்றவன், “கதவைத் திறவுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனுக்கு அருகில் வியன்கண் பரபரப்புடன் நின்றனாகொண்டிருந்தான்.

வீரர்கள் ஓடிச் சென்று திறவுகோலைக் கொண்டு வந்து துருப்பிடித்த துவாரத்தின் வழியே செலுத்தி திறக்க முயற்சித்தார்கள்.

உள்ளே அடைக்கப்பட்டிருப்பவன் ‘இரும்பிடர்த்தலையனாக இருக்க வேண்டும்’ என்ற பெரும் எதிர்பார்ப்பில் நின்றனுகொண்டிருந்தான் வியன்கண்.

ஓரிரு முயற்சிகளுக்குப் பிறகு கதவு திறக்கப்பட்டது. கதவு திறக்கப்பட்டதும் வெளியே வந்தவனைப் பார்த்த வியன்கண் ஏமாற்றமடைந்தான். கம்பீரமான அழுந்தூர் இளவரசன் பிடர்த்தலையனை எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் செம்பட்டை முடியுடன், தோல் சுருக்கம் விழுந்து வாழ்வில் பாதி அகவையைக் கழித்த நடுத்தர வயதுடையவன் ஒருவன் உடைமையைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு வெளியே வந்தான்.

அவனைப் பார்த்தபடியே ஏமாற்றத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்தான் வியன்கண். வியன்கண்ணை நோக்கிய விருகோதரன், “நண்பா... பேசிக்கொண்டிரு. நான் சிறையின் மற்ற பகுதிகளைப் பார்வையிட்டுவிட்டு வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

விருகோதரன் அகன்றாலும் வீரர்களை எச்சரிக்கை செய்துவிட்டே செல்லலானான்.

ஏமாற்றத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்த வியன்கண்ணை நோக்கினான் அந்துவஞ்செள்ளை. முகம் முழுவதும் பிடரி மயிரை மட்டும் வளர்த்துக்கொண்டு தனது உருவத்தை எந்த விதத்திலும் மாற்றாமல் அன்னி மிஞிலியனாக நின்றனுகொண்டிருந்தவனைப் பார்த்த அந்துவஞ்செள்ளை, “நம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்களுக்கு தமிழ் தெரியுமா?” எனக் கரகரத்த குரலுடன் வினவினான்.

வியன்கண், “அனைவரும் வெளியே செல்லுங்கள்” எனத் தமிழிலேயே மற்றவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

வியன்கண் பேசுவதை எவரும் செவி மடுக்காமல் தத்தம் பணியிலேயே கவனம் செலுத்திக்கொண்டு இருக்கலானார்கள் அனைவரும்.

அதைப் பார்த்த வியன்கண், “ஒருவருக்கும் தெரியாது என்று கருதுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“உன்னுடன் வந்தவன் யார்?” என அந்துவஞ்செள்ளை மீண்டும் கேள்வி எழுப்ப, “நீ யார்? எப்படி அகப்பட்டுக் கொண்டாய்? உனக்கு உதவ முடிகிறதா என்று முயற்சிக்கிறேன்” எனப் பதிலுக்கு கேள்வி எழுப்பினான் வியன்கண்.

வியன்கண்ணின் விழிகளில் தனது பார்வையை செலுத்திக்கொண்டு தனது இயல்பான குரலில், “உன்னுடன் வந்தவன் யார் என்று வினவினேன் நான்” என மீண்டும் வினவினான் அந்துவஞ்செள்ளை.

அந்தக் குரலைக் கேட்டதும் வியன்கண் அதிர்ச்சியில் உறைந்து மகிழ்ச்சியில் குதூகலமடைந்தான். அவனது குதூகல நிலையைக் கண்ட அந்துவஞ்செள்ளை, “உணர்ச்சி வசப்படுவதற்கு இது நேரம் இல்லை நண்பா. எனது கேள்விக்கு உரிய பதிலைக் கூறு” எனக் கட்டளையிட்டான்.

தனது நண்பன் பிடர்த்தலையனைப் பார்த்த மகிழ்ச்சியை மறைக்க முயற்சித்துத் தோற்ற வியன்கண் நீண்ட முயற்சிக்குப் பிறகு இயல்பான நிலையை அடைந்து, “அவர் மோரிய இளவரசர் விருகோதரன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நீ?”

“நான் வியன்கண். அவரது உயிரைக் கலிங்கர்களிடமிருந்து காத்தவன். தற்பொழுது அவருக்கு உற்ற நண்பன்.”

“மகிழ்ச்சி வியன்கண். திறமையாகத் தான் செயல்பட்டிருக்கிறாய். எங்கே உன்னைக் கணிகையர் விடுதிகளில் தேட வேண்டிய சூழல் வந்துவிடுவோ என்று நினைத்தேன். எனக்கு நீ அதிகம் வேலை வைக்கவில்லை”

“மோரிய ஒற்றனைப் பின்தொடர்ந்த உனது பயணம்?”

“வெற்றி. மோரிய ஒற்றர் தலைவர் ருத்ரதாமரிடமிருந்து தகவல் பெற்று வந்துள்ளேன். துளு நாட்டின் படைத் தலைவன் அந்துவஞ்செள்ளை நான்.

கோசர் பெருமகனார் அஃதையின் நம்பிக்கைக்குரிய படைத்தலைவன். ருத்ரதாமருடன் வந்தவர்களுள் நானும் ஒருவன்.”

“ஒற்றர் தலைவர் ருத்ரதாமர்?”

“அவர் இறந்துவிட்டார்.”

“ஐயோ, பாவம்.”

“ஆமாம். அவரது இறப்பிற்கு நானும் வருந்தினேன்.”

“சாதித்துவிட்டாய் நண்பா.”

“சாதித்தது நான் அல்ல. நீ தானடா” என அந்துவஞ்செள்ளை கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் தொலைவில் விருகோதரன் அவர்களை நோக்கித் தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்தான்.

அவன் வருவதைக் கவனித்துவிட்ட அந்துவஞ்செள்ளை, “இளவரசர் சென்னி என்ன தெரிவித்தார்? அவரது திட்டம் என்ன? சுருக்கமாக, உடனே தெரிவி” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“கலிங்கப் போர் முடிவடைந்ததும் மோரியர்கள் ஒரே நேரத்தில் கரும்பெண்ணை நதியிலும், துளு நாட்டையும் தாக்கட்டும். துளு நாட்டுத் தாக்குதல் மிகவும் இரகசியமாக இருக்கட்டும். தென்னாட்டுப் படையினர் அனைவரும் கரும்பெண்ணை நதிக்கரைப் போரில் தனது முழு கவனத்தையும் செலுத்தியிருக்கும் வேளையில் சஃயாத்ரி மலையைக் கடந்து மோரியப் படை துளு நாட்டைக் கடந்து கைப்பற்றிக் கொள்ளட்டும். சஃயாத்ரி மலையைக் கடக்க கோசர்கள் உதவி செய்வார்கள் என்று அஃதை தெரிவித்ததாகத் தெரிவிக்க வேண்டும்.”

“மோரியப் பாடை இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்பது இளவலின் திட்டம்.”

“ஆம்.”

“நன்னன் வேண்மானின் மீது எனக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர் நிச்சயம் மோரியரின் முற்றுகையை சிதறடிப்பார். இருந்தாலும், இந்தப் போரில் துளு துளு அழிக்கப்பட்டாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை நண்பா.”

“அறிவேன். தென்னகத்தைக் காக்க வேறு வழி இல்லை நமக்கு. இத்திட்டம் சிறப்பானது. மோரியரின் மொத்தப் படையையும் நம்மால் ஒரே நேரத்தில் மொழி பெயர் தேயத்தில் எதிர்கொள்ள இயலாது. அதே வேளை கரும்பெண்ணை நதியில் அவர்களை வீழ்த்தி பிறகு சஃயாத்ரி மலையைக் கடக்கையில் பெரும் சேதத்தை ஏற்படுத்த இயலும். பாழி வீழ்ந்த பிறகு மொத்தப் படையையும் செலுத்தி மோரியர்களை விரட்ட இயலும்” என வியன்கண் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் நெருங்கியிருந்த விருகோதரன், “என்ன கூறுகிறான் இவன்?” என வினவினான்.

அப்பொழுது விருகோதரனுக்கு முன் தலையைத் தாழ்த்தி மரியாதை செலுத்திய அந்துவஞ்செள்ளை, “இளவரசருக்கு எனது பணிவான வணக்கம்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு இடையில் பாதுகாப்பாக மறைத்து வைத்திருந்த ருத்ரதாமனின் இலச்சினைப் பதக்கத்தை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினான்.

“இது...” என விருகோதரன் வியப்புடன் வினவ, “ஆம், மோரிய ஒற்றர் தலைவர் ருத்ரதாமருடையது தான்” எனப் பதிலளித்தான்.

“அவர்?”

“இறந்துவிட்டார்.”

“நீ?”

“நான் ருத்ரதாமரால் நியமிக்கப்பட்ட ஒற்றர் தலைவன். இதை பட்டத்து இளவரசர் குணாளரும் அங்கீகரித்துவிட்டார்.”

“ருத்ரதாமரை நீ எங்கே சந்தித்தாய்?”

“அதைத் தங்களிடம் என்னால் தெரிவிக்க இயலாது.”

“யாரிடம் தெரிவிப்பாய்?”

“தேவி இந்திரசேனை அல்லது மோரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தரிடம்” எனப் பதில் அளித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

தனக்கு முன் நின்றனுகொண்டிருந்தவனைப் பார்த்தபடியே விருகோதரன், “இந்தப் பதக்கத்தை நீ நுழைவாயிலில் பயன்படுத்தியிருந்தால் உனக்கு எந்த

இடையூறும் ஏற்பட்டிருக்காதே, எதற்காக நீ காலையிலேயே பயன்படுத்தவில்லை?” என வினவினான்.

“காரணம் இருக்கிறது.”

“என்ன காரணம்?”

“அது ருத்ரதாமரின் கட்டளை. அவரது பயணம் மிகவும் இரகசியமானது. இலச்சினைப் பதக்கத்தைக் காட்டியிருந்தால் வேறு அமைச்சர்கள் அல்லது படைத் தலைவர்கள் என்னை அழைத்துச் சென்று கேள்வி எழுப்பினால் நான் உண்மையைக் கூற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கும். ருத்ரதாமருக்கு நான் அளித்த வாக்கினைக் காக்க இயலாமல் போயிருக்கும். அவர் அளித்த தகவலை தேவி இந்திரசேனை அல்லது பேரரசரிடம் மட்டுமே என்னால் வெளிப்படுத்த இயலும். சிறையில் அடைத்த பிறகு பாடலியின் தலைவர் என்னை விசாரிப்பார் என்ற தகவல் எனக்குத் தரப்பட்டது. அவரது வருகைக்காகத் தான் காத்திருக்கிறேன். அவர் தேவி இந்திரசேனையின் நம்பிக்கைக்குரியவர் என்று கேள்விப்பட்டேன். ஆதலால் தான் காவல் வீரர்களிடம் சிக்கினேன் நான்” என அந்துவஞ்செள்ளை தெரிவிக்க, ““என்னுடன் வா” எனத் தெரிவித்த விருகோதரன் முன்னே நடக்கலானான்.

“எங்கே செல்கிறோம்?” என அந்துவஞ்செள்ளை வினவ, “தேவி இந்திரசேனை தேவியை நோக்கி...” எனப் பதில் அளித்தபடி நடந்தான் விருகோதரன்.

“பாடலியின் தலைவர் சித்ராஞ்சகர்?”

“அவரை நீ மாலையில் சந்திப்பாய்.”

பிறகு விருகோதரன் வியன்கண்ணை நோக்கி, “நண்பா, நீ மாளிகையில் ஓய்வேடு. நான் இவனைத் தேவியிடம் அழைத்துச் சென்றுவிட்டு மீண்டும் அழைத்து வருகிறேன். அப்பொழுது நீ உன் ஊர் காரனிடம் நீண்ட நேரம் உரையாடலாம்” எனத் தெரிவித்தவன் அவனது பதிலை எதிர்பார்க்காமல் அந்துவஞ்செள்ளையை மட்டும் அழைத்துச் செல்லலானான்.

மோரிய தேசமே புகழ்ந்து நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் தேவி இந்திரசேனை எப்படி இருப்பாள் எனும் பெரும் ஆவலில் அந்துவஞ்செள்ளை சென்றுகொண்டிருக்க விருகோதரன், “நான் கவனித்தேன். நீ விழியை நேருக்கு நேர் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாய். உன் பேச்சில் நீ பெரும் வீரன் எனும் கர்வம் அதிகம் இருக்கிறது. உன் பார்வை தேவியின் பாதங்களை மட்டுமே நோக்க வேண்டும். வார்த்தையிலும் பணிவு இருந்தால் மட்டுமே நீ உயிருடன் திரும்பி வரும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. கவனமாக இரு” என எச்சரித்தே அழைத்துச் சென்றான்.

பெரும் எதிர்பார்ப்புடனும், எச்சரிக்கையுடனும் செல்லலானான் அந்துவஞ்செள்ளை.

30 இருமுனைத் தாக்குதல்

இந்திரசேனையின் மாளிகையில் தனியறை ஒன்றில் காக்க வைக்கப்பட்டிருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை. சாளரத்தின் வழியே குளிர்ந்த காற்று இதமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. அதே வேளை அவனது அறைக்குள் எங்கிருந்தோ வந்த யாழின் இசையை விழிகளை மூடி அதனுடன் இயைந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். யாழ் இசையை கேட்கக் கேட்க அத்தனை நாட்களாக அவன் மறந்திருந்த அவனது காதலியின் நினைவு வந்துகொண்டிருந்தது.

நெடுநாட்களுக்குப் பிறகு அவன் தனது காதலியைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். யாழின் இசையை அவன் தொடர்ந்து கேட்கக் கேட்க அவனுக்குள் ‘காதலியை உடனே சந்தித்து அவளைத் தழுவு வேண்டும்’ என்ற வேட்கை அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. காற்றில் கலந்து வந்துகொண்டிருந்த யாழின் இசையில் அந்துவஞ்செள்ளை தன்னை மறந்திருந்தான், தான் வந்த காரியத்தை மறந்திருந்தான், தான் எங்கிருக்கிறோம் என்பதையும் மறந்திருந்தான். விழிகளில் கண்ணீர்த் துளி வழிய தன்னிலை மறந்து நெடுநேரம் இசையைக் கேட்டபடி அமர்ந்திருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

காதல் உணர்வுகள் நிரம்பிய ஒருவரால் மட்டுமே இத்தகைய இசையை இசைக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்த அந்துவஞ்செள்ளை அவனுக்கு அருகில் நின்ற காவலனிடம், “யாழினை மீட்டிக் கொண்டிருப்பது யார்?” என வினவினான்.

“சாளரத்தைத்தின் வழியே பாருங்கள், அறிவீர்கள்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு காவலன் தனது காரியமே கண்ணாக கையில் நீண்ட ஈட்டி

ஒன்றைத் தாங்கியபடி நின்றுகொண்டிருந்தான்.

சாளரத்தின் திரையை அகற்றிவிட்டு விழிகளில் வழிந்த கண்ணீரைக் கூடத் துடைக்காமல் நோக்கினான் அந்துவஞ்செள்ளை. அங்கே சித்திரக்கன்னி விழிகளை மூடி தன்னிலை மறந்து யாழின் நரம்புகளை ஒவ்வொன்றாக மீட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

முடிக்கப்படாமல் காற்றில் அலைந்தபடி காணப்பட்ட கருங்கூந்தலுடன், விழிகளை மூடி, ஆனந்தப் பரவச நிலையில் தன் மடியில் மகர யாழ் ஒன்றைக் கிடத்தி வாசித்திக்கொண்டிருந்தாள் சித்திரக்கன்னி. மார்பில் அணிந்திருந்த கச்சை, கழுத்தில் கிடந்த ஓரிரு நகைகள், இடையில் அணிந்திருந்த வங்கப் பட்டு ஆகியவற்றுடன் நந்தவனத்தில் அமர்ந்து மகர யாழை மீட்டிக்கொண்டிருந்த சித்திரக்கன்னியையே வைத்த விழிகளைப் பெயர்க்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

ஆடையிலோ அல்லது அணிந்திருந்த நகையிலோ அதிக ஆடம்பரம் இல்லாமல் வெளிப்பட்ட அவளது தெய்வீகப் பேரழகு அவனை நிலைகுலையச் செய்துகொண்டிருந்தது. அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க அவளது காதலியே அவனது மனதிற்குள் வந்து சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

அவளது அழகைப் பார்த்தபடியே இசையைக் கேட்டுத் திளைத்து மெய் மறந்திருந்தவன் திடீரென்று எங்கோ தொலைவில் பேரிகை ஒன்று முழங்கும் சத்தம் கேட்க சுயநினைவை அடைந்தவன் பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தினான். பிறகு மீண்டும் சித்திரக்கன்னியை நோக்க யாழினை மீட்டிக்கொண்டிருந்தவள் காணாமல் போயிருந்தாள்.

சாளரத்தின் வழியே தலையை வெளியே நீட்டி சித்திரக்கன்னியைத் தேடினான். அவள் பார்வையிலிருந்து முற்றிலும் மறைந்திருக்க காவலனிடம், “அப்பெண் யார்?” என வினவினான்.

“யார், யாழினை மீட்டிக் கொண்டிருந்த தேவியைக் கேட்கிறீர்களா?”

“ஆமாம்.”

“தேவி சித்திரக்கன்னி.”

“சித்திரக்கன்னி?”

“ஆமாம், பாடலியின் தலைவர் சித்ராஞ்சுகரின் மகள்.”

“சரி...” எனத் தெரிவித்தவன் அவள் யாழ் வாசித்த திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது காவலன், “தேவியின் அழகு அப்படி, யாவரையும் எளிதில் வசீகரித்துவிடும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம்” எனப் பதில் அளித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“தேவியின் அழகு ஆபத்தானது. உங்களது உயிரைக் கூட அது பறித்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை.”

அந்துவஞ்செள்ளை அதிர்ச்சியுடன் காவலனை நோக்கினான்.

“ஆமாம்” சில கிழமைகளுக்கு முன்பு கூட மாவீரர்கள் இருவர் தேவிக்காக சமர் செய்து இறந்துபோனார்கள். அந்த நிலைமை உங்களுக்கு வேண்டாம்.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் அந்துவஞ்செள்ளை காவலனை அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினான்.

“இறந்தவர்களுள் ஒருவர் எனது தலைவர். அவர் மாவீரர். ஆனால், தேவியின் மீது கொண்ட ஆசையினால் அற்ப ஆயுளில் இறந்துபோனார். தாங்கள் தெற்கிலிருந்து வந்தவர் என்று கேள்விப்பட்டேன். ஆதலால், வந்த காரியத்தை முடித்துவிட்டு உயிருடன் ஊர் சென்று சேரவும்” எனத் தெரிவித்தபடியே அறையை விட்டு அகன்றான்.

காவலன் கூறியதையும், சித்திரக்கன்னியைப் பற்றியும் நினைத்தபடியே அமர்ந்திருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை. அப்பொழுது அவனிடம் வந்த விருகோதரன், “தேவியைச் சந்திக்கலாம் வா...” எனக் கூறியபடி அந்துவஞ்செள்ளையின் பதிலை எதிர்பாராமல் நடக்கலானான்.

விருகோதரன் முன்னால் நடந்து செல்ல அவனைத் பின்தொடர்ந்து சென்றான் அந்துவஞ்செள்ளை. இருவரும் மாளிகையை விட்டு வெளியேறி நந்தவனத்தில் காணப்பட்ட பொய்கையை நோக்கிச் செல்லலானார்கள்.

அங்கே பொய்கைக் கரையில் இந்திரசேனை ஓலைச் சுவடிகளுடன் அமர்ந்திருந்தாள். அவளை நெருங்கியதும் ஓலைச் சுவடிகளில் கவனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்த இந்திரசேனையையே வைத்த விழிகளைப் பெயர்க்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை. அவளது உடல் தோற்றத்தையும், எழில் மிகு வதனத்தையும் பார்த்தவன் பார்த்தபடியே நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது அந்துவஞ்செள்ளைக்கு அருகில் நின்றனுகொண்டிருந்த விருகோதரன், “தேவி...” என அழைத்தான்.

அவன் அழைத்ததும் தலையை மட்டும் ஆட்டிய இந்திரசேனை கையில் வைத்திருந்த ஓலையில் எழுதியிருந்த தகவல்களை முழுவதும் படித்து முடித்தபிறகு தனக்கு முன் நின்ற இருவரையும் நோக்கினாள்.

அவள் தலையை உயர்த்திப் பார்த்ததும் விருகோதரன் குறிப்பிட்டதைப் போன்று பார்வையைத் தாழ்த்திக்கொண்டான் அந்துவஞ்செள்ளை.

விருகோதரன் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று செல்லலானான்.

அவளுக்கு முன் கிடந்த ஆசனம் ஒன்றை சுட்டிக் காட்டி, “அமருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டாள் இந்திரசேனை.

அவளது கட்டளையைக் கேட்டதும் அந்துவஞ்செள்ளை, “தேவிக்கு முன் சரிநிகராக அமரும் தகுதி இந்த அடிமைக்கு இல்லை தேவி” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

புன்னகைத்த இந்திரசேனை, “தாங்கள் தெற்கிலிருந்து நெடுந்தூரம் பயணித்து என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு மரியாதை அளித்து உபசரிக்க வேண்டியது எனது பணி” எனத் தெரிவித்தவளை ஆச்சரியத்துடன் அந்துவஞ்செள்ளை பார்த்துக்கொண்டிருந்த அதே வேளையில் இந்திரசேனை தங்கக் கோப்பையில் தேறலை நிரப்பி அவனிடம் நீட்டினாள்.

எழுந்து நின்று மதுக் கோப்பையை வாங்கிக்கொண்ட அந்துவஞ்செள்ளை மீண்டும் இருக்கையில் அமர்ந்து அதை முகர்ந்து பார்த்தான். அவனது செயலைப் பார்த்த இந்திரசேனை, “அச்சம் கொள்ளத்

தேவையில்லை” எனத் தெரிவித்தபடியே மற்றொரு கோப்பையில் தேறலை நிரப்பி உறிஞ்சினாள்.

அந்துவஞ்செள்ளையும் தேறலைப் பருகலானான்.

அங்கு சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. அப்பொழுது அந்துவஞ்செள்ளை சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தி அருகில் எவரும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்துகொண்டு, “தேவி” என அழைத்தான்.

உடனே இந்திரசேனை, “ருத்ரதாமர் எங்கே?” என வினவினாள்.

“ருத்ரதாமரும், வருணனும் இறந்துவிட்டார்கள் தேவி.”

அடுத்து இந்திரசேனையிடமிருந்து, ‘இருவரும் எப்படி இறந்தார்கள்?’ என்ற கேள்வி எழும் என்று எதிர்பார்த்தபடி அந்துவஞ்செள்ளை அமர்ந்திருக்க, “இறக்கும் தருவாயில் ருத்ரதாமர் என்ன தெரிவித்தார்? கோசர் அஃதையிடமிருந்து நீ கொண்டு வந்திருக்கும் தகவல் என்ன?” என வினவினாள்.

கோப்பையிலிருந்த மதுவை உறிஞ்சுவதை நிறுத்திய அந்துவஞ்செள்ளை, “தேவி நான் அந்துவஞ்செள்ளை, துளு நாட்டின் படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன். முதன்மை அமைச்சர் அஃதையின் நம்பிக்கைக்குரியவன். ருத்ரதாமருடன் வந்தவர்களுள் என்னால் மட்டுமே உயிரைக் காத்துக்கொள்ள முடிந்தது” எனத் தெரிவித்தவன் இடையில் வைத்திருந்த ருத்ரதாமனின் மோரிய இலச்சினைப் பதக்கம் மற்றும் முத்திரை மோதிரம் ஆகியவற்றை அவளிடம் அளித்தான்.

அவற்றை வாங்கி சரி பார்த்தவள், “இது ருத்ரதாமருடையது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“ஆமாம் தேவி.”

“சரி, நீ கொண்டு வந்திருக்கும் தகவல் என்ன? மேலே கூறு.”

நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்றை வாங்கிய அந்துவஞ்செள்ளை, “தேவி, மோரியப் பேரரசரின் மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொள்ள கோசர் பெருமகனார் அஃதை தயாராக இருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“பதிலுக்கு அவர் எதிர்பார்ப்பது?”

“அவர் மோரியப் பேரரசின் பெரும் படைக்கு அஞ்சுகிறார். போர் ஏற்பட்டால் துளு நாடு அழிந்து விடும் என்று கலக்கம் அடைகிறார். அவர் எதிர்பார்ப்பது மோரியப் படையால் துளு நாட்டிற்கு எந்தவித தீங்கும் நேரக்கூடாது என்பதே” எனத் தெரிவித்தான்.

“இவ்வளவு தானா?”

“இன்னும் இருக்கிறது தேவி” எனத் தெரிவித்த அந்துவஞ்செள்ளை, “துளு மன்னர் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் நிச்சயம் பாடலியின் மேலாண்மையை ஏற்றுகொள்ள மாட்டார். இறக்கும் வரை ஒருவருக்கும் அவர் அடிபணிய மாட்டார்.”

“முதன்மை அமைச்சர் ஆதரவு தெரிவித்தாலும் போர் நிச்சயம் ஏற்படும் என்று தெரிவி” என இந்திரசேனை தெரிவிக்க, “ஆமாம்” எனப் பதில் அளித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

அந்துவஞ்செள்ளை, “படையெடுப்பு நிகழ்ந்தால் மோரியப் படைக்கு நிச்சயம் உதவுவதாக அஃதை வாக்களித்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது புன்னகையுடன் இந்திரசேனை, “எனக்குத் தெரியும். ருத்ரதாமனும், வஜ்ரதத்தனின் மகன் வருணனும் பெரும் வீரர்கள். சூழலுக்குத் தகுந்தவாறு செயல்படுவதில் வல்லவர்கள். இருவருமே பயணத்தில் மடிந்துபோனார்கள். ஆனால், தாங்கள் மட்டும் உயிர் பிழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள். இந்த ஒரு நிகழ்விலிருந்தே தங்களது வல்லமையையும், திறமையையும் நான் அறிந்துகொண்டேன்” எனத் தெரிவித்தவள் அமைதியானாள். பிறகு, “மோரியப் பேரரசரைப் பற்றியும், மோரியப் படையைப் பற்றியும் அவந்தியிலிருந்து பயணித்த வேளையிலும், இங்கே பாடலிக்கு அருகில் நிலை கொண்டிருக்கும் பெரும் படையைப் பார்த்தபோதிலும் நீங்களே தெரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள். மோரியப் பெரும் படைக்கு துளு நாட்டின் அமைச்சனான அஃதையின் உதவி தேவை என்று கருதுகிறீர்களா?” என அவனது விழிகளைப் பார்த்தபடியே வினவினாள்.

அந்துவஞ்செள்ளை அமைதியாக நிற்குகொண்டிருந்தான். பிறகு, “தேவி போரின் வெற்றியை படையின் வலிமை மட்டுமே தீர்மானிக்கிறது என்று கருதுகிறீர்களா?” என வினவினான்.

தன்னிடம் எதிர் கேள்வியைக் கேட்கவே அனைவரும் தயங்கிக்கொண்டிருக்கும் சூழலில் தலை முடி நரைக்கத் தொடங்கிய படைத்தலைவன் ஒருவன் தயக்கமில்லாமல் கேள்வி எழுப்புவதைக் கண்டதும் இந்திரசேனை ஆச்சரியத்துடன் தனக்கு முன் அமர்ந்திருந்தவனை நோக்கினாள். அப்பொழுது அந்துவஞ்செள்ளை, “வலிமை மட்டுமே வெற்றியைத் தீர்மானிக்கிறது என்று கருதுகிறீர்களா?” என மீண்டும் வினவினான்.

இந்திரசேனை புன்னகைத்தாள்.

அவளிடம் அந்துவஞ்செள்ளை, “தேவி, மோரியப் படையின் ஆற்றல் அபரிமிதமானது. தங்களது பெரும் படைக்கு முன் ஒரு நாழிகைப் பொழுது கூட துளு நாட்டின் படையால் தாக்குப் பிடிக்க இயலாது என்பதை பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொள்கிறேன். இருந்தாலும் தங்களது பாட்டனார் சாணக்கியரின் அறிவுரைப் படி சிறு நாடுகளின் ஆதரவையும், உதவியையும் தாங்கள் உதாசீனப்படுத்தக் கூடாது என்பது எனது தாழ்மையான வேண்டுகோள்” எனத் தெரிவித்தான்.

இந்திரசேனை, “என் பாட்டனாரின் புகழ் பாரதவர்சம் முழுவதும் பரவியிருப்பதில் எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி. எங்களுக்கு எந்த வகையில் கோசர்களால் உதவக்கூடும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

“தேவி, துளு மன்னர் கொங்கணக் கிழான் நன்னனது படையில் கோசர் படையென்ற தனிப்பிரிவு இருக்கிறது. வீராதி வீரர்களால் நிறைந்தபடை அது. அப்படை கோசர் பெருமகனார் எடுக்கும் முடிவுக்குக் கட்டுப்படும். மோரியப் படை தென்னகத்தைக் கைப்பற்றும் வேளையில் கோசர் படையின் உதவி நிச்சயம் தங்களுக்கு தேவைப்படும். உணவு, வழிகாட்டல் போன்ற சிறு சிறு உதவிகளுக்குக் கூட தாங்கள் கோசர் படையை பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்.”

கோப்பையில் எஞ்சியிருந்த மது முழுவதையும் உறுஞ்சிய இந்திரசேனை, “கோசரது உதவியை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டதாகவே இருக்கட்டும். பதிலுக்கு கோசர் தனிப்பட்ட முறையில் எதிர்பார்ப்பது என்ன?” என வினவினாள்.

அவள் வினவியதைக் கேட்டுப் புன்னகைத்த அந்துவஞ்செள்ளை, “தேவி, முதன்மை அமைச்சரான கோசர் பெருமகனார் அஃதை எதை எதிர்பார்க்கப் போகிறார்?” எனத் தெரிவித்த அந்துவஞ்செள்ளை, “மோரியர் படையெடுத்தால் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் நிச்சயம் எதிர்தாக்குதல் தொடுப்பார். நன்னன் வீழ்த்தப்படுவார் என்பதில் எங்களுக்கு துளியளவும் சந்தேகம் இல்லை. நன்னனது இறப்பிற்குப் பிறகு துளு நாடு என அழைக்கப்படும் கொங்கண பூமி கோசரது ஆளுமைக்கு வரவேண்டும். கோசர் பெருமகனாரை துளு நாட்டின் மன்னராகத் தாங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டும். மோரியருக்கு அடங்கி அவர் கொங்கணத்தை ஆள வேண்டும் என்று விருப்பம் கொள்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

உடனே இந்திரசேனை, “ஏற்றுக்கொண்டோம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“தேவி???” என அழைத்த அந்துவஞ்செள்ளை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினான்.

“ஆமாம், துளு நாட்டின் மன்னராக அஃதைக்கு முடிசூடும் பொறுப்பு என்னுடையது. இந்திரசேனை வாக்களிக்கிறேன். விரைவில் நன்னன் வீழ்த்தப்படுவான். நன்னன் வீழ்ந்த அடுத்த கணம் முதல் துளுவின் மன்னன் அஃதை தான்” எனத் தெரிவித்ததும் அமர்ந்திருந்த அந்துவஞ்செள்ளை எழுந்தவன் இடையில் கட்டியிருந்த உறையிலிருந்து வாளினை உருவி தரையில் ஊன்றி மண்டியிட்டு நன்றி தெரிவித்தான்.

இந்திரசேனை புன்னகையுடன் அவனது பணிவினை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

மண்டியிட்டு அமர்ந்திருந்த அந்துவஞ்செள்ளையிடம் இந்திரசேனை, “கலிங்கத்தில் முரண்டு பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் கலிங்கர்களை வீழ்த்தியதும் மாபெரும் மோரிய சேனை தென்னகம் நோக்கி முன்னேறப் போகிறது. அங்கே

மொழிபெயர் தேயத்தில் நிலை கொண்டு இம்சித்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழ் மூவேந்தர் படை அழிக்கப்படும். கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்த பிறகு ஒட்டுமொத்த தமிழகமும் மோரியரின் ஆளுமைக்குக் கீழ் உட்படுத்தப்படும். அப்பொழுது கோசரின் எண்ணமும் ஈடேறும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவள் கூறுவதைப் பொறுமையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அந்துவஞ்செள்ளை, “தேவி தங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்றால் நான் தங்களிடம் கடந்த காலத்தில் நடந்த அரசியல் போர் பற்றி விவாதிக்கலாமா?” என வினவினாள்.

“தாராளமாக.”

“மோரியப் பேரரசர் பிந்துசாரரின் காலத்திலும் தென்னகப் போர் நடைபெற்றது அல்லவா?”

“ஆமாம், நடைபெற்றது.”

“அப்பொழுது தமிழகத்தின் மீது எப்படித் தாக்குதலைத் தொடுத்தார்கள்?”

“கரும்பெண்ணை நதி வழியே தாக்குதல் தொடுத்தார்கள்.”

“போரின் முடிவு?”

இந்திரசேனை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள்.

“மோரியப் படை தோல்வியைத் தழுவியது” என அந்துவஞ்செள்ளை தெரிவிக்க இந்திரசேனை கோபமடைந்தாள்.

அவளது முகத்தில் கோபத்தின் சாயல் பெருகுவதைக் கண்டவன், “கடந்த கால நிகழ்வுகளிலிருந்து பாடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று எனது தந்தை எப்பொழுதுமே கூறிக்கொண்டிருப்பார் தேவி. மோரியப் படையின் வலிமை மகத்துவமானது. அதே வேளையில் படையினரின் எண்ணிக்கையும் மிக மிக அதிகம். அப்படி இருந்தும் படை எப்படித் தோல்வி கண்டது? பேரரசர் அசோகர் கூட அவந்தியின் இளவரசராக வீற்றிருந்த வேளையில் அவரது தலைமையில் கூட முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது என்று

கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தோல்விக்கான காரணத்தை என்றாவது ஆராய்ந்திருக்கிறீர்களா?” எனப் பணிவுடன் வினவினான்.

“தலைமை?”

“ஆமாம், தேவி. நான் விவேகமில்லாத தலைமை என்று கருதுகிறேன் தேவி.”

“மோரியப் படையினருக்கு விவேகம் இல்லை என்று கருதுகிறீர்களா?”

சிந்தித்த அந்துவஞ்செள்ளை, “விவேகம் நிரம்ப இருந்தது தேவி. ஆனால், சூழலுக்குத் தகுந்த மாதிரி செயல்படும் விவேகம் கலந்த வீரம் ஒரு படைத் தலைவனுக்கு இருக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறேன் நான்” என எச்சரிக்கையுடன் சொற்களை ஒவ்வொன்றாக விடுவித்தான்.

“தற்பொழுது தாங்கள் கூற விழைவது?”

“பல நூறாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் தற்பொழுது மோரியப் படையில் இருக்கிறார்கள். அப்படையை வழி நடத்த அறிவில் சிறந்த இந்திரசேனை தேவியார் இருக்கிறார். ஆதலால் இம்முறை மோரியப் படையினர் நிச்சயம் வெல்வார்கள் என்று கருதுகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தவன் அமைதியானான்.

இந்திரசேனையின் முகத்தில் மாற்றம் ஏதாவது தெரிகிறதா என்று அவளது முகத்தையே கூர்ந்து நோக்கினான். அவளது முகத்தில் எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. அவனது முகத்தையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள்.

அந்துவஞ்செள்ளை தொடர்ந்து, “தேவி, தற்பொழுது மோரியப் படையினர் எப்படி படை வலிமையுடன் திகழ்கிறதோ அப்படியே தமிழக மூவேந்தர் படையினரும் வலிமையுடன் திகழ்கிறார்கள்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த குறுவாள் ஒன்றை வெளியே எடுக்கலானான்.

அவன் குறுவாளினைக் கையில் எடுப்பதைக் கண்ட இந்திரசேனை, “தங்களது கையில் இருக்கும் வாளினால் என்னைக் கொன்றுவிட இயலும் என்று கருதுகிறீர்களா?” என அவனது விழிகளை நோக்கி அவள்

அதிகாரத்துடன் வினவ, “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் தேவி” எனத் தெரிவித்தவன் கையில் வைத்திருந்த குறுவாளினை வேகமாக எறிந்தான்.

குறுவாள் எறியப்பட்ட அடுத்த கணம், “ஆ....” என்ற குரல் எழுந்திரசேனை திரும்பிப் பார்த்தாள். சத்தம் எழுந்த அடுத்த கணம் வேகமாக ஓடிய அந்துவஞ்செள்ளை கீழே கழுத்தறு பட்டுக் கிடந்த கிளி ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

அவன் கொண்டு வந்த கிளியைக் கண்ட இந்திரசேனை, “இந்தக் கிளி யாருடையது என்று தெரியுமா?” என வினவினாள்.

“நான் எப்படி அறிவேன் தேவி?” எனப் பதிலுக்கு வினவினான்.

“பேரரசரின் இளைய மனைவி திஷ்யரக்சாவின் கிளி இது.”

“பேரரசரின் இளைய மனைவி திஷ்யரக்சா தங்களை எதற்காக வேவு பார்க்க வேண்டும்?” என அந்துவஞ்செள்ளை தெரிவிக்க அதிர்ச்சியடைந்த இந்திரசேனை, “என்ன உளறுகிறாய்?” என வினவினாள்.

“நான் உளறவில்லை தேவி. நான் இதைக் கொல்லாமல் விட்டிருந்தால் இக்கிளி அனைத்தையும் பேரரசரின் இளைய தேவியிடம் உளறியிருக்கும்” எனத் தெரிவித்தவன் அக்கிளியின் வாயைத் திறந்து நாவைக் காட்டினான்.

அக்கிளியின் நா சிவந்து போயிருக்க அதன் முனை மட்டும் கருத்திருந்தது. அதைச் சுட்டிக் காட்டியவன், “எனது கணிப்பு மட்டும் சரி என்றால் இக்கிளி பேசும் திறனுடையதாக இருக்கும். எங்கள் ஊரில் தெருவோரம் வித்தைக் காட்டுவோர் இதே போன்ற கிளியைத் தான் பயன்படுத்துவர். பல நாள் அவற்றின் பேச்சுத் திறத்தைக் கண்டு வியந்திருக்கிறேன். இக்கிளி நாம் பேசுவதை அப்படியே சென்று ஒப்புவித்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை” எனத் தெரிவித்தவன் கையில் வைத்திருந்த கிளியைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, “தேவியின் ஒற்றர்கள் மோரிய தேசம் முழுவதும் பரவியிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். ஆனால், தாங்களும் வேவுபார்க்கப் படுகிறீர்கள் என்பது எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. எச்சரிக்கை தேவி” எனத் தெரிவித்தான்.

கரங்களில் படிந்திருந்த கிளியின் குருதியை பொய்கை நீரில் கழுவிய பிறகு கோப்பையில் மதுவை ஊற்றி இந்திரசேனைக்கும் கொடுத்துவிட்டு, அவனும் எடுத்துக்கொண்டு அவளுக்கு முன் கிடந்த கல் இருக்கையில் அமர்ந்தான்.

“தேவி... கிட்டத்தட்ட ஐம்பது யோசனைத் தொலைவைக் கடந்து தங்களை சந்திக்க வந்ததன் காரணம் இதுதான், கவனமாக கேட்கவும்” எனத் தலையைத் தாழ்த்தி தெரிவித்தவன் அவளது அனுமதிக்காக அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

இந்திரசேனை, “பெரும் படை சேர்ந்துவிட்ட பிறகும் படை புறப்படாமல் காத்திருப்பதற்கான காரணத்தை நீ இந்நேரும் யூகித்திருப்பாய் என்று கருதுகிறேன். தெற்கே சென்ற ருத்ரதாமன் கொண்டு வரும் தகவலுக்காகத் தான் நான் காத்திருந்தேன். சொல், ருத்ரதாமன் கொண்டு வந்த தகவல் என்ன, அஃதை தெரிவித்த செய்தி யாது?” என வினவினாள்.

சுற்றிலும் மீண்டும் பார்வையைச் செலுத்தி பேசுவதை ஒட்டுக்கேட்க வாய்ப்பே இல்லை உறுதி செய்துகொண்ட பிறகு அந்துவஞ்செள்ளை, “இருமுனைத் தாக்குதல்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“இருமுனைத் தாக்குதல்?” என இந்திரசேனை வினவ, “ஆமாம் தேவி” எனப் பதில் அளித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“விளக்கமாகக் கூறு.”

“தேவி, மோரியப் படை வலிமையானது தான். அதே போன்றே மூவேந்தர் படையும் வலிமையுடன் கரும்பெண்ணை நதிக்கு அப்பால் திகழ்கிறது. அதிலும், மூவேந்தர் படையின் தலைவன் வெற்றிவேல் இளஞ்சேட் சென்னி மாவீரன். வீரமும், விவேகமும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவன், பெரும் முரடன். எவ்வளவு பெரிய படையாக இருந்தாலும் கரும்பெண்ணை நதிக்கு அப்பால் காவல் இருக்கும் சென்னியைக் கடந்து செல்வது பெரும் கடினம்.”

“யார் அவன்? அவ்வளவு பெரிய வீரனா அவன்?”

“ஆமாம் தேவி” எனத் தெரிவித்தவன், “தாங்கள் எப்படி தெற்கே குமரி வரை வெல்ல வேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் இருக்கிறீர்களோ

அப்படியே சென்னி வடக்கே இமயம் வரை வெல்ல வேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் இருக்கிறான். மோரியப் படை கரும்பெண்ணை நதியைக் கடக்க முனைகையில் அவர் யார், அவர் எப்படிப்பட்டவர், அவரது வீரம் எப்படிப்பட்டது என்பதை அறிவீர்கள். அவர் உயிருடன் இருக்கும் வரை கரும்பெண்ணை நதியைக் கடந்து மோரியப் படை வெல்வது பெரும் கடினமே” என அழுத்தித் தெரிவித்தான்.

“மோரியப் படையால் மூவேந்தர் படையைத் தோற்கடிக்க இயலாது என்று கருதுகிறீர்களா”

“நான் இயலாது என்று கூறவே இல்லை தேவி. பெரும் கடினம் என்றே தெரிவிக்கிறேன்.”

“மேலே கூறுங்கள்.”

“நான் கடினம் என்று கூறுவதற்கான காரணங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று தென்னகத்திற்கு பெரும் அரணாக விளங்கும் கரும்பெண்ணை நதி. மற்றொன்று கரும்பெண்ணை நதியின் தென்கரையில் காவல் இருக்கும் சென்னி. நான் துளு நாட்டின் படைத் தலைவனாக இருப்பதால் சென்னியை நான் நேரில் கண்டதில்லை. ஆனால், அதிகம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆதலால் தான் தெரிவிக்கிறேன் தேவி. மூவேந்தர் படையை நேரடியாக கரும்பெண்ணை நதியில் தாக்க முயற்சித்தால் மோரியப்படைக்குப் பெரும் சேதம் ஏற்படும்.”

“இதற்கான தீர்வு தான் இருமுனைத் தாக்குதலா?”

“ஆம் தேவி.”

“சரி, தங்களது திட்டப்படியே இருமுனைத் தாக்குதல் தொடுத்து விடலாம்.”

“நான் கூறுவதைத் தாங்கள் சரியாக புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று கருதுகிறேன் தேவி.”

இந்திரசேனை புருவத்தை உயர்த்தி நோக்கினாள்.

அந்துவஞ்செள்ளை தலையைத் தாழ்த்தி, “தேவி, நான் இருமுனைத் தாக்குதல் என்று குறிப்பிட்டது கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் நிலை கொண்டிருக்கும் மூவேந்தர் படையைக் குறிப்பிட்டு அல்ல” எனத் தெரிவித்தான்.

“பிறகு?”

“தமிழகத்தை” என ஒரே வார்த்தையில் பதில் அளித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

அவன் அளித்த பதிலைக் கேட்டதும் இந்திரசேனையின் விழிகள் இரண்டும் அகலமாக ஆச்சர்யத்தில் திறந்தன. இந்தத் திட்டம் தனக்கு எப்படித் தோன்றாமல் போனது என்று தனக்குத்தானே நினைத்துக் கொண்டாள்.

அமர்ந்திருந்த இந்திரசேனை வியப்பில் எழுந்து நிற்கலானாள். அந்துவஞ்செள்ளையும் எழுந்து நின்று சில அடிகளை அவளை நோக்கி முன் வைத்தவன், “தேவி, தமிழகத்தை மோரியப் படை இருமுனைத் தாக்குதல் தொடுக்கட்டும். ஒரு படை கிழக்குக் கரையோரம் சென்று கலிங்கத்தை சூறையாடிவிட்டு தெற்கு நோக்கி முன்னேறி கரும்பெண்ணை நதிக்கரையில் நிலை கொண்டிருக்கும் மூவேந்தர் படையை தாக்கட்டும். அதே நேரம் மற்றொரு படை பரிகச்சத்திலிருந்து மேற்குக் கடற்கரையோரமே புறப்பட்டுச் சென்று துளு நாட்டின் பெரும் கோட்டையான பாழியைத் தாக்கட்டும். பாழி மோரியருக்குக் கிடைத்துவிட்டால் தெற்கே வலிமையான கேந்திரத் தளம் கிடைத்ததைப் போன்றது. எவ்வளவு பெரிய படை தாக்கினாலும் பாழியை வீழ்த்துவது என்பது இயலாத காரியம். ஏனெனில் அதன் அமைவிடம் அப்படி” எனக் கூறியவன் அவளது அனுமதியை எதிர்பார்க்காமல் இருக்கையில் அமர்ந்து கோப்பையில் இருந்த மதுவை உறிஞ்சலானான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்ட பிறகு நெடுநேரம் சிந்தித்தான் இந்திரசேனை. அத்திட்டத்தில் இருக்கும் நிறை குறை ஆகியவற்றை சிந்தித்துப் பார்த்தவள், “மேற்குக் கடற்கரை பெரும் மலைகளை உள்ளடக்கிய பகுதி அல்லவா, அம்மலைகளைக் கடந்து படை முன்னேறிச் செல்வது சாத்தியமா?” என வினவினாள்.

“சாத்தியமே தேவி.”

“எப்படி?”

“யவன மாமன்னன் அலெக்சாண்டரின் படை பல தடைகளைக் கடந்து நம் நாட்டைத் தாக்கவில்லையா?” எனப் பதிலுக்கு கேள்வி எழுப்பினான்.

“முடிவில் யவனப் படைக்கு என்ன நடந்தது என்பதை அறிவீர்கள் தானே?”

“அறிவேன் தேவி. பாரதவர்சத்தில் அவனுக்கு உதவ எவரும் இல்லை. ஆனால், தங்களுக்கும், தங்களது படைக்கும் தெற்கே உதவுவதற்கு நான் இருக்கிறேன், கோசர்கள் இருக்கிறார்கள். கோசர்கள் உங்களுக்கு வழிகாட்டுவார்கள். மலையைக் கடக்க உதவி செய்வார்கள். மேற்குக் கடற்கரையில் அரணாக உயர்ந்திருக்கும் மலைகள் மற்றும் காடுகளை நம்பி தென்னக மன்னர்கள் எந்தவித நிலைப் படையையும் நிறுத்தி வைத்திருக்கவில்லை. மோரியப் படைக்கும் கலிங்கத்திற்கும் நடைபெறப் போகும் போரையே மூவேந்தர் படையினர் கண்காணித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். மேற்கே படை நகரும் என்று கனவில் கூட ஒருவரும் நினைத்திருக்க மாட்டார்கள். மோரியப் படையின் மேற்குக் கடற்கரையோர நகர்வு பெரும் இரகசியமாக செயல்படுத்த வேண்டும். மோரியப் படையின் பாழித் தாக்குதல் கொங்கணக் கிழானுக்கும், மற்ற தமிழ் மன்னர்களுக்கும் பேரதிர்ச்சியாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் சுதாரித்து பதில் தாக்குதல் தொடுப்பதற்குள் துளு நாடு விழுந்திருக்க வேண்டும். ஆனாலும், எச்சரிக்கையாக செயல்பட வேண்டும். திறமை வாய்ந்த படைத் தலைவன் ஒருவன் ஆபத்துகளைக் கடந்து அஞ்சாமல் திட்டமிட்டு செயல்பட்டால் பாழி விழுவது நிச்சயம். பாழி விழுந்தால் தென்னகம் விழுந்ததைப் போன்றது” எனத் தெரிவித்து தான் வந்த பணியை வெற்றிகரமாக முடித்திருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

அவன் கூறியவற்றை முழுவதும் கேட்ட இந்திரசேனை, “இத்திட்டம் தங்களுடையதா அல்லது கோசர் அஃதையுடையதா?” என வினவினாள்.

“கோசர் பெருமகனார் மோரியரின் திட்டம் எதுவானாலும் முழு ஒத்துழைப்பு தருவதாக செய்தி அனுப்பியிருந்தார். கோசர் மீது தங்களுக்கு நம்பிக்கை வேண்டும் என்பதற்காகவே என்னை அனுப்பி வைத்தார். ஆனால், இத்திட்டம் வரும் வழியில் எனக்குத் தோன்றியவை. இது தொடர்பாக ருத்ரதாமருடன் முழுவதும் விவாதித்திருந்தேன். அவர் தனது பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு வீரமரணத்தை அடைந்துவிட்டார்” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான்.

வருத்தத்துடன் அமர்ந்திருத்த அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கிய இந்திரசேனை, “கவலை வேண்டாம். அவரது உயிர்த் தியாகம் வீண் போகாது, அவரது எண்ணம் நிச்சயம் வெற்றி பெரும்” என அவள் தெரிவிக்க, “நான் புறப்படுகிறேன் தேவி. கோசர் பெருமகனாரிடம் நான் என்ன தெரிவிக்க வேண்டும்?” எனத் வினவினான்.

“தங்களது திட்டம் பற்றி பேரரசரிடம் விவாதித்த பிறகே இறுதி முடிவை எடுக்க இயலும். கோசருக்கு செய்தி தகுந்த நேரத்தில் அனுப்பி வைக்கப்படும். அதே நேரம் அவரது எதிர்பார்ப்பும் நிச்சயம் பூர்த்தி செய்யப்படும்” என உறுதியளித்தாள்.

“நான் புறப்படுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“இளவரசரின் மாளிகைக்குத் தானே செல்கிறீர்கள்.”

“ஆம், தேவி. அங்கு சென்ற பிறகு கொங்கணத்தை நோக்கிப் புறப்படப் போகிறேன்.”

“நேற்று தானே பாடலி வந்தீர்கள்?”

அந்துவஞ்செள்ளை சிரித்தபடி, “இன்று காலை தான் வந்து சேர்ந்தேன் தேவி” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஓய்வு தேவையில்லையா?”

“உடல் ஓய்வை வேண்டி மன்றாடுகிறது. ஆனால், எனது வருகைக்காக கோசர் அங்கே காத்திருக்கிறார். உரியவர்களிடம் உரிய

செய்தியை சேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு இருக்கிறதல்லவா? அதை நான் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

இந்திரசேனை புன்னகைத்து, “குறைந்தது ஒரு கிழமை காலமாவது தாங்கள் பாடலியின் விருந்தினராகத் தங்கிவிட்டுச் செல்ல வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“தங்களது உத்தரவு” எனப் பணிந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“தாங்கள் எங்களது விருந்தினர். தங்களது தேவை எதுவானாலும் தெரிவிக்கவும்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அந்துவஞ்செள்ளை தயக்கத்துடன், “சற்று முன் இங்கு யாரோ யாழை மீட்டினார்கள் அல்லவா?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“அந்த யாழ் இசையை நான் மீண்டும் கேட்க வேண்டும் தேவி. அந்த யாழை மீட்டிய பெண்ணையும் நான் சந்திக்க வேண்டும்” என வேண்டினான்.

இந்திரசேனை புன்னகையுடன், “இன்று இரவு தங்களுக்கு பாடலியின் தலைவர் சித்ராஞ்சகர் விருந்தளிப்பார். அப்பொழுது உங்களது ஆசை நிறைவேறும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நன்றி தேவி” எனத் தெரிவித்தவன் நடந்தான். பிறகு ஏதோ நினைப்பு வந்து திரும்பியவன், “தேவி” என அழைத்தான்.

இந்திரசேனை அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கினாள்.

“மோரிய அமைச்சர்கள், படைத் தலைவர்கள், இளவரசர்கள் என்று எவராவது என்னிடம் கேள்வி எழுப்பினால் நான் என்ன பதிலை அளிப்பது?” என முன்னெச்சரிக்கை உணர்வுடன் வினவினான்.

“தெற்கே தமிழகத்தில் மூவேந்தரின் கொடுமை அதிகமாகிவிட்டது. ஆதலால் உதவி கேட்டு வந்தேன் என்று தெரிவியுங்கள்”.

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்தவன் அவளைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் நடந்து செல்லலானான். அப்பொழுது அவனுக்குள்

‘இனியொரு முறை இந்திரசேனையை சந்திப்போமா?’ என்ற கேள்வி அவனுக்குள் எழ திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவள் போர் திட்டத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். அவளது அழகைத் தொலைவிலிருந்து ஒருமுறை பார்த்துக்கொண்டவன் பிறகு திரும்பி நடந்து செல்லலானான்.

அந்துவஞ்செள்ளை பார்வையிலிருந்து முற்றிலும் மறைந்திருக்கவில்லை. இந்திரசேனை போர் பற்றி முழு திட்டத்துடன் நடக்கலானாள்.

31 பிறவிப் பகை

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு நண்பர்கள் இருவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து தேறலைப் பருகிக் கொண்டிருந்தார்கள். நீண்ட நேரம் தனிமையில் அமர்ந்திருந்த நண்பர்கள் இருவரும் தங்களது பயணம், பயணத்தில் நடைபெற்ற சாகசம், ஆபத்து ஆகியவற்றை ஒருவருக்கு மற்றொருவர் பகிர்ந்து குதாகலித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது, “நண்பா நற்கிள்ளி” என வியன்கண் அழைத்ததைக் கேட்டதும் கோபமடைந்த அந்துவஞ்செள்ளை, “வியன்கண்ணா... தேறல் உள்செல்லத் தொடங்கியதுமே தன்னிலை இழக்கத் தொடங்கிவிட்டாய். நான் அந்துவஞ்செள்ளை” என எச்சரித்தான்.

“எனக்குத் தெரியும் நண்பா, நான் தன்னிலை இழக்கவில்லை” எனத் தெரிவித்த வியன்கண் அவனிடம் நெருங்கி வந்து, “சிறு தவறினை இழைத்தாலும் அசோகவர்த்தனின் நரகத்தில் தலைகீழாகத் தொங்க வேண்டிய நிலை வந்துவிடும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அந்துவஞ்செள்ளை புன்னகைத்தான்.

வியன்கண், “நண்பா, வீரத்திற்கு மட்டுமே தலை வணங்குபவன் நீ. அப்படியிருக்க இந்திரசேனையை எப்படி வணங்காமல் சந்தித்துவிட்டு வந்தாய்?” என வினவினான்.

“நான் வணங்கவில்லை என்று உனக்குத் தெரிவித்தது யார்?”

“நானாகத் தான் நினைத்தேன்.”

“அவளுக்கு முன் மண்டியிட்டு வணங்கிவிட்டே வந்தேன்.”

“நீயா மண்டியிட்டு வணங்கினாய்.”

“ஆம்.”

“ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது எனக்கு.”

“நீ தேவியை நேரில் சந்தித்திருக்கிறாயா?”

“இல்லை.”

“தப்பித்தாய்.”

“ஏன்?”

“அவளது அழகு அப்படி இருக்கிறது. அவளது பார்வை தீண்டினாலே பணியச் செய்துவிடுகிறது.”

“எனக்கு நமது கோழியூர் இளவரசரை சந்திக்கையில் அப்படிப்பட்ட உணர்வு மேலிடும். மண்டியிட வேண்டும் என்றும் தோன்றும்.”

“எனக்கும் அவளைப் பார்க்கையில் அப்படித்தான் தோன்றியது.”

“ம்ம்ம்...”

“இவளைப் பார்க்கையில் எனக்கு அச்சமாக இருக்கிறது வியங்கண்ணா.”

“ஏன்?”

“இவள் மற்றவர்களைப் போன்று இல்லை. இவளது அழகும், பார்வையும் இவளது திறமையை எனக்குப் புலப்படுத்தி விட்டது. இவளிடம் நம் படை என்ன பாடு படப் போகிறது என்று தெரியவில்லை.”

“நானும் அறிவேன். இந்திரசேனை என்ற பெயரைக் கேட்டாலே அனைவரும் நடுங்குகிறார்கள். அனைவரையும் தனது ஆளுமைக்குள் பணியச் செய்திருக்கிறாள்.”

“ஆமாம்.”

“அதற்காக நான் ஒரு வழியைக் கண்டறிந்துவிட்டிருக்கிறேன்.”

“என்ன?”

“தென்னாட்டுப் படை வீரர்களைப் பற்றி எவரிடம் தெரிவித்தாலும் மிகைப் படுத்தியே தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“இது உளவியல் தந்திரம்.”

ஆமாம். சாணக்கிய தந்திரம் என்று கூட கூறுவார்கள்.”

“படையின் வலிமையை மிகைப்படுத்தித் தெரிவிப்பது.”

“நான் வந்த நாள் முதலே இந்தத் தந்திரத்தைச் செயல்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டேன்.”

“நல்லது. நானும் சோழ இளவரசர் சென்னியைப் பற்றி ஓரிரு வார்த்தைகளைத் தெரிவித்திருக்கிறேன்.”

“யாரிடம் இந்திரசேனை தேவியிடமா?”

“ஆம்.”

“அவரிடம் மோரியப் படைகள் சிக்கி என்ன பாடு படப் போகிறது என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“எனது கணிப்பின்படி நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் நண்பா. இந்திரசேனை தேவியையும் நாம் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடாது.”

“ஆமாம், சாணக்கியனின் வழி வந்தவள் அல்லவா அவள்.”

இருவருமே சிந்தித்தபடி அமர்ந்திருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் ஒருவித இறுக்கம் தோன்றியிருந்தது. அந்துவஞ்செள்ளை, “சமுத்திரம் போன்று பரந்து விரிந்திருக்கும் மோரியப் படையை எண்ணினாலே எனக்கு கவலையாக இருக்கிறது. இவர்களை மட்டும் கரும்பெண்ணை நதியைக் கடக்க விட்டால் தமிழகமே சுடுகாடாக மாறிவிடும்” எனக் கவலையுடன் தெரிவித்தான்.

அந்துவஞ்செள்ளை கூறியதைக் கேட்டதும் கோபமடைந்த வியன்கண் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். பிறகு, “நண்பா... ஓயாத பயணம் உனது வீரத்தையும், தன்னம்பிக்கையையும் குறைத்துவிட்டன என்று கருதுகிறேன் நான். ஆயிரம் பேர் வாளுடன் வந்தாலும் எதிர்த்து நின்று தாக்கும் நீ பெரும் படையை எண்ணிக் கலக்கமடைவது எனக்கு அவநம்பிக்கையைக் கொடுக்கிறது. நீ அணிந்திருக்கும் அந்துவஞ்செள்ளை எனும் முகமூடி உனது வீரத்தை குறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. எப்பொழுது நீ பிடர்த்தலையன் எனும் பெயருடன் நடமாடுகிறாயோ அப்பொழுதுதான் நீ மீண்டும் உனது பழைய நிலையை அடைவாய். அகவை பாதிக்கும் மேல்

கடந்திருப்பவனைப் போன்று நீ நடித்துக் கொண்டிருக்கிறாய் என்பதை நினைவில் கொள்” எனத் தெரிவித்த வியன்கண், “சித்ராஞ்சகர் மாளிகையில் உனக்கு விருந்து ஏற்பாடு ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது. தயாராகு” எனத் தெரிவித்தான்.

“நீ?”

“இல்லை. நான் வரவில்லை.”

“ஏன்?”

“எனக்கு இங்கே விருந்தளிக்க ஒருத்தி காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்” எனத் தெரிவித்தவன் எழுந்து செல்லலானான்.

அவன் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்துவஞ்செள்ளை மாளிகையில் சிறிது நேரம் உலாவித் கொண்டிருந்தான். பொழுது இருட்டியதும் களைப்பு நீங்க நீராடிவிட்டு தயாராகவிருந்த புத்தாடையை அணிந்து கொண்டு விருந்துக்குத் தயாரானான்.

விருகோதரன் நேரில் வந்து அழைத்துச் சென்றான். புரவித் தேரில் புறப்பட்டு இருவரும் சித்ராஞ்சகரின் மாளிகையை நோக்கிச் சென்றனர். சித்ராங்கர் அந்துவஞ்செள்ளையை வாயில் வரை வந்து நலம் விசாரித்து வரவேற்று மாளிகைக்குள் அழைத்துச் சென்றார்.

அந்துவஞ்செள்ளையிடம் சித்ராஞ்சகர், “வீரரே, தங்களை விருந்தினரைப் போன்று வரவேற்று உபசரிக்க தேவி கட்டளையிட்டிருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தார்.

அந்துவஞ்செள்ளை, “தேவியின் நன் மதிப்பைப் பெற்றது நான் என்றோ செய்த புண்ணியம். அதன் பயனை தற்பொழுது அனுபவிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடியே அவருடன் நடந்து செல்லலானான்.

பிறகு சித்ராஞ்சகரின் மாளிகையில் அந்துவஞ்செள்ளை, விருகோதரன், சித்ராஞ்சகர், அவரது மகன் சித்திரசேனன் மற்றும் சித்திரக்கன்னி ஆகியோர் ஒன்றாக இரவு உணவை முடித்தார்கள்.

கடைசியாக அனைவரும் அமர்ந்திருக்க சித்திரக்கன்னியை நோக்கிய அந்துவஞ்செள்ளை, “காலையில் மகர யாழினை நீ மீட்டிய வேளையில் நான் என்னை முற்றிலும் மறந்து போய்விட்டேன். அற்புதமாக இசைக்கிறாய். காலையில் பயணச் சோர்வில் காணப்பட்டேன் நான். உனது இசையைக் கேட்ட பிறகு எனது பயணக் களைப்பு முற்றிலும் மறைந்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்தான்.

அந்துவஞ்செள்ளை தெரிவித்த புகழ்ச்சியைக் கேட்டு சித்திரக்கன்னி நாணமடைய சித்திரசேனன், “எனது தங்கை யாழ் மீட்டுவதில் வல்லவள். அவள் வாசித்தால் உறக்கத்தை மறந்து இரவு முழுவதும் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கலாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

சித்திரக்கன்னி அமைதியாக அமர்ந்திருக்க அந்துவஞ்செள்ளை, “இன்று இரவு தங்களது யாழ் இசையைக் கேட்க விருப்பப்படுகிறேன் நான்” என வேண்டினான்.

சித்திரக்கன்னி தனது தந்தையை நோக்க, “பெரியவர் நீண்ட தொலைவு கடந்து வந்திருக்கிறார். அவரது விருப்பத்தை நிறைவேற்று மகளே” எனத் தெரிவித்த சித்ராஞ்சகர் அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கி, “தங்களது விருப்பத்தை எனது மகள் நிச்சயம் நிறைவேற்றுவாள்” எனத் தெரிவித்தார்.

அப்பொழுது சித்திரசேனன், “தெற்கிலிருந்தா வந்திருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“ஆமாம்” எனப் பதில் அளித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“நெடும் பயணம்.”

சித்திரசேனனின் கேள்வி எதை நோக்கி நீள்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அந்துவஞ்செள்ளை, “ஆமாம்” என மட்டும் பதில் அளித்தான்.

“எதற்காக இவ்வளவு தொலைவு பயணித்து நெடுந்தூரம் வந்திருக்கிறீர்கள்?” என அந்துவஞ்செள்ளை எதிர்பார்த்திருந்த கேள்வியை எழுப்பினான் சித்திரசேனன்.

அந்துவஞ்செள்ளை என்ன பதிலை அளிக்கப் போகிறான் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விருகோதரனும் ஆர்வத்துடன் அவனை நோக்கினான். இந்திரசேனை தேவியின் மீது அவன் கொண்டிருந்த அதீத மரியாதையின் காரணமாக அவள் சம்பந்தப்பட்ட காரியத்தில் தலையிட விரும்பாமல் அமர்ந்திருந்தான். அவளது அதீத அதிகாரம், இரகசிய செயல் ஆகியவை சமயங்களில் அவனையும் அதிருப்தி அடையச் செய்திருந்தது.

விருகோதரன், “ருத்ரதாமர் எங்கிருந்து வரும்போது இறந்தார். அவரைக் கொன்றது யார்?” என அடுத்தடுத்து வினவினான்.

சித்ராஞ்சகர், “ருத்ரதாமன் இறந்துபோனானா?” என வியப்புடன் வினவினார்.

“ஆமாம். இறந்தது அவன் மட்டும் அல்ல. வஜ்ரதத்தனின் மகன் வருணனும் இறந்து போனான்” எனக் குறுக்கிட்டுத் தெரிவித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“வருணனும் இறந்து போனானா?” என வருத்தத்துடன் வினவியர், “சித்திரக்கன்னியை வருணனுக்கு மணமுடித்து வைக்க வேண்டும் என்பது வஜ்ரதத்தனின் விருப்பம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவன் இறந்தது எப்படி?” “நீங்கள் யார்?” “அவனை எப்படி நீங்கள் சந்தித்தீர்கள்?” எனப் பலரும் பல கேள்விகளை எழுப்ப அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

நீண்ட அமைதிக்குப் பிறகு, “அனைவரும் சற்று அமைதியாக இருங்கள். அனைவரின் கேள்விக்கும் தக்க பதிலை அளிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்த அந்துவஞ்செள்ளை அமைதியானான்.

அனைவரும் அவன் கூறப் போகும் பதிலையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“தெற்கே துளு நாட்டிற்கு அருகில் குடநாட்டின் இளவரசன் நான். மன்னனாக அமர்ந்து அதிகாரம் செலுத்தும் வயதிலும் இளவரசனாகவே இருக்கிறேன். அரச மரபில் பிறந்த நான், நாட்டினை இழந்து துளு மன்னரிடம் படைத் தலைவனாக நாட்களைக் கழிக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு

விட்டேன். துளு நாட்டின் அமைச்சர் அஃதையின் நம்பிக்கைக்குரிய படைத் தலைவன் நான். எனக்கு உதவி ஏதாவது கிடைக்குமா என்று பாடலி நோக்கிப் புறப்பட்டு வந்தேன்” என அந்துவஞ்செள்ளை தெரிவிக்க சித்ராஞ்சகர், “மூவேந்தர்களிடம் முறையிட வேண்டியது தானே?” என வினவினான்.

“எனது நாட்டைக் கைப்பற்றியிருப்பவன் துளு நாட்டின் மன்னன் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான். நன்னனை எதிர்த்து மூவேந்தர்களிடம் செல்வது வீண். ஆதலால் தான் இங்கு வந்துவிட்டேன்.”

“தேவி என்ன தெரிவித்தார்?”

“முயற்சி செய்வதாக வாக்களித்திருக்கிறார்.”

“ருத்ரதாமரை எப்படி எங்கே சந்தித்தாய்?”

“பரிகச்சை அடைந்த வேளையில் அனைவரும் அவந்தி நோக்கிப் புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது எங்களுடன் அழகான கன்னி ஒருத்தியும் உடன் வந்துகொண்டிருந்தாள். இரவு வனத்தில் குடில் அமைத்து தங்கினோம். இருவருமே மதுவை அளவுக்கு மீறிப் பருகியிருந்தார்கள். மது மயக்கத்தில் இருவருமே அங்கே தனித்துக் காணப்பட்ட மாதுவின் மீது மோகம் கொண்டு ஏற்பட்ட போட்டியில் மது மயக்கத்தில் இருவருமே ஒருவரை ஒருவர் கடுமையாக தாக்கிக்கொண்டார்கள். முடிவில் இருவரும் சமாதானமடைந்து இருவருமே அப்பெண்ணைத் தேடிச் சென்றார்கள். மது மயக்கத்தில் நிலை தடுமாறி நிற்கக் கூட இயலாமல் நின்றുകொண்டிருந்த இருவரின் மீதும் வாளினைப் பாய்ச்சி தற்காத்துக் கொண்ட அப்பெண் இருளில் மறைந்துவிட்டாள். அவள் நிச்சயம் வன விலங்குகளிடம் சிக்கி இறந்திருப்பாள்” என்று வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“நீ கூறுவதை ஒருநாளும் என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது. எனக்கு ருத்ரதாமனைப் பற்றி நன்கு தெரியும்” எனத் தெரிவித்தார் சித்ராஞ்சகர்.

“மது மயக்கத்தில் அறிவினை இழந்து செய்த செயலால் அவர்கள் இருவருமே இறந்துபோனார்கள்.”

“மேலே கூறு.”

“எனக்கு ஓரளவிற்கு மருத்துவம் தெரியும். உடலில் வாள் பாய்ந்தாலும் இருவரையும் காப்பாற்ற முயற்சி செய்தேன். அவர்கள் அதிகமாகப் பருகியிருந்த மதுவின் காரணமாக எனது முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை. அப்பொழுதுதான் ருத்ரதாமர் தான் ஒற்றர் படைத் தலைவன் என்ற விபரத்தை என்னிடம் தெரிவித்து அவரது இலச்சினைப் பதக்கத்தை எனக்கு அளித்தார்.”

“இறக்கும் தருவாயில் ருத்ரதாமர் என்ன தெரிவித்தார்?”

“மன்னிக்க வேண்டும். அதை நான் தேவி இந்திரசேனையிடம் மட்டுமே தெரிவிப்பேன் என்று எனது வாளின் மீது வாக்களித்திருக்கிறேன். எனது தாய் சத்யபுத்திர குடியில் பிறந்தவள். அவளது குருதி இன்னும் எனது உடலில் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. கொடுத்த வாக்கை என்னால் மீற இயலாது” எனத் தெரிவித்தான்.

‘சத்யபுத்திரன்’ என்ற பெயரைக் கேட்டதும் இனியும் அவனிடமிருந்து எந்த உண்மையையும் வாங்க இயலாது என்பதை உணர்ந்தவர்கள் அதற்குப் பிறகு எந்தக் கேள்வியையும் கேட்க வில்லை.

அந்துவஞ்செள்ளை, “நான் ருத்ரதாமருக்கும், வருணனுக்கும் நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கிறேன். ஏனெனில் கடல் பயணத்தின் பொழுது நான் நோய்வாய்ப் பட்டேன். என்னைக் காத்தவர்கள் இருவரும் தான். கொள்ளையர்கள் எங்களைத் தாக்க முயற்சித்த வேளையில் இருவரும் தான் சிறப்பாக மரக்கலத்தை செலுத்தி என்னைக் காத்தார்கள். அவர்களது இறப்பின் காரணத்தைக் கூறி அவர்களை அவமானப்படுத்த விரும்பவில்லை நான். ஆதலால், பயணத்தின் போது வனத்தின் பூர்வ குடிகள் தாக்கி என்னுடன் வந்தவர்கள் அனைவரும் இறந்துவிட்டார்கள். நான் மட்டும் பிழைத்தேன் என்று நான் அறிந்தே பொய் கூறிவிட்டேன்” இந்தப் பொய்க்கு சத்யபுத்திரனான நான் என்ன தண்டனையை அனுபவிக்கப் போகிறேன் என்று தெரியவில்லை” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் எழுந்து அவனிடம் வந்த விருகோதரன், “கவலை வேண்டாம் சத்யபுத்திரரே. தங்களது பொய் இரு வீரர்களின் கௌரவத்தைக் காத்திருக்கிறது. தாங்கள் பொய் உரைத்தது சரியே” என அவனது முதுகைத் தட்டிக்கொடுத்தான்.

அமர்ந்திருந்த அந்துவஞ்செள்ளை சோகத்துடன் எழுந்து அந்த மாளிகையில் நடக்கலானான். அப்பொழுது சுவரில் வரிசையாக நீண்ட போர் வாட்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றுடன் கேடயங்களும் மாட்டப் பட்டிருந்தன. இரவிலும் பளபளப்பாக மின்னிக்கொண்டிருந்த வாளினைப் பார்த்தபடியே ஆச்சர்யத்துடன் நிற்குகொண்டிருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

அப்பொழுது அவனிடம் வந்த சித்ராஞ்சகர், “என்ன பார்க்கிறீர்கள்?” என வினவினார்.

“வாட்கள் அழகாக இருக்கின்றன. தங்களுடையதா?” என வினவினான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“ஆமாம். அழகான வாட்கள் தான். ஆனால், இவை என்னுடையவை அல்ல. சோகத்துடன் வன்மத்தையும் சுமந்துகொண்டு நெடுங்காலமாக இருக்கின்றன.”

“வன்மமா?”

“ஆமாம்.”

“யாருடைய வன்மத்தை சுமந்து கொண்டு இருக்கின்றன இவை?”

“அழுந்தூர் மன்னன் மீதான வன்மத்தை சுமந்துகொண்டு இருக்கின்றன இவை.”

‘அழுந்தூர் மன்னன்’ என்று கேட்டதுமே அந்துவஞ்செள்ளை பரபரப்பானான். “அழுந்தூர் மன்னர் திதியனைப் பற்றியா தாங்கள் தெரிவிக்கிறீர்கள்?”

“ஆமாம். அவனே தான்.”

‘தந்தை மீது இவர் எதற்காக வன்மத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்’ என்ற கேள்வி அவனது மனதிற்குள் எழுந்தாலும்,

“அழுந்தூர் வேளிர் மீது எதற்காக வன்மத்தை இந்த வாட்கள் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன?” என வினவினான்.

“பிந்துசாரரின் காலத்தில் தெற்கே ஒருமுறை மோரியர்கள் படையெடுத்தார்கள். அப்பொழுது ஏற்பட்ட பெரும் போரில் அழுதூர் மன்னன் திதியன் என்னுடன் பிறந்தவர்கள் மற்றும் எனது தந்தையுடன் பிறந்தவர்கள் என அனைவரையும் ஒரே நாளில் கொன்று விட்டான். போரில் இறந்தவர்கள் பயன்படுத்திய வாட்கள் இவை. என் குலப்பழி தீர்க்கவே இந்த வாட்களை பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறேன். திதியனின் வம்சத்தை முற்றிலும் அழித்துவிட்டு எனது பழியைத் தீர்த்துக் கொள்வேன்” என ஆவேசத்துடன் தெரிவித்தார்.

சித்ராஞ்சகர் கூறியவற்றைக் கேட்டபடி பெரும் அதிர்ச்சியுடன் நின்றனுகொண்டிருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை. அப்பொழுது சித்ராஞ்சகர், “திதியனின் மகனைப் பற்றி நீ அறிவாயா?” என வினவினார் சித்ராஞ்சகர்.

“நன்கு அறிவேன்.”

“அவனைப் பற்றித் தெரிவி.”

“திதியனின் அந்தப்புரம் முழுவதும் நிரம்பியிருக்கும் பெண்கள் அனைவருமே அவரது மனைவிகள் தான். அவருக்குப் பல மகன்கள் இருக்கிறார்கள். தாங்கள் யாரைப் பற்றி வினவுகிறீர்கள்?” என வினவினான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“பட்டத்து இளவரன்?”

“அவனது பெயர் இரும்பிடர்த்தலையன்.”

“அவனைப் பற்றி கூறு.”

“அவனைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றால் போர்க்களத்தில் அவனை நேருக்கு நேர் சந்தித்தால் தான் இயலும் தலைவரே” எனத் தெரிவித்தவன் திரும்பினான்.

தொலைவில் விளக்கு ஒளியில் தேவதையென சித்திரக்கன்னி நின்றனுகொண்டிருந்தாள். சித்ராஞ்சகன் கூறிய குடும்பப் பகையைக் கேட்டபிறகு

அவள் மீதான ஆர்வம் அவனுக்கு அதிகமாகத் தொடங்கியிருந்தது. அவனது மனம் முழுவதையும் சித்திரக்கன்னி ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கினாள். அவளைப் பார்த்தபடியே அந்துவஞ்செள்ளை நடக்கலானான்.

அந்துவஞ்செள்ளை திரும்பி வரும் வரைக் காத்திருந்த விருகோதரன் சித்ராஞ்சுகரின் சென்று, “ருத்ரதாமர் பற்றி இவர் கூறுவதை நம்பலாமா?” என வினவினான்.

“சத்யபுத்திரர்கள் ஒருநாளும் பொய் கூற மாட்டார்கள். நான் அவர் கூறுவதை முழுவதும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அவரது மனதில் கபடம் இருக்கத் துளியளவும் வாய்ப்பில்லை” எனத் தெரிவித்தபடி சித்ராஞ்சுகர் நடக்கலானார். அவரைப் பின் தொடர்ந்தான் விருகோதரன்.

பிறகு நாட்டியப் பெண்கள் இசைத்தபடி நடனமாடலானார்கள். அவற்றைப் பார்த்தபடி சித்ராஞ்சுகன், சித்திரசேனன், விருகோதரன் மற்றும் அந்துவஞ்செள்ளை ஆகியோர் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் உரையாடல் அரசியல், ஆன்மிகம், அறிவு, பயணம், இயற்கை, பெண்கள், வீரம், போர் என நீண்டுகொண்டிருந்தது.

கடைசியாக சித்ராஞ்சுகர் தனது முத்திரை மோதிரத்தை அந்துவஞ்செள்ளையிடம் அளித்து, “தங்கள் மீது எனக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. தேவையானபோது பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு அனைத்து வசதிகளும் இங்கே பாடலியில் கிடைக்கும். ஒருவரும் தங்களைத் தடுத்து நிறுத்த மாட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தார்.

அதை வாங்கிக்கொண்ட அந்துவஞ்செள்ளை, “நன்றி” எனத் தெரிவித்து விரலில் மாட்டிக்கொண்டான்.

மீண்டும் கவனத்தை நடன மகளிரின் மீது செலுத்தினான். நேரம் கடக்கக் கடக்க அவர்கள் மீது கவனத்தை செலுத்த இயலாமல் அந்துவஞ்செள்ளை அமர்ந்திருந்தான். அவனிடம் சித்திரசேனன், “பெரியவரே, சித்திரக்கன்னி யாழ் மீட்டச் செல்கிறாள். அவள் தனிமையில் வாசித்தே பழக்கப்பட்டவள். ஆதலால் சற்றுத் தொலைவில் நின்றே இசையைக்

கேட்கவும்” எனத் தெரிவிக்க அவளை நோக்கிச் செல்லலானான் அந்துவஞ்செள்ளை.

மாளிகையிவிட்டு மகரயாமுடன் வெளியேறிய சித்திரக்கன்னி நந்தவனப் பொய்கையில் அமர்ந்து வாசிக்கலானாள். தொலைவில் நின்றபடி அவளது விரல்கள் மீட்டிய யாழிசையைக் கேட்டுத் தன்னை மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். காலையப் பொழுதைப் போலவே அப்பொழுதும் அவளது இசையில் காதல் நிரம்பி வழிந்தது. நெடுநேரம் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன் சித்திரக் கன்னியிடம் சென்று, “தேவி” என அழைத்தான்.

வாசித்துக் கொண்டிருந்த யாழை நிறுத்திய சித்திரக்கன்னி விழி திறந்து தனக்கு முன் நின்ற பெரியவரை நோக்கினாள்.

அவளைப் பார்த்தபடியே, “மனதில் காதல் உணர்வு பெருக்கெடுக்கச் செய்யும் இந்த அற்புத இசையை யாருக்காக வாசிக்கிறாய்?” எனக் கேள்வி எழுப்பினான்.

சித்திரக்கன்னி, “தெரியவில்லை” எனப் பதில் அளித்தாள்.

“உன் இசையைக் கேட்கையில் இருபது வருடங்கள் அவசரப்பட்டு பிறந்துவிட்டேனோ என்று தோன்றுகிறது எனக்கு” என அவன் தெரிவிக்க அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டவள் சிரித்தபடி, “தங்களுக்கு மகள் இருந்தால் நிச்சயம் அவளுக்கு எனது வயது இருக்கும். இந்த வயதில் தங்களுக்குக் காதல் அரும்புகிறதோ? என வினவினாள்.

அந்துவஞ்செள்ளை சிரித்தபடி, “உனது இசை இளமையில் நான் தொலைத்த உணர்வுகள் அனைத்தையும் மீட்டித் தட்டி எழுப்புகின்றன” எனத் தெரிவித்தான்.

தனக்கு முன் நின்றனுகொண்டிருத்த பெரியவருக்கு என்ன பதிலைத் தெரிவிப்பது எனத் தெரியாமல் மடியில் மகர யாமுடன் அமர்ந்திருந்தாள் சித்திரக்கன்னி.

“எத்தனைக் காலம் இப்படி மகர யாழை வாசித்தபடி காலத்தைக் கழிக்கப் போகிறாய்?” என வினவினான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“தெரியவில்லை பெரியவரே.”

“இளமையில் உணர்வுகள் வெளிப்படும் போதே அதை அனுபவித்து விட வேண்டும். இல்லையேல் என்னைப் போன்று காலம் கடந்து வருத்தப்பட வேண்டியது தான்.”

“தங்களுக்கு இன்னும் மணமாகவில்லையா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“எனது உரிமையை மீட்கவே உதவியைத் தேடிக் கொண்டு இருக்கிறேன். இந்த நிலையில் என்னால் எப்படி திருமணத்தைப் பற்றி சிந்திக்க இயலும்.”

“ம்ம்ம்... பாவம் தாங்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் தனக்கு முன் நின்ற பெரியவரை பரிதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“நீ எப்பொழுது திருமணம் செய்து கொள்வதாய் உத்தேசம் சித்திரா?”

“தெரியவில்லை. முதலில் எனது தோழி இந்திரசேனைக்குத் திருமணம். தேவிக்குப் பிறகு எனக்கு.”

“மகிழ்ச்சி.”

இரவில் வானில் தோன்றியிருந்த நிலவின் ஒளியில் அமர்ந்திருந்த சித்திரக்கன்னியைப் பார்த்தபடி அந்துவஞ்செள்ளை, “இந்த தேவதையின் மனதை இதுவரை எவராவது கவர்ந்ததுண்டா?” என வினவினான்.

“இல்லை பெரியவரே, அவனுக்காக காத்திருக்கிறேன் நான்.”

“எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாய்?”

“எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். அவன் என் காதலனாக இருந்தால் போதும்.”

“உன் தந்தை குலப் பகைவன் என்று நினைப்பவனின் மகனாக?”

“காதலன் என்றான பிறகு அவன் பகைவனாக இருந்தால் என்ன? அல்லது தோழனாக இருந்தால் என்ன?”

“என்னைப் போன்ற அகவைக் கடந்தவனாக?” என அவளது முகத்தைப் பார்த்தபடியே வினவினான் அந்துவஞ்செள்ளை.

அமர்ந்திருந்த சித்திரக்கன்னி எழுந்து, “எனது இசையை இரசிக்கும் தங்களையும் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. ஆனால், உங்களுக்குக் காலம் கடந்துவிட்டது பெரியவரே. தாங்கள் தெரிவித்ததைப் போன்று இருபது வருடம் கழித்துப் பிறந்திருந்து எனக்குமுன் இளமையானவனாக தாங்கள் நின்றுகொண்டிருந்தாள் எனக்குத் தங்கள் மீது காதல் வந்திருக்கலாம். என்ன செய்வது? நீங்கள் அவசரப்பட்டு பிறந்துவிட்டீர்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் சிரித்தபடி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று செல்லலானாள்.

அவள் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்துவஞ்செள்ளை விருகோதரனின் மாளிகையை நோக்கி நடக்கலானான்.

சற்று தூரம் சென்ற சித்திரக்கன்னி திரும்பிப் பார்த்தாள். சென்றுகொண்டிருந்த அந்துவஞ்செள்ளையின் நடை மாறியிருந்தது. அவனது நடையில் இளமையின் கம்பீரமும், மிடுக்கும் அதிகமாகியிருந்ததைக் கவனித்தாள்.

அவன் தெரிவித்ததைப் போன்று இருபது வருடம் பின்னோக்கிச் சென்று இளமையானவனாக மாறிவிட்டானோ என்ற எண்ணம் கூட அவளுக்கு ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தது.

32 பிரிந்த நண்பர்கள்

“தெற்கிலிருந்து வந்தவன் என்ன செய்தியைக் கொண்டு வந்தான்?” எனக் குரல் எழுந்ததும் சிந்தனை வயப்பட்டு அமர்ந்திருந்த இந்திரசேனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவளுக்கு முன் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் அமர்ந்திருந்தான்.

“நல்ல செய்தி தான் வந்திருக்கிறது பேரரசே” எனத் தெரிவித்தாள் இந்திரசேனை.

“என்ன செய்தி?”

“தென்னகத்தை வீழ்த்தும் போர் முறையை எனக்குத் தெரியப்படுத்தி விட்டான்.”

“நல்லது இந்திரா, உனது திட்டம் என்ன?” என வினவினான் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன்.

“இருமுனைத் தாக்குதல்.”

“விவரமாகத் தெரிவி.”

“இங்கே, பாடலிக்கு அருகில் நிலை கொண்டிருக்கும் பெரும்படை நேராக கலிங்கத்தை நோக்கிப் படையெடுத்துச் செல்லட்டும். அதே வேளை பரிகச்சத்தில் நிலை கொண்டிருக்கும் படை மற்றும் சிந்து நதியின் முகத்துவாரத்தில் இரகசியமாக நிலை கொண்டிருக்கும் மரக்கலப் படை ஆகியவை வஜ்ரதத்தனின் தலைமையில் தெற்கு நோக்கி முன்னேறித் தாக்குதல் தொடுக்கட்டும்.”

“மேற்கே தாக்குதல் தொடுக்க வேண்டும் என்றால் நிலைப் படை சஃயாத்ரி மலையைக் கடந்தல்லவா சென்றாக வேண்டும்.”

“ஆமாம் பேரரசே. அபாயங்கள் அதிகம் இருக்கின்றன. அடர்ந்த காடு, உயர்ந்த மலை, ஒஹ் ஒவென்று பெய்துகொண்டிருக்கும் பேய் மழை ஆகியவற்றைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும்.”

“ஆபத்தான பயணம் என்று தெரிந்துமா இத்தகைய முடிவு?”

“தெற்கே நமக்கு உதவுவதாக அஃதை வாக்களித்திருக்கிறான்.”

“மலையைக் கடந்து படை நகர்ந்து செல்வது எவ்வளவு அபாயங்கள் என்பதை அறிவாய் தானே?”

“அறிவேன் பேரரசே. நமது படை பாதை மாறிச் சென்று விட வாய்ப்பிருக்கிறது. பெரும் மழையில் சிக்கி மலையைக் கடக்க இயலாமல் அழிந்து விடவும் வாய்ப்பிருக்கிறது. ”

“உனது திட்டம் எனக்கு ஆச்சர்யமளிக்கிறது.”

“தமிழகத்தின் மூவேந்தர் படையினர் கரும்பெண்ணை நதிக்குத் தெற்கே மொழிபெயர் தேயத்தில் தான் நிலை கொண்டிருக்கிறார்கள். கடந்த காலத்தில் நிலை கொண்டிருந்த படையை விடவும் தற்பொழுது வலிமையான படை காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று தெற்கிலிருந்து வந்தவன் தெரிவித்தான். கலிங்கத்தை நமது படை சூறையாடிய பிறகு நமது வரவுக்காக அவர்கள் தயாராகக் காத்திருப்பார்கள். அதே வேளை காவல் இல்லாத பகுதி தமிழகத்தின் மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதி தான். மேற்கே, துளு நாட்டின் எல்லையையும், பாழிக் கோட்டையையும் நாம் திடீரென்று தாக்குவோம். பாழி விழுந்தால் தமிழகம் வீழ்ந்ததைப் போன்றது தான். பாழியில் நமது பெரும்படையைக் குவித்து தெற்கு நோக்கி முன்னேறி குமரியில் நமது மோரியக் கொடியைப் பறக்க விடுவோம். தமிழகத்தையும் வீழ்த்தி பாரதவரசம் முழுவதற்கும் தாங்கள் ஒரே பேரரசராக முடிசூடிக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு எனக்கும் பட்டத்து இளவரசர் குணாளருக்கும் முன்பே ஏற்பாடு செய்த படி திருமணம் நடக்கட்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தமிழகம் விழுந்த பிறகு தான் திருமணம் என்கிறாய்.”

“ஆமாம், பேரரசே”

“படைத் தலைவர்கள் மற்றும் அமைச்சர்கள் என அனைவரும் சேர்ந்து எடுக்க வேண்டிய தந்திரமான முடிவை நீ ஒருத்தியே எடுத்துவிட்டாய். உனது விருப்பப்படியே படை நகரட்டும்.”

“தாங்கள் என் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கைக்கு மிகவும் நன்றி பேரரசே. மூவேந்தர்களை வென்று வெற்றியைத் தங்களுக்கு பரிசாக சமர்ப்பிர்க்கிறேன்.”

“வெற்றி உனக்கே” என வாழ்த்தினான் அசோகவர்த்தன்.

“கலிங்கத்தை நோக்கி முன்னேறும் படைக்குப் பட்டத்து இளவரசர் குணாளர் தலைமையேற்கட்டும்.”

“மற்றவ இளவரசர்கள்?”

“கலிங்கர்களை வீழ்த்திய பிறகு இளவரசர்கள் விருகோதரன், மகேந்திரன், செல்யுகஸ் ஆகியோர் படையுடன் இணைந்து கொள்ளட்டும். தென்னாட்டுத் தாக்குதலுக்கு அவர்கள் தான் தலைமை வகிக்கப்போகிறார்கள்.”

“சரி.”

“குணாளருக்கு உதவியாக நமது பெரும்படையின் படைத்தலைவர்கள், முதிய படைத் தலைவர் ரிணமூலர் ஆகியோர் துணை வரட்டும்.”

“இதுவும் நல்ல முடிவுதான்.”

“நான், மோரியப் படையுடன் கலிங்கத்தில் சேர்ந்துகொள்கிறேன்.”

“அதுவரை என்ன மகளே செய்யப் போகிறாய்?”

“கலிங்கர்களின் மீது போர் தொடுக்க நல்ல காரணம் நமக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அதே வேளை தசவர்க்கிகளை நான் சாருமித்திரனைத் தேடிக் கொலை செய்வதற்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். அவர்களுக்கு உதவவும், கலிங்கர்களின் திட்டத்தை அறிந்துகொள்வதற்கும் கலிங்கத்திற்குள் ஊடுருவப் போகிறேன்.”

“இப்பயணம் ஆபத்தானது என்பதை அன்றே எச்சரித்தேன் அல்லவா?”

“ஆமாம் எச்சரித்தீர்கள். ஆனால், எனக்கு இதை விடவும் வேறு மார்க்கம் தெரியவில்லை பேரரசே. என்னால் எனது மாளிகையிலே அமர்ந்துகொண்டு போர் செய்திகளுக்காக காத்துக்கொண்டிருக்க இயலாது.”

“எந்தப் பணியை செய்தாலும் சிந்தித்துச் செயல்படு.”

“உதவிக்கு வீரர்களை நமது எல்லைப் படையிலிருந்து தருவித்துகொள்வேன் பேரரசே. தங்களுக்கு கவலை வேண்டாம்.”

“கலிங்கப் போர் தொடங்குவதற்கு முன்னரே சாருமித்திரன் கொல்லப்பட்டான் என்ற செய்திக்காக நான் காத்திருப்பேன்.”

“நிச்சயம் அனுப்பி வைக்கிறேன் பேரரசே.”

“சரி, நீ எப்பொழுது புறப்படுகிறாய்?”

“நாளை மறைமதி தினம். புறப்படலாம் என்று இருக்கிறேன்.”

“படை?”

“அவந்தியிலிருக்கும் பட்டத்து இளவரசர் குணாளருக்கு செய்தி அனுப்பிவிட்டேன். இந்த கிழமை முடிவதற்குளோ அல்லது அடுத்த கிழமையோ வந்துவிடுவார்.”

“அவனுடன் வேறு யார் யார் வருவார்கள்?”

“செல்யுககம் உடன் வருவான். காமரூபத்திற்கு சென்ற மகேந்திரனுக்கும் செய்தி அனுப்பிவிட்டேன். அவர் இன்னும் சில கிழமைகளில் வந்து சேர்ந்துவிடுவார்.”

“சிந்தித்து தான் செயல்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாய்.”

“பேரரசே, கலிங்கப் போர் எப்படி இருக்கப் போகிறது என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. முடிவில் நாம் வெல்வோம் என்பதில் எனக்கு எந்தவித ஐயமும் இல்லை. ஆனால், போரில் எத்தனைப்பேர் உயிர் பிழைப்பார்கள் என்று தெரியவில்லை. அதே வேளை நம் பக்கம் எத்தனைப் படைத் தலைவர்கள் இறப்பார்கள் என்றும் கூறுவதற்கில்லை. ஏனெனில் கலிங்கர்கள்

போர்க்களத்தில் நூறாயிரத்திற்கும் மேற்பட்டோர் குவிவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.”

“அதன் பொருட்டுத்தான் நீ குணாளனைத் தவிர்த்து மற்றவர்களைக் கலிங்கப் போரில் ஈடுபட வேண்டாம் என்று கூறுகிறாயா?”

இந்திரசேனை புன்னகைத்தாள்.

“குணாளன் உனது கணவனாகப் போகிறவன். அவனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டால்???”

“அவருக்கு எந்தவித ஆபத்தும் நேராது என நான் வாக்களிக்கிறேன் பேரரசே. தாங்கள் முடிசூடியப் பிறகு நாம் தொடுக்கும் முதல் போர் கலிங்கப் போர். ஆதலால் தாங்கள் அல்லது குணாளர் படையுடன் இருக்க வேண்டியது அவசியம். தாங்களே மன நிம்மதி இல்லாமல் அரியணை என்னும் பெரும் பாரத்தை சுமர்ந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள். இந்த நிலையில் தங்களையும் போருக்கு அழைக்க நான் விருப்பமில்லை. ஆதலால் குணாளர் உடன் வரட்டும். தாங்கள் வெற்றிச் செய்திக்காகக் காத்திருங்கள்.”

“உனது அன்பே அவனைக் காத்தருளும் என்பதை நான் அறிவேன் மகளே.”

சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்றவள், “சித்ராஞ்சகரும் கலிங்கப் போரில் பங்கேற்க வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பார். மறுத்துவிடுங்கள்.”

“ஏன்?”

“அவரது குடும்பத்தினரைப் போரில் கொன்றவனைக் கொன்று பழி தீர்ப்பேன் என்று வஞ்சினம் எடுத்திருக்கிறார். கலிங்கப் போர் முடிந்து தென்னாட்டுப் போர் தொடங்கும் வேளையில் அவர் கலந்துகொண்டால் சரியாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். ஆதலால் கலிங்கப் போரில் அவர் கலந்துகொள்ளத் தேவையில்லை.”

“சரி.”

“நான் பதவியேற்று முறைப்படி நடைபெறப்போகும் முதல் போர் இது. நான் கலந்துகொள்ளப் போவதில்லை என்பதை நினைக்கும்போது எனக்கு

வருத்தமாக இருக்கிறது.”

“நமது பேரரசின் புகழுக்கு எந்தவித கலங்களும் ஏற்படாமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் பேரரசே. வெற்றிச் சின்னத்தில் தங்களது பெயர் தான் முதன்மையாகப் பொறிக்கப்படும்.”

“எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது, நீ நிச்சயம் வெற்றியுடன் திரும்புவாய்” எனத் தெரிவித்த அசோகவர்த்தன் அவளை அருகில் அழைத்து உச்சி முகர்ந்து முத்தமிட்டான்.

“தங்களது ஆசிர்வாதம் எனக்குப் போதும் பேரரசே. தெற்கே குமரியில் வெற்றிக்கொடியை நிலைநாட்டிவிட்டுத் திரும்புகிறேன்.”

“சரி. நான் விரைவில் அரசவையைக் கூட்டி படை நகர ஆணையிடுகிறேன்.”

“வஜ்ரதத்தனின் தாக்குதல் மிகவும் இரகசியமாக இருக்கட்டும் பேரரசே. நமது இளவரசர்களுக்குக் கூடத் தெரிய வேண்டாம்.”

“ஏன்?”

“ஒற்றர்கள் எங்கே, எப்படி, எந்த உருவத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பதை நம்மால் யூகிக்க இயலாது. நம் இளவரசர்கள் அனைவருக்குமே காதலிகள் அதிகம் என்பதை மறக்க வேண்டாம். வஜ்ரதத்தனின் நகர்வு எந்த விதத்திலும் வெளிப்பட்டுவிடக் கூடாது. நான் சித்திரக்கன்னியுடம் ஒலைக் கொடுத்துவிட்டுச் செல்கிறேன்.” எனத் தெரிவித்தவள் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தனுடம் விடைபெற்றுச் செல்லலானாள்.

அவள் செல்வதையே பெருமையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அசோகவர்த்தன்.

கங்கை நதிக்கரையில் இந்திரசேனையும், சித்திரக்கன்னியும் அமர்ந்திருந்தார்கள். இந்திரசேனை தனித்துப் புறப்படப் போவதைப் பற்றித் தெரிவித்திருந்ததால் தோழியைப் பிரியப் போகும் வருத்தத்தில் அமர்ந்திருந்தாள் சித்திரக்கன்னி.

வேகமாகப் பாய்ந்துகொண்டிருந்த கங்கை நதியையே உற்சாகமின்றி பார்த்துக்கொண்டிருந்த சித்திரக்கன்னியிடம், “வருத்தமாக இருக்கிறதா?” என வினவினாள்.

“இல்லை தேவி.”

“பிறகு எதற்காக முகத்தை ஒருமாதிரி உம்மென்று வைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறாய்?”

“எனக்குத் தங்களைப் பிரியப்போவதை விடவும், தாங்கள் தனியாகச் செல்வதை எண்ணிக் கவலையாக இருக்கிறது.”

புன்னகைத்த இந்திரசேனை அவளைத் தன் மார்மீது அணைத்துக் கொண்டு, “நான் என்ன தனியாகவா செல்கிறேன்? உதவிக்கு நம் வீரர்கள் எப்பொழுதும் துணை இருப்பார்கள். நீ வீணாகக் கவலைப் படாதே” எனத் தெரிவித்தாள்.

கலங்கிய விழிகளுடன் சித்திரக்கன்னி, “எனக்குத் தெரியும் தேவி. தாங்கள் பேரரசரை வேண்டுமானால் ஏமாற்றியிருக்கலாம். ஆனால், என்னை ஏமாற்ற இயலாது. தாங்கள் செல்வது கலிங்கத்திற்குள். தனியாகவே செல்வீர்கள். அப்படியே உங்களுடன் நமது வீரர்கள் மாறுவேடத்தில் சென்றாலும் அவர்கள் எதுவரைத் தங்களுடன் உடன் வருவார்கள் என்று தெரியாது. தனிமையில் ஒற்றறியச் செல்லப் போகும் தங்களை எண்ணி எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது.”

“எனக்கு எந்த ஆபத்தும் ஏற்படாது. உறுதியாகக் கூறுகிறேன். அப்படியே நான் அகப்பட்டாலும் சாணக்கியரின் வழிவந்தவள் என்பதை அறிந்துகொண்ட பிறகு ஒருவன் கூட என்னருகில் நெருங்க மாட்டான்.”

“தங்களது வீரத்தைப் பற்றியும், விவேகத்தைப் பற்றியும் நன்கு அறிவேன் நான். எந்தச் சூழலையும் வெற்றிகரமாக சமாளித்துவிடும் திறமை தங்களிடம் நிரம்ப இருக்கிறது. இருந்தாலும், தங்களைப் பிரியப்போகும் துயரம், தங்களுக்கு எந்தவித ஆபத்தும் ஏற்படக்கூடாது என்ற கவலைதான் என்னைச் சூழ்ந்து என்னை வாட்டுகிறது.”

“உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கவலை என் மீது நீ வைத்திருக்கும் பேரன்பை வெளிப்படுத்துகிறது சித்திரா” எனத் தெரிவித்தபடியே அவளது நெற்றியில் முத்தமிட்டாள் இந்திரசேனை.

இந்திரசேனை முத்தமிட்டதும் சித்திரக்கன்னியின் விழிகளிலிருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கியது. அதைத் துடைத்தபடியே, “நானும் தங்களுடன் வந்துவிடுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நீயும் என்னுடன் வந்துவிட்டால் நான் இங்கே விட்டுப்போகும் பணியை யார் செய்வது?”

சித்திரக்கன்னி வியப்புடன் இந்திரசேனையை நோக்கினாள்.

“ஆமாம், உனக்காக ஒரு பணியை நான் விட்டுச் செல்லப்போகிறேன்.”

“என்ன பணி தேவி?”

இந்திரசேனை இடையில் வைத்திருந்த ஓலை ஒன்றை எடுத்து சித்திரக்கன்னியிடம் நீட்டினாள். அதை வாங்கிய சித்திரக்கன்னி, “யாருக்குத் தேவி?” என வினவினாள்.

“வஜ்ரதத்தனுக்கு.”

“அவர் காந்தாரத்தில் அல்லவா குடித்துவிட்டு சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறார் என்றல்லவா கேள்விப்பட்டேன்.”

“ஆமாம், ஆனால், அவன் இந்நேரம் பாடலியை நோக்கித் திரும்பி வந்துகொண்டிருப்பான்.”

“சரி தேவி. நான் ஓலையைச் சேர்ப்பித்து விடுகிறேன்.”

“ஓலையை நீ அவனிடம் கொடுத்தால் காரியம் கேட்டுப் போகும்.”

“புரியவில்லை எனக்கு.”

“நான் ஓலையில் எழுதியிருப்பதை அவனால் வாசிக்க இயலாது. அவன் அறியாத வேத மொழியில் எழுதியிருக்கிறேன்.”

“அந்த அளவிற்கு இரகசியமானதா என்ன?”

“ஆமாம் சித்திரா.”

“அவர் வந்ததும் நான் வாசித்துக்காட்டுகிறேன்.”

“நீ வாசித்தால் மட்டும் போதாது. அவனுக்கு முன் வாசித்து அவனுக்குப் புரியும்படி பொருளையும் கூற வேண்டும்.”

“நிச்சயமாகத் தேவி.”

“மிகவும் இரகசியம். நான் உன்னிடம் ஓலையைக் கொடுத்துச் செல்லும் நிகழ்வோ அல்லது நீ வஜ்ரத்தனுக்கு நான் அளிக்கப்போகும் கட்டளையோ எவருக்கும் தெரியக்கூடாது. நாளை நானே உன்னிடம் அது தொடர்பாக வினவினால் நீ, ‘எனக்கு எதுவும் தெரியாது?’ என்று பதில் அளிக்க வேண்டும்.”

சித்திரக்கன்னி, “நிச்சயமாக தேவி, என் வழியே இச்செய்தி ஒருநாளும் கசியாது” என வாக்குறுதி அளித்தாள்.

“சரி...” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை எழுந்து நின்றாள். கங்கையும், சோனை நதியும் தொலைவில் ஒன்றுடன் ஒன்று கூடிக்கொண்டிருந்த அழகைக் கண்டவள், “மீண்டும் பாடலியின் பேரழகை நான் எப்பொழுது காண்பேன் என்று தெரியவில்லை சித்திரா. பாடலியை விட்டுப் பிரியப் போவதை எண்ணினால் எனக்கும் மனது கலக்கமாகத் தான் இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

சித்திரக்கன்னி சினுங்களுடன், “நான் தங்களைப் பிரியப்போவதைப் பற்றி எண்ணிக் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். தாங்கள் பாடலியை விட்டு பிரியப்போவதை எண்ணி வருந்திக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அமர்ந்திருந்த சித்திரக்கன்னியைப் பின்புறத்திலிருந்து அணைத்துக்கொண்ட இந்திரசேனை, “நானே கட்டளையிட்டாலும் நீ எப்படியும் நான் இருக்குமிடம் தேடி வந்துவிடுவாய் என்று எனக்குத் தெரியும். விரைவில் சந்திப்போம். நான் உனக்களிக்கும் பணி முடிந்தபிறகு நீ துணையுடன் புறப்பட்டு வா. கலிங்க எல்லையில் சந்திப்போம் நாம்” எனத் தெரிவித்தவள் நடந்து செல்லலானாள்.

ஏதோ சிந்தனையுடன், “தேவி?” என அழைத்தாள் சித்திரக்கன்னி.

“என்ன?”

“தென்னாட்டிலிருந்து ஒருவர் வந்திருக்கிறாரே? அவரைப் பற்றித் தாங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“அவரைப் பற்றி நினைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?”

“அவர் வேடமிட்டிருக்கிறாரோ என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றுகிறது?”

“அவர் எப்படி இருந்தால் என்ன? அவர் வந்ததினால் மோரியருக்குப் பெரும் நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நமக்கு வெற்றியை அளிக்கும் வழியினைத் தெரிவித்திருக்கிறார். நமக்குக் காரியம் முக்கியம். அது நடந்துவிட்டது.”

“நேற்றிரவு அவரைக் கண்டேன். அவரது நடை இளமை மிடுக்குடன் காணப்பட்டது.”

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் சிந்தித்த இந்திரசேனை, “அவர் உன்னைச் சந்தித்தாரா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம். அதுமட்டுமல்லாமல் ‘உன்னைக் காண்கையில் இருபது வருடங்கள் கழித்துப் பிறந்திருக்கலாம்’ என்று கூடத் தெரிவித்தார் அவர்.”

“ஓ... இதுதான் காரணமா?” எனத் தெரிவித்த இந்திரசேனை குலுங்கிக் குலுங்கி சிரிக்கலானாள்.

அவள் சிரிப்பதன் காரணத்தை சித்திரக்கன்னி அறிந்தாலும், “தேவி, இப்பொழுது எதற்காக சிரிக்கிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

“உன்னைப் போன்ற அழகான பெண்ணைப் பார்த்தால் நடக்க முடியாத கிழவர்கள் கூட எழுந்து நின்று இளமையைப் பெற்று விடுவார்கள்” எனத் தெரிவித்தவள் “நான் புறப்படுகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து செல்லலானாள்.

இந்திரசேனை செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் சித்திரக்கன்னி. இந்திரசேனை அளித்துவிட்டுச் சென்ற ஓலையைப் பத்திரமாக

முந்தானையில் முடிந்துவைத்துக்கொண்டாள். பொழுது இருட்டும் வரை கங்கை நதிக்கரையிலேயே தனிமையில் அமர்ந்து பொழுதைக் கழித்த சித்திரக்கன்னி தனது மாளிகை நோக்கித் திரும்பினாள்.

சித்திரக்கன்னி வருத்தத்துடனும், உற்சாகமின்றி நடந்து வருவதைக் கண்ட சித்ராஞ்சகன், “செல்லும் போது மகிழ்ச்சியுடன் தானே சென்றாய்? இப்பொழுது எதற்காக சோர்வுடன் வந்துகொண்டிருக்கிறாய். என்ன நடந்தது?” எனக் கோபத்துடன் வினவினார்.

“தாங்கள் கோபப்படும் அளவிற்கு எதுவும் நடைபெறவில்லை தந்தையே.”

“பிறகு ஏன் வருத்தமாகக் காணப்படுகிறாய்?”

“தேவி, தனியாக கலிங்கம் நோக்கிச் செல்கிறார். அவரை எண்ணித்தான் கவலையாக இருக்கிறேன்.”

அவள் கூறியதைக் கேட்டுச் சிரித்த சித்ராஞ்சகன், “எனக்குத் தேவியைப் பற்றிக் கவலையில்லை மகளே. தேவி திறமையான பெண். எப்படிப்பட்ட சூழலையும் எளிதில் கையாண்டு தப்பித்துக்கொள்வார். தோழியை விட்டுப் பிரிந்து வாடப்போகும் உன்னை எண்ணித்தான் நான் கவலையுறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு நடக்கலானார்.

“தந்தையே..”

சென்றுகொண்டிருந்த சித்ராஞ்சகன் நின்று திரும்பி, “என்ன மகளே” என வினவினார்.

“நானும் தேவி இருக்குமிடத்தைத் தேடி ஒரு நாள் செல்வேன்.”

“எப்பொழுது?”

பதில் தெரியாமல் முழித்தாள் சித்திரக்கன்னி.

அவளிடம் வந்த சித்ராஞ்சகர், “உன்னை என்னால் தடுத்து நிறுத்த இயலாது. நமது பெரும்படை கலிங்கத்தை நோக்கிப் புறப்பட்ட பிறகு தகுந்த துணையுடன் நீ வரலாம்” எனத் தெரிவித்தபடியே செல்லலானார்.

“வரலாம் என்றால்?”

“நான் உனக்கு முன்பே படையுடன் சென்றுவிடுவேன். அதன்பிறகு நீயும் எங்களை நோக்கி வரலாம் என்று தெரிவித்தேன்.”

சித்திரக்கன்னி மகிழ்ச்சியுடன் தனது அறைக்குச் சென்றவள் மகர யாழை எடுத்துக்கொண்டு நந்தவனத்தை நோக்கிச் சென்றாள். அங்கு அமர்ந்தபடி யாழினை மீட்டலானான்.

சித்ராஞ்சகரும், சித்திரக்கன்னியும் சேர்ந்து பேசியதனைத்தையும் பக்கத்து அறையில் சித்திரசேனனுடன் மது அருந்திக்கொண்டிருந்த அந்துவஞ்செள்ளை கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். இந்திரசேனை தனியாகப் பாடலியை விட்டுப் புறப்படப் போகிறாள் என்பதை அறிந்த அந்துவஞ்செள்ளையின் எண்ணம் வேகமாகச் செயல்படத் தொடங்கியது.

நந்தவனத்திலிருந்து மகர யாழின் இசை வந்துகொண்டிருந்தது.

“நான் புறப்படுகிறேன் சித்திரசேனா...” எனத் தெரிவித்தபடி எழுந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“மகர யாழின் இசையைக் கேட்கப் போகிறீர்களா?” என வினவினான் அவன்.

“ஆமாம்” எனத் தெரிவித்தபடி அங்கிருந்து வெளியே சென்றான் அந்துவஞ்செள்ளை. நந்தவனத்தைக் கடக்கையில் சித்திரக்கன்னி வாசித்த மகர யாழின் இசை அவனைக் கட்டிப் போட்டு அவளை நோக்கி இழுத்தாலும் பெரும் சிரமத்துடன் அம்மாளிகையை விட்டு வெளியேறி தனது நண்பனை நோக்கிச் செல்லலானான்.

மோரிய இளவரசன் விருகோதரனின் மாளிகையில் பஞ்சணையில் சாய்ந்துகொண்டு யவன மதுவைப் பருகியபடி நடன மாதர்கள் நடனமாடிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தான் வியன்கண். நடன மாதர்களின் அழகில் மயங்கி அவர்களின் நடனத்தைப் புகழ்ந்து மோரியப் பொன் நாணயங்களை அவர்களுக்கு அளித்துக் கொண்டிருந்தான். பரிசினைப்

பெற்ற பெண்களும் தங்களின் நடனங்களில் பல்வேறு மாற்றங்களையும், நளினங்களையும் புகுத்தி வேகமாக நடனமாடி அவனைப் பரசவசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பஞ்சணையில் ஒரு பெண் அவனது கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள். இரவை இனிமையாகக் கழித்துக் கொண்டிருந்தான் வியன்கண். அப்பொழுது அவனது அறைக்குள் நுழைந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை. சிறிது நேரம் வியன்கண்ணின் இன்பக் களிப்பினைப் பார்த்துகொண்டிருந்த அந்துவஞ்செள்ளை அவனிடம் சென்று, “உன்னைப் போன்று பாடலியில் இன்னும் நால்வர் இருந்தால் போதும் செல்வச் செழிப்பில் விளங்கும் பாடலி விரைவில் ஏழ்மையாகிவிடும்” எனக் கடிந்து கொண்டு நடன மாதர்களுக்கு முன் இறைந்து கிடந்த பொன் நாணயங்களைக் கண்டவன், “இவ்வளவு நாணயங்களையா இறைப்பாய்?” என வினவினான்.

வியன்கண், “மோரிய இளவரசர் எனக்கு அனைத்து உரிமையையும், சுதந்திரத்தையும் அளித்திருக்கிறார். நான் எனது வாழ்வைக் கொண்டாடிக் கொண்டு இருக்கிறேன்” என மது போதையில் உளறுபவனைப் போன்று தெரிவித்தான்.

“நீ இப்படியே நடந்து கொண்டிருந்தாள் இன்னும் ஒரு கிழமைப் பொழுதுகளில் உன்னை இளவரசர் விரட்டி விடுவார்” எனத் தெரிவித்தவன் அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

அந்துவஞ்செள்ளை வெளியேறிய பிறகு மேலும் ஒரு நாழிகைக் காலம் வியன்கண் மாதர்களின் நடனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு அனைவரையும் அனுப்பி வைத்துவிட்டு அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கித் தெரிவித்தான்.

தன்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தவனைப் பார்த்த அந்துவஞ்செள்ளை, “மிஞிலியா... உனக்கு வேலை வந்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்தான்.

உடனே வியன்கண், “நான் மிஞிலி இல்லை. வியன்கண்” எனத் தெரிவித்தான்.

அந்துவஞ்செள்ளை புன்னகைத்தபடி, “இனி நீ அன்னி மிஞிலியன் தான்” எனத் தெரிவித்தான்.

நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட அன்னி மிஞிலியன், “நான் என்ன செய்ய வேண்டும் ?” என வினவினான்.

“இந்திரசேனையைப் பின்தொடர வேண்டும்.”

“சரி. பின்தொடரலாம்.”

“நான் உன்னுடன் வரப்போவதில்லை. நீ மட்டும் தான் அவளைப் பின்தொடரப் போகிறாய்.”

“நான் மட்டுமா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் அன்னி மிஞிலியன்.

“ஆமாம்.”

“அவளைப் பின்தொடர்ந்தால் நிச்சயம் ஏதாவது ஒரு சூழலில் நான் அகப்பட்டுக் கொள்வேன்.”

“அப்படி ஒரு சூழல் நடந்தால் உன்னைக் காக்க பிடர்த்தலையன் நிச்சயமாக வருவான். கவலை வேண்டாம்.”

அன்னி மிஞிலியன் புன்னகைத்தபடி, “பிடர்த்தலையன் என்னைக் காக்க வருவான் என்றால் நான் எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன்...” என நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தான்.

அவனது தோளின் மீது தனது கரத்தைப் போட்ட அந்துவஞ்செள்ளை, “உன்னை நினைத்து கோழியூர் இளவரசர் வெற்றிவேல் சென்னி நிச்சயம் பெருமிதம் கொள்வார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நீ எப்பொழுது நண்பா புறப்படப் போகிறாய்?”

“சித்திரக்கன்னி புறப்படும் வேளையில்.”

“சரி...” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலியனிடம், “நண்பா, ஒரே நேரத்தில் இரு பெண்களின் மீது காதல் செலுத்த இயலுமா?” என வினவினான்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்த அன்னி மிஞிலியன், “நான் காணும் பெண்களை எல்லாம் காதலித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ இருவரிடம் தானே மனதைச் செலுத்த விழைகிறாய். தவறில்லை.” எனத் தெரிவித்தான்.

அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“எனது தங்கையை எண்ணிக் கவலை கொள்ளாதே. எனக்கு உன்னைப் பற்றி நன்கு தெரியும். அதே போன்று எனது தங்கையும் உன்னை நன்கு அறிவாள்” எனத் தெரிவித்தவன், “நான் புறப்படுவதற்குத் தயாராகிறேன். நீ கவனமாக இரு. தென்னாட்டின் தலைவிதியை நாம் தீர்மானிப்போம் நண்பா” என அந்துவஞ்செள்ளையின் நெற்றியுடன் தனது நெற்றியை வைத்தான்.

நண்பர்கள் இருவரும் ஒருவரது நெற்றியோடு மற்றொருவரின் நெற்றியை வைத்துக்கொண்டு இருக்கையில் விருகோதரன் அதே நேரம் உள்ளே நுழைந்தான். இருவரும் நின்றனுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தவன் அதிர்ச்சியோடு, “ஊர்க்காரர்கள் இருவரும் என்ன திட்டமிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

திடீரென்று எழுந்த சத்தத்தைக் கேட்டதும் இருவருமே திரும்பி விருகோதரனை நோக்கினார்கள். அப்பொழுது அந்துவஞ்செள்ளை, “இளவரசே, நான் எவ்வளவோ கூறிவிட்டேன் வியன்கண் உடனே புறப்பட வேண்டும் என அடம்பிடித்துக் கொண்டு இருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்தான்.

அந்துவஞ்செள்ளை கூறியதைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியடைந்த விருகோதரன், “அவர் தெரிவிப்பது உண்மையா?” என வினவினான்.

வியன்கண் தயக்கத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

“தயக்கம் வேண்டாம்.”

“ஆமாம் இளவரசே. தங்களிடம் எப்படித் தெரிவிப்பது எனும் சங்கடத்தில் இருந்தேன். அந்துவஞ்செள்ளை தெரிவித்துவிட்டார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஏன் இந்தத் திடீர் முடிவு?”

“இளவரசே, தங்களுக்கு நன்கு தெரியும், நான் அலைந்து திரிந்துகொண்டிருக்கும் நாடோடி. என்னால் ஒரே இடத்தில் இருக்க இயலாது என்று. நான் இங்கு சுதந்திரமாக இருக்கிறேன். எனக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் தாங்கள் அளித்திருக்கிறீர்கள். உணவு, பெண், பொன், மது என அனைத்தும். இருந்தும் நான் கூண்டில் அடைபட்டதைப் போன்றே உணர்கிறேன்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் வியன்கண்ணின் தோளில் தனது கையை வைத்த விருகோதரன், “நீ செல்வது எனக்கு இழப்புதான். ஒரு நல்ல நண்பனை நான் இழக்கப் போகிறேன். இருந்தாலும் உன்னை இங்கே சிறைப்படுத்தவும் எனக்கு விருப்பம் இல்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்னைப் புரிந்துகொண்டமைக்கு நன்றி இளவரசே.”

“தேவி இந்திரசேனையும் திடீரென்று கலிங்கம் நோக்கிப் புறப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார். நீயும் புறப்படுகிறேன் என்கிறாய். இருவரையும் பிரிவது எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“காலம் நிர்ணயித்திருந்தால் நாம் நிச்சயம் விரைவில் சந்திப்போம்” எனத் தெரிவித்த விருகோதரன் வியன்கண் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய அனைத்து உதவிகளையும் செய்யலானான். புரவி, குறுவாள், வாள், பயணச் செலவிற்கு பொன் ஆகியவற்றை வேண்டிய மட்டும் கொடுத்துவிட்டு அனுப்பினான்.

கிளம்புகையில் விருகோதரனைக் கட்டியணைத்துப் பிரிந்தவன் அருகில் நின்ற அந்துவஞ்செள்ளையிடம், “சில நாட்களே தங்களுடன் நான் பழகியிருந்தாலும் உயிருக்கு உற்ற நண்பனாக மாறிவிட்டீர்கள். காலம் நம்மை மீண்டும் சேர்க்கட்டும்” எனத் தெரிவித்தவன் அங்கிருந்து செல்லலானான்.

இருவரும் அவன் திரும்பிப் பார்ப்பான் என்று எதிர்பார்த்தார்கள்.

ஆனால், வியன்கண் எனும் பெயரில் அத்தனை நாட்களாக பாடலியில் உலா வந்த அன்னி மிஞிலியன் இருவரையும் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் தனது இலக்கை எண்ணிய படி புரவியில் அதிவேகமாகச் செல்லலானான்.

அன்னி மிஞ்லியன் பாடலியின் எல்லையை அடைந்திருந்து
இந்திரசேனைக்காகக் காத்திருந்த அதே வேளையில் தனி ஒருத்தியாய் தனது
மாளிகையிலிருந்து புறப்படலானாள்.

33 பேரரசனின் கட்டளை

‘ருத்ரதாமன் எங்கே, யாரைச் சந்திப்பதற்காக சென்றிருந்தான்?’

‘இறக்கும் தருவாயில் தென்னாட்டவன் மூலம் இந்திரசேனைக்கு அவன் அனுப்பி வைத்த தகவல் என்னவாக இருக்கும்?’

‘இந்திரசேனை, மரக்கலப் படையை வஜ்ரதத்தன் மூலம் உருவாக்கக் கட்டளையிட்டுவிட்டு பிறகு அக்கட்டளையைத் திரும்ப பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் என்ன?’ எனப் பல கேள்விகளுக்கு பதில்களைத் தேடியும், நீண்ட நாட்கள் கழித்து தனது காதலி இந்திரசேனையைச் சந்திக்கச் செல்வதால் பெரும் உற்சாகத்துடன் பாடலிக்குள் நுழைந்துகொண்டிருந்தான் மோரியப் பேரரசன் குணாளன். குணாளனுடன் செல்யுகசும் வந்திருந்தான்.

இருவரும் நுழைகையில் கோட்டை மதிலின் மீதிருந்து மலர்களைத் தூவியும், இசைக் கருவிகளை வாசித்தும் உற்சாகத்துடன் வரவேற்றார்கள் மோரியர்கள். இருபக்கங்களிலும் வைதீகர்கள் வேதத்தை ஒதியபடி வரவேற்றார்கள். சற்றுத் தொலைவில் இளவரசன் விருகோதரன் இருவரையும் எதிர்நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

புரவித் தேரிலிருந்து இறங்கியதும் விருகோதரன் இருவரையும் ஓடிச்சென்று அணைத்துக் கொண்டான். சகோதரர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் தழுவி அன்பை வெளிப்படுத்தி நலன் விசாரித்துக் கொண்ட பிறகு அரண்மனையை நோக்கிப் புரவியில் செல்லலானார்கள்.

செல்லும் தருவாயில் குணாளனின் விழிகள் இந்திரசேனையைத் தேடின. குணாளனின் விழிகள் இந்திரசேனையைத் தேடுவதைக் கண்ட செல்யுகஸ் குணாளனிடம், “இளவரசே, தேவி இந்திரசேனை தங்களை வரவேற்கக் கூட வரவில்லை. கவனித்தீர்களா?” என வினவினான்.

“கவனித்தேன் செல்யுகஸ்.”

“தங்களை வரவேற்று அழைத்துச் செல்வதைக் காட்டிலும் வேறு முக்கிய பணி என்ன இருக்கப் போகிறது?” என செல்யுகஸ் குணாளனின் காதோரம் கிசுகிசுத்தான்.

சிந்தித்தபடி சென்றுகொண்டிருந்த குணாளன் விருகோதரனை நோக்கி, “விருகோதரா, இந்திரசேனை எங்கே?” என வினவினான்.

“தேவி கலிங்கத்தை நோக்கிச் சென்றுவிட்டார்” எனத் தெரிவித்தான் விருகோதரன்.

சென்றுகொண்டிருந்த புரவியின் கடிவாளத்தை இழுத்து நிறுத்திய குணாளன், “கலிங்கத்திற்கா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான்.

“ஆமாம் இளவரசே...”

சிறிது நேரம் சிந்தித்தபடியே புரவியில் அமர்ந்திருந்த குணாளன் புரவியின் கடிவாளத்தைத் தளர்த்திவிட்டு புரவியைச் செலுத்தியபடி, “கலிங்கர்கள் நம்முடன் போர் புரிவதற்கு ஆயத்தமாகிவிட்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். இந்திரசேனை இந்த வேளையில் கலிங்கம் சென்றிருக்கிறாள் என்று தெரிவிக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“நானும் தடுத்துப் பார்த்தேன். ஆனால், தேவி கேட்கவில்லை.”

“பேரரசர்?”

“பேரரசர் இதைப் பற்றி என்னிடம் எதுவும் விவாதிக்கவில்லை.”

“சரி...”

“தேவி எந்தப் பணியைச் செய்தாலும் தகுந்த காரணம் இன்றி செய்யமாட்டார் என்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள் தானே? கவலை வேண்டாம்

இளவரசே.”

“சரி” எனக் குணாளன் தெரிவிக்க செல்யுகஸ், “விருகோதரா... காமரூபம் வரைச் சென்றிருந்த மகேந்திரரும், அரசர் திசியரும் திரும்பி விட்டார்களா?” என வினவினான்.

“அவர்களையும் எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். விரைவில் வந்துவிடுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்”

அடுத்து மூவரது உரையாடல்களும் காந்தாரத்தில் ஏற்பட்ட போர், பயணம் ஆகியவை பற்றி நீண்டுகொண்டிருந்தது. மூவரும் உரையாடியபடியே பாடலியின் அரண்மனை மாளிகையை அடைந்திருந்தார்கள். மூவரையும் ¹ அசோகனின் மனைவிகளான அசந்திமித்ரா, காருவகி, மகாதேவி, இளைய மனைவி திஷ்யரக்சா ஆகியோர் வரவேற்றார்கள்.

அசோகவர்த்தனின் நாறபெரும் தேவிகளிடமும் வாழ்த்துக்களைப் பெற்று நலம் விசாரித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் பாடலியின் தலைவர் சித்ராஞ்சகர் அவர்களைத் தேடி புரவியில் அதிவேகத்தில் வந்தார். வந்தவர் புரவியிலிருந்து கீழே குதித்து குணாளனுக்கும், செல்யுகசிற்கும் மரியாதை செலுத்தி வரவேற்றார்.

பதில் மரியாதை செலுத்திய குணாளன், “சித்ராஞ்சகரே, தாங்களும், எனது அருமைச் சகோதரி சித்திரக்கன்னியும் நலம் தானே?” என வினவினான்.

“அனைவரும் நலம் இளவரசே.”

“சித்திரசேனன் எங்கே? நான் எப்பொழுது பாடலிக்கு வந்தாலும் என்னை வரவேற்பவன் அவன் தான். ஆனால், இன்று அவனைக் காணவில்லை?”

“அவன் வராததற்குக் காரணம் இருக்கிறது பேரரசே. நமக்குக் காலம் இல்லை. சென்றுகொண்டே பேசுவோம்” எனத் தெரிவித்தவர் புரவியின் மீது தாவினார்.

அடுத்தகணம் மூன்று இளவரசர்களும் புரவியின் மீது தாவி சித்ராஞ்சகரைப் பின்தொடர்ந்தனர். குணாளன் என்ன அவசரம் என்று

கேட்பதற்குள் சித்ராஞ்சகர், “அரசவை கூட்டப்பட்டிருக்கிறது. மூவரையும் உடனே அழைத்து வர வேண்டும் என்பது பேரரசனின் ஆணை.

“அரசவை கூட்டப்பட்டிருக்கிறதா?”

“ஆமாம்.”

“எதற்காக?”

“கலிங்கத்தின் மீது போர் தொடுப்பதற்காக.”

“பட்டத்து இளவரசனான நான் தான் வந்துகொண்டிருக்கிறேனே, என்னிடம் பேரரசர் இதைப் பற்றி விவாதித்துவிட்டு முடிவெடுத்திருக்கலாம் அல்லவா. அரசவையில் அனைவரின் முன் என்ன கருத்தை வெளிப்படையாக எப்படித் தெரிவிப்பேன் நான்? நான் ஏதாவது மாற்றுக் கருத்தைத் தெரிவித்தால் அது பேரரசரை அவமதிப்பதைப் போன்று ஆகிவிடாதா? எனது எண்ணத்தை நான் எப்படி வெளிப்படுத்துவது?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான் குணாளன்.

“இளவரசே, எனது அனுமானப்படி பேரரசர் அனைத்து முடிவுகளையும் ஏற்கனவே எடுத்திருப்பார் என்றே கருதுகிறேன். இன்று அறிவிப்பை அறிவிக்கப் போகிறார்” என சித்ராஞ்சகர் தெரிவிக்க குணாளன் மேற்கொண்டு எதைப் பற்றியும் பேசவில்லை.

புரவியின் வேகத்தைக் கூட்டி மந்திராலோசனை சபையை அடைந்தார்கள்.

மோரியப் பேரரசின் முதன்மை அமைச்சர் பிரம்மராயர் இராதாகுப்தர், சிற்றரசர்கள், முக்கிய படைத் தலைவர்கள், புரவி, காலாள், தேர், யானை ஆகியவற்றின் சேனாதிபதிகள், முதிய படைத் தலைவர் ரிணமூலர், அமைச்சர்கள் ஆகியோர் அனைவரும் அரசவையில் கூடியிருந்தார்கள். இளவரசர்கள் மூவரும் உள்ளே நுழைந்ததும் அனைவரும் எழுந்து மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

அனைவருக்கும் பதில் மரியாதை செலுத்திய இளவரசர்கள் மூவரும் இருக்கையில் அமர்ந்தார்கள். மோரியப் பேரரசன் அவனுக்குரிய அரியணையில்

கம்பீரத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்கு அருகில் குணாளனின் தாயான மோரியப் பேரரசின் மகாராணி பத்மாவதி பேரழகுடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

அவையில் அமைதி நிலவியது. அப்பொழுது இருக்கையிலிருந்து எழுந்த முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தர், “இளவரசர்கள் மூவரும் வந்துவிட்டார்கள். இனியும் காலத்தைக் கடத்துவதில் பயனில்லை. ஆலோசனையைத் தொடங்குவோம்” எனத் தெரிவித்தார்.

அவையில் சிறு முனுமுனுப்பு ஏற்பட்டது.

பேரரசின் முதன்மைப் படைத் தலைவன் எழுந்து, “கலிங்கத்தின் மீது படை எடுப்பது பற்றி விவாதிப்பதற்காகத் தான் இந்த அவை கூட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிவோம். படைகளின் முதன்மைப் படைத் தலைவன் எனும் முறையில் எனது கருத்தை முதலில் தெரிவித்து விடுகிறேன் பேரரசே. பேரரசர் எடுக்கும் அனைத்து முடிவுகளுக்கும் நானும் எனக்குக் கீழ் இருக்கும் சேனாதிபதிகளும், அவர்களின் துணைத் துணைவர்களும், பல நூறாயிரக்கணக்கான வீரர்களும் பணிவோம் என்பதை உறுதியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப்பொழுதே கலிங்கத்தை நோக்கிப் படை முன்னேற வேண்டும் என்ற கட்டளை விதிக்கப்பட்டாலும் புறப்பட ஆயத்தமாக இருக்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தவன் தனது இருக்கையில் அமர்ந்தான்.

முதிய படைத் தலைவர் ரிணமூலர் அவரது தோள்களில் தட்டி தனது பாராட்டைத் தெரிவித்தார்.

அனைவரின் விழிகளும் பேரரசன் அசோகவர்த்தனை நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க எழுந்து நின்ற விருகோதரன், “இயன்றவரை கலிங்கத்துடன் அமைதியாகச் செல்லவே முயற்சித்தோம். நிலைப்படையுடன் நான் தங்கியிருக்கையில் என்னைத் தாக்கிக் கொலை செய்ய கலிங்கர்கள் முயற்சித்தார்கள். தென்னாட்டு நாடோடி ஒருவர் என்னைக் காப்பாற்றினார். அவர் மட்டும் இல்லை என்றால் எனது உடல் கூட எவருக்கும் கிடைத்திருக்காது” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் குறுக்கிட்ட செல்யுகஸ், “நம் இளவரசரைக் கொலை செய்ய முயற்சி செய்தார்களா?” என்ன துணிச்சல் அவர்களுக்கு? அவர்களுக்கு நாம் தகுந்த பாடத்தை புகட்டியே ஆக வேண்டும். இந்த மாபெரும் அநீதிக்கு கலிங்கர்கள் உரிய

தண்டனையை அனுபவித்தே ஆக வேண்டும். கலிங்கம் தீப்பிடித்து எரிய வேண்டும். கலிங்கத்தை சூறையாட வேண்டும். தலைமுறைகள் கடந்த பிறகும் அவர்கள் செய்த தவறுக்கான தண்டனையை அவர்கள் உணர்ந்துகொண்டே இருக்க வேண்டும்” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான்.

செல்யுகஸ் ஆவேசத்துடன் பேசி முடித்ததும் தொடர்ந்த விருகோதரன், “பிரச்சனை என்னோடு முடியட்டும் என்று அமைதி காத்தோம். ஆனால், கலிங்கர்கள் நமது எல்லைப் பகுதிக்குத் தீ வைத்து நம்மை வலிய போருக்கு அழைக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது எழுந்த முதிய படைத் தலைவர் ரிணமூலர், “இனியும் நாம் அமைதி காத்தாலோ அல்லது போரைத் தவிர்க்க முயற்சி மேற்கொண்டாலோ அது நமது வீரத்திற்கு மாபெரும் இழுக்காகிவிடும். பேரரசரிடமிருந்து மகிழ்ச்சியான கட்டளையை எதிர்பார்க்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தார்.

குணாளன், “நான் பாடலியிலிருந்து பயணித்த வேளையில் போர் அவசியமா என்ற எண்ணம் எனக்குள் தோன்றியது. ஆனால், எப்பொழுது நமது இளவரசர் விருகோதரனைக் கொல்ல முயற்சித்து நமது எல்லைக்குத் தீவைக்க ஆரம்பித்தார்களோ அப்பொழுதே கலிங்கர்கள் அவர்களின் முடிவினைத் தேடிக் கொண்டார்கள். இனியும் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தையை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அவர்களாக நமக்குப் பணிந்து நமது காலடியில் விழுந்தால் ஒருவேளை நாம் அமைதியைப் பற்றி சிந்திக்கலாம். ஆனால், அதற்கு வாய்ப்பு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கலிங்கர்களுக்குத் தகுந்த பாடத்தைப் புகட்டுவோம். யாரைக் கொலை செய்ய முயற்சி செய்தார்களோ அதே விருகோதரனே கலிங்கத்தை எரித்துச் சாம்பலாக்கட்டும். விருகோதரனுக்கு நானும், செல்யுகசும் எப்பொழுதும் துணை இருப்போம். பெரும்படையுடன் மூவரும் புறப்பட்டு வருகிறோம். கலிங்கத்தை அழித்தபிறகு அடுத்த செயலைப் பற்றி சிந்திப்போம்” எனத் தெரிவித்தான்.

செல்யுகஸ், “குணாளரின் கூற்றுக்கு நானும் ஒப்புக்கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அனைவரின் பார்வையும் அசோகவர்த்தனை நோக்கியே
காணப்பட்டது. அதுவரை அனைவரது உரையாடலையும்
கேட்டுக்கொண்டிருந்த அசோகவர்த்தன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தான்.
அவையினர் அனைவரும் எழுவதற்கு முனைகையில் எழுந்த அசோகனின்
கரம் அனைவரையும் மீண்டும் அமரவைத்தது.

அரசவையில் நடந்தபடியே, “சாணக்கியரின் உதவியுடன் சந்திரகுப்தர்
மகதத்தைக் கைப்பற்றி மோரியப் பேரரசை உருவாக்கிய வேளையில்
அவருக்கு முதன் முதலில் தனது படையை அனுப்பி உதவி செய்தவர்கள்
கலிங்கர்கள். அவரது காலத்திலும் எனது தந்தையின் காலத்திலும் பெரும்
பஞ்சம் ஏற்பட்ட வேளையில் நமக்கு உதவி செய்தவர்கள் கலிங்கர்கள். எனது
பாட்டனார் சந்திரகுப்தர் முதல் நான் வரை கலிங்க இளவரசியைத் தான்
மணமுடித்து வந்திருக்கிறோம். இரண்டு நாடுகளுக்கும் இடையில் சிறு சிறு
பூசல்கள் விளங்கினாலும் போரைத் தவிர்க்கவே விரும்பினேன். ஆனால்,
கலிங்கர்கள் இம்முறை நம்மைப் போருக்கு வலிய அழைக்கிறார்கள். இதுவரை
மோரியர்களால் வெல்லப்படாத கலிங்கத்தை நாம் இம்முறை வென்று நமது
மோரியக் கொடியை சிங்கபுரத்தில் பறக்கவிடுவோம். கலிங்கர்களுக்குத்
தகுந்த பாடத்தைக் கற்பிப்போம்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவையினர் அனைவரும் அசோகனது கருத்தை ஆமோதித்தார்கள்.

பிறகு அசோகவர்த்தன், “கலிங்கர்களுக்குத் தகுந்த பாடத்தை
அளித்தாக வேண்டும் என்று நான் ஏற்கனவே முடிவெடுத்துவிட்டேன். அந்த
வகையில் நமது பெரும்படை வரும் மறைமதி தினம் அன்று பாடலியிலிருந்து
முதன்மைப் படைத் தலைவரின் தலைமையில் புறப்படும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவையில் சிறு சிறு கூச்சல் எழுந்தது. அசோகவர்த்தன்
தெரிவித்துமே எழுந்த குணாளன், “பேரரசே, படையுடன் இளவரசர்களான
முவரும் புறப்பட விரும்புகிறோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

குணாளனைக் கோபத்துடன் நோக்கினான் அசோகவர்த்தன்.

குணாளன் மறுபேச்சு பேசாமல் அமர்ந்துவிட்டான்.

அப்பொழுது எழுந்த முதன்மைப் படைத் தலைவன், “பேரரசே, பெரும்படைக்கு பேரரசரோ அல்லது படத்து இளவரசரோ தலைமை தாங்குவது தானே வழக்கமான நடைமுறை” எனப் பணிவுடன் தெரிவித்தான்.

“மோரியப் படை முதன்மை படைத் தலைவரின் தலைமையில் புறப்படும். அவருக்கு முதிய படைத் தலைவர் ரிணமூலர் தகுந்த ஆலோசனைகளை வழங்குவார்” எனத் தெரிவித்தவன் அமைதியாக அவையை நோக்கினான். பிறகு, “கலிங்க எல்லையை நமது படை சேர்ந்த பிறகு குணாளன் பெரும் படையுடன் வந்து சேர்ந்துகொள்வான். பட்டத்து இளவரசன் குணாளன் தான் கலிங்கப் போருக்கு தலைமை வகிக்கப்போகிறான்” எனத் தெரிவிக்க குணாளனின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி படர்ந்தது.

செல்யுகசும், விருகோதரனும் அசோகவர்த்தனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இருவரையும் நோக்கிய அசோகன், “நீங்கள் இருவரும் கலிங்கப் போரில் கலந்துகொள்ளப் போவதில்லை. குணாளன் ஒருவனே கலிங்கத்தை வீழ்த்துவான். கலிங்க ஒற்றர்கள் பாடலிக்குள் நுழைய முயற்சிக்கலாம். பாடலியின் காவலும் அதிமுக்கியம். ஆதலால், பாடலியின் காவல் தலைவர் சித்ராஞ்சகர் மற்றும் அவரது புதல்வன் சித்திரசேனன் ஆகிய இருவரும் கலிங்கப் போர் முடிவடையும் வரை பாடலியிலேயே தங்கியிருப்பார்கள். இருவருக்கும் இளவரசர்கள் இருவரும் துணையிருப்பார்கள்” எனத் தெரிவித்துவன் இராதாகுப்தரை நோக்கினான்.

எழுந்த இராதாகுப்தர், “பேரரசே, அந்த நற்செய்தியையும் தாங்களே அறிவித்துவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தார்.

“கலிங்கப்போர் முடிந்து வெற்றியுடன் திரும்பும் குணாளனுக்கு முறைப்படி மணமுடிக்கலாம் என்று இருக்கிறோம். மோரியப் பேரரசுக்கு பெரும் தூணாக விளங்குபவர்கள் சாணக்கியரின் வழி வந்தவர்கள். சாணக்கியர் எனது பாட்டனார் சந்திரகுப்தர் மற்றும் எனது தந்தை பிந்துசாரருக்கு துணையாக இருந்து ஆலோசனை வழங்கினார். அவரது வழி வந்தவரான இராதாகுப்தரும், அவரது மகளான இந்திரசேனையும் நமக்காகவே உழைக்கிறார்கள். ஆதலால் சாணக்கியரின் குலத்திற்கு உயர்ந்த நிலையை அளிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்திருக்கிறோம். போர் முடிந்தபிறகு

குணாளனுக்கும், இந்திரசேனைக்கும் முறைப்படி திருமணம் செய்து வைக்கப்படும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவையில் அனைவரின் மனதிலும் மகிழ்ச்சி விளங்கினாலும் உள்ளுக்குள் ஒருவித காரணமறியாத பீதி சூழத் தொடங்கியது.

அனைவரும் மகிழ்ச்சிக் கரவொலியை எழுப்பினார்கள்.

“படை புறப்படுவதற்கான ஆயத்தப் பணிகளை உடனே தொடங்குங்கள்” எனக் கட்டளையிட்ட மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் எவருடைய மறுமொழியினையும் எதிர்பாராமல் அவையை விட்டு செல்லலானான்.

இன்ப அதிர்ச்சியில் நின்றனுகொண்டிருந்த குணாளனிடம், “இளவரசே, எனது ஏற்பாடு தங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தானே அளிக்கிறது” என வினவினார் இரதாகுப்தர்.

“மட்டற்ற மகிழ்ச்சி” எனத் தெரிவித்த குணாளன் அவரது பாதங்களில் பணிந்து வாழ்த்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்டான்

ஆலோசனை சபையில் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தனும், பட்டத்து இளவரசன் குணாளனும் தனித்து அமர்ந்திருந்தார்கள். குணாளனின் பயணம், அவந்தியின் அரசியல் சூழல் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டிருந்தான் அசோகவர்த்தன்.

அசோகவர்த்தன் எழுப்பிய அனைத்து கேள்விகளுக்கும் பொறுமையாகப் பதில் அளித்த குணாளன், “பேரரசே” என அழைத்தான்.

குணாளன் தயக்கத்துடன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ட அசோகவர்த்தன், “என்ன குணாளா? தயக்கத்துடன் அமர்ந்திருக்கிறாய் என்பதை உனது முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது. என்ன தயக்கம்?” என வினவினான்.

“பதில் தெரியாத பல கேள்விகள் எனக்குள் சுழன்றடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.”

“என்னென்ன கேள்விகள்?”

“ருத்ரதாமன் தெற்கே எங்கு, யாரைச் சந்திக்கச் சென்றான்?”

“தெற்கிலிருந்து வந்தவன் அவந்தி வழியாகத் தானே வந்தான். அவனிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டியது தானே?”

“என்னிடம் தகவலைத் தெரிவிக்க இயலாது. தங்களிடம் அல்லது இந்திராவிடம் மட்டும் தான் தெரிவிப்பேன் என்று திமிராகப் பதில் தெரிவித்துவிட்டு வந்துவிட்டான்.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டுச் சிரித்த அசோகவர்த்தன், “நான் அவந்தியின் ஆட்சியாளனாக இருக்கையில் என்னிடம் சுசீமனின் படைத் தலைவன் ஒருவன் இப்படித்தான் பதில் தெரிவித்தான். அவனை நான் என்ன செய்தேன் என்று தெரியுமா?”

“தெரிவியுங்கள் பேரரசே.”

“அவனது விரல்களை ஒவ்வொன்றாக ஒடித்து அவனிடமிருந்து செய்தியைப் பெற்றுக்கொண்டேன்.”

“பிறகு அவனை என்ன செய்தீர்கள்?”

“அசோகனை அவமதித்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை அனைவரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? ஆதலால், அவனது கரங்கள் மற்றும் நாக்கு இரண்டையும் வெட்டி சுசீமனிடம் அனுப்பி வைத்துவிட்டேன்.”

குணாளன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

“மோரியப் பேரரசின் பட்டத்து இளவரசன் நீ. அனைவரிலும் உயர்ந்தவன் நீ தான். வேதம் ஒதி இறைவனைத் தொழுபவர்கள் கூட உனக்கு அடங்கியவர்களாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதை எப்பொழுதும் மறந்துவிடாதே குணாளா. காதலியாக இருந்தாலும் சரி. இந்தப் பேரரசில் எனக்கு அடுத்து அனைத்து அதிகாரங்களும் வாய்க்கப்பெற்றவன் நீ ஒருவன் தான். உனக்குத் தெரியாமல் எந்த இரகசியங்களும் இருக்கக் கூடாது. அனைத்தையும் அறிந்துகொள்ளும் அதிகாரம் உனக்கு இருக்கிறது. இந்தப் பேரரசில் இருக்கும் அனைத்திற்கும் உரியாமையானவன் நீ. அது பொன்னாக

இருந்தாலும் சரி, பெண்ணாக இருந்தாலும் சரி. ருத்ரதாமன் சம்பந்தப்பட்ட செய்திகளை நீ அறியாமல் இருப்பது உனது பலவீனம்” எனத் தெரிவித்த அசோகவர்த்தன் கோபத்துடன் அவனை நோக்கினான்.

பதில் பேசுவதற்கு வார்த்தைகள் கிடைக்காமல் குணாளன் வெறுமனே அசோவர்த்தனைப் பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். பிறகு, “அவன் தெற்கு நோக்கிப் பயணம் மேற்கொண்டதற்கான காரணம் என்ன? அவன் யாரைச் சந்திக்கச் சென்றான். அவன் கொண்டு வந்த செய்தி யாது?” என வினவினான்.

“அவன் கொண்டு வந்த செய்தி நமக்கு அனுகூலமான செய்தி தான். அவன் உன்னிடம் எதையும் தெரிவிக்காமல் வந்ததும் ஒருவிதத்தில் நல்லதற்கு என்று நினைக்கிறேன் நான். சில அரச நிகழ்வுகள் மிகவும் இரகசியமாக இருக்க வேண்டியது மிகவும் முக்கியம். காலம் வரும் வேளையில் நீ நிச்சயமாக அதைப் பற்றி அறிந்துகொள்வாய்.”

“தங்களது உத்தரவு.”

“தென்னாட்டிலிருந்து வந்தவன் இன்னும் பாடலியில் தான் இருக்கிறான். அவன் புறப்பட்டுச் செல்லும் வரை சுதந்திரமாக இருக்கட்டும். அவனை நீ எந்த நேரத்திலும் சந்திக்கக் கூடாது.”

குணாளன் மறுமொழி அளிக்காமல் அமர்ந்திருந்தான். குணாளனிடம், “பட்டத்து இளவரசனாக நீ அரசியல் கற்க வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது. உனது நன்மைக்காகத் தான் தெரிவிக்கிறேன் நான்.”

“ஆமாம் பேரரசே, நான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது. அந்தப்புரமே கதி என்று காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். அதைத் தற்பொழுது தான் உணர்கிறேன் நான்.”

அசோகவர்த்தன், “நல்லது, வேறு எதைப் பற்றி நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்?” என வினவினான்.

“பல கேள்விகளுடன் தங்களை நாடி வந்தேன். ஆனால், இப்பொழுது எந்தக் கேள்விகளும் அவசியமானதாக எனக்குத் தெரியவில்லை” எனத் தெரிவித்தபடி எழுந்து நின்றான்.

அவனிடம், “கலிங்கத்தின் மீது நாம் தொடுக்கும் போருக்கான உண்மையான காரணத்தை விருகோதரன் உன்னிடம் தெரிவித்தானா?” என வினவினான் அசோகவர்த்தன்.

“இல்லைப் பேரரசே. அவனிடம் தனிமையில் சந்தித்துப் பேசும் சமயம் எனக்கு இன்னும் வாய்க்கவில்லை.”

“நானே தெரிவிக்கிறேன். ஏனெனில், நீ இதைப் பற்றி அறிந்துகொள்வது மிகவும் முக்கியம்.”

குணாளன் ஆர்வமடைந்தான்.

“உனக்குப் போட்டியாக அரியணைக்கு உரிமை கோருவதற்கு ஒருவன் உயிருடன் இருக்கிறான்.”

“யார் அவன்?”

“இறந்துவிட்டதாக நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் சுசீமனின் மகன்.”

சாருமித்திரன்?”

“ஆமாம், அவனே தான்.”

அதிர்ச்சியில் குணாளன் அமைதியாக காணப்பட்டான்.

“சாருமித்திரனுக்கு கலிங்கர்கள் ஆதரவு கொடுக்கிறார்கள். நம்மை அரியணையிலிருந்து அகற்றிவிட்டு அவனை அமரவைக்க கலிங்கர்கள் சதி செய்கிறார்கள். ஆதலால் தான் சாருமித்திரனை வீழ்த்த இந்திரசேனையையும், கலிங்கர்களை வீழ்த்த நமது படையையும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்.”

“நல்ல திட்டம். படையுடன் என்னை எதற்காகச் செல்ல வேண்டாம் என்று தெரிவித்தீர்கள்?” பிறகு மற்ற இளவரசர்களை எதற்காக போரில் கலந்துகொள்ள வேண்டாம் என்றும் ஆணையிட்டீர்கள்?”

“கலிங்கப் போருக்கு உன்னை அனுப்பவே எனக்கு விருப்பமில்லை. ஏனெனில், கலிங்கர்கள் இளவரசர்கள் அனைவரையும் கொன்று வீழ்த்தவே முயற்சி செய்வார்கள். சாருமித்திரனின் ஒற்றர்களும் நமது படையுடன் ஊடுருவி

இருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. எவருக்கும் எந்தவித ஆபத்தும் ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காகத் தான் இந்த ஏற்பாடு. படையுடன் நீ அல்லது நான் உடன் சென்றே ஆக வேண்டும். ஆதலால் தான் உன்னை அனுப்புகிறேன் நான்.”

“புரிகிறது பேரரசே.”

“நல்லது. நான் தெரிவித்த அறிவுரைகளையும், கட்டளையையும் நினைவில் வைத்தக் கொள்வாய் என்று நம்புகிறேன் நான்.”

“நான் என்று தங்களது கட்டளையை மீறியிருக்கிறேன். தாங்கள் தெரிவித்த தகவல்களையும் மிகவும் இரகசியமாக காப்பாற்றுவேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு விடைபெற்று புறப்பட்டான்.

புறப்பட்ட குணாளனிடம், “உனக்கு வேண்டியவற்றை செய்துகொடுக்க எனது இளைய ராணி திஷ்யரக்சா விருப்பத்துடன் உனது மாளிகைக்கு சென்றிருக்கிறாள். எந்தக் குறைவும் இல்லாமல் உனது சிற்றன்னை உன்னைக் கவனிப்பாள்” எனத் தெரிவித்தான்.

குணாளன் புன்னகையுடன் தனது மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. அசோகரின் மனைவிகள்: அசோகனின் பட்டத்து ராணி அசந்திமித்ரா அவந்திக்கு வடக்கே தற்போதைய ஹரியானாவுக்கு அருகில் அமைந்த ராஜ்ஜியத்தின் இளவரசி. மற்றொரு மனைவி பெயர் ராணி பத்மாவதி. இவளது மகன்தான் குணாளன். மற்றொருத்தி காருவகி. கலிங்கத்தைச் சேர்ந்த பரதவகுலப் பெண். பிந்துசாரனின் மகன்களான சுசீமனுக்கும், அசோகவர்த்தனுக்கும் பகைமை கட்டுக்கடங்காமல் போகவே, அசோகனை சில காலம் பிந்துசாரன் கலிங்கத்திற்கு நாடு கடத்தினான். அப்பொழுது அசோகவர்த்தன் காருவகியைக் காதலித்து காந்தர்வ மணம் செய்து கொண்டான். தேவி என்ற மகாதேவி அவந்தி நாட்டின் விதிசா பகுதியைச் சேர்ந்த வணிக குலப் பெண். பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவள். சுசீமனின் தாக்குதலால் பெரும் விபத்துக்குள்ளாகித் தப்பித்த

அசோகவர்த்தனை தேவிதான் மருத்துவம் பார்த்துக்
காப்பாற்றியவள். அசோகனின் மற்றொரு மனைவியின் பெயர்,
திசியரக்சா.

ஆதாரம்: அசோகவதனம் — அசோகனின் இளமைக் காலம்,
மணிமுடியைக் கைப்பற்றியது முதல் பௌத்த மதத்தைத் தழுவியது வரை
குறிப்பிடும் நூல்.

34 க, உ, ந, ச.....

ய

அ சோகவர்த்தன் தெரிவித்த கருத்துக்களைப் பற்றியும், அவனது கட்டளைகளைப் பற்றியும் சிந்தித்துக்கொண்டு புரவியின் கடிவாளத்தைத் தனது கரங்களில் பற்றியபடி நடந்துகொண்டிருந்தான் மோரியப் பட்டத்து இளவரசன் குணாளன். பாடலியின் தெருக்களில் சிந்தனையுடன் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்த வேளையில் அவனைக் கண்டதும் வீரர்களும், பொது மக்களும் மரியாதை செலுத்தினார்கள். ஒருவருக்குக் கூட பதில் மரியாதை செலுத்தாமல் சிந்தனையுடன் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்த குணாளனை அவனது மெய்க் காவலன் ஆசன்னா கவனத்துடன் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

குணாளன் சென்றுகொண்டிருக்கையில் சற்றுத் தொலைவில், “ஓஓஓ...”வென்ற பேரிரைச்சல் எழுந்தது. இரைச்சல் எழுந்த திசையை நோக்கினான். அங்கே வீரர்கள் பலர் கூட்டமாக நின்றുകொண்டிருந்தனர். கூட்டத்தை விலக்கிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

பட்டத்து இளவரசனைப் பார்த்ததும் வீரர்கள் வழிவிட்டு வணங்கினார்கள்.

கூட்டத்திற்கு மத்தியில் வீரர்கள் இருவர் சமர் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அக்கூட்டத்தில் நின்று இளவரசன் விருகோதரனும், செல்யுகசும் நின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். குணாளனைக் கண்ட செல்யுகஸ், “இளவரசே, யார் வெல்வார்கள் என்று என்னால் யூகிக்கவே இயலவில்லை. இருவரும் சிறப்பாக சமர் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்” என்று உற்சாகத்துடன் தெரிவித்தான்.

ஈட்டியால் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக்கொண்டு சமர் செய்துகொண்டிருந்த இருவரைப் பார்த்த குணாளன், “எதற்காக இருவரும் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?” என வினவினான்.

“இருவரில் யார் வலிமையானவர்கள் என்ற கேள்விக்கு இருவரும் விடை தேடிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.”

“எவ்வளவு நேரமாக இருவரும் சமர் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்?”

“ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கும் மேலாக.”

“ம்ம்ம்” எனத் தெரிவித்த குணாளன் சமர் செய்துகொண்டிருந்தவர்களை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்தினான். ஒருவன் ஈட்டியால் தாக்க, மற்றொருவன் எளிதாக தடுத்துக் கொண்டிருந்தான். இருவரும் ஆவேசத்துடன் போர் செய்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்தபடியே குணாளன் பார்வையைத் திருப்பினான்.

அங்கே விருகோதரனுக்கு அருகில் நின்று அந்துவஞ்செள்ளையுமீ வேடிக்கைப் பார்த்தபடி கை தட்டிக்கொண்டு உற்சாகத்துடன் நின்றனாண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டதுமே குணாளனின் விழிகள் சிவந்தன. தன்னருகில் நின்ற செல்யுகசிடம் அசோகவர்த்தன் தெரிவித்த கருத்துக்களைத் தெரிவித்து அந்துவஞ்செள்ளையைச் சுட்டிக்காட்டி அவனது காதோரம் ஏதோ தெரிவித்தான்.

உடனே செல்யுகஸ், “சண்டையை நிறுத்துங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டான்.

மோரிய இளவரசனின் கட்டளை எழுந்த அடுத்த கணம் வீரர்கள் இருவரும் சமர் செய்வதை நிறுத்தினார்கள். அப்பொழுது செல்யுகஸ் சுற்றிலும் நின்றனாண்டிருந்த வீரர்களை நோக்கி, “இன்று மாவீரர் ஒருவரை உங்கள் அனைவருக்கும் அறிமுகப்படுத்தப் போகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அனைத்து வீரர்களும் ஆர்வமடைந்து செல்யுகசையே நோக்கினார்கள். செல்யுகஸ், “ஆமாம். மாவீரர் அவர். வனத்தில் ஏற்பட்ட எதிர்பாராத தாக்குதலில் நமது ஒற்றர் தலைவர் ருத்ரதாமர் மற்றும் பரிகச்சத்தின் தலைவன் வருணன் என இருவரும் இறந்து போனார்கள். அந்தக்

கொடூரமான தாக்குதலில் தன்னை எதிர்த்தவர்களைக் கொன்று உடல் முழுவதும் விழுப்புண்களுடன் தப்பி வந்த மாவீரர் ஒருவரைத் தான் உங்களுக்கு இன்று அறிமுகப்படுத்தப் போகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

திடீரென்று மோரிய இளவரசன் செல்யுகஸ் பலரது முன்னிலையில் தன்னைப் பற்றி உயர்வாகக் கூறுவதைக் கேட்டதுமே ‘ஏதோ பெரும் தவறு நடக்கப் போகிறது’ என்று யூகித்த அந்துவஞ்செள்ளை எச்சரிக்கையடைந்தான்.

வீரர்கள் அனைவரும், “யார்? யார்?” என்று ஒரே நேரத்தில் வினவலானார்கள்.

தொலைவில் நின்ற அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கிக் கை காட்டினான் செல்யுகஸ். அந்துவஞ்செள்ளை தயக்கத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது விருகோதரன், “வீரரே, முன்னே செல்லுங்கள். மோரியர்கள் வீரர்களுக்கு அளிக்கும் மரியாதை இது” எனத் தெரிவித்து அந்துவஞ்செள்ளையை முன்னே செல்லக் கட்டளையிட்டான்.

தயக்கத்துடன் அந்துவஞ்செள்ளை முன்னே நடக்கலானான். அப்பொழுது குணாளன் ஈட்டி சண்டை செய்து கொண்டிருந்த இருவரையும் நோக்கி, “உங்கள் இருவரில் யார் வல்லவர் என்பதை இவர் தெரிவிப்பார்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது செல்யுகஸ், “காட்டுவாசிகளையே போரில் வீழ்த்திய மாவீரரான இவரை எவர் வீழ்த்துகிறீர்களோ அவர்களே வல்லவர்களாக, வெற்றி பெற்றவர்களாக கருதப்படுவீர்கள்” என அறிவித்தான்.

இரு வீரர்களது ஈட்டிகளும் அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கித் திரும்பின.

அப்பொழுது புன்னகைத்த அந்துவஞ்செள்ளை, “இளவரசே, வீரம் என்பது பலமான ஒருவனை வீழ்த்துவது மட்டுமே அல்ல. வீரம் உள்ளிருந்து வெளிப்பட வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தபடி ஈட்டி வீரர்களை நோக்கி நடந்தான்.

இருவரது கரங்களிலும் இருந்த ஈட்டிகளை வாங்கிக் கொண்டவன், “ஓரமாகச் செல்லுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மோரிய வீரர்கள் இருவரும் குழப்பத்துடன் நடக்கலானார்கள். ஓரமாக நின்றவர்களிடம், “இருவரது கைகளையும் நீட்டுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இருவரும் கைகளை நீட்டினார்கள்.

“பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்” எனத் தெரிவித்தபடியே அவரவரது ஈட்டியை அவரர்களது கரங்களில் வைத்தான்.

இருவரும் கிடைமட்டமாக அவரவர் ஈட்டியைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டு குழப்பத்துடன் நின்றார்கள்.

அந்துவஞ்செள்ளை இருவரையும் நோக்கி, “நாம் தரித்திருக்கும் ஆயுதமானது நமது மொற்றொரு கரத்தைப் போன்றது. ஆக, யார் தனது ஆயுதத்தை நீண்ட நேரம் கரங்களில் தாங்கியிருக்கிறீர்களோ அவரே வெற்றி பெற்றவர்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு விருகோதரனை நோக்கி நடக்கலானான்.

அந்துவஞ்செள்ளையின் செயலைப் பார்த்து கூட்டத்தினர் ஏமாற்றமடைந்தாலும் கைதட்டி ஆரவாரமிட்டு பாராட்டலானார்கள். தலையைத் தாழ்த்தி அனைவரது கைதட்டலையும் ஏற்றுக்கொண்டான் அந்துவஞ்செள்ளை.

அந்துவஞ்செள்ளையை சண்டைக்கு இழுக்கலாம் என்று திட்டமிட்ட குணாளன் ஏமாற்றமடைந்தான். ஆசன்னா எனப்படும் குணாளனின் மெய்க்காவல் தலைவன் குணாளனது எண்ண ஓட்டத்தை அறிந்து, “தென்னாட்டவர்கள் வாள் வீசுவதில் வல்லவர்கள் என்று கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால், இதுவரை ஒருமுறை கூட நாங்கள் நேரில் கண்டதில்லை. தென்னாட்டு வீரரது செயல் எங்களுக்கு ஏமாற்றமளிக்கிறது. தென்னாட்டவர் தங்களது வீரத்தை அனைவருக்கும் வெளிப்படுத்த வேண்டும்” என உரக்கத் தெரிவித்தான்.

அந்துவஞ்செள்ளை தயக்கத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது ஆசன்னா, “எவ்வளவு நேரம் வனத்தில் சமர் செய்திருப்பீர்கள்?” என வினவினான்.

“ஒரு ஓரைப் பொழுது காலம் இருக்கும்.”

“எத்தனைப் பேர் தங்களை ஒரே நேரத்தில் தாக்கியிருப்பார்கள்?”

“கிட்டத்தட்ட இருபது பேர்.”

“நீங்கள் ஒருவர் மட்டும் தான் அனைவரையும் கொன்றீர்களா?” என வினவினான்.

“இல்லை. நாங்கள் கூட்டமாக சென்றோம். இருதரப்பிற்கும் பெரும் தாக்குதல் நடந்தது. அதில் தப்பிப்பிழைத்தவன் நான் ஒருவனே.”

செல்யுகஸ் சிரித்துக்கொண்டு, “தப்பிப் பிழைத்தீர்களா அல்லது அஞ்சி ஓடி வந்தீர்களா?” என வினவினான்.

அந்துவஞ்செள்ளை புன்னகையுடன், “தென்னாட்டவர்களுக்கு ஒரு நாளும் புறமுதுகிடும் வழக்கமில்லை யவன இளவரசே” எனத் தெரிவித்தான்.

“அப்படியெனில் தங்களது வீரத்தை வெளிப்படுத்தி நிரூபியுங்கள்” என ஏளனத்துடன் தெரிவித்தான்.

அந்துவஞ்செள்ளை சிந்தித்தபடி நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது ஆசன்னா, “தென்னாட்டவர்கள் பெண்களிடம் தங்களது வீரத்தை நன்கு வெளிப்படுத்துவார்கள் என்று வணிகர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அது உண்மைதான் போலிருக்கிறது” எனத் தெரிவிக்க கூட்டத்தினர் அனைவரும் உரக்கச் சிரிக்கலானார்கள்.

அப்பொழுது அந்துவஞ்செள்ளையிடம் வந்த விருகோதரன் செல்யுகசையும், ஆசன்னாவையும் நோக்கி, “உங்களது பேச்சு வரம்பு மீறிச் சென்றுகொண்டு இருக்கிறது” என எச்சரிக்கை செய்தான்.

அப்பொழுது குணாளன், “விருகோதரா... இதில் நீ தலையிட வேண்டாம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“இவர் ஊர் திரும்பிச் செல்லும் வரை இவரைக் காத்து அனுப்பி வைப்பேன் என்று வாக்களித்திருக்கிறேன்.”

“யாருக்கு?”

“தேவி இந்திரசேனைக்கு.”

“பட்டத்து இளவரசனான நான் கட்டளையிடுகிறேன். இதில் நீ தலையிட வேண்டாம்” எனக் குணாளன் தெரிவிக்க விருகோதரன் எதையோ தெரிவிக்க வாயெடுத்தான்.

ஆனால் அதற்குள் குறுக்கிட்ட அந்துவஞ்செள்ளை, “நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். எந்த விதத்தில் எனது வீரத்தை நான் வெளிப்படுத்தி நிரூபிக்க வேண்டும்?” என வினவ விருகோதரன் விலகிக் கொண்டான்.

அப்பொழுது செல்யுகஸ், “நீ வனத்தில் போரிட்ட அதே ஒரு ஓரைப் பொழுது காலம் போரிட வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“யாருடன்?”

“இருபது வீரர்களுடன்.”

“நான் ஒருவன் இருபது வீரர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிய வேண்டுமா?”

“ஆமாம்.”

சுற்றிலும் நின்ற வீரர்களை ஒருமுறை நோக்கினான். பிறகு, “இந்தப் போர் நியாயமாக நடைபெறும் என்று வாக்களித்தால் நான் போரிடத் தயார்” என்று தெரிவித்தான்.

“நான் வாக்களிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான் குணாளன்.

“எனக்கு இளவரசர் விருகோதரும் சுற்றிலும் நிற்கும் வீரர்களும் வாக்களிக்க வேண்டும்.”

தான் அளித்த வாக்குறுதியை ஏற்காமல் மறுத்த அந்துவஞ்செள்ளையை ஆவேசத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் குணாளன்.

“வீரரே, நான் வாக்களிக்கிறேன்” என உறுதி அளித்தான் விருகோதரன்.

சுற்றி நின்ற வீரர்களும் தங்களது ஆயுதங்களை உயர்த்தி உறுதி அளித்தார்கள்.

விருகோதரனது மெய்க் காவல் தலைவன் தனது இடையில் கட்டியிருந்த உறையிலிருந்து வாளினை உருவிக் கொண்டு திடலுக்குச் சென்ற அந்துவஞ்செள்ளை, “இதன் முடிவு எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். ஒருவேளை நான் இறந்தால் எனது உடலை தயவு செய்து எரித்துவிடவோ அல்லது புதைத்து விடவோ வேண்டாம். வனத்தில் தூக்கி எறிந்துவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“உன் உடலுக்கு உரிய மரியாதையை செலுத்த வேண்டாமா?” என வினவினான் விருகோதரன்.

“தேவையில்லை. என் குல வழக்கத்தின் படி எனது உடல் சில உயிரினங்களின் பசியைப் போக்கட்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

தலையை ஆட்டினான் விருகோதரன்.

“இச்சமரின் முடிவில் என் மீது எந்தவித குற்றச்சாட்டுகளும் தொடுக்கப்படக் கூடாது.”

“நீ, உயிருடன் இருந்தால் அதைப்பற்றி சிந்திக்கலாம்” என செல்யுகஸ் தனக்குள் முனக, “சரி” என விருகோதரனும் சுற்றி நின்ற வீரர்களும் உரக்கத் தெரிவித்த அடுத்த கணம் தனது கையில் வைத்திருந்த வாளினை உயர்த்திய அந்துவஞ்செள்ளை, “பாடலிக்கு வந்த பணி வெற்றிகரமாக முடிந்துவிட்டது. இந்தக் குக்கபுத்திரர்களுக்கு பாடம் கற்பிக்க வேண்டும்” என நினைத்தவன், “நான் தயார். எத்தனை வீரர்களை அனுப்ப இயலுமோ அத்தனை வீரர்களை அனுப்பி வையுங்கள்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான்.

குணாளன் ஏதோ தெரிவிக்க வாயெடுத்தான். ஆனால், அதற்குள் முந்திக்கொண்ட செல்யுகஸ், “பத்து பேர் உன்னைத் தாக்குவார்கள். ஒரு ஓரைப் பொழுது தாக்குப்பிடிக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஒரு ஓரைப் பொழுது காலம் நான் உயிருடன் களத்தில் நின்றால் வெற்றி பெற்றவன் ஆவேன். அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்.”

“நான் தயார்” என அந்துவஞ்செள்ளை தெரிவிக்க, விருகோதரன், “ஆயுதத்தை இழந்தவர்கள் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு வெளியேறவேண்டும். மீண்டும் தாக்கினால் கடுமையாக தண்டிக்கப்படுவீர்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம், ஆயுதத்தை இழப்பவர்கள் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு வெளியேறவேண்டும்” எனக் குணாளன் தெரிவிக்க அந்துவஞ்செள்ளை, “அப்படியொரு சூழல் ஏற்பட்டால் பார்த்துகொள்வோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

செல்யுகஸ் தேர்ந்தெடுத்த பத்து வீரர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

எண்திசைகளிலிருந்தும் பத்து வீரர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள். அப்பொழுது குணாளன், “தாங்கள், பாடலியின் விருந்தினர். தங்களை இந்த வகையில் கௌரவம் செய்யவே விரும்புகிறேன் நான். ஒரு ஓரைப் பொழுது ஒருவனால் பத்து வீரர்களுடன் சண்டையிட்டு ஆயுதத்தை இழக்காமல் தாக்குப்பிடிக்க இயலும் என்பதைத் தாங்கள் அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்துங்கள். வனத்தில் வெளிப்படுத்திய வீரத்தைத் தாங்கள் இங்கும் வெளிப்படுத்த வேண்டும். தென்னாட்டவரின் வாள் வீச்சைக் காண்பதற்கு ஆர்வத்துடன் இருக்கிறேன்” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான்.

ஒருகணம் விழிகளை மூடி சிந்தித்துப் பார்த்த அந்துவஞ்செள்ளை தப்பிக்கும் வழியை அறிந்தான். அவன் விழிகளைத் திறந்த வேளையில் பத்து வீரர்களும் அந்துவஞ்செள்ளையைச் சூழ்ந்தபடி திடலின் விளிம்பில் நிற்கலானார்கள்.

அந்துவஞ்செள்ளை தாமதிக்கவில்லை. இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த குறுவாளினை உருவி வேகமாக எறிந்தான். வீரர்களில் ஒருவன் கீழே சரிந்தான்.

கூட்டத்தினர், “க” எனக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

குறுவாள் பாய்ந்து சரிந்தவனைத் தவிர மற்ற ஒன்பது பேரும் அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள். எண்திசைகளிலிருந்தும் தன்னை நோக்கி ஓடி வருபவர்கள் தன்னைச் சூழும் வரைத் தாமதித்திருக்காத அந்துவஞ்செள்ளை கிழக்குத் திசையிலிருந்து ஓடி வந்தவர்களை நோக்கி வேகமாகப் பாய்ந்தான்.

கிழக்கிலிருந்து ஓடி வந்த மூவரும் அந்துவஞ்செள்ளையைத் தாக்கினார்கள். அவர்களின் தாக்குதலை வெற்றிகரமாகத் தடுத்து நிறுத்திய அந்துவஞ்செள்ளை எதிர் தாக்குதல் தொடுக்கலானான். அவனது வாள் சுழற்றியில் சிக்கிய மோரிய வீரர்களின் வாட்கள் கரங்களுடன் காற்றில் பறந்தன. கரங்கள் வெட்டப்பட்ட வீரர்கள் வலியை உணர்வதற்குள் அவர்களின் தலைகளைக் கொய்தும் உடல்களில் வாட்களைப் பாய்ச்சியும் கொன்றான்.

சுற்றிலும் நின்ற வீரர்கள், “உ... ந... ச...” என்று உரக்கச் சத்தமெழுப்பினார்கள்.

மற்ற திசைகளிலிருந்து ஓடி வந்த வீரர்களைக் கண்டு திரும்பினான். அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கி வேகமாக ஓடி வந்த வீரர்கள் அச்சத்தில் தயக்கத்துடன் நிற்கலானார்கள்.

பிறகு அடிவந்து அந்துவஞ்செள்ளையை சூழ்ந்துகொண்டு ஒரே நேரத்தில் தாக்கினார்கள். அந்துவஞ்செள்ளையின் உடல் அசைவதை மட்டுமே அனைவராலும் காண முடிந்தது. மற்றபடி அவனது வாள் செல்லும் திசை, கை சுழலும் வேகம் என எதையும் மற்றவர்களால் காண இயலவில்லை.

வாட்கள் அனைத்தும் வேகமாக மோதிக்கொண்டன. வாட்கள் மோதியதில் தீப்பொறியும் எழுந்தன.

சுற்றிலும் நின்று வேடிக்கைப் பார்த்தவர்கள் வெற்றி முழக்கத்தை எழுப்பந்\லானார்கள்.

தாக்கியவர்களின் தாக்குதல் வேகம், தாக்கும் முறை ஆகியவற்றை அறிந்துகொண்ட அந்துவஞ்செள்ளை எதிர் தாக்குதல் தொடுக்கத்

தொடங்கினான். அந்துவஞ்செள்ளையின் எதிர் தாக்குதலில் ஒருவனது கரத்திலிருந்து வான் விடுபட்டு வெகு தூரம் சென்று விழுந்தது. வாளினை இழந்தவன் இடையில் வைத்திருந்த மற்றொரு குறுவாளினை நோக்கி மற்றொரு கரத்தினைக் கொண்டு சென்ற வேளையில் அவனது மறுகரம் துண்டாகி விழுந்தது.

மோரிய வீரன் ஒருவன் வேகமாகத் தனது வாளினை அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கி வீச நகர்ந்துகொண்டான் அவன். கையை இழந்து நின்ற நின்ற மோரிய வீரனின் கழுத்தில் அவ்வாள் பாய அவனது தலை துண்டானது.

சுற்றிலும் நின்றவர்கள், “ரு...” எனக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

சுற்றி நின்று தாக்கிய மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் இளமையானவர்களாக விளங்கியதால் அவர்கள் ஆற்றலுடன் தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், ஆயுளில் பாதிக்கும் மேல் வாழ்ந்து விட்டிருந்த அந்துவஞ்செள்ளை சோர்வடையத் தொடங்கினான். அவனுக்கு மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கத் தொடங்கியது.

ஆனாலும், அதைப் பொருட்படுத்தாமல் குருதியினால் சிவந்து போயிருந்த தனது வாளினை சுழற்றிக் கொண்டிருந்தான். அந்துவஞ்செள்ளையின் கையும், அவனது கரத்தில் தவழ்ந்த வாளும் நீளமாகக் காணப்பட்டதால் அவனுக்கு அருகில் வரவே அச்சம் கொண்டு சற்றுத் தொலைவில் நிற்குகொண்டு தாக்கினார்கள் மோரிய வீரர்கள்.

நெருங்க முயற்சித்தவர்களையும் நெருங்க விடாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை. உயிரோடு நிற்குகொண்டிருந்த எஞ்சிய ஐந்து வீரர்களும் ஆவேசத்துடன் போர் புரியத் தொடங்க அதற்கு மேல் காலத்தைக் கடத்த விரும்பாத அந்துவஞ்செள்ளை தன்னருகில் நெருங்கிய மோரிய வீரனின் கழுத்தை உடலிலிருந்து வெட்டி எறிந்தான்.

சுற்றிலும் நின்ற வீரர்கள் “சு...” என்று எக்காலமிட்டார்கள்.

தலை துண்டானதால் கீழே சரிந்தவனது உடலைத் தூக்கி மற்ற வீரர்களின் மீது வீசிய அந்துவஞ்செள்ளை அவர்களின் மீது பாய்ந்தான். தன்

மீது விழுந்த உடலை நகர்த்திவிட்டு வீரர்கள் எழுந்து நின்று வாளினை சுழற்றத் தொடங்குவதற்குள் அவர்களின் கரங்கள் தனியாக, வாட்கள் தனியாக, தலை தனியாகவும், குடலைச் சரித்தும் வெட்டிக் கொன்றான் அந்துவஞ்செள்ளை.

கூட்டத்தினர் “எ... அ... கூ.... ய....” என எண்ணி முடிப்பதற்குள் தன்னைத் தாக்க வந்தவர்களின் கதைகளை முடித்திருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை. அவனது உடல் முழுவதும் குருதி படிந்து வழிந்துகொண்டிருந்தது.

கரத்தை இழந்தும், உடலில் வாள் பாய்ந்தும் துடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களின் இதயத்தில் தனது வாளினைப் பாய்ச்சிய அந்துவஞ்செள்ளை சற்றுத் தொலைவில் நின்ற குணாளனை நோக்கி, “இவ்வளவு தானா?” என வினவினான்.

குணாளன் ஏதொ பேசுவதற்கு வாயெடுத்தான். ஆனால், ஆவேசத்துடன் நிற்குகொண்டிருந்த அந்துவஞ்செள்ளை அவனுக்கு முன் முந்திக்கொண்டு, “தென்னாட்டவர்கள் தங்களது வீரத்தை பெண்களிடம் மட்டும் அல்ல ஆடவர்களிடமும் வெளிப்படுத்துவார்கள் என்பதைத் தாங்கள் புரிந்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்” எனச் சிரித்தபடி தெரிவித்தவன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை உதறினான். அதில் படிந்திருந்த குருதி அவனைச் சுற்றிலும் தெறித்தது.

முகத்தில் வழிந்த குருதியுடன் சிரிப்பை உதிர்த்த அந்துவஞ்செள்ளை பார்ப்பதற்கு கோரமாகக் காட்சியளித்தான். அவனது சிரிப்பைக் கண்டு அவனுக்கு முன் நின்றவர்கள் அஞ்சினார்கள்.

அந்துவஞ்செள்ளையின் வீரத்தை மதித்த செல்யுகஸ் தனது தலையைத் தாழ்த்தி, “தங்களது வீரத்தை மதிக்கிறேன். அதே வேளை மன்னிப்பையும் கோருகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது அந்துவஞ்செள்ளை, “எனது வீரத்தின் மீது இன்னும் எவனுக்காவது சந்தேகம் இருக்கிறதா? அப்படி எவனுக்கேனும் இருந்தால் எனக்கு முன் வரவும்” என அறைகூவல் விடுத்தான்.

அப்பொழுது செல்யுகசிிற்கும், குணாளனுக்கும் பின்னால் நிற்குகொண்டிருந்த செல்யுகஸின் மெய்க்காவல் தலைவன் தன் கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியை எடுத்துக்கொண்டு அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கி முன்னேறினான். முன்னேறிய மெய்க்காவல் தலைவன் தனது ஈட்டியை அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கிச் செலுத்தினான். சற்றே விலகிய அந்துவஞ்செள்ளை ஈட்டியைப் பற்றி முறுக்கினான். அடுத்த கணம் ஈட்டி அவனது கைக்கு வந்திருந்தது.

ஆயுதத்தை கண நேரத்தில் இழந்திருந்த மெய்க்காவல் தலைவன் அதிர்ச்சியுடன் நின்றிருக்க அவன் எதிர்பாராத வகையில் ஈட்டியை அவனது கழுத்து வழியே செலுத்தினான் அந்துவஞ்செள்ளை.

பின் கழுத்தின் வழியே வெளிப்பட்ட ஈட்டி முனையைக் கண்டதும் கூட்டத்தில் நின்றவர்கள் அனைவரும் ஆர்ப்பரித்தார்கள். கையில் வைத்திருந்த ஆயுதங்களை ஒன்றோடு ஒன்றாகத் தட்டி முழக்கமிடலானார்கள்.

குருதி வாய் வழியேயும், கழுத்து வழியேயும் வெளியேறிக்கொண்டிருக்க ஈட்டியை வெளியே இழுத்த அந்துவஞ்செள்ளை மெய்க் காவல் தலைவனின் தலையைப் பிய்த்து கையில் எடுத்துக் கொண்டு தலையில்லா உடலின் மார்பில் எட்டி உதைத்தான்.

சரிந்து விழுந்தது மெய்க்காவல் தலைவனின் உடல்.

அவனது தலையை மட்டும் தூக்கிப் பிடித்து மதம் கொண்டவனைப் போன்று தன்னிலை மறந்து நின்றிருந்த அந்துவஞ்செள்ளை, “வேறு எவராவது இருக்கிறீர்களா?” எனப் பிளறினான்.

அங்கிருந்த அனைவருமே அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடாதவர்களாய் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். ஒருத்தன் கூட முன்வரவில்லை.

அதிலும் ஒரு ஓரைப் பொழுது நடக்க வேண்டிய சமரை அரை நாழிகைப் பொழுதிற்கும் குறைவான நேரத்தில் வென்று முடித்திருந்தான்.

அனைவரும் அதிர்ச்சியில் நிற்க அந்துவஞ்செள்ளை கையில் வைத்திருந்த தலையைப் பார்த்தபடியே, “என் ஆயுளைப் பாதிக்கும் மேலே வாழ்ந்து கழித்துவிட்டேன். நான் நாடோடி. என் நாட்டினை இழந்தவன். நான்

முழுமையான போர் வீரனும் கிடையாது. தலை முடி நரைக்கத் தொடங்கிய என்னிடமே தங்களது அதிசிறந்த பத்து வீரர்களால் ஒரு நாழிகைக் காலத்திற்குக் கூடத் தாக்குப்பிடிக்க இயலவில்லை. தெற்கே, என்னைவிடவும் பலமடங்கு வலிமையான முரட்டுப் படையினர் காவல் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். என் ஒருவனைக் கூட பத்து பேரால் வீழ்த்த இயலவில்லை. இவர்களைப் போன்ற சுவானப் புத்திரர்களின் துணையுடன் தெற்கு நோக்கிப் படையெடுத்தால் உங்களால் கரும்பெண்ணை நதியைக் கூடக் கடக்க இயலாது” எனத் தெரிவித்த அந்துவஞ்செள்ளை கையில் வைத்திருந்த மெய்க் காவல் தலைவனின் தலையை குணாளனின் காலடியில் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு நடக்கலானான்.

அவன் நடக்க மோரிய வீரர்கள் கைதட்டி ஆரவாரமிட்டு வழிவிடலானார்கள்.

அந்துவஞ்செள்ளையின் வீரத்தை சுற்றிலும் நின்றவர்கள் அனைவரும் போற்றினாலும் அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் மோரிய வீரர்களின் அடிவயிற்றில் அச்சம் நிலைகொள்ளத் தொடங்கியது. தனது உளவியல் தாக்குதல் வெற்றியடைந்ததில் முகத்தில் புன்னகையுடன் மாளிகையை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை.

அப்பொழுது புரவித் தேரில் சித்திரக்கன்னி அவனுக்கு எதிரில் வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்தான் அந்துவஞ்செள்ளை. உடல் முழுவதும் குருதி படிந்த நிலையில் நடந்து வந்தவனின் புன்னகையைக் கண்டு ஆச்சர்யமடைந்தாள்.

பிறகு சமர் பற்றிக் கேள்விப் பட்டதும், பத்து பேரைக் கொடூரமாக வெறித்தனமாகக் கொன்றுவிட்டுத் திரும்புகையில் தன்னைக் கண்டதும் அன்புடன் புன்னகைத்த அந்துவஞ்செள்ளையை அவளுக்குப் பிடித்துப் போயிருந்தது.

பல திங்கள்கள் கழித்து வந்திருந்ததால் பாடலியையும், மோரியப் படை நிலை கொண்டிருந்த இடத்தையும் பார்வையிட்டுவிட்டு மாலை நேரப்

பொழுதில் தனது மாளிகைக்குத் திரும்பினான் குணாளன். உள்ளே நுழைந்த பட்டத்து இளவரசன் குணாளனின் கண்களுக்கு ஒருவர் கூட தென்படவில்லை.

ஒரிருமுறை காவலர்களையும், பணியாளர்களையும் அழைத்துப் பார்த்தான் குணாளன். ஒருவர் கூட அவனுக்குப் பணிவிடை செய்ய வந்திருக்கவில்லை. விழிகளுக்கு எவரும் தென்படாததால் அனைவரையும் தேடியபடி மாளிகைக்குள்ளே நுழைந்தவனை அசோகனின் இளைய மனைவி திஷ்யரக்சா நெற்றியில் திலகமிட்டு குணாளனை வரவேற்றாள்.

“இளவரசே, மாளிகையில் எவரும் இல்லை. நாம் இருவர் மட்டுமே இருக்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தாள் அவள்.

திஷ்யரக்சா குணாளனை விடவும் வயதில் இளையவளாகவும், இளமையுடையவளாகவும் காணப்பட்டாள். பேரரசனின் இளைய ராணி திஷ்யரக்சா காலையில் குணாளனை வரவேற்ற வேளையில் கூட அவள் இப்படி ஒப்பனைகளை செய்திருக்கவில்லை. குணாளனைத் தனிமையில் வரவேற்ற வேளையில் அதீத ஒப்பனையுடனும், பேரழகுடனும் விளங்கினாள்.

அவளது உடலில் பூசியிருந்த சந்தனமும், நறுமணத் தைலங்களும் குணாளனின் நாசிகளுக்குள் நுழைந்துகொண்டிருந்தன. அவள் தனது கூந்தலில் சூடியிருந்த மலரின் மணமும் அவ்விடத்தை நிரப்பிக்கொண்டிருந்தது.

அவளது உடலிலிருந்து வெளிப்பட்ட நறுமணத்தை அனுபவித்தபடி, “தங்களை முதல் முறைக் கண்ட வேளையில் எப்படி பிரம்மித்தேனோ அதே பிரம்மிப்பு இப்பொழுதும் எனக்கு ஏற்படுகிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

திஷ்யரக்சா வியப்புடன் அவனை நோக்கினாள்.

“சில வருடங்களுக்குமுன் தங்களை எப்படிக் கண்டேனோ அதே பேரழகுடன் விளங்குகிறீர்கள் இப்பொழுதும். தங்களது அழகு சிறிது கூட குறைந்திருக்கவில்லை” எனத் தெரிவித்தான் அவன்.

“ஆமாம் இளவரசே. எனது பேரழகு அப்படியே தான் இன்னும் குன்றாமல் இருக்கிறது. ஆதலால் தான் தங்களது தந்தை இரவுப் பொழுதை இன்னும் என்னுடனே கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தாள்.

குணாளன் நாணத்தில் நெளிந்தான்.

அவ்விடத்தில் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. அப்பொழுது திஷ்யரக்சா, “எப்பொழுதுமே எனது பேரழகின் மீது எனக்குக் கர்வம் உண்டு” எனத் தெரிவித்தாள்.

“தாங்கள் கர்வம் கொள்வதில் எந்தத் தவறும் இல்லை தேவி. மற்றவர்கள் பொறாமைப்படும் அளவிற்கு பேரழகைக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் தாங்கள். ஆதலால் தாங்கள் நிச்சயம் கர்வம் கொள்ளலாம். பேரரசரின் விழிகளில் படுவதற்கு முன் தாங்கள் எனது கண்களில் பட்டிருந்தால் நிச்சயம் நான் உங்களைக் கவர்ந்திருப்பேன். விதி மாறிவிட்டது” எனத் தெரிவித்தான் குணாளன்.

“ஆனால், எனது கர்வமே எனக்கு ஆபத்தாக விளங்கிவிட்டது. எனது பேரழகே என்னைப் புதைகுழியில் தள்ளிவிட்டது.”

“என்ன கூறுகிறீர்கள்?” எனக் கவலையுடன் வினவினான்.

“ஆமாம். காஷ்மீரத்து பனி மலையிலும், மலர்கள் சூழ்ந்த பள்ளத்தாக்கிலும், ஏரியிலும் இன்பமுடன் எனது காதலுடன் சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது அந்தப்புரத் தாசியாக சிறைபட்டுக் கிடக்கிறேன்” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தாள்.

“தங்களுக்கு காதலர் இருந்தாரா?” என வியப்புடன் வினவினான் குணாளன்.

“ஆமாம், வரும் வழியில் மாளிகைக்கு வெளியே நபம்சகன் ஒருவன் நின்றனுகொண்டிருந்தானே கவனித்தீர்களா?”

சிறிது சிந்தித்துப் பார்த்த குணாளன், “ஆமாம், கவனித்தேன். மாளிகைக்கு வெளியே அவனைக் கண்டேன்” என்றான்.

“அவன் தான் எனது அன்பிற்குரிய காதலன். காஷ்மீரத்தின் படைத் தலைவனாக இருந்தவன். பெரும் வீரன் அவன். இன்று அவனது ஆண்மை நீக்கப்பட்டுவிட்டது. அவன் நபம்சகனாக மாற்றப்பட்டுவிட்டான். எனக்குக் காவல் காப்பவன் தற்பொழுது அவன் தான்.”

“அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது எனக்கு.”

“தாங்கள் அதிர்ச்சியடைவது தான் எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது இளவரசே.”

குணாளன் வியப்புடன் அவளை நோக்கினான்.

“ஆமாம், தாங்களும் எத்தனைப் பேரைக் கவர்ந்து தங்களது அந்தப்புரத்திற்கு இழுத்து வந்து அனுபவித்திருப்பீர்கள்? அவளுக்கும் ஒரு காதலனும், அவள் சார்ந்த கனவுகளும் இருந்திருக்கும் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன?”

குணாளன் மறுபேச்சு பேசாமல் அமைதியாக நின்றனாண்டிருந்தான்.

திஷ்யரக்சா குணாளனின் விழிகளை நோக்கியபடியே ஓரடியை எடுத்து வைத்தாள். அவள் அணிந்திருந்த ஆடை, ஆடைகளுக்குள் மறைந்திருந்த அவளது பேரழகு, அவளது உடலிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த இனிய மணம் ஆகியவை குணாளன் ஏற்கனவே பருகியிருந்த மதுவின் போதையை அவனுக்குள் அதிகமாக்கியது.

அவள் மேலும் ஓரடியை எடுத்து வைத்தாள்.

“தேவி” என அழைத்தான் குணாளன்.

“இளவரசே, தாங்கள் திஷ்யரக்சா என்றே என்னை அழைக்கலாம்.”

“தாங்கள் பேரரசரின் இளைய மனைவி. இளையை மகாராணி தாங்கள்.”

அவன் அழைத்ததைக் கேட்டுச் சிரித்த திஷ்யரக்சா, “தங்களது தாயார், மற்ற தேவியர்கள், பாடலியில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் என்னைக் காமக்கிழத்தி என்று அழைக்கிறார்கள். தாங்கள் இளைய தேவியார் என்று மரியாதையுடன் அழைப்பது எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது என்று தெரிவித்தபடியே இன்னும் ஓரடியை அவனை நோக்கி எடுத்து வைத்தாள்.

இருவருக்கும் இடையில் மிகக் குறுகிய இடைவெளியே நிறைந்திருந்தது. அவள் நெருங்க நெருங்க குணாளனின் உடலில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின.

“தாங்கள் மணமான பெண். அதுவும் எனது தந்தையின் மற்றொரு மனைவி” எனத் தெரிவித்தான் அவன்.

திஷ்யரக்சா, “ஆமாம். நான் மணமான பெண் தான். அதுவும் தங்களது தந்தையின் மனைவி. எனது தந்தையின் வயது உள்ளவன் ஒருவனுக்கு நான் மனைவியாகக் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டு இருக்கின்றேன். மனைவி என்று கூறுவதை விடவும் இடுப்பொடிந்த கிழவன் ஒருவனுக்கு நான் காமக் கிழத்தியாக கிடந்தது அல்லாடிக் கொண்டு இருக்கிறேன். தங்களது அந்தப்புரத்திற்கு வரும் பெண்களைத் தாங்கள் ‘மணமாகிவிட்டதா? அல்லது காதலன் இருக்கிறானா?’ என்று கேள்வி கேட்டுவித்தான் நெருங்குவீர்களா?” என வினவினாள். பிறகு, “தாங்கள் பட்டத்து இளவரசர் என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம் இளவரசே. இந்தப் பேரரசில் இருக்கும் அனைத்தும் தங்களுக்கு உரியது என்பதை மறக்க வேண்டாம். அது பொன்னாக இருந்தாலும் சரி, பெண்ணாக இருந்தாலும் சரி. பேரரசனின் காமக் கிழத்தியாக இருந்தாலும் சரி” எனத் தெரிவித்தாள்

காலையில் அசோகவர்த்தன் தெரிவித்தவற்றை நினைவுபடுத்திக் கொண்டான். பிறகு அவனுக்குள்ளும் மோகம் சுடர்விடத் தொடங்கியது. அம்மோகத் தீயை பெருக்க எண்ணிய திஷ்யரக்சா இருவருக்கும் இடைப்பட்ட இடைவெளியைக் குறைத்து அவனது இதழ்களைத் தனது இதழ்களால் தீண்டினாள்.

குணாளன் பார்வையை சுற்றிலும் சுழற்றினான்.

“கவலை வேண்டாம் இளவரசே, நாம் இருவரும் மட்டுமே இந்த மாளிகையில் தனித்து இருக்கின்றோம்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அடுத்த கணம், அதற்கு மேல் பொறுமையாக இருக்க இயலாத குணாளன் அவளது இதழ்களைக் கவ்வினான்.

அவளும் அவனுக்கு முழு ஒத்துழைப்பு அளிக்கலானாள். 1
திஷ்யரக்சாவைப் பஞ்சனைக்குத் தூக்கிச்சென்ற குணாளன் அவளுடன் ஐக்கியமானான். ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே இருவரும் இணைந்து

கிடந்தார்கள். குணாளன் சோர்ந்து திஷ்யரக்சாவிற்கு அருகில் விழ அவள் எழுந்து மாளிகையை விட்டு வெளியேறினாள்.

அப்பொழுது திஷ்யரக்சாவின் காதலன், “தந்தை ஒருவனே உனது வாழ்வை சீரழித்துக்கொண்டிருக்கிறான். இவனுமா? எதற்கு ஆசைப்பட்டு இதனைச் செய்கிறாய்? அதிகாரத்திற்கா அல்லது சுகபோக வாழ்விற்கா?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான்.

“அவசரப்படாதே. அவனது இளமையோ அல்லது இந்த ஆட்சி அதிகாரமோ எனக்குத் தேவையில்லை. நமது காதலைப் பிரித்து உன்னை ஆண்மையற்ற நபும்சகனாக மாற்றிய இந்தப் பேரரசனை பழிவாங்கப் போகிறேன். எனது பேரழகைத் தூண்டிவிட்டு மோரியப் பட்டத்து இளவரசனை சிக்க வைத்திருக்கிறேன். இனி அவன் என்னவெல்லாம் அனுபவிக்கப் போகிறான் என்பதைக் கவனி” எனத் தெரிவித்தவள் நந்தவனத்தில் எவரும் இல்லாத இடத்தை நோக்கி அழைத்துச் சென்றாள். அவளிடம் அவள் சில இரகசியக் கட்டளைகளை விதித்தாள்.

அவன் தலையாட்டிக்கொண்டிருந்தான். திஷ்யரக்சா, “நீ எனது கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட்டு எனக்குத் தகவல் அனுப்பு. க, உ, ந, என்று ய வரை எண்ணுவதற்குள் நான் இந்தப் பேரரசை சிதைத்துக் காட்டுகிறேன் அல்லது நம் வசப்படுத்துகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“இது சாத்தியமா?”

“நிச்சயமாக. இப்பொழுது பேரரசன், அவனது மகன் பட்டத்து இளவரசன் ஆகிய இருவருமே இரவு நேரத்தில் எனக்கு அடிமை என்பதை மறந்துவிடாதே.”

அதற்கு மேல் நபும்சகன் எதுவும் பேசவில்லை. அவளது கட்டளைகளைப் பெற்றுக்கொண்டவன் இந்திரசேனையைத் தேடிப் புறப்பட்டான். நபும்சகன் புறப்பட்டுச் சென்ற பிறகு இளைய ராணி திஷ்யரக்சாவும் குணாளாவின் மாளிகையை விட்டு நீங்கித் தனது மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானாள்.

மாளிகையில் குணாளன் மட்டும் சோர்வில் தனது பஞ்சணையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ஒருத்தி திரைச் சீலையை நீக்கிவிட்டு மார்பில் ஒட்டியிருந்த குங்குமத்துடனும், பஞ்சணையில் சிதறிக் கிடந்த மலர் இதழ்களுடன் உறங்கிக்கிடந்த குணாளனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தன்னை வேவு பார்க்க பேசும் கிளியை அனுப்பி வைத்திருந்ததைக் கண்டறிந்த உடனே இந்திரசேனை திஷ்யரக்சாவைக் கண்காணிக்க பணிப்பெண் ஒருத்தியை நியமித்திருந்தாள். திஷ்யரக்சாவைப் பின்தொடர்ந்து கண்காணிக்க வந்தவள் காணாத, காணக்கூடாதக் காட்சியைக் கண்டுவிட்டதால் நடுக்கத்துடன் திரைச் சீலைக்கு அருகில் நிற்குகொண்டிருந்தாள். அவளது உடலெங்கும் பதற்றத்தில் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. வியர்வையில் நனைந்திருந்தாள்.

மெல்ல சத்தமெழுப்பாமல் எப்படி மாளிகைக்குள் நுழைந்தாலோ அப்படியே மாளிகைவிட்டு வெளியேறினாள். நேராக சித்திரக்கன்னியை நோக்கிச் செல்லலானாள் அவள். சித்திரக்கன்னியிடம் தான் கண்ட செய்தியைத் தெரிவித்தவள் இரவில் படுக்கையைப் பகிர்ந்துகொண்ட தனது காதலனிடமும் தெரிவிக்கலானாள்.

அவன் மதுக் குடிக்கையில் தனது நண்பர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளலானான். எவருக்கும் தெரியக்கூடாத செய்தி மிக மிக இரகசியமாக வேகமாகப் பரவிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், பொதுவெளியில் ஒருவரால் கூட இதைப் பற்றி பேச இயலவில்லை.

அடிக்குறிப்பு:

1. இந்தப் புதினத்தில் வரும் குணாளன் - திஷ்யரக்சா தொடர்பு படிப்பதற்கு சங்கடமாக இருந்தாலும் உண்மை வரலாற்று நிகழ்வு ஆகும். அதனால் குணாளன் அடைந்த பேரின்பத்தைப் பற்றியும், அவன் அடைந்த துயரத்தைப் பற்றியும் வென்வேல் சென்னி மூன்றாவது தொகுதியில் விரிவாகக் காண்போம்.

இவர்களது தகாத உறவுக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழில் ‘ **அசோக்குமார்**’ என்ற திரைப்படம் கூட 1941 ல் எடுக்கப்பட்டது.

35 விதிக்கப்பட்ட கட்டளை

மறைமதி தினத்தில் பாடலிக்கு அருகில் நிலை கொண்டிருந்த பெரும்படை புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானது. மூல, பெருதாக, ஸ்ரேணீ, மித்ர, அமித்ர, அடவி ஆகிய ஆறுவிதமான மோரியப் படையில் தேர், புரவி, காலாள், யானைப் படையினர் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாக விளங்கினார்கள். படை புறப்படுவதற்கும், வெற்றி பெறுவதற்கும் புரோகிதர்களின் மூலம் பெரும் யாகம் செய்யப்பட்டது. யாகம் முடிவுறும் தருவாயில் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் வருகை தந்திருந்தான். அவனுக்கு முன் காட்டெருமை ஒன்றையும், வீரர்கள் சிலரையும் பலிகொடுத்து யாகத்தை நிறைவேற்றலானார்கள்.

யாகம் முடிவடைந்ததும் மோரியப் பேரரசன் அசோகவர்த்தன் முதன்மை படைத் தலைவன் மற்றும் சேனாதிபதிகளை அழைத்து ஆலோசனை நடத்தினான். ஆலோசனைக்கு முதன்மை அமைச்சர் இராதாகுப்தர், இளவரசர்கள் குணாளன், செல்யூகஸ் மற்றும் விருகோதரன் ஆகியோர் கலந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அசோகவர்த்தன், “கலிங்கத்திலிருந்து செய்தி வந்திருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன செய்தி பேரரசே?” என வினவினார்கள் அனைவரும்.

“கலிங்க மன்னனும் போருக்கு ஆயத்தமாகத் தொடங்கிவிட்டான். படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று செய்தி வந்திருக்கிறது.”

முதன்மை படைத்தலைவன், “எந்த தைரியத்தில் நமது பெரும் படையை எதிர்க்கலாம் என்று படைகளைக் கலிங்காதிபதி திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்?” என வினவினான்.

அப்பொழுது இராதாகுப்தர், “எதிரிகளைக் குறைத்து மதிப்பிடுவது பெருந்தவறு” எனத் தெரிவித்தார்.

அதே வேளை முதன்மைப் படைத் தலைவன், “நமது வலிமையை உணராமல் இருப்பதும் தவறு என்று கருதுகிறேன் பிரம்மராயே” எனத் தெரிவித்தான்.

அசோகவர்த்தன், “படை தொடர்ந்து முன்னேறுவதற்கு வேண்டிய அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. திட்டமிட்டபடி பெரும்படை தொடர்ந்து முன்னேறட்டும். குணாளன் சில கிழமைகள் கழித்துப் புறப்பட்டு விரைவில் படையுடன் இணைந்துகொள்வான். மகதத்தில் புறப்படும் நமது பெரும்படை வச்சிர நாட்டின் சுபர்ணரேகை நதியை அடைந்ததும் மெதுவாகவே செல்லட்டும். மகாநதியை அடைந்ததும் தாமதித்து முன்னேறுங்கள். நமது ஒற்றர்களுடன் சென்றிருக்கும் இந்திரசேனையின் தகவலுக்கு ஏற்ப மகாநதியைப் படை கடக்கட்டும். சூழலுக்குத் தகுந்தவாறு போர் முறைகளைக் கையாளுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டபடியே கூடாரத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

படைத் தலைவர்கள் அனைவரும் எழுந்து நின்று அசோகவர்த்தனை வழியனுப்பினார்கள். படைகளை முறைப்படுத்திவிட்டு கூடாரத்திற்கு வந்த முதிய படைத் தலைவர் ரிணமூலரை தனிமையில் அழைத்த அசோகவர்த்தன், “ரிணமூலரே, தங்களது பாட்டனாரின் காலத்திலிருந்தே தங்களது குடும்பம் மோரியப் பேரரசின் மேன்மைக்காக உழைத்துக் கொண்டிருப்பதை அறிவேன் நான்” எனத் தெரிவித்தான்.

ரிணமூலர், “ஏதோ மிகவும் இரகசியமான பணிக்காக என்னைத் தாங்கள் நியமிக்கப் போகிறீர்கள் என்று யூகிக்கிறேன் நான். கட்டளையிடுங்கள். சிரமேற்கொண்டு நிறைவேற்றுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

ரிணமூலரை மேலும் நெருக்கமாக அழைத்த அசோகவர்த்தன் அவரது காதுகளில் இரகசியக் கட்டளை ஒன்றை வழங்கினான். ரிணமூலரின் உடல் சிலிர்த்தது. “பேரரசர் என் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை நிச்சயம் காப்பாற்றுவேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

“எனக்கு அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆதலால் தான் நான் பொறுப்பைத் தங்களிடம் ஒப்படைத்தேன்” எனத் தெரிவித்த அசோகவர்த்தன் அருகில் நின்ற அவனது புரவியின் மீது தாவினான்.

தன் புரவியின் மீது தாவியவன் இளவரசர்கள், முதன்மைப் படைத்தலைவன் மற்றும் சேனாதிபதிகளை நோக்கி, “படைகளுக்கு நடுவே புரவியில் வலம்வந்து நீண்ட நாட்கள் ஆகிவிட்டது” எனத் தெரிவித்து புரவியைத் தட்டி விட்டான்.

புரவி அதிவேகத்தில் புறப்பட்டது. இளவரசர்கள் மற்ற அனைவரும் தத்தம் புரவிகளின் மீது தாவித் தட்டிவிட்டு அசோவர்த்தனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லலானார்கள்.

புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாக தனித் தனிப் பிரிவுகளாக பிரிந்து தயாராகக் காணப்பட்ட படைப் பிரிவுகளின் ஊடே அனைவரும் அதிவேகத்தில் பயணிக்கலானார்கள். பேரரசனின் புரவி வலத்தைக் கண்டு வீரர்கள் அனைவரும் எழுந்து நின்று, “மோரியப் பேரரசர் வாழ்க” “அசோகப் பியதசி” “வாழ்க” என்று முழக்கமிட்டார்கள்.

வீரர்கள் தத்தம் ஆயுதங்களையும், கேடயங்களையும் எடுத்து ஒன்றோடு ஒன்று அடித்துக்கொண்டு உற்சாகமானார்கள். சங்குகள் முழங்கின. முரசுகள் கொட்டப்பட்டன. பேரிகைகள் முழங்கின.

ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே வலம்வந்து வீரர்களை உற்சாகப்படுத்திய அசோகவர்த்தன் புரவியின் மீது அமர்ந்தபடி, “வீரர்களே” என உரக்க அழைத்தான்.

உற்சாகமிட்டுக்கொண்டிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் அமைதியானார்கள்.

அவர்களை நோக்கி, “வெற்றியுடன் திரும்பி வரும் உங்களை வரவேற்க பாடலியின் நுழைவாயிலில் மோரியப் பேரரசர் பிரியதர்ஷ அசோகப் பியதசி காத்திருப்பான் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். நம்மை அச்சுறுத்தும் கலிங்கர்களை வீழ்த்தி நமது மக்களின் பாதுகாப்பினை உறுதிப்படுத்துவோம்” எனத் தெரிவித்தவன் கடைசியாக தனது வீரர்களை

நோக்கி, “இம்முறை வீரர்கள் எதைக் கைப்பற்றினாலும் அது அவ்வீரர்களுக்கே சொந்தமானது. கைப்பற்றுவது பொன்னாக இருந்தாலும் சரி, பெண்ணாக இருதாளும் சரி. வெற்றியுடன் திரும்புங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டான்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் உற்சாகமானார்கள். அதே உற்சாகத்துடன் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள்.

சேனாதிபதிகளுடன் நின்ற விருகோதரனையும், செல்யுகசையும் அழைத்த அசோகவர்த்தன், “பெரும்படையை அனுப்பிவைத்துவிட்டுத் திரும்புங்கள். அதுவரை வீரர்களை உற்சாகப்படுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் குணாளனிடம், “என்னுடன் வா” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

அவனைப் பின்தொடர்ந்தான் பட்டத்து இளவரசன் குணாளன்.

இருவரும் பேரரசனின் மாளிகையை அடைந்தார்கள். அசோகவர்த்தனின் தேவியர்கள் பத்மாவதி, அசந்திமித்ரா, காருவகி, மகாதேவி, இளையராணி திஷ்யரக்சா ஆகியோர் இருவரையும் வரவேற்று வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்யலானார்கள். பிறகு மகாராணி பத்மாவதி, “பேரரசே, அனைவரையும் அழைத்திருக்கிறீர்கள், ஏதேனும் சிறப்பான செய்தியா?” என வினவினாள்.

“ஆம் பத்மா” எனத் தெரிவித்த அசோகவர்த்தன் குணாளனை நோக்கி, “நம் பட்டத்து இளவரசன் குணாளன் போருக்குப் புறப்படப் போகிறான். வெற்றித் திலகமிட்டு அவனை அனுப்பி வைக்க வேண்டாமா?” என வினவினான்.

அசோகவர்த்தன் தெரிவித்த செய்தி குணாளனுக்கே பேரதிர்ச்சியாக விளங்கியது. அதே அதிர்ச்சியுடன், “பேரரசே, படை புறப்பட்ட பிறகு சில கிழமை காலம் கழித்து தானே புறப்படவேண்டும் என்று தெரிவித்தீர்கள்?” என வினவினான்.

“ஆமாம், தெரிவித்தேன்.”

“ஆனால் தற்பொழுது உடனே புறப்பட வேண்டும் என்று தெரிவிக்கிறீர்கள்?” என மீண்டும் வினவினான்.

“ஆமாம், நீ இன்றே புறப்படப் போகிறாய். ஆனால், பட்டத்து இளவரசனாக அல்ல” என அசோகவர்த்தன் தெரிவிக்க குணாளன் மட்டுமல்லாமல் அவனது தேவியர்கள் கூட குழப்பத்துடன் நோக்கினார்கள்.

மகாராணி பத்மாவதி, “பட்டத்து இளவரசனாக செல்லாவிட்டால் வேறு எப்படிப் பேரரசே புறப்படப் போகிறான்?” என வினவினாள்.

“சாதாரண போர் வீரனாக.”

குணாளன், “அப்படிச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் என்ன பேரரசே?” என வினவ அசோகவர்த்தன், “நீ அரசியலில் கற்க வேண்டியது நிரம்ப இருக்கிறது என்று தெரிவித்தேன் அல்லவா, அதன் முதல் பாடம் இது. நான் உன்னை அனுப்பி வைக்கும் காரணத்தை நீயே புரிந்துகொள்வாய்” எனத் தெரிவித்தான்.

“உத்தரவினை ஏற்றுக்கொண்டேன் பேரரசே” எனப் பணிந்தான் குணாளன்.

“நீ படையுடன் செல்லப்போவது ரிணமூலர் ஒருவரைத் தவிர வேறு ஒருவருக்கும் தெரியாது. அவரது மெய்க்காவல் வீரராக அவருடன் சேர்ந்துவிடு.”

“சரி, என்னை நான் எப்பொழுது வெளிப்படுத்திக்கொள்வது?”

“மகாநதியை அடையப்போகும் சில தினங்களுக்கு முன் படையுடன் இணைவதைப் போன்று உன்னை நீயே வெளிப்படுத்திக் கொள்.”

“தங்களது உத்தரவு.”

“உனது உடைமைகள் அனைத்தையும் ரிணமூலர் கொண்டு செல்கிறார். சாதாரண வீரனுக்குரிய போர் வாள் மற்றும் ஆடைகளுடன் நீ புறப்பட்டு இன்று மாலை படைகளுடன் சேர்ந்துகொள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“பேரரசரின் உத்தரவை அப்படியே நிறைவேற்றுகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றான்.

அப்பொழுது அசோகவர்த்தனின் மனைவியான காருவகி வருத்தத்துடன், பேரரசே, “கலிங்கத்தின் மீதான போர் அவசியமா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம் தேவி. போரைத் தவிர்க்க பல வழிகளிலும் முயற்சித்தேன். தவிர்க்க இயலவில்லை. இதில் நீ தலையிடாதே” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் அசோகவர்த்தன்.

மாலையில் அசோகவர்த்தனின் கட்டளைப்படி குணாளன் சாதாரண வீரனைப் போன்று உடை உடுத்திக்கொண்டு தனது ஆபரணங்கள் அனைத்தையும் துறந்துவிட்டு இடையில் ஒரு போர் வாள் மற்றும் கையில் ஒரு நீண்ட ஈட்டி ஆகியவற்றுடன் வந்திருந்தான். அவனை வரவேற்ற அசோகவர்த்தன் ஆசி வழங்கினான். அசோகவர்த்தனின் தேவியர்கள் அவனுக்கு நெற்றித் திலகமிட்டு வாழ்த்து தெரிவித்தனர்.

அசோகனின் தேவிகளான பத்மாவதி, அசந்திமித்ரா, காருவகி, மகாதேவி என அனைவரும் திலகமிட்டிருக்க அவனது இளைய இராணி திஷ்யரக்சா இல்லாததைக் கண்ட குணாளன் அசோகவர்த்தனிடம், “இளைய இராணியார் எங்கே?” என்று வினவினான்.

“பட்டத்து இளவரசனுக்குரிய கம்பீரத் தோரணையில் உன்னைக்கண்ட அவளால், சாதாரண வீரனுக்குரிய உடையில் உன்னைக் காண இயலாதாம். போருக்குச் செல்லும் உன்னை எண்ணிக் கலக்கத்துடன் அமர்ந்திருக்கிறாள் அவள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நான் இளைய இராணி தேவியிடமும் ஆசி பெற்று புறப்படுகிறேன்” என்று தெரிவித்துவிட்டு அவளது அறைக்குள் நுழைந்தான்.

குணாளனின் வருகைக்காகவே காத்திருந்த அசோகனின் இளைய மனைவி திஷ்யரக்சா அவனைச் சுவற்றோடு சுவராக தள்ளி அவன் மீது சரிந்தாள். தன் மீது சரிந்தவளை தன்னோடு இறுக்கமாக அணைத்துக்கொண்ட குணாளன் அவளது இதழ்களில் முத்தமிட்டான்.

நீண்ட நேரம் அவனது முத்தத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவள், “எங்கே என்னைத் தேடி வராமல் சென்றுவிடுவீர்களோ என்று கலங்கினேன் நான்” எனக் கண்ணீருடன் சொற்களை விடுவித்தாள் அசோகனின் இளைய மனைவி திஷ்யரக்சா. அவளை அணைத்து அவளது முதுகைத் தடவி ஆறுதல் படுத்தினான்.

“பாடலியில் எனக்கிருக்கும் ஒரே காதலியை சந்திக்காமல் நான் போருக்கு புறப்படுவேனா?” எனத் தெரிவித்தவன் மீண்டும் அவளை அணைத்துக்கொண்டு இதழ்களைக் கவ்வினான்.

சற்று நேரம் கழித்து அவளிடமிருந்து விடுபட்டுச் செல்லலானான். வெளியே வந்த குணாளனிடம் அசோகன், “உனது சிற்றன்னையிடம் ஆசி பெற்றுக்கொண்டாயா?” என வினவினான்.

“பெற்றுக்கொண்டேன் பெரரசே.”

“உன் தாய் பத்மாவதியைக் காட்டிலும் திஷ்யரக்சாவிற்கு உன் மீது பாசம் அதிகமாக இருக்கிறது. உன்னைப் பெரும் வீரனாகவும், பேரரசனாகவும் பார்க்க அவள் விரும்புகிறாள்.”

“அறிவேன் தந்தையே, என் தாய்க்கு என் மீது இருக்கும் பாசத்தை விடவும் சிற்றன்னைக்கு என் மீது தனிப் பாசம்” எனத் தெரிவித்தவன் அவனது கால்களில் பணிந்து ஆசி பெற்றுக்கொண்டு மோரியப் படை நிலை கொண்டிருக்கும் இடத்தை நோக்கிச் செல்லலானான்.

குணாளன் படையுடன் சேர்ந்த அதே இரவு இரண்டாவது சாமம், முதல் நாழிகைப் பொழுதுக்குப் படை சரியாகப் புறப்பட்டு கலிங்கத்தை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது.

கலிங்கத்தின் தலைநகரான சிங்கபுரத்தின் அரண்மனையில் கலிங்க மன்னர் கையில் ஓலையுடன் நின்றுகொண்டிருந்தார். அசோகவர்த்தனின் மனைவியான காருவகியின் மூலம் கலிங்க மன்னருக்கு இரகசியமாக அனுப்பட்ட ஓலை அது. அதனை வெகுநேரம் தனது கைகளில் பற்றியபடியே

திரும்பத் திரும்ப படித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த ஓலையை அவர் பார்க்கப் பார்க்க அவருக்குள் கோபம் மிதமிஞ்சிப் பெருகிக்கொண்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் அருகில் நின்ற பணிப் பெண்ணிடம், “இளவரசன் எங்கே?” எனக் கோபத்துடன் குரல் எழுப்பினார்.

“இளவரசரை அழைத்துவரச் சென்றிருக்கிறார்கள் அரசே. எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள் பணிப்பெண்.

அவள் கூறியதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவனது மாளிகையின் நுழைவாயிலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் கலிங்க மன்னர். பிறகு தனது கையில் இருந்த ஓலையை எரிந்துகொண்டிருந்த நெய் விளக்கில் எரிக்கச் செய்தார்.

ஓலை முற்றிலும் எரிந்து சாம்பலாகி அவரது கரங்களிலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்த அடுத்த கணம் அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்த கலிங்க இளவரசன், “தந்தையே அழைத்தீர்களா?” என வினவினான்.

“ஆமாம் அழைத்தேன்.”

“அவசரமாக, உடனே அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டதாகத் தகவல் கிடைத்தது. என்ன செய்தி?” என இளவரசன் வினவ அமைதியாக சிந்தித்தபடி நின்றனுகொண்டிருந்தார் கலிங்க மன்னர். கலிங்க மன்னருக்கு முன் எரிந்து சாம்பலாகக் கிடந்த ஓலையைக் கண்டதும் ஏதோ அவசரச் செய்தி வந்திருக்கிறது என்று யூகித்த கலிங்க இளவரசன் கலிங்க மன்னரை நோக்கியபடியே அங்குகிடந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

அவனுக்கு அருகில் கிடந்த மற்றொரு ஆசனத்தில் அமர்ந்த கலிங்க மன்னர், “அனைவரும் வெளியேறுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

அங்குக் காவலுக்கு இருந்த வீரர்கள் மற்றும் பணியாளர்கள் அனைவரும் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று சென்றதும், “தந்தையே, ஏதேனும் அதிமுக்கியச் செய்தியா?” என வினவினான் கலிங்க இளவரசன்.

“மோரியப் பெரும்படை பாடலியிலிருந்து கலிங்கத்தை நோக்கி நகரத் தொடங்கிவிட்டது.”

“வரட்டும் தந்தையே, நமது எல்லையை அடையும் ஒரு மோரிய வீரனைக் கூட நாம் உயிரோடு அனுப்பக் கூடாது. அனைவரையும் கொன்று வீழ்த்த வேண்டும்.”

“ஆமாம், நானும் அந்த எண்ணத்தில் தான் இருக்கிறேன். போரில் அசோகன் கலந்துகொள்ள வில்லை.”

“பிறகு தலைமை ஏற்பது யார்?”

“பட்டத்து இளவரசன் குணாளன்.”

“அந்தப்புரத்தில் கன்னிகளுடன் விளையாடும் கட்டில் போரைப் போன்று இதையும் அந்த வராகப் புத்திரன் நினைத்துவிட்டானா, அவனுக்குத் தக்க பாடத்தைப் புகட்டுவோம் தந்தையே.”

“நாம் திரட்டியிருக்கும் படையை விடவும் இருமடங்கு பெரும்படையை நம்மை வீழ்த்தத் திரட்டிக்கொண்டு வந்துகொண்டிருக்கிறானாம் குணாளன்.”

“இருக்கட்டும். இது நமது மண் தந்தையே. நாம் திட்டமிட்டு பணியாற்றினால் நம்மால் நிச்சயமாக மோரியரை மண்ணைக் கவ்வச் செய்யலாம்.”

“ஆமாம். நமது தாக்குதலில் மோரியர்கள் நிலை குலைய வேண்டும். இந்தப் பேரழவிற்குப் பிறகு மோரியர்கள் தலைதூக்கவே கூடாது.”

“அதற்குத் தகுந்தவகையில் நமது தாக்குதலையும், தாக்குதல் திட்டத்தையும் உருவாக்குவோம் தந்தையே.”

“சரி...” எனக் கலிங்க மன்னர் தெரிவித்த அதே வேளையில் கலிங்கத்தின் முதன்மைப் படைத் தலைவன் உள்ளே நுழைந்தான். படைத் தலைவன் இருக்கையில் அமர்வதற்குள், “மோரியரின் எல்லைப் பரப்பின் மீது தீயிடச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டது தாங்கள்தானா?” என வினவினான்.

படைத் தலைவன் குழப்பத்துடன், “அது தங்களது ஏற்பாடு என்றல்லவா நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் அரசே. தாங்கள் தீயிடச் சொல்லிக் கட்டளையிடவில்லையா?” எனப் பதிலுக்கு வினவினான்.

“இது தொடர்பாக எந்தவித கட்டளையையும் நான் பிறப்பிக்கவில்லை” என கலிங்க மன்னர் தெரிவிக்க அங்கு அமைதி நிலவியது. அனைவரும் ஒருவரது முகத்தை மற்றொருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அமருங்கள் படைத் தலைவரே” எனக் கட்டளையிட்ட கலிங்க மன்னர் தனக்கு முன் அமர்ந்திருந்த தனது மகனை சந்தேகத்துடன் நோக்கினார். கலிங்க இளவரசனும், “தந்தையே, எனக்கும் இதற்கும் எந்தவித தொடர்பும் கிடையாது” எனத் தெரிவித்தான்.

“நமது எல்லைப்படைக் காவல் தலைவனிடம் இதைப்பற்றி விவாதித்தீர்களா?” எனக் கலிங்க மன்னர் வினவ, “விசாரித்துவிட்டேன். அவனுக்கும் இதுபற்றி எந்தத் தகவலும் தெரியவில்லை” எனப் பதில் அளித்தான் கலிங்க படைத் தலைவன்.

“அப்படியெனில், நமது வீரர்கள் எந்தவித தாக்குதலையும் மோரியர் எல்லைப் பகுதியில் தொடுக்கவில்லை. அப்படித்தானே?” என வினவினார்.

“நான் விசாரணை செய்த வரையிலும் நமது வீரர்கள் மோரிய எல்லையில் எந்தவித தாக்குதலையும் தொடுக்கவில்லை” என உறுதியுடன் தெரிவித்தான் படைத் தலைவன்.

“மோரியர்களே அவர்களின் எல்லைப் பகுதியில் தீவைத்துக்கொண்டு போருக்கான காரணத்தை உருவாக்கிவிட்டார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்” எனக் கலிங்க இளவரசன் தெரிவிக்க, “நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்” என ஆமோதித்தான் படைத்தலைவன்.

“மோரியர்களே தனது எல்லையில் தீ வைத்துக்கொண்டு நம் மீது படையெடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?” எனக் கோபத்துடன் வினவினான் கலிங்க மன்னன்.

அப்பொழுது கலிங்க மன்னர், “அசோகவர்த்தன் பாடலியின் அரண்மனையைக் கைப்பற்றிய காலத்திலிருந்தே இரு நாடுகளுக்கும் சரியான உறவு இல்லை. சுசீமனால் தாக்கப்பட வேளையில் அசோகனுக்கு நாம் அடைக்கலம் கொடுத்தோம். அவன் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய முறை அதர்ம வழியாக இருந்தாலும் அவனுக்கு நாம் ஆதரவை வழங்கினோம். ஆனாலும்

அவன் நமது கலிங்கத்தை சுதந்திர நாடாக அங்கீகரிக்கவில்லை. கப்பம் கட்ட இதுவரை மும்முறை தூதுவனை அனுப்பிவிட்டான்” எனத் தெரிவித்துகொண்டிருக்க குறுக்கிட்ட கலிங்க இளவரசன், “தந்தையே, தங்களுக்குத் தெரியாத நிகழ்வு ஒன்றும் இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன?”

“தூதுவனுடன் வந்தவர்களில் இருவர் தீட்சணர்.”

கலிங்க மன்னர் அதிர்ச்சியுடன் தனது மகனை நோக்கினார்.

“ஆமாம், என்னைக் கொலை செய்யவும் முயற்சி நடந்தது. ஆனால், கலிங்க சைனரின் வாழ்த்தினால் அதை முறியடித்துவிட்டேன். இருவரையும் கொன்று விட்டேன் நான்.”

“எவ்வளவு துணிச்சல் அந்தக் கோழைகளுக்கு” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தவர், “பிறகு என்ன நடந்தது?” என வினவினார்.

“மோரியரைப் பழிக்குப் பழி வாங்க திட்டமிட்டேன்.”

“என்ன செய்தாய் நீ?”

“மோரிய இளவரசன் விருகோதரன் தனிமையில் காதலியுடன் இருப்பதாக செய்தி கிடைத்தது எனக்கு. அவனைத் தீர்த்துக்கட்ட நமது வீரர்களை அனுப்பினேன்.”

“விருகோதரன் மடிந்துவிட்டானா?”

“இல்லை. நமது வீரர்கள் படகுகளில் தலையை இழந்தும், கை, கால்களை இழந்தும் திரும்பினார்கள்.”

“இதை எதற்காக நீ என்னிடம் தெரியப்படுத்த வில்லை?”

“அவசியம் இல்லை என்று கருதினேன் தந்தையே.”

கலிங்க இளவரசன் தெரிவித்த பதிலைக் கேட்டதும் கடும் சினம் கண்ட கலிங்க மன்னர், “எனக்குப் பிறகு கலிங்க ஆசனத்தில் அமரப்போகிறவன் நீதான். எதையும் சுதந்திரமாக முடிவெடுக்கும் அதிகாரம்

உனக்கு இருக்கிறது. நான் அதை மறுக்கவில்லை. ஆனால், உனக்கு போதிய அரசியல் பக்குவம் இன்னும் வரவில்லை” எனக் கடிந்துகொண்டார்.

கலிங்க இளவரசன், “நம்மை அடிமைப் படுத்துவோம் என்று தெரிவித்த கலிங்க தூதுவனை நான் கொன்று விட்டேன்” என்றான்.

“தூதுவனைக் கொல்வது முறையா?” எனத் தனது மகனை நோக்கி வினவினார் கலிங்க மன்னர்.

“தூதுவனுக்கும் ஒரு வரைமுறை இருக்கிறது. அவ்வரைமுறையை அவன் கடந்துவிட்டான். ஆதலால் தான் அவனைக் கொன்றேன்.”

“தூதுவர்கள் வரைமுறையைக் கடப்பது இயல்பானது தான். அவனை நீ அரண்மனையில் கொன்றிருக்க வேண்டும் அல்லது அவனது மூக்கையோ அல்லது கை கால்களையோ வெட்டி மோரிய நாட்டிற்கே அனுப்பி வைத்திருக்க வேண்டும். அப்படி செய்திருந்தால் நான் உன்னைப் பாராட்டியிருப்பேன். ஆனால், நீ அவனை இரகசியமாகக் கொன்றிருக்கிறாய். இதனால் ஏற்பட்ட பயன் என்ன?”

கலிங்க இளவரசன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

அதுவரை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கலிங்க படைத் தலைவன், “இம்முறை அதிகப் படையைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்துகொண்டிருக்கிறான் குணாளன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அசோகன் தனது ஆட்சி செய்யும் பரப்பை விரிவுபடுத்த நினைத்துவிட்டான்” எனத் தெரிவித்தார் கலிங்க மன்னர்.

“நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் அரசே. பரந்து விரிந்திருக்கும் மோரியப் பேரரசில் கட்டுப்படாமல் துருத்துக் கொண்டிருப்பது கலிங்கமும், தமிழகமும் தான்.”

“ஆமாம். ஆதலால், இரண்டையும் கைப்பற்ற முடிவுசெய்துவிட்டான் அவன்.”

“அதன்பொருட்டே சென்னி தனது தூதுவனை பாடலிக்கு அனுப்பி முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையை மேற்கொண்டுவிட்டான்.”

“அவனது சாம்ராஜ்யக் கனவை நாம் தகர்த்து எறிவோம் வேந்தே.”

“நிச்சயமாக” என கலிங்க மன்னர் தெரிவிக்க கலிங்க இளவரசன், “தந்தையே, எனக்கு ஒரு சந்தேகம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன?”

“இதற்கு முன் இருமுறை நான் தூதுவனைக் கொன்றிருக்கிறேன். அப்பொழுதெல்லாம் படையெடுக்காத மோரியர்கள் தற்பொழுது படையெடுத்து வரவேண்டிய அவசியம் என்னவாக இருக்கும்?”

“எனக்கும் அந்தச் சந்தேகம் இருக்கிறது” என கலிங்க மன்னர் தெரிவிக்க படைத் தலைவர், “ஒருவேளை...” எனத் தெரிவித்தவன் தயங்கினான்.

கலிங்க இளவரசன், “படைத் தலைவரே, தயக்கம் தேவையில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“ஒருவேளை, சாருமித்திரன் உயிரோடு இருப்பதைப் பற்றி அசோகவர்த்தனுக்கு தகவல் ஏதேனும் சென்றிருக்குமோ?” என வினவினான்.

“வாய்ப்பே இல்லை” எனக் கலிங்க இளவரசன் தெரிவிக்க, “சாருமித்திரன் எங்கேனும் தனது தடயத்தை விட்டிருக்கலாம் அல்லவா?” என வினவினான் படைத் தலைவன்.

“இருக்கலாம், அந்தக் குக்கபுத்திரன் அவசரப்பட்டு ஏதேனும் செய்திருக்கவும் வாய்ப்பு இருக்கிறது” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தார் கலிங்க மன்னர்.

அங்குச் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது.

கலிங்க மன்னர், “அசோகவர்த்தன் அமர்ந்திருக்கும் அரியணை சாருமித்திரனுக்கு உரியது. அதை அவனுக்கு மீட்டுக் கொடுப்போம் என்று வாக்குறுதி அளித்திருக்கிறோம். அதிலிருந்து நாம் ஒருநாளும் பின்வாங்கக் கூடாது. பாடலியில் மக்கள் படும் துயரத்தை நான் தினமும் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன். அவனது வதைக்கூடத்தில் பலரும் கடுமையான தண்டனையை அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அந்தப் பாதகச் செயலை நான்

தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். அதற்காகவாவது நாம் போர் தொடுத்தே ஆகவேண்டும். மோரியப் படையை தெளளி மலையடிவாரத்தில் எதிர்கொள்வோம். மிகச்சிறந்த தாக்குதல் வியூகத்தை வகுப்போம். மோரியரது படையை சிதறடித்து அரியணையை சாருமித்திரனுக்கு மீட்டுக் கொடுப்போம்” எனத் தெரிவிக்க படைத்தலைவனும், இளவரசனும் ஆமோதித்தார்கள்.

படைத் தலைவனை நோக்கி, “படை திரட்டுவதையும், ஆயுதங்களை சேகரிப்பதையும் துரிதப்படுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

“தங்களது உத்தரவு அரசே” எனப் படைத் தலைவன் தெரிவிக்க கலிங்க மன்னர் இளவரசனை நோக்கி, “சாருமித்திரனை நேரில் சென்று எச்சரிக்கை செய். அவன் தான் தற்பொழுது முக்கியமானவன். நமது துருப்புச் சீட்டும் அவனே. அவனது இருப்பிடம் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் எவருக்கும் தெரியக்கூடாது. மோரியர்கள் கிரிகாவின் தலைமையில் தசவர்க்கிகள் மூலம் தாக்குதல் தொடுக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. காவலை மிகைப்படுத்துங்கள்” எனத் தெரிவித்தார்.

அங்கு அமைதி நிலவியது. இளவரசனை நோக்கிய கலிங்க மன்னர், “நான் எந்த முடிவெடுத்தாலும் நீ கட்டுப்படுவாய் தானே?” என வினவினார்.

”நிச்சயமாக தந்தையே.”

“மோரியருடன் போர் ஏற்பட்டால் நான் மட்டுமே கலந்துகொள்ளப் போகிறேன். நீ கலந்துகொள்ளக் கூடாது.”

கலிங்க மன்னர் கூறியதைக் கேட்டதும் கடும் சினம் கொண்டான் இளவரசன். பிறகு நிதானமாக சிந்தித்தவன், “போரில் நான் வெற்றிவாகை சூட வேண்டும் என்று என்னைவிடவும் அதிகமாக விரும்புவவர் தாங்கள் தான். தாங்களே என்னைப் போர்க்களம் புகவேண்டாம் என்று கூறுவதில் தகுந்த காரணம் இருக்கும் என்று கருதுகிறேன் நான். போர்க்களம் நான் புகப் போவதில்லை. ஆனால், அதற்கு வேண்டிய பணிகளை செய்வதில் எனக்கு வித கட்டுப்பாடும் இருக்காது என்று கருதுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

ஆசனத்திலிருந்து எழுந்த கலிங்க மன்னர் தனது மகனிடம் சென்று அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டவர், “நான் புறப்படுகிறேன்” எனத்

தெரிவித்துவிட்டு அங்கிருந்து செல்லலானார்.

கலிங்க இளவரசனும், படைத் தலைவனும் மாளிகையை விட்டு வெளியேறி புரவித் தேரில் சாருமித்திரன் தங்கியிருந்த மாளிகையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது படைத்தலைவன், “சாருமித்திரன் உயிருடன் இருப்பதை அசோகவர்த்தன் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்றே கருதுகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நானும் அப்படித்தான் கருதுகிறேன். இருந்தாலும் சாருமித்திரரை எச்சரிக்கை செய்துவிடுவது நல்லது” எனத் தெரிவித்தவன் மேலும் போர், காவல், படை நகர்வு ஆகியவற்றைப் பற்றி விவாதித்துவிட்டு தேரிலிருந்து கீழிறங்கி புரவியிலேறி செல்லலானான்.

கலிங்க இளவரசன் சிங்கபுரத்தின் வடக்கே கலிங்கக் கடலோரம் தனித்துக் காணப்பட்ட மாளிகையில் தங்கியிருந்த சாருமித்திரனை நோக்கிச் சென்று அவனை எச்சரிக்கை செய்தவன் அம்மாளிகைக்கு காவலையும் அதிகப்படுத்தினான்.

பிறகு புரவித் தேரோட்டியிடம், “நான் புரவியில் எனது மாளிகைக்குச் செல்கிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு புரவியிலேறி செல்லலானான்.

அவன் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேரோட்டி தேரை அரண்மனை முற்றத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டு அவனது குடிலுக்குத் திரும்பினான்.

குடிலுக்குத் திரும்பியவன் இரவு கவிழ்ந்ததும் அவனது வீட்டிற்கு முன் தீப்பந்தம் ஒன்றை ஏற்றிவைத்தான். தீப்பந்தம் இரவு முதல் சாமத்தின் நான்காவது பொழுதில் தானாக அணைந்தது. தீபம் அணைந்த அடுத்த நாழிகையில் அவனது வீட்டுக் கதவை உடல் தளர்ந்த, நரை திரண்டிருந்த கிழவி ஒருத்தி தட்டினாள். அவசரமாகக் கதவைத் திறந்த தேரோட்டி அக்கிழவியை அவனது குடிலுக்குள் அழைத்துச்சென்று கட்டிலில் அமரவைத்தான்.

அக்கிழவியை நோக்கிய தேரோட்டி, “தேவி, சாருமித்திரனது இருப்பிடத்தை அறிந்துகொண்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எங்கே?” என வார்த்தையைத் தட்டுத் தடுமாறி விடுவித்தாள் அக்கிழவி.

“சிங்கபுரத்திற்கு மேற்கே கடலோரம் காணப்படும் தனித்த மாளிகையில் தங்கியிருக்கிறான் சாருமித்திரன். மாளிகையில் காவல் மிகுதி” எனத் தெரிவித்தான்.

“சாருமித்திரனை நீ நேரில் கண்டாயா?”

“இல்லை.”

“பிறகு எப்படி அவன் அங்குதான் தங்கியிருக்கிறான் என்று உறுதியுடன் கூறுகிறாய்?”

“என்னை நம்புங்கள் தேவி. இதுவரை நான் தெரிவித்திருக்கும் ஒரு தகவலாவது பொய்த்திருக்கிறதா? அதைப் போன்றதுதான் இதுவும்.”

“சரி, உன் மீது எனக்கு அதிக நம்பிக்கை இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்த கிழவி இடுப்பில் வைத்திருந்த பொன் வராக சுருக்குப் பையை தேரோட்டியை நோக்கி எறிந்தாள்.

அதை வாங்கிக்கொண்ட தேரோட்டி கிழவியின் கால்களில் பணிந்து வணங்கினான்.

கிழவி அக்குடிலை விட்டு வெளியேறினாள். அந்தக் கிராமத்தின் ஒதுக்குப்புறமாக மேய்ந்துகொண்டிருந்த தனது புரவியை அழைத்து அதன் மீது தாவினாள்.

அப்பொழுது மற்றொரு புரவியுடன் நின்றുകொண்டிருந்த கிரிகபுத்திரனை நோக்கி, “கிரிகபுத்திரா, நமக்கு வேலை வந்துவிட்டது. நீ தயார் தானே?” என வினவினாள்.

“நான் தயார் தேவி” எனத் தெரிவித்தபடியே புரவியின் மீது தாவினான் கிரிகபுத்திரன்.

கூழ்ந்திருந்த இருளில் இந்திரசேனையின் வெண்ணிறப் புரவியும், கிரிகபுத்திரனின் கருமைநிறப் புரவியும் அதிவேகத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தது.

36 பேரரசன்

கலிங்கத்தின் தலைநகரான சிங்கபுரத்திற்கு வடக்கே கலிங்கக் கடலோரம் அமைந்திருந்த பெரும் மாளிகையில் மோரியப் பேரரசின் அரியணைக்கு உரிய சாருமித்திரன் பஞ்சணையில் சோர்வுடன் படுத்துக் கிடந்தான். அவனை உற்சாகப்படுத்த ஆடல் மற்றும் பாடல் மகளிர் முயன்று தோற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவனது கால்மாட்டில் இருவரும், தலை மாட்டில் ஒரு பெண்ணும் அமர்ந்து அவனது உடலைப் பிடித்து விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இசை இசைத்துப் பாடி ஆடிக்கொண்டிருந்த ஆடல் மகளிர்களையே நெடுநேரம் பார்த்துப் பார்த்து வெறுப்படைந்த சாருமித்திரன், “அனைவரும் வெளியேறுங்கள்” என்று விரக்தியுடன் கத்தியவன் அவனது அறையை நோக்கிச் செல்லலானான். சோர்வுடன் சென்றுகொண்டிருந்த சாருமித்திரனை நோக்கிய அவனது காதலி அவனுடன் சென்று, “பேரரசே, கலிங்க இளவரசர் மற்றும் படைத்தலைவர் வந்து சென்றதிலிருந்து தங்களது முக பாவனை மாறிவிட்டதே, எதற்காக இப்பொழுது விரக்தியுடன் காணப்படுகிறீர்கள், என்ன நடந்தது?” என அவனது தோளில் சாய்ந்து முத்தமிட்டபடியே வினவினாள்.

“நாலடி நிலம் கூட எனக்குச் சொந்தமாக இல்லை. இந்த நிலையில் என்னைப் பேரரசன் என்று கூறுகிறாயே?” என விரக்தியுடன் தெரிவித்தான் சாருமித்திரன்.

சாருமித்திரனின் முதுகில் சாய்ந்து அவனது மார்பை வருடிக்கொண்டிருந்த அவனது காதலி, “நாலடி நிலம் கூட உரியதாக இல்லாவிட்டால் என்ன, நான் தங்களுடன் இருக்கிறேனே? தங்களுக்கு மட்டும் உரியவளாக இருக்கிறேன். நான் இருக்கும் வரை, தாங்கள் ஆள என் உடல் இருக்கும் வரை தாங்கள் பேரரசர் தான்” எனத் தெரிவித்தவள் அவனுக்கு

முன் சென்று அவனை அணைத்துக்கொண்டு அவனது மார்பில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

“நாட்டினை இழந்து ஏதிலியாக சுற்றிக்கொண்டு இருக்கிறேன். எந்த அடிப்படையில் நீ என் மீது இவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறாய் என்று தெரியவில்லை.”

“என் காதலுக்கு உரியவர் தாங்கள். இந்த ஒரு தகுதி போதாதா. பாடலியின் அரியணையில் தாங்கள் அமர்ந்தாலும், அமராவிட்டாலும் என்றும் தாங்கள் எனக்குப் பேரரசர்தான்” எனத் தெரிவித்தவள் அவனுக்கு முத்தமிடத் தொடங்கினாள்.

தன் உடலின் மீது தீண்டிய அவளது இதழ்களின் மென்மையை அனுபவித்தபடி சாருமித்திரன், “எனது இருப்பு அந்தக் குக்கபுத்திரனுக்கு தெரிந்துவிட்டது என்று கருதுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“குக்க புத்திரன் என்று அசோகனைத் தெரிவிக்கிறீர்களா?”

“ஆமாம், அசோகனே தான்.”

“அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை.”

“எனது உள்ளுணர்வு எனக்கு அப்படித்தான் தெரிவிக்கிறது.”

அவனது காதலி எந்தப் பதிலையும் தெரிவிக்காமல் அமைதியாக அவன் மீது சாய்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

“ஆமாம். அசோகவர்த்தன் பேரரசைக் கைப்பற்றியதிலிருந்து கலிங்கத்துடன் அவ்வபோது உரசல்கள் தோன்றிக்கொண்டு தான் இருக்கின்றன. ஆனால், இம்முறை அவன் தனது பெரும்படையை அனுப்பி போர் நடவடிக்கையைத் தொடங்கியிருக்கிறான் என்றால் அதற்குக் காரணம் நானாகத் தான் இருப்பேன்.”

“எனக்கென்னவோ அப்படித் தோன்றவில்லை பேரரசே. வேறு காரணம் நிச்சயம் இருக்கும்.”

“கலிங்க இளவரசனும், படைத் தலைவனும் என்னை எச்சரிக்கை செய்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள்.”

“என்ன என்று?”

“கவனமாக இருக்கும்படி.”

“மோரியரை எண்ணியா?”

“ஆமாம்.”

“நாம் இப்பொழுது கலிங்க நாட்டில் சிங்கபுரத்தின் வடக்கெல்லையில் இருக்கிறோம் பேரரசே.”

“ஆமாம்.”

“கலிங்கத்தில் மோரியரால் ஆபத்து என்று கருதுகிறீர்களா?”

“ஆமாம். கிரிகாவின் தலைமையில் செயல்படும் தசவர்க்கிகளைப் பற்றி நீயும் கேள்விப்பட்டிருப்பாயே? அவர்கள், கலிங்க இளவரசனைக் கூட கொலைசெய்ய முயற்சி செய்திருக்கிறார்கள்.”

“கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், தசவர்க்கிகள் என்பவர்கள் கட்டுக்கதைகள் என்றல்லவா நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

“நானும் கட்டுக்கதைகள் என்றுதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அசோகவர்த்தன் தன்னையும், தனது அரியணையையும் காத்துக்கொள்ள என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வான். எதற்கும் நாம் எச்சரிக்கையுடன் இருப்பது நல்லது.”

“சரி, அப்படியெனில் நாம் நாளை இந்த இடத்திலிருந்து வெளியேறி பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் சென்றுவிடுவோம்.”

“ம்ம்ம்...”

“அவர்களது திட்டம் என்ன?”

“அவர்களது ஆயுதம் நான் தான்.”

“புரியவில்லை.”

“பெரும்படையைத் திரட்டிக்கொண்டு மோரியர்கள் கலிங்கம் வந்த பிறகு அவர்களுக்கு முன்னால் நான் சென்றால் மோரியர்கள் அனைவரும்

எனக்குப் பணிந்துவிடுவார்கள். ஏனெனில் மோரிய அரியணைக்கு உரியவன் நான் ஒருவன் தான். எனக்கு நிச்சயம் மோரிய படைத் தலைவர்கள் பணிவார்கள். மோரிய தேசத்தில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் பயந்து தான் அசோகனுக்கு பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் நான் உயிருடன் இருப்பதை மோரியப் படைத் தலைவர்களும், வீரர்களும் அறிந்தால் நிச்சயம் அவர்கள் என்னை ஆதரிப்பார்கள். எளிதில் பெரும்படை என்கீழ் வந்துவிடும். உதவிக்கு கலிங்கப் படை தாயாராக இருக்கிறது. இரண்டு படைகளையும் திரட்டிக்கொண்டு பாடலி நோக்கிச் சென்றால் பாடலியை எளிதில் கைப்பற்றிவிடலாம். அசோகனுக்கு உரிய தண்டனையை அளித்துவிடலாம்”

“சிறப்பான திட்டம் பேரரசே. நாளை நாம் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு நகர்ந்துவிடுவோம். அதன்பிறகு திட்டப்படி அனைத்தும் நிறைவேறும்”

“ஆமாம், நானும் அப்படி....” எனச் சாருமித்திரன் பேசிக்கொண்டிருந்த போதே அவளது மென்மையான இதழ்கள் அவனது கரடுமுரடான இதழ்களைத் தீண்டி முத்தமிட்டன.

நெடுநேரம் அவனது இதழ்களைச் சுவைத்தபிறகு அவள் விடுவித்தாள். பிறகு சாருமித்திரன், “எனது தந்தைகள், என்னுடன் பிறந்தவர்கள் எனப் பலரைக் கொன்று அரியணையில் அமர்ந்திருக்கிறான் அசோகவர்த்தன். இன்னும் எனது தாய் அந்தப்புரத்தில் அடிமையாகக் கிடந்தது உழல்கிறாள் என்ற செய்தி வந்துகொண்டிருக்கிறது. அசோகவர்த்தனைத் தோற்கடித்து அவனையும், அவனது புதல்வர்களையும் கொன்று எனக்குரிய அரியாசனையைக் கைப்பற்றி எனது தாயை விடுதலை செய்வேன் நான்” என உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் தெரிவித்தான்.

உணர்ச்சிப் பெருக்கில் அவனது இதயம் வேகமாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்ததை அவனது மார்பில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தவள் உணர்ந்தாள். சாருமித்திரனிடம், “பேரரசே, ஒரு நாள் உங்களது மன உறுதி நிச்சயம் நிறைவேறும். எனக்குப் பரிபூரண நம்பிக்கை இருக்கிறது. தர்மம் என்றும் தோற்பதில்லை” எனத் தெரிவித்தவள் சாளரத்தை மூடியிருந்த திரையை

நீக்கினாள். சாளரத்தின் வழியே குளிர்ந்த கடல் காற்று இதமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது.

கடலுக்கு மேலே காணப்பட்ட விண்மீன் கூட்டத்தின் வெளிச்சம், கடலில் மிதந்துகொண்டிருந்த மரக்கலங்களின் வெளிச்சம் ஆகியவற்றைக் கண்டவள், “இரவைப் பாருங்கள், எவ்வளவு பேரழகாக இருக்கிறது. இந்த இரவு கொண்டாடப்பட வேண்டியது. துயரங்களையும், லட்சியங்களையும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு இரவைக் கொண்டாடுவோம் பேரரசே” எனத் தெரிவித்தவள் சாருமித்திரனைப் பஞ்சணையில் தள்ளி அவனது வயிற்றின் மீது அமர்ந்துகொண்டாள்.

தன் மீது அமர்ந்திருந்தவளை நோக்கிய சாருமித்திரன், “ஆமாம், இரவு கொண்டாடுவதற்காகத் தான்” எனத் தெரிவித்தபடியே அவளது உடலில் கிடந்த ஆடைகளைக் களைந்து வீசினான். அவள் அவனது ஆடைகளைக் களைந்தாள். அவனது நெற்றியில் முத்தமிடத் தொடங்கியவள் அவனது இடையை நோக்கி முன்னேறத் தொடங்கினாள்.

அவளைக் கீழே தள்ளி அவள் மீது படர முயற்சித்த சாருமித்திரனைத் தடுத்து நிறுத்தியவள் பஞ்சணையில் கிடந்த அவளது மார்கச்சையைத் தேடி எடுத்து அவனது கண்களைக் கட்டி, “கவலைகளை மறந்து அனுபவியுங்கள்” எனக் கூறியபடியே அவன் மீது படர்ந்தாள்.

சாருமித்திரன் தனது அறையில் தனது காதலியுடன் இரவைக் கழித்துக்கொண்டிருந்த அதே வேளையில் மாளிகையில் கலிங்க வீரர்கள் பலர் கண்விழித்துக் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கலிங்க இளவரசனும், படைத் தலைவனும் வந்துவிட்டுச் சென்ற பிறகு மாளிகையின் காவல் பல மடங்கு அதிகப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. மாளிகையின் முகப்பு, தாழ்வாரம், நுழைவாயில், மதில் சுவர் ஆகியவற்றைக் கடந்தும் நந்தவனம், மாளிகைக்குச் செல்லும் சாலை ஆகியவற்றிலும் வீரர்கள் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சாருமித்திரன் தனது அறைக்குச் சென்றுவிட்ட பிறகு ஆடல் மகளிர்கள் பெறவேண்டிய வெகுமதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டு மாளிகையிலிருந்து மாட்டுவண்டிகளில் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் செல்வதைப் பார்த்த கலிங்க இளம் காவல் வீரன் ஒருவன் மற்றொருவனிடம், “மாளிகையில் தங்கியிருப்பவர் யார் என்று அறிவீர்களா?” என வினவினான்.

“தெரியவில்லை” எனப் பதில் அளித்தான் காவல் தலைவன்.

“மாளிகையில் தங்கியிருப்பவனை எண்ணினால் எனக்குப் பொறாமையாக இருக்கிறது. பகல் முழுவதும் மதுவைப் பருகி நாளினைக் கழிக்கிறான். பொழுது மேற்கே விழுந்த பிறகு ஆடல் மகளிர் மற்றும் மாதுவுடன் இரவைக் குதூகலத்துடன் கழிக்கிறான். வாழ்ந்தால் இவனைப் போன்றுதான் வாழ வேண்டும்.”

காவல் தலைவன், “அவன் வாங்கி வந்திருக்கும் வாழ்வு அப்படி. அவன் மாளிகைக்குள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான். நாம் அவனுக்குக் காவல் இருந்து காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எனது மனைவி நிறைமாத கர்ப்பிணி. எனக்காக அவள் மட்டுமல்லாமல் அவளது தங்கையும் அகத்திலே காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாலையில் வீடு நோக்கிப் புறப்படும் முன் படைத் தலைவர் முக்கியக் காவல் பணி என்று இங்கே அனுப்பி வைத்துவிட்டார். ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறது எனக்கு” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்த அந்த இளம் காவல் வீரன், “நமக்காக அகத்தில் பலர் காத்திருக்கிறார்கள். நாம் இங்கே மதுவுடனும், மாதுவுடனும் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருவனுக்காக காவல் புரிந்துகொண்டு இருக்கிறோம். என்ன கொடுமை இது?” என விரக்தியுடன் தெரிவித்தான்.

அங்கே இருவருக்குள்ளும் நீண்ட அமைதி நிலவியது. அப்பொழுது தொலைவில் நாய் ஒன்று குரைக்கத் தொடங்கியது. அதைக் கேட்ட இளம் காவல் வீரன், “அங்கே ஏன் நாய் திடீரென்று குரைக்கிறது?” என வினவ அவனுடன் வந்துகொண்டிருந்த காவல் தலைவன், “மனைவி மற்றும் மனைவியின் தங்கையைப் பிரிந்து நாம் இரவுக் காவலை மேற்கொள்வதைப் போன்று நாய்களும் மேற்கொள்ளுமா என்ன? அவை அவைகளின் துணையுடன் இரவைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கும். குளிர்ந்த காற்று வேறு இதமாக வீசுகிறது. நாமே, துணையைத் தேடுகிறோம். அவை தேடாதா

என்ன?” என அவன் பதிலுக்கு வினவ சுற்றிலும் நின்ற காவல் வீரர்கள் உரக்கச் சிரிக்கலானார்கள்.

இளம் வீரனும் சேர்ந்து சிரிக்கலானான். அப்பொழுது குறைத்துக்கொண்டிருந்த நாயானது நீண்ட ஓலம் ஒன்றை வெளியிட்டது. அதன் பிறகு நாயின் குரைப்புச் சத்தம் எழவே இல்லை. நாயின் குரைப்புச் சத்தம் திடீரென்று காணமல் போய்விட்டதைக் கேட்ட இளம் காவலன், “எனக்கு ஏதோ தவறாகப் படுகிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“மனைவியைப் பிரிந்துவிட்டு வந்திருக்கிறாய் அல்லவா, அந்தக் கலக்கம் தான் உன்னை இப்படிச் சிந்திக்கச் சொல்கிறது” என அங்கு நின்ற மற்றொரு காவல் வீரன் தெரிவிக்க வேறொருவன், “நாய் குரைத்தாலும் கேள்வி எழுப்புகிறாய், குரைப்பதை நிறுத்தினாலும் கேள்வி கேட்கிறாய்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது காவல் தலைவன், “நீ புறப்பட்டுச் சென்று மனைவியைக் கவனித்துவிட்டு காலையில் எங்களுடன் சேர்ந்து கொள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“படைத்தலைவரின் நேரடி ஆணையை மீறிவிட்டுச் செல்வது குற்றமாகாதா?” எனத் தயக்கத்துடன் வினவ அருகில் நின்ற காவல் தலைவன், “இம்மாளிகையின் காவலுக்கு நான் தான் பொறுப்பேற்றிருக்கிறேன். எவரேனும் கேள்வி எழுப்பினால் நான் பதில் அளித்துக் கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவிக்க, “நன்றி” தெரிவித்துவிட்டுப் புறப்பட்டான் இளம் வீரன்.

அப்பொழுது முதிர்ந்த காவல் வீரர், “அகத்திற்குச் சென்று மனைவிக்கு மட்டும் பணிவிடை செய். மனைவியின் தங்கைக்கு சேவை செய்யத் தொடங்கிவிடாதே” என அவர் சிரித்தபடி கூற அங்கு நின்ற காவல் வீரர்கள் அனைவரும் உரக்கச் சிரிக்கலானார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து சிரித்த இளம் வீரன் தனது புரவியில் ஏறி அம்மாளிகையை விட்டு விரைந்து சென்று பார்வையிலிருந்து மறைந்தான்.

இளம் வீரன் புறப்பட்டுச் சென்றதும் முதிர்ந்த காவல் வீரர், “சென்றுவிட்ட ஆடல் மகளிரை மாளிகைக்கு வெளியே ஆடவிட்டிருந்தாலும்

நாமாவது இரவை இனிமையாகக் கழித்திருக்கலாம்” எனத் தெரிவித்தார்.

காவல் தலைவன், “இளவரசரும், படைத் தலைவரும் காரணமின்றி ஒருவனை மாளிகையில் தங்கவைத்து அவனுக்கு உயர்ந்த பாதுகாப்பை அளிக்க மாட்டார்கள். அவன் மிகவும் முக்கியமானவனாக இருப்பான் என்பது எனது எண்ணம். ஆதலால் கவனத்தை திசை திருப்பும் ஆடல், பாடல் போன்றவற்றில் பங்கு கொள்வதை இப்பொழுது அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். நமக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் பணி இம்மாளிகையைக் காவல் காப்பது மட்டுமே. அப்பணியை திறத்துடன் மேற்கொள்வோம்” எனத் தெரிவித்தவன் தொலைவில் உரையாடிக்கொண்டிருந்த காவல் வீரர்கள் இருவரை அழைத்து, “காவல் காப்பதில் கவனம் இருக்கட்டும்” என எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு மாளிகைக்குள் சென்றவன் உரக்கக் கலக்கத்தில் இருந்தவர்களையும் எச்சரிக்கை செய்தான்.

யாரை, யாரிடமிருந்து காவல் காக்கிறார்கள் என எதுவமே தெரிவிக்கப்பாடாமல் கலிங்க வீரர்கள் காவலுக்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களும் விதிக்கப்பட்ட கடமையே கண்ணாக எண்ணிக் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது முதிர்ந்த காவல் வீரரிடம் காவல் வீரன் ஒருவன், “காவலரே, எனக்கு நீண்ட நாட்களாக ஒரு ஐயம் இருக்கிறது. அதைத் தீர்த்துவைக்க இயலுமா?” என வினவினான்.

முதிர்ந்த காவல் வீரர் உரக்கக் கலக்கத்தில் கொட்டாவி விட்டபடியே, “என்ன?” என வினவினார்.

“மோரிய நாட்டின் பேரரசன் அசோகவர்த்தன், கிரிகா என்பவனது தலைமையில் தசவர்க்கிகள் என்ற கொலைகாரப் படையை வைத்திருக்கிறான் என்ற தகவல் ஒன்றைக் கேள்விப்பட்டேன். அது உண்மையா?” என வினவினான்.

‘தசவர்க்கிகள்’ எனும் பெயரைக் கேட்டதும் உறக்கத்தைத் தொலைத்த முதிர்ந்த காவல் வீரர், “ஆமாம், நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், அந்தத் தகவல் உண்மையா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை” எனத் தெரிவித்தார்.

“அவர்களைப் பற்றிக் கூறுங்களேன்.”

“அநீதியான முறையில் அசோகவர்த்தன் தன்னுடன் பிறந்தவர்களைக் கொன்று அரியணையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். அப்பொழுது அவனுக்கு எதிராகப் பல எதிரிகள் உருவானார்கள். அவர்களைத் தீர்த்துக்கட்டுவதற்கு திறமையான கொலைகாரன் கிரிகா என்பவனின் தலைமையில் தசவர்க்கிகள் எனும் கொலைகாரப் படையை உருவாக்கினான் அசோகவர்த்தன்.”

“மேலும் கூறுங்கள். ஆர்வமாக இருக்கிறது.”

“தசவர்க்கிகள் குழுவில் கிரிகா என்பவன் தலைவன். அவனுக்கு ஒன்பது துணைத் தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒன்பது துணைத் தலைவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒன்பது வீரர்கள் கீழிருப்பார்கள். ஆதலால் தான் ஒன்பது துணைத்தலைவன், ஒரு தலைவன் சேர்த்து அவர்களுக்கு தசவர்க்கிகள் என்ற பெயர் உருவானது. கிரிகாவின் புதல்வன் கிரிகபுத்திரன் என்பவனும் அக்குழுவிற்குத் தலைவன் என்று கேள்விப்பட்டேன். ஆனால், உறுதியாகத் தெரியவில்லை.”

“அவர்களின் செயல்பாடு எப்படி இருக்கும்?”

“நேரடியாக, நியாயமான முறையில் கொலை செய்ய இயலாத அரசியல் எதிரிகளையும், மற்ற நாட்டு அரசர்கள், படைத் தலைவர்கள் ஆகியவர்களைக் கொலை செய்வதே தசவர்க்கிகளின் முக்கிய பணி.”

“ஓ... அப்படியெனில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய இத்தனை ஆண்டுகளில் மோரியர்கள் எவருடனும் பெரும் போர் புரியாமல் இருப்பதற்கான காரணம் இதுதானா?” என வியப்புடன் வினவினான்.

“ஆமாம், அவர்கள் போரைத் தவிர்த்து தம் எதிரிகளை அழித்துக் கொண்டிருப்பது தசவர்க்கிகளின் மூலம் தான்.”

“அவர்கள் எப்படிப்பட்ட திறமை உடையவர்கள்?”

“அவர்களின் திறமையை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், அவை நம்பும்படி இல்லை.”

“அப்படி என்ன கேள்விப்பட்டீர்கள்?”

“தசவர்க்கிகள் மந்திரம் தந்திரங்களில் கை தேர்ந்தவர்களாம். ஒவ்வொரு வீரனும் குறைந்தது நூறு பேர் வரைக் கொல்லும் திறமை வாய்க்கப்பெற்றவர்களாம்.. இருளில் மறைந்து செல்லும் வல்லமை பெற்றவர்கள். குறி தவறாமல் அடிப்பவர்கள். மந்திரம், தந்திரங்களில் கை தேர்ந்தேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் நினைத்தால் உன்னைக் கண நேரத்தில் குருடாக்கிவிடுவார்கள். அவர்களில் தேர்ந்த கொலைக்காரர்களை தீட்சணர்கள் என்றும்; நஞ்சு கொடுத்துக் கொல்பவர்களை இரசதர்கள் என்றும் குறிப்பிடுவார்கள்.”

“நஞ்சு கலந்தா?”

“ஆம்.”

“உணவில் தானே நஞ்சினைக் கலந்து கொடுப்பார்கள்.”

“அப்படி இல்லை. அவர்கள் காற்றின் மூலமும் நஞ்சினைக் கலந்து நம்மைக் கொலை செய்யும் வல்லமை வாய்க்கப்பெற்றவர்கள். எதிரில் நிற்பவர்களைக் கொலை செய்யவோ அல்லது குருடாக்கவோ அல்லது உணர்வினை இழக்கவைக்கவோ அவர்களால் முடியும். நாம் அறியாமல் காற்றில் நஞ்சினைக் கலந்து காரியத்தை சாதித்துவிடுவார்கள்.”

“நீங்கள் கூறுபவற்றை என்னால் எளிதில் ஏற்றுகொள்ள இயலவில்லை.”

“கட்டுக்கதை போன்று தானே இவை இருக்கின்றன.”

“ஆமாம்.”

“நான் இன்னும் பலவற்றை மிகைப்படுத்திக் கேள்விப்பட்டேன். அதைப் பற்றியெல்லாம் கேள்விப்பட்டால் சிரிப்புதான் நமக்கு வரும்” என இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்க தொலைவிலிருந்து புரவி ஒன்று வேகமாக ஓடி வரும் குளம்படிச் சத்தம் இவர்களை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. புரவியின் குளம்படிச் சத்தம் நெருங்கியதும் அவர்களின் பார்வையில் புரவி ஒன்று தென்பட்டது. மாளிகையில் எரிந்துகொண்டிருந்த தீப்பந்த வெளிச்சத்தில் விழுந்த அப்புரவியைக் கண்டதுமே, “சற்று முன் அகத்திறகுச் சென்ற வீரனது புரவி அது” எனத் தெரிவித்தான் காவல் வீரன் ஒருவன்.

“ஆமாம், அவனது புரவி தான். அவன் எதற்காகத் திரும்பி வந்துகொண்டு இருக்கிறான்?” என முதிர்ந்த வீரர் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வேளையில் புரவி நெருங்கியிருந்தது. புரவியின் மீது அமர்ந்திருந்த இளம் வீரனை நோக்கினார்கள். அவன் அமர்ந்திருந்தான். ஆனால், அவனது தலை உடலில் காணப்படவில்லை.

தலையை இழந்த வீரனது உடலைப் புரவி சுமந்துகொண்டு வந்திருந்தது. அக்காட்சியைக் கண்டதுமே இடையில் கட்டியிருந்த கொம்பினை எடுத்து ஊத எச்சரிக்க நினைத்த முதிர்ந்த வீரர் கொம்பினைக் கையில் எடுத்தார்.

அடுத்தகணம் எங்கிருந்தோ வந்த இரண்டு நீண்ட கூர்மையான சக்கரம் அவரைக் கடந்து சென்றது. அடுத்தகணம் அவரது கரம் துண்டாகி கொம்போடு கீழே விழுந்தது. கத்துவதற்கு வாயைத் திறந்தார். சத்தம் வாயிலிருந்து எழுவதற்குள் மீண்டும் அவரை நோக்கி அதிவேகமாக வந்த வாள் ஒன்று அவரது கழுத்தைத் துண்டாக வெட்டியிருந்தது.

தலையை இழந்த உடல் தொப்பென்று கீழே விழுந்தது.

அம்முதியவருக்கு ஏற்பட்ட அதே நிலை தான் அவருடன் நின்றனுகொண்டிருந்த வீரனுக்கும் ஏற்பட்டது. யார் தாக்கினார்கள், எதற்காகத் தாக்கினார்கள் என்ற எதுவுமே தெரியாமல் இருவரும் மடிந்து விழுந்தார்கள்.

அவர்களைக் கடந்து கரிய உடை மற்றும் கவசத்தை அணிந்த உருவங்கள் கிரிகபுத்திரனின் தலைமையில் அம்மாளிகையைச் சுற்றி வளைத்தன.

மாளிகையைச் சுற்றி வளைத்த தசவர்க்கிகள் இருளின் துணையுடன் அதனுள் ஊடுருவினார்கள். மாளிகையை விட்டு வெளியேறும் ஒரேயொரு பாதையில் இருவர் நின்றனுகொண்டார்கள். சிலர் மாளிகைக்கு வெளியே காவல் காத்துக்கொண்டிருந்தவர்களைத் தாக்க மற்றவர்கள் மாளிகைக்குள் நுழைந்து தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள்.

தசவர்க்கிகள் பார்வையில் பட்ட அனைவரையும் கொடூரமாகக் கொலை செய்யலானார்கள். அவர்களின் பார்வையில் விழுந்த அனைவரின்

மீதும் கையில் வைத்திருந்த குறுவாள், வாள், கணை ஆகியவற்றை எய்து கொல்லலானார்கள். திடீரென்று தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டதும் கலிங்க வீரர்கள் எச்சரிக்கையடைந்து பதில் தாக்குதல் தொடுப்பதற்குள் எங்கிருந்து யார் தாக்குகிறார்கள் என்பதை அறியாமலே இறக்கலானார்கள்.

உதவி கோருவதற்கு சில வீரர்கள் புரவியில் ஏறிச் செல்ல முயன்றார்கள். அவர்களும் வழியிலேயே அம்படி பட்டு இறக்கலானார்கள். அவர்களின் புரவிகள் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டன. வீரர்கள் மாளிகையின் மீது தீப்பந்தம் ஏற்றி தகவல் தெரிவிக்க முயன்றார்கள். எங்கிருந்தோ அதிவேகத்தில் வந்த நஞ்சுகலந்த கணையால் தாக்கப்பட்டு இறக்கலானார்கள். அறையில் தனித்திருந்த சாருமித்திரனை எச்சரிக்கை செய்ய வீரர்கள் சில முயற்சிக்க அவர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். தசவர்க்கிகள் கொடூரமான நஞ்சினை ஆயுதத்தில் தடவி தாக்கிக்கொண்டிருந்ததால் காயம்பட்ட அடுத்த கணமே கலிங்க வீரர்கள் செயலிழந்து கீழே விழலானார்கள்.

வழியில் தடுத்து நிறுத்திய கலிங்க வீரர்களைக்கொன்ற படியே கிரிகபுத்திரன் சாருமித்திரன் தங்கியிருந்த அறையை நோக்கி முன்னேறினான்.

அறையில் சாருமித்திரனும், அவனது காதலியும் இரவை இன்பத்துடன் கழித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். விழிகளை இறுக்கமாகக் கட்டிக்கொண்டு காதலியின் விளையாட்டினை அனுபவித்தபடி அவளைத் தழுவிக் கொண்டிருந்த சாருமித்திரன் தன் கைகளில் திடீரென்று கணையின் முனை தாக்கியதை உணர்ந்தவன் மறுகையால் கண்கட்டை அவிழ்த்துவிட்டுப் பதறியடித்துக் கொண்டு பார்த்தான்.

முதுகைத் தாக்கிய அம்பானது அவளது இதயத்தின் வழியே ஊடுருவி அவளது உடலில் ஊர்ந்துகொண்டிருந்த அவனது உள்ளங்கையும் துளைத்திருந்தது. அவனது காதலி அவன் மீது குருதி வெள்ளத்தில் சாய்ந்தாள். அவளது பார்வை அவன் மீதே நிலைத்திருந்தது.

கணையின் முனையை உடைத்து அதைத் தன் உள்ளங்கையிலிருந்து பிடுங்கியவன் அறையின் வாயிலை நோக்கினான். அங்கே நிழலுருவம் ஒன்று தென்பட்டது.

தன் மீது கிடந்த தன் காதலியைக் கீழே தள்ளிவிட்ட சாருமித்திரன் உடனே சாளரத்தின் வழியே குதித்து தப்பியோடத் தொடங்கினான். சில அடி தூரம் ஓடிய சாருமித்திரன் ஓட முடியாமல் நிற்கலானான். அவனது உடல் நரம்புகள் அனைத்தும் இழுத்துக்கொள்ளத் தொடங்கின. அவனது விழிகள் இரண்டும் தானாக மூடிக்கொண்டன. கடுமையான தாகம் ஏற்பட்டது. பெரும் முயற்சி செய்து விழிகளைத் திறக்க அவனுக்கு முன் பெண் ஒருத்தி நின்றனுகொண்டிருந்தாள். அவளை நோக்கியவன், “இங்கு நிற்காதே, நீயும் இறந்து விடுவாய். தப்பிவிடு” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் வாளினை வேகமாக வீசினாள் இந்திரசேனை.

சாருமித்திரனின் தலை உடலிலிருந்து பிரிந்து தனித்து விழுந்தது. அடுத்து அவனது உடலும் சரிந்து கீழே விழுந்தது. கீழு விழுந்த சாருமித்திரனின் முதுகில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட கணைகள் பாய்ந்திருந்தன.

மோரியப் பேரரசின் பட்டத்திற்கு உரிய உண்மையான இளவரசன் சாருமித்திரன் ஆதரவின்றி தலையை இழந்து அம்மணமாகக் கிடந்தான்.

இறந்துகிடப்பது சாருமித்திரன் தான் என்பதை உறுதிசெய்துகொண்ட பிறகு இந்திரசேனை அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றாள். அவள் சென்ற பிறகு சாருமித்திரன் தங்கியிருந்த மாளிகை சுடர்விட்டு எரியத் தொடங்கியது. கொழுந்துவிட்டு எரியத்தொடங்கிய நெருப்பில் சாருமித்திரன், அவனது காதலி மற்றும் கலிங்க வீரர்களின் உடல்கள் அனைத்தும் எரிந்துகொண்டிருந்தது.

தகவல் கிடைத்ததும் விடிந்த பிறகு கலிங்க இளவரசன் சாருமித்திரனைத் தேடினான். எரிந்த சாம்பலைத் தவிர வேறு எந்த தடையமும் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பேரரசன் ஒருவன் எந்தவித தடையமும் கிடைக்காமேல் அழித்தொழிக்கப்பட்டான். அவனை நினைத்து வருந்தினான் கலிங்க இளவரசன். கலிங்கர்களின் துருப்புச் சீட்டான சாருமித்திரன் அழித்தொழிக்கப்பட்ட பிறகு கலிங்கர்களின் போர்த்திட்டம் மாறத் தொடங்கியது.

37 பூலோக நரகம்

பாடலியின் தலைவர் சித்ராஞ்சுகரின் மாளிகையில் துயரத்துடன் நிற்குகொண்டிருந்தான் காந்தாரத்தின் படைத் தலைவனான வஜ்ரதத்தன். மகனை இழந்த சோகம் அவனது முகத்தில் பிடரி மயிராக வளர்ந்து மண்டிக்கிடந்தது. அவனது முகத்தில் காணப்படும் ஒளி மறைந்திருந்தது. அவனது விழிகளைச் சுற்றிலும் கரும்படலம் படர்ந்திருந்தது. உடல் இளைத்திருந்தது. சோகத்துடன் காணப்பட்டான்.

துயரத்துடன் நிற்குகொண்டிருந்த வஜ்ரதத்தனை நோக்கி சித்ராஞ்சுகர், “வஜ்ரதத்தா, மகனை இழந்து வாடும் உனக்கு எப்படி ஆறுதல் கூறுவதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்தத் துயரத்திலிருந்து நீ விரைவில் மீண்டு வருவாய் என்று நம்புகிறேன்” என ஆறுதல் கூறினார்.

“அவன் தனது இளம் வயது வாழ்க்கையை மரக்கலத்தில் அடிமையாகக் கழித்துத் துயரப்பட்டவன். இனி அவன் தன் வாழ் நாளொங்கும் அதிகாரத்தை மட்டுமே செலுத்த வேண்டும் என்று விருப்பப்பட்டேன். எந்தவித இன்பத்தையும் அனுபவிக்காமல் அற்ப ஆயுளில் மறைந்துபோனான்.”

“ஆமாம். சிறு வயதில் தாயின் அன்பை இழந்தவன். வளரும் வயதில் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்காமல் அடிமையாக சவுக்கடி வாங்கியவன், சிறிது காலத்திற்கு முன் தான் அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுபட்டான். இப்பொழுது வாழ்விலிருந்து விடுதலை பெற்றுவிட்டான் என்பது வருத்தம் தரும் செய்தியாகவே இருக்கிறது.”

வஜ்ரதத்தன் அமைதியாக சுவரில் சாய்ந்துகொண்டு நிற்குகொண்டிருந்தான். அவனிடம் சித்ராஞ்சுகர் மதுக் கோப்பையை நீட்டினார். அதைப் பார்த்தவன் புன்னகை ஒன்றை வெளிப்படுத்தி, “நான் மது பருகுவதை நிறுத்திவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தான்,

சித்ராஞ்சகர் வியப்புடன் அவனை நோக்கினார்.

“ஆமாம், எப்பொழுது எனது மகன் என்னைவிட்டு நீங்கிச் சென்றானோ அப்பொழுதே முடிவெடுத்துவிட்டேன். இனி மது, மாதுவைத் தொடக் கூடாது என்று.”

“நல்ல முன்னேற்றம் வஜ்ரத்தா” என அவனது தோளில் தட்டி பாராட்டினார் சித்ராஞ்சகர்.

வஜ்ரத்தன், “எனது மகனுடன் பயணித்த தென்னாட்டானைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்தேனே?” என வினவ, “தகவல் அனுப்பிவிட்டேன் வஜ்ரத்தா. விரைவில் வந்துவிடுவார் அவர்” எனப் பதில் அளித்தார் சித்ராஞ்சகர்.

பிறகு சித்ராஞ்சகர் உண்மையை மறைத்து அந்துவஞ்செள்ளை கூறியதைப் போன்று, “வஜ்ரத்தா, நம்மைப் போன்ற வீரர்களது முதன்மைக் கடமை என்ன?” என வினவினார்.

“போர்.”

“போர் என்பது நாம் செய்யும் தொழில். நான் நமது கடமை என்ன என்று வினவினேன்.”

வஜ்ரத்தன் அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

அவனை நோக்கி சித்ராஞ்சகர், “நமது தொழில் போர் செய்தல். ஆனால், நமது கடமை மக்களைப் பாதுகாப்பதே வஜ்ரத்தா. அந்தப் பணியை மேற்கொள்ளும்பொழுதுதான் உனது புதல்வன் வருணன் மரணத்தைத் தழுவிருக்கிறான். அவனது மரணம் போற்றுதற்குரியது. வீரம் மிக்கது. அவனது மரணத்தை நினைத்து நீ மகிழ வேண்டும். வீரர்களுக்கு அவ்வளவு எளிதில் கிடைக்காதது அம்மரணம். அவனுக்கும் எனது மகள் சித்திரக்கன்னிக்கும் மணமுடிக்க விருப்பப்பட்டாய் நீ. காலம் வேறு மாதிரி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது போலும். கலங்காதே” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் பணிப் பெண் ஒருத்தி வஜ்ரத்தனிடம், “தேவி சித்திரக்கன்னி தங்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்” எனத் தெரிவித்தாள்.

வஜ்ரதத்தன் சித்ராஞ்சகரை நோக்கினான்.

சித்ராஞ்சகர், “அவளுடன் உரையாடிக் கொண்டிருங்கள். தென்னாட்டு வீரர் அந்துவஞ்செள்ளை வந்ததும் தங்களிடம் நான் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தார்.

வஜ்ரதத்தன் சித்திரக்கன்னியின் அறையை நோக்கி பணிப் பெண்ணால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். அங்கே சித்திரக்கன்னி பதுமைப் பேழையென எழிலுடன் நின்றனாக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளது அறைக்குள் சென்ற வஜ்ரதத்தன் சித்திரக்கன்னியை வெகு நேரம் பார்த்தபடி நின்றனாக்கொண்டிருந்தான். அவளைப் பார்த்த பிறகு தன்னிலை மறந்திருந்தான். சித்திரக்கன்னியும் அமைதியாக நின்றனாக்கொண்டிருந்தாள்.

வஜ்ரதத்தன் தன்னையே நெடுநேரம் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ட சித்திரக்கன்னி அவனிடம் பேசுவதற்கு வாயெடுத்தாள். ஆனால், அதற்குள் குறுக்கிட்ட வஜ்ரதத்தன், “சித்திரா, உன்னைச் சேராமல் எனது மகன் இறப்பைத் தழுவியது தான் எனக்குப் பெரும் துயராக இருக்கிறது. சில வருடங்களுக்கு முன் உன்னைக் கண்டதை விடவும் இப்பொழுது நீ பேரழகுடன் விளங்குகிறாய். எனது மகனுக்கு கொடுத்துவைத்தது அவ்வளவு தான் போலிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியவற்றைக் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சித்திரக்கன்னி, “தங்களது மகன் தனது கடமையை மிகச் சிறப்பாகச் செய்திருக்கிறான் வஜ்ரதத்தரே. தன்னுடன் வந்தவர்களைக் காக்க வேண்டிய கடமையில் தான் அவர் உயிர் துறந்திருக்கிறார். அவரது வீர மரணத்தை எண்ணி நான் பெருமையடைகிறேன். அவரை இதுவரை நான் நேரில் சந்தித்தது இல்லை. ஆனால், நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவரது இறப்பிற்கு நான் வருந்தவில்லை, மாறாகப் பெருமையடைகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

வஜ்ரதத்தன், “உன்னைப் போன்ற பெண்ணை மணப்பதற்கு அவனுக்குக் கொடுத்துவைக்கவில்லை” எனத் துயரத்துடன் சொற்களை வெளிப்படுத்தினான்.

சித்திரக்கன்னி அமைதியாக வருத்தத்துடன் நின்கொண்டிருந்த வஜ்ரத்தனைப் பார்த்தபடியே நின்கொண்டிருந்தாள். அவர்களுக்கு இடையில் அமைதி நிலவிக்கொண்டிருந்தது.

அந்த அமைதியை விரட்டும் வகையில் சித்திரக்கன்னி, “பேரரசரை சந்தித்தீர்களா?” என வினவினாள்.

“பேரரசை சந்திக்கும்முன் இந்திரசேனை தேவியாரை சந்தித்துவிடலாம் என்று வந்தேன். தேவியார் எனக்கு முன்னே புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார்.”

“ஆமாம். தேவி சென்றுவிட்டார். ஆனால், அவர் தங்களுக்காக என்னிடம் அதிமுக்கியச் செய்தி ஒன்றை விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்.”

“என்ன செய்தி?” என ஆர்வமுடன் வினவினான் வஜ்ரத்தன்.

சித்திரக்கன்னி, “தேவியின் கட்டளை மிகவும் இரகசியமானது. இளவரசர்களுக்குக் கூட தெரியப்படுத்த வேண்டாம் என்பது தேவியின் உத்தரவு” எனத் தெரிவித்தாள்.

“பட்டத்து இளவரசருக்குக் கூடவா?”

“ஆமாம்.”

“சரி வாக்களிக்கிறேன்.”

சித்திரக்கன்னி மறைத்து வைத்திருந்த ஓலையை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

அந்த ஓலையை வாங்கிப் பார்த்தவன் குழப்பத்துடன் அதையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். பிறகு, “இதில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் கட்டளையை மட்டும் எனக்குத் தெரிவித்தால் போதுமானது. ஓலை எனக்குத் தேவையில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தி அருகில் யாரும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்துகொண்ட சித்திரக்கன்னி, “தேவி தன் கட்டளையை தீர்க்கமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தவள் அமைதியானாள்.

பிறகு, “மரக்கலப்படையை தயார்படுத்தக் கட்டளையிட்டதை நிறைவேற்றி விட்டீர்களா?” என வினவினாள்.

“நிறைவேற்றிவிட்டேன்.”

“அதிரகசியமாகத் தானே?”

“ஆமாம் சித்திரா. தேவியின் கட்டளையை நான் எப்பொழுது மீறியிருக்கிறேன்?” என வினவினான்.

“நல்லது” எனத் தெரிவித்தவள், “மோரியப் பெரும்படை கலிங்கத்தை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. கலிங்கப் போர் முடிவடைந்ததும் படை நேராக தெற்கு நோக்கித் தொடர்ந்து முன்னேறும். அதே வேளையில் தாங்கள் சஃயாத்ரி மலையினூடாக மிகவும் இரகசியமாகப் படையைச் செலுத்தி துளு நாட்டின் பாழிக் கோட்டையைத் தகர்த்து கைப்பற்ற வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

“சஃயாத்ரி மலையினூடாகவா?” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் வஜ்ரதத்தன்.

“ஆம்.”

வஜ்ரதத்தன் அமைதியாக சிந்தனையுடன் நின்றുകொண்டிருந்தான். அவனிடம் சித்திரக்கன்னி, “தேவி, தன் கட்டளையை எவரிடம் தெரிவித்தாலும் அச்செயலை அவரால் செய்ய இயலுமா என்று சிந்தித்து முடிவெடுத்த பிறகே கட்டளையிடுவார். சஃயாத்ரி மலைத்தொடரைக் கடக்கையில் ஏற்படும் ஆபத்துக்களை தேவியும் நிச்சயம் அறிந்திருப்பார். அந்த அபாயங்கள் அனைத்தையும் கடந்து சென்று துளு நாட்டைக் கைப்பற்ற தாங்கள் ஒருவரால் மட்டுமே முடியும் என்பது தேவியின் நம்பிக்கை. ஆதலால் தான் மிகவும் இரகசியமாக என் மூலம் கட்டளையைத் தங்களுக்கு வழங்கியிருக்கிறார். தங்களால் முடியும் என்பது தேவியின் நம்பிக்கை. அதை நானும் நம்புகிறேன்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“இந்திரசேனை தேவியாரின் நம்பிக்கையை நான் நிச்சயம் காப்பாற்றுவேன் சித்திரா.”

“மகிழ்ச்சி” எனத் தெரிவித்த சித்திரக்கன்னி அருகில் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கில் இந்திரசேனை கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற ஓலையை எரித்தாள்.

ஓலை முழுவதும் எரிந்து சாம்பலான பிறகு, “இந்த இரகசியக் கட்டளையைத் தற்பொழுது நாம் இருவர் மட்டுமே அறிவோம். இது இரகசியமாகவே இருக்கட்டும். எப்பொழுது பாடலியிலிருந்து புறப்படப்போகிறீர்கள்?”

“இன்று இரவே.”

“நல்லது. பயணிக்கும் வேளையில் தாங்கள் அனைத்தையும் அறிந்து விடுவீர்கள். இருந்தாலும் உங்களுக்கு நான் சில தகவல்களை அளிக்கிறேன்.”

“என்ன தகவல்?”

“தேவி, கடற்கரையின் ஊடாக தெற்கே துளு நாட்டினை நோக்கி முன்னேறச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டார். ஆனால், சூழலுக்குத் தகுந்த மாதிரி முடிவெடுக்கும் உரிமை தங்களுக்கு இருக்கிறது. படையை பைத்தான் வழியாகத் தெற்கே மலையடிவாரத்திலேயே செலுத்துங்கள். வணிகர்களை விடவும் விரைந்து செல்லுங்கள். கோதாவரி, பீமா ஆகிய நதிகளின் பிறப்பிடம் வழியாக தெற்கு நோக்கி முன்னேறுங்கள். பீமா நதியைக் கடக்கும் வரை அடர்ந்த வனத்தின் வழியே நிலத்தில் படையை இரகசியமாக வழிநடத்திச் செல்லுங்கள். அதுவரை உங்களுக்கு எந்தவித ஆபத்தும் ஏற்படாது. ஏனெனில் நமது மோரிய எல்லை பீமா நதிக்கு அப்பாலும் பரந்து விரிந்திருக்கிறது. பீமா நதியைக் கடந்த பிறகு மலையை குடைந்து பாதை ஏற்படுத்தி முன்னேறுங்கள். அங்குதான் தாங்கள் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகு தான் உயர்ந்த மலைகளையும், மழைக் காடுகளையும் கடந்து போக வேண்டி இருக்கிறது. பாதை மாறிவிடவும் வாய்ப்பிருக்கிறது.”

“இதைப்பற்றி நீ எப்படி அறிவாய்?”

“தெற்கிலிருந்து வந்தவர் இந்த விவரங்களை எனக்குத் தெரிவித்தார். அவரிடம் உரையாடிவிட்டுச் செல்லுங்கள். அவர் உங்களுக்கு நிச்சயம்

உதவுவார்.”

“ம்ம்ம்ம்.”

“தேவியின் உத்தரவுப்படி திரட்டப்பட்டிருக்கும் மரக்கலப் படையை சாமர்த்தியாக, சரியான நேரத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்வது தங்களது திறமை படைத் தலைவரே. தேவி அனைத்து அதிகாரங்களையும், தேவையான அனைத்தையும் தங்களுக்கு கிடைக்கச் செய்திருக்கிறார். தாக்குதல் திட்டத்தையும் கொடுத்துவிட்டார். தெற்கே தங்களுக்கு உதவுவதற்கு கோசர் தலைவர் அஃதையும், அவரது படையும் தயாராக இருக்கிறது. துளு நாட்டின் பாழிக் கோட்டையைக் கைப்பற்றுவது மட்டுமே தங்களது பணி. வெற்றியுடன் திரும்புவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நிச்சயமாக வெற்றியுடன் திரும்புவேன்” எனத் தெரிவித்தபடி அவளது அறையைவிட்டு வெளியேறினான் வஜ்ரதத்தன். அப்பொழுது சித்ராஞ்சகர், “தென்னாட்டு வீரர் வந்துவிட்டார். அவர் காத்திருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தார்.

சித்ராஞ்சகரிடம், “உங்களிடம் ஒரு முக்கியமான காரியம் பற்றி பேசவேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன?”

“தங்களது மகள் சித்திரக்கன்னியை எனது மகனுக்கு மணமுடிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன்.”

“அந்த ஆசைதான் நிறைவேறாமல் போய்விட்டதே.”

“ஆமாம். ஆதலால், அவனுக்குப் பதில் நான் தங்களது மகளை மணமுடிக்க விருப்பப்படுகிறேன். நான் எதிர்பார்த்ததை விடவும் சித்திரக்கன்னி அழகாகவும், அறிவுடையவளாகவும் இருக்கிறாள்.”

வஜ்ரதத்தன் தெரிவித்ததைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியில் உறைந்தார் சித்ராஞ்சகர். அவர் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள்வதற்குள், “நான் தங்களைக் கட்டாயப்படுத்த விரும்பவில்லை. சிந்தித்து பொறுமையாக முடிவெடுக்கவும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“உனது மகன் வயது தான் எனது மகளுக்கு ஆகிறது.”

“ஆமாம். நான் மறுக்கவில்லை. பாடலியில் இதுபோன்ற அரசியல் திருமணங்கள் நடைபெறுவது இயல்புதானே?”

சித்ராஞ்சகர் அமைதியாக நின்றனுகொண்டிருந்தார். ஏனெனில், பாடலியில் இதேபோன்ற அரசியல் திருமணங்கள் நடைபெறுவது இயல்பானதாகவே இருந்தது. அதிலும் வஜ்ரதத்தன் பெரும் வீரன். அவன் மகனை இழந்த துயரத்தில் இருக்கிறான். அவனது மனதைப் புண்படுத்த விரும்பாத சித்ராஞ்சகர், “எனது மகள் சம்பந்தப்பட்ட வரை அவளது முடிவே இறுதியானது. ஆதலால் உனது விருப்பத்தை அவளிடம் தெரிவிக்கிறேன். இறுதி முடிவை அவளே எடுக்கட்டும். பெரும் போர் நடைபெறப் போகிறது. போர் முடிந்த பிறகு இந்திரசேனை தேவியுடம் விவாதித்து அவளது திருமணத்தைப் பற்றி இறுதி முடிவெடுப்போம்” எனத் தெரிவித்தார்.

சித்ராஞ்சகர் தெரிவித்த பதிலைக் கேட்டு முழு மகிழ்ச்சி அடைந்த வஜ்ரதத்தன், “மகிழ்ச்சி சித்ராஞ்சகரே. போர் முடிந்த பிறகு சந்திப்போம்” எனத் தெரிவித்தவன் அந்துவஞ்செள்ளை அமர்ந்திருந்த இடத்தை நோக்கிச் செல்லலானான்.

வஜ்ரதத்தன் அந்துவஞ்செள்ளையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த வேளையில் சித்திரக்கன்னி அவனைச் சந்தித்து, “தேவி எனக்களித்துவிட்டுச் சென்ற பணியை நிறைவேற்றிவிட்டேன். ஆதலால், நாளை காலை நான் தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டுச் செல்லவிருக்கிறேன். வீரர்கள் சிலர் எனக்குத் துணைக்கு வரவிருக்கிறார்கள். தாங்கள் எப்பொழுது தங்களது தேசம் நோக்கிப் புறப்படப் போகிறீர்கள்?” என வினவினாள்.

“எனது பணியும் கிட்டத்தட்ட முடிந்துவிட்டது தேவி. விரைவில் நானும் புறப்படப் போகிறேன். தங்களது பயணம் சிறக்க வாழ்த்துக்கள்.”

சித்திரக்கன்னி புன்னகையுடன் விடைபெற்றுச் செல்லவும் வஜ்ரதத்தன் அங்கே அந்துவஞ்செள்ளையிடம் உரையாடுவதற்கு வரவும் நேரம் சரியாக இருந்தது.

உள்ளே வந்த வஜ்ரதத்தன் அந்துவஞ்செள்ளையை அவனுடன் அழைத்துச் செல்லலானான்.

“எங்கே செல்கிறோம்?” என வினவினான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“பூலோக நரகத்திற்கு” எனப் பதில் அளித்தான் வஜ்ரதத்தன்.

மோரியப் பேரரசர் பிந்துசாரனின் காலத்தில் பலநாட்டு அழகிகளுடன் நிரம்பி வழிந்த அந்தப்புரமானது அசோகன் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதிலிருந்து அரசியல் கைதிகளை வதை செய்யும் கூடமாக மாற்றப்பட்டிருந்தது. சித்ரவதை செய்வதற்காகவே தேர்ச்சி பெற்றவர்களை நியமித்திருந்தான். அக்கூடத்தில் பலவித சித்ரவதை மையங்கள் காணப்பட்டன. நரகத்தை அடைந்த பிறகு தவறுக்கு அங்கே எப்படிப்பட்ட தண்டனைகளை எல்லாம் கொடுப்பார்களோ அப்படிப்பட்ட அனைத்து தண்டனைகளும் அவ்வதைக் கூடத்தில் கொடுக்கப்பட்டன. ஆதலால் அவ்வதைக் கூடத்தை அனைவரும் ‘பூலோக நரகம்’ என்று அழைத்தார்கள். பலர் அதனை ‘அசோகனின் நரகம்’ என்று கூட அழைத்தார்கள்.

அவ்வதைக் கூடத்திற்கு காந்தாரத்தின் படைத் தலைவன் வஜ்ரதத்தன் அந்துவஞ்செள்ளையை அழைத்துச் சென்றான். அப்பூலோக நரகம் ஒருகாலத்தில் அரண்மனையாக விளங்கியதால் எழில்மிகு அம்மண சிற்பங்களாலும், பலவித மனதை மயக்கும் வேலைப்பாடுகளுடனும் அமைந்திருந்தது.

அப்பூலோக நரகத்தின் நுழைவாயிலில் இரண்டு கன்னிகளின் சிற்பம் வாயிலின் இரண்டு பக்கங்களிலும் நின்று அனைவரையும் வரவேற்றுக்கொண்டிருந்தது. விழிகளைக் கவரும் அந்த அற்புத கன்னியின் அம்மணப் பளிங்கு சிற்பத்திலிருந்து விழிகளை நகர்த்த இயலாமல் உள்ளே சென்ற அந்துவஞ்செள்ளைக்கு பெரும் அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அங்கே முகப்பில் சில பெண்கள் தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் உடலெங்கும் முட்கள் தைத்த தடங்கல் காணப்பட்டன. அவர்களின் மார்புகள் அறுத்தெறியப் பட்டதால் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அதில் ஈக்கள் பல அமர்ந்து மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன. அதைப் பார்த்ததுமே அதிர்ச்சியில் உறைந்து போய் வருத்தத்துடன் நின்றனவாண்டிருந்த அந்துவஞ்செள்ளையிடம், “இதற்கே இப்படி அதிர்ச்சி

அடைந்தால் எப்படி? அனைத்தையும் தங்களுக்கு சுற்றிக் காட்டுகிறேன்” எனக் கூறிக்கொண்டு முன்னே நடந்தான்.

தலைகீழாக மார்பு அறுக்கப்பட்டு தொங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களை நோக்கி, “இவர்கள் என்ன தவறு செய்தார்கள்?” என வினவினான்.

“இவர்கள் ஒற்றறிய பாடலிக்கு வந்தவர்கள். அகப்பட்டுவிட்டார்கள்.”

“அகப்பட்டுவிட்டால் கொன்றுவிட வேண்டும் அல்லது தண்டித்து அனுப்பிவைத்துவிட வேண்டும். இப்படி உயிரோடு இருக்க வைத்து வதை செய்வது முறையா?” என வினவினான் அந்துவஞ்செள்ளை.

அந்துவஞ்செள்ளை கூறியதைக் கேட்டதும் வஜ்ரதத்தன் அவனது காதோரம், “முறையா என்று வேறு எவரிடமாவது கேட்டுவிடாதீர்கள். ஒற்றறிய வந்தீர்கள் என்று உங்களைத் தண்டிக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள். பிறகு இறக்கும் வரை இங்குதான் தாங்கள் வதைப்பட வேண்டி வரும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அந்துவஞ்செள்ளை அமைதியானான்.

வஜ்ரதத்தன், “இங்கு பேரரசரே அனைத்து அதிகாரங்களும் மிக்கவர். அவர் கடவுளுக்கு ஒப்பானவர். அவரது கட்டளையை இங்கு இருப்பவர்கள் நிறைவேற்றுகிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

வஜ்ரதத்தனிடம் அந்துவஞ்செள்ளை, “கிரிகா என்பவர் இதன் தலைவர் தானே?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“தசவர்க்கிகள் பற்றி வதந்தி நிலவுகிறதே. அது உண்மையா?” என வினவினான் அந்துவஞ்செள்ளை.

“சில செய்திகள் வதந்திகளாக இருப்பதே நல்லது. அந்தவிதத்தில் தசவர்க்கிகள் பற்றிய செய்திகளும் வதந்தியாக இருப்பதே தங்களுக்கு நல்லது” எனத் தெரிவித்த வஜ்ரதத்தன் தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த பெண்களைக் கடந்து செல்லலானான்.

அந்துவஞ்செள்ளை அவர்களைக் கடக்கும் தருவாயில் அவர்கள் வலியில் எழுப்பிய முனகல் சத்தம் அவனுக்கு நன்கு கேட்டது. அதில் ஒரு பெண் அந்துவஞ்செள்ளையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளது விழிகள் அசைவற்றிருந்தன. அவளது விழிகள் இரண்டும் உதவியை எதிர்பார்த்து ஏங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவ்விழிகளைப் பார்த்தபடியே மனம் உடைந்து வேதனையில் அவர்களுக்கு உதவ இயலாமல் அவ்விடத்தைக் கடந்து சென்றுகொண்டிருந்தான்.

அம்முகப்புப் பகுதியைக் கடந்த பிறகு சுவரில் வரிசையாக பலரது கரங்கள் ஆணியில் அடிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றை சுட்டிக்காட்டிய வஜ்ரதத்தன், “யவனத்தில் குற்றவாளிகள் இப்படித்தான் தண்டிக்கப்படுவார்கள்” எனத் தெரிவித்தபடி கடந்துசென்றான்.

சுவரோடு சுவராக நின்று கொண்டிருந்தவர்கள், “தண்ணீர்... தண்ணீர்” என்று வேதனையில் முனகிக் கொண்டிருந்தார்கள். சுவரோரம் வைக்கப்பட்டிருந்த பாணைக்கு அருகில் கிடந்த குவளையிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்தான். பாணை நீர் முழுவதும் புழுவால் நிறைந்திருந்தது.

புழுவைப் பார்த்தவன் பதற்றத்தில் குவளையைக் கீழே போட்டுவிட்டான்.

அந்துவஞ்செள்ளையின் செயலைப் பார்த்த வஜ்ரதத்தன் சிரித்தபடி, “தாங்கள் கருணை மிக்கவர் என்பதை அறிவேன் நான். இங்குத் தயவுசெய்து தங்களது கருணையை வெளிப்படுத்த வேண்டாம். பிறகு, தாங்கள் கருணையை எதிர்பார்க்க வேண்டி வரும்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு நடந்து செல்லலானான்.

தண்ணீர் கேட்டவர்களுக்கு உதவ இயலாமல் அந்துவஞ்செள்ளை சென்றுகொண்டிருந்தான்.

வஜ்ரதத்தன், “வீரரே, வீராதி வீரர்களும் இங்கு இந்தக் கொடிய நரகத்தில் உழன்றுவிட்டுத் திரும்புகையில் கோழையாகவே செல்கிறார்கள். தாங்கள் அறிவீர்களா?” என வினவினான்.

“இல்லை. நான் கேள்விப்பட்டதில்லை.”

“அசோகரின் இளைய மனைவிக்கு உதவியாக நபும்சகன் ஒருவன் இருக்கிறானே, பார்த்திருக்கிறீர்களா?”

“கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், பார்த்ததில்லை.”

“காஷ்மீரத்தின் இளவரசன் அவன், மாபெரும் வீரன். அவனிடம் நெருங்க முரடர்கள் கூட அஞ்சுவார்கள். அன்று தாங்கள் ஒரே நேரத்தில் பத்து பேரை எதிர்கொண்டு வீழ்த்தினீர்கள் அல்லவா, தங்களைப் போன்றே அவனும் நிகரற்ற வீரன். அவனைக் கொண்டு வந்து இங்கு ஒரு திங்கள் காலம் இருட்டறையில் வைத்து வதை செய்தார்கள். அவனது பிறப்புறுப்பு அறுக்கப்பட்டது. அவன் நபும்சனாக மாற்றப்பட்டான். அவன் அங்கு இளைய தேவியின் காதலன். ஆனால் இப்பொழுது தேவியின் சேவகன் அவன் தான். அவனது வீரம் அடியோடு மறைந்துவிட்டது. வலிகளும், வேதனைகளும் அவனை முற்றிலும் மாற்றிவிட்டன. இப்பொழுது அவன் வாலாட்டிவிட்டு கட்டளையை நிறைவேற்றும் அடிமையைப் போன்றவன். இப்படித்தான் இங்கு வருபவர்கள் வீரர்களாக வருவார்கள். திரும்பிச் செல்கையில் கோழையாக செல்வார்கள்.”

அந்துவஞ்செள்ளை அதிர்ச்சியுடன் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

“வலியும், வேதனையும் ஒருவனை கோழையாக மாற்றிக் காட்டும் என்பதை தங்களால் நம்ப முடிகிறதா?”

“இல்லை.”

“இதுவொரு உளவியல் தாக்குதல். நான் நேரடியாக பார்த்திருக்கிறேன்.”

“கொடூரம்.”

“ஆமாம். கொடூரம் தான். ஆனால், எதிரிகளை அப்படித்தான் எதிர்கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது” என வஜ்ரதத்தன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் இளம் வயதுடைய பெண் ஒருத்தி தரையைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். இடையில் ஒரேயொரு கிழிந்த ஆடை மட்டும் பெயரளவிற்கு அவள் சுற்றியிருந்தாள். அவளது உடலெங்கும் காயங்கள் நிறைந்திருந்தன. இடையில் சுடப்பட்ட தழும்பு காணப்பட்டது.

வலியில்,, “என் மகன் என்னைக் காக்க வருவான்” “என் மகன் என்னைக் காக்க வருவான்” என முனகியபடியே தரையைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது வலது தோள்பட்டையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட காயம் ஆறாத ரணமாக மாறி அவளை வேதனைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவளைப் பார்ப்பதற்கே பரிதாபமாகக் காட்சி அளித்தாள்.

“சித்ரவதை ஒருவரை கோழையாக மட்டும் அல்ல, பைத்தியம் பிடிக்கவும் வைக்கும்” என்று தெரிவித்தான் வஜ்ரதத்தன்.

“யார் இந்தப் பெண்?”

“இப்பேரரசின் மகாராணி.”

அந்துவஞ்செள்ளை அதிர்ச்சியுடன் அவனை நோக்கினான்.

“ஆமாம். இறந்துபோன சுசீமனின் மனைவி இவள். சுசீமன் பேரரசனாக பதவி ஏற்றிருந்தால் இவள் இந்நேரம் இப்பேரரசின் மகாராணி.”

“பாவம்.”

“எனக்கும் பரிதாபமாக இருக்கிறது.”

“இவளுக்கு எதற்காக இந்த நிலைமை?”

“இவள் இளமையில் பேரழகியாக விளங்கியவள். இவளது தந்தை சுயம்வரம் வைத்த வேளையில் இவள் அசோகவர்த்தரைத் தேர்ந்தெடுக்காமல் சுசீமனைத் தேர்ந்தெடுத்தாள். அதன் பயனைத் தான் இப்பொழுது அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கிறாள்.”

“என் மகன் என்னைக் காக்க வருவான் என்று கூறிக்கொண்டு இருக்கிறாளே இவள்?”

“இவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது.”

“இப்பெண்ணைக் காக்க எவரும் திரும்பி வரப் போவது இல்லையா?”

“இல்லை. அனைவரும் கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள். ஆனால், இவள் சாரு வருவான் என்று பிதற்றிக்கொண்டு இருக்கிறாள்.”

‘சாரு’ என்ற பெயரைக் கேட்டதும் அந்துவஞ்செள்ளைக்கு வியன்கண் தெரிவித்த நிகழ்வுகள் அனைத்தும் நினைவிற்கு வந்தன. சாரு தன் தாயைக் காப்பதற்காகவாவது திரும்பி வர வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டான் அந்துவஞ்செள்ளை.

ஒருமுறை அப்பெண்ணைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள், “என் மகன் என்னைக் காக்க வருவான்” என்று கூறியபடி சுவரில் சாய்ந்துகொண்டு கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

அதற்கு மேல் அந்தப் பூலோக நரகத்தில் நடந்த கொடுமைகளைப் பார்க்க முடியாமல் விழிகளை மூடிக்கொண்டு நடக்கலானான் அந்துவஞ்செள்ளை. முட்கள் நிறைந்த சங்கிலிகளால் பலர் கட்டப்பட்டிருந்தார்கள். தாமிரத்தால் செய்யப்பட எருமை உருவத்திற்குள் அடைக்கப்பட்டு கீழே தீவைக்கப்பட்டு பலர் துடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எலிகள் நிறைந்த அறைக்குள் பலர் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். எலிகள் பலரது உடலைக் குதறிக் கொண்டிருந்தன. அவர்கள் உயிரோடு அலறிக்கொண்டிருந்தார்கள். பலர் கழுவேற்றப்பட்டு துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பலரது உடலில் அட்டைகள் படர்ந்து குருதியை வலிக்காமல் குடித்துக்கொண்டிருந்தன. பலர் முட்களால் ஆன சவுக்கடி பெற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அனைத்தையும் பார்த்த அந்துவஞ்செள்ளை சகிக்க முடியாமல் பூலோக நரகத்தை விட்டு வேகமாக வெளியேறிச் செல்லலானான். பூலோக நரகத்திற்கு வெளியே கிடந்த விழுந்த மரம் ஒன்றின் மீது அமர்ந்த அந்துவஞ்செள்ளை, “தர்மம் என்ற ஒன்று இருக்குமானால் அத்தாயைக் காக்க அவளது மகன் நிச்சயம் திரும்பி வர வேண்டும். அவளது தவம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்” என மனதிற்குள் நினைத்தான்.

அப்பொழுது அவனிடம் வந்த வஜ்ரதத்தன், “நரகத்தில் கூட இப்படியொரு வதைக் கூடம் இருக்குமா என்று தெரியவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“எங்கள் ஊரிலும் தவறு செய்தவர்களை துன்புறுத்துவார்கள். ஆனால், இப்படி மோசமாக இல்லை. தவறுக்கு உரிய தண்டனையை அளித்து

கொன்றுவிடுவோம் அல்லது தண்டித்து அனுப்பிவிடுவோம். ஆனால், இப்படி நெடுங்காலம் ஒரே இடத்தில் துன்புறத்த மாட்டோம். கொடூரமாக இருக்கிறது.”

வஜ்ரதத்தன் அந்துவஞ்செள்ளை கூறியதைக் கேட்டதும் புன்னகைத்தான்.

தான் கண்ட காட்சிகளை மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்தபடி வருந்திக்கொண்டிருந்தான் அந்துவஞ்செள்ளை. வருந்தியவன் வஜ்ரதத்தனிடம், “இந்த வதைக் கூடங்களைப் பற்றி இளவரசர் விருகோதரர் அறிவாரா?” என வினவினான்.

“அனைவருமே அறிவார்கள். விருகோதரர், இந்திரசேனை தேவி, சித்திரக்கன்னி ஆகிய அனைவரும் அறிவார்கள்.”

அந்துவஞ்செள்ளை எந்தக் கேள்வியையும் கேட்கமால் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். மனதிற்குள் அனைவரும், ‘கொல்லப்பட வேண்டியவர்கள்’ என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

“இது பேரரசரின் தனிப்பட்ட முடிவு. இதில் எவருக்கும் தலையிட உரிமை இல்லை.”

அந்துவஞ்செள்ளை வஜ்ரதத்தனை நோக்கி, “இந்த வதைக் கூடத்திற்கு என்னை எதற்காக அழைத்துச் சென்றீர்கள். அதற்கான அவசியம் என்ன?” என வினவினான்.

புன்னகைத்த வஜ்ரதத்தன், “நான் எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் கேள்வியைத் தாங்கள் இப்பொழுதுதான் வினவுகிறீர்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எனக்குப் புரியவில்லை.”

“புரியும்படி தெரிவிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்த வஜ்ரதத்தன், “நான் எழுப்பும் கேள்விகளுக்கு உரிய பதிலை அளித்தால் தாங்கள் இந்த பூலோக நரகத்தைப் பற்றி வருத்தப்பட வேண்டிய அவசியம் இருக்காது” என மிரட்டினான்.

“என்ன பதில் தேவை?”

“நீ யார்?”

“ஒரு காலத்தில் நான் ஒரு இளவரசன். இப்பொழுது நாட்டினை இழந்து உதவி தேடும் நாடோடி. வணிகம் செய்து பொருள் ஈட்டி நாடு நாடாக சுற்றுகிறேன். பெரும் பொருள் ஈட்டி நாடு திரும்பலாம் என்ற திட்டத்தில் பாடலி நோக்கி வரும் வேளையில் தான் ருத்ரதாமரையும், வருணனையும் கண்டேன்.”

“வருணன் எப்படி இறந்தான்.”

“நாங்கள் வனத்தைக் கடக்கையில் பலர் ஒரே நேரத்தில் எங்களைத் தாக்கினார்கள். அவர்களின் தாக்குதலில் நான் மட்டுமே உயிர் பிழைத்து வந்தேன்.”

“மற்றவர்கள்?”

“இறந்துவிட்டார்கள்.”

“அதுதான் எப்படி?”

“தாக்குதலில் இறந்துவிட்டான் வருணன். அவன் மிகச்சிறந்த வீரன். கடற்போரில் கொள்ளையர்களிடமிருந்து எங்களைக் காத்தான். பிறகு வனத்தில் நடந்த போரில் எங்களைக் காக்க முயற்சிக்கும் பணியில் அவன் தனது உயிரை தியாகம் செய்து விட்டான். அவனது வீரம் மகத்தானது.”

“அவனது உடலை எரித்து அவனக்கு உரிய மரியாதை செய்தாயா?”

“அதற்கெல்லாம் உரிய கால அவகாசம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. தொடர்ந்து எங்களை விரட்டி நஞ்சுக் கணைகளை எய்து விரட்டிக்கொண்டே வந்தார்கள். நாங்கள் எதிர் தாக்குதல் தொடுத்து ஓடிக்கொண்டே இருந்தோம். நெடுந்தாரம் ஓடி வந்த பிறகுதான் திரும்பிப் பார்த்தேன். நான் மட்டும் தான் உயிர் பிழைத்திருந்தேன். மற்ற அனைவரும் வீர மரணத்தைத் தழுவிவிட்டார்கள்.”

“தாக்கியவர்கள் யார்?”

“வனவாசிகள்.”

வஜ்ரதத்தன் கண்ணீர் சிந்தியபடி நின்றுகொண்டிருந்தான். “அவனுக்கு இப்படியொரு இறப்பு வரும் என்று கனவிலும் நான் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை.”

“வருணன் அனைத்தையும் எனக்குத் கூறியிருக்கிறான். மரக்கல அடிமையாக வாழ்வைக் கழித்தவன் வசந்தத்தை தேடிச் செல்கையில் இறந்துவிட்டான். தங்களது கவலை எனக்குப் புரிகிறது” எனத் தெரிவித்த அந்துவஞ்செள்ளை கண்ணீருடன் நின்றுகொண்டிருந்த வஜ்ரதத்தனை தழுவிக்கொண்டான்.

வஜ்ரதத்தன் அந்துவஞ்செள்ளையின் தோளில் சாய்ந்துகொண்டு நெடுநேரம் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருந்தான். வஜ்ரதத்தன் தனது மகனை ‘எப்படி வளர்க்க நினைத்தான், அவனது இறப்பினால் அவன் அடைந்திருக்கும் வேதனை, அவனது பழி வாங்க வேண்டும் என்ற வெறி’ ஆகிய அனைத்தைப் பற்றியும் அந்துவஞ்செள்ளையிடம் தெரிவித்தான்.

அந்துவஞ்செள்ளை அவன் கூறியவை அனைத்தையும் பொறுமையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். வஜ்ரதத்தன் தனது துயரம் அனைத்தையும் கொட்டித் தீர்த்துவிட்டுச் செல்லலானான்.

அன்றிரவே வஜ்ரதத்தன் பாடலியை விட்டு நீங்கி இந்திரசேனையின் கட்டளைப்படி செல்லலானான்.

அடுத்த நாள் காலை சித்திரக்கன்னி சேவகர்கள் மற்றும் வீரரளுடன் இந்திரசேனையை நோக்கிப் புறப்படலானாள். சித்திரக்கன்னியைப் பலர் வழியனுப்பி வைத்தார்கள். அவர்களுடன் அந்துவஞ்செள்ளையும் ஒருவனாக நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அதே நாள் அந்துவஞ்செள்ளையும் பாடலியை விட்டு மறைந்து போயிருந்தான். விருகோதரன் அந்துவஞ்செள்ளையை எங்கு தேடியும் அவனால் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை.

38 ஒற்றனின் காதலி

மோரியப் பேரரசின் தலைநகரான பாடலிக்கும், கலிங்கத்தின் தலைநகரான சிங்கபுரத்திற்கும் சென்ற பெருவழியில் புரவித் தேரில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள் சித்திரக்கன்னி. அவளுக்கு முன்புறத்தில் பத்து புரவி வீரர்களும், பின்புறத்தில் பத்து புரவி வீரர்களும் காவலுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

மண் சாலை கரடுமுரடானதாகக் காணப்பட்டதால் தேர் குலுங்காமல் இருக்க பொறுமையாகவே தேரோட்டி சென்றுகொண்டிருந்தான். சித்திரக்கன்னி நெடுந்தொலைவு புரவித் தேர்ப் பயணம் மேற்கொண்டு பழக்கம் இல்லாததால் ஒவ்வொரு நாளும் ஓய்வெடுத்தே பயணத்தை மேற்கொண்டாள். சித்திரக்கன்னி புறப்பட்ட தினத்திலிருந்து ஒரு பட்ச காலத்திற்கும் மேல் பயணித்திருந்தாலும் அவள் முக்கால் வாசித் தொலைவைத் தான் கடந்திருந்தாள். வனம் குறுக்கிட்டால் மாளிகைகளிலும், கோட்டைகளிலும் ஓய்வெடுத்து பகல் பொழுதில் மட்டுமே பயணிக்கலானாள். மாளிகைகளில் ஓய்வெடுக்கும் வேளையில் ஆடல், பாடல் என்று உற்சாகத்துடன் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

உற்சாகத்துடனும், பயணத்தை அனுபவித்தபடியும் சென்றுகொண்டிருந்தவள் இன்னும் ஒரு கிழமை காலம் பயணித்தாள் மோரியப் படை நிலை கொண்டிருக்கும் கலிங்க எல்லையை அடைந்துவிடும் தொலைவில் சென்றுகொண்டிருந்தாள். சித்திரக்கன்னிக்கு முன்னே சென்றுகொண்டிருந்தவன் தனது மனைவியை எண்ணி நாட்டுப்புறப் பாடல் ஒன்றைப் பாட அதனைக் கேட்டு இரசித்தபடி பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்றைய நாளில் காய்ந்து கரடுமுரடாகக் காணப்பட்ட பாலை நிலம் ஒன்றைக் கடக்க உத்தேசித்து தகுந்த முன்னேற்பாடுகளுடன் வீரர்களின் துணையுடன் சென்றுகொண்டிருந்தாள் சித்திரக்கன்னி. அப்பாலை

நிலம் வறண்டு கரடு முரடான கற்களால் காட்சியளித்தது. ஆங்காங்கே புதர்கள் மட்டுமே தென்பட்டன. அப்பொழுது அவர்கள் சென்ற பெருவழியில் அவர்களை எதிர்நோக்கி, “ஆறலைக் கள்வர்கள் தாக்குகிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தபடி வணிகர்கள் பயந்து ஓடி வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

சித்திரக்கன்னியை சூழ்ந்துகொண்டிருந்த காவல் தலைவன், “நாம் பின்வாங்கி நமது படைப் பிரிவினுக்கு தகவல் தெரிவிக்கலாம் தேவி. அவர்கள் விரட்டப்பட்டதும் நாம் நமது பயணத்தைத் தொடங்குவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

பெரும் பயணத்தில் சேர்த்து வைத்திருந்த உடைமைகள் அனைத்தையும் இழந்து விரக்தியுடன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு ஓடிவந்த வணிகன் ஒருவனை நிறுத்திய சித்திரக்கன்னி, “மொத்தம் எத்தனைக் கள்வர்கள் தாக்குகிறார்கள்?” என வினவினாள்.

“பத்திலிருந்து இருபது பேர் இருப்பார்கள். அப்பக்கம் சென்றுவிடாதீர்கள்.” எனப் பதில் தெரிவித்துவிட்டு புரவியை விரட்டிக்கொண்டு ஓடினான்.

சித்திரக்கன்னி காவல் தலைவனை நோக்கினாள்.

காவல் தலைவன் பதிலுக்கு சித்திரக்கன்னியை நோக்கினான்.

“தங்களது எண்ணம் என்ன?” என வினவினாள் சித்திரக்கன்னி.

“எனக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கட்டளை தங்களை இந்திரசேனை தேவியிடம் பாதுகாப்பாக கொண்டுசென்று சேர்த்துவிட வேண்டும் என்பதுதான்.”

“என்னைப் பற்றிய கவலை உனக்கு வேண்டாம்.”

“இந்தக் கூற்றை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது.”

“நம்மிடம் இருபது வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்.”

“ஆமாம். தங்களைக் காக்க வேண்டியது மட்டுமே எனது பணி.”

“நம்மை விடவும் எண்ணிக்கையில் குறைவாகவே அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.”

“தங்களைத் தனித்திருக்கவிட்டு என்னால் அவர்களைத் தேடிச் செல்ல இயலாது தேவி.”

“நான் தனித்திருக்கப் போகிறேன் என்று யார் கூறியது?”

“தேவி???” என அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் காவல் தலைவன்.

“நானும் உங்களுடன் வரப்போகிறேன். அந்தக் கள்வர்களை அழித்து விட்டு நமது பயணத்தை மேற்கொள்வோம்.”

“இது ஆபத்து தேவி.”

“என்னைப் பற்றிய கவலை உனக்கு வேண்டாம். என்னைத் தற்காத்துக்கொள்ள எனக்குத் தெரியும்.”

“என்னால் இயலாது தேவி.”

“உனக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கட்டளை என்ன?”

“தங்களைக் பாதுகாத்து பாதுகாப்பாக அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்.”

“இது மட்டும் தானா?”

“வேறு?”

“எனது கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற உத்தரவு உனக்குப் பிறப்பிக்கப்படவில்லையா?”

“பிறப்பித்தார்கள்.”

“எனது கட்டளையை உடனே நிறைவேற்று.”

சிறிது நேரம் சிந்தித்த காவல் தலைவன், “தங்களது கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறேன்” தேவி” எனத் தெரிவித்துவிட்டு, “வாருங்கள் புறப்படுவோம்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு தனது புரவியின் மீது தாவி அதைத் தட்டிவிட்டான்.

காவல் தலைவன் கையில் தனது நீண்ட ஈட்டியுடன் முன்னேறிச் செல்ல வீரர்கள் அனைவரும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். புரவிகளுக்குப்

பின்னால் சித்திரக்கன்னி புரவித் தேரில் செல்லலானாள்.

வறண்டு காய்ந்துபோய் காணப்பட்ட பாலை நிலத்தின் வழியே புரவி வீரர்கள் கள்வர்களைத் தேடி ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலாக சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது பாதையின் ஓரத்தில் காணப்பட்ட சிறு புதரிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஈட்டி ஒன்று காவல் தலைவனின் மார்பில் பாய அவன் கீழே விழுந்தான். புரவி மட்டும் தனியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சிறு புதரின் இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும் வெளிப்பட்ட கள்வர்கள் கையில் வைத்திருந்த குறுவாட்களையும், கற்களையும் சரமாரியாக வீசி காவல் வீரர்களைத் தாக்கினார்கள். தன்னை நோக்கி அதிவேகமாக வந்த குறுவாட்களை எதிர்கொண்டு கள்வர்களை நோக்கிச் சென்ற புரவி வீரர்கள் எதிர் தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். புரவி வீரர்கள் கையில் வாள் மற்றும் ஈட்டியுடன் போரிட கள்வர்கள் அனைவரும் குறுவாள் மற்றும் கற்களைத் தொலைவிலிருந்து எறிந்து தந்திரமாகத் தாக்குதல் நடத்தினார்கள்.

ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே நடந்த தாக்குதலில் ஓரிரு கள்வர்கள் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள். சிலர் வீழ்ந்து கிடந்தார்கள். ஆனால், மோரியாக காவல் வீரர்கள் அனைவரும் வீழ்த்தப்பட்டிருந்தார்கள். புரவிகள் அனைத்தும் வீரர்களை இழந்து தனித் தனியாக நின்றன.

கள்வர்கள் அனைத்துப் புரவிகளையும் ஒன்றாகப் பிணைக்கலானார்கள்.

கள்வர்களின் தலைவன், “புரவித் தேரில் என்ன இருக்கிறது என்று கவனியுங்கள்” என ஆணையிட்டான்.

கள்வர்கள் இருவர் புரவித் தேரை நோக்கிச் செல்லலானார்கள். அப்பொழுது தேரோட்டி கையில் தனது ஈட்டியை எடுத்து புரவித் தேருக்கு முன் காவலாக நிற்கலானான். தொலைவிலிருந்து வந்த ஈட்டி ஒன்று எதிர்பாராத நேரத்தில் அவனது மார்பில் பாய கீழே விழுந்தான் தேரோட்டி.

கள்வர்கள் இருவரும் புரவித் தேரின் திரைச் சீலையை நீக்கினார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் இருவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. உள்ளே

சித்திரக்கன்னி கையில் வாளுடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

திரையை மீண்டும் மூடிய கள்வர்களில் ஒருவன், “உள்ளே பெண் இருக்கிறாள்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது தேரிலிருந்து வெளிப்பட்ட சித்திரக்கன்னி இருவரின் முதுகிலும் கையில் வைத்திருந்த வாளினைப் பாய்ச்சியவள் அருகில் நின்றனுகொண்டிருந்த புரவியின் மீது தாவினாள்.

அவள் புரவியின் மீது தாவி அங்கிருந்து தப்பிப்பதற்குள் அவளை மற்ற கள்வர்கள் அனைவரும் சூழ்ந்துகொள்ளலானார்கள். புரவியில் சித்திரக்கன்னி அமர்ந்திருக்க அவளைச் சூழ்ந்த கள்வர்கள் தத்தம் புரவியில் அவளை வட்டமாகச் சூழ்ந்து சுற்றலானார்கள்.

அவர்கள் அனைவரும் அழகான பெண் கிடைத்த கொண்டாட்டத்தில் கத்திக்கொண்டு அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

சித்திரக்கன்னி எதையோ கூற வாயெடுத்தாள். ஆனால், அதற்குள் முந்திக்கொண்ட கள்வர்களின் தலைவன், “உனது மன தைரியத்தைப் பாராட்டுகிறேன். கையில் வைத்திருக்கும் வாளினைக் கைவிட்டு எங்களுடன் வந்துவிடு” என அழைத்தான்.

“நான் யார் என்று தெரிந்தால் என்னிடம் நீ பேசிக்கொண்டிருக்க மாட்டாய்.”

“நீங்கள் யாராக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். அதைப் பற்றிய கவலை எங்களுக்குத் தேவை இல்லை. கள்வர்கள் கவர்ந்து செல்லும் பொருட்கள் ஒருநாளும் திருப்பி அளிக்கப்படுவதில்லை. அதைப் போன்றுதான் நீயும்.”

சித்திரக்கன்னி அதிர்ச்சியுடன் நின்றனுகொண்டிருந்தாள்.

“இனி நீயும் எங்களது சொத்து” எனத் தெரிவித்த கள்வர்களின் தலைவன் இவளை இழுத்துச் செல்லுங்கள். பேரழகாக விளங்குகிறாள் இவள். நமது கூட்டத்திற்கு இனி இவள் தான் தலைவி. இன்று மாலைப் பொழுது இவளுடன் நான் சேரப்போகிறேன். நாளை காலை திருமணம்” எனத் தனது

கரை படிந்த பொக்கைப் பற்கள் வெளியே தெரிய தெரிவித்தவன் புரவியைத் தட்டி விட்டான்.

கள்வர்கள் அனைவரும் உற்சாகத்தில் கூக்குரல் எழுப்பலானார்கள்.

“என்னை விட்டுவிடுங்கள்” எனக் கத்தினாள் சித்திரக்கன்னி.

கள்வர்களில் ஒருவன், “எங்களைத் தாக்குவதற்கு முன் விளைவைத் தாங்கள் சிந்தித்து வந்திருக்க வேண்டும் தேவி. பெண் கிடைத்தாலே எங்களது தலைவர் விடமாட்டார். அழகான பெண்ணானத் தங்களை விட்டுவிடவா போகிறார்? எங்களுடன் வந்துவிடுங்கள். உங்களுக்கு அதுதான் நல்லது. இனி உங்களை எவராலும் காக்க இயலாது” எனத் தெரிவித்தவன் அவளது கையிலிருந்து வாளினை வாங்குவதற்கு கையை நீட்டினான்.

அப்பொழுது கையில் இருந்த வாளினால் அவனது கையை வெட்டி எறிந்த சித்திரக்கன்னி, “உயிரை இழந்தாலும் இழப்பேனே தவிர உங்களுடன் ஒரு நாளும் வரமாட்டேன்” எனத் தெரிவித்தவள் கையில் வைத்திருந்த வாளினை சுழற்றித் தற்காத்துக்கொண்டு புரவியைத் தட்டி விட்டாள்.

சித்திரக்கன்னி முரண்டுபிடிப்பதைக் கண்ட கள்வர்களின் தலைவன், “அவளது புரவியை வீழ்த்திவிட்டு அவளது கைகளைக் கட்டி இழுத்து வாருங்கள்” என்று உத்தரவிட்டான்.

சித்திரக்கன்னி கையில் வைத்திருந்த வாளினை சுழற்றி தன்னைக் காத்துக்கொண்டு முன்னேறினாள். சித்திரக்கன்னியை காயப்படுத்தக் கூடாது என்ற நோக்கில் கள்வர்கள் அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது கள்வர்களில் ஒருவன் நகர்ந்து கொண்டிருந்த புரவியின் கால்களில் ஒன்றை வெட்டி எறிந்தான். புரவி நிலை தடுமாறி குப்புற விழுந்தது.

சித்திரக்கன்னிபுரவியிலிருந்து கீழே சரிந்தாள். கீழே சரிந்தவள் கையில் வைத்திருந்த வாளினையும் தவறவிட்டிருந்தாள்.

கள்வர்கள் சிலர் அவளது கரத்தைப் பிணைக்கலானார்கள்.

சித்திரக்கன்னியின் கரம் பிணைக்கப்பட்டதும் கள்வர்களின் தலைவன் புரவியை அவளிடம் செலுத்தியவன், “என்னுடன் வா...” எனத் தெரிவித்து

தனது கையை நீட்டி அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு பயணிப்பதற்கு அவளை நோக்கிக் குனிந்தான்.

கீழே குனிந்தவன் அடுத்தகணம் சரிந்து தரையில் விழுந்தான். கீழே விழுந்தவனது கழுத்தில் கணை ஒன்று பாய்ந்திருந்தது. கள்வர்கள் அனைவரும் அதிர்ச்சியுடன் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினார்கள்.

அங்கே தொலைவில் புரவி ஒன்று கணைக்க அத்திசையை நோக்கினார்கள். அங்கே, வீரன் ஒருவன் புரவி மீது அமர்ந்துகொண்டு அதிவேகத்தில் அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். வந்தவன் ஒருகாலை புரவியின் கழுத்திலும் மற்றொரு காலை இருக்கையிலும் வைத்து அமர்ந்து கையில் நீண்ட பெரிய வில் ஒன்றைத் தாங்கிக்கொண்டு அதிவேகத்தில் வந்துகொண்டிருந்தான். அவனது புரவி வந்த வேகத்தில் அவனுக்குப் பின்புறமாக புழுதி எழுந்து புயல் போன்று காற்றில் பறந்துகொண்டிருந்தது.

அதிவேகத்தில் வந்துகொண்டிருந்தவன் கையில் வைத்திருந்த வில்லின் நாணில் கணைகளைத் தொடுத்து அடுத்தடுத்து எய்யலானான். அவன் எய்த கணைகள் அனைத்தும் சித்திரக்கன்னியைச் சூழ்ந்து நின்றன. கொண்டிருந்த கள்வர்களின் உடலின் மீது குறி தவறாமல் தாக்கின. கணைகள் தாக்கப்பட்ட அடுத்தக் கணம் கள்வர்கள் புரவியிலிருந்து கீழே விழலானார்கள்.

அதே வேளையில் கீழே கிடந்த தனது வாளினை எடுத்துக்கொண்ட சித்திரக்கன்னி புரவியிலிருந்து கீழே விழுந்த கள்வர்களின் கழுத்தில் வாளினைப் பாய்ச்சிக் கொல்லலானாள்.

கள்வர்கள் தமது வில்லில் கணைகளைத் தொடுத்து வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தவனை நோக்கி எய்வதற்குள் அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட கணைகள் அனைவரையும் கொன்றிருந்தன. புரவி வீரன் சித்திரக்கன்னியிடம் நெருங்குவதற்குள் அவளைச் சூழ்ந்திருந்த அனைத்துக் கள்வர்களும் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள்.

சித்திரக்கன்னி மட்டும் தனித்து நிற்குகொண்டிருந்தாள். அவளைச் சுற்றிலும் கள்வர்களின் உடல்கள் மட்டுமே கிடந்தன. அவர்களில் பாதி பேர் மரண வேதனையில் முனகிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது புரவிகள் அவ்விடத்தை விட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

சித்திரக்கன்னியைச் சுற்றிலும் வீழ்ந்து கிடந்த கள்வர்களின் தலைகளை புரவியின் குளம்படியால் நசுக்கியபடி புரவி வீரன் அவளை நெருங்கினான்.

புரவி வீரன், “ஆபத்து ஏதும் இல்லையே?” எனப் புன்னகையுடன் வினவினான்.

புரவி வீரனின் விழிகளையே சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், “என்னைச் சூழ்ந்த ஆபத்து தங்களது வரவால் விலகி விட்டது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“மகிழ்ச்சி தேவி” எனத் தெரிவித்தவன் தனது கையை அவளை நோக்கி நீட்டினான்.

அவள், “தங்களைப் போன்று வில் திறமை வாய்க்கப்பெற்றவரை எனது வாழ்நாளில் நான் கண்டதில்லை” எனக் கூறியபடியே அவளும் தனது கையை நீட்டினாள்.

புரவியின் மீது அமர்ந்திருந்த வீரன், “தெற்கே தமிழகத்திற்கு சென்றீர்களேயானால் என்னை விடவும் திறமை வாய்ந்த வீரர்களைத் தங்களால் காண இயலும் தேவி” எனத் தெரிவித்தபடியே அவளைத் தூக்கி தனக்கு முன் புரவியில் அமரவைத்துக்கொண்டான்.

வீரன் புரவியில் இரண்டு பக்கமும் கால்களைப் போட்டு அமர்ந்திருக்க சித்திரக்கன்னி ஒருபக்கமாக கால்களைப் போட்டபடி பக்கவாட்டில் அமர்ந்திருந்தாள். அவளது கூந்தலில் சூடியிருந்த மலரின் மனம், அவளது கூந்தலின் மனம், பயணத்தினால் அவளது உடலிலிருந்து வெளிப்பட்ட வியர்வை மனம் ஆகியவற்றை முகர்ந்து அனுபவித்தபடியே அவளது காதோரம், “தேவி, புறப்படலாமா?” என வினவினான்.

சித்திரக்கன்னி, “புறப்படலாம் வீரரே” எனத் தெரிவித்தாள்.

அடுத்தகணம் புரவியின் அடிவயிற்றைத் தட்டிவிட்டான் அவ்வீரன். புரவி இருவரையும் சுமந்துகொண்டு அதிவேகமாகச் செல்லத் தொடங்கியது. புரவி அப்பாலை நிலத்தின் வழியாக ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கும் மேலாக ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத பெருவழியின் வழியே உச்சி வெயிலில் சென்றுகொண்டிருந்தது.

எங்கே செல்ல வேண்டும் என்று புரவி வீரனும் கேட்கவில்லை. எங்கே செல்கிறோம் என்று சித்திரக்கன்னியும் கேட்கவில்லை. ஆனாலும், சித்திரக்கன்னி பாதுகாப்பாக உணர்ந்தாள்.

நெடுந்தாரம் சென்ற பிறகு அவ்வீரன், “தேவி, எங்கே செல்கிறோம் என்ற கேள்வி எழுப்பாமல் அமர்ந்திருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“எங்கே சென்றாலும் பாதுகாப்பான இடத்தை நோக்கிச் செல்கிறேன் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது வீரே.”

“முதல் சந்திப்பிலேயே என் மீது தாங்கள் கொண்டிருக்கும் பெரும் நம்பிக்கை எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது.”

சித்திரக்கன்னி எந்த பதிலையும் பேசாமல் அமைதியாக அவனுடன் பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சிறிது நேரம் சென்றபிறகு மாளிகை ஒன்றிற்கு அருகில் புரவியை நிறுத்தியவன், “இப்பகுதியில் அமைந்திருக்கும் மாளிகையில் இம்மாளிகை தான் வசதிகள் நிறைந்தது. படைத் தலைவர்கள் வரும் வேளையில் இங்குதான் தங்குவார்கள். உரிய பாதுகாப்புத் தங்களுக்கு இங்கே கிடைக்கும் தேவி” எனக் கூறியவன் அவளைக் கீழே இறக்கிவிட்டான்.

கீழே இறங்கியவள் அவனது விழிகளைப் பார்த்தபடியே, “தங்களது வேண்டுதலின் படி இறைவன் கிட்டத்தட்ட இருபது வருடங்களைக் குறைத்து இளமையானவராக மாற்றிவிட்டார் போலிருக்கிறதே?” என வினவினாள்.

புரவியின் மீது அமர்ந்திருந்தவன் பேசுவதற்கு வாயெடுத்தான். ஆனால், அதற்குள் குறுக்கிட்ட சித்திரக்கன்னி, “தோற்றத்தை மாற்றுவது பெரும் கலை. அதில் தாங்கள் தேர்ந்தவராக இருக்கலாம். ஆனால் பார்வையை ஒருநாளும் மாற்றிக்கொள்ள இயலாது. அதிலும், என் மீது

காதலுடன் நோக்கும் தங்களது பார்வையை தங்களால் மாற்றிக்கொள்ளவே இயலாது” எனத் தெரிவித்தாள்.

புரவியின் மீது அமர்ந்திருந்தபடியே அவன் புன்னகைத்தான்.

“நான் பாடலியை விட்டு நீங்கிய முதல் கிழமையிலேயே தங்களை எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், தாங்கள் காலம் கடந்து என்னைச் சந்தித்திருக்கிறீர்கள்.”

“ஆமாம் தேவி. தங்களைச் சந்திக்க வேண்டிய அவசியம் இன்று தான் ஏற்பட்டது.”

“ஒரு கேள்வி.”

“என்ன?”

“பாடலியில் என்னைச் சந்தித்த வேளையில் தலைமயிர் நரைக்கத் தொடங்கிய சற்றே முதிர்ந்தவராக தோற்றமளித்தீர்கள். இன்று இளமையானவராக தோன்றுகிறீர்கள். என்னைக் காதலுடன் நோக்கும் தங்களது கண்கள் மட்டுமே அன்றிலிருந்து இன்றுவரை மாறாமல் அதே கவர்ச்சியுடன் இருக்கிறது. எது உண்மை? அன்று என்னைச் சந்தித்த முதிர்ந்தவர் உண்மையானவரா அல்லது இன்று நான் சந்திக்கும் இளமையானவன் உண்மையானவனா?”

“அதுவும் உண்மை. இதுவும் உண்மை தேவி.”

சித்திரக்கன்னி குழப்பத்துடன் அவனை நோக்கினாள்.

அவன், “ஆமாம் தேவி. அன்று தங்களைப் பாடலியில் சந்தித்த வேளையில் தலைமயிர் நரைக்கத் தொடங்கிய இளம் கிழவனாகத் தான் இருந்தேன். தாங்கள் பாடலியிலிருந்து புறப்பட்ட நாள் தங்களை எண்ணியபடி கங்கை நதியில் மூழ்கி எழுந்தேன். இறைவன் என்னை இளமையானவனாக மாற்றி அருள் புரிந்துவிட்டான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நன்கு கதை கூறுகிறீர்கள்.”

“உண்மை சில வேளைகளில் கதையைப் போன்றுதான் தெரியும்.”

“தாங்கள் யார்?”

“நான் ஒரு நாடோடி.”

“இதை என்னை உண்மை என்று ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல்கிறீர்களா?”

“ஏற்றுக்கொள்வதும், ஏற்றுக்கொள்ளாததும் தங்களது விருப்பம் தேவி.”

“அன்று தங்களது பெயர் அந்துவஞ்செள்ளை என்று தெரிவித்தீர்கள். தங்களது உண்மையான பெயரை நான் அறிந்துகொள்ளலாமா?”

“அந்துவஞ்செள்ளை என்பதும் எனது பெயர் தான்.”

“இப்பொழுது உங்களது பெயர் அதே அந்துவஞ்செள்ளை தானா அல்லது வேறு பெயரை சூட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா?”

அந்துவஞ்செள்ளை புன்னகையுடன், “நற்கிள்ளி” என்றான்.

“தொழில்?”

“அதுதான் நாடோடி என்று தெரிவித்தேனே. ஊர் சுற்றுவதே எனது அதிமுக்கியத் தொழில்.”

“நான் இன்னும் சில தினங்கள் இங்கு, இந்த மாளிகையில் தான் தங்கியிருக்கப் போகிறேன்.”

“தேவி, இன்னும் சில தினங்கள் தாங்கள் பயணித்தால் தங்களது தோழியை அடைந்துவிடலாம்.”

“அறிவேன். ஆனாலும், நான் உடனே செல்லப் போவதில்லை.”

“ஏன்?”

“அதற்கான காரணத்தைத் தாங்களே அறிவீர்கள். தாங்கள் இன்றிரவு என்னைச் சந்திக்க விருப்பப்பட்டால் சந்திக்கலாம்.”

“இரவா?” அதிர்ச்சியுடன் வினவினான் நற்கிள்ளி.

“ஆம். இரவு என்பதால் தங்களுக்கு ஏதேனும் பிரச்சனை இருக்கிறதா?”

“எனக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனால், வீரர்கள் உள்ளே அனுமதிப்பார்களா என்று சிந்திக்கிறேன்.”

“தாங்கள் அனுமதி பெற்று உள்ளே வரவேண்டாம்.”

“பிறகு?”

“எவருக்கும் தெரியாமல் தாங்கள் உள்ளே வர வேண்டும். அதுதான் பாதுகாப்பும் கூட.”

“இரவு நேரத்தில் காவல் கெடுபிடிகள் அதிகமாக இருக்கும். எப்படித் தங்களை சந்திப்பது என்று தெரியவில்லை.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டுச் சிரித்த சித்திரக்கன்னி, “பல்லாயிரக்கணக்கான காவல் வீரர்கள் சூழ்ந்திருக்கையில் அந்துவஞ்செள்ளை எனும் இளங்கிழவனின் உருவம் கொண்டு அனைவரையும் ஏமாற்றிய தங்களால் இந்தச் சிறு மாளிகையின் காவலர்களை ஏமாற்றுவது ஒன்றும் பெரிய வேலையாக இருக்காது என்று நம்புகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டு நற்கிள்ளி அமைதியாக நிற்குகொண்டிருந்தான்.

“தாங்கள் நாடோடி அல்ல என்பதை நான் அந்துவஞ்செள்ளையின் பார்வையிலிருந்தே அறிவேன் தலைவரே. கவலை வேண்டாம் அந்த அந்துவஞ்செள்ளையை நான் மறந்துவிடுகிறேன். எனக்கு என் மீது எப்பொழுதும் காதலுடன் நோக்கும் கருணையும், காதலும் சேர்ந்த பார்வை ஒன்றே எனக்குத் தேவை. தங்களது தொழில் என்னவாக வேண்டுமானாலும், யாருக்காக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். எனக்குத் தேவை தங்களது காதல் மட்டுமே.”

அவள் கூறியதைக் கேட்டு சொற்களின்றி நிற்குகொண்டிருந்தான் நற்கிள்ளி.

“அன்று பலரைக் கொடூரமாக கொன்றுவிட்டு சென்றுகொண்டிருந்த வேளையிலும் என்னைக் கண்டதும் நட்புடன் புன்னகைத்தீர்களே, அந்தப்

புன்னகை எனக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆதலால் தான் பாடலியை விட்டுப் புறப்படும் வேளையில் தங்களிடம் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டேன். இரவு சந்திப்போம். இன்றைய இரவு மறக்கமுடியாத இரவாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இரவைக் குதூகலமாக்க நிச்சயம் தாங்கள் வருகை தருவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடியே மாளிகைக்குள் நுழைந்தாள் சித்திரக்கன்னி.

39 பேரச்சன்

பொழுது மேற்கு வானில் விழத் தொடங்கிய நேரம் முதலாகவே சித்திரக்கன்னி தனது காதலன் நற்கிள்ளியின் வருகையை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தாள். நாழிகைப் பொழுது சாமப் பொழுதுகளாக நீண்டு அவளது பொறுமையை சோதித்துக் கொண்டிருந்தது. நேரம் கடக்கக் கடக்க அவளது மனம் மட்டுமல்லாது அவளது உடலும் அவனது வருகையை எதிர்நோக்கத் தொடங்கியது. அதுவரை தனது வாழ்நாளில் அவள் அனுபவித்திராத உணர்வுகள் அவளுக்குள் எழுந்து பெருகத் தொடங்கியது. அடிவயிற்றில் இனம் புரியாத உணர்வு ஏற்பட்டு அவளை இம்சிக்கத் தொடங்கியது. இம்சையில் சிக்கிய சித்திரக்கன்னி அதிலிருந்து விடுபட விரும்பாதவளாய் விழிகளை மூடி அனுபவிக்கத் தொடங்கினாள்.

தனது மனதில் நிறைந்திருக்கும் உள்ளக்கிடங்குகளைப் பகிர்ந்துகொள்ள தனது தோழி தன்னுடன் இல்லையே என்று வருந்திய சித்திரக்கன்னியின் உள்ளம் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தது. மாளிகையை வெறுமனே சுற்றியவள் மாளிகைக் காவலைப் பார்வையிடலானாள். மாளிகையின் இரவுக் காவல் பணியைப் பார்வையிட்டு தனது அறையை நோக்கி வந்தவள் நீண்ட வில் யாழ் ஒன்று சுவரில் மாட்டியிருப்பதைக் கண்டவள் உற்சாகமானாள்.

மனக் கிடங்குகளை வெளிப்படுத்த உற்ற தோழியும் அருகில் இல்லை; எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் காதலனும் வரவில்லை என்று தவித்துக் கொண்டிருந்த சித்திரக்கன்னி வில் யாழினை எடுத்துக்கொண்டு தனது அறைக்குச் சென்றாள். நெடும் பயணத்தில் அவளது உடல் சோர்வை வேண்டி யாசித்தாலும் தனது காதலனுடன் முதல் முறை தனிமையில்

சந்திக்கப் போவதை நினைத்து மகிழ்ச்சியுடன் மடியில் கிடந்த யாழின் நாண்களை மீட்டத் தொடங்கினாள்.

அவள் யாழின் நாண்களை மீட்ட மீட்ட யாழிலிருந்து இசைப் பிரவாகம் பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கியது. காவலர்கள் அனைவரும் காவல் காப்பதை நிறுத்திவிட்டு அவளது யாழிசையில் திளைக்கத் தொடங்கினார்கள். தொடக்கத்தில் உற்சாகத்துடன் வெளிவந்துகொண்டிருந்த இசையானது காலம் செல்லச் செல்ல சோகமாக மாறத் தொடங்கியிருந்தது. அவளது யாழிசையைக் கேட்ட காவலர்களில் சிலரது விழிகளில் ஓரிரு துளிக் கண்ணீர் எட்டிப் பார்த்தது.

விழிகளை மூடி கண்ணீர் சிந்தியபடி யாழினை சோகத்துடன் மீட்டிக் கொண்டிருந்தவளின் தோளில் சுடு நீர் விழத் திடுக்கிட்ட சித்திரக்கன்னி தலைக்கு மேலே நோக்கினாள். அங்கே அவளது அறையின் விட்டத்தில் தன்னிலை மறந்த நிலையில் அமர்ந்திருந்த நற்கிள்ளி அவளது இசையோடு இயைந்து போயிருந்தான். விட்டத்தில் அமர்ந்திருத்த நற்கிள்ளியை வியப்புடன் பார்த்த சித்திரக்கன்னி, “தாங்கள் எப்பொழுது வந்தீர்கள்?” என வினவினாள்.

யாழ் மீட்டப்படுவது நிறுத்தப்பட்டதும் கண் விழித்த நற்கிள்ளி, “நீ எப்பொழுது யாழின் நரம்புகளை மீட்டத் தொடங்கினாயோ அப்பொழுதே வந்துவிட்டேன்” எனப் பதில் அளித்தபடி விட்டத்திலிருந்து சத்தம் வராமல் தரையில் குதித்தவன் சாளரத்தின் அருகே சென்று திரைச் சீலையை முற்றிலும் விலக்கிவிட்டான்.

மாளிகையின் மேல் தளத்தில் அமர்ந்திருந்த அவர்களது அறைக்குள் குளிர்ந்த காற்று வேகமாக உள் நுழைந்தது. சாளரத்தின் வழியே தெரிந்த வானில் விண்மீன் கூட்டங்கள் நிறைந்து காணப்பட்டன. ஒரு ஓரமாக பிறைத் திங்கள் தோற்றமளித்தது. தனக்கு முன் விரிந்திருந்த அழகிய காட்சிகளை சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நற்கிள்ளி நின்கொண்டிருந்த சித்திரக்கன்னிக்கு முன் மண்டியிட்டான்.

மாவீரனான நற்கிள்ளி தனக்கு முன் மண்டியிடுவதைக் கண்டதும் சித்திரக்கன்னி பதறினாள். அவனிடம், “மாவீரனான தாங்கள் ஒரு பேதைப்

பெண்ணிற்கு முன்னால் மண்டியிடுவதா?” எனத் தெரிவித்தபடியே அவளும் அவனுக்கு முன் மண்டியிட்டாள்.

இருவரது விழிகளும் ஒன்றையொன்று நோக்கியபடி மிகவும் நெருக்கமாகக் காணப்பட்டன. அப்பொழுது நற்கிள்ளி, “நான் எனது இளவரசர் வெற்றிவேல் சென்னி ஒருவருக்கு மட்டுமே மண்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். எனது தந்தைக்கு முன் கூட மண்டியிட்டது இல்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

சித்திரக்கன்னி அவனை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது நற்கிள்ளி, “அந்துவஞ்செள்ளையாக இந்திரசேனையின் தேவிக்கு முன் ஒருமுறை மண்டியிட்டேன்” என்றான்.

“இப்பொழுது காதலனாக எனக்கு முன் மண்டியிட்டிருக்கிறீர்கள். அப்படித் தானே?”

“ஆமாம்.”

“மாவீரர்கள் எப்பொழுதும், எவருக்கு முன்னும் மண்டியிடக் கூடாது. உங்களை விடவும் வீரம் மிகுந்த ஒருவருக்கு முன் மண்டியிடுவதில் தவறில்லை” எனத் தெரிவித்தவள் அவனை எழுப்பி பஞ்சணையில் அமரவைத்து அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்தாள்.

சித்திரக்கன்னியிடம் நற்கிள்ளி, “உனது இசை என்னை அடிமையாக்கிவிட்டது. நான் என் செய்வேன். நரை திரளத் தொடங்கிய இளங்கிழவனாக விளங்கிய காலத்திலேயே என்னை உன் இசை கட்டிப்போட்டு விட்டது. நீ மீட்டும் யாழ் இசை என்னைக் காலங்களைக் கடந்தும் பயணிக்கவைக்கிறது. நீ யாழின் நரம்புகளை மீட்டுகையில் எனது உடல் நரம்புகளும் சேர்ந்து மீட்டப்படுகின்றன. அனைத்தையும் மறந்துவிடுகிறேன் நான். என்னை இசை மட்டுமே நிறைத்துவிடுகிறது” எனத் தெரிவித்தவன் அவளது கைகள் இரண்டையும் எடுத்துத் தனது விழிகளில் ஒற்றிக்கொண்டான்.

அவள் மகிழ்ச்சியுடன் தனது உள்ளங்கையால் அவனது முகத்தைப் பற்றினாள். அவளது உள்ளங்கை வெளிப்படுத்திய குளிர்ச்சி அவனுக்கு இதமாகக் காணப்பட்டது.

அப்பொழுது நற்கிள்ளி, “யாழினை வாசிக்கத் தொடங்கிய வேளையில் நீ குதூகலமாக வாசித்தாய். யாழிசையும் உற்சாகமாக, மகிழ்ச்சியாக வெளிப்பட்டது. ஆனால், காலம் கடக்கக் கடக்க உனது யாழிசையில் சோகம் குடிக்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டதே, ஏன்?” என வினவினான்.

“தங்களது வரவை எதிர்பார்த்து வாசிக்கத் தொடங்கியதால் தொடக்கம் உற்சாகமாக இருந்தது.”

“பிறகு?”

“இனி நடக்கவிருக்கும் பெரும் போரைப் பற்றி மனம் நினைக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அதன் விளைவுகள் எனது மனதிற்குள் நிழலாடத் தொடங்கின. அப்பொழுது தங்களது நினைப்பும் வந்துவிட்டது. ஆதலால் தான் உற்சாகத்துடன் வாசிக்கத் தொடங்கிய யாழிசை சோகமாக முடிந்தது.”

“என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது?”

“நீங்கள் யார் என்று இதுவரைத் தாங்கள் என்னிடம் உண்மையைக் கூறவில்லை. ஆனாலும், நான் யூகிக்கிறேன். தங்களது வீரம், நெடும்பயணம் ஆகியவைத் தாங்கள் சாதாரண நாடோடியாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்று கருதுகிறேன் நான். ஏதோ காரணத்திற்காக தாங்கள் என்னிடம் சிலவற்றை மறைக்கிறீர்கள். அதைப் பற்றிய கவலை எனக்குத் துளியளவும் இல்லை. நான் எங்கிருந்தாலும் என்னைத் தேடி வருவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.”

“நிச்சயமாக வருவேன்” என அவளது விழிகளைப் பார்த்தபடியே தெரிவித்தான் நற்கிள்ளி.

“தங்களது பெயர் நற்கிள்ளி என்று அறிவேன். தங்களது நாடு?”

நற்கிள்ளி புன்னகையுடன், “அழுந்தூர்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அழுந்தூர் எங்கே இருக்கிறது?”

“அழுந்தூரைப் பற்றியும், அதன் மன்னரைப் பற்றியும் உனது தந்தை கூறி நீ கேட்டதில்லையா?”

“நான் அரசியல் விவகாரங்களில் அதிகம் தலையிடுவதில்லை. தந்தை பழி உணர்ச்சியோடு அழுந்தூர் பற்றி சில வேளைகளில் பேசியிருக்கிறார். நான் என்ன என்று கேட்டுக்கொண்டதில்லை. ஆதலால் அதைப் பற்றிய கவலை எனக்குத் துளியளவும் இல்லை.”

“சரி. அழுந்தூர், சோழ மன்னருக்கு அடங்கிய சிற்றரசு.”

“ம்ம்ம்...” எனச் சோகத்துடன் தலையை ஆட்டினாள் சித்திரக்கன்னி.

அறையில் இரண்டு திசைகளிலும் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்குகளிலிருந்து வெளிப்பட்ட செந்தீ வெளிச்சத்தில் சித்திரக்கன்னி பேரழகுடன் விளங்கினாள். அவளது முகத்தைப் பார்த்தபடி, “உனது முகம் எதற்காக அடிக்கடி சோகமாக மாறிவிடுகிறது?” என வினவினான்.

“நீங்கள் தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவராக இருக்கிறீர்கள். மோரியப் பெரும்படை விரைவில் தென்னாட்டைத் தாக்கப் போகிறது. அதில் தங்கள் ஊரைச் சேர்ந்த படைகள் எப்படி அழியப் போகிறது என்று நினைக்கையில் தான் எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது.”

“நமக்குள் முதல் சந்திப்பு கூட இன்னும் முழுவதுமாக நிறைவடையவில்லை. அதற்குள் எனது நாட்டைப் பற்றிக் கவலைப் படத் தொடங்கிவிட்டாய்?”

“மனதைப் பரிமாற்றிக்கொள்ள ஒரு பார்வை போதாதா ஒற்றரே. முதல் சந்திப்பு வேறு வெற்றிகரமாக நிறைவடைய வேண்டுமா?”

“ஒற்றரா?”

“ஆமாம். எனது உள்மனது தங்களைப் பாடலியை வேவுபார்க்க வந்த ஒற்றராகவே எண்ணுகிறது.”

நற்கிள்ளி எந்தவித முகபாவத்தையும் வெளிப்படுத்தாமல் புன்னகைத்தான். பிறகு, “இந்த ஒற்றன் யாராக இருந்தாலும் உனக்குப் பிடிக்குமா?” என வினவினான்.

“நீங்கள் யாராக வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டுப் போங்கள். அதைப் பற்றிய கவலை எனக்கு இல்லை. போர்க்களத்தில் நின்று எதிரிகளைக்

கொன்று குவித்துக் கொண்டிருக்கும் சூழலில் என்னைக் காணவேண்டி வந்தாலும் இப்பொழுது தங்களது பார்வை எப்படி கருணையும், காதலும் நிரம்பி வழிகிறதோ, அப்படியே தாங்கள் என்னை நோக்க வேண்டும். நான் எதிர்பார்ப்பது இதைத் தான். தங்களது பரிபூரண பேரன்பை ஒன்றைத் தவிர எனக்கு வேறென்ன தேவையாக இருக்கப் போகிறது?”

“ஒரு வேளை நான் உனது குடும்பத்திற்கு அரசியல் எதிரியாக இருக்கும் பட்சத்தில்?”

“அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவள் நான். தந்தையே எதிர்த்தாலும் எனது முடிவிலிருந்து பின்வாங்க மாட்டேன்.”

“உனது ஆருயிர்த் தோழி இந்திரசேனை எதிர்த்தால்?”

சித்திரக்கன்னி தயக்கமடையத் தொடங்கினாள்.

“அப்படிப்பட்ட சூழல் ஒருநாளும் வராது. எனது நலன் விரும்பி தேவி இந்திரசேனை. ஆதலால் நான் வருத்தப்படும் அளவிற்கு எந்த வித மோசமான முடிவையும் தேவி எடுக்கமாட்டார். எனது தந்தையே எதிர்த்தாலும் தேவியின் ஆதரவு எனக்குக் கிடைக்கும் என்று கருதுகிறேன் நான்.”

“அப்படி நடந்தால் எனக்கு மகிழ்ச்சி தான். ஆனால்...” எனத் தயங்கினான் நற்கிள்ளி.

“என்ன தயக்கம்?”

“தயக்கத்திற்கான காரணம் இருக்கிறது?”

“அதைத்தான் என்ன என்று வினவினேன்?”

“ஒருவேளை உனது காதலனான நான் ஏற்கனவே நண்பன் தங்கையின் மீது மனதைச் செலுத்தியவானாக இருந்து, அவள் அவனது வருகைக்காகக் காத்திருப்பதை அறிந்த பிறகும் நீ என் மீது இதே அன்பை வெளிப்படுத்துவாயா?”

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் சித்திரக்கன்னி ஒருகணம் அதிர்ச்சி அடைந்தாள். பிறகு, “தங்களது வருகையை எதிர்பார்த்து காத்திருப்பது யார்?”

“மிஞ்லி.”

“அரச குலப் பெண்ணா?”

“இல்லை.”

“பிறகு?”

“ஆநிரைகளை மேய்த்து உழவுத் தொழில் பார்க்கும் பெண்.”

“கொடுத்துவைத்தவள் அவள். வாழ்வை வாழத் தெரிந்தவள்.”

நற்கிள்ளி எந்த பதிலையும் தெரிவிக்காமல் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “நான் புறப்படுவதற்கு முன் எனது தந்தையும், வஜ்ரதத்தரும் பேசியபோது நான் ஒட்டுக்கேட்டேன்” என்றாள்.

“அந்தப் பழக்கம் கூட இருக்கிறதா?”

“அவசியம் நேரும் சமயங்களில்.”

“என்ன பேசிக் கொண்டார்கள் அவர்கள்?”

“முதலில் வஜ்ரதத்தரின் மகனுக்கு என்னைப் பேசினார்கள்.”

“ஆமாம், கேள்விப்பட்டேன்.”

“வருணன் இறந்துவிட்டதால் இப்பொழுது வஜ்ரதத்தன் என்னை மணக்க வேண்டும் என்று தந்தையிடம் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்.”

“அதற்கு, சித்ராஞ்சகர் தெரிவித்த பதில் என்ன?”

“அவர் தீர்க்கமாக மறுக்கவில்லை. போர் முடிவடையட்டும். பிறகு இதைப் பற்றி இந்திரசேனை தேவியிடம் விவாதித்து முடிவெடுக்கலாம் என்று வஜ்ரதத்தனுக்கு நம்பிக்கையாகவே பதில் அளித்தார்.”

“வருத்தம் தரக்கூடிய செய்தி தான்.”

“இதே போன்று பல அரசியல் திருமணங்கள் நடந்திருக்கின்றன. தந்தை, எனது முடிவே இறுதி முடிவு என்று தெரிவித்தாலும் அவர்கள் முடிவெடுத்த பிறகு எனது கருத்தை ஒருவர் கூட கேட்கப் போவதில்லை.”

“அனைத்து அரசியல் திருமணங்களும் இப்படித்தான் நடக்கின்றன.”

“ஆமாம்.”

“நீ மிஞ்லியைப் பற்றி எதுவும் தெரிவிக்கவில்லையே?”

“இதில் நான் கருத்து தெரிவிக்க என்ன இருக்கிறது? அந்தப்புரத்தில் நிறைந்திருந்த நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் பேரரசர் பிந்துசாரனின் மனைவியாக இருந்தார்கள். தற்பொழுது அசோகருக்கு அரசியல் ரீதியாக நடந்த திருமணங்கள் மட்டுமே ஆறு. இது மட்டுமல்லாமல் அவர் நகர்வலம் எப்பொழுதெல்லாம் செல்கிறாரோ, அப்பொழுதெல்லாம் அவரது விழிகளில் தென்படும் பேரழகிகளை அவர் கவர்ந்து சென்று விடுவார். அப்படித்தான் அவரது மகன்களும் இருக்கிறார்கள். பெண்ணின் விருப்பத்தை எவருமே இங்கு மதிப்பவர்கள் இல்லை. இந்திரசேனை தேவிக்கு நெருங்கிய தோழியாக இருப்பதால் ஓரளவிற்கு என்னால் சுயமாக முடிவெடுக்க முடிகிறது. இல்லையேல், இந்நேரம் எந்தக் கிழவனுக்காவது என்னை மணமுடித்துக் கொடுத்திருப்பார்கள். மிஞ்லியைப் பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை” எனத் தெரிவித்தவள், “என்னைப் பற்றி அவள் என்ன நினைப்பாள் என்ற கவலை தான் எனக்குள் நிறைந்திருக்கிறது” என்றாள்.

நற்கிள்ளி வார்த்தைகள் ஏதுமின்றி அமைதியாக அவளது முகத்தையே மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனிடம், “ஆயிரம் பெண்களுக்கு மத்தியில் நான் நின்றாலும் தங்களது காதல் பார்வை என்மீது மட்டுமே விழ வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

அவளது முகத்தைத் தன் உள்ளங்கையில் ஏந்திய நற்கிள்ளி, “எப்பொழுது நான் செய்த தவம் இது என்று தெரியவில்லை. நீ தெரிவித்த இதே பதிலைத் தான் அன்று அவள் தெரிவித்து என்னை அனுப்பி வைத்தாள். அதே பதிலைத் தான் இன்று நீயும் கூறுகிறாய்” என்றான்.

“எனக்குத் தெரியும். போரில் எத்தனைப் பேரைக் கொள்கிறோம் என்பதையும் பஞ்சணையில் எத்தனைப் பெண்களை வீழ்த்துகிறோம் என்பதைப் பொறுத்துமே தற்பொழுது ஆடவர்களின் வீரம் தீர்மானிக்கப் படுகிறது. தங்களைப் போன்ற மாவீரர்கள் ஓரிரு பெண்களுடன் வாழ்வதே அரிது.”

நற்கிள்ளி புன்னகைத்தான். “காதல் என்பது ஒரு பெண்ணுடன் வருவதே மட்டுமே என்று கட்டுக்கோப்புடன் இருந்திருந்தேன். உனது அழகு, உனது யாழிசை ஆகியவை என்னை உன்னை நோக்கி இழுத்துவிட்டது. வீரம் என்பது காதலியுடன் எப்படி வாழ்கிறோம் என்பதைப் பொறுத்ததே தவிர, எத்தனைக் காதலிகள் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்தது அல்ல. இப்பொழுது உன் மீது எப்படிக் காதலை செலுத்துகிறேனோ அப்படியே எதிர்காலத்திலும் செலுத்துவேன்.”

அமர்ந்திருந்த சித்திரக்கன்னி எழுந்து சென்று சாளரத்திற்கு அருகில் நிற்கலானாள்.

அவள், “எனக்கு அச்சமாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“எதற்காக இப்பொழுது அச்சப்படுகிறாய்?”

“பெரும் போரை எண்ணித்தான் கலங்குகிறேன் நான்.”

“போரின் முடிவைப் பற்றி கலங்குகிறாயா?”

“இல்லை.”

“பிறகு?”

“மோரியப் படையினரிடமும், தேவி இந்திரசெனையிடமும் சிக்கி தென்னகப் படை எப்படி அழியப் போகிறது என்பதை நினைக்கையிலேயே எனக்கு உள்ளம் பதறுகிறது. அப்போரின் முடிவில் எத்தனைப் பேர் பிழைக்கப் போகிறார்கள் என்று தெரியவவில்லை.”

“எனக்கும் வருத்தமாகத் தான் இருக்கிறது.”

“மாவீரனான தாங்கள் போரைக் கண்டு வருத்தமடையக் கூடாது.”

அப்பொழுது சிரித்த நற்கிள்ளி, “நான் வருத்தப்படுவது தென்னகப் படையை நினைத்து அல்ல” எனத் தெரிவித்தான்.

“பிறகு?”

“தென்னகப் படையிடம் சிக்கி மோரியப் படை எப்படி, எந்தவிதத்தில் அழியப் போகிறது என்பதை நினைத்தால் தான் எனக்கு வருத்தமாக

இருக்கிறது.”

“நீங்கள் பத்து வீரர்களை ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் குறைவான நேரத்தில் கொன்று வெற்றி பெற்றுவிட்டீர்கள் என்பதற்காக மொத்த மோரியப் படையையும் குறைத்து மதிப்பிட வேண்டாம். மோரியப் படையையும், அதனை வழிநடத்தப் போகும் இந்திரசேனை தேவியைப் பற்றியும் தாங்கள் அறிந்திருக்க மாட்டீர்கள். தாங்கள் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் சொற்பமானவைகளே. தேவிக்கு சிறு வயதிலிருந்தே நான் தோழி. அனைத்தையும் அறிவேன் நான். பாடலியை சந்திரகுப்த மோரியன் மூலம் கைப்பற்றிய சாணக்கியரை விடவும் தேவி இந்திரசேனை அறிவிலும், ஆற்றலிலும் வல்லவள். குமரி வரைக் கைப்பற்றி மோரியக் கொடியைப் பறக்க விட வேண்டும் என்று கனவில் இருக்கிறார். ஆணாகப் பிறக்க வேண்டியவர், தவறி பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டார்.”

நற்கிள்ளி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“தாங்கள் அறிவீர்களா என்று தெரியாது, பாடலியில் அந்துவஞ்செள்ளையாக நுழைந்த தங்கள் மீது தேவிக்கு சிறு சந்தேகம் இருந்தது.”

நற்கிள்ளி அதிர்ச்சியுடன் அவளை நோக்கினான்.

“ஆனால், படையைப் பிரித்து அனுப்பினால் வெற்றி பெற்றுவிடலாம் என்ற தங்களது யோசனை பிடித்துப் போனதால் நீங்கள் தப்பித்தீர்கள். இல்லையேல், பேரரசரின் இளைய மனைவியின் கிளியை நோக்கி குறுவாளை எறிந்த கணமே நீங்கள் கொல்லப்பட்டிருப்பீர்கள்.”

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சி அடைந்த நற்கிள்ளி பாடலியில் செய்த ஒரே தவறு அது என்று நினைத்து தன்னை நொந்துகொண்டான். அப்பொழுது சித்திரக்கன்னி, “எப்படித்தான் மாறுவேடம் புனைந்து தன்னை மறைத்துக் கொண்டாலும் ஏதாவது ஒரு தருணத்தில் நமது இயல்பு வெளிப்பட்டுவிடும். நீங்கள் பாடலியில் மூன்று தவறுகளை செய்திருக்கிறீர்கள்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“என்னென்ன?”

“என்னைக் காதலுடன் நோக்கியது முதல் தவறு.”

“இரண்டாவது?”

“தேவிக்கு முன் குறுவாளை வேகமாக எறிந்து கிளியைக் கொன்றது.”

“முன்றாவது?”

“எதிர்த்த பத்துபேரைக் கொடுரமாகக் கொன்றது. மோரிய வீரர்களைக் கொன்ற பிறகும் சுதந்திரமாக உங்களால் எப்படி உலாவ முடிந்தது என்று என்றாவது சிந்தித்திருக்கிறீர்களா?”

“இல்லை.”

“நான் கூறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவள் தனக்கு அருகில் நிற்குகொண்டிருந்த நற்கிள்ளியை விண்மீன்களின் வெளிச்சத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு, “தாங்கள் தெரிவித்த யோசனை தேவிக்கு மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது. ஆதலால் தங்களுக்கு வேண்டிய அனைத்து வசதிகளையும் செய்துகொடுக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டுவிட்டே சென்றார். அவந்தியில் குணாளனைச் சந்தித்த வேளையில் தாங்கள் உண்மையைக் கூறாமல் வந்துவிட்டதால் தங்களின் மீது அவன் கடும் கோபத்தில் இருந்தான்” என அவள் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில், “அதனால் தான் என்னை நேரடியாக தாக்க முடியாது என்று அறைகூவல் விடுத்து வீரர்களின் உதவியுடன் கொலை செய்ய முயற்சித்தானா?” என வினவினாள்.

“ஆமாம். தேவியின் கட்டளை தான் தங்களை கவசம் போன்று பாடலியில் காத்துக்கொண்டிருந்தது.”

நற்கிள்ளி அமைதியாக நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

“தாங்கள் தெரிவித்த யோசனையை இந்திரசேனை தேவி செயல்படுத்தக் கட்டளையிட்டுவிட்டார்.”

“என்ன யோசனை?”

“படையைப் பிரிக்க வேண்டும் என்ற யோசனை தான். மோரியப் படை கலிங்கத்தின் வடவெல்லை மகாநதியை விரைவில் அடைந்துவிடும். கலிங்கம்

வீழ்ந்த பிறகு படை தெற்கு நோக்கி நிச்சயம் முன்னேறும். அதே வேளை வஜ்ரதத்தனும் படையெடுத்து துளு நாட்டைத் தாக்கிக் கைப்பற்றப் போகிறான்.”

“.....”

“இந்த முறை தென்னாட்டுப் போர் மிகவும் கொடுமையாக இருக்கப் போகிறது என்று தேவி கருதுகிறார்.”

“ஆமாம்.”

“ஆதலால் தான் இளவரசர்களில் குணாளரைத் தவிர வேறு யாரும் கலிங்கப் போரில் பங்குகொள்ள வரவில்லை. அனைவரும் தென்னாட்டுப் போரில் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பாடலியிலேயே தங்கியிருக்கிறார்கள். போர் மிகவும் கொடுமையானதாக இருக்கப் போகிறது.”

“ஆமாம். கொடுமையாகத் தான் இருக்கப் போகிறது.”

“தமிழகத்தை நினைத்தால் எனக்குக் கலக்கமாக இருக்கிறது.”

“எனக்கும் தான்.”

“போரைத் தவிர்க்க ஒரே வழி தென்னாட்டு மூவேந்தர்கள் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு மோரியரின் மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொள்வது தான்.”

அப்பொழுது உரக்கச் சிரித்தான் நற்கிள்ளி.

அவனது சிரிப்பைக் கண்டு பதறிய சித்திரக்கன்னி, “சற்றே பொறுமையாக சிரியுங்கள். சிரிப்பைக் கேட்டு யாராவது வந்துவிடப் போகிறார்கள். பிறகு நிலைமை சிக்கலாகிவிடும்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“நான் கலக்கமாக இருக்கிறது, வருத்தமாக இருக்கிறது என்று தெரிவித்தது தமிழப் படையை நோக்கி அல்ல” என அவளது விழிகளை நோக்கியபடி தெரிவித்தான்.

“பிறகு?”

“மோரியப் படையை எண்ணி வருந்தினேன்.”

“மோரியப் படையின் வலிமையை அறியாமல் பேசுகிறீர்கள் தாங்கள்?”

“நீ தென்னாட்டுப் படையின் வலிமையைப் பற்றி அறியாமல் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாய்.”

“மோரியப் படையை இந்த முறை இயக்குவது இந்திரசேனை என்பதை மறக்காமல் பேசுங்கள். தந்திரத்திலும், அறிவிலும் தேர்ந்தவள் தேவி இந்திரசேனை.”

“இருக்கட்டும். ஆனால், கரும்பெண்ணை நதிக்குத் தெற்கே மூவேந்தர் படைக்குத் தலைமை தாங்கிக்கொண்டு காவல் இருப்பது யார் என்று தெரிந்தால் நீ இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்க மாட்டாய்.”

“மூவேந்தர் தமிழ்ப் படைகளுக்குத் தலைமை ஏற்பது யார்?”

“சோழ இளவரசர் வெற்றிவேல் சென்னி.”

“வெற்றிவேல் சென்னி?”

“ஆமாம்.”

“பெரிய வீரரா அவர்?”

“ஆமாம். மோரிய இளவரசர்கள் அவனது தந்தையைப் போன்று பாடலியிலேயே தங்கிவிடுவது நல்லது என்று கருதுகிறேன் நான்.”

“போர்க் களத்திற்கு வந்தால்?”

“ஒருவன் கூட உயிருடன் தனது காதலிகளைத் தழுவுவதற்காகச் செல்லமாட்டார்கள்.”

“.....?”

“சோழ இளவரசர் சென்னி அனைவரையும் கொன்றே அனுப்பி வைக்கப் போகிறார்.”

“மோரிய படை வீரர்கள் மற்றும் படைத் தலைவர்களிப் பற்றி முழுவதும் அறியாமல் தாங்கள் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள்.”

“மோரியப் படை இளவரசர் சென்னியைப் பற்றி அறியாமல் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. அவரிடம் சிக்கி மோரியர்கள் எப்படி அழியப் போகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை எனக்கு.”

“சோழ இளவரசர் சென்னியைப் பற்றிக் கூறுங்கள்.”

“அசுரர்களைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறாயா?”

“கதைகளில் கேட்டிருக்கிறேன்.”

“தெற்கே சென்றால் தெரிந்துகொள்வாய்.”

“தெற்கே???”

“ஆமாம். சென்னி கரும்பெண்ணை நதிக்குத் தெற்கே பேரகரனாய் நின்று காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். மாபெரும் வீரர் அவர். 1 நாவலந்தீவின் மாபெரும் வீரர்” எனக் கூறிக்கொண்டே சென்னி காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த தெற்கு திசையை நோக்கி ஒருகாலை மண்டியிட்டு வணங்கினான்.

அவனது செயலை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த சித்திரக்கன்னி, “அவர் காவல் காத்துக்கொண்டிருக்கும் தேற்குத் திசையை நோக்கி வணங்குகிறீர்கள் என்றால் அவரது வீரம் எப்படிப்பட்டது என்பதை என்னால் உணர முடிகிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“ஆமாம். பெரும் வீரர் அவர். அவரை எதிர்த்து அவருக்கு முன் வாளினை உயர்த்தினால் மரணம் ஒன்றையே யாசகமாய் பரிசளிப்பார். அவரது விழிகளில் விழும் பெண்கள் அவரை வேண்டாம் என்று ஒருநாளும் மறுக்க மாட்டார்கள். அவ்வளவு பேரழகு வாய்ந்தவர் அவர். அவருக்குத் தெரிந்தது இரண்டே இரண்டு தான்.”

“என்னென்ன?”

“தமிழர்கள் காதலையும், வீரத்தையும் போற்றுவவர்கள். சென்னி எதிர்ப்பவர்கள் அனைவரையும் கொன்று வீரத்தையும், விழிகளில் தென்படும் பெண்கள் அனைவரையும் கவர்ந்து காதலையும் செலுத்துபவர்.”

“அப்படியெனில் அவர்?”

“தமிழகத்தைக் காப்பதற்காக அவர் எல்லையில் நிறுத்தி வைக்கப்படவில்லை. சோழ தேசத்து ஆடவர்களின் உயிரையும், சோழ தேசத்துப் பெண்களையும் அவரிடமிருந்து காக்கவே அவரை நாடுகத்தியிருக்கிறார் சோழ மன்னர் இளம்பெருஞ்சென்னி.”

“கேட்கவே பயங்கரமாக இருக்கிறது.”

“எதிர்காலத்தில் நீ அவரை சந்திக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டால் தவிர்த்துவிடுவது நல்லது.”

“ஏன்?”

“அதற்குப் பிறகு நீ நீயாக இருக்கமாட்டாய். உனது தோழி இந்திரசேனையாக இருந்தாலும் அதே நிலை தான்.”

சித்திரக்கன்னியின் உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. அதே நடுக்கத்துடன், “அந்தப் பேரரசுரை நினைத்தாலே எனது உடல் நடுங்குகிறது” எனத் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது நற்கிள்ளி, “இன்றைய இரவைக் குதூகலமாக மாற்றலாம் என்று கூறி அழைத்துவிட்டு இப்படி அரசியல் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாயே?” என வினவியபடி அவளது நடுக்கத்தை அகற்றுபடி அவளைப் பின்னாலிலிருந்து அணைத்தான்.

முதல் முறை ஆடவன் ஒருவனது உடல் தீண்டலை அனுபவித்த சித்திரக்கன்னி நாணத்தில் விழிகளை மூடிக்கொண்டாள். அவளது உடலெங்கும் ஒருவித இன்பம் பரவி அவளுக்கு பரவசத்தை அளிக்கத் தொடங்கியது. விழிகளை மூடி அவனது தழுவலை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த சித்திரக்கன்னியின் முகத்தோடு தனது முகத்தை சேர்த்துவைத்துக்கொண்ட நற்கிள்ளி அவளது வயிற்றைத் தடவினான்.

சித்திரக்கன்னி நாணத்தில் நெளிந்தாள். பிறகு அவள் வானத்தைப் பார்த்தபடியே, “எனக்கு எதிர்காலத்தில் நடக்கப்போவது அனைத்தும் இப்பொழுதே தெரிகின்றது” எனத் தெரிவித்தாள்.

“என்னென்ன தெரிகின்றன?”

“மோரியப் படை கலிங்கத்தை நோக்கி முன்னேறுகின்றன. போர் முடிந்ததும் மோரியத் தூதுவர்கள் மொழி பெயர் தேயத்திற்கும், துளு நாட்டிற்கும் அனுப்பப்படுவார்கள். இதே நேரத்தில் வஜ்ரதத்தன் பெரும் படையுடன் துளு நாட்டைத் தாக்கப் போகிறான்” என அவள் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அவளை மேலும் சற்றே இறுக்கமாக அணைத்த நற்கிள்ளி, “எதிர்காலத்தில் நடக்கப்போவதை முன்பே அறிந்துகொண்டால் எதிர்பார்ப்பு குறைந்துவிடும். எனது பயணம் துளு நாட்டில் தொடங்கியது. இந்தப் பயணமும் அங்கேயே முடிவடையட்டும். அதற்கு இடையில் நாம் நமது பயணத்தைத் தொடங்குவோமா?” என அவளது காதோரம் கிசுகிசித்தவன் அவளது வயிற்றைத் தடவிக்கொண்டிருந்த தனது கைகளை கீழ் வயிறை நோக்கிக் கொண்டு சென்றான்.

அவள் நாணத்தில் நெளிந்தபடி, “எப்படித் தொடங்குவது?” என வினவினாள்.

அப்பொழுது அவளது காதோரம் அவன் எதையோ அவள் மட்டும் கேட்கும்படி தெரிவித்தான்.

அவள், “ச்ச்ச்ச்ச்சீ” எனத் தெரிவித்தவள் தலையைக் குனிந்துகொண்டாள்.

அவன் அவளது முகத்தை உயர்த்தி அவளது விழிகளை
நோக்கினான்.

“நீங்கள் மிகவும் மோசமான பேர்வழி” எனத் தெரிவித்தாள்.

“ஆமாம். காதலியுடன் தனித்திருக்கையில் நான் கொஞ்சம் மோசமாகத் தான் செயல்படுவேன்” எனத் தெரிவித்தபடி அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று கட்டிலில் கிடத்தி அவள் மீது படர்ந்தான்.

அவள் நாணத்தில் தனது இரண்டு கைகளாலும் அவள் தற்காத்துக்கொண்டாள். அவனது ஓரிரு முயற்சிக்குப் பிறகு அவள் விட்டுக்கொடுக்க நற்கிள்ளி தனது விருப்பப்படி முதல் முத்தத்தை அவளுக்குக் கொடுத்தான்.

அவளது உடல் சிலிர்த்து அடங்கியது.

அவன் தொடர்ந்து முத்தமிட அவள் நாணத்தை இழக்கத் தொடங்கினாள். முடிவில் இருவரும் தம்மை இழந்து அந்த இரவைக் குதூகலமாக்கினார்கள்.

அடிக்குறிப்பு :

1. நாவலந்தீவு – இமயத்திற்கும், குமரிக்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பரப்பிற்கு **நாவலந்தீவு** என்று பெயர். சம்பாபதி தெய்வமமானது நாவல் மரத்தின் கீழ் பாரதத் துணைக்கண்டம் முழுதும் காவல் காக்க தவமிருந்தமையால் இத்தகைய பெயர் வழங்கப்பெற்றது.

இதனை வடமொழியில் **ஜம்புத்வீபம்** என்று குறிப்பிடுவார்கள்.

40 மிஞிலியனின் செய்தி

பா டலியிலிருந்து புறப்பட்ட வஜ்ரதத்தன் வணிகப் பெருவழி வழியே அவந்தி, பரிகச்சம், பைத்தான் பட்டினத்திற்குச் சென்று தேர்ந்த வில், வாள் மற்றும் வேல் வீரர்களைக் கொண்ட காலாட்படை, யானைப் படை, புரவிப் படை, தேர்ப் படை ஆகியவற்றைத் திரட்டிக்கொண்டு துளு நாட்டை நோக்கி முன்னேறினான். பெரும்படைக்கு முன்னே நூற்றுக்கணக்கான முன்னோடி வீரர்களை அனுப்பி வைத்து வணிகர்கள் உருவில் படை புறப்பட்டுவிட்டதை தெற்கு நோக்கி செய்தி அனுப்பிய தென்னாட்டு வணிகர்களையும், ஒற்றர்களையும் அழித்து எவரும் அறிய முடியாதபடி விரைவாகவும், இரகசியமாகவும் பயணிக்கலானான்.

பின்னால் வரும் பெரும்படைக்கு வேண்டியவற்றை முன்னோடிகள் செய்து முடித்திருந்தார்கள். ஆதலால், அடர்ந்த வனத்தைக் கடந்தும், உயர்ந்த மலைச் சிகரங்களைக் கடந்தும் மோரியப் படை எந்தவித சிரமும் இல்லாமல் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. கரடுமுரடான பகுதிகளை வெட்டிச் சீர்படுத்தி புரவித் தேர்கள் செல்வதற்கு வழி ஏற்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்து முன்னேறினார்கள். அவர்கள் சென்றுகொண்டிருந்த பாதையில் குறுக்கிட்ட விளை நிலங்கள் அனைத்தும் யானைகளாலும், புரவிகளாலும் அழிக்கப்பட்டன. யானைகளும், புரவிகளும் குடித்து குளங்கள் அனைத்தும் வறண்டு போயின.

கோதாவரி, பீமா நதி, கரும்பெண்ணை நதி ஆகியவற்றைக் கடந்து மோரியரின் கடைக்கோடி தென் எல்லையை அடைந்திருந்தார்கள். அதுவரை சஃயாத்ரி மலைத் தொடரின் கிழக்குச் சரிவிலேயே பயணித்தவர்கள் சஃயாத்ரி மலையைக் கடப்பதற்கு ஆயத்தமானார்கள். சஃயாத்ரி மலைச் சிகரங்களில்

பெரும் மழை பொழிந்து கொண்டிருந்ததால் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து மலைச் சரிவிலிருந்து வழிந்துகொண்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்து மோரிய வீரர்கள் தயங்கினாலும் பிறகு மோரியரின் எல்லைப் பகுதியில் வசித்துக்கொண்டிருந்த இளம்பல் கோசரது துணையைப் பெற்று சஃயாத்ரி மலையைக் கடக்க முயற்சிக்கலானார்கள்.

இளம்பல் கோசர் வழிகாட்டியபடி சென்றுகொண்டிருந்தார்.

முன்னே சென்ற படையினர் வனத் தாவரங்களை வெட்டியும், மலைகளை வெட்டி சீர்படுத்தி பாதையமைக்க பின்னால் வந்த புரவித் தேர்கள், யானைகள் மற்றும் புரவிகள் ஆகியவை எந்தவித சிரமும் இல்லாமல் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தன. வஜ்ரதத்தனின் தலைமையில் சென்ற மோரிய வீரர்கள் அடர்ந்த வனம், ஓயாமல் பொழிந்துகொண்டிருந்த மழை, உயர்ந்த மலைகள், மலைச் சிகரங்கள் ஆகியவற்றைப் பெரும் முயற்சி செய்து கடந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

வஜ்ரதத்தனது மோரியப் படை பெரும் முயற்சி செய்து சஃயாத்ரி மலைத் தொடர்களைக் கடந்துகொண்டிருந்த அதே வேளையில் பாடலியிலிருந்து இந்திரசேனையைப் பின்தொடர்ந்து சென்றிருந்த அன்னி மிஞ்லியன் புறப்பட்ட காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்டுப் பாழியை அடைந்திருந்தான். பாழியை அடைந்த வேளையில் அவன் பார்த்த பாழிக் கோட்டைக்கும், அவன் புறப்படுவதற்கு முன் பார்த்த பாழிக் கோட்டைக்கும் பெரும் வேறுபாடு காணப்பட்டது. பாழியைச் சூழ்ந்து பாய்ந்துகொண்டிருந்த நதியில் போர் மரக்கலங்கள் பல மிதந்துகொண்டிருந்தன. துளு நாட்டின் வீரர்கள் அனைவரும் கடுமையான போர் பயிற்சி மேற்கொண்டிருந்தார்கள். கோட்டையைச் சுற்றிலும் மிளைக் காடுகள் மிதமிஞ்சி வளர்க்கப் பட்டிருந்தன. கோட்டையின் சுவர்களில் வளைவிற்பொறி, இடங்கணிப் பொறி, வலங்கணிப் பொறி, கல்லுமிழ் கவண், கல்லிடுகூடை, எரிசிரல் ஆகியவை வரிசையாக அமைக்கப்பட்டு தற்காப்பினை பலப்படுத்தியிருந்தார்கள்.

பாழியின் பாதுகாப்பினைக் கண்டு வியந்தபடியே கோட்டைக்குள் நுழைந்த அன்னி மிஞ்லியனை முதிரை மலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன் வரவேற்றார்.

அவரிடம், “பாழி முற்றிலும் மாறிவிட்டது. தங்களது ஏற்பாடுதானா?” என வினவினான்.

பதிலுக்கு முதிரை மலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன், “ஆமாம், கொங்கணக் கிழானது கட்டளையை நிறைவேற்றி இருக்கிறோம். பாடலிப் பயணம் வெற்றிகரமாக முடிந்துவிட்டதா?” என வினவினார்.

முதிரை மலைக் கோமான் பாடலிப் பயணத்தைப் பற்றி வினவியதைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியுடன் அவரை நோக்கினான். அவர், “புறப்படுவதற்கு முன் பிடர்த்தலையன் என்னைச் சந்தித்துவிட்டே சென்றான். அனைத்து தகவல்களையும் நான் அறிவேன். பயணம் வெற்றி தானே?” என வினவினான்.

அன்னி மிஞிலியன் சிரித்தபடி, “நான் உயிருடன் திரும்பி வந்ததிலிருந்தே தாங்கள் எங்களது பயணம் சிறப்பாக முடிந்திருக்கிறது என்பதை அறிய வேண்டாமா?” என வினவினான்.

“பிடர்த்தலையன் எங்கே?”

“மொழி பெயர் தேயத்திலேயே தங்கிவிட்டான்.”

அன்னி மிஞிலியனை அவரது மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்ற பிட்டங்கொற்றன், “இங்கிருந்து நீ புறப்பப்பட்டது முதல் என்ன நடந்தது? சென்னியைச் சந்தித்தது, அவரது போர்த் திட்டம், உனது பயணம், பாடலியை நீ அடைந்தது என அனைத்தையும் கூறு. அங்கே நீ எப்படிப் பிடர்த்தலையனை சந்தித்தாய்? அவனிடம் நீ என்ன தெரிவித்தாய்? அவன் எப்படி பாடலிக்குள் ஊடுருவினான்? பாடலியில் நடந்த நிகழ்வுகள் என்னென்ன? பிறகு இருவரும் அங்கிருந்து எப்படித் தப்பி வந்தீர்கள்? இப்பொழுது மோரியப் படையின் நிலை என்ன? நீ இங்கு கொண்டு வந்திருக்கும் செய்தி யாது?” என அடுத்தடுத்து அடுக்கடுக்கான கேள்விகளை எழுப்பினார்.

அவரது கேள்விகளைக் கேட்டு மலைத்த அன்னி மிஞிலியன், “முதிரை மலைக் கோமானே, தங்களது அனைத்து கேள்விகளுக்கும் பதில் அளிக்க வேண்டும் என்றுதான் நான் விரும்புகிறேன். ஆனால், எனது பயணத்தைப் பற்றியும், பாடலியில் நடந்த நிகழ்வுகள் பற்றியும் ஒருவரிடமும்

வாய்திறக்கக் கூடாது என்பது எனக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கட்டளை” எனச் சோர்வுடன் தெரிவித்தான்.

“கட்டளையிட்டது யார்?”

“கோழியூர் இளவரசர் வெற்றிவேல் சென்னி.”

அன்னி மிஞிலியன் தெரிவித்த பதிலைக் கேட்டு கடும் சினம் கொண்ட முதிரை மலைக் கோமான், “மிஞிலியா நீ என்னைக் கோப்படுத்துகிறாய்” என வெகுண்டெழுந்தார்.

“நான் வக்களித்துவிட்டேனே படைத் தலைவரே.”

“எந்த கேள்விக்கும் பதில் அளிக்க முடியாத நீ எதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறாய். வந்ததற்காக காரணம் என்ன?”

“கோழியூர் இளவரசர் என் மூலம் அனுப்பியிருக்கும் செய்தியை தங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன்.”

“அவரை நீ எப்பொழுது சந்தித்தாய்?”

“வரும் வழியில் இளவரசர்கள் இருவரையும் சந்தித்துவிட்டே வந்தேன்.”

“இருவருமே பாழியில் தான் இருக்கிறார்களா?”

“இல்லை.”

“பிறகு?”

“முத்த கோழியூர் இளவரசர் மொழி பெயர் தேயத்தில் காவல் இருக்கிறார். இளைய கோழியூர் இளவரசரை வரும் வழியில் கொங்குவில் சந்தித்தேன்.”

“என்ன செய்தி.”

“இளைய கோழியூர் இளவரசர் நாளை வருகை தருகிறார்” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலியன் அருகில் கிடந்த இருக்கையில் சாய்ந்தான்.

“நாளைக்கா?”

“ஆம்.”

“பாழிக் கோட்டைக்கா கோழியூர் இளவரசர் வருகை தருகிறார்.”

“ஆமாம்.”

“அடேய், மடையா. இதை நீ முன்பே தெரிவித்திருக்கக் கூடாதா?” எனக் கேட்டபடி மகிழ்ச்சியில் இருக்கையிலிருந்து எழுந்தார்.

“முதிரை மலைக் கோமானே நிம்மதியாக உறங்கி பல திங்கள்கள் கடந்துவிட்டன. நான் உறங்கச் செல்கிறேன். தாங்கள் சோழ இளவரசர் சென்னியை வரவேற்பதற்கு வேண்டிய ஆயத்தப் பணிகளைத் தொடங்குங்கள். நானாகக் கண் விழிக்கும் வரை தயவுசெய்து என்னை யாரும் எழுப்ப வேண்டாம். எனக்கு வேண்டிய போது உணவு பரிமாற ஒருத்தியை அனுப்பிவிட்டுச் செல்லுங்கள்” எனக் கூறியபடியே அவ்வறையில் கிடந்த பஞ்சணையில் விழுந்தான். பிறகு, “கண் விழிக்கும் வேளையில் சந்திப்போம்” எனத் தெரிவித்தபடி கண்களை மூடினான்.

பஞ்சணையில் விழிகளை மூடிக் கிடந்த அன்னி மிஞிலியனைக் கண்ட முதிரை மலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றனுக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. இருந்தாலும் அவனது நிலையைக் கண்டவர் பரிதாபத்துடன் சாளர திரைச் சீலையை விலக்கிவிட்டு போர்வை ஒன்றை எடுத்து போர்த்திவிட்டு அவ்வறையை விட்டுச் சென்றார். வெளியே சென்றவர் பணிப் பெண்ணை அழைத்து உரிய கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துவிட்டு அங்கிருந்து கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானைத் தேடி விரைந்து செல்லலானார்.

அரண்மனையில் தங்கியிருந்த நன்னன் வேண்மானைத் தேடி வேக வேகமாகப் பிட்டங்கொற்றன் செல்லலானார். அங்கே நன்னன் வேண்மான் தனது பத்து வயது மகனுடன் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தான். பிட்டங்கொற்றன் உள்ளே சென்றதுமே அவனை நோக்கி ¹ நன்னன் சேய் நன்னன், “தாத்தா...” என்றபடி ஓடினான்.

ஓடி வந்த தனது பெயரனைத் தூக்கித் தனது தோள் மீது போட்டுக் கொண்டவர் நன்னன் வேண்மானை நோக்கி, “நாளை கோழியூர் வேந்தர் வென்வேல் சென்னி பாழிக்கு வருகை தருகிறார்” எனத் தெரிவித்தார்.

பிட்டங்கொற்றன் தெரிவித்ததைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சி அடைந்த நன்னன் வேண்மான், “திடீரென்று வருகை தருகிறார்? ஏதேனும் முக்கியச் செய்தியா?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“என்ன?”

சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்ற பிட்டங்கொற்றன், “அன்னி மிஞிலியன் வந்துவிட்டான்” எனத் தெரிவித்தான்.

நன்னன் வேண்மான் பரபரப்படைந்து, “எங்கே இருக்கிறான் அவன்? அவனையும் தங்களுடன் அழைத்துவர வேண்டியது தானே?” என வினவினான்.

“அவன் பயணக் களைப்பில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனை இடையூறு செய்ய வேண்டாம்.”

“அவன் சென்ற பணி?”

“நாளை வருகை தரும் வென்வேல் சென்னி நமக்குத் தெரிவிப்பார்.”

“சரி...” எனத் தெரிவித்த நன்னன் வேண்மான் அங்கு நின்ற காவலன் ஒருவனை அழைத்து, “நாளை சோழ இளவரசர் வென்வேல் சென்னி துளு நாட்டிற்கு வருகைதரப் போகிறார். ஆதலால் கொங்கணமே விழாக்கோலம் பூண்ட்டும். பறை அறைந்து அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்தி விடுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு இளவரசே” என அவன் அங்கிருந்து வெளியேறிய அதே சமயம் பாழியின் நுழைவாயில் காவல் தலைவன் பணிந்து, “அரசே மோரியத் தூதுவன் தங்களைக் காண வந்திருக்கிறான்” எனத் தகவல் தெரிவித்தான்.

பிட்டங்கொற்றனும், நன்னன் வேண்மானும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது பிட்டங்கொற்றன், “கோசர் பெருமகனார்

அஃதையிடம் தெரிவித்து அவர்களை வரவேற்று உபசரிக்கச் சொல். நாளை மன்னர் அரசவையில் தூதுவனையும், அவனைச் சார்ந்தவர்களையும் சந்திப்பார்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்த காவல் தலைவன் நேராக அஃதையிடம் சென்று தகவலைத் தெரிவித்தான்.

கோசர் பெருமகனார் அஃதை மோரியர் தூதுவனை உற்சாகமாக வரவேற்று மாளிகையில் தங்கவைத்தார்.

அப்பொழுது அஃதை மோரியத் தூதுவனிடம் உரையாடலானர். தூதுவனாக வந்திருந்தவன் படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன். அவன் அஃதையைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தான். நன்னன் வேண்மானை சந்திப்பதற்கு முன் கோசர் தலைவர் அஃதையை சந்தித்துவிட வேண்டும் என்ற கட்டளையுடனே அனுப்பி வைக்கப் பட்டிருந்தான். அதன் படி மோரியத் தூதுவன் கோசரிடம் தெரிவிக்க வேண்டிய அனைத்து செய்திகளையும் தெரிவிக்கலானான்.

அச்செய்திகளைக் கேட்ட கோசர் பெருமகனார் அஃதை பெரும் உற்சாகமடைந்தார். துளு நாட்டின் அரியணையில் தான் அமரப்போகும் காலம் வெகு தொலைவில் இல்லை என்பதை உணர்ந்தவர் மகிழ்ச்சியுடன் தனது மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானார்.

தனது தங்கை செல்விக்கு முன் நெய் விளக்கு ஏற்றிவிட்டு வணங்கிக் கொண்டிருந்தான் இளங்கோசன். அப்பொழுது அவனது தோளின் மீது கைவைத்த கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “அன்று நீ உரைத்த வஞ்சினம் நினைவில் இருக்கிறதா?” என வினவினார்.

“எதைப் பற்றி வினவுகிறீர்கள்?”

“தங்கையின் மரணத்திற்கு பழி தீர்ப்பேன் என்று கூறினாயே?”

“ஆமாம், நன்றாக இருக்கிறது. எனது தங்கையின் மரணத்திற்குக் காரணமான நன்னனின் காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்துவேன் என்று

சூளுரைத்தேன்.”

“மற்றொன்று?”

“அன்று கோபத்தில் தெரிவித்த வார்த்தைகள் அவை தந்தையே. என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்.”

“மன்னிப்பைக் கோர வேண்டிய நிலையில் நான்தான் இருக்கிறேன். நமது குல தெய்வமான கானமர் செல்வியே நம் வீட்டில் செல்வியாக பிறந்திருக்கிறாள் என்று மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். அவளைக் காட்டில் விலங்குகளுக்கு இரையாக்கி விட்டேனே. அதற்கான தண்டனை எனக்கு நிச்சயம் கிடைக்கட்டும். வஞ்சினத்தை ஒருநாளும் மறக்கக் கூடாது. அன்று நீ உரைத்த வெஞ்சினம் என்ன?” என வினவினார்.

“நன்னன் வேண்மாளையும், தங்களையும் கொன்று பழிதீர்ப்பேன் என்றேன்.”

“ஆமாம், என்னையும் நன்னன் வேண்மாளையும் கொல்வேன் என்று சூளுரைத்தாய்.”

“தெய்வத்திற்கு நிகரான தங்களை கொல்வேன் என்று கூறியது எனது பிழைதான் தந்தையே.”

“இருக்கட்டும். அதைப் பற்றி நான் கவலைப் படவில்லை. மகளை இழந்த பிறகு எனக்கு வாழ்வின் மீதான பற்றே போய்விட்டது.”

“எனக்கும் தான் தந்தையே.”

“நீ அப்படிச் கூறக் கூடாது. நீ இனி தான் வாழப் போகிறாய். அதுவும், துளு நாட்டின் அரியணையில் அமர்ந்து செங்கோலை செலுத்தப் போகிறாய்.”

இளங்கோசன் தனது தந்தையை வியப்புடன் நோக்கினான்.

“ஆமாம் இளங்கோசா... அதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது. மோரியர்கள் நமது திட்டத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள். மோரியத் தூதுவன் பாடலியிலிருந்து வந்திருக்கிறான்.”

“வந்தவன் என்ன தெரிவித்தான்?”

“நாளை மோரியத் தூதுவன் அரண்மனையில் மோரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தரின் செய்திகளை தெரிவிக்கப் போகிறான்.”

“சரி.”

“அவையில் நன்னன் வேண்மான் மற்றவரின் ஆலோசனைகளைக் கேட்பார். அப்பொழுது நான் மோரியர்களுக்கு ஆதரவான கருத்துகளையே தெரிவிக்கப் போகிறேன்.”

“தங்களது கருத்தை நன்னன் வேண்மான் ஏற்றுக்கொள்வார் என்று கருதுகிறீர்களா?”

“நிச்சயமாக இல்லை.”

“அவையிலேயே மோரியரின் தூதுவனை திருப்பி அனுப்பி விடுவார்.”

“நமக்கும் இதுதான் வேண்டும். திரும்பிச் செல்லும் தூதுவன் பெரும் படையினரைக் கொண்டு வருவான். பெரும் போர் நிகழும். அப்போரில் நன்னன் வேண்மான் தோற்கடிக்கப் படுவார், நாம் அரியணையில் அமரவைக்கப் படுவோம்.”

“நல்ல திட்டம். மோரியத் தூதுவன் வேறு என்னென்ன தெரிவித்தான்.”

அப்பொழுது சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்திய கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “விரைவில் துளு நாட்டை மோரியப் படை தாக்கப் போகிறது என்று தெரிவித்தான். அவர்களுக்கு நமது உதவி நிச்சயம் தேவைப்படும் என்று வேண்டினான்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது சிறிது நேரம் சிந்தித்த இளங்கோசன், “தந்தையே, தாங்கள் ருத்ரதாமனிடம் என்ன தெரிவித்து அனுப்பி வைத்தீர்கள்?” என வினவினான்.

“கோசர்கள் மோரியர்களுக்கு உதவி செய்ய தயாராக இருக்கிறோம். தெரிவிக்கும்போது படை புறப்பட்டால் போதும் என்று தெரிவித்து அனுப்பினேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

“ஆனால், தற்பொழுது பெரும்படை விரைவில் பாழியைத் தாக்கப் போகிறது என்று கூறுகிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“ஆமாம், இது நாம் தெரிவித்த தகவல்களுக்கு முரண்பாடாக இருக்கிறதே?”

“விரைவில் கார்காலம் தொடங்கப் போகிறது. இக்காலத்தில் மோரியர்கள் புறப்பட்டால் நிச்சயம் பாழியை அடைவதற்குள் சஃயாத்ரி மலைத் தொடரில் சிக்கியே அழிந்துவிடும்.”

“எனக்கும் இச்செய்தி அதிர்ச்சியாகத் தான் இருக்கிறது.”

“எப்படி அவர்கள் தங்களைக் கேட்காமல் முடிவெடுக்கலாம்?”

“நானை அவையில் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பொருத்து மேற்கொண்டு முடிவெடுப்போம்.”

“நிச்சயமாக தந்தையே.”

“எதற்கும் நமது படை தயாராக இருக்கட்டும்.”

“அவை எப்பொழுதும் தயாராகத் தான் இருக்கிறது. கவலை வேண்டாம் தந்தையே.”

“நல்லது.”

“தந்தையே, தங்களிடம் கேட்காமல் சில முடிவுகளை நானே எடுத்துவிட்டேன்.”

“என்ன?”

“நமது நம்பிக்கைக்குரிய கோசர் படை வீரர்களை கொங்கணக் கிழான் உருவாக்கியிருக்கும் மரக்கலப் படை மற்றும் கோட்டைக் காவல் படையில் ஊடுருவ வைத்துவிட்டேன்.”

தனது மகனை அதிர்ச்சியுடன் நோக்கிய கோசர் பெருமகனார், “முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையை இப்பொழுதே மேற்கொண்டுவிட்டாய்?” என வினவினார்.

“ஆமாம் தந்தையே. என்ன வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம். ஆதலால், அனைத்திற்கும் நாம் தயாராக இருக்க வேண்டும்.”

“நிச்சயமாக” எனத் தெரிவித்து மகனது தோளைத் தட்டிக் கொடுத்தார்.

“தந்தையே, தங்களது மெய்க்காவல் தலைவனான தேரதரனின் மீது தங்களுக்கு எந்த அளவிற்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது?” என வினவினான்.

“எனக்கு அவன் மீது முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆதலால் தான் அவனை நான் கோட்டைக்காவல் பணியில் நியமித்திருக்கிறேன்.”

“அவனிடம் நான் ஒரு முக்கியப் பணியை ஒப்படைக்கப் போகிறேன்.”

“என்ன பணி?”

“அவனிடம் தாங்கள் இப்பொழுது எதைப் பற்றியும் தெரிவிக்க வேண்டாம். காலம் வருகையில் அவனை நான் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன்.”

“சரி.”

“நான் புறப்படுகிறேன் தந்தையே. நமது படைத் தலைவர்களைச் சந்திக்க வேண்டியுள்ளது” எனத் தெரிவித்தபடி அவன் மாளிகையை விட்டு வெளியேறினான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. **நன்னன் சேய் நன்னன்** – நன்னன் வேண்மானின் மகன். இவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பிற்காலத்தில் **மலைபடுகடாம்** என்ற பத்துப்பாட்டு நூல் இயற்றப்பட்டது. **பெருங்குன்றூர்ப் பெருங் கௌசிகனார்** என்னும் புலவர் இதனை இயற்றினான். நன்னன் சேய் நன்னன் இதனைக் கூத்தராற்றுப் படை என்றும் கூறுவார்.

41 தண்டிக்கப்பட்ட துரோகி

சோழ இளவரசன் வென்வேல் சென்னியின் வருகையை எதிர்நோக்கி நன்னன் வேண்மான் பாழியில் அவையைக் கூட்டியிருந்தான். அவை கூட்டப்பட்டதும் அன்றாட பணிகளை முடித்துக்கொண்டு வருகை தந்திருந்த புலவர்களுக்கும், வறியவர்களுக்கும் அவர்கள் போதும் என்று கூறும் அளவிற்கு 1பொன்னையும், பொருளையும் அள்ளிக்கொடுத்தான் நன்னன் வேண்மான். பிறகு, பாழியும், அரசவையில் நன்னன் வேண்மானும் காத்திருக்கையில் மோரிய தூதுவன் தனது காவலர்களுடன் மோரியக் கொடியை உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு நுழையலானான்.

உள்ளே வந்த தூதுவனை துளு நாட்டின் முதன்மை அமைச்சர் எனும் முறையில் கோசர் பெருமகனார் அஃதை வரவேற்றார். அவையில் காணப்பட்ட அரசவையில் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்கு முன் இரண்டு பக்கங்களிலும் காணப்பட்ட இருக்கைகளில் துளுவின் படைத் தலைவர் முதிரை மலைக் கோமான், நன்னனின் தம்பி கடந்துருத்தி குறும்பத்தலைவன் தூங்கலோரியான், மற்ற அமைச்சர்கள் அனைவரும் வரிசையாக அமர்ந்திருந்தார்கள்.

மோரியத் தூதுவனை அழைத்துவந்து அவையின் நடுநாயகத்தில் நிற்க வைத்த அஃதை தனது இருக்கையில் அமர்ந்தார். அவையினர் அனைவரும் பெரும் எதிர்பார்ப்புடன் அமர்ந்திருந்தாலும் அஃதையின் உள்ளம் சிறு படபடப்புடனே காணப்பட்டது.

தனக்கு முன் நின்ற மோரியத் தூதுவனையும், அவனுடன் துணைக்கு வந்தவர்களையும் நோக்கிய கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான்,

“கடம்பர்களின் விருந்தோம்பலில் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சி தானே?” என வினவினான்.

“கோசர் பெருமகனாரின் வரவேற்பிலும், அவர் அளித்த விருந்தோம்பலும் எங்களுக்கு பெரும் நிறைவு” எனத் தெரிவித்தான்.

“விருந்தோம்பலில் கோசர் பெருமகனாரை மிஞ்சுவதற்கு எவராலும் இயலாது. எங்களில் அவரே தலைச் சிறந்தவர்” எனப் பெருமையுடன் நன்னன் வேண்மான் தெரிவிக்க அஃதை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்.

அப்பொழுது தனது அரியணையில் சாய்ந்தபடியே நன்னன் வேண்மான், “தூதுவனே நீ கொண்டு வந்திருக்கும் செய்தி யாது?” என வினவினான்.

“கூறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவன் தான் கொண்டு வந்திருந்த மோரிய இலச்சினையை உயர்த்தினான். அவன் கையிலிருந்த இலச்சினையை அனைவரும் நோக்கினார்கள்.

அப்பொழுது தூதுவன், “மேற்கே பாரசீகம் முதல் கிழக்கே காமரூபம் வரையிலும், வடக்கே காஷ்மீரம் மற்றும் பனி மலை முதல் தெற்கே கரும்பெண்ணை நதி வரையிலும் பரந்து விரிந்திருக்கும் மோரியப் பேரரசின் பேரரசரான தேவனாம்பிய பிரியதர்ஷ அசோகப் பியதசியின் செய்தியை கொண்டு வந்திருக்கிறேன். தெய்வங்களுக்குப் பிரியமான அசோகப் பியதசி அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசர் அவர், வீரர்களுக்கெல்லாம் வீரர் வீரர் அவர்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் குறுக்கிட்ட நன்னன் வேண்மான், “மோரியப் பேரரசனைப் பற்றிய அனைத்து செய்திகளையும் அறிவோம் யாம். நீ வந்த செய்தியை மட்டும் தெரிவித்துவிட்டுச் செல்” எனத் தெரிவித்தான்.

“தெய்வங்களுக்குப் பிரியமான அசோகப் பியதசியின் பார்வை தற்பொழுது தமிழகத்தின் மீது விழுந்துள்ளது. எப்பொழுதும் போர் மூலமே நடவடிக்கை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று விரும்புவவரான அசோகப் பியதசி துளு நாட்டின் மீது பெருங்கருணை கொண்டிருக்கிறார்” எனத் தெரிவித்தான்.

நன்னன் வேண்மான் வியப்புடன், “பெருங்கருணையா?” என வினவினான்.

“ஆமாம். மோரியப் படையை வழி நடத்தி வரும் படைத் தலைவர்களின் பார்வை கோட்டையின் மீது விழுந்தால் அக்கோட்டை அடுத்த நாளே பணிந்துவிடும். அவர்களின் படை கடக்க நேர்ந்தால் ஒட்டுமொத்த நாடுமே தீக்கிரையாகிவிடும். மோரியர்களின் ஆயிரக்கணக்கான யானைகளும், பல்லாயிரக்கணக்கான புரவிகளும் உங்களது நாடுகளின் வழி கடக்க நேரிட்டால் பசுமையாகக் காணப்படும் துளு நாடு அழிந்து விடும். புரவிகளும், யானைகளும் உங்களது விளை நிலங்களை தின்றே அழித்துவிடும், உங்களது நதிகள் அனைத்தும் வறண்டுவிடும். மோரிய வீரர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான காத தொலைவுகளைக் கடந்து வருகிறார்கள். அவர்களின் விழிகளில் தென்படும் பெண்கள் அவர்களுக்கு உரியவர்களாகி விடுவார்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“இதுதான் மோரியர்களின் கருணையா?”

“இல்லை, கொங்கணக் கிழானே. மோரியப் படையை எதிர்க்க நேர்ந்தால் அதன் விளைவுகள் எப்படி இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்தேன் நான். நான் மேலே தெரிவித்ததைப் போன்று துளு நாட்டின் மீது அசோகப் பியதசிக்கு பெரும் கருணை இருக்கிறது. ஆதலால் அவர் துளு நாட்டின் மீது போர் நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள விரும்பவில்லை. துளு நாட்டின் அழகிய தீவுகளையும், இந்தப் பசுமையான மலைகளையும், இதன் அழகிய சோலைகளையும் அப்படியே இரசிக்க விரும்புகிறார். ஆதலால், மோரியப் பேரரசின் கருணையை எண்ணி மகிழ்வீர்களாக” எனத் தெரிவித்தான்.

நன்னன் வேண்மான் புன்னகையுடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“மோரியப் படையை எதிர்க்க நினைத்த கலிங்கர்களின் நிலைமையைத் தாங்கள் நிச்சயம் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள். ஆதலால், அந்த நிலைமைத் தங்களுக்கு வேண்டாம்.”

“முடிவாக நீ கூற விரும்புவது?”

“பேரரசின் கருணையை எண்ணிப் பெருமிதமடைந்து அவரது மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொள்வீர்களாக.”

“என்ன மிரட்டுகிறாயா?”

“இல்லை, நான் உண்மையைக் கூறினேன்.”

மோரியருக்குக் கப்பம் கட்டி துளு நாடு அடிமைப்பட வேண்டும் எனக் கூறுகிறார்.”

“அடிமையாக இருப்பதும், மோரியப் பேரரசின் நட்பு நாடாக இருப்பதும் தங்களது விருப்பம்.”

நன்னன் வேண்மான் பெரும் கோபத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். அதே கோபத்தில் அவையில் அமர்ந்திருந்த முதிரை மலைக் கோமானை நோக்கி, “முதிரை மலைக் கோமானே, தூதுவனை கொல்வது முறையில்லை என்ற ஒரே காரணத்திற்காக அமைதியாக அமர்ந்திருக்கிறேன் நான். நம்மை அடிமையாக இருக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்த இந்தச் சுவான புத்திரனை என்ன செய்யலாம்?” என வினவினான்.

“ஆமாம், தூதுவனைக் கொலை செய்வது முறையான செயலாக இருக்காது” என மிரட்டும் தொனியில் கூறியபடி தூதுவனை நோக்கினார் முதிரை மலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன்.

மோரியத் தூதுவன், “நான் கருவி மட்டுமே. எனக்கு என்ன கட்டளை விதிக்கப்பட்டதோ அதைத்தான் நான் செய்திருக்கிறேன். ஒரு தூதுவனாக மோரியப் பேரரசின் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்டால் ஏற்படும் நன்மைகளையும், எதிர்த்தால் ஏற்படும் தீமைகளையும் கூற வேண்டியது எனது கடமை. அதைத் தான் நான் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது முதிரை மலைக் கோமான், “மோரியப் பேரரசை எதிர்த்தால் நாடு அழிக்கப்படும், சோலைகள் பாலை வனமாகும், படைகள் கடக்கையில் நாடே அழிந்துவிடும் எனத் தெரிவித்தாய். ஆனால், மோரியரின் மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொண்டால் என்னென்ன நன்மைகள் ஏற்படும் என்று இன்னும் நீ கூறவே இல்லையே?” என வினவினார்.

மோரியர் தூதுவன் உற்சாகமானான். அதே உற்சாகத்துடன், “மோரியப் பேரரசுடன் துளு நாடும் செர்த்துகொள்ளப் படும். துளு நாடு மோரியப் பேரரசுடன் இணைந்தால் எரித்திரையன் கடலின் வணிகப்

போக்குவரத்து முழுவதும் நறவுத் துறைமுகம் வழியாகவே நடைபெறும். துளு நாடு செல்வச் செழிப்பாகிவிடும். கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான் மோரியரின் மேலாண்மையை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டால் தெற்கே தமிழகத்தில் மோரியர் கைப்பற்றிய அனைத்து பகுதிகளுக்கும் அவர் அரசராகிவிடுவார். அனைத்து படைகளுக்கும் அவரே முதன்மைத் தலைவராகிவிடுவார். மூவேந்தர்கள் அனைவரும் துளு மன்னருக்கு மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்த வேண்டிய சூழல் ஏற்படப் போகிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

“நல்ல திட்டம் தான்” எனத் தெரிவித்த நன்னன் வேண்மான், “இதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றி நீ இதுவரை கூறவே இல்லையே?” என வினவினான்.

“வடக்கு இதுதானே?” என வினவிய மோரியத் தூதுவன், “தெய்வங்களுக்குப் பிரியமான அசோகப் பியதசி வடக்கே பாடலியில் தங்கியிருக்கிறார். அவரை நோக்கி மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தி அவரது மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். அவரது கருணை உங்களுக்கு அதிகாரத்தையும், செல்வச் செழிப்பையும் அளிக்கும்” எனத் தெரிவித்து மண்டியிட்டு வணங்கினான்.

தனது வாளினை நோக்கி தனது கையைக் கொண்டு சென்றான் நன்னன் வேண்மான். அப்பொழுது முதிரை மலைக் கோமான், “நமது முதன்மை அமைச்சர் கோசர் பெருமகனார் அஃதை அரசியல் தந்திரங்கள் மிக்கவர். அவரது கருத்து என்ன என்பதைக் கேட்டறிந்த பிறகு நாம் மேற்கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்று முடிவெடுக்கலாமே?” எனத் தெரிவித்தார்.

அவையில் அமர்ந்திருந்த அனைவரது பார்வையும் கோசர் பெருமகனாரை நோக்கித் திரும்பின. நன்னன் வேண்மான், “தங்களது ஆலோசனையை எதிர்பார்க்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

ஆசனத்திலிருந்து எழுந்த கோசர் பெருமகனார் அஃதை மோரியர் தூதுவனை நோக்கி, “மோரியரின் படை பலம் என்ன?” என வினவினான்.

“மோரியப் பெரும் படையில் ஆறு நூறாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட போர் வீரர்களைக் கொண்டது. முப்பதாயிரத்திற்கும் அதிகமான புரவிகள், பல நூறு புரவித் தேர்கள், ஆயிரக்கணக்கான யானைப் படைகளைக் கொண்டது மோரியப் பெரும்படை. மோரியப் படை படையெடுத்தால் ஒரு நாழிகை நேரத்திற்குள் இப்பெரும் பாழிக் கோட்டை வீழ்ந்து விடும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அஃதை எதையோ கூற வாயெடுத்தான். ஆனால், அதற்குள் குறுக்கிட்ட மோரிய தூதுவன், “மோரியப் படையில் பாதி வீரர்கள் வடக்கிலிருந்து கைப்பற்றி வந்த அன்னியர்கள். அவர்கள் ராட்சசர்களைப் போன்றவர்கள். வலியை உணராத வீரர்கள் அவர்கள். அவர்களிடம் சிக்கி துளு நாடு சீரழிய வேண்டுமா என்று சிந்தித்து முடிவெடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

கோசர் பெருமகனார் அஃதை நன்னன் வேண்மானை நோக்கி, “அரசே, தங்களது வீரம், மாண்பு, நமது வீரர்களின் போர்த்திறன், அவர்களது தியாகம் ஆகியவற்றைப்பற்றி நான் நன்கு அறிவேன். நான் தெரிவிக்கப் போகும் ஆலோசனையைத் தாங்கள் பொறுமையாகக் கேட்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடி தலை தாழ்த்தினார்.

“ம்ம்ம்...” எனத் தெரிவித்த நன்னன் வேண்மான் கைகளை அசைத்து இசைவு தெரிவித்தான்.

“அரசே, மோரியர்களின் படை பலம் நம்மை விடவும் பல மடங்கு பெரியது. அதிசிறந்த வீரர்களைக் கொண்ட நாடு அது. தற்பொழுது உலகில் விளங்கும் பேரரசுகளில் முதன்மையானது மோரியப் பேரரசே. அப்பேரரசே தூதுவனை அனுப்பி நம்முடன எதற்காகப் போரைத் தவிர்க்க விரும்புகிறார்கள் என்பதன் காரணத்தைப் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தார்.

“என்ன காரணம்?”

“அவர்கள் நமது வீரத்தையும், இறையாண்மையையும் மதிக்கிறார்கள். அதன் விளைவையே மோரியர்கள் நமக்குத் தூதுவனை அனுப்பி வைத்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தெற்கே சோழர், சேரர்,

பாண்டியர், அதியமான் என்று வலிமையான நாடுகள் இருக்கின்றன. அப்படியிருக்க மோரியர்கள் துளு நாட்டைத் தேர்ந்தெடுத்து தூதுவனை அனுப்பி வைத்திருப்பதன் காரணத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். மோரியர்கள் தெற்கே போர் நடவடிக்கையை விரும்புகிறார்கள். ஆனால், நம் மீது அல்ல. நம்முடன் அவர்கள் உடன்படிக்கையை விரும்புகிறார்கள். நமது வீரத்தையும், வலிமையையும் அவர்கள் மதிக்கிறார்கள். நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் இந்த அரிய வாய்ப்பினை ஏற்றுக்கொள்வது நமக்கு நன்மை பயக்கும் என்பது எனது கருத்து.”

“தாங்கள் முடிவாகக் கூற விரும்புவது?”

“ஒரு முதன்மை அமைச்சனாக போரைத் தவிர்ப்பதே எனது கடமை. போர் நடைபெற்றால் பலர் தங்களது உயிரை இழக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்படும். பெரும் பொருள் சேதம் ஏற்படும். பல பெண்கள் தங்களது துணைவர்களை இழக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்படும். நம் நாட்டுக் கன்னிகள் பலர் மோரியருக்கு இரையாவார்கள். அதைத் தவிர்க்க விரும்புகிறேன் நான். மோரியரை எதிர்த்தால் போரில் நமக்கு மங்காத புகழ் கிடைக்கும். ஆனால், நாம் இழப்பது ஏராளம் என்பதை நாம் இங்கு உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.”

“ஆதலால்?”

“நாம் மோரியருடன் நட்பாக சென்றுவிடுவதே நல்லது என்று கருதுகிறேன்.”

“மோரியரை நாம் ஆதரித்தால் தெற்கே மூவேந்தர்களை நாம் எதிர்க்கும் சூழல் ஏற்படும் அல்லவா?”

“நிச்சயமாக ஏற்படும். மோரியரின் பெரும்படைக்கு மூவேந்தர்களும் நிச்சயம் அழிந்துவிடுவார்கள். இனி தெற்கே மோரியரின் ஆட்சி தான் கோங்கணத்தின் வழி நடக்கப் போகிறது” எனத் தெரிவித்தார்.

“மூவேந்தர்களும், மற்ற தமிழக மன்னர்களும் என்ன ஆனாலும் பரவாயில்லை. நாம் மோரியரின் மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொண்டு மண்டியிடுவோம் என்று தெரிவிக்கிறீர்கள்?”

“அரசரான தாங்கள் எந்த முடிவெடுத்தாலும் அதை நான் முழுவதும் ஏற்றுக்கொள்வேன். ஒரு முதன்மை அமைச்சனாக தங்களுக்கு ஆலோசனை கூறுவது மட்டுமே எனது பணி. நன்மை பயக்கும் முடிவைத் தங்களுக்கு நான் தெரிவித்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு தனது இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

மோரியத் தூதுவன் நம்பிக்கையுடன் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

அதுவரை அங்கு நடந்தவற்றை அமைதியாக அமர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த முதிரைமலைக் கோமான், “கோசரே, நன்மை பயக்கும் என்று தெரிவித்தீரே? யாருக்கு நன்மை பயக்கும் என்பதைத் தாங்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிடவில்லையே?” என வினவினார்.

கோசர் பெருமகனார் அஃதை, “நமது துளு நாட்டிற்குத் தான்” எனத் தெரிவித்தார்.

“நான் தங்களுக்கா அல்லது கொங்கணக் கிழானுக்கா?” என வினவினார்.

கோசர் பெருமகனார் அஃதையின் உடலில் ஒரு கணம் அச்சம் தோன்றி மறைந்தது.

அப்பொழுது முதிரைமலைக் கோமான், “தற்பொழுது மோரியத் தூதுவன் நேரடியாக அவைக்கு வந்திருக்கிறான். ஆனால், சில திங்கள் காலத்திற்கு முன்பு ருத்ரதாமன் என்பவன் பாழிக்கு வருகை தந்துவிட்டுச் சென்றானே, அவனைப் பற்றி எதற்காகத் தாங்கள் அரசரிடம் தெரிவிக்கவில்லை?” என வினவினார்.

“ருத்ரதாமன்... ருத்ரதாமன்...” எனப் பதற்றத்துடன் சொற்களை விடுவித்தார் அஃதை.

“ஆமாம், ருத்ரதாமனே தான்.”

“ருத்ரதாமன்...”

“ருத்ரதாமன் யார் என்று வினவினேன் நான்.”

“ருத்ரதாமன்...” என மட்டும் பதற்றத்தில் தெரிவித்தவர் மேற்கொண்டு பேச இயலாமல் அதிர்ச்சியில் நின்றனுகொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட நன்னன் வேண்மான், “ருத்ரதாமன் என்பவன் யார்?” என வினவினான்.

“அவர் யார் என்பதை நமது மரியாதைக்குரிய முதன்மை அமைச்சரே தெரிவிப்பார்” எனத் தெரிவித்த முதிரைமலைக் கோமான் தனது இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

அஃதையை நோக்கியே அனைவரது பார்வையும் திரும்பியிருந்தது. அவரைப் பார்த்தபடி அனைவரும் ஒருவருக்கு மற்றொருவர் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அஃதை பதற்றத்துடனும், சங்கடத்துடனும் நின்றனுகொண்டிருந்தார். அவரது உடலில் மெல்லிய நடுக்கம் ஏற்பட்டது. அந்த நடுக்கத்தைக் கண நேரத்தில் மறைத்துக் கொண்டவர் முதிரைமலைக் கோமானை நோக்கினார்.

முதிரைமலைக் கோமான், “மோரியர்களுக்குப் பணிந்தால் ஏற்படப்போகும் நன்மையைப் பற்றித் தாங்கள் தெரிவித்தீர்கள். ஆனால், தங்களுக்கும், தங்களது மகன் இளங்கோசனுக்கும் ஏற்படப்போகும் நன்மைகளைப் பற்றித் தாங்கள் தெரிவிக்கவே இல்லையே?” என வினவினார்.

நன்னன் வேண்மான் அதிர்ச்சியுடன் இருவரையும் நோக்கிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது, “முதிரைமலைக் கோமானே, எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. என்ன நடக்கிறது இங்கே?” என வினவினார்.

“சற்றுப் பொறுங்கள் அரசே, அனைத்தையும் தாங்களும், அவையினரும் விரைவில் அறிந்துகொள்வீர்கள்” எனத் தெரிவித்தவர், “தேரதரனை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

அவைக்காவலர்கள் விரைந்து தேரதரனைத் தேடிச் செல்லலானார்கள்.

முதிரைமலைக் கோமான், “மோரியர்களை நாம் ஆதரித்தால் தாங்கள் விரைவில் துளு நாட்டின் அரியணையில் அமரவைக்கப் படுவீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன் கோசர் பெருமகனாரே” எனத் தெரிவித்தார்.

“இது அபாண்டமான குற்றச்சாட்டு.”

“ருத்ரதாமன் என்பவனது வருகையைப் பற்றித் தாங்கள் எதற்காக நன்னன் வேண்மானிடம் தெரிவிக்கவில்லை?”

“ருத்ரதாமன் என்பவன் யார்?”

“வாய்மொழிக் கோசர் என்று தங்களது நேர்மையையும், வாய்மையையும் பற்றி தெரிவிப்பார்கள். இனி உங்களை பொய்மொழிக் கோசர் என்று தெரிவித்தாலும் தகும்” எனத் தெரிவித்தவர் இடையில் வைத்திருந்த இரண்டு நாணய முடிச்சுகளை எடுத்து அவையில் வீசி எறிந்தார்.

தங்க நாணயங்கள் அவையில் சிதறி நான்கு திசைகளிலும் ஓடின.

அவற்றைப் பார்த்தவர், “இந்த நாணயங்கள் யாருடையது என்று தெரியுமா?” என வினவினார்.

“இவற்றைப் பார்த்தால் மோரியருடையது என்று தெரிகிறது?”

“இவை எங்கிருந்து கைப்பற்றப்பட்டது என்று தெரியுமா?”

“தெரியாது?”

“பொய் உரைக்க வேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தவர், “நான் நினைவுப் படுத்துகிறேன் எனக் கூறியவர் அவையில் நடக்கலானார். அப்பொழுது நன்னன் வேண்மான், “ருத்ரதாமன் என்பவன் யார்? அவன் எதற்காக நமது முதன்மை அமைச்சரைச் சந்திக்க வேண்டும்?” என வினவினான்.

“அனைத்தையும் அவையினருக்குத் தெரிவித்து நிரூபிக்கிறேன் அரசே. சற்றுப் பொறுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவர் கோசர் பெருமகனாரை நோக்கி, “இவற்றின் பாதி நாணயங்கள் மோரிய ஒற்றர் தலைவன் தங்களையும், தங்களது மகன் இளங்கோசனையும் கானமர் செல்வி கோட்டத்தில் இரகசியமாக சந்தித்த வேளையில் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற தங்க நாணயங்கள். மீதி நாணயங்கள், அதே ருத்ரதாமன் கணிகை நித்திலவல்லியை சந்தித்த வேளையில் அவளிடம் அளித்தவை” எனத் தெரிவித்தார்.

“இது என் மீது சுமத்தப்படும் வீண் குற்றச்சாட்டு” எனத் தெரிவித்தவரது உடல் வியர்வையில் நனைந்து கொண்டிருந்தது.

“நடந்தவற்றை நான் உங்களுக்கு நினைவுப் படுத்துகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவர், “ருத்ரதாமன் தங்களையும் தங்களது மகனையும் சந்தித்து மோரியருக்கு ஆதரவான நிலைப்பாட்டை எடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக சந்தித்தான். அதற்குக் கைமாறாகத் தாங்கள் துளு நாட்டின் அரியணையைப் பரிசாகக் கேட்டீர்கள். ருத்ரதாமன் ஒப்புக்கொண்டான். ருத்ரதாமன் கணிகை நித்திலவல்லியைத் தேடிச் செல்கையில் அவன் அவளிடம் அனைத்தையும் உளறியிருந்தான். நித்திலவல்லியின் கட்டளைப்படி அவளது பணியாளன் ருத்ரதாமனைப் பின்தொடர்ந்து செல்கையில் இருவரது உரையாடலையும் கேட்டவன் அதற்கு ஆதாரமாக ருத்ரதாமன் கோசர் பெருமகனாரிடம் அளித்த தங்க நாணயங்களையும் கொண்டு சென்றிருந்தான்.”

அங்கு பெருத்த அமைதி நிலவியது. அப்பொழுது முதிரைமலைக் கோமான், “கோசரை நித்திலவல்லி வேவு பார்த்தக் கோபத்தில் தான் அவளைக் கொலை செய்வதற்கு தனது படைத் தலைவனையும் அனுப்பியிருக்கிறார் கோசர் பெருமகனார்” எனத் தெரிவித்தவர், “தேரதரன் வந்தானா இல்லையா?” என வினவினார்.

“இன்னும் இல்லை கோமானே” என அவைக் காவலர்களில் ஒருவன் தெரிவிக்க, “அவனை உடனே இழுத்து வாருங்கள்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அவைக்கு வேகவேகமாக ஓடி வந்த தேரதரன் அவையினரை நோக்கிப் பணிந்தான்.

தேரதரனை நோக்கி முதிரைமலைக் கோமான், “நித்திலவல்லியைக் கொலை செய்தது நீ தானே?” என வினவினார்.

“ஆமாம்.”

“கட்டளையிட்டது.”

“முதன்மை அமைச்சர் அஃதை” என அவனிடமிருந்து பதில் கிடைத்த அடுத்த கணம் கோசர் பெருமகனார் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனார். தேரதரன் தனக்கு எதிராகத் திரும்புவான் என்று அவன் கனவில் கூட நினைத்துப் பார்த்திருக்கவில்லை.

“நித்திலவல்லியை மாளிகையோடு எரித்துக் கொன்றவன் நீ தானே?”
என வினவினார் முதிரைமலைக் கோமான்.

“ஆமாம். மாளிகையோடு எரித்தவன் நான் தான். ஆனால்...”

“என்ன ஆனால்?”

“மாளிகையை எரித்து நித்திலவல்லி இறந்துவிட்டாள் என்ற
தோற்றத்தை மட்டுமே உருவாக்கினேன் நான்.”

“நித்திலவல்லி இறக்க வில்லையா?”

“ஆமாம்.”

“அவள் எங்கே?”

“தெரியவல்லை.”

அங்கு நீண்ட அமைதி நிலவியது. அப்பொழுது நன்னன் வேண்மான்,
“நித்திலவல்லி எங்கே சென்றாள்?” என வினவினான்.

“யாருக்கும் விடை தெரியாது. ஆனால், பிடர்த்தலையருக்கு
தெரிந்திருக்க வாய்ப்பிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான் தேரதரன்.

“பிடர்த்தலையன் எங்கே?”

“அவர் மொழி பெயர் தேயத்திலேயே தங்கிவிட்டார்” எனத் தெரிவித்த
முதிரைமலைக் கோமான் கோசர் பெருமகனாரை நோக்கி, “தாங்கள் அறிந்து
கொள்ள வேண்டியது இன்னும் நிறைய இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தார்.

“என்ன?”

“பாழியிலிருந்து திரும்பிய வேளையில் ருத்ரதாமன் தனி ஒருவனாக
மட்டும் செல்லவில்லை.”

“பிறகு?”

“பிடர்த்தலையன் அவனைப் பின்தொடர்ந்தே சென்றான்.”

“பிடர்த்தலையனா?”

“ஆமாம். பாழியைக் கைப்பற்றலாம் என்ற தங்களது திட்டமும், பாழியைப் பிடித்து பெரும் கோட்டையாக பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற மோரியரின் திட்டமும் பிடர்த்தலையனால் பாடலியிலேயே உடைக்கப்பட்டு விட்டது” எனத் தெரிவித்த முதிரைமலைக் கோமான், “இராஜ துரோகத்திற்கு என்ன தண்டனை என்பதைத் தாங்களே கூறிவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தார்.

சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்றிருந்த கோசர் பெருமகனார், “நான் தவறு செய்துவிட்டேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

“ஆமாம், அதுவும் இராஜதுரோகம்.”

“ஆமாம்.”

“தவறினை ஒப்புக் கொள்கிறீரா?”

“ஒப்புக் கொள்கிறேன். பேராசை எனது அறிவை மறைத்து அறியாமையில் என்னைத் தள்ளிவிட்டது.”

“அரசருக்கு எதிராக சூழ்ச்சி செய்தால் என்ன தண்டனை என்பதை அறிவீர்கள் தானே?”

“அறிவேன், மரண தண்டனை” என அவர் கூறி முடித்திருக்க வில்லை. அவரைப் பார்த்தபடியே அமர்ந்திருந்த முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன் வேகமாக சென்று நிற்குகொண்டிருந்த கோசர் பெருமகனார் அஃதையின் மார்பில் எட்டி உதைத்தார். கீழே விழுந்துகிடந்த அஃதையின் கழுத்தைத் தனது வாளினால் வெட்டியவர், “நம்பிக்கைத் துரோகம் இழைத்தால் இதுதான் தண்டனை” எனத் தெரிவித்தபடியே கழுத்தை உடலிலிருந்து பிய்த்து எடுத்து மோரிய தூதுவனை நோக்கி எறிந்தார்.

குருதி வழிந்தபடி கோசர் பெருமகனார் அஃதையின் தலை உருண்டு சென்று மோரிய தூதுவனின் காலடியில் விழுந்தது.

மோரிய தூதுவன் அதிர்ச்சியுடன் நிற்குகொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் வீரர்கள் மரண பீதியுடன் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது அவர்களை நோக்கி நடந்து வந்த நன்னன் வேண்மான், “எவ்வளவு துணிச்சல் இருந்தால் எனது அவைக்கே வந்து எனது கண்முன்னே

எனது நாட்டினை அழிப்பீர்கள், என்னை அந்த சுவான புத்திரனை நோக்கி மண்டியிடச் சொல்வீர்கள்” எனத் தெரிவித்துக்கொண்டு கையில் தனது வாளினை எடுத்தான்.

அப்பொழுது மோரிய வீரர்களுக்குப் பின்னாலிருந்து, “தூதுவர்களைக் கொல்வது முறையான செயல் தானா கொங்கணக் கிழானே?” என்ற குரல் கேட்க அனைவரும் திரும்பினார்கள்.

அங்கே சோழ இளவரசன் வெற்றிவேல் இளஞ்சேட்சென்னி புன்னகையுடன் நிற்குகொண்டிருந்தான். சென்னியைக் கண்டதும் அவையினர் அனைவரும் தலைசாய்த்து மரியாதை செலுத்தினார்கள். புன்னகைத்தபடி சென்னி, “ஆயுதமில்லாமல் நிற்குகொண்டிருக்கும் மோரியர்களைக் கொல்வது நன்னன் வேண்மான் வீரத்திற்குப் பெரும் இழுக்கு” எனத் தெரிவித்தான்.

நன்னன் வேண்மான் தயக்கத்துடன் நிற்க, “இந்தச் சுவானப் புத்திரர்களின் கரங்களில் ஆயுதங்களைக் கொடுங்கள்” எனக் கட்டளை எழுந்த அடுத்த கணம் சுற்றிலும் நின்ற வீரர்கள் மோரியர்களிடம் அவர்களது ஆயுதங்களை அளித்தனர்.

மோரியத் தூதுவன், “தூதுவர்களைக் கொல்வது முறையான செயல் அல்ல” எனத் தெரிவித்தான்.

சென்னி அவர்களை நோக்கி முன்னேறியபடி, “ஆமாம். தூதுவர்களைக் கொல்வது முறையான செயல் அல்ல என்பதை அறிவேன் நான். ஆனால், தூதுவர்களுக்குரிய கடமையிலிருந்து நீங்கள் வழுவிவிட்டீர்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நாங்களா?”

“ஆமாம்.”

“இது அபாண்டமான குற்றச்சாட்டு.”

“தூதுவன் கடைபிடிக்க வேண்டிய பணிவினை நீங்கள் கடைபிடிக்க மறந்துவிட்டீர்கள். அகங்காரத்துடன் எங்களது நாட்டினை அழித்து விடுவேன் என்று மிரட்டினாய். உனது படையினரை நீ உயர்த்திப் பேசலாம் ஆனால் நீ

எங்களது வீரத்தையும், தன்மானத்தையும் இகழ்ந்து பேசிவிட்டாய். அதற்குரிய தண்டனை” எனத் தெரிவித்தவன் கையில் தனது வாளுடன் அவர்களை நோக்கிச் சென்றான்.

“தூதுவர்களைக் கொல்வது முறையானது அல்ல” எனத் தெரிவித்த தூதுவன், “இதற்கான பலனை நீங்கள் அனுபவிப்பீர்கள்” என எச்சரிக்கை செய்தான்.

“தூதுவனைக் கொல்வது முறையான செயல் அல்ல. ஆனால், அத்துமீறும் தூதுவர்களின் கரங்களையும், கால்களையும் தண்டிப்பது முறையான செயலே” எனத் தெரிவித்தவன் தனது கையில் வைத்திருந்த வாளினை மோரியரை நோக்கி வீசினான்.

மோரியர்கள் தற்காத்துக்கொள்ள முயற்சித்தார்கள். சிலர் சென்னியைத் தாக்கினார்கள். ஆனால், அவர்களின் தாக்குதலை தாக்குதலை எதிர்கொண்ட சென்னி மோரியர்களின் கை தனியாக, கால் தனியாக வெட்டி எறிந்தான்.

பிறகு, “இவர்களின் தேரோட்டியை வரவழைத்து அனைவரின் உடலையும் அள்ளிக்கொண்டு செல்லச் சொல்லுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் வாளில் படிந்திருந்த குருதியைத் துடைத்துவிட்டு நன்னன் வேன்மானை நோக்கி, “கொங்கணக் கிழாரே, என்னை இப்படித் தாங்கள் வரவேற்பீர்கள் என்று நான் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தவன், “நலம் தானே?” என வினவினான்.

“நலம் இளவரசே” எனத் தெரிவித்த கொங்கணக் கிழான் நன்னன் சென்னியைத் தழுவி, “தாங்களும் மொழி பெயர் தேயத்தில் காவல் இருக்கும் இளவரசரும் நலம் தானே?” என வினவினான்.

“அவனுக்கென்ன குறைச்சல், அவனும் நலமாகத் தான் இருக்கிறான்?” எனப் புன்னகையுடன் தெரிவித்தான் சென்னி.

அடுத்தகணம் கட்டியங்காரன் சென்னியின் வருகையை அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்தினான். சென்னிக்கு உற்சாக வரவேற்பினை அளிக்கலானார்கள்.

பாழி விழாக்கோலம் பூண்டது.

அனைவரையும் வரவேற்பையும் ஏற்றுக்கொண்ட சென்னி நன்னன் வேண்மான் மற்றும் முதிரைமலைக் கோமான் ஆகிய இருவரிடமும் தனிமையில் உரையாடத் தொடங்கினான்.

அடிக்குறிப்பு :

1. நன்னன் வேண்மான் பொன்படு கொண்கான நன்னன் என்று புகழப்படுகிறான். அகநானூறு 349.

ஆதாரம்:

அருங் குறும்பு எறிந்த பெருங் கல வெறுக்கை

சூழாது சுரக்கும் நன்னன் நல் நாட்டு,

ஏழிற் குன்றத்துக் கவாஅன், கேழ் கொள (அகநானூறு 349 : வரி 7 - 9)

42 புறப்பட்ட படைகள்

“கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான் வேழமென எதிரிகளை நோக்கிப் பாயவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்த சென்னியை முதிரை மலைக் கோமானும், பிட்டங்கொற்றனும் வியப்புடன் நோக்கினார்கள்.

“ஆமாம் கிழாரே. மோரியர்கள் புறப்பட்டுவிட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தான் சென்னி.

“மொழி பெயர் தேயத்தை நோக்கியா?” என வினவினான் நன்னன் வேண்மான்.”

“கலிங்கப் போர் முடிவடைந்த பிறகே மோரியர்களின் படைப்பிரிவில் பெரும் பகுதியினர் மொழிபெயர் தேயத்தை நோக்கி முன்னேறத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.”

“பெரும்பகுதியினர் என்றால்? மீதிப் படை எங்கு சென்றிருக்கிறார்கள்?”

“பாழியை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.”

முதிரைமலைக் கோமான் குறுக்கிட்டு அதிர்ச்சியுடன், “பாழியை நோக்கியா?” என வினவினார்.

“ஆமாம். காந்தாரத்தின் படைத் தலைவன் வஜ்ரதத்தன் என்பவனது தலைமையில் மோரியப் படை பாழியை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது.”

“எவ்வழியே?”

“கரும்பெண்ணை நதியின் பிறப்பிடம் வரை மோரியர்களின் எல்லை வழியே வந்து சஃயாத்ரி மலையைக் கடந்து பாழியைத் தாக்குவதற்கு திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள்.”

நன்னன் வேண்மான் சிரித்தபடி, “சஃயாத்ரி மலையைக் கடந்து அவர்களால் பாழிக் கோட்டையை நெருங்க இயலுமா?” என வினவினான்.

“அந்த நம்பிக்கையில் தான் அவர்கள் முன்னேறத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.”

“கொங்கணத்தில் கார்காலம் தொடங்கப் போகிறது. இந்த நிலையில் எவனாவது படைகளை நகர்த்துவானா? படைகள் அனைத்தும் வரும் வழியிலேயே பெருமழையில் சிக்கி அழிந்து விடாதா?”

“தாங்கள் மோரியர்களின் திட்டத்தைப் பற்றி புரிந்துகொள்ளாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.”

“அவர்களின் திட்டம் என்ன?”

“ஒரே நேரத்தில் மொழி பெயர் தேயத்தையும், பாழிக் கோட்டையையும் தாக்க வேண்டும் என்பது அவர்களது திட்டம்.”

“ஓஓ...” எனத் தெரிவித்த முதிரைமலைக் கோமான், “தற்பொழுது கிழக்கே குணக் கடற்கரையில் மொழி பெயர் தேயம் வரை கடும் பனிப்பொழிவு நிலவும் காலம். ஆதலால் தான் அவர்கள் மேற்கே மழைக் காலமாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று படையை நகர்த்துகிறார்களா?” என வினவினார்.

“ஆமாம். தமிழகத்தின் இருவேறு கடற்பரப்பில் பெரும் வலிமையாக விளங்கும் இரண்டு இடங்களை ஒரே நேரத்தில் தாக்க வேண்டும் என்பது அவர்களது திட்டம்.”

“அவர்களது திட்டம் வியக்க வைக்கிறது” எனத் தெரிவித்தார் நன்னன் வேண்மான்.

“ஆமாம், அவர்களது திட்டம் சிறப்பாகத் தான் இருக்கும். ஏனெனில் அத்திட்டத்தை தீட்டியது மூவேந்தர் படைகளை வழி நடத்திக் கொண்டிருக்கும் வென்வேல் சென்னி அல்லவா?”

“இளவரசரா அத்திட்டத்தை உருவாக்கினார்?”

“ஆமாம். ஆனால் செயல்படுத்தியது பிடர்த்தலையனும் அன்னி மிஞ்லியனும்.”

அப்பொழுது முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன், “இளவரசே, நமது படைத் தலைவர்கள் இருவர் பாடலி வரைச் சென்றார்களே, என்ன நடந்தது விரிவாகக் கூறுங்கள்” என வேண்டினார்.

“அனைத்தையும் கூறுகிறேன்” எனத் தெரிவித்த சென்னி அமைதியாக அங்கு எழுந்து நடக்கலானான்.

“மொழி பெயர் தேயத்தில் எனக்குப் பதிலாக காவல் காக்கும் வென்வேல் சென்னிக்கு கலிங்கத்திலிருந்து முதலில் ஒரு தகவல் கிடைத்தது.”

“என்ன தகவல்?”

“மோரியருக்கும், கலிங்கர்களுக்கும் இடையே நாளுக்கு நாள் பிரச்சனை வலுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. விரைவில், போர் ஏற்பட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை என்ற தகவல்.”

“அடுத்து?”

“மொழி பெயர் தேயத்தில் வணிகன் போர்வையில் மோரிய ஒற்றர் வீரர்களில் ஒருவன் அகப்பட்டான். அவனிடம் சென்னி விசாரிக்கையில் மோரியர்கள் அவனைப் போன்றே மேலும் பலரை தென்னாடுகள் பலவற்றிக்கும் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள் என்ற தகவல் கிடைத்தது. அதன் பிறகு தீவிரமாக சிந்திக்கத் தொடங்கினோம். முடிவாக பிடர்த்தலையனையும், அன்னி மிஞ்லியனையும் கொங்கணத்திற்கு கொங்கணக் கிழானிடம் அனுப்பி வைத்தோம்.”

“எனக்கு இரகசியமாகக் கிடைத்த தகவலின் படியே நான் துறைமுகக் கடற்கரையில் தங்களையும், நமது மூவேந்தர் கூட்டணிப் படையையும் எதிர்ப்பதைப் போன்றும் அறைகூவல் விடுத்தேன்.”

“அதற்கு முன்னரே, நான் நமது ஒற்றர்கள் மூலமாகவும், வணிகர்கள் மூலமாகவும் வடக்கு நோக்கி துளு நாட்டின் கொங்கணக் கிழானுக்கும்

மூவேந்தர் படையினருக்கும் பிரச்சனை இருப்பதைப் போன்றும் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் மூவேந்தர் கூட்டுப் படையிலிருந்து துளு நாடு விலகலாம் என்ற தகவலைப் பரப்பினோம்.”

“அதன் விளைவு?”

“தங்களை இரகசியமாக சந்திக்கலாம் என்று பாழிக்கு வருகை தந்திருந்த மோரிய ஒற்றர் படையின் தலைவன் ருத்ரதாமன் முதலில் இளங்கோசனை சந்தித்திருக்கிறான். அவன் மூலம் கோசர் அஃதையைச் சந்தித்து ஆதரவு பெற்றுவிட்டு தங்களைச் சந்திக்காமலே சென்றுவிட்டான்.”

“அவன் எதற்காக என்னைச் சந்திக்காமல் சென்றான்?”

“கடற்கரையில் வடக்கிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று தெரிந்தும் காமக்கணியாள் அவர்களின் கழுத்தினை வெட்டி வீழ்த்திட்டாளே?” என வினவினான்.

“கடைசி நேரத்தில் என்னைச் சந்திக்காமல் சென்ற காரணம் அதுதானா?”

“ஆமாம்.”

“அடுத்த என்ன நடந்தது?”

“நித்திலவல்லியின் பேரழகைக் கேள்விப்பட்டு மோரியர் ஒற்றர் தலைவன் ருத்ரதாமன் அவளிடம் சென்று அவள் கொடுத்த மூலிகை கலந்த மதுவைப் பருகி அனைத்தையும் உளறியதால் அவனது திட்டம் நமக்குத் தெரியவந்தது. இல்லையேல், இந்நேரம் தென்னகத்தின் தலையெழுத்தே மாறியிருக்கும்.”

அப்பொழுது முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன், “ஆமாம், அவள் மூலமாகவே ருத்ரதாமனைப் பற்றிய செய்தி நமக்குக் கிடைத்தது. இல்லையேல் ருத்ரதாமன் அஃதையை மட்டும் சந்தித்து செய்தியைப் பெற்றுச் சென்றிருப்பான்” எனத் தெரிவித்தார்.

நன்னன் வேண்மான், “ருத்ரதாமன் அஃதையைச் சந்தித்து பெற்றுச் சென்ற செய்தி யாது?” என வினவினான்.

சென்னி, “மோரியப் படையினர் எப்பொழுது தெற்கு நோக்கிப் படையெடுத்தாலும் கோசர்களின் ஆதரவு இருக்கும். தக்க சமயம், காலம் வரும் வேளையில் தகவல் அனுப்புகிறேன். அப்பொழுது படை புறப்பட்டால் போதும் என்று செய்தி அனுப்பியிருந்தார்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவர் மீது பெரும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். ஆனால், எனது நம்பிக்கை அனைத்தையும் அவர் வீணடித்துவிட்டார்.”

“அதற்குப் பிறகு அவர் செய்த சில இரகசிய நடவடிக்கைகளைப் பற்றி இருவருமே அறியமாட்டீர்கள்” எனத் தெரிவித்த முதிரைமலைக் கோமானை இருவரும் நோக்கினார்கள்.

“என்ன செய்தார்?” என வினவினான் சென்னி.

“கோசர்கள் தமிழகத்தில் பல சிற்றரசுகளில் அதிமுக்கியப் பதவிகளில் வகிக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் சிறு சிறு படையினரை வைத்துக்கொள்ளும் உரிமையையும் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.”

“ஆமாம்.”

“மோரியர்கள் படையெடுத்து வரும்வேளையில் அவர்களுக்கு உதவுவதற்கு தென்னகத்தில் காணப்படும் கோசர்கள் அனைவரையும் ஒருங்கிணைக்க முயற்சித்தார்.”

“முயற்சித்தார் என்றால்?”

“ஆமாம், முயற்சி செய்தார். கோசர் தனது நம்பிக்கைக்குரிய வீரர்கள் மூலம் எப்பொழுதெல்லாம் செய்திகளை அனுப்புவாரோ, அப்பொழுது எனது நம்பிக்கைக்குரிய வீரனான தேரதரன் அவர்களை இடைமறித்துக் கொண்டு இரகசிய ஓலைகளை படித்துப் பார்த்து தீக்கிரையாக்கி விடுவான். இத்தனை நாட்களாக இதுதான் நடந்துகொண்டு இருக்கிறது. அவரது முயற்சிகள் தேரதரனைக் கடந்து செல்லவில்லை. ஆனால், இம்முயற்சியில் இளங்கோசன் வெற்றி பெற்றிருப்பானோ என்று ஐயம் கொள்கிறேன் நான்.

“என்ன ஐயம்?”

“துளு நாட்டிற்கு வடக்கே மோரியர்களின் எல்லைப் பகுதிகளை ஒட்டி வாழும் இளம்பல் கோசர்களின் ஆதரவை இளங்கோசன் பெற்றிருப்பானோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு இருக்கிறது.”

“அவனைப் பற்றித் தற்பொழுது கவலைப் பட வேண்டாம்” என அவன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் தேரதரன் அனுமதி பெற்று உள்ளே நுழைந்தான்.

உள்ளே நுழைந்தவன் மூவருக்கும் மரியாதை செலுத்திவிட்டு, “குறுக்கிட்டமைக்கு மன்னிக்கவும். ஒரு முக்கியச் செய்தி” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன?” என வினவினார் முதிரைமலைக் கோமான்.

“கோசர் பெருமகனார் அஃதை தங்களால் தண்டிக்கப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டதும் இளங்கோசன் துளு நாட்டிலிருந்து வெளியேறிவிட்டான்.”

“அவன் மட்டும் தானா?”

“இல்லை, அவனுடன் கோசர் படை முழுவதும் வெளியேறிவிட்டது..”

“அவன் எப்பொழுது புறப்பட்டான்?”

“அது தெரியவில்லை. எனக்குச் செய்தி இப்பொழுதுதான் கிடைத்தது.”

“எந்தத் திசையை நோக்கி சென்றுகொண்டிருக்கிறான் என்ற தகவல் கிடைத்ததா?”

“விசாரித்துவிட்டேன். வடக்கு நோக்கிச் சென்றிருக்கிறான் என்று தகவல்.”

“சரி” என முதிரைமலைக் கோமான் தெரிவிக்க சென்னி, “அவன் தமிழக எல்லையை விட்டு நீங்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறான்” எனத் தெரிவித்தான்.

“மோரியரின் எல்லையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறானோ?” என நன்னன் வேண்மான் வினவ, “இப்பொழுது மோரியரைத் தவிர்த்தால்

அவனுக்கு ஆதரவளிக்க வேறு எவரும் இல்லை” எனப் பதில் அளித்தான் சென்னி.

அப்பொழுது தேரதரன், “அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று தாக்குதல் தொடுக்கட்டுமா?” என வினவினான்.

நன்னன் வேண்மான், “வேண்டாம். அவன் நெடுந்தூரம் சென்றிருப்பான். அவனை விரட்டிச் சென்று தாக்க நினைப்பது வீண் வேலையாகிவிடும். காலத்தையும், வீரர்களின் உழைப்பையும் வீணடிக்காதே தேரதரா” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“தங்களது உத்தரவு” எனத் தெரிவித்த தேரதரன் அவ்விடத்தை விட்டு சென்றான். அப்பொழுது சென்னி, “இவன் தான் தேரதரா?” என வினவினான்.

“ஆம் இளவரசே” என நன்னன் வேண்மான் தெரிவிக்க சென்னி, “தேரதரா...” என அழைத்தான்.

சோழ இளவரசன் சென்னி தன்னை அழைத்ததைக் கேட்டதும் உற்சாகத்துடன் திரும்பி வந்தான் தேரதரன். அவனிடம், “பிட்டங்கொற்றனார் உனது பராக்கிரமச் செயல்களைப் பற்றித் தெரிவித்தார். உன்னைப் போன்ற வீரர்களால் தான் தென்னகத்தின் மாண்பும், வீரமும் காக்கப்படுகிறது” எனத் தெரிவித்தவன் இடையில் வைத்திருந்த குறுவாள் ஒன்றை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தான்.

அதைப் பணிவுடன் வாங்கிக்கொண்ட தேரதரன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு அதனை நோக்கினான். அக்குறுவாளின் முனையில் வேங்கையின் முகம் தங்கத்தால் வார்க்கப்பட்டிருந்தது. குறுவாள் பளபளவென்று மின்னிக்கொண்டிருந்தது. அதனைக் கண்டவன், “இளவரசே, இது எனக்கா?” என வினவினான்.

“ஆமாம். இத்தனை நாட்களாக இது என்னைக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. இனி இது உன்னுடையது” எனத் தெரிவித்தான்.

குறுவாளினை வாங்கி இடையில் வைத்துக் கொண்டவன் வாளினை உருவி தரையில் ஊன்றி மண்டியிட்டு, “இளவரசர் என் மீது வைத்திருக்கும்

நம்பிக்கைய மூச்சுள்ளவரைக் காப்பேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

சென்னி புன்னகைத்தான், பிறகு, “அறிவேன் நான். அதனால் தான் எனது குறுவாளினை உனக்கு நான் அளித்திருக்கிறேன்” என்றான்.

தேரதரன் பெருமகிழ்ச்சியுடன் அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்லலானான்.

அவன் அங்கிருந்து சென்ற பிறகு அவ்விடத்தில் சிறிது நேர்மை அமைதி நிலவியது. அப்பொழுது சென்னி, “நித்திலவல்லி மட்டும் உரிய நேரத்தில் உதவியிருக்காவிட்டால் ருத்ரதாமன் கோசரின் செய்தியுடன் பாடலிக்கு சென்றிருப்பான். மோரியப் படை கலிங்கத்தின் வழியே மொழி பெயர் தேயத்தில் ஒரே நேரத்தில் தாக்குதல் தொடுத்திருக்கும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது பிட்டங்கொற்றனார், “இதுவரை நடந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தும் எனக்குத் தெரியும் இளவரசே. ருத்ரதாமனைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற பிடர்த்தலையர் என்ன செய்தார்? அன்னி மிஞிலியன் எப்படி அவரை சந்தித்தான்?” என வினவினார்.

அப்பொழுது நன்னன் வேண்மான், “நமக்கு உதவி செய்த நித்திலவல்லி மாளிகை தீவிபத்தில் இறக்கவில்லை. ஆனால், அவள் எங்கே சென்றாள்?” என வினவினான்.

அப்பொழுது புன்னகைத்த சென்னி, “நித்திலவல்லி பிடர்த்தலையனையும், ருத்ரதாமனையும் ஏமாற்றி அவர்கள் சென்ற மரக்கலத்திலேயே அகவுநர் கன்னியின் உருவில் சென்றுவிட்டாள்” எனத் தெரிவித்தான்.

முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றனாரும், நன்னன் வேண்மானும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பிறகு நன்னன் வேண்மான், “பிடர்த்தலையனும், அன்னி மிஞிலியனும் திரும்பி விட்டார்கள். ஆனால், நித்திலவல்லி மட்டும் இன்னும் திரும்பவில்லையே?” என வினவினான்.

“அவள் வடக்கு நோக்கிச் சென்றவர்களுடன் பனிமலைக்குச் சென்றுவிட்டாள்.”

முதிரைமலைக் கோமான், “இறக்கும் தருவாயில் அவள் புனிதமானவளாக இறக்கப் போகிறாள்” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தாள்.

அப்பொழுது சென்னி, “நித்திலவல்லி பிடர்த்தலையனை ஏமாற்றிவிட்டாள் என்றே கருதுகிறேன் நான்” எனத் தெரிவித்தான்.

இருவரும் சென்னியை வியப்புடன் நோக்கினார்கள். அப்பொழுது சென்னி, “ஆமாம், அவள் எங்கிருந்தாலும் அவளது நினைப்பு தென்னகத்தின் நலனைச் சார்ந்தே இருக்கும். அவள் நிச்சயம் உரிய நேரத்தில் திரும்பி வருவாள். கவலை வேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ம்ம்ம்...” எனத் தலையாட்டிய நன்னன் வேண்மான், “இருவரது பாடலிப் பயணங்களைப் பற்றியும் தெரிவியுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவசரப்பட்டால் எப்படி கொங்கணக் கிழாரே” எனத் தெரிவித்த சென்னி, “வஜ்ரதத்தனின் மைந்தன் யார் என்று தெரியுமா?” என வினவினான்.

“யார்?” என இருவருமே ஒரு சேர வினவினார்கள்.

“ருத்ரதாமனைப் பின்தொடர பிடர்த்தலையனுக்கு உதவியாக மரக்கல அடிமை ஒருவனை விடுவித்து அனுப்பி வைத்தீர்களோ, அவனே வஜ்ரதத்தனின் மைந்தன் வருணன்.”

“அவனது முகத்தில் நம்மூர் சாயலைக் கண்டேன். ஆதலால் தான் அவனை விடுவித்து அனுப்பிவைத்தேன்” எனத் தெரிவித்தார் முதிரைமலைக் கோமான்.

“ஆமாம். வஜ்ரதத்தனின் மனைவி நம் ஊரைச் சேர்ந்தவள்” எனப் புன்சிரிப்புடன் தெரிவித்தான் சென்னி.

“அவனது தோற்றத்தைக் கண்டு ஏமாந்துவிட்டேன்.”

“நீங்கள் மட்டும் ஏமாறவில்லை. பிடர்த்தலையனும் சேர்த்தே ஏமாந்திருக்கிறான்.”

“பிறகு எப்படி பிடர்த்தலையன் அவனைக் கண்டறிந்தான்?”

“அகவுநர் கன்னி தான் பிடர்த்தலையனுக்கு உதவியவள்..”

“மோரியர்கள் திட்டமிட்டே அனைத்தையும் செய்திருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவித்தார் முதிரைமலைக் கோமான்.

அதுவரை சற்று நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த நன்னன் வேண்மான், “இளவரசே, இனியும் ஒவ்வொரு செய்தியாக என்னால் கேட்டுக்கொண்டிருக்க இயலாது. நடந்த நிகழ்வுகள், தீட்டப்பட்ட திட்டங்கள், இனி என்ன நடக்கவேண்டும் என அனைத்தையும் தெரிவியுங்கள்” என வேண்டினான்.

“கூறுகிறான்” எனத் தெரிவித்த சென்னி ‘இருவரது பயணம், ருத்ரதாமனைக் கொன்றது, அன்னி மிஞிலியன் விருகோதரனின் நட்பைப் பெற்றது, பிடர்த்தலையன் பாடலிக்குள் ஊடுருவி அவர்களின் திட்டத்தை மாற்றியமைத்தது’ என அனைத்தைப் பற்றியும் விரிவாகத் தெரிவித்தான்.

கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானும், முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றனும் இருவரது செயலைக் கேட்டதும் வியப்பில் மலைத்துப் போய் அமர்ந்திருந்த இருக்கையில் சாய்ந்தார்கள்.

நெடுநேரம் அங்கு அமைதி நிலவியது. நன்னன் வேண்மான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று முடிவெடுத்து, “நான் முதிரைமலைக் கோமான், அன்னி மிஞிலியன் ஆகியோருடன் கொங்கணப் படையைத் திரட்டிக்கொண்டு வடக்கு நோக்கிச் சென்று வஜ்ரதத்தனை எதிர்த்து வீழ்த்துகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“போர்த் திட்டத்தில் சிறு மாற்றம் கிழாரே.”

“என்ன மாற்றம் இளவரசே?”

“வஜ்ரதத்தனை தாங்கள் மட்டுமே எதிர்கொள்ளப் போகிறீர்கள்.”

“நான் மட்டுமா?”

“ஆம், வேழம் தனது வலிமையை ஒருநாளும் உணர்ந்திருக்காது. அதைப் போன்றே தாங்களும். தங்களது வீரத்தைப் பற்றி தங்களை விடவும் நான் நன்கு அறிவேன்.”

“நான் என்ன இளவரசே செய்ய வேண்டும்?”

“தேர்ந்த ஆயிரம் வீரர்களை மட்டும் உங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு உதவுவதற்கு இருநூறு காடுவெட்டிகளை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்.”

“பல்லாயிரக்கணக்கான மோரிய வீரர்கள் திரண்டு பாழியை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கும் வேளையில் நான் ஆயிரத்து இருநூறு வீரர்களுடன் சென்று என்ன செய்வது?”

“கிழாரே, மோரியர்கள் பிடர்த்தலையனிடம் ஏமாந்துவிட்டார்கள் என்று நாம் நம்பவேண்டும் என்று கூட இந்திரசேனை நினைத்திருக்கலாம்.”

“இந்திரசேனை என்பவள் யார்?”

“சாணக்கியனின் கொள்ளுப் பெயர்த்தி.”

“அவளுக்கும், தென்னாட்டுப் போருக்கும் என்ன தொடர்பு?”

“நிறைய தொடர்பு இருக்கிறது. தற்பொழுது பெரும்படையை வழி நடத்துபவள் அவள் தான். மோரியப் பட்டத்து இளவரசன் குணாளனை மணம் செய்துகொள்ளப் போகிறவள் அவள் தான். அவளிடம் அவளது கொள்ளுத் தாத்தனை விடவும் அதிக தந்திரம் நிறைந்திருக்கிறது.”

“ஒரு பெண்ணைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டுமா?”

“நிச்சயமாக” எனத் தெரிவித்தவன், “அவளிடம் அழகும், வீரமும், அரசியல் சாணக்கியத் தனமும் நிரம்பியிருக்கிறது. அவளை நாம் சாதாரணமாகக் கருதக்கூடாது” என எச்சரித்தான்.

அனைவரும் அமைதியாக காணப்பட்டார்கள். அப்பொழுது சென்னி, “ஆணாகப் பிறந்திருக்க வேண்டியவள் தவறி பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டாள் என்று தான் என்னிடம் அன்னி மிஞிலியன் அவளைப் பற்றித் தெரிவித்தான்” என்றான்.

அப்பொழுது முதிரைமலைக் கோமான், “அன்னி மிஞிலியன் கன்னிகளின் இயல்புகள் அனைத்தையும் அறிந்தவன். அவன் எச்சரிக்கிறான் என்றால் நாம் நிச்சயம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தார்.

“ஆதலால் தான் கூறுகிறேன். மோரியர்கள் நிச்சயம் சஃயாத்ரி மலையைக் கடந்து மட்டும் தாக்கும் திட்டத்தை வகுத்திருக்க மாட்டார்கள். வேறு மாற்றுத் திட்டத்தை அவர்கள் நிச்சயம் வகுத்திருப்பார்கள்.”

“சரி, எனக்குப் புரிகிறது இளவரசே. நான் இப்பொழுது என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“தாங்கள் ஆயிரத்து இருநூறு வீரர்களுடன் வடக்கு நோக்கிச் சென்று வஜ்ரதத்தனை எதிர்க்க வேண்டும். ஏனெனில் சஃயாத்ரி மலையைப் பற்றியும், அதன் இயல்புகளைப் பற்றியும் மோரியர்களை விடவும் தாங்கள் அதிகம் அறிந்தவர். ஆதலால் மோரியர்கள் பின்வாங்க இயலாத இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து தாங்கள் அவர்களை நிர்மூலமாக்க வேண்டும். கூட்டமாகச் சென்றுகொண்டிருக்கும் ஆநிரைகளை வேங்கை எப்படித் தனித்தனியாகப் பிரித்து வேட்டையாடுமோ அப்படியே தாங்களும் மோரியர்களை வேட்டையாடப் போகிறீர்கள்.”

முதிரைமலைக் கோமான், “நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என வினவினார்.

“அன்னி மிஞிலியன் மற்றும் தேரதரனின் துணையைக் கொண்டு பாழிக் கோட்டையைக் காக்க வேண்டியது தங்களது பொறுப்பு. கடந்துருத்தி குறும்பத் தலைவன் தூங்கலோரியான் மற்றும் காமக்கணியாள் ஆகிய இருவரும் மயூரனின் துணை கொண்டு கொற்றவைப் புழையில் நின்று காவல் காக்கட்டும்.”

அதுவரை அமர்ந்திருந்த நன்னன் வேண்மான், “உடனே நான் படையுடன் புறப்படுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நிச்சயமாக” எனத் தெரிவித்த சென்னி, “மோரியரைத் தடுத்து நிறுத்துவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு நிரம்ப இருக்கிறது. அப்படி இல்லாமல் தங்களது படைக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேரும் பட்சத்தில் அதனைத் தாங்கள் உடனே தெரியப்படுத்த வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அப்பொழுது நன்னன் வேண்மான், “நான் கடந்து செல்லும் ஒவ்வொரு மலை முகட்டின் உச்சியிலும் ஒவ்வொரு வீரனை அமரவைத்து எரிஒளி தீபத்தைப் பொறுத்திவிட்டுச் செல்கிறேன். எனது படையின் கடைசி வீரன் அழிவதற்கு முன் அவ்வெரியொளி தீபம் ஏற்றப்படும். அதனைத் தொடர்ந்து மற்ற தீபங்களும் ஏற்றப்பட்டு செய்தி பாழியை வந்தடையும். பிறகு பாழியிலிருந்து செய்தி தமிழகத்தின் அனைத்து செய்திகளுக்கும் பரவும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது நன்னன் வேண்மானின் தோளில் தனது கையை வைத்த சென்னி, “கொங்கணக் கிழாரே, தங்களது வீரம் கடைசித் தமிழன் உள்ளவரையும், கடைசிப் புலவன் இருக்கும் வரையும் புகழப்படும்” எனத் தெரிவித்தான்.

நன்னன் வேண்மான் புன்னகைத்தான்.

சென்னி முதிரைமலைக் கோமானை நோக்கி, “பாழியில் எடுக்கப்பட்டிருக்கும் நடவடிக்கைகள் எனக்குப் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. கிடைக்கும் காலத்தில் இன்னும் பாழிக் கோட்டையை வலுப்படுத்த வேண்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“நிச்சயமாக இளவரசே” எனத் தெரிவித்தார் முதிரைமலைக் கோமான்.

அப்பொழுது நன்னன், “இளவரசே, தாங்கள் மொழி பெயர் தேயத்திற்கு செல்லப் போகிறீர்களா?” என வினவினான்.

“இல்லை.”

“பிறகு?”

“உறைந்ததைக்குச் சென்று பெரும் படையைத் திரட்டப் போகிறேன்.”

“மொழி பெயர் தேயம் நோக்கிச் செல்லவா?”

“ஒரே நேரத்தில் இருவேறு இடத்தில் மோரியர்கள் தாக்கப் போகிறார்கள். ஆதலால், எங்கு உதவி தேவையோ அங்கு செல்வதற்கு வசதியாக தயாராக இருக்கப் போகிறேன். எனது படை பாழியை நோக்கிச்

செல்ல வேண்டுமா அல்லது மொழி பெயர் தேயத்தை நோக்கிச் செல்ல வேண்டுமா என்பதை தங்களது வீரமும், சென்னியின் வீரமும் எனக்குத் தெரியப்படுத்தும்.”

“இளவரசர் ஒருவரால் மோரியர்களை மொழி பெயர் தேயத்தில் சமாளிக்க முடியுமா?”

அப்பொழுது சிரித்த சென்னி, “என்னுடன் பிறந்த ஒருவனை மோரியர்களால் மொழிபெயர் தேயத்தில் எதிர்கொள்ள இயலுகிறதா என்று பார்ப்போம்?” எனப் பதிலுக்கு வினவிய சென்னி நன்னன் வேண்மானை நோக்கி, “நான் புரட்டுச் செல்லும் வேளையில் சேய்நன்னனை என்னுடன் அழைத்துச் செல்லப் போகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

நன்னன் வேண்மான் சிந்தித்தபடி காணப்பட முதிரைமலைக் கோமான், “இளவரசர் எந்த முடிவெடுத்தாலும் அதில் ஒரு நன்மை இருக்கும். மோரியர்கள் சூழப் போகும் பாழியில் எனது பெயரன் இருப்பது பாதுகாப்பானதாக இருக்காது” எனத் தெரிவித்தார்.

அப்பொழுது சாளரத்திற்கு அருகில் அமர்ந்த கமுகு ஒன்று கீச்சிட்டது.

உடனே ஓடிச் சென்ற சென்னி சாளரத்தின் திரைச் சீலையை நீக்கிவிட்டு கமுகைக் கையில் ஏந்தி அதன் கால்களில் கட்டப்பட்டிருந்த சீலைத்துணியை நீக்கிக்கொண்டே, “காலை தான் இவனை மொழி பெயர் தேயத்தை நோக்கி அனுப்பி வைத்தேன். அதற்குள் செய்தியைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்துவிட்டான்” எனத் தெரிவித்து அதன் கழுத்தைத் தடவி மூக்கில் முத்தமிட்டு பறக்கவிட்டான்.

கமுகு பறந்து சென்றதும் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கிற்கு அருகில் சீலைத் துணியைப் பிரித்து அதில் எழுதியிருந்ததைப் படிக்கலானான். படித்து முடித்தவன், “இளவரசர் ஒருவரால் மோரியர்களை எப்படி எதிர்கொள்ள முடியும் என்று வினவினீர்களே, படிக்கிறேன் கேளுங்கள்” எனத் தெரிவித்த சென்னி உரக்கப் படிக்கலானான்.

சென்னி படித்ததைக் கேட்கக் கேட்க இருவரது உடலிலும் மயிர்க்கால்கள் அனைத்தும் குத்திட்டு நிற்கத் தொடங்கின. உடலில்

உற்சாகம் பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கியது. அப்பொழுதே கையில் வாளினை ஏந்திக்கொண்டு மோரியரை எதிர்த்து ஓடவேண்டும் போலத் தோன்றியது.

அதே உற்சாகத்துடன் முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன், “சென்னி என்னை விடவும் இளையவனாக இருந்தாலும் அவனது வீரத்திற்கு நான் பணிகிறேன்” எனத் தெரிவித்தவர் தனது இடையில் கட்டியிருந்த உரையிலிருந்து வாளினை உருவி தரையில் ஊன்றி மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தினார்.

அடுத்தகணம் நன்னன் வேண்மான், “எவருக்கும் மண்டியிடாத எனது வாள் சென்னிக்காக மண்டியிடுகிறது” எனத் தெரிவித்து அவனும் மண்டியிட்டான்.

தனது உடன் பிறந்தவனின் வீரத்திற்குக் கிடைத்த மரியாதையைக் கண்ட சென்னி மகிழ்ச்சியுடன், “உயிருடன் திரும்புவீர்கள் என்பதற்கு எந்தவித உத்தரவாதமும் இல்லாமல் சிறு படையுடன் பகைவரை எதிர்த்துச் செல்லும் தங்களது வீரமும் நிச்சயம் சென்னியின் வீரத்திற்கு இணையானது தான் நன்னன் வேண்மானே. சென்னியின் வீரம் நிலைத்திருக்கும் வரையில் தங்களது வீரமும் வரலாற்றில் நிலைத்திருக்கும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் நன்னன் வேண்மான் மகிழ்ச்சியுடன் தனது பயணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானான்.

நன்னன் வேண்மானின் மகனையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்ட சென்னி பாழிக் கோட்டையிலிருந்து புறப்பட்டு உறைந்தையை நோக்கிச் செல்லலானான்.

கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானையும், முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றனையும் கோழியூர் இளவரசன் சென்னி சந்தித்து உரையாடிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில் அன்னி மிஞிலி தனது தமையனைத் தேடி பிட்டங்கொற்றனின் மாளிகைக்குச் சென்றிருந்தாள்.

நிம்மதியாக உறங்கிக்கொண்டிருந்த அன்னி மிஞிலியனை, “அண்ணா... எழுந்திரு” என எழுப்பினாள் அன்னி மிஞிலி.

அவளது பெரு முயற்சிக்குப் பிறகு விழிகளைக் கசக்கிக்கொண்டே எழுந்த அன்னி மிஞிலியன், “மிஞிலி... நீ நலமா?” என வினவியவன், “எனது தங்கையைக் கண்டு எத்தனை மாதங்கள் ஆகிவிட்டது. தந்தை நலம் தானே” என அன்புடன் நலம் விசாரித்தான்.

“இந்த நலம் விசாரிப்பிற்கு ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை” எனத் தெரிவித்தவள் முகத்தைத் திருத்திக் கொண்டாள்.

“என் மீது கோபமா?” என அவளது முகத்திற்கு நேரே சென்று வினவினான்.

“ஆமாம், கோபம் தான்.”

“நான் மேற்கொண்டிருக்கும் பணி அப்படி. நான் என்ன செய்வது?”

“செல்லும்போது தான் அவரசரமாக ஒரு வார்த்தை கூட தெரிவிக்காமல் சென்றுவிட்டீர்கள். தற்பொழுது திரும்பி வந்த பிறகாவது மனைக்கு வந்திருக்கலாம் அல்லவா? தந்தை அங்கு வறுத்தத்துடன் காணப்படுகிறார். தாங்கள் இங்கு நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“தவறு தான். பயணக் களைப்பில் இங்கேயே படுத்துவிட்டேன்.”

“தாங்கள் இல்லாத நேரத்தில் என்ன நடந்தது தெரியுமா?”

“என்ன நடந்தது?”

“ஆநிரைகளை மேய்க்கும் சமயத்தில் தந்தை கண் அயர்ந்து உறங்கிவிட்டார்.”

அன்னி மிஞிலியன் அதிர்ச்சியுடன், “பிறகு என்ன நடந்தது?” என வினவினான்.

“ஆநிரைகள் கோசர்கள் வரி வசூலிக்கும் விளைநிலத்தில் மேய்ந்துவிட்டன.”

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் பதறிய அன்னி மிஞிலியன், “கோசர்கள் தண்டனை வழங்காமல் விட மாட்டார்களே?” என வினவினான்.

“ஆமாம், தந்தையை சிறையில் அடைத்துவிட்டார்கள். பிறகு நீதி விசாரணை செய்து விழிகளைக் குருடாக்க வேண்டும் என்று தீர்ப்பு வழங்கிவிட்டார் கோசர் பெருமகனார்.”

அன்னி மிஞிலியன் பதறினான். “தற்பொழுது தந்தை நலம் தானே?” என வினவினான்.

“பதறாதே அண்ணா. கூற வருபவற்றை முழுவதுமாகக் கேள்” எனத் தெரிவித்தவள் பிறகு, “செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு நன்னன் வேண்மான் குறுக்கிட்டு தந்தையைத் தண்டனையிலிருந்து விடுவித்துவிட்டார்.”

நிம்மதிப் பெருமூச்சி விட்டான் அன்னி மிஞிலியன்.

“அண்ணா, அவர் எங்கே?”

“யார்?”

“அவர் தான், தங்களது நண்பர்?”

“பிடர்த்தலையன் மொழிபெயர் தேயத்திலேயே தங்கிவிட்டான்.”

“அவர் நலம் தானே?”

“அவனுக்கு என்ன குறைச்சல். நலமாகத் தான் இருக்கிறான்.”

“எப்பொழுது மீண்டும் இங்கு வருவார்?”

“போர் முடிந்ததும் உன்னைப் பெண் கேட்டு வருவான்” என அன்னி மிஞிலியன் தெரிவித்ததுதான் தாமதம் அவளது முகம் நாணத்தில் சிவந்துபோய்விட்டது.

பிறகு அவள், “கோழியூர் வேந்தர் வந்திருக்கிறார். அவர் உடனே புறப்படப் போகிறார் என்ற தகவல் பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. அவரை வழியனுப்பச் செல். அவர் வந்திருக்கும் வேளையில் நீ இங்கே உறங்கிக் கொண்டிருப்பது எனக்கு சரியாகப் படவில்லை” எனத் தெரிவித்த அன்னி மிஞிலி அவனை எழுப்பி நீராடும் அறை வரை அழைத்துச் சென்று அவன்மீது இரண்டு குடம் நீரை ஊற்றிவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

பிறகு தனது நீராடலை முடித்துவிட்டு கிளம்பிய அன்னி மிஞ்லியன் கோழியூர் இளவரசன் சென்னியை வழி அனுப்புவதற்குச் செல்லலானான்.

கோழியூர் இளவரசன் இளஞ்சேட் சென்னி கொண்டு வந்திருந்த இருநூறு காடுவெட்டிகளையும் சேர்த்து ஆயிரத்து இருநூறு வீரர்கள் நன்னன் வேண்மானுக்கு முன்னால் நின்றனுகொண்டிருந்தார்கள். ஆயிரம் வீரர்களின் படைத் தலைவர்களாக அகம்பன் விழுப்பறைய வேந்தன், கடம்பக் கோமான் அதியன், உம்பற்காட்டு உழுந்திணன், மோகனூர் கூற்றங்குமரன் ஆகியோர் நிற்க அவர்களுடன் காடுவெட்டிகளின் தலைவன் உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியன் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

படைத் தலைவர்களுக்குப் பின்னால் அவரவரது படையினர் தமது ஆயுதங்களை ஏந்தி நின்றனுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கி, “மணமாகி குழந்தையில்லாதவன், தாய்க்கு ஒரே பிள்ளை என எவனாவது இங்கே நின்றனுகொண்டிருந்தால் உடனே வெளியேறிவிடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் தனக்கு முன் நின்றனுகொண்டிருந்த படைத் தலைவர்களை நோக்கி, “எனது கட்டளைப்படி தானே படையினரைத் திரட்டியிருக்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

அப்பொழுது அகம்பன் விழுப்பறைய வேந்தன், “தங்களது கட்டளைப்படி நால்வரும் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“நல்லது” எனத் தெரிவித்த நன்னன் வேண்மான் தனக்கு முன் நின்றனுகொண்டிருந்த ஆயிரத்து இருநூறு வீரர்களையும் நோக்கி, “நாம் நமது நாட்டினைக் காக்க புறப்படப் போகிறோம். நமது சுதந்திரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காகப் போரிடப் போகிறோம். திரும்பி வருவோம் என்ற எந்த உத்தரவாதத்தையும் என்னால் அளிக்க இயலாது. என்னுடன் சேர்ந்து போரிடுவதற்குத் தயாரா?” என வினவினான்.

வீரர்கள் அனைவரும், “தயார்...” என்று ஒருசேர உரக்கக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

அப்பொழுது மோகனூர் கூற்றங்குமரன், “நமது நாட்டினையும், நமது நாட்டுப் பெண்களையும் காக்க நாங்கள் அனைவரும் தங்களுடன் சேர்ந்து போரிட வந்திருக்கிறோம் அரசே” எனத் தெரிவித்தான்.

“கேட்பதற்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது” எனத் தெரிவித்த நன்னன் வேண்மான் தனது கூர்மையான பார்வையைத் தனக்கு முன்னால் நிற்குகொண்டிருந்த வீரர்களின் மீது செலுத்தியபடி, “வீரர்களே, நமது நாட்டினைத் தாக்குவதற்கு மோரியர்கள் சஃயாத்ரி மலையின் வழியாக வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை என்ன செய்யலாம்?” என வினவினான்.

அப்பொழுது அகம்பன் விழுப்பறைய வேந்தன், “அவர்களை சஃயாத்ரி மலைத் தொடரிலேயே புதைத்துவிடுவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

வீரர்கள் அனைவரும் தமது ஆயுதங்களை மற்றொரு ஆயுதங்களுடன் மோதி, “ஆமாம்... ஆமாம்...” என உரக்கக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

“அவர்கள் சஃயாத்ரி மலைத் தொடரைக் கடக்கலாமா?”

“நிச்சயம் கடக்கக் கூடாது.”

“நம்மைக் காப்பதற்காக போரில் வீரமுடன் போரிட்டு இறக்கும் நமது முன்னோர்களை வழிபடும் பழக்கம் நம்முடையதே தவிர நெய்யும், அரிசியும் போட்டு கடவுளை வணங்கும் பழக்கம் நம்முடையது இல்லை. மோரியர்கள் நமது நாட்டினை வீழ்த்தினால் நாம் அடிமைகளாக்கப் படுவோம். நமக்குள் வர்ணம் எனக் கூறி நமக்குள்ளே பிரிவினைகளை ஏற்படுத்தி உயர்ந்தவன் என்றும் தாழ்ந்தவன் என்றும் பிரிவினையை விதைத்துவிடுவார்கள். இதனை நாம் அனுமதிக்கலாமா?”

“அனுமதிக்கவே கூடாது.”

“நமது முன்னோன் கடம்பன் சேயோனும் நமது கடவுளே, போரில் உயிர் துறந்து நடுகல்லாக நிலைத்திருக்கும் உமது பாட்டன்களும் நமது கடவுளே. அவர்களின் ஆசியுடன் போருக்குப் புறப்படுவோமா?” என வினவினான்.

கையில் வைத்திருந்த வாளினை மேலே உயர்த்தி அனைத்து வீரர்களும் உற்சாகத்துடன், “புறப்படுவோம்” எனக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

“நாம் உணவு கொண்டு செல்லப் போவதில்லை. தற்காப்பிற்கு கேடயங்களையும் கொண்டுசெல்லப் போவதில்லை. நாம் கொண்டு செல்லப் போவது ஆயுதங்களை மட்டுமே. அதுவும் எதிரிகளின் தலைகளைக் கொய்வதற்காக” எனத் தெரிவித்தவன், “மோரியர்களின் குருதியைக் குடித்து நமது தாகத்தைத் தணிப்போம். அவர்கள் துணைக்கு அழைத்து வரும் விலங்குகளை வெட்டி நமது பசியைத் தீர்ப்போம்” எனத் தெரிவித்தவன் காடுவெட்டி உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியனை நோக்கி, “என்ன காடுவெட்டியாரே, தாங்கள் தயாரா?” என வினவினான்.

“நான் எப்பொழுதே தயார் கொங்கணக் கிழாரே. தங்களது ஆணைக்காகவே காத்திருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எதிரிகளின் தலைகளை வெட்டி கொற்றவைக்குப் பலி கொடுத்து நமது போரைத் தொடங்குவோம். புறப்படுவோம்” எனப் பிளிறினான் நன்னன் வேண்மான்.

காடுவெட்டி உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியன் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பினான். அப்பொழுது அவனை நோக்கி நாற்றுக்கணக்கான ¹ அலங்கு இன போர் நாய்கள் ஓடி வந்தன. ஒவ்வொரு அலங்கு போர் நாய்களும் அவர்களது இடுப்பளவிற்கு வளர்ந்திருந்தன. கூறிய பற்களை நீட்டிக்கொண்டு நாக்கைத் தொங்கபோட்டுக்கொண்டு அவை ஓடிய விதமே பயங்கரமாகக் காட்சி அளித்தன. தனது இருநாறு காடுவெட்டிகளுடன் முன்னோக்கிப் புறப்பட்டான் உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியன்.

காடுவெட்டிகளைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற நன்னனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள் மற்ற ஆயிரம் வீரர்களும்.

தமிழகத்தைக் காப்பதற்காக நன்னன் வேண்மான் ஆயிரத்து இருநாறு வீரர்களுடன் பல்லாயிரக்கணக்கான மோரியர்களை எதிர்த்து சஃயாத்ரி மலையை நோக்கிச் செல்லலானான்.

தனது தந்தை கோசர் பெருமகனார் அஃதை கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்ட செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதும் இளங்கோசன் தனது படையைத் திரட்டிக்கொண்டு துளு நாட்டிலிருந்து வெளியேறி துளு நாட்டிற்கு வடக்கே நன்னன் வேண்மானால் பின்தொடர்ந்து விரட்டி வந்து தாக்க இயலாத தொலைவிற்குச் சென்றவன் கோசர் படையை படைத் தலைவர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஓரிடத்தில் நிலைகொண்டிருக்கச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டான்.

பிறகு இளங்கோசன் தனது மெய்க்காவல் தலைவனை மட்டும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு வடுக நாட்டில், கரும்பெண்ணை நதிக்கு வடக்கே மோரியப் படையுடன் நிலை கொண்டிருந்த இந்திரசேனையை நோக்கி உதவிகேட்டுச் செல்லலானான்.

நெடும்பயணத்தை மேற்கொண்டவன் இந்திரசேனையைச் சந்தித்து உரிய கட்டளை மற்றும் வடுக வேந்தனின் துணைப்படையைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினான்.

திரும்பியவன் வஜ்ரதத்தனுக்கு உதவுவதற்காக சஃயாத்ரி மலைத் தொடரை நோக்கிச் செல்லலானான்.

அடிக்குறிப்பு:

1. அலங்கு – போர் மற்றும் வேட்டை இன நாய். இதன் ஓவியங்கள் தஞ்சை பெரிய கோவிலில் தீட்டப்பட்டுள்ளன

43 நன்னன் வேண்மானின் தாக்குதல்

‘ஓ’ ஒ’வென்று பேய்மழை இரவு முழுவதும் பொழிந்து கடுமையான காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. பேய் மழையினால் சஃயாத்ரி மலைத் தொடரின் மலை முகடுகளுக்கு இடையில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

உயரமாக வளர்ந்திருந்த மரங்களுக்கு அடியில் மோரிய வீரர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பலர் மழையில் நனைந்தபடியே உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய மோரியப் படை முழுவதும் விடியலை எதிர்நோக்கியபடி நடுக்கத்தில் காணப்பட்டது.

தென்னை மட்டைகளை ஒன்றோடு ஒன்றாகப் பின்னி தலையில் போட்டுக்கொண்டு இளம்பல் கோசர் ஒருவர் மோரியருக்கு முன் நிற்குகொண்டிருந்தார். பெருமழையில் தீப்பந்தங்களும் அனைந்து போயிருந்ததால் விழிகளுக்கு முன் திரண்டிருந்த இருளை நோக்கியபடி, “இளம்பல் கோசரே, பொழுது எப்பொழுது விடியும்?” என வினவினான் வஜ்ரதத்தன்.

இளம்பல் கோசர், “விரைவில் விடிந்துவிடும். நானும் தங்களுடன் தானே நிற்குகொண்டிருக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தார்.

“சஃயாத்ரி மலையை அடைந்ததிலிருந்தே எனக்கு இரவானது மோசமாக மாறிவிட்டது. நான் அழைத்து வந்திருக்கும் வீரர்கள் அனைவரும் உற்சாகத்தை இழந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எப்பொழுது இந்த மலைத் தொடரைக் கடப்போம்?” என வினவினான்.

“இன்னும் ஐந்து மலை முகட்டை நாம் கடக்க வேண்டும். அவற்றில் இரண்டு பெரும் அபாயகரமானது. அதிலும் கடைசி மலையின் உச்சியில் குறுகிய இடைவெளி மட்டுமே காணப்படும். வலப்புறத்தில் ஏற முடியாத அளவிற்கு உயர்ந்த மலை, இடப்புறத்தில் பெரிய பள்ளத்தாக்கு என்று குறுகிய கணவாய் மட்டுமே காணப்படும். அதன் வழியே தான் நாம் பயணிக்க வேண்டும்.”

“குறுகிய வழியே நமது பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களால் எப்படிப் பயணிக்க முடியும்?”

“நமக்கு வேறு வழி இல்லை. சஃயாத்ரி மலையை அவ்விடத்தில் கடந்தால் தான் துளு நாட்டின் வடக்கு எல்லையை அடைய இயலும். கவலை வேண்டாம். இன்னும் அதிகபட்சம் ஓரிரு கிழமைகளில் நாம் துளு நாட்டின் எல்லையை அடைந்துவிடலாம்.”

“இன்னும் ஓரிரு கிழமைகளா?”

“ஆமாம்.”

“ஒரு திங்களுக்கும் மேலாக சஃயாத்ரி மலைத் தொடரையே நாம் கடந்துகொண்டிருக்கிறோம்.”

“ஆமாம்.”

“எனக்கு இந்த மலையைச் சிறிது கூட பிடிக்கவில்லை. அவந்தியிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த அதே உற்சாகத்தில் நாங்கள் துளு நாட்டை அடைந்திருந்தால் இந்நேரம் அந்நாட்டையே அழித்துக் கைப்பற்றியிருபோம். ஆனால், எங்களது பொறுமையை இந்த சஃயாத்ரி மலைத் தொடர் அதிகமாக சோதித்துக் கொண்டிருக்கிறது.”

“சஃயாத்ரி மலைத் தொடரைக் கடந்தால் தான் நம்மால் துளு நாட்டை அடைய இயலும். அதுவரை பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“எனக்கு இந்த இடமே பிடிக்கவில்லை. திடீரென்று வெயில் அடிக்கிறது. திடீரென்று மழை பொழிகிறது. திடீரென்று பனி சூழ்ந்து எதிரில் இருக்கும் நிலப்பரப்புகள் முழுவதையும் மறைத்து விடுகிறது. இதுவாவது

பரவாயில்லை. சில காலை வேளைகளில் சுர்ரென்று வெயில் அடிக்கும். அதே சமயத்தில் உடலில் ஒருவித புழுக்கம் ஏற்படும் பாருங்களேன். நரகத்தை விடவும் கொடுமையான உணர்வு அது.”

“தாங்கள் நரகத்தைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா வஜ்ரதத்தரே?”

“பார்த்திருக்கிறேன்.”

“எங்கே?”

“பாடலிக்கு வருகை தாருங்கள். நான் தங்களுக்கு நரகத்தை அறிமுகப்படுத்துகிறேன்.”

“ஓ, பேரரசர் அசோகவர்த்தரின் பூலோக நரகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறீர்களா?”

“ஆமாம். அதே தான்” என வஜ்ரதத்தன் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அருகில் நடுங்கிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்த வீரன் ஒருவன் குளிரில் விரைத்துப் போய் கீழே விழுந்தான். உடனே அவனைத் தூக்கிய வீரர்கள் புரவித் தேருக்குள் கொண்டு சென்று எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கினைக் கொண்டு பரிசோதித்தார்கள். அவனது உடல் குளிரில் விரைத்து கை மற்றும் கால்கள் அனைத்தும் அசைவற்றுக் காணப்பட்டன. விழிகள் இமைகளுக்கு மேலே குத்திட்டு நின்றன. அவனைப் பரிசோதனை செய்த மருத்துவன், “இவன் இனி பிழைக்க மாட்டான். வனத்திற்குள் வீசி விடுங்கள்” எனத் தெரிவித்தான்.

வீரர்கள் சிலர் அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று வனத்திற்குள் வீசி எறிந்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள். திரும்பியவர்களைக் கண்ட வஜ்ரதத்தன், “வீரர்களை உற்சாகத்துடன் இருக்கச் சொல்லுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“எப்படித் தலைவரே இயலும்? இந்தப் பெருமழையும், கடுங்குளிரும் வீரர்களின் மனதில் உளவியல் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டன. நம் வீரர்களில் நூற்றுக்கணக்கானவர்களை நாம் இழந்துவிட்டோம். பயணத்திலேயே பலர் இறந்துவிட்டார்கள். இந்த சஃயாத்ரி மலைத் தொடரில் நம்மை எதிர்ப்பதற்கோ அல்லது ஆதரிப்பதற்கோ இந்த வனத்தைத் தவிர

வேறு எதுவும் இல்லை. இதே நிலை நீடித்தால் நாம் விரைவில் நமது படையில் பெரும்பகுதியை இழந்துவிடுவோம்” என எச்சரித்தான்.

“இன்னும் ஓரிரு கிழமைக் காலத்தில் நாம் இந்த மலைத் தொடரைக் கடந்துவிடுவோம் என்று இளம்பல் கோசர் கூறியிருக்கிறார். நாம் உற்சாகத்தை இழக்க வேண்டாம்.”

“முயற்சிக்கிறோம் படைத் தலைவரே.”

“மதுவைப் பருகி குளிரை விரட்டுவதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள். நமக்கு வேறு வழி தற்பொழுது எதுவும் இல்லை. மது மட்டுமே தற்பொழுது நம்மை உற்சாகப்படுத்தும்.”

“சரி தலைவரே...” எனத் தெரிவித்த மோரிய வீரன் அவ்விடத்தை விட்டு மழையில் செல்லலானான்.

ஓயாமல் பெய்துகொண்டிருக்கும் பெருமழை, அதன் மூலம் பெருகியிருந்த பூச்சிகள், நுளம்புகள் ஆகியவை வீரர்களை இம்சித்துக் கொண்டிருந்தன. வீரர்களில் பலர் உடலில் களிமண் சேற்றினைப் பூசி நுளம்புகளின் கடிகளிலிருந்து தற்காத்துக் கொண்டார்கள். வனம் வீரர்களின் உற்சாகத்தையும், உத்வேகத்தையும் புரட்டிப் போட்டிருந்தது. மோரியர்கள் எதிர்பார்த்ததை விடவும் சூர்யாத்ரி மலைத் தொடர் கடும் சாவலை அளித்துக் கொண்டிருந்தது. அதிலும் அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த யானைகள், புரவிகள், தேர்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு செல்ல மோரியர்கள் படாத பாடு பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். வீரர்கள் நடந்து தமது புரவிகளைக் கையில் இழுத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். யானைகளுக்கும் கூட அதே நிலை தான் ஏற்பட்டிருந்தது. முன்னால் சென்ற முன்னோடி வீரர்கள் எதிர்பட்ட புதர்களையும், தாவரங்களையும் வெட்டி பாதை ஏற்படுத்த வீரர்கள் அவற்றை நிரவியபடி சென்றார்கள். ஆதலால் பின்னால் வந்த காலாட்படை, யானைப்படை, புரவிப் படை, புரவித் தேர்ப்படை ஆகியவை இடையூறு அதிகமின்றி பயணித்துக் கொண்டிருந்தன.

அனைத்தையும் நினைத்துப் பார்த்த வஜ்ரதத்தன், “இந்த வழியைத் தேர்ந்தெடுத்தது முட்டாள்தனமான முடிவோ என்று கூட எனக்குத்

தோன்றுகிறது” என அருகில் நிற்குகொண்டிருந்த இளம்பல் கோசனிடம் தெரிவித்தான்.

“ஆமாம். நிச்சயமாக இந்தத் திட்டம் முட்டாள் தனமானதுதான். ஆனால், இந்த மலைத் தொடரைக் கடந்துவிட்டால் நம்மைத் தடுத்து நிறுத்த ஒருவர் கூட கிடையாது. ஆங்காங்கே நிலை கொண்டிருக்கும் சிறு சிறு நிலைப் படைகளை அழித்தபடி நாம் தொடர்ந்து முன்னேறி பாழியை முற்றுகையிட்டுவிடலாம்.”

“ம்ம்ம்...” எனத் தெரிவித்த வஜ்ரதத்தன், “பாரசீக, காந்தார பாலைநிலத்தை விடவும் இங்கே சூழல் கொடுமையாக இருக்கிறது. இப்படியே நிலைமை சென்றால் நானே நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தாலும் இறந்துவிடுவேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

வஜ்ரதத்தன் கூறியதைக் கேட்டதும் சிரித்த இளம்பல் கோசர், “இதைப் பருகுங்கள்...” எனத் தெரிவித்தவர் தான் கொண்டு வந்திருந்த தோல் பையை அவனிடம் நீட்டினார்.

அதை வாங்கிய வஜ்ரதத்தன், “என் மகனது இறப்பிற்குப் பிறகு நான் மதுவையே பருகக் கூடாது என்று முடிவெடுத்திருந்தேன். ஆனால், இந்த மலைத் தொடரின் சூழல் எனது முடிவை மாற்றிவிட்டது” எனத் தெரிவித்தபடி தேறலைப் பருகினான்.

ஒரு நாழிகைக்குப் பிறகு இளம்பல் கோசர் வஜ்ரதத்தனிடம், “விரைவில் விடியப் போகிறது” எனத் தெரிவித்தார்.

வஜ்ரதத்தன், “அப்படியா...” என உற்சாகமானான்.

“ஆமாம். கூடுகளிலிருந்து பறவைகள் எழுந்து பறக்கத் தொடங்கிவிட்டன. விரைவில் நாம் விடியலை எதிர்பார்க்கலாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

இளம்பல் கோசர் தெரிவித்த அடுத்த ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கெல்லாம் ‘ஓஓஓ’வென்று பொழிந்து கொண்டிருந்த பெருமழையானது சாரலாக மாறத் தொடங்கியது. அடுத்த ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் மழைப் பொழிவது முற்றிலும்

நின்று போயிருந்தது. வானில் முகில் கூட்டங்கள் மறையத் தொடங்க கிழக்கே வானம் வெளிறத் தொடங்கியது.

அந்த விடியல் மோரியர்களுக்குப் பெரும் நம்பிக்கையை அளித்தது. முன்னே இருந்த வீரர்கள் புதர்களையும், மரங்களையும் வெட்டி வழி உருவாக்கினார்கள். பெரும்படை அவ்வழியே தொடர்ந்து முன்னேறத் தொடங்கின.

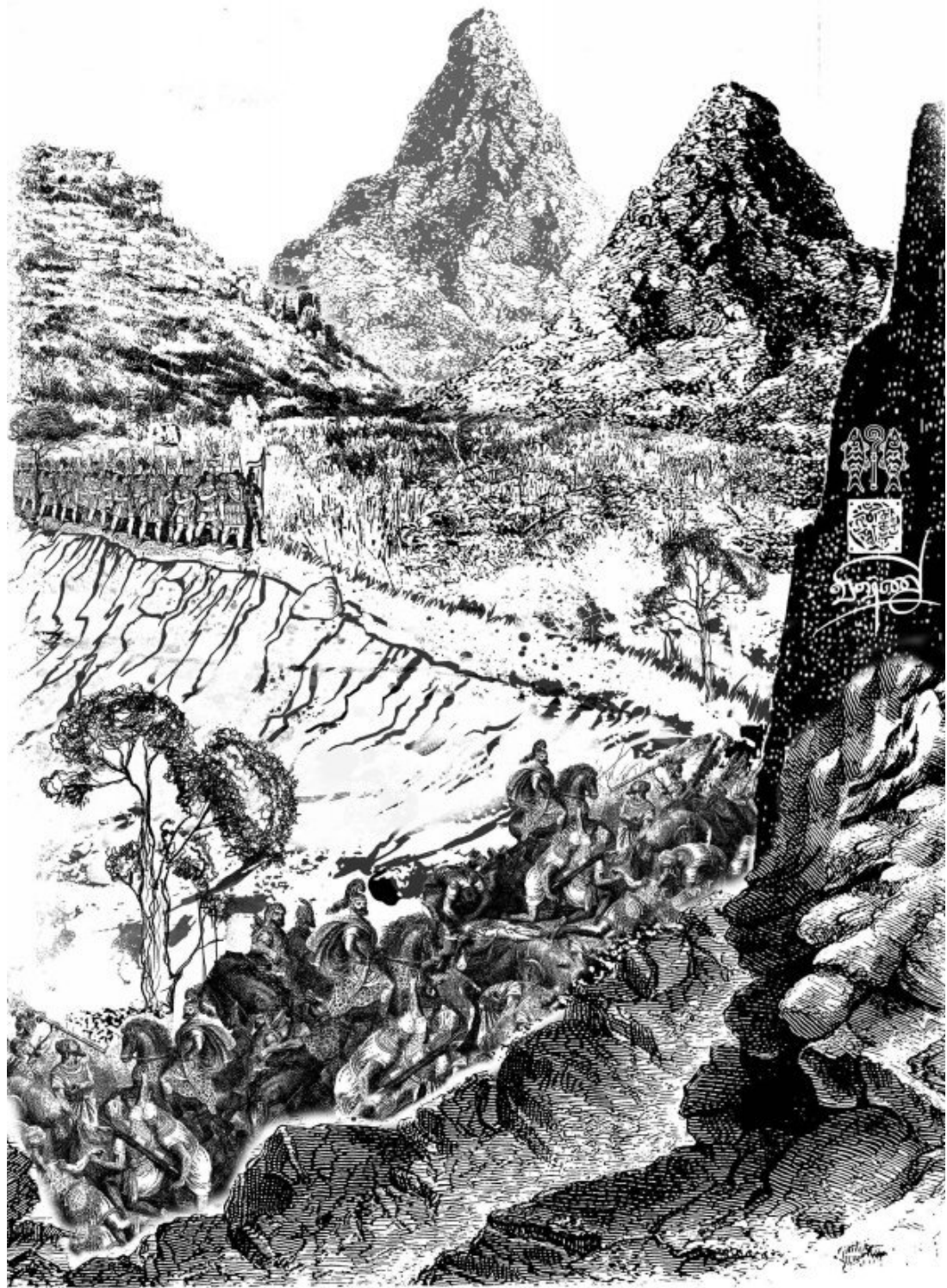
மோரிய வீரர்கள் இழந்திருந்த உற்சாகம் அனைத்தையும் திரட்டிக் கொண்டு சஃயாத்ரி மலைத் தொடரைக் கடக்கலானார்கள்.

அவர்களது பயணம் மீண்டும் நின்ற இடத்திலிருந்து தொடங்கியது. பகல் பொழுது முழுவதும் பயணித்தும், இரவில் ஓய்வெடுத்தும் அவர்கள் பயணித்தார்கள். மேலும் இரண்டு கிழமைக் காலப் பொழுது பயணித்த பிறகு இளம்பல் கோசர் தெரிவித்த அந்தக் கடைசி சிறு கணவாய் பள்ளத்தாக்கில் நிற்குகொண்டிருந்த மோரியர்களுக்குத் தென்பட்டது.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் ஆரவாரமிடலானார்கள். அந்தக் கணவாயைப் பார்த்த மோரியப் படைத் தலைவர்களில் ஒருவன், “நாம் இந்தச் சிறு கணவாய் வழியே தான் கடக்கப் போகிறோமா?” என வினவினான்.

“ஆமாம். யானைகள் பயன்படுத்தும் சிறு வழி இது. இதன் வழி தான் நாம் கடக்கப் போகிறோம். நம்மைத் துளு நாட்டின் வடக்கு எல்லைக்குக் கொண்டு செல்லப் போகும் கணவாய் இதுதான்” எனத் தெரிவித்தார் இளம்பல் கோசர்.

அப்பொழுது வஜ்ரதத்தன், “நான் எதிர்பார்த்ததை விடவும் இது மிகவும் குறுகியதாக இருக்கிறது.” எனத் தெரிவித்தவன் அண்ணாந்து உயரே பார்த்தேன்.

உயரே மலைச் சரிவில் சிறு பாதை ஒன்று மலைப் பிளவுகளுக்கிடையில் காணப்பட்டது. வஜ்ரதத்தன் பெரும் பள்ளத்தாக்கில் நிற்குகொண்டிருந்தான். மலை முகட்டின் ஓரமாக ஒரே ஒரு புரவித் தேர் செல்லும் அளவிற்கு மட்டுமே சிறு இடைவெளி காணப்பட்டது. அந்தக் கணவாய்க்கு செல்லும் பாதையும் மிகவும் சரிவாக அமைந்திருந்தது. சிறு சறுக்கல் ஏற்பட்டாலும் கீழே உருண்டு விழ வேண்டும் அல்லது பள்ளத்தாக்கில் விழ வேண்டும். அதை பார்த்ததுமே வீரர்களின் மனதில் அச்சம் சூழத் தொடங்கியது.

அந்த உயர்ந்த, சரிந்த, குறுகலான பாதையைப் பார்த்து மிரண்டபடியே வஜ்ரதத்தன், “இதன் வழியாகவா நாம் பயணிக்க வேண்டுமா?” என வினவினான்.

“ஆமாம்.”

“வேறு மார்க்கம்.”

“இருக்கிறது.”

“என்ன இளம்பல் கோசரே?” உற்சாகத்துடன் வினவினான் வஜ்ரதத்தன்.

“நாம் சஃயாத்ரி மலைத் தொடரைச் சுற்றிக்கொண்டு சென்று கடற்கரை வழியே சென்றுதான் பாழியை அடைய இயலும்.”

“எவ்வளவு காலம் ஆகும்?”

“மூன்று திங்களும் ஆகலாம். ஆறு திங்களும் ஆகலாம்.”

வஜ்ரதத்தன் வாயை மூடிக் கொண்டான். வாளை நோக்கினான். வானம் மேக மூட்டமின்றி தெளிவாகக் காணப்பட்டது. பரிதி மேற்கு வானில் விழுந்துகொண்டிருந்தான். மீண்டும் அந்தச் சிறு கணவாயை நோக்கினான். பரிதி அவனுக்கு முன் உயர நிற்குகொண்டிருந்ததால் கண்கள் கூச பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

தனது வீரர்களை நோக்கி, “வீரர்களே...” என உரக்கக் குரல் எழுப்பினான்.

மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் வஜ்ரதத்தனை நோக்கினார்கள்.

“வீரர்களே, இந்தச் சிறு மலை முகட்டிற்கு அப்பால் தான் நமது எதிர்கள் நிலை கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மலை முகட்டைக் கடந்துவிட்டால் நமக்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லை. இந்த மலை முகட்டிற்கு அப்பால் நமது வரவை எதிர்நோக்கி துளு நாட்டின் அழகிய பெண்கள் நம்மை மகிழ்விக்கக் காத்திருக்கிறார்கள். நாளைய விடியல் நமது இலக்கினை முழுமையடையச் செய்யப் போகிறது. இன்று இரவை சிரமத்துடன் கழியுங்கள். நாளைய விடியல் நமக்குப் பெரும் வசந்தத்தை வரவழைக்கும். வசந்தத்துடன் வெற்றியும் சேர்ந்து கிடைக்கப் போகிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் மோரிய வீரர்கள் உற்சாகத்துடன் குரல் எழுப்பினார்கள்.

வஜ்ரதத்தன் இளம்பல் கோசனை நோக்கி, “கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான் எதிர்பாராத நேரத்தில் நாம் அவனைத் தாக்கப் போகிறோம். நமக்கு வாக்களித்தபடி கோசர் தலைவர் அங்கே நமக்கு உதவுவதற்குத் தயாராகத் தானே இருப்பார்?” என வினவினான்.

“ஆமாம். அங்கே கோசர் பெருமகனார் அஃதை நமக்கு உதவுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறார். கவலை வேண்டாம். கொங்கணக் கிழான் நன்னன் அறியக் கூடாது என்பதற்காகத் தான் பெரும் சிரமப்பட்டு இந்தப் பெரும் வனத்தை நாம் கடந்துகொண்டிருக்கிறோம். கொங்கணக் கிழான் எதிர்பாராத நேரத்தில் அவனைத் தாக்கி பாழியைக் கைப்பற்றுவோம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“ம்ம்ம்ம்...” என வஜ்ரதத்தன் உற்சாகத்துடன் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது இளம்பல் கோசர் மேற்கு வானிலிருந்து ஏதோ ஒன்று தன்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டவர் உற்றுப் பார்த்தார். மேற்கு வானில் பரிதி நிலை கொண்டிருந்ததால் அவரால் தெளிவாகக் காண இயலவில்லை. பிறகு குழப்பத்துடன், “வஜ்ரதத்தரே என்ன அது?” என வினவினான்.

மேற்கே மலையிலிருந்து அதி வேகமாக வந்துகொண்டிருந்ததை சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்தவன், “அது....” எனத் தெரிவித்தவன் பிறகு அதிர்ச்சியுடன், “கணை வருகிறது. நகர்ந்துகொள்ளுங்கள்” எனக் கூறி வாயை மூடுவதற்குள் மலையின் உச்சியிலிருந்து வில்லின் மூலம் எய்யப்பட்ட அப்பெரும் கணையானது இளம்பல் கோசனது மார்பில் பாய்ந்து முதுவழியே வெளி வந்திருந்தது.

வானைப் பார்த்தபடி பின்புறமாகச் சரிந்த இளம்பல் கோசனை வஜ்ராதத்தன் தாங்கிக்கொண்டான். தனது மார்பில் பாய்ந்த கணையைக் கண்டவன், “இது மோகர்களின் கணை. அவர்களால் தான் நெடுந்தொலைவிலிருந்து குறி தவறாமல் இலக்கினை அடிக்க இயலும். இரவிலும் அவர்களுக்கு வேட்டையாடும் பழக்கம் உண்டு. எச்சரிக்கை” எனத் தெரிவித்தார்.

“மோகர்கள் என்பது யார்?”

இளம்பல் கோசர் சிரித்தார். அவரது வாயிலிருந்து குருதி வெளிவரத் தொடங்கியது. “மோகர்கள்...” என்றான்.

“மோகர்கள்?”

“நீங்கள் கொங்கணக் கிழானது பொறியில் சிக்கிக் கொண்டீர்கள். தற்காத்துக் கொள்ளுங்கள். முக்கியமான தருணத்தில் நான் மரணிக்கப் போகிறேன்” என்ற வார்த்தைகள் தான் உயிர் பிரிவதற்கு முன் இளம்பல் கோசர் கடைசியாக உச்சரித்தார்.

அடுத்த கணம் இளம்பல் கோசரது உயிர் பிரிந்தது.

மடியில் கிடந்த இளம்பல் கோசரைக் கீழே போட்டுவிட்டு எழுந்து நின்ற வஜ்ராதத்தன் தொலைவில் அவனுக்கு முன்னே உயர்ந்திருந்த மலை முகட்டினை நோக்கினான். அவனது பார்வைக்கு மலையின் அடர்ந்த வனம் மட்டுமே தென்பட்டது.

குறி தவறாமல் எய்யப்பட்ட அக்கணையானது எங்கிருந்து வந்தது என்பதை அவனால் கண்டறிய இயலவில்லை.

வழிகாட்டிக்கொண்டு துணைக்கு வந்த இளம்பல் கோசர் கணையால் கொல்லப்பட்டது குறித்த செய்தி மோரியப் படை முழுவதும் பரவியது. அதே நேரம் பரிதி மேற்கு வானில் அவர்களுக்கு முன்னால் உயர்ந்து நின்றனுகொண்டிருந்த மலை முகட்டிற்கு அப்பால் விழ இருள் அவ்விடத்தை சூழத் தொடங்கியது.

இருள் கவிழ்ந்தாலே முகில் கூட்டங்கள் நிறைந்து பெரு மழையைப் பொழியும் வானத்தில் அன்று மட்டும் முகில் கூட்டங்கள் இன்றி ஆயிரக்கணக்கான விண்மீன் கூட்டங்கள் நிறைந்திருந்தன.

விண்மீன் கூட்டங்களைக் கண்டபடி மோரியர்கள் இரவைப் பெரும் திகிலுடன் கழிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மற்ற இரவுப் பொழுதுகளை விடவும் அன்றைய இரவு நீண்டு கொண்டிருந்தது.

கிழக்கு வானில் பளீரென்ற ஒளி தோன்ற அன்றைய பொழுது புலர்ந்தது. பொழுது புலர்ந்த உடனே சங்கு ஊதி அனைவரையும் எழுப்பிய வஜ்ரதத்தன், “நமக்கு முன்னே உயர்ந்து விளங்கும் இந்த ஒற்றை மலை முகட்டைக் கடந்து நமது எதிரிகளைத் தாக்கி பாழியைக் கைப்பற்றுவோம்” என்று முழங்கினான்.

அவனது முழக்கத்தைக் கேட்டதும் மோரியர்கள் தமது கவசங்களில் ஆயுதங்களைத் தட்டி உற்சாகக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

வஜ்ரதத்தன் முன்னோடிகளை நோக்கி, “வழக்கம்போல முன்னேறிச் செல்லுங்கள். பாதையை நமது புரவித் தேர்கள் கடக்கும் அளவிற்குச் சீரமையுங்கள். அடுத்து மொத்தப் படையும் முன்னேறட்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

யானைகள் கடந்து செல்லும் அந்தப் பாதை உயர்ந்த மலை முகட்டின் சரிவில் அமைந்திருந்தது. அந்தச் சிறு பாதைக்குக் கிழக்கே பாதாளத்தைப் போன்ற பெரும் பள்ளத்தாக்கும் மேற்கே உயர்ந்த மலைச் சிகரமும் அமைந்திருந்தது. அந்தச் சிறு பாதையும் அப்பெரும் மலை முகட்டை

சுற்றியபடி வளைந்து நெளிந்து செங்குத்தாக உயரே சென்றுகொண்டிருந்தது. அம்முகட்டின் அடிவாரத்திலிருந்து உச்சியில் காணப்பட்ட சிறு கணவாயை அண்ணாந்து நோக்கிய முன்னோடிகளின் தலைவன், “நாங்கள் முன்னேறிச் செல்கிறோம். ஆனால், மலைமுகட்டின் உச்சியிலிருந்து நாம் எளிதில் தாக்கப்படும் அபாயம் இருக்கிறது. எதற்கும் தற்காப்புடன் இருங்கள்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு தனது நூற்றுக்கணக்கான வீரர்களுடன் செல்லலானான்.

இளம்பல் கோசர் அம்பெய்து கொல்லப்பட்டதால் நிச்சயம் தாக்கப்படுவோம் என்பதை அறிந்திருந்த முன்னோடிகள் எச்சரிக்கையுடன் செல்லலானார்கள். அவர்கள் வழியில் வளர்ந்திருந்த கொடிகள், செடிகள் மற்றும் சிறு சிறு மரங்களை வெட்டி அப்புறப்படுத்திக் கொண்டே செல்லலானார்கள். மோரிய முன்னோடிப் படையில் முன் வரிசையில் சென்றவர்கள் கையில் நீண்ட ஈட்டிகளுடன் பாதுகாப்பு அளித்துக்கொண்டு செல்ல அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தவர்கள் செடி கொடிகளை வெட்டியபடி முன்னேறினார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் வந்தவர்கள் வில் மற்றும் கணைகளைத் தாங்கி எச்சரிக்கையுடன் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். மலை முகட்டுப் பாதையில் பாதியைக் கடந்திருப்பார்கள். அப்பொழுது முன்னால் சென்ற மோரியர்கள் சிலர் உதிர்ந்த இலைகளின் மீது அடியை வைக்க அருகில் மரத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட பெரிய மரம் ஒன்று அவர்கள் மீது பாய்ந்தது. பெரிய மரத்தின் அடிமரம் தாக்கப்பட முன் வரிசையில் சென்ற மோரியர்கள் பாதாளத்தில் அலறியபடி விழலானார்கள்.

அந்த அடிமரப் பொறியைப் பார்த்ததும் மோரிய வீரர்கள் அரண்டுபோய் நின்றുകொண்டிருந்தார்கள். “களிறுகளைக் கைப்பற்றுவதற்காக வைக்கப்படும் பொறிகள் இவை. ஆதலால் கவலை வேண்டாம். தொடர்ந்து முன்னேறுங்கள். ஆனால், எச்சரிக்கை” எனத் தெரிவித்தான் முன்னோடிகளின் தலைவன்.

மோரியர்கள் மேலும் ஒரு நாழிகைப் பொழுது காலம் முன்னேறினார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் சென்றுகொண்டிருந்த பாதைக்குத் தெற்கே திடீரென்று அவர்களுக்கு மேலே அசைவு ஏற்பட கணைகளை

சரமாரியாக எய்யலானார்கள். நரி ஒன்றின் மரண ஓலம் கேட்க நிம்மதியுடன் அவர்கள் செல்லலானார்கள்.

ஒட்டுமொத்த கவனம் முழுவதையும் முன்னோக்கி மட்டுமே செலுத்திய மோரிய முன்னோடி வீரர்கள் ஆபத்துகளை எதிர்நோக்கும் வண்ணம் சென்றுகொண்டிருக்க ஒரேயொரு மோரிய வீரன் தான் கடந்து வந்திருக்கும் பாதைகளைப் பார்க்க திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே கையில் வில் மற்றும் அம்புகளுடன் சிலர் நிற்பதைப் பார்த்தவன் திடுக்கிட்டு, “எச்சரிக்கை... எச்சரிக்கை...” எனக் கூறியபடி வில்லில் கணைகளைத் தொடுத்து எய்யலானான். அவனுடன் மற்றவர்களும் சேர்ந்து எய்யலானார்கள்.

கணைகள் தொடுக்கப்படுவதைக் கண்டதும் முன்னோடியின் பார்வையில் விழுந்த அவ்வீரர்கள் பின்வாங்கி மறைந்துகொண்டார்கள்.

குறுகிய வழியின் வலைவில் எவரும் இல்லாததைக் கண்டதும் மோரிய முன்னோடி வீரர்கள், “அங்கு எவரையுமே காணவில்லையே?” என வினவினார்கள்.

“நான் கண்டேன் சிலர் அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். கையில் நீண்ட வில்லைத் தாங்கியிருந்தார்கள். முதுகில் அம்பறாத்தூணி முழுக்க கணைகள் காணப்பட்டன” எனத் தெரிவித்தான்.

வில் வீரர்கள் சிலரிடம், “என்ன என்று பார்த்துவிட்டுத் திரும்புங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் முன்னோடிகளின் தலைவன்.

தலைவனின் கட்டளைப்படி வில் வீரர்கள் சிலர் வில்லின் நாணில் கணைகளைப் பொருத்தி மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் செல்லலானார்கள். அப்பொழுது மோரிய முன்னோடி வீரர்கள் அந்தக் குறுகிய வழியின் வலைவை அடைந்த வேளையில் அவர்களின் மார்புகளை கணைகள் தைக்க அலறிக்கொண்டு அவர்கள் கீழே விழுந்தார்கள்.

அலறல் சத்தத்தைக் கேட்டதும் மோரிய முன்னோடிப் படையில் பின்வரிசையில் நின்ற வீரர்கள் ஓடிச் செல்லலானார்கள். அவ்வலைவை அடைந்த அடுத்த கணம் அவர்களின் மீதும் சரமாரியாக கணைகள் தைத்தன. மோரிய வீரர்களால் எங்கிருந்து தாக்கப்படுகிறோம் என்பதை அறிந்து

இலக்கினை நோக்கிக் குறி பார்ப்பதற்குள் அவர்கள் தாக்கப்பட்டு கீழே விழுந்தார்கள்.

அடுத்தடுத்து தாக்கப்பட முன்னோடி வீரர்கள் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் எதிர்தாக்குதல் தொடுக்க பின்வாங்கிச் செல்லலானார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. மோரிய வீரர்கள் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும் துளு நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த தமிழக வீரர்களால் தாக்கப்பட்டார்கள். குறுகிய வழிக்கு மேலே கொங்கணக் கிழானது வீரர்களும், கீழே உறைந்தை காடுவெட்டிகளும் தாக்க மோரிய வீரர்கள் நிலை குலைந்தார்கள். ஒரே நேரத்தில் இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும் நூற்றுக்கணக்கான கணைகள் அதிவேகத்தில் சரமாரியாக மோரியர்களைத் தாக்கின. மோரியர்கள் பதில் தாக்குதல் தொடுக்கலானார்கள். ஆனால், அவர்களின் கரம் ஓங்குவதற்கும் மோரியர்கள் அனைவரும் கணையால் தாக்கப்பட்டு சரிந்தார்கள். கணை உடலில் பாய்ந்ததால் நிலை குலைந்த மோரிய முன்னோடி வீரர்களின் அலறல் சத்தம் நெடுநேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

முன்னேறி வந்த நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் கணையடி பட்டு ஒருவர் மீது மற்றொருவர் விழுந்து கிடக்க அவர்களை நோக்கியபடி, “உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருப்பவர்களைக் கொன்றுவிட்டு, இவர்களின் ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் நன்னன் வேண்மான்.

அகம்பன் விழுப்பறைய வேந்தன், “இவர்களின் உடல்களை என்ன செய்யலாம்? எப்படி அடக்கம் செய்வது?” என வினவினான்.

அப்பொழுது குறுக்கிட்ட மோகனூர் கூற்றங்குமரன், “இவர்களின் உடல்கள் இங்கேயே கிடக்கட்டும். கழுகுகளுக்கு இரையாகட்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது நன்னன் வேண்மான், “ஆமாம், நாம் கொல்லப் போகும் மோரியர்களின் உடல்களை நாம் அப்புறப்படுத்தப் போவதில்லை. அவர்களே மேலே வந்து இவர்களின் உடல்களைக் கொண்டு செல்லட்டும். எத்தனைப் பேர் வந்தாலும் நாம் அவர்களை இங்குதான், இந்தச் சிறு மலை முகட்டில்

தான் எதிர்கொள்ளப் போகிறோம். அவர்களது படைபலம், ஆள் பலம், ஆயுத பலம் ஆகியவற்றினால் என்ன செய்ய முடிகிறது என்று பார்ப்போம். நமக்குத் தேவை அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் ஆயுதங்கள் மட்டுமே. அவற்றை எடுத்துக் கொள்வோம். நாம் ஆயிரத்து இருநூறு பேரும் இறக்கும் தருவாயில் மோரியப் பெரும்படையில் பாதி அழிந்திருக்க வேண்டும். நமது இலக்கு மோரியரின் வீழ்ச்சி மட்டுமே” என முழங்கினான்.

அவனைச் சுற்றி நின்ற வீரர்கள் அனைவரும், “வெற்றி... வெற்றி...” என முழக்கமிட்டார்கள்.

“நம் தமிழர்களின் வீரம் என்ன என்பதை மோரியர்கள் அறிந்துகொள்ளட்டும்” எனத் தெரிவித்த நன்னன் வேண்மான் மலை முகட்டில் மேல் நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். மற்றவர்கள் அவனைப் பின்தொடங்கினார்கள்.

மேல் நோக்கிச் சென்ற மோரிய முன்னோடி வீரர்கள் எழுப்பிய மரண ஓலத்தைக் கேட்டபடி பள்ளத்தாக்கில் நிற்குகொண்டிருந்த மோரிய வீரர்கள் செய்வதறியாது நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். முன்னோடி வீரர்கள் சென்று ஒரு சாமப் பொழுது கழிந்த பிறகும் அவர்களில் ஒருவன் கூடத் திரும்பியிருக்கவில்லை.

நேரம் கடக்கக் கடக்க கழுகுகள் அங்கு வட்டமிடத் தொடங்கின. கழுகுகளைக் கண்டபிறகு வஜ்ரதத்தன் கடும் கோபத்துடன், “யானைப் படை முன்னோக்கிச் செல்லட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

கீழேயிருந்து யானைகள் மேல்நோக்கி வருவதைக் கண்ட நன்னன் வேண்மான், “நமது வேல்களுக்கும், கணைகளுக்கும் இலக்காக யானைகள் வருகின்றன. தயாராவோம்” என உரக்க முழங்கினான்.

உடனே அகம்பன் விழுப்பறைய வேந்தன், கடம்பக் கோமான் அதியன், உம்பற்காட்டு உழுந்திணன், மோகனூர் கூற்றங்குமரன், காடுவெட்டிகளின் தலைவன் உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியன் ஆகியோர் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

கிட்டத்தட்ட நாற்பது யானைகள் மேல் நோக்கி ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றின் தந்தங்களில் நீண்ட கிம்புரிகளும், கூர்மையான வாட்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த பரண்களில் வீரர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் கைகளில் வில்லையும், பரண் முழுக்க கணைகளையும், ஈட்டிகளையும் தாங்கிக்கொண்டு முன்னேறலானார்கள்.

குறுகிய பாதையின் வழியாக மேல் நோக்கி யானைப் படையினர் சென்றுகொண்டிருக்கையில் முதலாவதாக சென்ற யானை திடீரென்று நின்றது. பின்னால் வந்த யானையின் மீது அமர்ந்திருந்த அவர்களின் தலைவன், “எதற்காக நின்றுகொண்டிருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“சற்று இங்கே வந்து பாருங்கள்” என அவன் தெரிவிக்க யானையின் மீதிருந்து குதித்த அவர்களின் தலைவன் முன் சென்று நோக்கினான். அங்கே சற்றுத் தொலைவில் முன்னோடி வீரர்கள் அனைவரும் ஒரே இடத்தில் கொல்லப்பட்டு குவிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். உடல்களின் மீது அமர்ந்திருந்த கழுகுகள் தசைகளைப் பிய்த்துத் தின்றுகொண்டிருந்தன. அவற்றைப் பார்த்ததுமே அதிர்ச்சியில் யானைப் படையின் தலைவன் நின்றுகொண்டிருக்க திடீரென்று குவிக்கப்பட்டிருந்த மோரிய முன்னோடி வீரர்களின் பிணங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து எழுந்த உம்பற்காட்டு உழுந்திணன் ஓடி வந்து கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியை வேகமாக எறிந்தான்.

காற்றில் அதிவேகமாக பாய்ந்து வந்த ஈட்டியானது முன் வரிசையில் நின்றுகொண்டிருந்த யானையின் மீது அமர்ந்திருந்த வீரனின் உடலில் பாய்ந்து முதுகு வழியே வெளி வந்திருந்தது.

யானைப் படையின் தலைவன் அதிர்ச்சியில் நிற்க பிணங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து மேலும் சில தமிழக வீரர்கள் எழுந்து கையில் வைத்திருந்த ஈட்டிகளை எறிந்தார்கள். அதிவேகத்தில் வந்த ஈட்டிகள் முன் வரிசையில் நின்ற யானைகளின் மீது பாய ஒரேயொரு ஈட்டி நின்றுகொண்டிருந்த படைத் தலைவனின் மீதும் பாய்ந்தது.

தன் நெற்றியின் மீது பதிக்கப்பட்டிருந்த கவசத்தைத் துளைத்துக்கொண்டு உடலில் பாய்ந்த ஈட்டி ஏற்படுத்திய வலியைத் தாங்க

முடியாத யானை அரண்டு முன்னோக்கி ஓடத் தொடங்கியது. அதிவேகமாக யானைப் பாகன் இல்லாமல் தனியாக ஓடி வந்துகொண்டிருந்த யானையைக் கண்டு அஞ்சாத தமிழக வீரர்கள் கையில் நீண்ட ஈட்டியைக் கொண்டு அதனை எதிர்கொண்டார்கள்.

யானை நெருங்கியதும் உரக்கக் குரல் எழுப்பி யானையை மிரளச் செய்தவர்கள் ஈட்டியினால் யானையைத் தாக்கவும் செய்தார்கள். ஓடி வந்த யானை குழப்பத்துடன் இரண்டு கால்களையும் தூக்கி தும்பிக்கையால் எதிரில் நின்றவர்களைத் தாக்கியது. உடனே வீரர்கள் கையில் வைத்திருந்த வாளினால் அந்த யானையின் தும்பிக்கையை வெட்டி ஈட்டியை உயரத் தூக்கிய யானையின் கால்களில் பதித்தார்கள்.

முன் வரிசையில் நின்ற யானையை உம்பற்காட்டு உழுந்திணனின் படை தாக்கிக் கொண்டிருந்த அதே வேளை மற்ற வீரர்கள் குறுகிய வழிக்கு மேலே மலையில் அடர்ந்திருந்த மரங்களின் வழி சென்று உயரத்திலிருந்து கணைகளை எய்து யானைகளின் மீது நின்ற வீரர்களைத் தாக்கிக் கொன்றார்கள். பாகன்களை இழந்த யானைகள் தடுமாறிக்கொண்டு இருக்கையில் முன் வரிசையில் நின்ற யானையின் தும்பிக்கை வெட்டப்பட்டு கால்களில் ஈட்டிகள் பாய்ந்ததால் முன்கால்களை மீண்டும் தரையில் ஊன்ற முடியாமல் வலியில் அது கால்களை மேலும் உயர்த்த பரண் பின்புறமாக சரிந்தது. அதே வேளை எரிந்துகொண்டிருந்த தீப்பந்தங்களை அதன் மீது உம்பற்காட்டு உழுந்திணனின் படையினர் வீச யானை அரண்டு பின்புறமாக சரிந்தது.

முன் வரிசையில் சென்ற முதிர்ந்த யானை சரிந்ததைக் கண்டு மற்ற யானைகள் பின்னோக்கி நகர முயற்சிக்க அந்தக் குறுகிய பாதையில் ஒன்றையொன்று நெருக்கிக்கொண்டு நின்றன.

கீழே விழுந்த முன் வரிசை யானையின் கழுத்தில் நீண்ட ஈட்டியைப் பாய்ச்சிக் கொன்ற உம்பற்காட்டு உழுந்திணன் இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி தனது உருவத்தைப் பெரிதாகக் காட்டிக்கொண்டு யானைகளுக்கு முன்னால் சென்று உரக்கக் குரல் எழுப்பினான்.

காட்டு யானைகளைப் பிடிப்பதில் வல்லவனான உம்பற்காட்டு உழுந்திணன் எழுப்பிய இரைச்சல் கீழே நின்ற மோரியர்களுக்குக் கூட நன்கு கேட்டது. அந்தக் குரலைக் கேட்ட யானைகள் அரண்டு பின்வாங்கி ஓடத் தொடங்கின.

யானைகளுக்கு இயற்கையிலேயே பள்ளம் என்றால் பெரும் பயம் உண்டு. பள்ளத்தைக் கண்டாலே யானைகள் மிரண்டு விடும் தன்மையுடையவை. அதிலும், உம்பற்காட்டு உழுந்திணன் எழுப்பிய பேய்குரலைக் கேட்டதும் யானைகள் பின்வாங்கி தறிகெட்டு ஓடத் தொடங்கின. ஓடிய யானைகளை விரட்டியபடி உம்பற்காட்டு உழுந்திணனின் படையினர் ஓடலானார்கள். ஓடிய யானைகளின் வலப்புறம் பெரிய பள்ளத்தாக்கு காணப்பட யானைகள் ஒன்றையொன்று இடித்துக்கொண்டு ஓட யானைகளில் பாதி பள்ளத்தாக்கில் கீழே விழுந்தன. மற்றவை ஒன்றோடொன்று மோதிக் கீழே விழுந்து புரண்டன.

தமிழக வீரர்கள் உற்சாக வெற்றி முழக்கம் எழுப்பினார்கள்.

தான் அனுப்பி வைத்த யானைகள் கீழே விழுவதைக் கண்ட வஜ்ரதத்தன் வெளிப்படுத்த இயலாத கோபத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தான். என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தான். தன் வாழ்வில் பல போர்களைக் கண்ட வஜ்ரதத்தன் இந்த இக்கட்டான சூழலிலிருந்து எப்படித் தப்பிப்பது என்று தெரியாமல் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

உச்சிப் பொழுது கடந்துகொண்டிருந்தது. தனது வில் வீரர்களை நோக்கி, “வில் வீரர்கள் தயாராகுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அப்பொழுது வில் வீரர்களின் தலைவன், “காற்று மேற்கிலிருந்து கிழக்காக வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் மலையின் உச்சியில் நின்று போரிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது கணைகள் அவர்களை அடைவது அசாத்தியம்” எனத் தெரிவித்தான்.

வஜ்ரதத்தன், “எனது கட்டளையை மட்டும் நீ நிறைவேற்றினால் போதுமானது” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான்.

வில் வீரர்களின் தலைவன தனது படையினரை அணிவகுக்கச் செய்து, “தாயாராகுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வஜ்ரதத்தன், “இன்னும் ஏன் தாமதம். விற்களை அந்த ஒட்டகச் சாணிப் புழுக்களை நோக்கிச் செலுத்துங்கள்” எனக் கத்தினான்.

நீண்ட தூரத்திற்கும், உயரத்திற்கும் செல்லக் கூடிய முன்பக்கத்தில் இரும்பும், பின்பக்கத்தில் மரத்தினால் செய்யப்பட்ட தண்டாசணக் கணைகளை மோரிய வீரர்கள் வில்லின் நாண்களில் பொருத்தினார்கள்.

“கணைகளை விடுவியுங்கள்” எனக் கட்டளை எழுந்ததுதான் தாமதம்.

மலை முகட்டை நோக்கி ஆயிரக்கணக்கான அம்புகள் ஒரே நேரத்தில் வாளை நோக்கிப் புறப்பட்டன. வில் வீரர்களின் தலைவன் கணித்ததைப் போன்றே விற்கள் அனைத்தும் மலை முகட்டின் உயரத்தில் நிற்குகொண்டிருந்த தமிழக வீரர்களை அடையாமல் காற்றினால் அவற்றின் திசை திருப்பப்பட்டு பள்ளத்தாக்கில் விழுந்தன.

தம்மை நோக்கி கணைகள் அனைத்தும் தமது காலடியைக் கூடத் தீண்ட இயலாமல் கீழே விழுவதைக் கண்ட நன்னன் வேண்மான் உரக்கச் சிரிக்கலானான். அவனுடன் சேர்ந்து அனைத்து தமிழக வீரர்களும் சிரிக்கலானார்கள்.

எய்யப்பட்ட அம்புகள் அனைத்தும் பள்ளத்தாக்கில் திசை மாறி விழுவதைக் கண்ட வஜ்ரதத்தன், “மீண்டும் முயற்சித்துப் பாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளைப்படி மீண்டும் வில் வீரர்கள் அம்புகளை எய்யலானார்கள்.

அவைகளும் வீசிக் கொண்டிருந்த பெரும் காற்றினால் திசை மாற்றப்பட்டுக் கீழே பள்ளத்தாக்கில் விழுந்தன.

தன் மீது தொடர்ந்து கணைகளைச் செலுத்த முயற்சித்துத் தோற்றுக் கொண்டிருந்த மோரியர்களை நோக்கியபடி நன்னன் வேண்மான், “கணைகளை

எப்படிக் குறி தவறாமல் எய்ய வேண்டும் என்பதை நாம் மோரியக் குக்க புத்திரர்களுக்கு கற்றுக் கொடுப்போமா?” என வினவினான்.

குறுகிய பாதையில் வரிசையாக அமர்ந்திருந்த தென்னாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் தோளில் மாட்டியிருந்த தமது விற்களை எடுத்து அவற்றின் நாண்களில் முழுவதும் இரும்பினால் செய்யப்பட நாராசக் கணைகளைப் பொருத்தி வானத்தை நோக்கி உயர்த்தலானார்கள்.

“விடுவியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான்.

ஒட்டுமொத்த வீரர்களும் வில்லில் தொடுத்திருந்த கணைகளை விடுவித்தார்கள். அதிவேகத்தில் வாளை நோக்கிச் சென்ற கணைகள் அனைத்தும் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ஒரே நேரத்தில் பெருமழையைப் போன்று கீழ் நோக்கி இறங்கின.

பேரிரைச்சலுடன் கீழே இறங்கிய கணை மழையைக் கண்டு கையில் கவசத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்த வீரர்கள் தலைக்கு மேலே கவிழ்த்து தற்காத்துக் கொண்டார்கள். மற்றவர்கள் பாதுகாப்பான இடத்தைத் தேடி ஓடுவதற்குள் நாராசக் கணைகள் அனைத்தும் மோரிய வீரர்களின் மீது பெருமழையைப் போன்று விழுந்தன.

மோரிய வீரர்களின் பாசறைகள் மீது விழுந்த நாராசக் கணைகள் பலரது உயிரைக் குடித்தன. வஜ்ரதத்தன், “பின்வாங்குங்கள்... பின்வாங்குங்கள்...” எனக் கட்டளையிட்டபடி பின்வாங்கினான்.

மோரிய வீரர்கள் பின்வாங்குவதற்குள் பலர் கணைகளால் தாக்கப்பட்டு துடித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்து புரண்டுகொண்டிருந்தார்கள். மோரிய வீரர்கள் தென்னாட்டவர்களின் கணைகள் தீண்ட இயலாதபடி பின்வாங்கினார்கள்.

தென்னட்டவர்களின் தாக்குதலைக் கண்டு மோரியர்கள் பீதியடையத் தொடங்கினார்கள். பொழுதும் மேற்கு நோக்கி வேகமாக விழுந்து கொண்டிருந்தது.

முதல் நாள் முன்னோடிப் படைகள், யானைப் படையில் சிறு பிரிவு, கணைகளால் தாக்கப்பட்டு இறந்த வீரர்கள் என பெரும் இழப்பைச் சந்தித்த மோரியர்கள் திகிலுடன் இரவை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தார்கள்.

மாலை நேரத்து வானம் தெளிவாகவே காணப்பட்டது. இன்றிவும் மழை பொழியாது என்ற நம்பிக்கையுடன் மோரியர்கள் நிம்மதியாக அமர்ந்திருக்கையில் இரவு சூழ்வதற்கு முன்னதாக மேற்கு வானில் கார்முகில் சூழத் தொடங்கி உச்சி வானம் நோக்கி நகரத் தொடங்கியது.

இரவு முதல் சாமத்தின் ஐந்தாவது நாழிகைப் பொழுதில் பெருமழை, ‘ஓஓஓ’வெனப் பெரும் இடி, மின்னலுடன் பொழியத் தொடங்கியது.

மழைப் பொழிவது எப்பொழுது நிற்கும் என்று மோரியர்கள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருக்க வஜ்ரதத்தன் பெரும் இரகசியமாக வேறொரு திட்டத்தைத் தீட்டி காலாட்படை வீரர்கள் சிலரை மேல் நோக்கி அனுப்பி வைத்தான்.

அப்பொழுது வீரர்கள், “இரவில் தாக்குவது முறையான தாக்குதலா?” என வினவினார்கள்.

“நம் வழியை இடைமறித்து நிற்கும் அந்தச் சுவான புத்திரர்கள் அழிந்தால் தான் நம்மால் முன்னேற இயலும். இல்லையேல், இந்தப் பெருமழையில் சிக்கி அழிய வேண்டியதுதான். உடனே புறப்படுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மோரிய வீரர்கள் மலை முகட்டில் காணப்பட்ட சிறு கணவாயை நோக்கி குறுகிய வழியே மேலே செல்லலானார்கள்.

வஜ்ரதத்தன் நம்பிக்கையுடன் காத்திருக்கலானான்.

பெருமழை பொழிந்துகொண்டிருக்க, வீழ்த்தப்பட்ட யானைகளின் தசையை அறுத்துச் சுட்டு இரவு உணவை உண்டு கொண்டிருந்தார்கள் நன்னன் வேண்மான் மற்றும் அவனது படையினர். மோரியர்களைப் பற்றியும் அவர்களது தாக்குதலைப் பற்றியும் நன்னன் வேண்மான் அனைவருக்கும்

தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது காடுவெட்டி உறைந்தை மாசத்தி வன்னியனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த அவனது அலங்கு நாய் தனது கால்களால் அவனது காலினைப் பிராண்டியது.

அலங்குவின் செயலைப் பார்த்த மாசாத்தி வன்னியன், “ஆபத்து. இரவென்றும் பாராமல் நம்மை வீழ்த்துவதற்கு மோரியர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” எனக் கூறிக்கொண்டு எழுந்தான்.

நன்னன் வேண்மான், “சத்தம் எழுப்பாதீர்கள்” எனக் கட்டளையிட்டபடி அனைவரையும் பின்வாங்கக் கட்டளையிட்டான்.

மாசாத்தி வன்னியனை நோக்கி, “காடு வெட்டியாரே, ஒருவர் கூட பிழைக்கக் கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அடுத்தகணம் தேர்ந்த வில் வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான் மாசாத்தி வன்னியன்.

பெருமழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. முட்டிருட்டு அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்தது. இரவு வேளையில் பல நாட்கள் வேட்டையாடி பழக்கப்பட்டிருந்ததால் அந்த இருட்டு அவர்களுக்குப் பெரிய இடையூறை அளித்திருக்கவில்லை.

பெருவழியில் அனைவரும் வரிசையாக மண்டியிட்டு ஒருவர் பின் ஒருவராக அமர்ந்தார்கள். அனைவருமே கையில் தமது வில்லின் நாணில் கணையைப் பொருத்தி தயாராக இருந்தார்கள்.

அதே வேளை, அவர்கள் எதிர்பார்த்ததைப் போன்றே மோரிய வீரர்கள் சத்தம் எழுப்பாமல், ஆரவாரம் இல்லாமல் கையில் தமது ஆயுதங்களுடன் மேல் நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

மோரியர்களைக் கண்டதும் தென்னாட்டு வீரர்கள் தயாராகத் தொடுக்கப்பட்டிருந்த கணைகளை விடுவித்தார்கள். விழுந்துகொண்டிருந்த மழைத் துளிகளைச் சிதறடித்தபடி அதி வேகமாகச் சென்ற கணைகள் மோரிய வீரர்களின் உடல்களைத் தைத்தன. முன்வரிசை வீரர்கள் விழ விழ பின்னால் வந்த வீரர்கள் ஆவேசத்துடன் மேல் நோக்கி ஓடி வந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் நெருங்குவதற்குள் தென்னாட்டு வீரர்கள் எய்த கணைகள்

அவர்களைக் கொன்று வீழ்த்தின. இரகசியமாகத் தாக்குவதற்கு மேலே சென்ற வீரர்களில் பெரும்பாலானோர் கணைகளால் தாக்கப்பட்டு கீழே விழ பின் வரிசையில் நின்ற வீரர்கள் அனைவரும் புறமுதுகிட்டு தகவலைக் கூற ஓடினார்கள்.

நாக்குகளைக் கீழே தொங்கவிட்டுக்கொண்டு நின்ற அலங்குகளை ஏவினான் மாசாத்தி வன்னியன். நாய்கள் ஒரே நேரத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்களைக் கடித்துக் குதறின. அவர்களின் அலறல் சத்தம் நெடுநேரம் எழுந்துகொண்டிருந்தது.

பெருமழை பெய்து கொண்டிருந்ததால் மோரிய வீரர்கள் எழுப்பிய மரண ஓலம் கீழே படையுடன் நின்ற வஜ்ரதத்தனுக்குக் கேட்டிருக்கவில்லை.

தான் அனுப்பிய வீரர்கள் நல்ல செய்தியுடன் திரும்புவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் மோரிய படைத் தலைவன் வஜ்ரதத்தன் காத்திருந்தான். ஆனால், அவனது காத்திருப்பிற்கும் மாறாக நன்னன் வேண்மான் பயங்கரமான திட்டம் ஒன்றைத் தீட்டலானான்.

இரவு நேரத்தில் போர் விதிகளுக்கு மாறாக தாக்குவதற்குத் துணிந்த மோரிய வீரர்களை நினைத்த நன்னன் வேண்மான், “இனி மோரியர்கள் வெற்றி பெறுவதற்கு என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார்கள்” என வெகுண்டெழுந்தான்.

விழுப்பறைய வேந்தன், “ஆமாம். கொட்டும் மழையில் அவர்களை நாம் தடுத்து நிறுத்திவிட்டதால் ஏற்படப் போகும் விளைவுகளை அவர்கள் அறியத் தொடங்கிவிட்டார்கள். மோரியர்களின் பலவீனத்தின் வெளிப்பாடுதான் இந்த முறையற்ற தாக்குதல் முயற்சி” எனத் தெரிவித்தான்.

மோகனூர் கூற்றங்குமரன், “மோரியர்களின் தாக்குதல் முறைகளை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த மாதிரியான முறையற்ற தாக்குதல்களை அவர்கள் போர் தந்திரம் என்று பீற்றிக்கொள்வார்கள்” எனத் தனது கருத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

அப்பொழுது உம்பற்காடு உழுந்திணன், “நாம் நமது தாக்குதல் முறையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு தள்ளப்பட்டுள்ளோம்”

என்றான்.

அப்பொழுது மோகனூர் கூற்றங்குமரன், “அவர்கள் எந்த முறையில் நம்மைத் தாக்குவதற்கு முயற்சிக்கிறார்களோ அதே முறையில் நாம் அவர்களைத் தாக்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

அவர்கள் கூறிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நன்னன் வேண்மான் மலையடிப் பள்ளத்தாக்கில் நிலை கொண்டிருந்த மோரிய வீரர்களைச் சுட்டிக்காட்டி, “இவர்கள் இனி நிம்மதியாக உறங்கக் கூடாது” என்றான்.

அப்பொழுது மோகனூர் கூற்றங்குமரன், “இன்றைய தாக்குதலே அவர்களது உறக்கத்தைக் கெடுத்திருக்கும்” எனத் தெரிவித்தான்.

“எந்தவித இடையூறும் இருக்காது. கோசர்கள் பாழியில் உதவுததற்கு தயாராக இருப்பார்கள் என்று இளம்பல் கோசனது துணையுடன் முன்னேறினார்கள். நம்மை அவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து அவர்கள் மீள்வதற்குள் அவர்களது முயற்சிகளை முறியடித்துவிட்டோம். பள்ளத்தாக்கில் விழுந்த யானைகள் தான் அவர்களின் கனவுகளில் இனி உலாவரும். தோற்றுவிடுவோம் என்ற அச்சம் தான் அவர்களை முறையற்ற தாக்குதலுக்கு உட்படுத்தியிருக்கிறது” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது காடு வெட்டிகளின் தலைவன் உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியன், “என்னிடம் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது” என்றான்..

“என்ன?” என வினவினான் நன்னன் வேண்மான்.

“அந்தத் திட்டத்திற்கு அனைவரும் ஒத்துழைத்தால் நாம் மேற்கொண்டு அதைப் பற்றி சிந்திக்கலாம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன திட்டம் காடு வெட்டியாரே?”

“மோரியர்கள் எப்படி நம்மைத் தாக்குவதற்கு முயற்சி செய்தார்களோ, அதே போன்று இன்று இரவே மோரியர்கள் எதிர்பாராத நேரத்தில் நாம் ஒரு அசுரத் தாக்குதல் தொடுக்க வேண்டும்”

“அசுரத் தாக்குதலா?”

“ஆமாம், பேரசுரத் தாக்குதல்.”

“இரவு நேரத்தில் தாக்குதல் நடத்துவது நமது போர் முறை அல்லவே?”

“போர் முறையைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தால் நாம் வீழ்த்தப்படுவோம். நாம் வீழ்ந்தால் நமது மக்கள் பெரும் அழிவைச் சந்திப்பார்கள். மக்களைக் காப்பது ஒன்றே வாளெடுத்த வீரர்களின் பணி. அதில் நீதி, நேர்மை, தர்மம், முறையான தாக்குதல் என எதுவுமே இல்லை. மக்களைக் காப்பது மட்டுமே நமது பணி.”

சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பார்த்த கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான், “தங்களது திட்டம்?” என வினவினான்.

“என்னுடன் துணை வந்திருக்கும் இருநூறு வீரர்கள் மற்றும் அவர்களது அலங்கு நாய்களைக் கொண்டு கீழே சென்று தாக்குதல் தொடுக்கப் போகிறேன். இரவில் நமது வீரர்களால் நன்கு பார்க்க இயலும். அதற்கென்றே முதன்மையான பயிற்சிகளைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். பெருமழை வேறு நமக்குச் சாதமாக பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது. அலங்கு நாய்களின் துணையுடன் சென்றால் நிச்சயம் மோரியர்கள் எதிர்பாராத அளவிற்கு பெரும் அழிவினை ஏற்படுத்த இயலும்.”

“மோரியப் படையில் பெரும் அழிவினை ஏற்படுத்தலாம். அனைவரும் எப்படித் திரும்புவீர்கள்?” என வினவினான் நன்னன் வேண்மான்.

“நாம் அனைவரும் திரும்பிச் செல்வோம் என்ற நம்பிக்கையிலா இங்கு போரிட வந்திருக்கிறோம், நமது தமிழ் நிலத்தைக் காப்பதற்காக ஆயுதமேந்தி வந்திருக்கிறோம். போரில் மடிவதைத் தவிர ஒரு வன்னியனுக்கு வேறு என்ன புகழ் இருக்கப் போகிறது?”

“சரி... தங்களது திட்டத்தை நான் அங்கீகரிக்கிறேன். உங்களது தாக்குதலில் மோரியர்கள் எழுப்பும் அலறல் சத்தம் எனக்கு இங்கு கேட்க வேண்டும்” எனத் தெரிவித்தான்.

உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியன் புன்னகைத்தான். மின்னலின் ஒளியில் அவனது புன்னகையை அனைவரும் கண்டார்கள்.

அப்பொழுது அகம்பன் விழுப்பறைய வேந்தன், “இரவில் எனது வீரர்களாலும் நன்கு காண இயலும்” எனத் தெரிவித்தான்.

உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியன், “அதற்கு?” என வினவினான்.

“உங்களுடன் வில்லேந்தி நாங்களும் துணை வருகிறோம்.”

உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியன் சிந்தித்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது அகம்பன் விழுப்பறைய வேந்தன், “எனக்குக் கீழ் இருக்கும் வீரர்கள் குறுகிய தொலைவில் இருக்கும் இலக்குகளை அதிவேகத்தில் வீழ்த்துவதில் வல்லமை உடையவர்கள். நான் நூறு பேரை என்னுடன் அழைத்து வருகிறேன். தாங்கள் தங்களது படையில் நூறு பேரை உடன் அழைத்து வாருங்கள். மொத்தம் இருநூறு பேர் இன்றிரவு அவர்களைத் தாக்குவோம். முதலில் அலங்குகள் மோரியர்களைத் தாக்கட்டும். மோரியர்கள் அதை எதிர்கொள்ளவே பெரும் முயற்சி செய்ய வேண்டும். அலங்குகளிடம் சிக்கி மோரியர்கள் தவித்துக் கொண்டிருக்கையில் தாங்கள் முன்னேறிச் சென்று தாக்குங்கள். உங்களுக்குப் பின்னால் நான் எனது வில் வீரர்களுடன் உங்களுக்குத் துணையாக வருகின்றேன். எங்களது விற்களிலிருந்து பாயும் கணைகள் தங்களுக்கு பாதுகாப்பையும் அளிக்கும். அதே வேளை எதிரிகளையும் வீழ்த்தும். என்ன கூறுகிறீர்கள் காடு வெட்டியாரே, நாம் இணைந்து செயல்பட்டால் எதிரிகளுக்கு நிச்சயம் பேரிழப்பை பரிசாக அளிக்கலாம்.”

உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியன் நன்னன் வேண்மானை நோக்கினான்.

நன்னன் வேண்மான் தலையாட்டினான்.

இரண்டு படைத் தலைவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து திட்டமிட்டபடி தனது படையுடன் மோரியப் பெரும் படையை நோக்கிச் செல்லலானார்கள்.

“”ஓஓஓ’வென்று பெய்துகொண்டிருந்த பேய் மழையில் நனைந்துகொண்டு மோரிய வீரர்கள் அனைவரும் இரவுப் பொழுதை வழக்கம்போல கழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரே இடத்தில் இரண்டாவது இரவைக் கழிக்க நேர்ந்திருப்பதால் சிறு சிறு கூடாரங்கள் ஏற்படுத்தி மோரியப் படையின் தலைவர்கள் அதனுள் தங்கியிருந்தார்கள். கூடாரங்களில் மட்டும் தீப்பந்தங்கள் ஒன்றிரண்டு எரிந்துகொண்டிருந்தன. வீரர்கள் சிதறி அந்தப் பள்ளத்தாக்கு முழுவதும் தங்கி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மோரியப் படைத் தலைவன் வஜ்ரதத்தன் தான் அனுப்பிய வீரர்களிடமிருந்து நல்ல செய்திகளையும் என்ற நம்பிக்கையில் உறங்காமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது வீரர்களின் அலறல் சத்தம் கேட்க திடுக்கிட்ட வஜ்ரதத்தன் தனது கூடாரத்தை விட்டு வெளியே வந்தான். நாய்களின் குரைப்புச் சத்தமும், வீரர்களின் அலறல் சத்தமும் ஆங்காங்கே எழுந்து கொண்டிருந்தது.

அலங்குக் கூட்டம் முன்னால் சென்று உறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களையும், காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தவர்களையும் கடித்துக் குதற ஆரம்பித்தன. மோரிய வீரர்கள் அலறிக்கொண்டு, “விலங்குகள் தாக்குகின்றன... எச்சரிக்கை... எச்சரிக்கை...” எனக் கத்திக்கொண்டு சிதறினார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்கிடையில் புகுந்த காடுவெட்டி வீரர்கள் தமது வாளினால் மோரிய வீரர்களைக் கண்மூடித்தனமாக கருணை ஏதுமின்றி வெட்டிச் சாய்த்தபடி மோரியப் பாசறைக்குள் ஊடுருவிச் செல்லலானார்கள். காடுவெட்டிகளுக்குப் பின்னால் வில் மற்றும் கணைகளுடன் வந்த அகம்பன் விழுப்பறைய வேந்தனின் படையினர் கணைகளால் மோரியர்களைத் தாக்கினார்கள். எதிர்பட்ட வீரர்கள், புரவிகள், யானைகள் என அனைத்தின் மீதும் வாளினைச் செலுத்திப் போட்டுக்கொண்டே முன்னேறினார்கள்.

பெருமழை பெய்துகொண்டிருக்க அலங்கு, காடுவெட்டி மற்றும் விழுப்பறையனின் தாக்குதல் மோரியர்களைச் சிதறச் செய்தன. கொட்டும் மழையில் இருள் மட்டுமே சூழ்ந்திருந்த நள்ளிரவில் மோரியர்கள் அனைவரும் எங்கிருந்து தாக்குதல் நடக்கிறது என்று தெரியாமலே தமது ஆயுதங்களை

சுழற்றித் தற்காத்துக்கொண்டார்கள். அவர்களின் ஆயுதங்களில் சிக்கியவர்கள் அனைவரும் மரணத்தைத் தழுவினார்கள்.

நாய்களின் குரைக்கும் குரலும், வீரர்களின் அலறல் சத்தம் எங்கு எழுகிறதோ அத்திசையை நோக்கி மோரியர்கள் தமது ஆயுதங்களையும், கணைகளையும் செலுத்தலானார்கள். நள்ளிரவில் அங்குக் கொடூரமான தாக்குதல் அரங்கேறியது.

ஒரு சாமப் பொழுது காலத்திற்கும் மேலே அங்கு நாய்களின் குரைப்புச் சத்தமும், மோரிய வீரர்களின் அலறல் சத்தமும், புரவிகளின் கனைப்புச் சத்தமும், யானைகளின் பிளிறல் சத்தமும் தொடர்ந்து எழுந்துகொண்டு இருந்தன.

மோரியர்கள் விடியலை எதிர்நோக்கிக் கிழக்கு வானத்தையே அச்சத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வஜ்ரதத்தன் செயலற்று சுற்றிக்கொண்டு தனது வீரர்களை உற்சாகப்படுத்த முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான்.

44 வேண்மானின் வீரம்

பொழுது விடிந்து இருள் விலகி வெளிச்சம் சூழத் தொடங்கியதும் மோரியப் படைகளின் தலைவன் வஜ்ரதத்தன் இறந்து கிடந்த மோரிய வீரர்களின் உடல்களைப் பார்த்தபடியே சென்றுகொண்டிருந்தான். அவனது பார்வை சென்ற திசையெங்கும் வீரர்கள் இறந்து கிடந்தார்கள். பலர் கைகளையும், கால்களையும் இழந்து துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நாய்கள் குதறி பலர் வீழ்ந்து கிடந்தார்கள். நாய்களும் ஆங்காங்கே இறந்து கிடந்தன. அவற்றுடன் மோரியரைத் தாக்கிய தமிழக வீரர்களும் இறந்து கிடந்தார்கள்.

அங்கிருந்து ஓடிய மழை நீர் குருதி நீராக சிவந்தபடி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அங்கே வீரர்களுடன் வீரர்களாக அகம்பன் விழுப்பறைய வேந்தனும், காடுவெட்டி உறைந்தை மாசாத்தி வன்னியனும் மார்பில் அம்பு பாய்ந்தும், தலை வெட்டப்பட்டும் கிடந்தார்கள்.

அவற்றைப் பார்த்தபடியே, “படைகளின் தலைவர்களும், துணைத் தலைவர்களும் உடனே எனது கூடாரத்தில் கூடுங்கள்” என உரக்கக் கட்டளையிட்டவன் அருகில் நின்ற வீரர்களிடம், “இறந்து போன வீரர்களின் உடல்களை அப்புறப்படுத்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வஜ்ரதத்தன் கட்டளையிட்ட அடுத்த ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கெல்லாம் மோரியப் படையின் அனைத்து தலைவர்களும், துணைத் தலைவர்களும் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள்.

அவர்களிடம், “நேற்றிரவு எத்தனைப் பேர் தாக்கினார்கள்?” என வினவினான்.

“நூற்றி இருவரது உடல்களைக் கண்டெடுத்திருக்கிறோம்” எனத் தெரிவித்தான் துணைத் தலைவன் ஒருவன்.

“நாய்கள்?”

“ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட உடல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. பல நாய்கள் காடுகளுக்குள் ஓடி விட்டன.”

“நமது வீரர்கள் எத்தனைப் பேர் இறந்துபோனார்கள்?”

“எண்ணியவரை ஆயிரத்திற்கும் மேலே இருக்கும். எண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.”

“புரவிகள் மற்றும் யானைகள்?”

“கணக்கெடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறோம்.”

“நம்மைத் தாக்குவது யார்? எதற்காகத் தாக்குகிறார்கள் என்றே தெரியாமல் நமது படையில் ஒரு பங்கை நாம் ஒரே நாளில் இழந்துவிட்டோம். என்ன செய்யலாம்?” என வினவினான்.

துணைப் படைத் தலைவன் ஒருவன், “நமக்கு வெளியிலிருந்து உதவி கிடைத்தால் மட்டுமே அவர்களை நம்மால் வீழ்த்த இயலும். இல்லையெனில் நாம் பின்வாங்குவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“பின்வாங்கினால் பின்புறத்தில் வந்து தாக்க மாட்டார்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம் இருக்கிறது?”

அனைவரும் அமைதியாக நின்றனாகொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னால் இனியும் அமைதியாக இருக்க இயலாது. ஒவ்வொரு படையாக அனுப்பி அவர்களைச் சிறிது சிறிதாக கொல்லப் போகிறேன்.”

“தலைவரே, அவர்கள் இந்த மலை முகட்டைப் பற்றியும், இந்த நிலம் பற்றி நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படித்தான் நாம் நமது முன்னோடிப் படைகளையும், ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட யானைகளையும் இழந்திருக்கிறோம். நேற்றிரவு எதிர்பாராத இழப்பினைச் சந்தித்துவிட்டோம்.”

“நான் காந்தாரத்தில் எப்படித் தாக்குதல் நடத்துவேனோ அப்படியே மேலே நிற்பவனும் தாக்குதல் தொடுத்திருக்கிறான். அவனை நான் சந்திக்க வேண்டும்.”

“தனியாகவா?”

“ஆம்.”

“இது ஆபத்து என்று கருதுகிறேன் நான்.”

“தெரியும், நானோ அல்லது அவனோ இறப்பதற்குள் ஒருமுறை இருவரும் சந்தித்துவிட வேண்டும். புரவி ஒன்றை ஏற்பாடு செய்யுங்கள். மேலே சென்று வந்தால் எனக்கு அந்த நிலம் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள ஏதுவாக இருக்கும்” எனக் கட்டளையிட மோரியர்கள் பரபரப்பானார்கள்.

ஒற்றைப் புரவி ஒன்றின் மீது வஜ்ரத்தன் அமர்ந்துகொள்ள அவனுக்கு முன் காவல் வீரன் மோரியக் கொடி ஒன்றை ஏந்திக்கொண்டு நடக்கலானான்.

கீழிருந்து கொடியுடன் ஒருவன் வருவதைக் கண்ட நன்னன் வேண்மான் அவனை வரவேற்பதற்கு ஆயத்தமானான்.

பல வலைவுகளையும், சரிவாக உயரே சென்ற அந்தக் குறுகிய பாதையின் வழியே மேலே சென்றான் வஜ்ரத்தன். மலை முகடுகளுக்கு மேலே நேற்றிரவு நன்னனது படையால் கொலை செய்யப்பட்டவர்களின் மீது கௌபீனம் ஒன்றை மட்டுமே உடலில் அணிந்துகொண்டு கம்பீரத்துடன் கையில் தனது வேலுடன் அமர்ந்திருந்த நன்னன் வேண்மான், “வா... வஜ்ரத்தா, உன்னைக் காண்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

தன்னைக் கண்டதுமே, தன்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான் வஜ்ரத்தன்.

நன்னன் வேண்மான், “என்னைப் பற்றி இளம்பல் கோசன் நன்கு தெரிவித்திருப்பான் என்று கருதுகிறேன் நான்” என்றான்.

“நீ?”

நன்னன் வேண்மான், “¹ மோகர்களின் தலைவன், கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான் நான்தான்” எனப் பதில் அளித்தான்.

“நீ போரிடும் முறை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது.”

“நீ எங்களை எப்படி அழிக்க நினைத்தாயோ அதே போர் முறையைக் கொண்டு தான் நான் உனது படையையும் தாக்கினேன்.”

“ஆமாம். எனது படையினர் வெற்றியுடன் திரும்புவார்கள் என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் எனது படை வீரர்களின் மரணச் செய்தியை அனுப்பி வைத்துவிட்டாய்.”

நன்னன் வேண்மான் புன்னகைத்தான்.

“நீ விரைவில் அழியப் போகிறாய்.”

“இந்தப் போர் அதைத் தீர்மானிக்கும்.”

“மோரியப் பேரரசர் அசோகவர்த்தரின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். அவருக்கும், எங்களது பெரும் படைக்கும் பணிந்து வழியை விட்டுவிடு. இல்லையேல் நீயும், உனது நாடும் அழிக்கப்படும்.”

“நான் மோரியர்களுக்குப் பணிபவனாக இருந்தால் மோரியர்களின் தூதுவன் வந்த பொழுதே பணிந்திருப்பேன். உனது படையை அழிப்பதற்காகவே நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். முடிந்தால் என்னைத் தாக்கி, எனது படையை அழித்துவிட்டு முன்னேறிச் செல். நான் உயிருடன் இருக்கும் வரை உன்னால் இந்த மலை முகட்டைக் கடக்க இயலாது” எனக் கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியை மோரியரது உடல்களில் குத்திக்கொண்டே தெரிவித்தான் நன்னன் வேண்மான்.

“நீ தவறு செய்கிறாய் நன்னா. இதற்கான விளைவை நீ நிச்சயம் அனுபவிப்பாய்” எனத் தெரிவித்த வஜ்ரதத்தன் திரும்பிச் செல்லலானான்.

வஜ்ரதத்தன் கீழே சென்ற பிறகு தமது காலாட்படையினரை அனுப்பி வைத்தான். பெருந்திரளாக மோரியக் காலாட்படை வீரர்கள் அந்தக் குறுகிய பாதை வழியே மேலே ஏறினார்கள்.

காலாட்படை வீரர்களை எதிர்கொள்ள நன்னன் வேண்மான் தனது படையுடன் தயாரானான். தம்மை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த மோரிய வீரர்களைப் பார்த்தபடியே, “வீரர்களே, நமது விற்களையும், ஆயுதங்களையும் இந்தச் சுவானப் புத்திரர்களை வீழ்த்துவதற்கு நாம் வீணடிக்க வேண்டாம்.

ஈட்டிகளையும், வாட்களையும் தயார்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

தமிழக வீரர்கள் கையில் ஆயுதத்துடன் தயாரானார்கள். மோரிய வீரர்கள் சரிவாக அமைந்திருந்த உயரமான கணவாயை நோக்கி மேலேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கீழிருந்து எய்யும் கணைகள் தாக்க இயலாத உயரம் வரை மேலே மோரியர்களை வரவிட்ட நன்னன் வேண்மான், “தாக்குங்கள்” எனக் கத்திக்கொண்டு கையில் தனது ஈட்டியைத் தாங்கிக்கொண்டு கீழ்நோக்கிப் பாய்ந்தான். அவனுடன் எஞ்சியிருந்த வீரர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து பாய்ந்தார்கள்.

அதிவேகமாக வந்து மோதிய தமிழக வீரர்களால் மோரியர்கள் சில அடிகள் பின்னோக்கித் தள்ளப்பட்டார்கள். முன் வரிசையில் நின்ற வீரர்களின் மீது ஈட்டிகள் பாய்ந்தன. வாட்கள் தலையைக் கொய்தன. அந்தக் குறுகிய பாதையில் மோரியர்களும் தமிழக வீரர்களும் கொடூரமாகத் தாக்கிக்கொண்டார்கள். தமிழக வீரர்கள் நன்னன் வேண்மானின் தலைமையில் நேருக்கு நேர் மோதினாலும் கடம்பக் கோமான் அதியன் மற்றும் மோகனூர் கூற்றங்குமரன் மற்றும் உம்பற்காட்டு உழுந்திணன் ஆகியோரது படைகள் மலையின் மீது ஏறி பக்கவாட்டிலும், பின்புறத்திலும் பாய்ந்து தாக்கினார்கள். மோரியர்கள் ஒரே நேரத்தில் மூன்று பக்கங்களிலும் தாக்கப்பட எதிர்கொள்ள இயலாமல் சிக்கிக் கொண்டார்கள்.

நகர இயலாத மோரிய வீரர்களை தமிழக வீரர்கள் செங்குத்தாக கீழே விழுந்துகொண்டிருந்த பள்ளத்தாக்கினை நோக்கித் தள்ளினார்கள். தமிழக வீரர்களின் ஆயுதங்களை எதிர்கொள்ள இயலாமல் மோரிய வீரர்கள் பள்ளத்தாக்கில் விழத் தொடங்கினார்கள். எஞ்சிய அனைவரும் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டு தூக்கி எறியப்பட்டார்கள்.

தமிழக வீரர்களில் பலர் இறந்திருந்தார்கள். ஆனாலும், அந்தப் போரில் தமிழக வீரர்களின் கரமே ஓங்கியிருந்தது.

தனது அடுத்தடுத்த தோல்விகளால் வஜ்ரதத்தன் விரக்தியின் உச்சிக்கே சென்று கொண்டிருந்தான். நெடுநேரம் அந்த உயர்ந்த மலை முகட்டையும் அதன் உச்சியை நோக்கி மெல்லிய கோடென சென்றுகொண்டிருந்த அந்தக் குறுகிய பாதையையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பலவித தாக்குதல் முறைகளையும் சிந்தித்துப் பார்த்த வஜ்ரதத்தன் தனது புரவிப் படையை ஈடுபடுத்த முயற்சித்தான்.

புரவிகள் அனைத்தும் உயரத்தைப் பார்த்துத் தயங்கி நின்றன. அவற்றைச் சாட்டையால் அடித்த வீரர்கள் அவற்றின் துணையுடன் மேல் நோக்கிச் சென்றார்கள்.

புரவிப் படை தன்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்ட நன்னன் வேண்மான் தனது படை வீரர்களை நோக்கி, “மோரியர்கள் புரவித் தேர்களை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள். இன்றைய இரவு புரவி மாமிசத்தை உண்டு பசியாற்றுவோம்” எனத் தெரிவித்தான் கையில் தனது ஈட்டியை எடுத்துக்கொண்டு மேன்னேறினான்.

அந்தக் குறுகிய பாதையின் மையத்தில் நன்னன் வேண்மான் நிற்க அவனுக்கு இரண்டுபுறத்திலும் தமிழக வீரர்கள் கையில் தமது ஈட்டிகளுடனும், வாட்களுடனும் நின்றുകொண்டிருந்தார்கள். வேலின் கூர்மையான முனையைப் போன்றே அணிவகுத்து தமிழக வீரர்கள் நிற்க சிரமப்பட்டு மேலேறி வந்த புரவிகள் வேகம் குறைந்து அவர்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தன.

கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியை வேகமாக எறிந்தான் நன்னன் வேண்மான். அதிவேகமாகச் சென்ற ஈட்டியானது புரவியின் மீது வந்துகொண்டிருந்த வீரனின் மார்பில் பாய அவ்வீரன் தூக்கி எறியப்பட்டான். கையில் தனது வாளினை எடுத்துக்கொண்டான். தமிழக வீரர்களைக் கடந்து இரண்டு பக்கங்களிலும் சென்ற புரவிகளின் கால்களை வெட்டி ஈட்டிகளை எறிந்து மோரியர்களைக் கொன்றார்கள். அப்போர் ஒரு சாமப் பொழுதுக்கும் மேலே நீடித்தது. மோரியப் புரவிகள் அனைத்தும் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டன.

புரவிப் படையின் பலமே அதன் வேகம் தான். ஆனால் குறுகிய பாதை வழியே உயர ஏறி வந்தமையால் புரவிகளின் வேகம் குறைந்து தமிழகப் படையை அடைந்த நேரத்தில் அப்படையை எளிதில் வீழ்த்தினார்கள்.

பாதி புரவிப் படை கொல்லப்படமீதிப் படை பெரும் பள்ளத்தாக்கில் விழுந்து அழிந்தது.

நன்னன் வேண்மான் அன்றைய தினப் போரையும் வெற்றிகரமாக முடித்திருந்தான்.

அடுத்த ஒரு கிழமைக் காலத்திற்கு வஜ்ரதத்தன் மேற்கொண்ட அனைத்து முயற்சிகளையும் நன்னன் வேண்மான், தனது வலிமையினாலும், வீரத்தினாலும், அறிவினாலும் முறியடித்திருந்தான். மோரியர்களின் பலம் நாளுக்கு நாள் குறைந்துகொண்டே வந்துகொண்டிருந்தது. மோரிய வீரர்கள் சேர்வடைந்திருந்தார்கள். அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த உணவுப் பொருள்களும் வேகமாக தீர்ந்துகொண்டிருந்தன. நன்னன் வேண்மானால் பள்ளத்தாக்கில் விழுந்த புரவிகளையும், யானைகளையும் கொண்டு வந்து பசி தீர்க்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள்.

ஓயாமல் பொழிந்து கொண்டிருந்த பெருமழை நோயைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. மோரியர்கள் பலவீனமடைந்து கொண்டிருந்தார்கள். இதே நிலை நீடித்திருந்தால் மோரியப் பெரும்படையை நிச்சயம் நன்னன் வேண்மான் தனது சிறு படையால் அழித்திருப்பான்.

ஆனால், காலம் வேறுவிதமாக முடிவெடுத்திருந்தது.

நன்னன் வேண்மானது அவையில் முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன் கோசர் பெருமகனார் அஃதையைக் கொன்றிருந்ததால் துளு நாட்டிலிருந்து தனது படையுடன் வெளியேறிச் சென்ற இளங்கோசன் நேராக வடுக நாட்டிற்குச் சென்று அங்கே நிலை கொண்டிருந்த இந்திரசேனையைக் கண்டு வடுக வேந்தனின் படையுடன் சஃயாத்ரி மலைத் தொடரை நோக்கி வஜ்ரதத்தனது படைக்கு உதவுவதற்கு வந்திருந்தான்.

வடுகர்களின் உதவிப் படையுடன் முன்னேறி வந்த இளங்கோசன் நன்னன் வேண்மானைப் பின்புறமாகச் சூழ்ந்து கொள்ளலானான்.

தனக்கு முன்னே மோரியரின் பெரும் படை நிலை கொண்டிருக்க தனக்குப் பின்னால் சூழ்ந்துகொண்ட இளங்கோசனைக் கண்ட நன்னன் வேண்மான் தனது எஞ்சியிருந்த படைத் தலைவர்களை அழைத்தான்.

அவர்களை நோக்கி, “நமது பெரும்பலம் இந்த மலை முகட்டின் குறுகிய பாதை தான். இந்தச் சிறு பாதையைக் கடக்க மோரியர்கள் முயற்சிக்கையில் அவர்களை நாம் எதிர்கொண்டு வீழ்த்தினோம். ஆனால், இப்பொழுது இளங்கோசன் நம்மைப் பின்புறமாக சூழ்ந்துகொண்டுவிட்டான். நமக்கு முன் இருப்பது இரண்டு முடிவுகள். எதனை நாம் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்பதை உங்களிடமே விட்டுவிடுகிறேன்” எனத் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது கடம்பக் கோமான் அதியன், “நமக்கு முன் இருப்பது இரண்டே இரண்டு முடிவுதான். ஒன்று இளங்கோசனது படை மற்றது மோரியரின் படை. கட்டளையிடுங்கள், இரண்டில் எவற்றைத் தாக்கி அழிக்க வேண்டும் என்று. உடலில் உயிர் எஞ்சியிருக்கும் வரை நாம் நமது தாய் நிலத்தைக் காக்க போரிட்டோம் என்ற புகழ் நமக்குக் கிடைக்கட்டும்” என்று உரக்கக் குரல் எழுப்பினான்.

“நமது வீரம் எப்படிப்பட்டது என்பதை மோரியர்கள் அறியட்டும்” எனத் தெரிவித்தவன் இடையில் கட்டியிருந்த உரையிலிருந்து வாளினை உருவினான்.

அடுத்தகணம் தமிழக வீரர்கள் அனைவரும் பள்ளத்தாக்கில் நிலை கொண்டிருந்த மோரியப் படையை நோக்கிக் கீழிறங்கினார்கள்.

மலையின் மீது பாதுகாப்பாக நின்று அத்தனை நாட்களாகத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் திடீரென்று கீழிறங்குவதைக் கண்ட வஜ்ரதத்தன், “தமிழர்கள் கீழிறங்குகிறார்கள். தாக்குவதற்குத் தயாராகுங்கள்” என உற்சாகத்துடன் உரக்கக் கட்டளையிட்டான்.

கீழிறங்கிய தமிழக வீரர்களை எதிர்நோக்கித் தாக்குவதற்கு மோரிய வீரர்கள் முன்னேறினார்கள். அதே நேரம் அவர்களை நோக்கி நன்னன் வேண்மான் தனது படையின் மூலம் கணை மாரியைப் பொழிந்தான். அவர்களது கணைகள் தாக்கப்பட்டதில் ஆவேசத்துடன் ஓடிவந்த மோரியர்கள் மடிந்து விழுந்தார்கள்.

கொண்டு வந்திருந்த கணைகளில் கடைசிக் கணை வரை மோரியர்கள் மீது எய்து அவர்களைக் கொன்றவர்கள் மலை முகட்டிலிருந்து கீழிறங்கி இடையில் வைத்திருந்த வாட்களை எடுத்துக்கொண்டு ஓடி

மோரியர்கள் மீது நேருக்கு நேர் தாக்குதல் தொடுத்தார்கள். இரண்டு படைகளும் அதிவேகமாக மோதிக்கொண்டன.

நன்னன் வேண்மானின் கீழே ஆயிரத்திற்கும் குறைவான வீரர்கள் இருக்க மோரியர்கள் தரப்பில் பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு தாக்கினார்கள். தமிழக வீரர்கள் உக்கிரத்துடன் அனைத்து திசைகளிலும் தாக்கினார்கள். மோரியப் பெரும் படைக்குள் வெகுதூரம் ஊடுருவிச் சென்று இயன்றவரை எத்தனைப் பேரைக் கொல்ல முடியுமோ, அத்தனைப் பேரைக் கொன்று வீழ்த்தினார்கள்.

இரு தரப்பிற்கும் பெரும் போர் நடந்துகொண்டிருக்க இளங்கோசனது படையும் நன்னன் வேண்மானைச் சூழ்ந்துகொண்டு பின்பக்கத்தில் தாக்கினார்கள். இளங்கோசனுக்குத் துணையாக வடுக வேந்தனும் அவனது பெரும் படையைக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

நன்னனது படை வீரர்களை நான்கைந்து பேர் சூழ்ந்துகொண்டு தாக்கி வீழ்த்தினார்கள். கடம்பக் கோமான் அதியன், உம்பற்காட்டு உழுந்திணன், மோகனூர் கூற்றங்குமரன் ஆகியோர் தீரத்துடன் போரிட்டு மடிந்தார்கள்.

அப்போர் ஒரு நாழிகைக் காலம் கூட நீடித்திருக்கவில்லை.

நன்னன் வேண்மானது படையைச் சூழ்ந்துகொண்ட மோரியர்கள் அனைவரையும் கொடூரமாகக் கொன்றார்கள்.

நன்னன் வேண்மான் எதிர்த்தவர்கள் அனைவரையும் கொன்று போட்டபடி சென்றுகொண்டிருந்தான். அவனது முரட்டு உருவம், அவனது வலிமையைக் கண்டவர்கள் அவனிடம் அஞ்சுவதற்கு நடுங்கினார்கள். நெருங்கிய அனைவரின் கை தனியாக, கால் தனியாக வெட்டிக் கொன்று குவித்துக்கொண்டே முன்னேறினான்.

நன்னன் வேண்மான் சென்ற இரண்டு பக்கங்களிலும் மோரிய வீரர்களின் கை தனியாக, கால் தனியாக, தலை தனியாக சிதறிக் கொண்டிருந்தது. முன்னேறிக் கொண்டிருந்த நன்னன் வேண்மானைக் கண்ட

வஜ்ரதத்தன் கையில் வைத்திருந்த ஈட்டி ஒன்றை வாங்கி அவனை நோக்கி வேகமாக எறிந்தான்.

வேகமாகச் சென்ற ஈட்டியானது நன்னன் வேண்மானின் முதுகில் பாய்ந்தது. முதுகில் பாய்ந்த ஈட்டியால் நிலைகுலைந்த நன்னன் வேண்மான் தனது முதுகில் ஈட்டியைத் தாக்கியவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே புரவித் தேர் ஒன்றின் மீது வஜ்ரதத்தன் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

நன்னன் வேண்மான் பார்வையைச் சுற்றிலும் செலுத்தினான். தமிழக வீரர்களை ஒரே நேரத்தில் ஏழெட்டு வீரர்கள் தாக்கிக் கொன்று போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனைச் சுற்றிலும் தமிழக வீரர்களின் அலறல் சத்தத்திற்குப் பதிலாக அவர்கள் எழுப்பிய வீரமுழக்கம் எழுந்து அவனைப் பெருமைப் படுத்தியது.

அம்முழக்கத்தைக் கேட்டபடியே நன்னன் வேண்மான் கையில் வைத்திருந்த தனது வாளினை உயர்த்திக்கொண்டு முழக்கமிட்டான். அவனைச் சுற்றிலும் நின்றனுகொண்டிருந்த மோரிய வீரர்கள் ஒருகணம் நடுநடுங்கினார்கள்.

அவர்களது நடுக்கத்தைக் கண்ட நன்னன் வேண்மான் புன்னகையை வெளிப்படுத்தினான். அப்பொழுது நன்னன் வேண்மானின் பின்புறத்திலிருந்து இளங்கோசன் தன் கையில் வைத்திருந்த வாளினை வேகமாக வீசினான்.

நன்னன் வேண்மானின் தலை அவனது உடலிலிருந்து துண்டாக வெட்டப்பட்டுக் கீழே விழுந்தது. குருதி பீறிட்டது.

தனது வெஞ்சினத்தைத் தீர்த்துவிட்டதில் மகிழ்ச்சியுடன் ஆரவாரமிட்டான் இளங்கோசன்.

தனது நாட்டை மட்டுமல்லாமல், ஒட்டு மொத்த தமிழகத்தையும் காப்பதற்காக ஆயிரத்து இருநூறு படை வீரர்களை மட்டுமே துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு பல்லாயிரக்கணக்கான மோரியப் படைகளை எதிர்த்துத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக வந்த மாவீரன் நன்னன் வேண்மான் அந்தப் பெரும் பள்ளத்தாக்கில் இறந்து கிடந்தான்.

வெறும் ஆயிரத்து இருநூறு வீரர்களை மட்டுமே துணைக்குக் கொண்டு மோரியப் படையைப் பாதிக்கும் மேலே அழித்திருந்தான்.

மாவீரன், கொங்கணக் கிழான், மோகர்களின் தலைவன், கடற்கடம்பன் நன்னன் வேண்மானின் தலை ஈட்டி ஒன்றினால் குத்தப்பட்டு நட்டுவைக்கப்பட்டிருந்தது. நன்னன் வேண்மானின் விழிகளில் அப்பொழுதும் அந்த போர் வெறி நிலை கொண்டிருந்தது. அவனது விழிகளைப் பார்ப்பதற்கே மோரியர்கள் அஞ்சினார்கள்.

நன்னன் வேண்மானின் தாக்குதலிலும், பெரும் மழையிலும் சிக்கிக்கொண்டு மொத்தமாக அழியப் போகிறோம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் எங்கிருந்தோ திடீரென்று வந்து காத்தருளிய இளங்கோசனையும், வடுக வேந்தனையும் வஜ்ரதத்தன் வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது இளங்கோசன் தான் கொண்டு வந்திருந்த ஓலை ஒன்றை அவனிடம் கொடுத்தான்.

அதைப் பார்த்தவன், “இதைக் கொடுத்து அனுப்பியது யார்?” என வினவினான் வஜ்ரதத்தன்.

“தேவி இந்திரசேனை தங்களுக்கு உதவுவதற்காக என்னை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள்.”

“நீ?”

“நான் இளங்கோசன்” எனத் தெரிவிக்க அவனை ஓடி வந்து கட்டி அணைத்துக்கொண்ட வஜ்ரதத்தன், “நீ மட்டும் சரியான நேரத்தில் வந்து இந்தச் சுவான புத்திரர்களைப் பின்புறத்தில் தாக்கியிருக்காவிட்டால் நாங்கள் அனைவரும் இங்கேயே அழிந்திருப்போம். சரியான நேரத்தில் தக்க உதவி செய்திருக்கிறாய்” எனத் தெரிவித்தான்.

“இருவரையுமே அனுப்பி வைத்தவர் தேவி தான்.”

“தேவி ஓலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறார்?”

“எங்களைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்.”

“இனி அந்த ஓலை தேவையில்லை. நாம் பாழிக் கோட்டையை நோக்கி முன்னேறுவோம்” எனத் தெரிவித்தவன் தனது வீரர்களை நோக்கி, “தக்க சமயத்தில் நமக்குத் தேவி இந்திரசேனையின் உதவி கிடைத்திருக்கிறது. அந்த உதவியின் மூலம் நாம் நம்மைப் பல கிழமை காலமாகத் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டிருந்தவர்களை அழித்துவிட்டோம். இனி பாழியைத் தாக்கிக் கைப்பற்றுவோம்” எனத் தெரிவிக்க மோரியர்கள் அனைவரும் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள்.

முன்வரிசையில் சென்றவர்கள் நன்னன் வேண்மாளின் தலையை ஈட்டியில் குத்தி எடுத்துக்கொண்டு செல்லலானார்கள்.

நன்னன் வேண்மாளின் படை முழுவதையும் அழிந்துவிட்டதை மலை முகட்டின் மீது அமர்ந்துகொண்டு பார்த்துக் கொண்டிருந்த வீரன் ஒருவன் தயார்படுத்தி வைத்திருந்த எரியொளி தீபத்திற்குத் தீ வைத்தான்.

மலையின் உச்சியில் எரியொளி தீபம் எரிவதைக் கண்ட மற்றொரு வீரனும் தயாராய் வைத்திருந்த எரியொளி தீபத்திற்குத் தீ வைத்தான். இப்படியே ஒவ்வொரு எரியொளி தீபமும் ஏற்றப்பட கடைசியாக பாழிக் கோட்டையின் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த எரியொளி தீபமும் எரிந்துகொண்டிருந்தது.

நன்னன் வேண்மான் போரில் இறந்துவிட்டதை அறிந்த துளு நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் வருந்தினார்கள். அவனது வீர மரணத்திற்கு மரியாதை செலுத்தினார்கள். அவனது தியாகத்தை எண்ணிப் போற்றினார்கள்.

முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை எடுக்க நினைத்தவர்கள் வீரர்களைத் தவிர்த்து பாழிப் பட்டினத்தில் வசித்த பொதுமக்கள், முதிர்ந்தவர்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் என அனைவரையும் பாதுகாப்பான இடத்தை நோக்கி வெளியேற்றினார்கள்.

அடிக்குறிப்பு :

1. **மோகர்களின் தலைவன்:** கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மாளை மோகர்களின் தலைவன் என்று கூறுவதற்கான காரணத்தை ‘வென்வேல் சென்னி’ முன்றாவது தொகுதி முடிவில் கொடுக்கப்படும் பின்னிணைப்பில் காண்க.

45 சிவந்த எரித்திரையன் கடல்

பாடலியிலிருந்து புறப்பட்ட வஜ்ரதத்தன் பார்பாரிகாவில் நிலை கொண்டிருந்த மரக்கலப் படைக்குத் தகவல் அனுப்பியிருந்தான். தகவலைப் பெற்றதும் பார்பாரிகாவின் தலைவன் உற்சாகத்துடன் தெற்கு நோக்கிப் புறப்படலானான்.

மாறியிருந்த கடல் நீரோட்டம், எதிராக வீசிய காற்று, பெருமழை, புயல்காற்று ஆகியவற்றில் சிக்கி கடும் சேதத்துடனும், பெரும் முயற்சிக்குப் பிறகே பார்பாரிகாவின் தலைவன் தனது மரக்கலப் படையுடன் பாழியை வந்து அடைந்தான்.

பெருமழை பொழிந்துகொண்டிருந்த ஒரு நாள் மாலை வேளையில் பார்பாரிகாவின் தலைவன் பாழியை அடைந்ததும் கொற்றவைப் புழையில் காணப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான மரக்கலங்களில் நின்றபடி ஏந்திழையாள் காமக்கணியாள் அவனை வரவேற்றாள்.

பாழியில் நூற்றுக்கணக்கான மரக்கலங்கள் நிலை கொண்டிருக்கும் என்பதை பார்பாரிகாவின் தலைவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. நீண்ட பெரும் முயற்சிக்குப் பிறகு பாழியை அடைந்திருந்ததால் ஏழில் குன்றத்திற்கு வடக்கே தனது மரக்கலங்களை நிலை நிறுத்தினான்.

மரக்கலங்களின் தலைவர்களை அழைத்த பார்பாரிகாவின் தலைவன், “வஜ்ரதத்தன் நமக்கு முன்னே வந்து சேர்ந்திருப்பான் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், அவன் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. எங்கே சென்றிப்பான் அவன்?” என வினவினான்.

“இந்தப் பகுதியில் கார்காலம் தொடங்கிவிட்டது. பெருமழை, சூறாவளிக் காற்று ஆகியவற்றைக் கடந்து நமது தரைப் படைகள் வந்து சேர

தாமதம் ஆகிக் கொண்டிருக்கலாம்.”

“வஜ்ரதத்தன் பாழியை அடைவதற்குள் பாழி நமது கட்டுப்பாட்டில் வந்திருக்கவேண்டும். வஜ்ரதத்தன் பாழியை அடையும்போது மோரியக் கொடியுடன் அவனை நாம் வரவேற்போம்” எனத் தெரிவித்தவன் பிறகு, “இன்று இரவு ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நாளை காலை கிழக்கே வெளிச்சம் பரவத் தொடங்கிய அடுத்த கணம் நாம் நமது தாக்குதலை முன்னெடுக்கலாம்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

பிறகு இருவரை அழைத்து, “இருளைச் சாதகமாகக் கொண்டு இந்தப் பகுதியை ஆய்வு செய்து பாழியை எப்படித் தாக்கலாம் என்ற திட்டத்துடன் என்னை வந்து அதிகாலையில் சந்தியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு தனது பெரும் மரக்கலத்திற்குள் சென்று ஓய்வேடுக்கலானான்.

வீரர்கள் இருவர் கட்டுமரத்தைத் தயார் செய்துகொண்டு மீனவர்களைப் போன்றே வலைகளை வீசியபடி செல்லலானார்கள். பொழுதும் மேற்கே விழுந்திருந்தது.

இருள் சூழத் தொடங்கியது.

இருள் சூழத் தொடங்கிய அதே வேளையில் முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றனும், காமக்கணியாளும் ஏழில் குன்றத்தின் மீது நின்றனுகொண்டு கடலில் மிதந்துகொண்டிருந்த மோரிய மரக்கலங்களை நோக்கினார்கள்.

முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன், “நமது மரக்கலங்களை விடவும் மோரியர்களின் மரக்கலங்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருக்கின்றன” எனத் தெரிவித்தார்.

“ஆமாம் தந்தையே. மரக்கலங்கள் மட்டுமல்ல வீரர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகவே இருக்கின்றன.”

“ஒவ்வொரு மரக்கலத்திலும் வீரர்கள் நிரம்பி வழிகிறார்கள்.”

“கடலில் இவர்களை எதிர்கொண்டால் சேதம் நமக்கு அதிகமாக ஏற்படும்.”

“பிறகு இவர்களது மரக்கலங்களை எப்படி, எங்கே எதிர்கொள்ளப் போகிறாய்?”

சிறிது நேரம் சிந்தித்த காமக் கணியாள், “நமது இடத்திற்கு உள்ளே இழுத்துதான் இவர்களைத் தாக்க வேண்டும் தந்தையே” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த வேளையில் இரண்டு கட்டுமரங்கள் தனியாக தெற்கு நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டாள்.

காவலுக்கு உடன் வந்திருந்த தனது வீரர்களை அழைத்து, “பாழிக் கோட்டையைச் சுற்றி வேவு பார்க்கச் செல்லும் அந்த இரண்டு மரக்கலங்களும் நன்கு சுற்றி வரட்டும். அவர்களை எதுவும் செய்ய வேண்டாம்” எனக் கட்டளையிட்டாள்.

அவளது கட்டளையைச் சுமந்துகொண்டு வீரர்கள் உடனே அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்ற பிறகு தனது போர்த் திட்டத்தை முதிரைமலைக் கோமானிடம் தெரிவித்தாள் காமக்கணியாள்.

அவளது போர்த் திட்டத்தைப் பற்றியும், அவளது கூர்மையான அறிவையும் எண்ணி வியந்த முதிரைமலைக் கோமான் தனது மகளை எண்ணி பெருமைப் பாடலானார்.

இருவரும் போர்த் திட்டத்தைப் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில் பாழிக் கோட்டையின் மீது ஏற்றப் பட்டிருந்த எரியொளி தீபம் சுடர் விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்த முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன், “கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான் வீர மரணத்தைத் தழுவிவிட்டான். விரைவில் மோரியர்களின் நிலைப் படையும் நம்மை சூழ்ந்துகொள்ளத் தொடங்கிவிடும்” எனத் தெரிவித்தார்.

“கொங்கணக் கிழான் மற்றும் அவருடன் சென்ற ஆயிரத்து இருநூறு வீரர்களின் வீர மரணம் நிச்சயம் வீணாகாது. மோரியரின் நிலைப் படையினர் நம்மை அடைவதற்குள் மரக்கலப்படையை அழித்துவிடலாம் தந்தையே” எனத் தெரிவித்தவள் அங்கிருந்து செல்லலானாள்.

அவளைப் பின்தொடர்ந்தார் முதிரைமலைக் கோமான்.

கொற்றவைப் புழையில் நின்றுகொண்டிருந்த தனது மரக்கலப் படையிடம் சென்று மரக்கலத் தலைவர்களை அழைத்த காமக்கணியாள் போர்த் திட்டம் பற்றி விவாதித்து தகுந்த கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்கலானாள். கொற்றவைப் புழை பிரிவதற்கு முன்பாகவே மரக்கலங்கள் அனைத்தையும் நிலை நிறுத்தலானார்கள்.

கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மான் வீரமரணத்தைத் தழுவிவிட்டதால் விரைவில் முற்றுகையிடப் போகும் மோரியரின் பெரும் படையை எதிர்க்க முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன் அவசர ஆலோசனை நிகழ்த்தி வேண்டிய முன் ஏற்பாடுளைச் செய்யலானார். அதே இரவில் கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானுக்கும் அவனுடன் இறந்த வீரர்களுக்கும் வீர வணக்கம் செலுத்தப்பட்டது. வீரர்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்கள் அனைவரும் கோட்டையிலிருந்து பாதுகாப்பான இடத்திற்கு கொண்டு செல்லப் பட்டார்கள்.

நன்னன் வேண்மானது புகழைப் புலவர்கள் கவிதை இயற்றிப் பாடலானார்கள். பாழியில் நன்னன் வேண்மானுக்காக துக்கம் அனுசரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

கட்டுமரங்களில் வேவு பார்க்கச் சென்றவர்கள் நள்ளிரவு கடந்த வேளையில் திரும்பிவந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த பார்பாரிகாவின் தலைவனை எழுப்பினார்கள்.

படுக்கையிலிருந்து எழுந்து அமர்ந்த பார்பாரிகாவின் தலைவன், “என்ன செய்தி?” என வினவினான்.

“சூழல் நமக்குச் சாதகமாகத் தான் இருக்கிறது தலைவரே.”

“நல்லது” எனத் தெரிவித்த பார்பாரிகாவின் தலைவன், “அனைத்தையும் தெரிவியுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

சென்று திரும்பிய வீரர்களில் ஒருவன் திரைச் சீலை ஒன்றை எடுத்து அதில் கோடுகளைத் தீட்டத் தொடங்கினான். கோடுகளைக் கச்சிதமாகத் தீட்டிய பிறகு அவன் தீட்டிய கோடுகளை சுட்டிக் காட்டியபடியே பாழியின் நிலவியல் மற்றும் நீரியல் அமைப்புகளைப் பற்றி விவரிக்கத் தொடங்கினான்.

பாழிக் கோட்டைக்கு வடக்கே ஏழில் மலை உயர்ந்து காணப்படுகிறது. ஏழில் மலையின் வடக்கே கடற்கரையில் தான் நாம் தற்பொழுது நிலைகொண்டிருக்கிறோம். நமக்கு நேர் எதிரில் ஏழில் மலைக்கு அப்புறத்தில் பாழிக் கோட்டை உயர்ந்த மலை முகட்டிற்கு மேலே அமைந்திருக்கிறது. கொற்றவைப் புழை எனும் ஆறு மலைகளில் புறப்பட்டு இரண்டாகப் பிரிந்து பாழியைச் சுற்றிக்கொண்டு கடலில் கலக்கிறது. பாழியைச் சூழ்ந்து கொற்றவை வனம் அடர்ந்து காணப்படுகிறது. பாழிக்குக் கிழக்கே மட்டுமே நம்மால் எளிதில் தாக்கி பாழியை வீழ்த்த முடியும். மற்ற அனைத்து பக்கங்களிலும் உயர்ந்த மலை, தாழ்ந்த பள்ளத்தாக்கு, அடர்ந்த கொற்றவை வனம் மற்றும் கொற்றவைப் புழை பாய்ந்துகொண்டிருக்கிறது” எனக் கோடுகள் ஒவ்வொன்றையும் சுட்டிக்காட்டி பாழிக் கோட்டையைப் பற்றி விளக்கினான்.

“கொங்கண வீரர்கள் தங்கள் இருவரையும் தடுத்து நிறுத்தவில்லையா?” என வினவினான் பார்பாரிகாவின் தலைவன்.

“பெருமழை பொழிந்துகொண்டு இருந்ததால் நதிக் கரை ஓரத்திலேயே சென்று அவர்களை ஏமாற்றிவிட்டோம். ஆனால், திரும்பி வரும்போது எங்களைக் கண்டுபிடித்து விரட்டத் தொடங்கிவிட்டார்கள்” எனத் தெரிவித்தவன் தனது வலது தோளில் கணை ஒன்று பாய்ந்து ஏற்பட்டிருந்த காயம் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டி, “பெரும் முயற்சி செய்து அவர்களிடமிருந்து தப்பி வந்தோம்” என்றான்.

நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்றை வெளிப்படுத்திய பார்பாரிகாவின் தலைவன், “இப்பொழுது அவர்களது மரக்கலங்கள் எங்கே நிலை நிறுத்தியிருக்கின்றன?” என வினவினான்.

“இப்பொழுது அனைத்து மரக்கலங்களும் கிழக்கே பாழிக் கோட்டைக்கு அப்பால் கொற்றவைப் புழை நதியில் பாதுகாப்பாக நிற்கின்றன.”

“ஆதலால் தான் இருவராலும் எந்தவித ஆபத்தும் இல்லாமல் திரும்பி வர முடிந்ததா?”

“ஆமாம் தலைவரே.”

“ம்ம்ம்...” எனத் தெரிவித்த பார்பாரிகாவின் தலைவன், “நமக்கும் பாழிக்கும் குறுக்கே தற்பொழுது இடையூறாக நிற்கும் மரக்கலங்களை நாம் அழிக்க வேண்டும்” என்றான்.

“நமக்கு நதியின் நீரோட்டமும் சாதகமாகவே இருக்கிறது.”

பார்பாரிகாவின் தலைவன் தனக்கு எதிரில் நின்றவனை நோக்கினான்.

“தற்பொழுது நீரோட்டம் கடலிலிருந்து நதிக்குள் பாய்ந்துகொண்டு இருக்கிறது. நதியின் ஆழத்தையும் கணக்கெடுத்துவிட்டோம். நமது மரக்கலங்கள் விரைந்து செல்லும் அளவிற்கு நீரோட்டமும், ஆழமும் போதுமானதாக இருக்கிறது.”

அப்பொழுது சிரித்த பார்பாரிகாவின் தலைவன், “ஓதமும் நமக்குச் சாதகமாகவே இருக்கிறது. நாம் பாழியை அடைந்ததுமே துளு நாட்டு மரக்கலங்களின் தாக்குதலை எதிர்பார்த்தேன். மாறாக அவர்கள் பின்வங்கிவிட்டார்கள். அவர்கள் பின்வாங்கியதற்கான காரணம் எனக்குத் தற்பொழுதுதான் தெரிகிறது. அதற்குக் காரணம் கழி ¹ ஓதம் தானா?” என வினவினான்.

“கால நிலை, பெருமழைப் பழிவு, கழி ஓதம் ஆகியவை நமக்குச் சாதகமாகவே இருக்கின்றன. அதிகாலையில் நாம் நமது தாக்குதலைத் தொடுக்கலாம் தலைவரே.”

“அதிகாலை நாம் மரக்கலங்களைத் தாக்குவோம். மரக்கலங்களை அழித்து பாழி முற்றுகையை நாம் தீவிரப்படுத்துவோம். மரக்கலங்களின் தலைவர்கள் அனைவருக்கும் எனது கட்டளையைத் தெரிவியுங்கள். பொழுது விடிந்த உடனே நமது மரக்கலங்கள் அனைத்தும் புறப்படட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்த அடுத்தகனம் மோரிய மரக்கலங்கள் அனைத்தும் தாக்குதலுக்குத் தயார் ஆகின. துடுப்புகள் மற்றும் பொறிகள் அனைத்தையும் சரிபார்த்துக் கொண்டார்கள்.

முகில் கூட்டங்கள் நிறைந்து பெருமழை பொழிந்து கொண்டிருந்த வேளையில் கிழக்கு வானில் ஒளிக் கீற்றுத் தோன்றி வெளிறத் தொடங்கியது. பார்பாரிகாவின் தலைவன் கையில் வைத்திருந்த கொம்புகளை ஊதினான். மோரியரின் மரக்கலங்கள் அனைத்தும் வேகமாக கொற்றவைப் புழையில் நிலை கொண்டிருந்த காமக்கணியாளின் மரக்கலங்களை நோக்கி முன்னேறின.

பாழிக் கோட்டை மாளிகையின் மீது அமைந்திருந்த உயர்ந்த கண்காணிப்புப் பரணின் மீது நின்றபடி மோரிய மரக்கலங்களின் நகர்வினைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றன். தன்னருகில் நின்ற அன்னி மிஞிலியன் மற்று தேரதரனை நோக்கி, “இருவரும் புறப்படலாம்” எனக் கட்டளையிட்டார்.

அன்னி மிஞிலியன் பாழிக் கோட்டைக்குத் தெற்கேயும், தேரதரன் பாழிக் கோட்டைக்கு வடக்கேயும் புறப்பட்டுச் செல்லலானார்கள்.

நூற்றுக்கணக்கான மரக்கலங்களைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான அடிமைகள், அம்மரக்கலங்களில் நின்று தாக்குவதற்குத் தயாராக நின்ற பல்லாயிரக்கணக்கான மோரிய வீரர்கள் பெரும் கூச்சல் எழுப்பியபடி சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

கூட்டமாகப் புறப்பட்ட மரக்கலங்கள் அனைத்தும் பாழிக் கோட்டைக்கு மேற்கே சூழ்ந்துகொண்டு பாழிக்குத் தெற்கேயும், வடக்கேயும் கடலில் கூடிக்கொண்டிருந்த கொற்றைப் புழைக்குள் ஒரே நேரத்தில் நுழைந்தன.

நூறுக்கும் மேற்பட்ட மரக்கலங்கள் எரித்திரையன் கடலிலேயே தற்காப்புக்கு நின்றுகொண்டிருந்தன. காலை நேரத்தில் கொற்றவைப் புழைக்குள் பாய்ந்து கொண்டிருந்த கழி ஓதத்துடன் சேர்ந்து மோரியப் படையும் சென்றுகொண்டிருந்தது.

புழைக்குள் நுழைந்த மோரியப் படைகளை துளு நாட்டு மரக்கலங்கள் சில எதிர்த்தன. ஆனால், வேகமாக மோதி துளு நாட்டு மரக்கலங்களை உடைத்து முழுகடித்துவிட்டு, அதில் காணப்பட்ட வீரர்களைக்

கொன்று புழைக்குள் வீசிவிட்டு தொடர்ந்து முன்னேறலானார்கள் மோரிய வீரர்கள்.

மூழ்கிக் கொண்டிருந்த துளு நாட்டு மரக்கலங்களைப் பார்த்துப் பெரும் உற்சாகக் குரல் எழுப்பினார்கள் மோரியர்கள். அதிவேகமாக வந்த மோரிய மரக்கலங்கள் மோதினால் நிச்சயம் துளு நாட்டு மரக்கலங்கள் உடைந்து நொறுங்கிவிடும் என்பதை உணர்ந்திருந்த காமக்கணியாள் தகுந்த நேரம், தகுந்த சூழல் ஏற்படும் வரை அமைதிகாக்க எண்ணி அனைவரையும் பின்வாங்கச் செய்து உத்தரவிட்டாள்.

மோரிய மரக்கலங்கள் விரட்ட துளு நாட்டு மரக்கலங்கள் கொற்றவைப் புழைக்குள் பின்வாங்கத் தொடங்கின. மோரிய மரக்கலங்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான கணைகள் துளு நாட்டு மரக்கலங்களை நோக்கிப் பாய்ந்தன. துளு நாட்டு மரக்கலங்கள் வேகமாகப் பின்வாங்கியதால் கணைகள் அனைத்தும் நீரில் விழுந்தன.

அன்றைய பகல் பொழுதின் முதல் சாமப் பொழுது வேகமாக முடிந்து இரண்டாவது சாமத்தின் இரண்டாவது நாழிகைப் பொழுது வேகமாக கடந்து கொண்டிருந்தது.

எரித்திரையன் கடலிலிருந்து கொற்றவைப் புழைகள் வழியாகப் புறப்பட்ட மோரிய மரக்கலங்கள் அனைத்தும் கொற்றவைப் புழை பாழியைச் சுற்றி இரண்டாகப் பிரியத் தொடங்கிய இடத்தை அடைந்தார்கள். திடீரென்று கொட்டிக் கொண்டிருந்த மழை நின்று வானம் வெளிறத் தொடங்கியது.

நிலம் நோக்கி வீசிக்கொண்டிருந்த காற்று திசை மாறி கடல் நோக்கி வீசத் தொடங்கியது. அதே வேளையில் வேகமாக வந்துகொண்டிருந்த மோரிய மரக்கலங்களின் வேகமும் குறையத் தொடங்கியது. ஒரு கட்டத்தில் மோரிய மரக்கலங்கள் நகர இயலாமல் அதே இடத்தில் நின்றன. மோரியர்கள் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

மோரிய வீரர்கள் துடுப்புகளை வழித்துக் கொண்டிருந்த அடிமைகளை சவுக்கினால் அடித்து, “ வேகமாகத் துடுப்புகளைத் துழாவுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டார்கள்.

அடிமைகள் எவ்வளவு வேகமாக துடுப்புகளைச் செலுத்தினாலும் மரக்கலங்கள் மெதுவாகவே நகர்ந்தன.

மரக்கலத் தலைவர்கள் ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருக்க கொற்றவைப் புழையின் நீர் மட்டம் சரியத் தொடங்கி இரவு முழுவதும் கொட்டிய பெருமழையின் நீர் புழையின் வழி கடலில் கலக்கத் தொடங்கியது.

காமக் கணியாள் கணித்திருந்ததைப் போன்றே கண நேரத்தில் கொற்றவைப் புழையின் ஓதம் மாறியது. கடலிலிருந்து புழையை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்த கழி ஓதம் மாறி தற்பொழுது புழையிலிருந்து கடலை நோக்கி கடல் ஓதம் தொடங்கியது. கொற்றவைப் புழையின் ஓதம் திடீரென்று மாறத் தொடங்கியதால் புழையின் நீர் மாட்டம் வெகுவாகக் குறையத் தொடங்கியது.

இதே வேகத்தில் நதியின் நீர்மட்டம் குறைந்தால் மரக்கலங்கள் அனைத்தும் தரைதட்டிவிடும் என்பதை உணர்ந்த பார்பாரிகாவின் தலைவன், “மரக்கலங்களைப் பின்னோக்கிச் செலுத்துங்கள். கழி ஓதம் முடிந்து கடல் ஓதம் தொடங்கிவிட்டது. நீர்மட்டம் குறைந்துகொண்டிருக்கிறது” எனக் கட்டளையிட்டான்.

மரக்கலங்களின் துடுப்புகளை வழித்துக் கொண்டிருந்த அடிமைகளைச் சாட்டையால் அடித்த வீரர்கள், “இன்னும் வேகமாக... இன்னும் வேகமாக...” என்று அவசரப் படுத்தினார்கள்.

உள்ளே நுழைகையில் திட்டமிடலுடன் நுழைந்த மோரிய மரக்கலங்கள் பின் வாங்குகையில் முறையின்றி பின்வாங்கத் தொடங்கின. ஒரே நேரத்தில் மோரிய மரக்கலங்கள் அனைத்தும் பின்வாங்கத் தொடங்கியதால் அங்கே கொற்றவை நதியில் தள்ளுமுள்ளு ஏற்படத் தொடங்கியது.

அப்பொழுது மோரிய வீரர்களும் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்த பார்பாரிகாவின் தலைவனும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அவர்களை நோக்கி நூற்றுக்கணக்கான எரிகணைகள் வானில் பறந்து வந்தன.

எரிகணைகளைப் பார்த்தவர்கள், “எரியம்புகள்... எரியம்புகள்... எச்சரிக்கை” என்று கூவினார்கள்.

ஆனால், கூட்டமாக வந்த மோரிய மரக்கலங்கள் சிக்கிக்கொண்டதால் அவைகளால் வேகமாக நகர இயலவில்லை. கோடை காலத்தில் திடீரென்று அடைமழை உச்சந்தலையில் விழுவதைப் போன்றே அவர்களின் மீது எரிகணைகள் சடசடவென்று விழுந்தன. எரிகணைகள் தாக்கி வீரர்களும், அடிமைகளும் துடிதுடித்தபடி புழைக்குள் குதித்தார்கள்.

மோரியர்களும் பதிலுக்கு விற்களில் பொருத்தி கணைகளை எறிந்தார்கள்.

ஒரு நாழிகை நேரத்திற்கும் மேலே கணைகளையும், எரி கணைகளையும் செலுத்தி இருவரும் தாக்கிக்கொண்டார்கள். வானிலிருந்து அதிவேகத்தில் கீழிறங்கிய கணைகள் வீரர்களின் உடலைத் தைத்தன.

கழி ஓதம் திசை மாறி கடல் ஓதமாக முற்றிலும் வேகமெடுத்திருந்தது. அதைப் பார்த்துப் புன்னகைத்த காமக்கணியாள் ஒற்றை எரிகணையை வாளை நோக்கிச் செலுத்தி சமிக்கை செய்தாள்.

“நாம் எதிர்பார்த்ததைப் போன்றே இரவு முழுவதும் நீடித்த கழி ஓதம் முடிந்து தற்பொழுது கடல் ஓதம் தொடங்கிவிட்டது. புறப்படுங்கள்” எனக் கையில் தனது வாளினை எடுத்து முன்னோக்கி நீட்டி உரக்கக் கட்டளையிட்டாள்.

அவளது கட்டளைக்காகக் காத்திருந்த துளு நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் அதிவேகமாக துடுப்புகளைச் செலுத்தி முன்னேறினார்கள். நீரோட்டமும் அவர்களுக்குத் துணை புரிந்ததால் அவர்களின் வேகம் மிதமிஞ்சியதாகக் காணப்பட்டது. வேகமாக மோதுவதற்கு வந்த மரக்கலங்களை நோக்கிக் கணைகளையும், எரிகணைகளையும், எரி பந்துகளையும் செலுத்தித் தற்காத்துக்கொள்ள முயன்றார்கள் மோரியர்கள்.

தம்மை நோக்கி வந்த கணைகளைப் பற்றி கவலைப் படாமல் துளு நாட்டு மரக்கலங்கள் முன்னேறிச் சென்றன.

கடலில் செலுத்த வேண்டிய மரக்கலங்களை புழைக்குள் செலுத்தி தரைதட்டி ஒன்றோடொன்று மோதி நெருக்கமாக நின்றன்கொண்டிருத்த மோரிய

மரக்கலங்களின் மீது துளு நாட்டு மரக்கலங்கள் அதிவேகமாக வந்து மோதின.

மரக்கலங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டதில் வீரர்கள் தூக்கி வீசப்பட்டார்கள். மோரிய மரக்கலங்களும், துளு நாட்டு மரக்கலங்களும் சுக்கு நூறாக உடைந்தன. அதுவரை துடுப்புகளை செலுத்திக்கொண்டிருந்த துளு நாட்டு வீரர்கள் கையில் ஈட்டிகளையும், வேல்களையும், வாட்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மோரிய மரக்கலத்திற்குள் ஊடுருவிச் சென்று தாக்குதல் நிகழ்த்தினார்கள்.

திடீரென்று தாக்கிய துளு நாட்டு வீரர்களின் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள முயன்ற மோரிய வீரர்களையும், அடிமைகளையும் கொன்று குவித்தபடி முன்னேறினார்கள்.

மோரிய வீரர்களும் தத்தம் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு பதில் தாக்குதல் நிகழ்த்தினார்கள். இரு தரப்பு வீரர்களுக்கும் கடுமையான போர் அரங்கேறியது. வீரர்களின் அலறல் சத்தம் எழுந்து அவ்விடத்தையே நிரப்பிக் கொண்டிருந்தது. ஆயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டன. வெட்டப்பட்ட உடல் பாகங்கள் அனைத்தும் கொற்றவைப் புழையில் விழுந்து நதியின் நிறத்தை மாற்றிக் கொண்டிருந்தன.

அதே நேரத்தில் பாழிக் கோட்டையிலிருந்து தத்தம் படையினருடன் புறப்பட்டு சென்ற அன்னி மிஞிலியனும், தேரதரனும் கொற்றவைப் புழையில் சிக்கிக் கொண்டிருந்த மோரிய மரக்கலங்களின் மீது பாய்ந்து சென்று தாக்குதல் நிகழ்த்தினார்கள்.

மோரியப் படையினரை நேருக்கு நேர் துளு நாட்டு மரக்கலப் படை வீரர்கள் தாக்க கரையிலிருந்து பாழிக் கோட்டையின் கொங்கண வீரர்கள் ஊடுருவிச் சென்று தாக்கினார்கள். ஒரே நேரத்தில் மூன்று திசைகளிலும் மோரிய மரக்கலப் படையினரின் மீது தாக்குதல் அரங்கேறின. பாழிக்கு வடக்கேயும், தெற்கேயும் பாய்ந்துகொண்டிருந்த கொற்றவைப் புழை நதியில் கொடூரத் தாக்குதல் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது.

கடலில் தற்காப்பிற்கு நின்ற மோரிய மரக்கலங்கள் அனைத்தும் புழைக்குள் செல்ல முயன்றாலும் நீரோட்டம் மாறி நீர்மட்டம் குறைந்திருந்ததால் மரக்கலத் தலைவன், “வீரர்களே, சிறு சிறு படகுகளை நதிக்குள் இறக்கிச் சென்று நம் வீரர்களுக்கு உதவுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவனது கட்டளை எழுந்த அடுத்த கணம் மரக்கலங்களில் ஏற்றிக் கட்டியிருந்த சிறு சிறு படகுகளையும், கட்டுமரங்களையும் புழைக்குள் இறக்கத் தொடங்கினார்கள் மோரியர்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்குப் பின்னால் எழுந்த கொம்புச் சத்தத்தைக் கேட்டதும் அனைவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

அங்கே மயூரன் தனது ஒன்பது யாளித் தூண்களுடன் அவர்களை நோக்கி நெடுந்தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்தான். நான்கு அடுக்குகளைக் கொண்ட அப்பெரும் மரக்கலத்தின் ஒவ்வொரு அடுக்குகளிலும் பொறிகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. ஒன்பது யாளித் தூண்களிலும் நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் வில் – கணைகளுடன் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள்.

மயூரனின் முகப்பில் நிற்குகொண்டு கடந்துருத்தி குறும்பத் தலைவன் தூங்கலோரியான் வந்துகொண்டிருந்தான். பிரமாண்ட வடிவத்தில் தம்மை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த மயூரனைக் கண்டதும் மோரிய வீரர்கள் நடுங்கலானார்கள்.

புழையில் தவித்துக் கொண்டிருந்த வீரர்களை மறந்து தாக்க வந்துகொண்டிருந்த மயூரனை நோக்கிக் கடலில் நிற்குகொண்டிருந்த நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மரக்கலங்கள் சென்றன. கூட்டமாக வந்த மரக்கலங்களை நோக்கி அதிவேகத்தில் சென்ற குறும்பத் தலைவன் தூங்கலோரியான் மயூரனைக் கொண்டு மோதினான். தூங்கலோரியானால் மோதப்பட்ட மோரிய மரக்கலங்கள் சுக்கு நூறாக உடைந்தன.

தூங்கலோரியானின் கட்டளைப்படி ஒன்பது யாளித் தூண்களிலிருந்தும் நிற்குகொண்டிருந்த வீரர்கள் தமது விற்களில் பொருத்தி எரிகணைகளை அதிவேகத்தில் செலுத்தி மோரிய மரக்கலங்களை நோக்கிச் சென்று அதன் மீது நிற்குகொண்டிருந்த வீரர்களைத் தாக்கினார்கள்.

மயூரனில் பொருத்தப்பட்டிருந்த எரிசிரல் பொறியிலிருந்து வெளிப்பட்ட தீக் கொழுந்தானது மோரிய மரக்கலங்களை எரித்து நீருக்குள் மூழ்கடித்தன.

மோரிய மரக்கலங்கள் அனைத்தும் மயூரனைச் சூழ்ந்துகொண்டு தாக்கின. அவர்களின் தாக்குதலை தூங்கலோரியான் எளிதாக எதிர்கொண்டான். மயூரனின் மீது நின்றுகொண்டிருந்த ஓரிரு வீரர்கள் கணைகள் பாய்ந்து இறந்தார்கள். மற்றபடி அச்சிறு மரக்கலங்களால் மயூரனுக்கு எந்தவித ஆபத்தும் ஏற்படவில்லை.

மயூரனின் ஒன்பது யாளித் தூண்களிலும் விரிக்கப்பட்டிருந்த பாய்கள் அனைத்தும் ஏற்கனவே சுருட்டி பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. பாய்மரத் தூண்களின் மீது நின்றுகொண்டு கொள்ளையர்கள் எளிதாக மோரிய வீரர்களை தாக்கினார்கள்.

மயூரனின் பொறியிலிருந்து வெளிப்பட்ட கணைகளும், எரி பந்துகளும் மோரியரின் மரக்கலங்களை சிதறடித்து மூழ்கடித்தன. அதிலிருந்து ஒரே நேரத்தில் வெளிப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான கணைகள் மோரியர்களின் தாக்குதலை ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கும் குறைவான நேரத்தில் முறியடித்து அனைத்து மரக்கலங்களையும் மூழ்கடித்தது.

பார்வையைச் சுற்றிலும் சுழற்றினான் தூங்கலோரியன். மயூரனைச் சுற்றலும் மோரிய மரக்கலங்கள் தீப்பிடித்து எரிந்துகொண்டும், உடைந்து மிதந்தபடியும் காணப்பட்டன. மோரிய வீரர்கள் கடலில் விழுந்து நீந்தி தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கி கணைகளைச் செலுத்திக் கொன்றுகொண்டிருந்தார்கள் மயூரனின் மீது நிண்டிருந்த கொள்ளையர்கள். மரக்கலங்கள் மூழ்க அவற்றோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்த அடிமைகளும் சேர்ந்து மூழ்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“மரக்கலங்களைக் கீழிறக்குங்கள். நமது படையினருக்கு உதவுவோம்” என எழுந்த கட்டளையைத் தொடர்ந்து மயூரனில் தங்கியிருந்த கடற்கொள்ளையர்கள் வேகமாக செயல்படத் தொடங்கினார்கள்.

மரக்கலங்களில் ஏறி கொற்றைப் புழையை நோக்கிச் செல்லலானார்கள்.

முன்புறத்தில் காமக்கணியாளின் மரக்கலப் படையினர், பக்கவாட்டில் அன்னி மிஞிலியன் மற்றும் தேரதரன் ஆகியோர் மோரியப் படையைத் தாக்கிக் கொண்டிருக்க மோரியர்கள் பின்வாங்க இயலாதபடி பின்பக்கத்தில் தூங்கலோரியாளின் தலைமையில் கடற்கொள்ளையர்கள் தாக்கினார்கள். அனைத்து திசைகளிலிருந்தும் எழுந்த தாக்குதலைச் சமாளிக்க இயலாமல் மோரியப் படை திணறிக் கொண்டிருந்தது. மோரியப் படையில் பலர் விலைக்கு வாங்கப்பட்ட பரதவர்களும், அடிமைகளும் நிறைந்திருந்ததால் அவர்கள் அனைவரும் தப்பி வனத்தை நோக்கி ஓடலானார்கள்.

துளு நாட்டுக் கொங்கண வீரர்கள் கொடூரமாக மோரிய வீரர்களைத் தாக்கினார்கள். போர் மேலும் ஒரு சாமப் பொழுது வரை நீடித்தது. துளு நாட்டு வீரர்கள் மோரியர்கள் ஒருவரைக் கூட சிறை பிடித்திருக்கவில்லை. எதிர்த்தவர்கள் அனைவரையும் கொன்று வீசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பரிதி மேற்கு வானில் விழுவதற்கு முன்னால் மோரியர்களின் மரக்கலப் படைகளை செலுத்திக்கொண்டு வந்த பார்பாரிகாவின் தலைவனை தேரதரன் எதிர்கொண்டு அவனது தலையை வெட்டி போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தான்.

தேரதரன் பார்பாரிகாவின் தலையை வெட்டிய அதே வேளையில் மோரியப் படையினரில் பெரும்பகுதி அழிக்கப்பட்டிருந்தது. உயிர் தப்பிய சிலர் வனத்திற்குள் ஓடிச் சென்று மறைந்தார்கள்.

துளு நாட்டுக் கொங்கண வீரர்கள் அனைவரும், “வெற்றி... வெற்றி...” என்று வீர முழக்கமிடத் தொடங்கினார்கள்.

போரின் முடிவில் மோரியர்களில் பெரும்பாலானோர் இறந்து போயிருந்தார்கள், மற்றவர்கள் முடமாக்கப்பட்டிருந்தார்கள். மரக்கலங்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்ட வேளையில் அதில் பிணைக்கப்பட்டிருந்த அடிமைகள் அனைவரும் மூழ்கடிக்கப்பட்டு புழையின் ஓரத்திலும், எரித்திரையன் கடலின் ஓரத்திலும் கரை ஒதுங்கி கூட்டம் கூட்டமாக இறந்து கிடந்தார்கள்.

துளு நாட்டுப் படையிலும் பெரும் இழப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

பாழிக் கோட்டையின் உயர்ந்த கண்காணிப்புக் கோபுரத்திலிருந்து அன்று நடந்த போரைக் கண்டுகொண்டிருந்த முதிரைமலைக் கோமான்

பிட்டங்கொற்றன் வெற்றிப் புன்முறுவலுடன் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

வெற்றியுடன் திரும்பிய தனது வீரர்களையும், படைத் தலைவர்களையும் வரவேற்றார் முதிரைமலைக் கோமான். போரில் இழந்தவர்களின் கணக்குகளைக் கேட்டு அடிபட்டவர்களுக்கு மருத்துவர்களை அனுப்பி வைத்தவர், “கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மாணை வீழ்த்திய மோரியப் படையும் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. பாழயின் காவலை இன்னும் பலப்படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம். விடியட்டும். அவர்களை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டு வீழ்த்துவோம்” எனத் தனது வீரர்களுக்குத் தெரிவித்தவர் தேரதரனை நோக்கி, “தேரதரா, உடலில் ஏற்பட்டிருக்கும் காயங்களுக்கு மருந்திட்டுக் கொள். இரவு நுழைவாயில் மற்றும் மதில் சுவரின் காவலை நீ ஏற்றுக்கொள். உனது அனுமதி இல்லாமல் வீரர்கள் கூட அசையக் கூடாது. மோரியர்கள் நம்மைப் போன்று போர் மரபுடன் போரிடுபவர்கள் அல்ல. அவர்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் பாழியைக் கைப்பற்ற முயற்சிக்கலாம். ஆதலால், உறங்கினாலும் விழுப்புடனே உறங்கு” எனக் கட்டளையிட்டவர் அங்கிருந்து அன்னி மிஞிலியனுடன் விவாதித்தபடி செல்லலானார்.

பிறகு அவளிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றவன் பாழியின் கிழக்கு நுழைவாயிலின் காவலை மேலும் பலப்படுத்தினான். அவனுக்கு நம்பிக்கைக்குரியவர்களை மட்டும் காவலுக்கு நியமித்துக் கொண்டு இரவை விழிப்புடன் கழிக்கத் தொடங்கினான்.

பொழுது மேற்கில் விழுந்த அதே மாலை நேரப் பொழுதில் வஜ்ரதத்தனும் கோசர் படை, வடுகர் படை மற்றும் தனது படையுடன் பாழிக் கோட்டையை அடைந்திருந்தான். மலை முகட்டிற்கு மேலே உச்சியில் விளங்கிய பாழிக் கோட்டையை வியப்புடன் பார்த்தவன் பார்வையைச் சுற்றலும் செலுத்தினான்.

அவனது பார்வை விழுந்த திசையெங்கும் கொற்றவைப் புழை நதியிலும், எரித்திரையன் கடலிலும் மோரிய மரக்கலங்கள் அனைத்தும் உடைந்து மிதந்துகொண்டிருந்தன.

மாலைப் பொழுதில் எப்பொழுதுமே எரிந்துகொண்டிருப்பதைப் போன்று சிவந்த நிறத்தில் தோற்றமளிக்கும் எரித்திரையன் கடலானது அன்று மோரிய வீரர்களின் குருதி கலந்து மெலும் சிவந்து போய் காணப்பட்டது.

அவற்றைப் பார்க்கப் பார்க்க அவனது உள்ளத்தில் கோபம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

“முட்டாள்... முட்டாள்... அவசரப்பட்டுவிட்டான். நான் வந்துசேரும் வரை அந்தச் சுவானப் புத்திரன் காத்திருந்தால் என்ன? நான் பெரும் முயற்சி செய்து உருவாக்கிய மரக்கலங்கள் அனைத்தையும் இப்படி அழித்துவிட்டானே?” எனக் கோபத்துடன் தெரிவித்தான் வஜ்ரதத்தன்.

வஜ்ரதத்தனின் நம்பிக்கை முழுவதும் தகர்ந்து போயிருந்தது. ஏனெனில் நன்னன் வேண்மானிடம் பெரும் படையில் பாதிக்கும் மேலே இழந்திருந்தவன் மரக்கலப் படை துணைக்கு வருகிறது என்ற நம்பிக்கையில் எஞ்சிய படையுடன் பாழியை நோக்கி முன்னேறியிருந்தான் அவன்.

தற்பொழுது மரக்கலப் படையும் அழிந்துவிட்டதால் அடுத்து என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல் நிலைகுலைந்து போய் எதற்கும், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் கலங்காத வஜ்ரதத்தன் தலையில் கைவைத்துக்கொண்டு அமர்ந்தான்.

அவனை இளங்கோசனும், வடுக வேந்தனும் பரிதாபத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அடிக்குறிப்பு :

1. **ஓதம்** - ஓதம் (Tide) என்பது கடல் நீர்மட்டம் உயர்வதையும் தாழ்வதையும் குறிக்கும் சொல். ஓதம் கழி ஓதம், கடல் ஓதம் என இருவகைப்படும். கழி ஓதத்தில் கடல் நீர் கழிமுகத்தை (நிலத்தை) நோக்கிப் பாயும், கடல் ஓதத்தில் நிலத்திலிருந்து நீரானது கடலை நோக்கிப் பாயும்.

பாழி பற்றிய கள ஆய்வின்போது கொற்றவைப் புழையில் ஏற்பட்ட ஓத மாற்றத்தை நானே நேரில் கண்டேன்.

ஓதம் பற்றிக் கூறும் சங்ககாலப் பாடல்.

ஆதாரம் :

கழியே, சிறு குரல் நெய்தலொடு காவி கூம்ப

எறி திரை ஓதம் தரல் ஆனாதே

துறையே, மருங்கின் போகியமாக் கவை மருப்பின் (அகநானூறு 350: வரி
1- 3)

46 வீழ்ந்த பாழி

நம்பிக்கையை இழந்து பரிதாபத்துடன் அமர்ந்திருந்த வஜ்ரதத்தனின் தோள் மீது கைவைத்த இளங்கோசன், “வஜ்ரதத்தரே, தாங்கள் பெரும் வீரர். காந்தாரத்திலும், பாரசீகத்திலும் தங்களது பேரைக் கேட்டாலே பலர் அஞ்சி ஒடுங்கி நடுவார்கள். இதற்கே கலங்கி அமர்ந்துவிட்டால் எப்படி?” என வினவினான்.

வஜ்ரதத்தன், “நான் பாரசீகம் சென்று திரட்டிய மரக்கலப் படையை இழந்துவிட்டேன். என் கண் முன்னே மரக்கலங்கள் உடைந்து மிதந்துகொண்டிருக்கின்றன. எனது தலைமையில் வந்த படையையும் நான் இழந்துவிட்டேன். நன்னன் வேண்மான் எனது படையில் பாதியை அழித்துவிட்டான். என் மீது பெரும் நம்பிக்கை வைத்து தேவி இந்திரசேனை பாழியை நோக்கி அனுப்பி வைத்தார். அனைத்தையும் இழந்துவிட்டு நிற்கின்றேன்” என வருத்தத்துடன் தெரிவித்தான்.

அப்பொழுது அவனிடம், “போர் என்றாலே இருதரப்பிலும் இழப்பு ஏற்படும் வஜ்ரதத்தரே. நாம் மேற்கொண்ட போர் இன்னும் முடிவடையவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“எஞ்சியிருக்கும் நமது படைகளை வைத்து பாழியை முற்றுகையிட்டால் ஒரு காலத்திலும் கைப்பற்ற இயலாது. பாழிக்குள் திரண்டிருக்கும் பெரும்படையினர் வெளியே வந்து நேருக்கு நேர் சமர் புரிந்தாலே நமது படைகளைத் தோற்கடித்து விடுவார்கள். இந்த நிலையில் நம்பிக்கையுடன் எப்படி இருப்பது?”

“நம்பிக்கையை இழக்காதீர்கள். மூவரும் சேர்ந்து பாழியை வீழ்த்துவோம்” எனத் தெரிவித்த இளங்கோசன் கல் ஒன்றின் மீது அமர்ந்திருந்த வஜ்ரதத்தனை எழுந்து நிற்க வைத்தான்.

இரவு சூழத் தொடங்கியது. பகலில் சற்று ஓய்ந்திருந்த மழை இரவு வேளையில் பெருமழையாகக் கொட்டத் தொடங்கியது. வஜ்ரதத்தன் மற்றும் வடுக வேந்தனை கூடாரத்திற்கு அழைத்துச் சென்ற இளங்கோசன் இருவருக்கும் உணவு பரிமாறினான். அவர்கள் இரவு உணவை முடிக்கும் வரை அவர்களுடன் இருந்தவன் பிறகு, “இருவரும் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு முக்கிய பணியை முடித்துவிட்டு வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்து அந்தக் கூடாரத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

எங்கோ சென்ற இளங்கோசன் மேலும் ஒரு சாமப் பொழுது கழித்து திரும்பி வந்தான். திரும்பி வந்தவன், “இருவரும் தயாரா?” என வினவினான்.

வஜ்ரதத்தனும், வடுக வேந்தனும் இளங்கோசனை ஆச்சர்யத்துடன் நோக்கினார்கள். வடுக வேந்தன், “எதற்கு?” என வினவினான்.

“பாழியைக் கைப்பற்ற.”

“பாழியைக் கைப்பற்றவா?”

“ஆமாம்.”

“மழை, ‘ஓஓஓ’வென்று பெய்துகொண்டு இருக்கிறது. கும்மிருட்டு சூழ்ந்திருக்கிறது. இந்த வேளையில் பாழியைத் தாக்கப் போகிறோமா?”

“ஆமாம்” எனத் தெரிவித்த இளங்கோசன், “ஆனால் ஒரு திருத்தம்” எனத் தெரிவித்தான்.

“என்ன திருத்தம்?”

“பாழியைத் தாக்கப் போவதில்லை நாம்”

“பிறகு?”

“பாழியைக் கைப்பற்றப் போகிறோம்” எனத் தெரிவித்த இளங்கோசன் கூடாரத்திலிருந்து வெளியே செல்லலானான்.

வஜ்ரதத்தனும், வடுக வேந்தனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பிறகு இருவரும் கோப்பையில் நிரப்பி வைக்கப்பட்டிருந்த தேறலைப் பருகி தமது வாளுறையை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு வெளியே

செல்லலானார்கள். வெளியே இளங்கோசன் மழையில் நனைந்தபடி நிற்குகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு முன்னால் கிட்டதட்ட பத்து வீரர்கள் கவசத்துடன் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அனைவருமே கையில் வில் மற்றும் கணைகளைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சற்றுத் தொலைவில் மோரிய வீரர்களும், வடுக வீரர்களும், கோசர் வீரர்களும் தயாராக நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அங்கு சிறு சத்தம் கூட அவர்கள் எழுப்பவில்லை. விழுந்துகொண்டிருந்த மழையின் சத்தம் மட்டுமே எழுந்துகொண்டிருந்தது.

நடந்துகொண்டிருக்கும் ஏற்பாடுகளைக் கண்ட இருவரும் இளங்கோசன் ஏதோ பெரும் திட்டம் தீட்டியிருக்கிறான் என்பதை மட்டும் உணர்ந்துகொண்டார்கள்.

இருவரையும் நோக்கி, “என்னைப் பின்தொடருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு வேகமாக நடந்தான் இளங்கோசன்.

இருவரும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

அதேவேளை தயாராக வில் – கணைகளுடன் நின்ற வீரர்களும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

இளங்கோசனைப் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்த வஜ்ரதத்தன், “என்ன நடக்கிறது இங்கே?” என வினவினான்.

“கோட்டையைக் கைப்பற்றப் போகிறோம்.”

“அதுதான் எப்படி?”

“எனது தந்தை இந்தத் துளு நாட்டின் முதன்மை அமைச்சர். எனக்கும் இந்தக் கோட்டைக்குள் பெரும் செல்வாக்கு உண்டு. அதனை யாரும் மறந்துவிட வேண்டாம்” எனத் தெரிவித்தவன் கொற்றவை வனத்திற்குள் சென்று அடர்ந்த புதர் ஒன்றை சுட்டிக் காட்டி, “இந்தப் புதரை வெட்டுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

“இருளாக இருக்கிறது. தீப்பந்தம் கொண்டு வருகிறேன்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு நகர ஓரடியை வைத்தான் வீரன் ஒருவன். அப்பொழுது

இளங்கோசன், “தீப்பந்தம் இப்பொழுது ஏற்ற வேண்டாம். சிறிது நேரம் தாமதமானாலும் பரவாயில்லை. இருளிலேயே நின்று வெட்டுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அவ்வப்பொழுது ஏற்பட்ட மின்னல் கீற்றின் ஒளியைக் கொண்டு வீரர்கள் தமது வாளினால் அந்தப் புதரை வெட்டினார்கள். சிறிது தூரம் வெட்டியபிறகு கல் ஒன்றின் மீது வெட்டு பட்ட சத்தம் கேட்டது.

“வெட்டியது போதும்” எனக் கட்டளையிட்ட இளங்கோசன், “அந்தக் கல்லை நகர்த்துங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் சிலர் முயற்சி செய்து அந்தக் கல்லை நகர்த்தினார்கள்.

அங்கே பெரிய பள்ளம் ஒன்று காட்சியளித்தது.

அந்தப் பள்ளத்தை நோக்கிய இளங்கோசன், “பாழி மாளிகையை மறுகட்டுமானம் செய்கையில் இந்த இரகசிய சுரங்கப் பாதையை எனது தாத்தா அமைத்தார். இந்த இரகசிய சுரங்கப் பாதையை அறிந்தவர்கள் எனது தாத்தா, நன்னன் வேண்மான் மற்றும் அவரது தந்தை ஆகியவர்களே. எனது தந்தைக்கு கூட இது பற்றி தெரியாது. இதைக் கட்டிய சிற்பியை தினமும் விழிகளை கட்டியே இங்கு அழைத்துவரப் பட்டான்” எனத் தெரிவித்தபடியே அந்தப் பள்ளத்தில் இருந்த படிக்கட்டில் இறங்கினான்.

அவனைத் தொடர்ந்து வீரர்கள் இருவர் இறங்கினார்கள்.

உள்ளே முட்டிருட்டு மட்டுமே மண்டிக் கிடந்தது.

கீழே கிடந்த காய்ந்த சருகுகளைத் திரட்டிக் குவித்து கல் இரண்டை எடுத்து தேய்த்தான். தீப்பொறி எழுந்து சருகு பற்றியது. அவனது தலைக்கு மேலே தயாராக இருந்த தீப்பந்தங்களை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டவன், “உள்ளே இறங்குங்கள்” என கட்டளையிட்டான்.

ஆச்சர்யத்துடன் வஜ்ரத்தன், வடுக வேந்தன் மற்றும் மற்ற வீரர்கள் அனைவரும் ஒவ்வொருவராக இறங்கினார்கள்.

தீப்பந்தத்தைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு இளங்கோசன் முன்னே செல்லலானான். அவனைத் தொடர்ந்து மற்றவர்களும் செல்லலானார்கள்.

பயன்படுத்தி நெடுங்காலம் ஆகியிருந்ததால் அந்தச் சுரங்கப் பாதையில் சற்றுத் தொலைவைக் கடந்து நீர் நிரம்பி, வெளவால்கள் பறந்து கொண்டிருந்தன. கவனமாக அனைவரும் ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கும் மேலே அந்தச் சுரங்கப் பாதையின் வழியே சென்ற இளங்கோசன் கல் படிக்கட்டு ஒன்றின் வழியே மேலேறி தலைக்கு மேலே இருந்த பெரிய பலகைக் கல் ஒன்றை தள்ளிவிட்டு சுரங்கத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

“சத்தமெழுப்பாமல் மேலேறுங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டவன் மெல்ல நடந்து சென்று சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். பெருமழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. காற்று வேகமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது.

அனைவரும் மேலேறினார்கள்.

அவர்களுக்கு மேலே மதிலின் மீது காவல் இருந்த வீரர்களைக் குறிபார்த்து கணைகளை செலுத்திக் கொன்றார்கள். நஞ்சு கலந்த கணை தாக்கப்பட்டதால் காவல் வீரர்கள் செயல் இழந்து கீழே விழுந்தார்கள். அவர்களால் சத்தம் கூட எழுப்ப இயலவில்லை. பெருஞ்சத்தத்துடன் பொழிந்து கொண்டிருந்த பெருமழை அவர்களுக்குச் சாதகமான சூழலாக அமைந்திருந்தது.

“நாம் தற்பொழுது கிழக்கு நுழைவாயில் அருகில் இருக்கிறோம். நமது முக்கிய பணி தற்பொழுது கோட்டை மதிலையும், கிழக்கு நுழைவாயிலையும் கைப்பற்றுவதே ஆகும். நுழைவாயிலைக் கைப்பற்றியதும் அதைத் திறந்து கோட்டைக்கு வெளியே நிற்கும் நமது வீரர்களை உள்ளே அழைத்து வர வேண்டியதுதான். பிறகு நமது தாக்குதலைத் தொடங்குவோம். நள்ளிரவு வேளை இது. பெரும்பாலும் வீரர்கள் குடித்துவிட்டு அரை மயக்கத்தில் கிடப்பார்கள். ஆதலால் அவசரப்படாமல் காரியத்தை நிறைவேற்றுவோம்” எனத் தெரிவித்து அனைவரையும் கிழக்கு நுழைவாயிலுக்கு அருகே அழைத்துச் சென்றான்.

அங்கே நுழைவாயிலின் அடியில் சிறு சிறு குடில் போன்று பரண் அமைத்துக்கொண்டு அதனுள் அமர்ந்திருந்த வீரர்களைச் சத்தமில்லாமல் கொன்ற மோரிய வீரர்கள் நுழைவாயிலைக் கைப்பற்றும் வேளையில்

காவலைப் பார்வையிட தேரதரன் அதே வேளையில் அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்தான்.

கூட்டமாக இளங்கோசன் கோட்டைக்குள் நுழைந்து விட்டதைக் கண்டவன் இடையில் கட்டியிருந்த உறையிலிருந்து வாளினை உருவினான்.

அதே வேளை இளங்கோசனும் தனது வாளினை உருவினான்.

இளங்கோசனை நோக்கிச் சென்ற தேரதரன், “ஒரு ஓரைப் பொழுதிற்கு முன்னரே உன்னை நான் எதிர்பார்த்தேன். ஏன் தாமதம்?” என வினவியன் அவனுடன் வந்த காவலனை வெட்டிக் கொன்றான்.

நுழைவாயிலின் மீது காவல் இருந்தவர்களை கீழே அழைத்த தேரதரன், “ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் தயார் தானே?” என வினவினான்.

“தயார்” எனக் காவலர்கள் தெரிவிக்க மேலே சென்ற தேரதரன் கோட்டை நுழைவாயிலைக் கைப்பற்ற முயற்சிக்கையில் அவர்கள் மீது கொதிக்கவைத்து ஊற்றுவதற்குத் தயாராக இருந்த எண்ணெய்க் கொப்பரை மீது தீப்பந்தங்கள் சிலவற்றை எடுத்து வீசினான்.

எண்ணெய்க் கொப்பரை தீப்பிடித்து எரியத் தொடங்கியது. வெளிப்புறமாக கோட்டை நுழைவாயிலுக்கு மேலே எண்ணெய்க் கொப்பரை எரிந்ததால் கோட்டைக்கு உள்ளே மற்ற திசைகளில் காவல் இருந்தவர்களால் அறிய இயலவில்லை.

தீ சமிக்கை கிடைத்ததும் மோரியப் படையினர், கோசர் படையினர் மற்றும் வடுக வேந்தரது படையினர் சத்தமெழுப்பாமல் கோட்டையின் பாதுகாப்பு நிறைந்த கிழக்கு நுழைவாயிலை நோக்கி முன்னேறினார்கள்.

கீழே இறங்கியதும் தேரதரன், “கோட்டைக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டும்” எனக் கட்டளையிட்டான்.

கோட்டைக் கதவு திறக்கப்பட்ட ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கெல்லாம் மூவரது கூட்டுப் படையும் கோட்டைக்குள் நுழைந்தது.

உள்ளே நுழைந்தவர்களிடம், “சரண் அடைபவர்களை எந்தச் சூழலிலும் கொல்லக்கூடாது. அதே வேளை, மாளிகை எதற்கும் தீயும்

வைக்கக் கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டுவிட்டு அனுப்பி வைத்தான்.

உள்ளே நுழைந்த கோசர் படையும், மோரியப் படையும் நுழைவாயிலின் மீதேறி மதிலைக் கைப்பற்றினார்கள். மதில் கைப்பற்றப்பட்டதும் மோரிய வீரர்கள் உரக்க சத்தம் எழுப்பி மற்ற போர் வீரர்களையும், காவலுக்கு இருந்தவர்களையும் கொல்லலானார்கள்.

பெருமழை பொழிந்துகொண்டிருந்த நள்ளிரவு வேளையில் கற்பனையிலும் நினைத்துப் பார்க்க இயலாத படுகொலை அங்கே அரங்கேறத் தொடங்கியது. உறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். எதிர்த்தவர்கள் அனைவரும் வீழ்த்தப்பட்டார்கள். மது மயக்கத்தில் இருந்தவர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்.

நன்னன் வேண்மானால் தனது படையை இழந்த வஜ்ரதத்தன் அந்த வெறியை பாழியின் மீதும், பாழியில் நிலை கொண்டிருந்த வீரர்கள் மீதும் காட்டி ருத்ரதாண்டவம் ஆடினான். அவனுக்குத் துணையாக இளங்கோசனும், வடுக வேந்தனும் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

பாழியின் அனைத்து திசைகளிலும் கூக்குரல் எழுத் தொடங்கின.

மோரிய, கோசர் மற்றும் வடுகப் படையினர் பாழியை வீழ்த்திக்கொண்டிருந்த அதே வேளையில் அடுத்த நாள் தாக்குதல் பற்றி முதிரைமலைக் கோமான் மற்றும் அன்னி மிஞிலியன் ஆகியோர் கடுமையாக விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அடுத்த நாள் போரில் மேற்கொள்ளப் போகும் போர் வியூகம், யார் யார் எங்கெங்கு தலைமை ஏற்று படையை நகர்த்துவது போன்ற திட்டத்தை வகுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது திடீரென்று வீரர்கள் பலர் அலறும் சத்தமும், கூக்குரலும் எழ வாயிலை நோக்கி ஓடினர் இருவரும். அப்பொழுது அங்கு முதுகில் கணை பாய்ந்தபடி ஓடிவந்த வீரன் ஒருவன், “மோரியர்கள் கோட்டையைக் கைப்பற்றிவிட்டார்கள். நமது வீரர்களில் பலரைக் கொன்றுவிட்டார்கள். மீதி பேர் போர் செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள்” எனத் தெரிவிக்க இருவரும் அதிர்ச்சியடைந்தார்கள்.

“வலிமையான நமது கோட்டை மதிலைக் கடந்து அவர்களால் எப்படி நுழைய முடிந்தது?” என வினவினான் அன்னி மிஞ்லியன்.

“தேரதரன் நமக்குத் துரோகமிழைத்து கோட்டை நுழைவாயிலைத் திறந்துவிட்டான்.”

முதிரைமலைக் கோமான் துரோகத்தினால் செயலிழந்து அதிர்ச்சியில் உறைந்துபோய் நின்றனுகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது தனது வாளினை எடுத்த அன்னி மிஞ்லியன், “அந்தச் சுவான புத்திரனை என்ன செய்கிறேன் என்று பார்?” எனக் கூறியபடி நடந்தான்.

அவனைத் தடுத்த வீரன், “தலைவரே, மோரியர்கள் வெறியுடன் தாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இனி நம்மால் எதுவும் செய்ய முடியாது. காலம் கடந்துவிட்டது” எனத் தெரிவித்தான்.

“அவர்களிடம் சரண் அடையச் சொல்கிறாயா?”

“இல்லை. அவர்களை எதிர்த்த நமது வீரர்கள் அவர்களை வெல்ல இயலாத அளவிற்கு அவர்களின் பலம் பெருகிவிட்டதை அறிந்ததும் வனத்திற்குள் பதுங்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இப்பொழுது நமக்கு நமது உயிர் முக்கியம்.”

“கோழையைப் போன்று புறமுதுகிடச் சொல்கிறாயா?”

“இல்லை தலைவரே, தற்பொழுது புத்திசாலித் தனத்துடன் நாம் பதுங்குவோம். நமக்கென காலம் அமைகையில் நாம் இதே பாழியை மீண்டும் கைப்பற்றுவோம்” எனத் தெரிவித்த அவ்வீரன், இருவரது கரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு நடக்கலானான்.

அப்பொழுது முதிரைமலைக் கோமான், “அன்னி மிஞ்லியா என்னால் ஒருநாளும் புறமுதுகிட முடியாது. உயிரைக் கொடுத்தேனும் பாழியைக் காப்பேன் என்று கொங்கணக் கிழான் நன்னன் வேண்மானிடம் வாக்களித்திருக்கிறேன். நான் வாழ்ந்தாலும் இந்தப் பாழியில் தான் வாழ்வேன். வீழ்ந்தாலும் இந்தப் பாழியிலே தான் வீழ்வேன். நான் பிறந்த எனது முதிரை மலையை விட்டு பாழிக்கு வந்ததே என் மருமகன் நன்னன் வேண்மானுக்கு உதவி செய்வதற்காகவே. அவனே வீர மரணத்தைத் தழுவிவிட்டான். இனியும்

நான் உயிருடன் ஓடிவந்து என்ன செய்யப் போகிறேன்? நான் வாழ்ந்த காலத்தில் வீரமுடன் வாழ்ந்தேன். இறப்பிலும் வீரத்துடனே மரணிக்கிறேன்” எனத் தெரிவித்தவர் கையில் தனது வேலினை எடுத்துக்கொண்டு மாளிகையை விட்டு வெளியேறினார்.

அதே வேளையில் இளங்கோசன் அவரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான்.

தன்னை எதிர்த்த மோரிய வீரர்களையும், கோசர் படையினரையும் கொன்று முன்னேறிக் கொண்டிருந்தவரை நோக்கிக் கையில் வைத்திருந்த வேலினை அவர் எதிர்பாராத நேரத்தில் எறிந்தான் இளங்கோசன்.

இளங்கோசன் எறிந்த வேல் முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றனாரின் மார்பில் பாய்ந்தது. மார்பில் பாய்ந்த வாளினால் நிலை குலைந்த முதிரைமலைக் கோமான் அதைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு மேலும் சில வீரர்களை வெட்டி வீழ்த்தி இளங்கோசனை நோக்கி சென்றுகொண்டிருந்தார்.

மற்றொரு வேலினை வாங்கிக்கொண்ட இளங்கோசன் முதிரைமலைக் கோமானை நோக்கிச் சென்று தாக்குதல் நிகழ்த்தினான். இருவருக்குள்ளும் போர் அரங்கேறியது. இருவரும் தமது வேலினால் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொண்டார்கள். அவர்களைச் சுற்றி வஜ்ரதத்தன், வடுகவேந்தன் ஆகியோர் நின்று வேடிக்கைப் பார்க்கலானார்கள்.

முதிரைமலைக் கோமானின் மார்பிலிருந்து குருதி வழிந்துகொண்டிருந்தது. அந்தச் சூழலிலும் இளங்கோசனால் முதிரைமலைக் கோமானை வீழ்த்த முடியவில்லை.

தனது கையில் வைத்திருந்த வேலினைக் கொண்டு இளங்கோசனது தாக்குதலை தடுத்துக்கொண்டு பதில் தாக்குதலையும் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் முதிரைமலைக் கோமான். இருவருக்கும் சண்டை ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்கும் மேலே நீடித்துக் கொண்டிருந்தது. முடிவில் இளங்கோசன் வெற்றிபெற்று மீண்டும் தனது வேலினை முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றனாரின் மார்பில் செலுத்தியிருந்தான். தனது மார்பில் ஆழமாகப் பாய்ந்த வேலினைப் பற்றியபடி முதிரைமலைக் கோமான் நிற்க,

“எனது தந்தையின் தலையைப் பிய்த்துக்கொன்ற உனது தலையையும் பிய்த்துக் கொல்லப் போகிறேன்” எனத் தெரிவித்தபடி நெருங்கினான்.

முதிரைமலைக் கோமான், “இளங்கோசா... போர் முறையை மீறி தந்திரத்தினால் கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தாய். உறங்கிக் கொண்டிருந்த வீரர்களைக் கொன்றாய். பிறகு மற்றவர்களைத் தாக்கிக்கொண்டிருந்த என்னை வேலெறிந்து தாக்கினாய். வாய்மொழிக் கோசர்கள் என்று உமது இனத்தாரை நானே புகழ்ந்திருக்கிறேன். ஆனால், நீ உனது வாய்மையை இழந்துவிட்டாய்” எனப் புன்னகையுடன் சிரித்தபடி தெரிவித்தார்.

தனது மார்பில் ஊன்றியிருந்த வேலினை மீண்டும் பிடுங்கிய ¹ முதிரைமலைக் கோமான் பிட்டங்கொற்றனார், “மோரியர்களின் துணை கொண்டு நீ என்னை வீழ்த்தியிருக்கலாம். ஆனால், கரும்பெண்ணை நதியில் நிலை கொண்டிருக்கும் மூவேந்தர் படையினரின் தலைவன் வெற்றிவேல் சென்னி மோரியரை வீழ்த்திவிட்டு பாழியையும் எறிவான். முடிந்தால் அவனைத் தடுத்துப் பார்” எனக் கூறியபடி கீழே விழுந்தார்.

அன்னி மிஞிலியன் காமக்கணியாளது மாளிகைக்குச் சென்று அவளையும் தூங்கலோரியானையும் அழைத்துக்கொண்டு அவசர காலத்தில் பயன்படுத்தும் சுரங்கம் வழியாக அங்கிருந்து தப்பிச் சென்று வனத்தை அடைந்தான்.

நுழைவாயிலைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்த ஒரு சாமப் பொழுதிற்குள் பாழியை முழுவதும் கைப்பற்றியிருந்தார்கள் மோரிய வீரர்கள். பாழியில் நிலை கொண்டிருந்த கொங்கண வீரர்கள் கொற்றவை வனத்திற்குள் தஞ்சமடைந்தார்கள்.

அன்றைய இரவு கொங்கண வீரர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பாழிக் கோட்டை மற்றும் துளு நாடு பொழுது விடிந்த நேரத்தில் இளங்கோசனது கட்டுப்பாட்டிற்கு மாறியிருந்தது.

பாழியின் பெருவெற்றி பற்றி வஜ்ரதத்தன் இந்திரசேனைக்கு செய்தி அனுப்பினான். அதே வேளையில் அன்னி மிஞிலியனும் பாழியின் வீழ்ச்சி

பற்றியும் முதிரைமலைக் கோமான் மற்றும் நன்னன் வேண்மானது வீர மரணத்தைப் பற்றியும் சென்னியை நோக்கி செய்தி அனுப்பினான். பாழியிலிருந்து தப்பிய கடல்துருத்திக் குறும்பன் தூங்கலோரியன் மற்றும் காமக்கணியாள் ஆகியோர் தமது மயூர மரக்கலத்தில் ஏறி கடல் துருத்தித் தீவை நோக்கிச் செல்லலானார்கள்.

இளங்கோசன் சூளுரைத்தபடி நன்னன் வேண்மானின் ² காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தினான்.

நன்னன் வேண்மானின் தலையை ஈட்டியில் குத்திக் கொண்டு வந்ததைப் போன்று முதிரைமலைக் கோமானின் தலையையும் வெட்டி ஈட்டியில் குத்தி பாழியின் மதில் மீது ஊன்றினார்கள்.

மாவீரர்கள் நன்னன் வேண்மான் மற்றும் முதிரைமலைக் கோமான் ஆகிய இருவரது தலையையும் கழுகுகள் கொத்தித் தின்றுகொண்டிருந்தன.

அதைப் பார்த்து மகிழ்ந்த இளங்கோசனை நோக்கிய தேரதரன், “இதை விடவும் மகிழ்ச்சியான ஒன்றைத் தங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். என்னைப் பின்தொடருங்கள்” எனக் கூறிக்கொண்டு பாழியை விட்டு வெளியே அழைத்துச் சென்றான்.

பாழிக்கு வெளியே காணப்பட்ட தனது குடிலுக்குச் சென்றவன் இளங்கோசனை வெளியே நிற்கவைத்து, “சற்றுப் பொறுங்கள்” எனத் தெரிவித்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான் தேரதரன்.

தனது குடிலுக்குள், “நித்திலச்செல்வி, உனக்காக யாரை அழைத்து வந்திருக்கிறேன் பார்?” எனக் கூறியபடி நுழைந்தான்.

குடிலுக்குள் நுழைந்த தேரதரனைக் கண்டதும் பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்த நித்திலச்செல்வி அவனை அணைத்துக்கொண்டு முத்தமழை பொழிந்தாள்.

அவளது விழிகளிலிருந்து கண்ணீர்ப் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

நித்திலச்செல்வியை அணைத்துக்கொண்ட தேரதரன், “இப்பொழுது எதற்காக அழுதுகொண்டிருக்கிறாய்?” என வினவினான்.

“நேற்றிரவு நடந்தவற்றைக் கேள்விப்பட்டேன்.”

“என்ன கேள்விப்பட்டாய்?”

“மோரியர்கள் அதர்ம வழியில் பாழிக் கோட்டைக்குள் இரவு வேளையில் நுழைந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த வீரர்களைக் கொன்று பாழியைக் கைப்பற்றிவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். பிட்டங்குற்றனார் இறந்துவிட்டதாக செய்தி பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. தங்களுக்கு ஏதாவது ஆகியிருக்குமோ என்று அஞ்சிவிட்டேன்” எனக் கண்ணீருடன் தெரிவித்தவள், “உங்களுக்கு எதுவும் ஆகிவிடவில்லையே?” என வினவினாள்.

அவளது விழிகளில் வழிந்த கண்ணீர்த் துளியைத் துடைத்த தேரதரன், “எனக்கு எதுவும் ஆகவில்லை” எனத் தெரிவித்தான்.

“நேற்று என்ன நடந்தது?”

“முதிரைமலைக் கோமான் கிழக்கு நுழைவாயிலின் பாதுகாப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்திருந்தார். உனது தமையனும், எனது நண்பனுமாகிய இளங்கோசனுக்கு வசதியாக பாழிக் கோட்டையின் நுழைவாயிலைத் திறந்துவிட்டேன். மோரியரின் படையுடன் உள் நுழைந்த இளங்கோசன் பாழியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான்” எனச் சிரித்தபடி தெரிவித்தான் தேரதரன்.

நித்திலச்செல்வியின் முகம் மாறியது. அவனிடமிருந்து விலகினாள்.

ஆவேசத்துடன் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தன்னை நோக்கி வந்த தேரதரனை நோக்கி, “அந்தத் துரோகச் செயலைச் செய்தது நீதானா?!” என வினவினாள்.

“ஆமாம். அனைத்தும் எனது காதலிக்காகவும், அவளது தமையனுக்காகவும் தான்” எனத் தெரிவித்த தேரதரன் “பாழியை நாம் கைப்பற்றிவிட்டோம்” எனக் கூறியபடி உற்சாகத்துடன் விலகிச் சென்றவளை நெருங்கினான்.

நித்திலச்செல்வி தேரதரனை நோக்கி, “இத்தனை நாட்களாக முதிரைமலைக் கோமானுக்கு நன்றியுடன் பணி செய்தது, அவையில் தந்தைக்கு எதிராக வாய்மையைக் கூறி சாட்சி கூறியது, நேற்று வீரத்துடன் மோரிய மரக்கலத் தலைவனது தலையை வெட்டி வீழ்த்தியது அனைத்தும்?” என வினவினாள்.

“முதிரைமலைக் கோமான் என் மீது நம்பிக்கை வைத்து பாழியின் பாதுகாப்பை என்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான்.”

“நேற்றைய இரவுக்காக இத்தனைக் காலமாக நீ துரோகம் இழைத்துக் கொண்டிருந்தாய்” எனத் தெரிவித்தாள்.

“இது துரோகம் இல்லை நித்திலச்செல்வி. போர் தந்திரம். அனைத்தும் உனக்காகத்தான்.”

“நீ சுயநலம் பிடித்த துரோகி. உனது சுயநலத்திற்காகவும், பேராசைக்காகவும் என்னைக் காரணம் கூறி களங்கப் படுத்தாதே. உன்னைக் காதலித்து எனது ஆன்மாவை நான் களங்கப்படுத்திவிட்டேன்.”

தேரதரன் அதிர்ச்சியுடன் அவளை நோக்கினான்.

“மோரிய ஒற்றனுடன் போர் சூழ்ச்சி செய்த வேளையில் எனது தந்தை மற்றும் எனது தமையனின் கருத்துக்களை நான் ஆதரித்தேன். ஏனெனில் அரசியல் சூழ்ச்சிகள் அவை. அரியணை என்பது ஒருவருக்கு மட்டும் உரியது அல்ல. அதற்கு யார் வேண்டுமானாலும் ஆசைப்படலாம். அந்த வகையில் அவர்களுக்கு ஆலோசனை கூறி ஆதரவு அளித்தேன். மோரியரின் உதவி கிடைத்தாலும் அவர்கள் நேருக்கு நேர் நன்னன் வேண்மானை போரில் வீழ்த்தி தங்களது வலிமையை நிரூபித்து அரியணையைக் கைப்பற்றுவார்கள் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருந்தேன் நான். ஆனால், நீ எனது தமையனுடன் சேர்ந்து செய்திருப்பது பச்சைத் துரோகம்” என்றவள், “அந்த மற்றொரு துரோகியும் உன்னுடன் வந்திருக்கிறானா?” என வினவினாள்.

தேரதரன் பேயரைந்தவனைப் போன்று நின்றுகொண்டு தலையாட்டினான்.

“அவனை உள்ளே வரச்சொல்” எனக் கோபத்துடன் கத்தினாள் நித்திலச்செல்வி.

உரக்க எழுந்த செல்வியின் குரலைக் கேட்டதும் இளங்கோசன் ஆச்சரியத்துடன் குடிலுக்குள் நுழைந்தான். இறந்துவிட்டாள் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த தனது தங்கை உயிருடன் நிற்பதைப் பார்த்ததும் மகிழ்ச்சியும், ஆனந்தத்தையும் ஒன்றாகப் பெற்ற இளங்கோசன் இன்ப அதிர்ச்சியுடன் நிற்க அவனை நோக்கி, “நீ எனது தமையன் என்பதற்கே நான் வெட்கப் படுகிறேன்” எனக் கோபத்துடன் கத்தினாள் நித்திலச்செல்வி.

“நேற்று நடந்த தாக்குதல் அனைத்தும் போர் தந்திரம் செல்வி. அரசியலில் நீ தலையிடாதே. நேற்று மட்டும் தேரதரன் நுழைவாயிலைத் திறந்திருக்காவிட்டால் பாழியை வீழ்த்தியிருக்கவே இயலாது.”

“செல்வி என்று அழைக்காதே, அவள் என்றோ இறந்துவிட்டாள். நான் நித்திலச்செல்வி. அகவுநர் கன்னி எனக்கு உயிர் கொடுத்திருக்கிறாள்” எனத் தெரிவித்தவள், “இரவில் தாக்குவது தான் போர் தந்திரமா அல்லது உறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களைக் கொன்று குவிப்பதற்குப் பெயர் தான் வீரமா? வாய்மொழிக் கோசர் என்ற பெரும் புகழை தந்தையும், மகனும் சேர்ந்து சீரழித்துவிட்டார்களே?” என வினவினாள்.

இருவரும் செய்வதறியாது நின்றனார்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது நித்திலச்செல்வி தனது காதலன் தேரதரனை நோக்கி, “உன்னைப் பணியில் நியமித்த முதிரைமலைக் கோமானுக்கு நன்றியுடனும், நேர்மையுடனும் பணி செய்கிறாய் என்ற நம்பிக்கையில் தான் உன்னைக் காதலித்தேன் நான். அரசியல் விளையாட்டு வேறு, துரோகம் என்பது வேறு. இருவரும் நேர்மையாக போர் செய்து வெற்றி பெற்று வந்திருந்தால் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றிருப்பேன்” என்றவள் தேரதரனை நோக்கி, “நீ வஞ்சகன். பெரும் துரோகி” எனக் கண்ணீருடன் தெரிவித்தாள்.

“இல்லை....” எனத் தெரிவித்தபடி என்ன பதில் கூறுவது என்று தெரியாமல் நின்றனார்கொண்டிருந்தான் தேரதரன். ஏனெனில், அவன் எதிர்பார்த்தது வேறு; நடந்துகொண்டிருப்பது வேறு.

“போரில் புறமுதுகிடும் வீரனுக்குப் பாலூட்டிய தனது மார்பை அறுத்துக் கொள்வார்கள் நம் தமிழ்ச்சிகள். துரோகியான உன்னுடனா இத்தனை இரவுகளாக என்னைப் பகிர்ந்துகொண்டிருந்தேன் என்பதை நினைக்கையிலே எனக்கு அருவருப்பாக இருக்கிறது. நீ தீண்டிய எனது உடல் இனியும் எனக்குத் தேவையில்லை. உனது குழந்தையும் உன்னைப் போன்றுதான் துரோகியாக இருப்பான். அவனும் அழியட்டும்” எனத் தெரிவித்தவள் அருகில் குடிலின் கூரையில் மாட்டியிருந்த குறுவாளை எடுத்து தனது வயிற்றில் பாய்ச்சிக் கொண்டாள்.

கண நேரத்தில் நடந்ததைப் பார்த்துப் பதறிய தேரதரன் அவளை நோக்கி ஓடினான்.

தேரதரன் நெருங்கியதும் தன் வயிற்றில் பாய்ந்திருந்த குறுவாளினை பிடுங்கிய நித்திலச்செல்வி தேரதரனின் இதயத்தில் பாய்ச்சி, “நீ உயிருடன் வாழும் தகுதியை இழந்துவிட்டாய்” எனத் தெரிவித்து குறுவாளினை அவனது மார்பிலிருந்து பிடுங்கி வீசினாள்.

நித்திலச்செல்வியின் செயலைப் பார்த்து அதிர்ச்சியுடன் ஓடிவந்த இளங்கோசனை நோக்கி, “என்னை நெருங்காதே நீ. உனது மரணம் கொடூரமாக இருக்கப் போகிறது. வஞ்சகம் ஒருநாளும் வெற்றி பெறாது. வாய்மையும், வீரமும் நிச்சயம் வென்றே தீரும்” எனத் தெரிவித்தபடியே கீழே விழுந்தாள்.

அவளுக்கு அருகில் தேரதரனும் மடிந்து விழுந்தான்.

தனக்கு முன் கிடந்த இருவரது உடல்களையும் அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தபடி நின்றുകொண்டிருந்த இளங்கோசன் பார்வையைத் திருப்பினான். அங்கே இருவரது உயிரையும் குடித்த குறுவாள் மின்னிக்கொண்டு குருதிக் கரையுடன் கீழே கிடந்தது.

அந்தக் குறுவாளைக் கண்ட இளங்கோசன் திடுக்கிட்டான்.

ஏனெனில், அந்தக் குறுவாளின் தலையில் வேங்கையின் உருவம் தங்கத்தால் வார்க்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் குறுவாளில் வார்க்கப்பட்டிருந்த

வேங்கையின் உருவம் தன்னைப் பார்த்து புன்னகைப்பதைப் போன்றே உணர்ந்தான் இளங்கோசன்.

அடிக்குறிப்பு :

1. இன்னே விடுமதி பரிசில்! வென் வேல்

இளம் பல் கோசர் விளங்கு படை கன்மார்,
இகலினர் எறிந்த அகல் இலை முருக்கின் . (புறநானூறு : 169 வரி 8—10)

கோசர்கள் முருங்கை மரத்தை நிறுத்தி வைத்து அதன் மீது வேலினை எய்து போர் பயிற்சி செய்வர். அந்த முருங்கை மரத்தைப் போன்றே பெருவெள்ளம் வரும்போது அதைத் தடுத்து நிறுத்தும் கலிங்குக் கல்லிற்கு ஈடாக பிட்டங்கொற்றன் உருவகப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறார். அதாவது எதிரிப் படைகள் தாக்கும்போது கணையினை தன் மீது வாங்கிக் கொள்வான் என்று.

2. நன்னன் காவல் மரத்தை வெட்டி கோசர் பழி தீர்த்ததற்கான ஆதாரம் :

நறுமா கொன்று நாட்டிற் போக்கிய
ஒன்று மொழிக் கோசர் போல
வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமாற் சிறிதே. (குறுந்தொகை 73: வரி — 3,4,5)

(வென்வேல் சென்னி – முத்தொகுதி – 1

முற்றும்)

ABOUT THE AUTHOR

சி.வெற்றிவேல்

அரியலூர் மாவட்டம் சாளையக்குறிச்சி எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த இளம் இழுத்தாளர். அண்ணா பல்கலையில் B.Tech – Petrochemical Technology பட்டம் பெற்று சில ஆண்டுகள் பொறியியல் வல்லுனராக பணிபுரிந்திருக்கிறார். தற்போது ஆனந்த விகடன் குழுமத்தில் நிருபராகப் பணியாற்றி வருகிறார். வானவல்லி (4 பாகங்கள்), வென்வேல் சென்னி (முத்தொகுதிகள்) ஆகிய புதினங்களை இயற்றியிருக்கிறார். சங்ககாலம், தமிழர் வரலாறு ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்தும், வரலாற்று இடங்களுக்கு

நேரில் பயணம் செய்தும் ஆராய்ச்சிப் புதினங்களை எழுதுவதில்
ஆர்வமுடையவர்.

வென்வேல் சென்னி

மோரியப் பேரரசின் தென்னாட்டுப் படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்திய சோழ இளவரசன் வென்வேல் சென்னி மற்றும் மூவேந்தர்களின் வீர வரலாறு.

வென்வேல் சென்னி – 1

வேண்மானின் வீரம்

வென்வேல் சென்னி – 2

தென்னாட்டு வேங்கை

வென்வேல் சென்னி – 3

வேங்கையின் வேட்டை

BOOKS BY THIS AUTHOR

வானவல்லி – நான்கு பாகங்கள்

சோழப் பேரரசன் கரிகாற் பெருவளத்தானின் வீர வரலாறு

வென்வேல் சென்னி – முத்தொகுதி

மோரியப் பேரரசின் தென்னாட்டுப் படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்திய சோழ இளவரசன் வென்வேல் சென்னி மற்றும் மூவேந்தர்களின் வீர வரலாறு.

மதுவன மாது

வானவல்லி எனும் நீண்ட பெரும்புதினம் எழுதிய காலத்தில் இளைப்பாறுதலுக்காக எழுதிய குறும்புதினம் தான் இந்த ‘மதுவன மாது’. மதுவன மாதுவை எழுத்தாளரே தன் வாழ்வில் நடக்கும் நிகழ்வைக் கூறுவதைப் போன்று புனைந்திருக்கிறேன்.